Giới thiệu Phượng Tê Thần Cung

Đây là một câu chuyện khá độc đáo khi bối cảnh của câu chuyện bắt đầu từ chốn hoàng cung vĩ đại lừng lẫy . Nhưng không ai ngờ rằng bên trong ấy lại là một cuộc chiến gia đình giữa Hoàng Đế và Hoàng Hậu ???

Và điều này đã tạo điều kiện cho giặc vào xâm lược vương quốc của họ . Chẳng những thế và Vi vua rẻ tiền kia còn bỏ đi chiến sự giữ nước chỉ vì nụ cười của mỹ nhân . Quả là đáng khinh ... " Y " là một nhân vật chính kế tiếp và anh ta là một thần Y tuyệt thế.

Vị thần Y ấy đã muốn cứu hoàng hậu khỏi tay tên Đế vương kia nên chấp nhận mọi gian khổ để đạt được mục đích của mình . Liệu họ sẽ thành công hay thất bại ?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Danh xưng Hoàng Hậu

Phượng Tê cung vẫn yên tĩnh như mọi khi, tĩnh lặng đến độ không có mảy may nào giống chính điện của hoàng hậu - người đứng đầu lục cung.

Lộ Ánh Tịch biếng nhác dựa lưng bên cửa sổ, ngón tay thanh mảnh lướt nhẹ qua rèm che trước cửa sổ, một chuỗi tiếng vang êm tai du dương. Rèm che lấp lánh ngọt ngào, lung linh mà quý phái được xâu từ từng viên trân châu Đông Hải to bằng ngón tay cái. Loại đồ xa hoa này như chứng minh cho sự sủng ái thắm thiết mà quân vương dành cho nàng. Trên thực tế, nàng gả vào Hoàng triều nửa năm nhưng hoàng đế chỉ ngủ ở tẩm cung của nàng một đêm.

Lộ Ánh Tịch hờ hững cong môi, dung mạo tuyệt mỹ rạng rỡ đến lóa cả mắt. Đế vương Hoàng Triều - Mộ Dung Thần Duệ, hắn thâm trầm khó lường hơn dự liệu của nàng. Đêm đại hôn ấy, hắn thần thái anh tuấn, nụ cười ấm áp ôn hòa, phảng phất như một vị quân tử nho nhã, không màng danh lợi. Nhưng khi hắn ôm nàng vào lòng, nàng lại không cảm thấy ấm áp. Quả nhiên đêm ấy, hắn không chiếm hữu nàng. Hắn chỉ ở trước mặt nàng, trích máu nơi đầu ngón tay rồi thấm vào miếng gấm trắng trên đệm trải giường.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên môi Lộ Ánh Tịch bất giác sâu hơn, nụ cười với bao phần trào phúng. Màu đỏ tượng trưng cho trinh tiết của nàng là máu của hắn, mà không phải của nàng. Người nam nhân này, hắn đã quen nắm tất cả mọi chuyện trong tay, cơ trí thâm trầm, không tha bất kỳ kẻ nào khiêu chiến với quyền uy của hắn. Muốn giở trò với loại nam nhân này, nhất định là tự tìm đường chết. Thế nhưng, nàng đã không còn đường lui.

"Công chúa." Tiếng gọi trầm thấp vang lên. Đó là tỳ nữ theo nàng đi xuất giá, Tình Thấm.

Lộ Ánh Tịch thanh nhã xoay người, cười nói: "Tiểu Thấm, chúng ta không còn ở Ô quốc. Ngươi nên gọi ta là Nương nương, tránh miệng người châm chích."

Tình Thấm cười ngọt ngào, khom người, "Vâng, Nương nương. Nô tỳ lại quên nữa rồi, thật sự phải phạt."

Lộ Ánh Tịch khẽ cười, chợt nghiêm mặt, ánh mắt lướt qua Tình Thấm, rồi nhìn lại, nói nhỏ: "Nói đi."

Tình Thấm nhẹ nhàng quỳ xuống, giọng nói rất nhẹ, nhưng khuôn mặt thoải mái vừa rồi lại toát lên vẻ lạnh lùng, "Công chúa, người đã hoang phí nửa năm."

"Ta biết." Đôi mắt nàng cụp xuống, che giấu sự căm hận. Khi nàng nhướng mắt lần nữa, ánh mắt nàng đã trong vắt không gợn sóng, "Ngươi lui ra đi."

"Vâng, Nương nương." Tình Thấm cung kính lên tiếng, đứng lên lui ra ngoài.

Trong tẩm cung lại khôi phục về vẻ yên tĩnh vốn có. Lộ Ánh Tịch lặng lẽ thở dài. Mỗi khi Tình thấm gọi nàng là "Công chúa", chính là nhắc nhở nàng, nhắc nàng rằng nàng không phải là người tự do, nàng mang trên mình nhiệm vụ trọng đại. Mà bước đầu tiên trong nhiệm vụ chính là tranh giành ân sủng. À, đó là sủng ái của Mộ Dung Thần Duệ, nhưng từ nơi sâu thẳm trong lòng, nàng thật sự không muốn.

"Bẩm nương nương, Hoàng Quý phi cầu kiến." Bên ngoài tẩm cung, giọng nói trong trẻo của cung nữ truyền tới.

"Cho nàng vào." Lộ Ánh Tịch cất giọng, mắt nàng khẽ nheo lại. Trong hậu cung này, người được sủng ái nhất chính là vị Hoàng Quý phi Hạ Như Sương này. Bởi vì nàng mang long thai, nên hoàng đế đặc biệt miễn cho nàng không cần phải thỉnh an Hoàng hậu và Hoàng Thái hậu. Hôm nay, nàng ta bỗng dưng lại đến đây diện kiến, không khỏi khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

Chốc lát, một nữ tử xinh đẹp vận cung trang màu tím nhạt thướt tha bước vào, khom gối hành lễ, "Hoàng Hậu nương nương cát tường."

"Muội muội đang mang long thai. Không cần hành lễ với ta, muội muội ngồi đi." Lộ Ánh Tịch mỉm cười tiến lên, khẽ nắm tay nàng ta, cùng ngồi xuống trường ỷ.

"Như Sương đường đột đến đây, đã quấy rầy đến sự thanh tịnh của Hoàng hậu tỷ tỷ." Hạ Như Sương cười nhu hòa, cũng đổi cách xưng hô thân thiết hơn.

Lộ ánh Tịch chỉ cười không đáp lời. Cung nữ dâng trà nóng, rồi đứng hầu một bên, vẻ mặt Hạ Như Sương liền bối rối.

"Đi xuống đi." Lộ Ánh Tịch phất tay, lòng nàng sáng tỏ như gương. Đây là điều mà người ta thường nói không sự không lên điện Tam Bảo *.

** Không sự không lên điện Tam Bảo (无事不登三宝殿): ví von không có chuyện xảy ra sẽ không đến thăm hoặc cầu khẩn giúp đỡ của người khác.*

Quả nhiên, đợi đến khi tẩm cung không còn ai, Hạ Như Sương mới nhỏ nhẹ mở miệng: "Tỷ tỷ, nếu không phải là việc trọng đại, Như Sương cũng không muốn kinh động đến phượng thể của tỷ tỷ."

"Chuyện gì khiến cho muội muội ưu phiền?" Lộ ánh Tịch hỏi dịu dàng, ánh mắt thầm đánh giá nàng ta. Dung mạo xinh xắn, phong thái chỉnh tề, mềm mại thướt tha. Tuy không phải tuyệt sắc, nhưng vẫn có nét cuốn hút.

Ánh mắt Hạ Như Sương buồn bả, đầy đau đớn, thấp giọng nói: "Không sợ tỷ tỷ cười chê. Từ khi Như Sương có mang long thai, lúc nào cũng cẩn thận, lại càng cẩn thận hơn với thang dược và thức ăn. Sau khi tỳ nữ thân cận thử qua trước, Như Sương mới dám dùng."

Lộ Ánh Tịch gật đầu, "Muội muội cẩn thận là đúng." Trong thâm cung này, mệnh người chỉ như một miếng băng mỏng manh, nơi nơi đều đầy rẫy nguy hiểm. Nhưng hiếm có người nào, có thể thẳng thắn giống Hạ Như Sương.

"Sáng nay…" Hạ Như Sương do dự trong chốc lát, nàng ta nói rất nhỏ: "Thức ăn sáng nay có độc, tỳ nữ thử thức ăn đã chết."

Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng vào mắt nàng: "Muội muội nghi ngờ bổn cung hạ độc?" Nàng là hoàng hậu nhưng hữu danh vô thực, phân vị dưới nàng là Hạ Như Sương nhưng lại có mang long thai. Thuận theo lẽ thường, người mà Hạ Như Sương phải hoài nghi đầu tiên chính là nàng, bởi vì nàng là người có động cơ nhất.

Hạ Như Sương thở dài đáp: "Hoàng hậu tỷ tỷ trước giờ không tranh giành cũng chẳng mưu cầu. Toàn bộ hậu cung đâu đâu cũng biết chuyện này. Hơn nữa, nữ nhân có trực giác. Như Sương có thể cảm nhận được, Người không có ý ghen tỵ với Như Sương."

Lộ Ánh Tịch không khỏi mỉm cười. Nữ tử mềm mỏng dịu dàng này, thật là người hiểu chuyện. Nàng ta nói chuyện rất thẳng thắng, làm cho người khác không thể ghét bỏ.

"Sự việc hệ trọng như vậy, sao muội muội không bẩm báo Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch thu lại ý cười, nghiêm mặt hỏi.

"Hoàng thượng bận rộn nhiều việc. Người phải cùng Tư Đồ tướng quân thương thảo chinh phạt Long Triêu. Như Sương không muốn Người thêm phiền não. Hơn nữa, việc này vẫn việc trong hậu cung. Như Sương phải báo tỷ tỷ mới hợp cung quy." Hạ Như Sương từ tốn giải thích.

Lộ Ánh Tịch đứng lên, bước về trước, nói: "Thế thì phải tới cung của muội muội xem xét. Thức ăn kia vẫn còn giữ lại chứ? Thi thể tỳ nữ đã có ai động vào chưa?"

"Như Sương đã tuyên thái y. Ngoài ra, không người nào dám động vào." Hạ Như Sương đi sau nàng, nàng ta khẽ nở nụ cười, nhưng rồi nhanh chóng biến mất.

Lộ Ánh Tịch không quay đầu, nàng cười nhạt. Lần này, Hạ Như Sương bẩm báo chuyện này với nàng, là muốn mượn chính tay nàng loại trừ vật cản nàng ta. Thế nhưng, với nàng mà nói, không phải đây cũng là một cơ hội tốt hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 2: Lòng vua khó lường

Lộ Ánh Tịch thoáng dừng bước, nàng khẽ ngẩng đầu nhìn Bạch Lộ cung dát vàng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Đây là tẩm cung Hoàng đế đã ngự ban cho Hạ Như Sương. Trong Kinh Thi có câu:

Kiêm gia thương thương,

Bạch lộ vi sương.

Sở vị y nhân,

Tại thủy nhất phương. [1]

[1] Câu thơ trong "Kiêm gia 1" (Lau lách 1).

Lau lách xanh tươi và rậm rạp,

Móc làm sương phủ khắp mọi nơi.

Người mà đang nói hiện thời,

Ở vùng nước biếc cách vời một phương.

Người dịch: Tạ Quang Phát

Qua câu thơ trên cũng đủ thấy rõ vị Hoàng Quý Phi này được vua sủng ái vô cùng.

Lộ Ánh Tịch mỉm cười, chậm rãi cất bước vào trong.

"Hoàng hậu nương nương cát tường!" Vàng được dát khắp mọi nơi trong điện, cung tỳ và thái giám đều rũ mắt quỳ xuống vấn an.

"Đứng lên cả đi." Giọng Lộ Ánh Tịch trong vắt, ánh mắt nhìn thẳng vào chiếc giường mềm mại đằng sau tấm bình phong bằng gấm.

Hạ Như Sương đứng sau nàng, khẽ nói: "Hoàng hậu tỷ tỷ, Từ thái y đang khám nghiệm thi thể cung nữ."

Lộ Ánh Tịch gật đầu, không chút cấm kỵ bước qua tấm bình phong.Trên chiếc giường dài, lộ ra một gương mặt thanh tú trắng bợt, thoạt nhìn diện mạo chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, song hơi thở đã không còn. Lộ Ánh Tịch kìm không được mà thở dài. Trong chốn cung đình này, mạng người còn không bằng cả cỏ rác.

"Lão thần Từ Tấn khấu kiến Hoàng hậu nương nương." Từ thái y kính cẩn hành lễ rồi nói: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương, cung nữ này trúng độc 'Phong Hầu huyết'. Loại độc này chỉ cần một lượng nhỏ cũng sẽ mất mạng ngay tức khắc."

"Ừ." Lộ Ánh Tịch lãnh đạm cất giọng, rồi cúi người quan sát cổ họng của tỳ nữ. Quả nhiên, trên đó vẫn còn đọng lại vết máu nhỏ. Hậu cung tranh đấu với hàng trăm thủ đoạn, hạ độc chỉ là chuyện bình thường. Nhưng phần lớn chỉ dùng độc mãn tính, còn loại kịch độc này rất ít người dùng.

"Hoàng hậu tỷ tỷ…." Hạ Như Sương cầm quạt lụa che mặt mình, không đành lòng nhìn tiếp thi thể tỳ nữ, nàng ta liền quay đầu sang hướng khác.

Lộ Ánh Tịch xoay người bước khỏi tấm bình phong, đứng ngay giữa chánh điện, nàng lướt nhìn cung nữ và thái giám đang quỳ cạnh cửa, giọng nói nàng trong trẻo mà lạnh lùng vang lên: "Thực thiện của Hạ Quý phi do người nào phụ trách, nguyên liệu nấu ăn do người nào mang đến?" Hạ Quý phi mang long thai, nên Bạch Lộ cung có hẳn một gian bếp nhỏ của riêng mình, giống Phượng Tê cung.

"Hồi… hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, là nô tỳ phụ trách…" Một cung nữ lớn tuổi run rẩy đáp, "Nguyên liệu nấu ăn do Tiểu Lương Tử mang từ Ngự thiện phòng về Bạch Lộ cung…"

"Bẩm Hoàng hậu nương nương, nô tài là Tiểu Lương Tử. Tất cả nguyên liệu đều được đích thân ngự trù ở Ngự thiện phòng nghiệm chứng kĩ càng. Sau đó, nô tài mới dám mang về cung ạ." Tiểu thái giám lanh lợi đáp lời.

Tầm mắt Lộ Ánh Tịch rơi vào một cung nữ, giọng nói nàng càng thêm lạnh lùng: "Ngươi tên là gì? Trước khi vào Bạch Lộ cung, ngươi hầu hạ chủ tử nào?"

"Nô…nô tỳ tên Phương Phi…. Trước kia nô tỳ hầu hạ ở cung của Hàn thục phi…." Cung nữ run rẩy vội vàng quì xuống đất.

Thần sắc nghiêm nghị của Lộ Ánh Tịch thoáng dịu lại, khẽ thở dài một hơi, ánh mắt lộ rõ bất đắc dĩ. Ai hạ độc vẫn là một câu đố chưa có lời giải. Nhưng Hạ Như Sương lại cố ra vẻ vô tình điều tra chân tướng nhằm hướng nghi ngờ về Hàn thục phi.

"Hoàng thượng giá lâm…"

Một giọng nói the thé từ ngoài cung chợt vọng đến.

Lộ Ánh Tịch chớp nhẹ mắt theo thói quen, len lén liếc nhìn vẻ mặt hớn hở như một nữ tử nhỏ bé của Hạ Như Sương.

"Hoàng thượng thánh an!" Cung nữ và thái giám khắp cung nơm nớp lo sợ quỳ xuống.

Lộ Ánh Tịch chỉ im lặng cúi người hành lễ. Người bẩm báo Hoàng đế chính là nàng. Chuyện này liên quan đến nhân mạng, lại liên quan đến cả hoàng tự,

nàng không thể gánh vác, không khéo sẽ vác họa vào mình.

Gương mặt tuấn tú của Hoàng đế hờ hững. Hắn mím môi, phất nhẹ tay, rồi trầm giọng nói: "Bình thân."

"Hoàng thượng!" Hạ Như Sương nghẹn ngào, mềm yếu bước lên trước, đôi mắt nàng ta ươn ướt, "Thần thiếp, Thần thiếp…" Lời còn chưa thốt ra, nàng ta đã run run xúc động.

Lộ Ánh Tịch cười thầm, thở dài đánh giá.

Thần sắc Hoàng đế điềm tĩnh, ôn hòa lên tiếng: "Có Trẫm ở đây, ái phi yên tâm." Dường như lúc này hắn mới thấy Lộ Ánh Tịch, nhàn nhạt nói, "Hoàng hậu đã vất vả."

Lộ Ánh Tịch cười dịu dàng, "Thần thiếp bất tài, làm kinh động tới Hoàng thượng."

Nào ngờ hắn lại cười to, lời nói đầy thâm ý: "Trưởng công chúa Ô quốc sao lại là người bất tài. Hoàng hậu, nàng quá khiêm nhường rồi."

Lộ Ánh Tịch không đáp lời, một mực cười nhu hòa. Chuyện hắn đề phòng nàng không phải ngày một ngày hai, muốn được hắn tín nhiệm, thật sự quá khó khăn. Phụ hoàng ơi Phụ hoàng, chuyện ngài muốn nữ nhi làm, còn khó hơn lên trời.

Trong cung điện yên ắng, chỉ nghe giọng nói Hoàng đế vang vọng: "Vụ án này cứ giao cho Hình bộ thẩm tra. Dám có ý đồ thương tổn long tự của Trẫm, Trẫm quyết không khoan dung!"

"Hoàng thượng thánh minh." Lộ Ánh Tịch ôn nhu phụ họa theo, ánh mắt thoáng hiện lên châm biếm.

Đôi mắt trầm tĩnh của hắn thoáng trào phúng, thờ ơ nói: "Trẫm vừa nhớ lâu rồi Trẫm chưa đến Phượng Tê cung của Hoàng hậu. Hay là bây giờ Trẫm đưa Hoàng hậu hồi cung."

"Hoàng thượng…" Hạ Như Sương sửng sốt. Có làm thế nào nàng ta cũng không ngờ được Hoàng đế chẳng những không an ủi người đang sợ hãi là nàng đây, mà lại muốn đưa Hoàng hậu đã bị cô quạnh lâu ngày hồi cung.

"Trẫm sẽ trở lại thăm ái phi sau. Ái phi, nàng nghỉ ngơi đi." Lời nói Hoàng đế ấm áp trấn an nàng ta. Nói xong liền bãi giá rời đi.

Lộ Ánh Tịch bước chậm lên kiệu, không nói lời nào ngồi cạnh Hoàng đế.

Hoàng đế biếng nhác dựa lưng vào đệm lót mềm mại, bỗng hờ hững nói: "Hoàng hậu nếu muốn gặp Trẫm, nàng cứ phái người báo một tiếng. Hà tất gì phải hao tổn tâm trí nhiều như vậy."

Lộ Ánh Tịch bật cười, không lên tiếng.

Hoàng đế bỗng dưng ngồi thẳng, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng nàng, nhấn mạnh từng chữ: "Thứ mà Trẫm ghét nhất chính là kiểu người khôn lỏi bày trò đùa giỡn trước mặt Trẫm."

Lộ Ánh Tịch cười càng thêm tươi, dung mạo tuyệt mỹ rực rỡ như tỏa nắng dưới ánh mặt trời, ung dung nói: "Hoàng thượng, kì thật khắp thiên hạ đều là kiểu người như vậy."

Khuôn mặt anh tuấn của Hoàng đế lạnh lùng, ánh mắt thâm trầm: "Những kẻ giở tiểu xảo khôn lõi thường bị chính thông minh của mình làm hại. Còn những kẻ có trí tuệ chân chính thì khiến Trẫm không thể không đề phòng."

Lộ Ánh Tịch nhìn hắn một cách ngây thơ vô tội, "Theo Thần thiếp thấy, trên thế gian này, người có trí tuệ chân chính ngoại trừ Hoàng thượng ra, thì chẳng còn ai."

Hoàng đế khẽ cong môi cười nhưng không cười, nói: "Hóa ra Hoàng hậu của Trẫm lại có một cái miệng xinh xắn ngọt ngào đến vậy."

Lộ Ánh Tịch cúi đầu như đang ngượng ngùng.

Cái cúi đầu này để lộ ra chiếc cổ sáng bóng với đóa hoa thược dược đỏ nở rực rỡ xăm phía sau gáy, càng tôn thêm làn da trắng mịn như tuyết đầy mê người.

Đôi mắt đen thẳm của Hoàng đế sa sầm. Hắn xoa nhẹ chiếc cổ nhỏ thon của nàng, rồi tay hắn bỗng xòe rộng, từ từ bóp chặt.

Lộ Ánh Tịch sợ hãi, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, lòng nàng bỗng chấn động.

Sát khí!

Hắn nổi sát tâm với nàng?!

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Phong ba ngầm nổi

"Hoàng thượng…" Lộ Ánh Tịch yếu ớt lên tiếng, cảm giác được lực đạo đang siết cổ mình ngày càng tăng, không khí trong lồng ngực bị hút sạch, lá phổi căng cứng dường như muốn nổ tung.

Đôi mắt đen nhánh của Hoàng đế lạnh thấu xương, sát khí nồng nặc, lạnh lẽo kinh người.

Lộ Ánh Tịch buông thõng hai tay đang nắm chặt, móng tay bấm vào lòng bàn tay, ép buộc bản thân không được giãy giụa. Nàng nhất định phải đánh cược! Đánh cược hắn sẽ không giết nàng như vậy!

"Vì sao không phản kháng?" Hoàng đế vẫn bóp chặt cổ nàng như cũ, nhưng giọng nói trầm ấm lại nhỏ nhẹ êm tai.

Gò má trắng nõn của Lộ Ánh Tịch căng phồng đỏ ửng lên, tựa như tất cả máu đều dồn hết lên mặt. Bởi vì nhẫn nhịn cực độ mà hàm răng của nàng cạ vào nhau kêu "ken két". Chân khí mạnh mẽ trong cơ thể theo bản năng sôi trào, như muốn bộc phát ra ngoài!

Không được! Nàng nhất định phải nhẫn nhịn! Hắn đừng mơ tưởng hãm hại nàng có ý đồ hành thích vua!

"A!" Hoàng đế bỗng nhiên cười nhẹ, chợt buông tay ra, nét mặt bình tĩnh vô tội, giống như những chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra.

"Khụ khụ…." Lộ Ánh Tịch ho khan sặc sụa, há to miệng hít lấy hít để, đôi mắt sáng ngời hằn lên những tia máu.

"Hoàng hậu của Trẫm, thật là có sức chịu đựng không tồi." Tiếng cười trầm thấp của Hoàng đế không ngừng, phảng phất cực kỳ vui thích, nhưng sâu trong đáy mắt u tối không hề vui vẻ.

Lộ Ánh Tịch lại ho khan không ngừng, sau một lúc mới đỡ hơn, khàn giọng nói: "Hoàng thượng, Thần thiếp không hiểu."

"Trẫm lại cho là nàng hiểu." Hoàng đế gương mắt nhìn nàng chằm chằm, giọng điệu thờ ơ lãnh đạm. "Hoàng hậu xuất thân từ con nhà Đế vương, tất nhiên đã nghe nói tới 'Quân muốn thần tử, thần không thể không tử'. Trẫm hi vọng sau ngày hôm nay, Hoàng hậu sẽ luôn ghi nhớ kĩ những lời này."

Lộ Ánh Tịch nghe lời gật đầu, mắt khẽ rũ xuống, che dấu giận dữ thoáng hiện lên trong đáy mắt. Hắn muốn nói cho nàng biết, nếu nàng dám có hành động bất thường, hắn sẽ giết nàng. Nhưng mà, hắn thật quá khinh thường Lộ Ánh Tịch nàng sao!

Hoàng đế dường như rất hài lòng, khẽ nhếch môi cười nhạt. Hắn nhàn nhã nâng tay, thay nàng chỉnh lại trâm Phượng vàng sáng chói do lúc trước mà bị lệch, động tác vô cùng ôn nhu nhẹ nhàng.

Lộ Ánh Tịch ngước nhìn hắn, cũng nhàn nhạt cười, hé ra má lúm đồng tiền xinh đẹp.

Hai người nhìn nhau cười, ánh mắt giao nhau, lại như có một luồng khí mạnh mẽ mơ hồ chạm vào nhau xoẹt lửa tung tóe.

Lúc lâu sau, Hoàng đế tiếc hận thở dài, có điều chỉ nói: "Thật đáng tiếc, đáng tiếc Hoàng hậu không phải là nam nhân." Nếu như nàng là nam tử, chính là kình địch trong việc thống nhất thiên hạ của hắn.

"Thần thiếp nếu là nam tử, làm sao có vinh hạnh làm Hoàng hậu hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch thản nhiên cười, thuận theo đối đáp. Cho dù nàng là nữ nhân, cũng có năng lực vô hình có thể tiêu diệt hắn!

Hoàng đế lười biếng liếc mắt nhìn nàng, ngón tay thon dài vén tấm rèm che kiệu lên, nhàn nhạt nói: "Đã đến Phượng Tê cung. Trẫm nhớ là còn chánh sự phải làm, không thể tiễn Hoàng hậu vào trong."

"Đa tạ Hoàng thượng đã đưa tiễn Thần thiếp đoạn đường này." Lộ Ánh Tịch yểu điệu hành lễ, tao nhã bước xuống kiệu, nghênh ngang mà đi.

Trở lại tẩm cung, Lộ Ánh Tịch ngồi yên trước gương. Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng hơi nheo lại. Dấu tay trên cổ, ửng đỏ chói mắt. Có thể thấy được lúc Mộ Dung Thần Duệ hạ thủ, không chút nào tỏa ra thương hoa tiếc ngọc!

Khóe môi anh đào từ từ uốn cong, nàng chợt cất giọng nói: "Thay Bổn cung tuyên triệu Hàn Thục phi."

Bên ngoài tẩm cung ngay lập tức có tiếng cung nữ trong trẻo đáp lại: "Vâng, thưa Nương nương!

Chỉ qua thời gian uống cạn một chén trà, một nữ tử vận cung trang màu xanh lam từng bước mềm mại tiến vào, dáng vẻ không cao ngạo nhưng cũng không câu nịnh khom người hành lễ, "Hoàng hậu nương nương cát tường."

Lộ Ánh Tịch đứng lên, im lặng không nói, nhìn thẳng nàng.

Hàn Thanh Vận vẻ mặt trầm tĩnh, không trốn tránh ánh mắt quan sát đánh giá của nàng, khuôn mặt thanh tao thoát tục thậm chí còn mang khí chất cao ngạo.

Lộ Ánh Tịch nhìn kĩ nàng ta, trong lòng tán thưởng. Thật ra dung nhan Hàn Thục phi so với Hạ Quý phi càng thêm xuất chúng. Trên người nàng ta vận cung trang màu xanh lam, chỉ là tơ lụa bình thường, làn váy dài vừa vặn che kín mắt cá chân, dưới chân mang một đôi hài thêu cùng màu, trên mặt hài có thêu một đám mây trắng mềm mại nhẹ bay, không hề có trang sức hoa lệ rườm rà, nhưng lại mang rất có cốt cách, phong thái phi phàm.

"Hàn Thục phi, tin rằng ngươi cũng đã biết ở Bạch Lộ cung xảy ra chuyện gì." Lộ Ánh Tịch nói thẳng vào vấn đề, cũng không định cùng nàng hàn huyên.

"Có nghe phong phanh." Hàn Thục phi nhàn nhạt trả lời, thân mình mảnh mai đã phòng bị kĩ càng càng ưỡn thẳng.

"Vậy hẳn ngươi cũng biết, người đang bị hiềm nghi lớn nhất chính là ngươi." Lộ Ánh Tịch lãnh đạm nhắm thẳng vào trọng điểm.

"Hoàng hậu minh giám, Thanh Vận quyết không làm những việc đó." Sắc mặt Hàn Thanh Vận đột nhiên trở nên lạnh lùng, có chút tức giận mơ hồ.

Lộ Ánh Tịch trong lòng thầm than, một người kiêu ngạo như vậy, ở trong thâm cung nhất định chịu nhiều thiệt thòi.

Thấy nàng không lên tiếng, Hàn Thanh Vận khẽ nhếch môi đỏ mọng, sắc mặt càng thêm kiêu ngạo cứng cỏi, không chịu khuất phục.

"Bản cung tin ngươi." Lộ Ánh Tịch nhẹ giọng nói.

Hàn Thanh Vận chợt ngẩn ra, ngước nhìn nàng.

"Chuyện này, Bổn cung sẽ làm chủ thay ngươi." Lộ Ánh Tịch khẽ mỉm cười, "Nhưng mà, tính khí quật cường của ngươi, có đôi lúc cần phải thu lại. Nếu không chọc giận Hoàng thượng, Bản cung cũng không giúp ngươi được."

Hàn Thanh Vận vẫn ngẩn người, một lúc sâu sắc mặt mới dịu lại, quỳ gối hành lễ nói: "Thanh Vận tạ ơn Hoàng hậu nương nương."

"Đừng nói những lời khách sáo với Bản cung. Ngươi lui xuống trước đi, không cần quá lo âu." Lộ Ánh Tịch thu lại nụ cười, hai hàng lông mày nhíu lại hiện vẻ mệt mỏi.

"Không phiền Hoàng hậu nghỉ ngơi, Thanh Vận xin cáo lui." Hàn Thanh Vận lần nữa cúi chào, toàn thân lui bước ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch lần nữa ngồi trước gương, xoa xoa chân mày, thở dài một cái. Từ nhỏ nàng đã nhìn thấu hậu cung đầy rẫy hiểm ác xấu xa, không muốn có cuộc sống ở nơi như thế. Nhưng đó cũng chỉ là nguyện ước, nàng đã định không trốn khỏi số mệnh.

Suy nghĩ miên man hồi lâu, mãi cho đến khi có giọng nói cố ý đè thấp vang lên sau lưng.

"Công chúa." Là Tinh Thấm.

"Nói." Nàng không quay đầu, mất hứng thú nói.

"Công chúa, long thai của Hạ Quý phi, không thể giữ lại." Tinh Thấm cúi đầu nói.

"Ừm." Nàng lãnh đạm lên tiếng, đầu lông mày không nhịn được nhíu lại.

"Còn có một việc, nô tỳ nhận được tin tức, Không Huyền Tử thần y đã tiến cung, nhận lệnh giúp Hạ Quý phi an thai."

Sắc mặt Lộ Ánh Tịch đột nhiên cứng đờ, đứng phắt dậy! Ống tay áo lơ đãng quét qua trâm ngọc trên bàn trang điểm, rơi rớt trên mặt đất. Nhưng nàng lại không có chút cảm giác nào, sợ hãi thất thần.

"Y" đã tới?!

Trong lúc hoảng hốt, mắt ửng đỏ lúc nào nàng không biết, trong đáy lòng nỗi nhớ mong bị che giấu bấy lâu nay bỗng trỗi dậy, ký ức xa xưa trong thoáng chốc tràn về dạt dào.

Bởi vì quá mãnh liệt, nàng có cảm giác mình không thể đứng vững, không thể thở nổi, đau đớn khó chịu xâm chiếm.

-Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Thăm dò lẫn nhau

Tình Thấm yên lặng lui ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch bồi hồi đứng hồi lâu, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần thoáng thê lương lạc lõng.

Cầm lấy chiếc gương nhỏ tinh xảo trên bàn trang điểm, nàng quay lưng lại, vén làn tóc đen nhánh sau cổ.

Chiếc gương trong tay, phản chiếu chiếc gương đồng lớn ở phía sau. Trong gương đồng, trên cái cổ mảnh khảnh trắng nõn có một đóa thược dược diễm lệ, xinh đẹp mà vô cùng sống động.

Nàng nhẹ nhàng thở dài. Đó là "y" vì nàng mà gieo xuống "linh cơ", ức chế bệnh tim bẩm sinh của nàng, giảm bớt đau đớn lúc phát bệnh.

Ngoại trừ thông minh thiên phú khác hẳn người thường, bản lĩnh mà nàng có được, tất cả đều do y truyền dạy. Nội công tâm pháp, kiếm pháp khinh công, y thuật độc thuật, kỳ môn kinh pháp đều là thượng thừa thoát tục. Y là một kỳ tài trăm năm hiếm thấy trong thiên hạ. Chẳng qua là, tính tình y không màng danh lợi, chỉ xót thương con người, nên dùng y thuật cứu người, không màng tới thế sự.

Thật ra thì, nàng rất mong muốn, được nắm tay y cùng nhau phiêu bạt chân trời, hành y cứu thế. Lúc nhàn nhã thì cùng nhau uống rượu, gảy đàn, ngâm thơ.

Nguyện vọng này, kiếp này coi như là vô vọng. Nàng sinh ra trong nhà Đế vương, đã định chỉ có thể sống trong vòng xoáy tranh giành quyền lực, không cách nào rút lui, không thể có tự do.

Buông chiếc gương nhỏ xuống, nàng thay bộ váy lụa trắng thuần khiết như ánh trăng, cất bước ra khỏi tẩm cung.

"Nương nương, có cần chuẩn bị kiệu không ạ? Hai cung nữ ngoài cửa tẩm cung cung kính hỏi.

"Không cần. Bổn cung chỉ muốn đi dạo Ngự hoa viên thôi." Lộ Ánh Tịch nhàn nhạt cười, nhẹ bước đi về phía trước. Độc tính của "Phong hầu huyết" rất kỳ lạ, trong đó có một vị thuốc trân quý là hoa dương nhũ. Toàn bộ trong hoàng cung, chỉ có ngự hoa viên mới trồng. Nàng vừa đáp ứng Hàn Thục phi, dĩ nhiên phải tốn chút ít tâm tư tra án.

Ngự hoa viên lớn như thế, bố cục hết sức trang nhã tinh tế, đình đài được xây bên bờ hồ, lối đi được lát những viên đá đầy màu sắc, trong vườn cây cối tươi tốt, trăm hoa đua nở.

Vẻ mặt Lộ Ánh Tịch nhàn nhã, chậm rãi cước bộ thưởng thức, đi tới chỗ vườn hoa mới dừng bước. Dáng dấp hoa dương nhũ cũng không đặc biệt bắt mắt, cánh hoa có màu trắng sữa, mặt trong có màu tím đậm. Hạt của nó có lông, có chứa dịch đen, có thể dùng làm thuốc.

Hoa dương nhũ

Ánh mắt nàng nhìn lướt qua khóm hoa liền thu hồi, quay đầu nói với cung nữ phía sau: "Tiểu Nam, đi hỏi xem, là ai chăm sóc vườn hoa này?"

"Vâng, nương nương." Cung tỳ tên gọi tiểu Nam có tướng mạo thanh tú, sắc mặt hết sức ẩn nhẫn, vừa nhìn liền biết là người đã sống lâu trong cung.

Tiểu Nam nhanh chóng rời đi, rất nhanh liền mang theo một cung nữ quay lại.

"Nô tỳ khấu kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương cát tường!" Tiểu cung nữ kia sợ hãi ngay lập tức quỳ gối hành lễ, không dám ngẩng đầu lên.

"Ngẩng đầu lên." Lộ Ánh Tịch ôn nhu nói.

"Vâng, nương nương!" Tiểu cung nữ kinh sợ từ từ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ánh mắt long lanh như nai tơ khiến cho người ta yêu mến.

Lộ Ánh Tịch trong lòng kinh ngạc, không khỏi khiếp sợ. Sao lại có người có vóc dáng giống nàng như thế?! Ngũ quan cực kỳ giống nhau, nhưng trẻ tuổi hơn, nên nét mặt càng ngây thơ vô tội.

Tiểu cung nữ kia hiển nhiên cũng cảm thấy chấn động, ngây dại nhìn nàng, không thốt nên lời.

"Ngươi tên gì?" Lộ Ánh Tịch định thần lại, như không có chuyện gì xảy ra.

“Bẩm nương nương, nô tỳ tên là Tê Điệp.” Tiểu cung nữ kia như mất hồn, nhìn nàng không chớp mắt.

“Ngươi bao nhiêu tuổi?” Lộ Ánh Tịch vươn tay đỡ nàng đứng dậy.

Tê điệp được ưu ái mà hoảng sợ đứng dậy, vội vàng trả lời: “Nô tỳ mười sáu.”

“Vườn hoa này là do ngươi chăm sóc?” Lộ Ánh Tịch nhếch môi mỉm cười, ánh mắt thoáng qua lạnh lẽo đến thấu xương liền được che giấu. Nàng tựa hồ đã bước một chân vào trong ván cờ mà người khác bố trí sẵn, chỉ không biết kẻ đó rốt cuộc có mục đích là gì.

Tê Điệp không nắm bắt được suy nghĩ trong lòng Lộ Ánh Tịch, e thẹn cười nói: “Bẩm Nương nương, nô tỳ bảy tuổi đã vào cung, một mực theo Lan cô cô học tập chăm sóc vườn hoa, ở Ngự hoa viên đã được chín năm”.

Lộ Ánh Tịch gật đầu. Xem ra Lan cô cô này là nhân vật then chốt.

Đôi mắt sáng khẽ biến, trong lòng đã có chủ ý, Lộ Ánh Tịch ôn hòa hỏi: “Tê Điệp, ngươi có bằng lòng đến Phượng Tê cung hầu hạ Bổn cung hay không?” Mục tiêu cuối cùng của mọi người chốn hậu cung, chẳng phải là tranh ân sủng của đế vương hay sao? Nếu người ta đã có lòng an bài, như vậy nàng chỉ cần thuận nước đẩy thuyền* mà thôi.

** Thuận nước đẩy thuyền (顺水推舟): thuận theo dòng nước chảy mà đẩy thuyền trôi. Có nghĩa là làm việc theo một phương hướng người khác vạch sẵn, nghĩa châm chọc là không kiên trì nguyên tắc. Câu gần nghĩa là ‘tát nước theo mưa’.*

Tê Điệp trợn to tròng mắt trắng đen rõ ràng, không dám tin, ngập ngừng nói: “Nô tỳ, nô tỳ có thể sao?”

“Bổn cung nói có thể, thì là có thể.” Lộ Ánh Tịch cong môi cười yếu ớt, thân hình mảnh mai kiên cường, bất khuất như tùng bách*.

** Kiên cường bất khuất như tùng bách (傲然如松柏): Cây tùng là một loại cây quý, thường thích ứng mạnh mẽ với môi trường, mọc thẳng. Vì thế người xưa thường dùng hình ảnh cây tùng tượng trưng cho phẩm chất kiên cường, bất khuất.*

“Nô tỳ đa tạ long ân của Hoàng hậu nương nương. Nô tỳ nhất định sẽ tận tâm tận lực hầu hạ Nương nương!” Tê Điệp vui sướng quỳ gối tạ ơn. Nàng luôn luôn trông coi Ngự hoa viên, nhưng chưa một lần thấy qua Hoàng thượng. Nay lại được vào Phượng Tê cung, tương lai có thể tiếp cận quân vương! Nữ nhân trong hoàng cung, bất luận là địa vị thấp hay cao, ai lại không muốn được Hoàng đế liếc mắt tới chứ? Huống hồ, nàng cùng Hoàng hậu nương nương lại có dáng dấp tương tự…

“Tiểu Nam, ngươi dẫn Tê Điệp hồi cung trước. Bổn cung muốn ở lại chỗ này một lát.” Nụ cười vui vẻ trên môi Lộ Ánh Tịch vẫn không tắt. Trong lòng hiểu rõ, thiếu nữ đang độ xuân xanh, đều tràn đầy mộng tưởng, cũng không đáng trách.

“Vâng, nương nương.” Tiểu nam lãnh đạm đáp lời, vẻ mặt bình thản, xoay người liền dẫn Tê Điệp rời đi.

Lộ Ánh Tịch nheo mắt lại, nhìn bóng lưng các nàng, ánh mắt lạnh lẽo. Tiểu Nam trầm tĩnh, ẩn giấu sắc bén, cũng là một nhân vật không thể khinh thường. Nàng ta vốn là thị tỳ thân cận bên tẩm cung của Hoàng đế. Nói cách khác, nàng ta là tai mắt của Hoàng đế tại Phượng Tê cung.

Như thế cũng tốt, nàng đỡ phải hao hơi tốn sức. Hôm nay gặp Tê Điệp, nghĩ đến Hoàng đế sẽ nhận được tin tức nhanh chóng. Hắn càng đề phòng nàng, lại sẽ càng hoài nghi nàng có âm mưu quỷ kế.

Nghĩ đến đây, Lộ Ánh Tịch khẽ cười, gò má lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ, cười rất xảo quyệt. Không vội, một ngày nào đó Tê Điệp nhất định sẽ có ích.

Ban đêm, từng ngọn đèn lồng được thắp lên, chiếu sáng rực rỡ khắp hoàng cung.

Trong tẩm cung của Phượng tê cung, những viên dạ minh châu to bằng nắm tay của trẻ nhỏ được treo lên cao, chiếu sáng tẩm cung như ban ngày.

Lộ Ánh Tịch uể oải nằm trên giường, tùy tiện lật giở vài trang sách trên tay. Một bộ váy lụa tơ tằm dài mềm mượt, áp sát theo thân hình lả lướt của nàng, mái tóc dài đen nhánh buông dài trước ngực, dáng vẻ biếng nhác càng làm tăng thêm vẻ xinh đẹp của nàng.

Bên cạnh giường, Tê Điệp đứng yên hầu hạ.

Thời gian một nén nhang trôi qua, Lộ Ánh Tịch để cuốn sách xuống, khẽ nhếch khóe môi. Không sai biệt lắm, cũng nên đến rồi.

Thái giám còn chưa lên giọng thông báo, một nam tử xuất chúng mặc cẩm bào vàng rọi trực tiếp bước vào.

“Hoàng thượng thánh an”. Lộ Ánh Tịch chậm rãi đứng dậy, khom gối hành lễ, “Hoàng thượng sao tối nay lại đến đây?”

Hoàng đế không lên tiếng, lông mi cong dài, khuôn mặt anh tuấn nổi lên nét trào phúng, liếc mắt nhìn Tê Điệp bên cạnh.

Tê Điệp vừa bị hắn nhìn, liền sợ hãi quỳ gối, ấp a ấp úng nói: “Nô tỳ khấu kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng thánh an”.

Hoàng đế phất tay, lãnh đạm nói: “Lui ra.”

“Vâng, Hoàng thượng!” Tê Điệp theo lời lui ra ngoài, khuôn mặt xinh đẹp ngây thơ không giấu nổi thất vọng.

Lộ Ánh Tịch cảm thấy vô cùng tiếc hận, ánh mắt khẽ chớp.

“Hoàng hậu thật có lòng.” Hoàng đế nhàn nhạt liếc nhìn nàng.

“Đa tạ Hoàng thượng tán thưởng.” Lộ Ánh Tịch nhìn hắn với ánh mắt vô tội.

“Nàng biết Trẫm khen nàng chuyện gì sao?” Sắc mặt Hoàng đế thâm trầm khó lường, vui buồn khó phân biệt.

“Thần thiếp không biết. Nhưng mà chỉ cần là lời khen ngợi từ Hoàng thượng, Thần thiếp cũng thầm cảm thấy vui mừng.” Lộ Ánh Tịch yêu kiều mỉm cười, đối đáp khôn khéo không một kẽ hở.

“Hoàng hậu của Trẫm dường như rất muốn đem Trẫm giao cho nữ nhân khác thì phải?” Bờ môi mỏng của Hoàng đế khẽ nhếch lên, như hoa mê hoặc người ta lạc lối, khiến người ta hồ đồ.

“Chia sẻ sự sủng ái của Hoàng thượng là phúc của hậu cung*.” Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng vào đôi mắt chứa đầy sắc bén của hắn, ôn nhu trả lời.

** Nguyên bản là: Mưa móc đều dính (雨露均沾): không quá sủng ái ai, cũng không lạnh nhạt với ai, đối xử ngang hàng với mọi người.*

“Những lời của Hoàng hậu, dường như là đang oán trách Trẫm không thường xuyên ngủ lại Phượng tê cung? Ánh mắt Hoàng đế thâm trầm, con ngươi đen sắc xanh như che giấu sự nghi hoặc.

“Thần thiếp không có ý đó.” Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng lắc đầu, giọng nói nhẹ nhàng, “Thần thiếp chẳng qua là không hiểu, vì sao Hoàng thượng thủy chung không muốn…” Nàng thẹn thùng cúi đầu, lời còn chưa dứt, nhưng ý tứ đã rõ ràng. Cho dù là không muốn, nhưng nàng nhất định phải có hoàng tự, không thể trốn tránh.

Hoàng đế khẽ cười lên tiếng, giọng nói lại lạnh như băng: “Nàng rốt cục cũng không nhịn được phải nói ra rồi”. Hắn không chạm vào nàng, chính là không muốn Thái tử kế vị trong tương lai là do nàng sinh ra.

Lộ Ánh Tịch âm thầm cắn răng, trong lòng buồn rầu oán hận. Hắn cho rằng nàng muốn nói những lời thế này lắm sao? Hắn cho rằng nàng muốn hắn chạm đến nàng sao? Tự đáy lòng nàng so với hắn càng không mong muốn!

Cũng may là như thế, nàng hơi ngẩng đầu, giương mắt nhìn hắn, nhỏ nhẹ nói: “Hoàng thượng, tối nay có muốn ở lại?”

Vốn dĩ cho rằng hắn nhất định sẽ quả quyết cự tuyệt, không ngờ hắn liền đáp ứng: “Được, tối nay Trẫm sẽ ở lại!”

Lộ Ánh Tịch ngẩn ra, ngây dại nhìn hắn, không nói được lời nào.

-Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 5: Gượng ép bản thân

Hoàng đế khẽ cong môi, cười ưu nhã. Hắn đứng khoanh tay, đôi đồng tử xanh đen tỏa ra vầng sáng lạnh lẽo đến dọa người.

Lộ Ánh Tịch chỉ thấy chấn động. Hắn thật sự muốn ở lại Phượng Tê cung?!

“Hình như Hoàng hậu đang nghi ngờ lời nói của Trẫm?” Hoàng đế nhướn mày, nhìn nàng.

“Thần thiếp không dám.” Lộ Ánh Tịch nhu hòa đáp lời, nàng rũ mắt xuống nhưng lòng đã xao động từ lâu. Hắn cuối cùng cũng muốn nàng? Dù biết rõ đây là chuyện không thể tránh khỏi, nhưng nàng vẫn cảm thấy hoảng sợ vô cùng!

“Nghĩ một đằng nói một nẻo.” Giọng điệu Hoàng đế thờ ơ, ngầm châm chọc: “Trái tim Hoàng hậu, không biết đã lạc mất nơi nào? Trẫm thấy rõ trong mắt nàng, chính bản thân nàng cũng không mong muốn Trẫm ở lại.”

Lộ Ánh Tịch thầm hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn hắn, mỉm cười: “Thần thiếp khép mắt, sao Hoàng thượng lại có thể nhìn thấu lòng Thần thiếp? ”

"Chỉ một chớp mắt cũng đủ để Trẫm thấy rõ tất cả." Hoàng đế bước lại gần nàng, ngón tay thon dài khẽ nâng cằm nàng như đang ra vẻ tán tỉnh: "Hoàng hậu của Trẫm có một đôi mắt trong vắt. Tiếc rằng không phải là kiểu trong suốt có thể thấy đáy. Trẫm phải tỉ mỉ quan sát, mới có thể biết nó đang ẩn chứa huyền cơ gì."

Tay hắn vuốt nhẹ làn da nàng, Lộ Ánh Tịch cố nhẫn nại không kháng cự, khẽ nhíu mày.

"Hoàng hậu cảm thấy khó chịu khi Trẫm chạm vào nàng sao?" Hoàng đế thấp giọng hỏi, ngón tay lạnh lẽo lướt qua đôi môi nàng, rồi lạnh lùng thu tay về.

"Thần thiếp chỉ cảm thấy căng thẳng." Nàng cắn chặt răng, chợt nàng giang tay ôm choàng lấy hắn.

Hoàng đế vẫn thờ ơ đứng thẳng, bất động như núi, mặc kệ cho nàng cứng ngắc ôm lấy hắn.

"Hoàng thượng, để Thần thiếp thay quần áo Người……" Lộ Ánh Tịch khẽ nói, tuy lòng nàng cảm thấy xấu hổ, nhưng động tác vô cùng dịu dàng, chậm rãi cởi áo choàng giúp hắn.

Cẩm bào chưa kịp cởi xuống, Hoàng đế đột nhiên bắt lấy tay nàng, ánh mắt lạnh lẽo thâm sâu như muốn nhìn thấu nội tâm của nàng.

Lộ Ánh Tịch ngẩng mặt, nhìn thẳng vào mắt hắn, như một tráng sĩ oai phong sẵn sàng hy sinh.

Hoàng đế khẽ cong môi, cười nhạt nói: "Hoàng hậu, nàng như thế này như sắp phải ra pháp trường."

"Chỉ vì Thần thiếp căng thẳng quá." Lộ Ánh Tịch lại lặp lại câu nói vừa rồi. Nàng không tìm được lý do nào tốt hơn, quả thật nàng cảm thấy mình như sắp chết.

"Xem chừng Hoàng hậu thật sự căng thẳng." Hoàng đế chan chứa ý cười, đáy mắt sâu thẳm khó lường.

Lộ Ánh Tịch cắn nhẹ môi, nhẫn nại xoay người kéo đai lụa thắt bướm ngang hông xuống. Áo trượt khỏi vai, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Tấm lưng trần trơn bóng, trắng mịn hơn tuyết. Mái tóc dài đen tuyền càng tôn thêm làn da mịn màng đầy quyến rũ.

Đôi mắt xanh đen của Hoàng đế bỗng chốc tối sầm, tâm trạng thoáng phức tạp.

"Hoàng thượng ……" Giọng nói Lộ Ánh Tịch hơi run rẩy. Nàng không xoay người đối mặt với hắn, sống lưng vẫn thẳng tắp đến lạ thường, nhưng lại không che giấu được nỗi run sợ.

Tay Hoàng đế chậm rãi vuốt mái tóc dài của nàng, dần dần trượt xuống.

Lộ Ánh Tịch phát run, nàng cắn chặt răng, cố nén ý niệm cho hắn một chưởng.

Hoàng đế hình như yêu thích mái tóc dài đen mượt của nàng đến nỗi hắn không nỡ buông tay. Hắn lại dịu dàng vuốt ve, rồi thở dài: "Mày ngài tựa tranh vẽ, tóc kết tựa lụa xanh."

Lộ Ánh Tịch không còn tâm tình để nghe hắn nói. Nàng chỉ thấy khổ sở vô cùng. Hắn giống đang cố ý hành hạ nàng, muốn nhìn nàng có thể chịu đựng đến lúc nào sao? Lòng nàng không ngừng đấu tranh, nếu bây giờ nàng đổi ý, hắn có tức giận rồi mượn cớ giáng tội nàng hay không?

Đang lúc nội tâm giằng co, hơi thở nam tử đằng sau nàng bỗng biến mất. Lộ Ánh Tịch không khỏi kinh ngạc, ngờ vực quay người, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm.

"Tiết trời rất lạnh, Hoàng hậu cẩn thận kẻo nhiễm phong hàn." Hoàng đế bình thản cất giọng, nhặt quần áo dưới đất khoác lên vai nàng, đôi mắt xanh lam rực sáng, nhưng lại thấp thoáng dịu dàng đến mê người.

Lộ Ánh Tịch định thần lại, mặc quần áo vào rồi thướt tha xoay người. Nàng nở nụ cười ngọt ngào, nói: "Thần thiếp đa tạ Hoàng thượng quan tâm." Dù vì nguyên nhân gì làm hắn không chạm vào nàng nhưng từ tận nơi sâu thẳm, nàng cũng thấy nhẹ nhõm hẳn. Nàng vốn tưởng rằng chỉ cần mình cắn răng chịu đựng thì mọi chuyện sẽ qua, nhưng hiện tại nàng mới nhận ra, chuyện này hết sức khó khăn. Nếu không thương hắn, làm sao nàng có thể cam tâm tình nguyện hiến dâng bản thân cho hắn?

Lúc này, một giọng nói kính cẩn của thái giám chợt vọng đến từ ngoài tẩm cung…

"Hoàng thượng, nô tài có chuyện quan trọng bẩm báo."

Hoàng đế liếc mắt nhìn Lộ Ánh Tịch, thần sắc trầm tĩnh, cất giọng: "Chuyện gì? Nói."

"Bẩm Hoàng thượng, Bạch Lộ cung vừa có thích khách. Hạ quý phi vì quá hoảng sợ, e là đã động đến long thai."

Sắc mặt Hoàng đế bỗng sa sầm, nhanh chóng rời khỏi tẩm cung.

Lộ Ánh Tịch đờ người, rồi lại mơ hồ nghe tiếng nói của Hoàng đế cùng thái giám từ bên ngoài. Lòng nàng bỗng dưng căng thẳng.

"Y" Thông đồng với thích khách? Không thể nào! Tuyệt đối không có khả năng!

Hết chương 5-

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 6: Huyết mạch hoàng thất

Bạch lộ cung đèn đuốc sáng rực rỡ, nhưng lại yên tĩnh tới mức làm người khác bất an.

Bên ngoài tẩm cung, một đội đới đao thị vệ với thần sắc lạnh lùng uy nghiêm đứng thẳng. Còn trong điện vàng, một nam tử anh tuấn mặc y phục màu xám tro đang quỳ dưới đất. Tuy đang quỳ gối nhưng y lại không hề thấp kém và nhỏ bé, vẻ mặt y anh tuấn bình thản mà xa xăm, ánh mắt đầy ấm áp. Cơn gió nhẹ từ ngoài cửa điện thổi lướt qua áo của y, tay áo liền tung bay, tựa như muốn bay cùng gió.

Lộ Ánh Tịch đứng cách đó vài bước nhìn y. Dung mạo tuyệt sắc của nàng càng thêm diễm lệ nhưng đôi mắt nàng lại chứa chan u buồn.

"Ánh Tịch." Nam tử kia khẽ lên tiếng, đôi mắt y bình tĩnh sâu thẳm như đáy giếng.

"Sư phụ." Lộ Ánh Tịch nhẹ giọng đáp lại, bước lên phía trước.

"Nửa năm không gặp, ngươi khỏe không?" Nam tử khẽ cong môi cười.

"Khỏe." Lộ Ánh Tịch cũng mỉm cười, đưa tay ra muốn dìu y đứng dậy.

Y vẫn không nhúc nhích, điềm đạm cất tiếng: "Chuyện Hạ quý phi động long thai thật sự là lỗi của ta."

Lộ Ánh Tịch hết cách đành thu tay về. Hoàng đế vẫn còn ở tẩm cung nên nàng không có quyền làm chủ. Vốn dĩ khi Bạch Lộ cung có thích khách, sư phụ vẫn chưa kịp châm kim an thai cho Hạ quý phi, nhưng vì việc bất trắc này mà đã châm sai vị trí. Kỳ thực với y thuật huyền diệu của sư phụ, dù có sai lầm, chắc chắn y vẫn có thể bảo vệ long thai trong bụng Hạ quý phi an toàn. Thế nhưng, nàng ta lại không chịu để cho sư phụ chữa trị. Lòng chứa đầy hoài nghi chỉ làm người ta thêm lo sợ. Mà tên thích khách áo đen bị sư phụ khống chế dẫn tới việc hành thích thất bại, liền cắn ngay túi độc thủ sẵn trong miệng để tự sát, chết không đối chứng.

Một nén nhang trôi qua, rốt cục Hoàng đế cũng bước ra ngoài, khuôn mặt hắn lạnh lùng, còn ánh mắt thì thâm trầm khó đoán.

"Nam Cung Uyên." Giọng Hoàng đế lạnh lùng, gọi trực tiếp tên người nam tử kia, chẳng màng gọi y là Không Huyền Tử thần y.

"Xin hỏi Hoàng thượng, tình trạng hiện giờ của Hạ Quý phi như thế nào? " Nam Cung Uyên bình tĩnh đối mắt với Hoàng đế.

Giọng Hoàng đế càng thêm lạnh lùng: "Không thể giữ được hài nhi của Trẫm."

Lộ Ánh Tịch ở cạnh nghe thấy, lòng nàng khẽ rung lên, nhưng Nam Cung Uyên lại xót xa thở dài một tiếng, tựa như y đã sớm đoán ra.

"Việc hành thích Trẫm sẽ điều tra rõ ràng." Đôi mắt Hoàng đế sâu thẳm, ánh nhìn hắn sắc bén vô cùng, lạnh lùng buông lời: "Nam Cung Uyên chữa bệnh tắc trách, tội chứng rõ rành rành. Người đâu! Đem hắn nhốt vào thiên lao, giao cho Hình bộ xử lí!"

Lộ Ánh Tịch kinh hãi, sốt ruột thốt to, "Hoàng thượng…"

Nàng còn chưa cầu xin, Hoàng đế đã lạnh lẽo liếc nàng một cái, cắt ngang lời nàng: "Hoàng hậu có ý kiến?"

Thấy vẻ mặt hung hãn đầy ý vị của hắn, Lộ Ánh Tịch mím chặt môi, im lặng. Nếu bây giờ nàng hành động lỗ mãng, không chỉ không cứu được sư phụ, mà còn chọc giận cả Hoàng đế, không có ích lợi gì.

Lúc này thị vệ từ ngoài điện nối đuôi tiến vào, bắt lấy Nam Cung Uyên.

"Ánh Tịch, đừng lo lắng cho ta." Sắc mặt Nam Cung Uyên bình tĩnh, để mặc thị vệ áp giải rời đi.

Lộ Ánh Tịch dõi theo bóng lưng y từ từ biến mất, nàng cáu giận siết chặt tay. Sư phụ võ công tuyệt thế, nếu y muốn phản kháng, ai có thể bắt được y?

Nhưng trời sinh y có tấm lòng lương thiện, không muốn sát sinh, không muốn đả thương người khác. Chuyện của Hạ Quý phi, nhất định làm y cảm thấy áy náy, tự trách bản thân mình.

Hoàng đế đến cạnh nàng, bỗng nheo mắt, nắm lấy tay nàng.

"Hoàng thượng?" Lòng Lộ Ánh Tịch kinh hãi, bất giác rút tay, hắn thấy vậy liền nắm chặt tay nàng đến phát đau.

"Hình như Hoàng hậu rất quan tâm tới Nam Cung Uyên?" Hoàng đế không buông tay, dửng dưng hỏi.

"Thần thiếp là đồ đệ của y, đương nhiên phải quan tâm tới an nguy của sư phụ mình." Lộ Ánh Tịch kính cẩn trả lời. Nàng nhất định sẽ nghĩ cách cứu sư phụ, dù cho phải dùng tới thủ đoạn!

"Hoàng hậu và Nam Cung Uyên quả đúng là thầy trò tình thâm. Thật sự khiến Trẫm hâm mộ." Tay Hoàng đế lại siết chặt hơn, khuôn mặt hờ hững vô cảm.

Lộ Ánh Tịch đau đớn, như hít phải khí lạnh. Thậm chí, nàng còn nghe được tiếng đốt tay mình đang bị hắn siết chặt. Mộ Dung Thần Duệ, ngươi ức hiếp người quá đáng!

"Trẫm đang nói với nàng, sao lại im lặng không lên tiếng?" Hoàng đế dường như không để tâm đến việc nàng đang đau đớn, nhìn chằm chằm vào mắt nàng.

Lộ Ánh Tịch cố nén lửa giận sục sôi trong lòng, âm thầm vận khí đan điền, tập trung chân khí vào lòng bàn tay, chống cự lại sức lực không chút lưu tình của hắn.

Hoàng đế khẽ nhếch miệng cười, ánh mắt dào dạt ý cười, tay hắn lại càng dùng sức, dần sử dụng nội lực!

Im lặng rồi im lặng, hai luồng chân khí mạnh mẽ đột nhiên va chạm vào nhau, giằng co kịch liệt, không bên nào chịu thua bên nào. Trong nháy mắt, cung điện lớn bỗng trở lạnh, tràn đầy sát khí!

Nhưng chỉ chốc lát sau, Hoàng đế dần thu lại nội lực, từng chút từng chút thu về.

Trong lòng Lộ Ánh Tịch không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cũng chầm chậm thu lại chân khí. Bây giờ không phải thời điểm để vạch mặt, dù nàng rất muốn đánh một trận sảng khoái với hắn.

"Thì ra Hoàng hậu của Trẫm là cao nhân thâm tàng bất lộ." Hoàng đế buông tay nàng ra, nhàn nhạt cất tiếng, "Võ công tuyệt đỉnh thế này, thế gian thật hiếm có. Biết đâu sư phụ nàng lại càng cao thâm phi phàm."

Lộ Ánh Tịch bỗng dưng run rẩy, ngước mắt nhìn hắn. Tâm tư của hắn sao lại thâm sâu như vậy! Cố ý ép nàng vận dụng nội lực, không chỉ muốn thăm dò nàng, mà còn muốn thăm dò cả thực lực của sư phụ! Thật uổng công nàng tự cho mình là thông minh, có thể nhìn thấu đáo lòng người, vậy mà lại dễ dàng rơi vào quỷ kế của hắn!

"Tính tình sư phụ rộng lượng ôn hòa, tình nguyện cả đời chữa bệnh cứu người. Chuyện bất trắc khiến Hạ quý phi mất long thai này, chắc chắn sư phụ cảm thấy hổ thẹn vô cùng." Nàng trấn tĩnh, thầm than nhẹ, rồi khẽ an ủi hắn: "Hoàng thượng và Hạ Quý phi hồng phúc tràn trề. Mai sau nhất định sẽ có long thai lần nữa."

"Hồng phúc tràn trề? " Hoàng đế hừ một tiếng, sắc mặt lạnh băng: "Hết việc hạ độc rồi đến việc thích khách xuất hiện hành hung. Theo Trẫm thấy, căn bản là có người không muốn thấy huyết mạch của Trẫm tồn tại."

Lộ Ánh Tịch trầm lặng không trả lời, khẽ rủ mi mắt, giấu đi ánh mắt lạnh như băng của mình. Không ngờ hắn đã đoán ra, những chuyện gần đây đích thực không phải do phi tần hậu cung tranh đấu. Mà do phụ hoàng rốt cuộc kiềm chế không được, chẳng đợi nàng mà đã vội vã ra tay diệt trừ thai nhi, có khả năng trở thành Thái tử tương lai của Hoàng Triều. Chỉ một mình phụ hoàng mới có thể nghĩ đến việc lợi dụng sư phụ hại long thai của Hạ quý phi. Chỉ đáng thương cho đứa nhỏ, vừa thành hình đã liền chết yểu.

"Nếu để cho Trẫm tra ra hung thủ đứng đằng sau…" Đôi mắt Hoàng đế ánh lên tia nhìn sắc bén, như khối băng vạn năm, buốt giá đến thấu xương.

"Lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt. Hoàng thượng nhất định có thể tra ra hung thủ, bắt về quy án." Lộ Ánh Tịch không nhìn ánh mắt nguy hiểm của hắn, bình thản đáp lời.

Hoàng đế liếc nàng một cái, vừa như tra xét, vừa như uy hiếp cảnh cáo.

Lộ Ánh Tịch vô thức thấy lạnh cả sống lưng. Nàng không thể ngồi yên chờ chết được. Nàng nhất định phải chủ động tấn công, tiên hạ thủ vi cường!

"Hoàng thượng, vụ án hạ độc "Phong Hầu huyết", Thần thiếp đã có manh mối." Nàng bình tĩnh nhìn hắn, nhẹ giọng nói.

"Sao?" Nét hung hẵng trong ánh mắt Hoàng đế không không hề giảm, vẻ mặt hắn lãnh khốc vô cùng.

"Nơi này không tiện nói chuyện. Xin mời Hoàng thượng di giá đến Phượng Tê cung, được không?" Nàng khẽ mỉm cười đắc thắng.

“Chẳng lẽ Hoàng hậu cho rằng giờ phút này, Trẫm còn tâm tình để hưởng thụ ôn hương nhuyễn ngọc sao?” Hoàng đế giễu cợt hỏi.

“Dù thật sự Thần thiếp ngưỡng mộ Hoàng thượng đã lâu, nhưng cũng không ngốc đến vậy.” Nàng cười nhẹ. Sẽ có một ngày, nàng chiếm được trái tim hắn, đoạt lấy giang sơn của hắn. Vì vậy, nàng không thể nóng vội nhất thời.

Hoàng đế lãnh đạm nhìn nàng, dường như nhìn thấu nội tâm của nàng, môi hắn chậm rãi buông ra câu nói vô tình: “Dẹp ngay ảo tưởng nực cười của nàng đi.”

Nàng không hề sợ hãi, đôi mắt đẹp chớp động, nụ cười tỏa sáng đến chói mắt: “Ai thắng ai thua, nói ngay bây giờ thì quá sớm.”

Hoàng đế không nói, phất tay áo, rồi cất bước đi trước.

Lộ Ánh Tịch điềm tĩnh đi sau hắn, ánh mắt sắc nhọn đâm thẳng vào lưng hắn. Mộ Dung Thần Duệ: tốt nhất ngươi đừng động đến dù chỉ là một cọng lông tơ của sư phụ ta, bằng không ta sẽ bắt ngươi trả giá gấp mười lần!

-Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 7: Bệnh cũ tái phát

Không giống với vẻ xa hoa tráng lệ của Bạch Lộ cung, Phượng Tê cung – tẩm cung của Hoàng hậu vô cùng trang nhã khí thế. Một bức bình phong dệt thành từ những sợi tơ ngà voi, làm rèm che ngăn cách giường ngủ của Hoàng hậu, còn gian ngoài thì bày trí đơn giản với một nhuyễn tháp và vài bàn ghế bằng gỗ lim.

Hoàng đế biếng nhác dựa lưng vào trường kỷ, nói: “Hoàng hậu nói đã tra ra được một vài đầu mối, không biết đó là đầu mối gì?”

Lộ Ánh Tịch dịu dàng trả lời. “Độc tính ‘Phong Huyết hầu’ cực mạnh, Trong đó có một vị thuốc là hoa dương nhũ, trồng trong Ngự hoa viên.Thần thiếp cho rằng đây chính là đầu mối.”

“Ừm.” Hoàng đế thờ ơ, nhướn mày nhìn nàng, giọng điệu hờ hững, “Ta từng nghe Hoàng hậu tinh thông y lý, xem ra không phải lời đồn.”

“Thần thiếp chẳng qua chỉ là tài sơ học thiển thôi ạ.” Lộ Ánh tịch khiêm nhường, ngẩng đầu nhìn hắn, thong thả nói: “Người cung nữ chịu trách nhiệm trông coi vườn hoa kia gọi là Lan cô. Có lẽ sẽ tra hỏi được ít đầu mối từ miệng nàng ta.”

Hoàng đế không nói, nhếch môi cười nhạt, ánh mắt hắn thâm trầm như vực nước sâu, sâu đến mức không thể lường được.

Lộ Ánh Tịch không nói gì nữa. Theo như nàng phân tích, Lan cô kia chắc là một quân cờ mà phụ hoàng đã sắp đặt. Hạ quý phi mất hoàng tự, Lan cô sẽ ra mặt chịu tội thay.

Ánh mắt lạnh lẽo của Hoàng đế khóa chặt nàng, bỗng dung hắn lên tiếng: “Nam Cung Uyên là sư phụ của Hoàng hậu. Trẫm đang suy nghĩ, có nên nương tay với y hay không.”

Lòng Lộ Ánh Tịch rung rung, dù biết hắn nói những lời này là thử thăm dò ý nghĩ của nàng, suy xét một lúc, nàng nói: “Sư phụ không phải là người có lòng dạ xấu xa, nhưng thực sự sư phụ cũng cần gánh một phần trách nhiệm. Thần thiếp không biết nếu tuân theo luật lệ Hoàng triều thì sư phụ sẽ phải chịu hình phạt gì?”

Nụ cười đầy ý châm biếm của Hoàng đế càng tươi hơn, tựa như đang cười lời nói cẩn thận của nàng.

“Nam Cung Uyên lỡ tay, dẫn đến chữa trị sai lầm, làm thương tổn đến long mạch của hoàng thất.Trẫm vốn định phạt y tội chết.” Hắn vừa dứt lời, ánh mắt liền chuyển nên sắc bén như lưỡi đao phóng thẳng về nàng, “Huống hồ việc ám sát có liên quan tới y hay không, vẫn chưa rõ ràng. Hoàng hậu, nàng nói xem Trẫm phải làm sao mới giữ được thể diện cho nàng đây?”

Đáy lòng Lộ Ánh Tịch dâng lên từng luồng khí lạnh. Ý của hắn là sẽ không bỏ qua dễ dàng cho sư phụ?

“Nhưng mà Hoàng hậu cũng đừng quá lo lắng. Nếu tra rõ chuyện ám sát không liên quan tới Nam Cung Uyên, Trẫm sẽ khai ân, giữ mạng lại cho y.” Hoàng đế chống vào tay vịn của nhuyễn tháp đứng dậy, đến gần nàng, cười nói tao nhã: “Trẫm từng nói, Trẫm rất ngưỡng mộ tình thầy trò sâu nặng của Hoàng hậu và Nam Cung Uyên.”

"Hoàng thượng luôn là người lấy đức trị quốc, Thần thiếp đương nhiên sẽ không lo." Lộ Ánh Tịch cười bình thản, không lộ ra chút hoảng sợ nào. Lời nói của hắn đã quá rõ ràng, hắn nhìn thấu được sư phụ là điểm yếu uy hiếp của nàng, mượn dịp nắm lấy tửu huyệt đó mà cảnh cáo nàng đừng vọng tưởng tới những hành động sằng bậy. Lần này, sư phụ tội chết có thể miễn, nhưng cũng sẽ bị giam lỏng trong lao tù.

Hoàng đế chợt thở dài một tiếng nói: "Dù lòng Trẫm muốn phạt nhẹ, nhưng từ trước đến nay Hình bộ đều làm việc kiên quyết dứt khoát. Ám sát Hoàng Quý phi, thương tổn hoàng tự. Vụ án lớn như vậy, chỉ e rằng không muốn cũng phải nghiêm hình bức cung."

Lộ Ánh Tịch thầm cười lạnh. Hắn là cửu ngũ chí tôn, sao lại không can thiệp được cách thức thẩm án của Hình bộ chứ?"

Tuy nghĩ như vậy, nhưng mặt nàng vẫn dịu hiền vô hại, khẽ nói: "Hoàng thượng, Thần thiếp muốn đi thiên lao thăm sư phụ, chẳng biết có được không?"

"Trời cũng đã khuya, sáng mai Hoàng hậu hẳn đi." Hoàng đế bước gần tới nàng, tay khoát qua vai nàng, ôn hòa nói: "Lúc trước Trẫm đã hứa với Hoàng hậu, đêm nay sẽ ngủ lại Phượng Tê cung."

Lộ Ánh Tịch hô hấp ngừng trệ, chợt giương mắt nhìn.Hắn lại muốn cưỡng bách nàng chật vật lần nữa sao?

"Sắc mặt Hoàng hậu thật khó coi, có phải không khỏe ở đâu không? Nàng có cần tuyên thái y không?" Hoàng đế ra vẻ ân cần, sờ trán nàng, "Không nóng, nhưng lại lạnh như băng. Hoàng hậu có cảm thấy chỗ nào khó chịu không?"

Lộ Ánh Tịch thầm nghiến răng, huyệt thái dương co giật mạnh, đau đớn dị thường. Đây là triệu chứng trước khi bệnh tim tái phát. Đáng chết! Nàng không muốn bị hắn thấy bộ mặt mềm yếu bất lực của mình!

"Hoàng hậu?" Thấy thần sắc nàng đau đớn, Hoàng đế dìu nàng đến ngồi xuống nhuyễn tháp. Hắn bắt mạch cho nàng. Mãi lâu sau, gương mặt tuấn tú của hắn bỗng căng thẳng: "Mạch tượng rối loạn, đập dồn dập. Hoàng hậu có bệnh cũ?"

Lộ Ánh Tịch cười bất đắc dĩ. Sắc mặt nàng dần dần trắng bệch, từng đợt khí vọt mạnh lên cổ họng, tâm phế bị xé rách đau đớn vô cùng. Nàng mắc căn bệnh này từ lúc còn trong bụng mẹ, không biết khi nào thì phát tác. Một khi phát bệnh sẽ đau đớn khôn nguôi, không thuốc chữa trị, chỉ có thể chịu đựng cho qua. Ngay cả sư phụ cũng không thể chữa khỏi cho nàng, mà nàng lại càng không mong đợi vào ngự y trong cung.

"Chịu đựng!" Hoàng đế trầm giọng nói, ngồi xuống bên nàng, vén tóc dài sau gáy nàng, bày ra đóa hoa thược dược đỏ rực kiều diễm.

"Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tiếng ngờ vực cất tiếng, hàng mày thanh tú nhíu chặt, trán nàng đã lấm tấm mồ hôi lạnh, nỗi đau trong cơ thể dần lan ra toàn thân.

Hoàng đế không lên tiếng, ngồi ngay ngắn vận khí từ bụng dưới, quy tụ về lòng bàn tay, sau đó một chưởng áp vào đóa hoa thược dược sau ót nàng.

Khí nóng truyền tới từng cơn, lan rộng ra khắp ngũ tạng, từ từ xoa dịu cơn đau. Chân mày Lộ Ánh Tịch thoáng giãn ra, nhưng đáy lòng nàng rung động mạnh. Hắn làm sao biết được chuyện riêng của nàng! "Linh cơ" là bí mật của nàng và sư phụ, hắn làm sao lại biết được?!

Hai khắc trôi qua, Hoàng đế chậm rãi thu chưởng điều khí, bình thản nói: "Chỉ trị được ngọn, không trị được gốc. Trẫm giúp nàng được một lần, nhưng không chắc mỗi lần nàng phát tác, đều có Trẫm ở cạnh bên."

Lộ Ánh Tịch lấy tay áo lau nhẹ những giọt mồ hôi trên trán, thở dài một hơi. Mỗi lần bệnh tái phát, nàng phải mất ít nhất nửa canh giờ để qua cơn đau. Hôm nay có chân khí của hắn áp chế cơn đau, thật sự dễ chịu hơn rất nhiều.

"Đa tạ Hoàng thượng trợ giúp." Nàng cười nhẹ, gật đầu cảm tạ hắn.

Hoàng đế nheo mắt, nhìn thoáng qua khuôn mặt trắng bệch của nàng, ánh mắt hắn thâm trầm. Dung mạo này trong sáng như trăng non mới mọc, mắt trong vắt, xinh đẹp tuyệt trần. Nàng quả là xứng đáng với danh xưng tuyệt sắc khuynh thành. Nếu nàng không phải là công chúa Ô quốc, có lẽ hắn sẽ yêu thương nuông chiều nàng. Chỉ tiếc thay, hoa đẹp lại có độc, hồng nhan thường họa thủy.

"Bệnh cũ của Hoàng hậu tái phát làm cơ thể suy yếu. Nàng nên nghỉ ngơi sớm cho khỏe. Trẫm cũng thôi, không quấy rầy nàng nữa. Hoàng hậu nghỉ ngơi đi." Hoàng đế thản nhiên thu hồi tầm mắt, giọng nói ôn hòa đầy quan tâm. Nói xong, hắn liền xoay người không chút lưu luyến rời đi.

Lộ Ánh Tịch ngóng theo bóng dáng rời đi của hắn, nụ cười nàng chợt biến mất, đôi mắt trong vắt chứa đầy lạnh lẽo. Hắn vừa biết bí mật "linh cơ", vậy hắn sẽ càng không hạ thủ lưu tình với sư phụ! Tối nay, nàng nhất định phải mạo hiểm xông vào thiên lao!

Hết chương 7--

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Đêm ghé thăm thiên lao

Với khinh công tuyệt đỉnh của y, muốn thần không biết quỷ không hay rời khỏi thiên lao không phải là việc khó. Nhưng nàng biết rõ tính tình của sư phụ, y tuyệt đối sẽ không vì sợ tội mà bỏ trốn.

Sau khi cân nhắc kĩ càng, nàng hít thật sâu, dừng bước phía trước nhà giam. Cai ngục thấy Hoàng hậu nương nương đích thân tới, không dám ngăn cản, một mực cung kính dẫn nàng vào trong.

Đã là lao ngục thì liền âm u dơ bẩn, đại lao Thiên Triều cũng không ngoại lệ. Một nhà lao riêng biệt xây bằng đá, ánh đèn leo lét, càng thêm âm u dọa người. Với những dụng cụ tra tấn lạnh người trước mặt, vẻ mặt nam tử mặc áo lụa trắng vẫn luôn bình thản, tuy bị buộc trên giá phạt, quần áo nhuộm đầy máu đỏ, nhưng sắc mặt vẫn ung dung.

"Sư phụ!" Lộ Ánh Tịch khẽ kêu một tiếng, nàng đã tới chậm một bước, không ngờ bọn họ lại dùng hình!

Hình bộ thượng thư Thẩm Dịch thấy nàng bước vào, cung kính hành lễ: "Cung thỉnh Hoàng hậu nương nương phượng an!"

"Hiệu quả làm việc của Thẩm đại nhân thật nhanh chóng." Lộ Ánh Tịch châm biếm nói, không hề che giấu tức giận.

"Thần phụng theo khẩu dụ của Hoàng thượng, nghiêm khắc thẩm vấn nghi phạm, mong rằng Hoàng hậu nương nương lượng thứ." Thẩm Dịch chưa quá hai mươi sáu tuổi, tuấn tú nho nhã, ánh mặt trầm tĩnh nghiêm trang.

Lộ Ánh Tịch phẫn nộ trong lòng, ánh mắt lạnh như băng. Mộ Dung Thần Duệ, món nợ này, ta sẽ từ từ tính sổ với ngươi!

Sắc mặt nàng dịu lại, đôi mắt trong vắt như suối, lạnh lùng nói: "Hoàng thượng vốn nhân hậu, chẳng lẽ lại đồng ý để ngươi lạm dụng tư hình?"

Thẩm Dịch khẽ nhếch khóe môi, im lặng, vẻ mặt đầy ngạo nghễ.

Lộ Ánh Tịch ngưng mắt nhìn hắn, lòng nàng chợt hiểu ra. Tên thượng quan đại nhân này tuy trẻ tuổi tài hoa xuất chúng, nhưng lại cao ngạo nóng lòng lập công, đối với những người như vậy không thể cứng rắn.

Nàng thay đổi chủ ý, thần sắc dần dần lộ vẻ buồn rầu, mềm nhẹ nói: "Thẩm đại nhân, bổn cung muốn nói riêng với sư phụ vài câu, mong Thẩm đại nhân sắp xếp."

Thẩm Dịch lướt mắt nhìn nàng, chần chờ trong giây lát, sau đó mới khom người lui ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch biết hắn ở cách đó không xa, nhưng cũng không ngại, đi tới trước mặt Nam Cung Uyên, nhẹ giọng nói: "Sư phụ, Ánh Tịch tới trễ."

Nam Cung Uyên chỉ cười nhẹ, đôi mắt tỏa sáng rực rỡ, dịu dàng trả lời: "Ánh Tịch, không nên tự trách mình. Sự phụ làm sai đương nhiên phải chịu trách nhiệm."

"Đó là bất trắc, sư phụ vì sao cứ canh cánh trong lòng?" Lộ Ánh Tịch không khỏi cảm thương, khẽ nói: "Lòng tốt của sư phụ, chưa chắc người khác đã cảm kích." Nếu như lúc đó, Hạ Như Sương đồng ý để sư phụ chữa trị, nhất định sẽ không mất long thai. Hạ Như Sương tự gieo nhân, nhưng lại muốn sư phụ cõng quả sao?"

Chỉ nghe Nam Cung Uyên thở dài: "Dù chưa ra đời nhưng đứa trẻ cũng là một mạng sống. Vài ngày trong lao ngục, xem như là cúng tế cho thai nhi đáng thương kia."

Nghe vậy, Lộ Ánh tịch bỗng dưng vui mừng, hỏi thật nhỏ: "Sư phụ đã sớm tính ra kiếp nạn này?"

Nam Cung Uyên không nhìn nàng, chỉ gật nhẹ đầu, đôi mắt đen sáng như ngọc toát lên ý cười dịu dàng.

Lộ Ánh Tịch yên tâm hẳn, nụ cười thấp thoáng vui mừng, nhưng giọng nói vẫn ép tới cực nhỏ: "Sư phụ, tuy chỉ là mấy ngày, nhưng khổ hình chẳng dễ chịu gì. Những lúc cần thiết, Người nhất định phải vận nội lực chống đỡ."

"Chỉ là roi quật." Nam Cung Uyên mỉm cười, tựa như những vết roi quất rỉ máu kia không phải rơi vào người y.

"Nếu không chỉ như thế thì sao?" Ánh mắt Lộ Ánh Tịch ưu sầu nóng nảy. Sư phụ rất cố chấp, còn Mộ Dung Thần Duệ tất nhiên sẽ không nhân từ nương tay!

Nam Cung Uyên lại như không nghe thấy lời nàng, nói thẳng: "Ánh Tịch, ta sẽ ở lại trong cung cùng ngươi một thời gian."

Lộ Ánh Tịch bỗng ngơ ngẩn. Không phải sư phụ dự đoán được y sẽ bị giam lỏng trong cung sao? Nàng hy vọng, hy vọng mình đã đoán sai. Nhưng Mộ Dung Thần Duệ là một người thâm trầm khôn ngoan, hắn nhất định sẽ thừa dịp giữ sư phụ ở lại, mượn cớ này để kiềm chế nhất cử nhất động của nàng.

Nam Cung Uyên hiểu rõ phiền não và hổ thẹn của nàng, ôn hòa trấn an: "Không liên quan đến ngươi. Đây là kiếp nạn đã định trước, ta phải trải qua."

Lộ Ánh Tịch mím môi, kiên định nói: "Sư phụ, bất kể như thế nào, Ánh Tịch cũng sẽ dốc hết sức mình để bảo vệ người chu đáo." Nói xong, nàng đột ngột giơ tay, nhanh như chớp đem viên đan dược giấu sẵn trong lòng bàn tay, nhét vào miệng y.

Viên đan dược kia vừa vào miệng liền tan chảy, Nam Cung Uyên còn chưa kịp cự tuyệt, đành cười nói: "Ánh Tịch, Tục Mệnh đan vô cùng trân quý, khắp thiên hạ chỉ có ba viên, sao ngươi lại lãng phí như vậy."

"Không cho sư phụ dùng mới là lãng phí." Nàng cũng khẽ cười, nàng chỉ có một viên Tục Mệnh đan mà sư phụ đưa cho nàng trước kia. Sợ nàng phát bệnh nặng, không thể qua khỏi, đưa cho nàng để có thể lưu lại mạng sống. Nhưng bây giờ sư phụ gặp nạn, tính mạng của y quan trọng hơn so với nàng.

"Ta đã dùng Tục Mệnh đan, ngươi đã an tâm rồi chứ?" Đôi mắt Nam Cung Uyên sáng lên, ngầm giấu giếm tình ý dịu dàng.

Lộ Ánh Tịch lắc mạnh đầu. Không đủ, như thế vẫn không đủ! Tục Mệnh đan chẳng qua chỉ bảo vệ được tâm mạch, phòng ngừa bất trắc, nhưng lại không thể ngăn chặn được nỗi đau xác thịt!

Khuôn mặt tuấn tú của Nam Cung đầy trìu mến, ôn hòa lên tiếng: "Ánh Tịch, ngươi cũng biết, ta không coi trọng bề ngoài. Nếu có tổn hại nào, ta hy vọng ngươi đừng vì ta mà để ý."

"Sư phụ?!" Lộ Ánh Tịch chấn động dữ dội, "Sư phụ, người đã định liệu được việc gì?"

Nam Cung Uyên không nói, cười trầm ngâm.

Thấy y như thế, hốc mắt Lộ Ánh Tịch ửng đỏ, mông lung màn lệ. Sư phụ không nói, nàng cũng đoán được. Kiếp nạn này chắc chắn không đơn giản như lời y nói.

Lúc này tên thượng thư trẻ tuổi không một tiếng động đến gần, cung kính nói: "Đêm đã khuya, thỉnh Hoàng hậu nương nương bảo trọng phượng thể, nên sớm về cung nghỉ ngơi."

Lộ Ánh Tịch không nhìn hắn, chỉ nhìn khuôn mặt quen thuộc mà tuấn tú trước mặt mình. Nàng dùng ánh mắt khẩn cầu y, cầu xin y vượt ngục, tránh qua kiếp nạn này. Thế nhưng y ôn hòa mà kiên quyết nhìn nàng, lắc đầu.

"Hoàng hậu nương nương." Thẩm Dịch thấp giọng gọi.

Lộ Ánh Tịch liếc mắt nhìn hắn, không nói một lời, xoay người rời đi. Làm khó bề tôi cũng vô dụng, nàng chỉ có thể tìm người đứng đầu để thương lượng! Người nào dám hủy hoại dung mạo của sư phụ, nàng nhất định sẽ một mạng đổi một mạng!

Thế nhưng mãi tận lâu sau này, Lộ Ánh Tịch mới hiểu được, dù nàng thông minh kín đáo thế nào, phòng bị chặt chẽ thế nào, cũng không chống lại được sự trêu chọc vô tình của ông trời.

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Nụ cười nghiêng nước

Không ngoài dự đoán của nàng. Sáng ngày hôm sau, Lan cô bị dẫn đi thẩm vấn, không bao lâu sau liền cúi đầu nhận tội, không chỉ chuyện hạ độc, mà còn cả chủ mưu trong việc hành thích. Bà ta khóc lóc kể lể rằng Hạ gia ỷ thế hiếp người, cưỡng đoạt dân nữ, muội muội của bà ta bị người của Hạ gia ép làm tiện thiếp, chưa đầy một tháng đã bị ngược đãi đến chết. Bà ta một lòng muốn báo thù cho muội muội, nhưng bà ta ở trong cung, nên chỉ có thể đem mối thù này trút xuống người Hạ quý phi. Hạ độc không thành, bà ta liền mua chuộc sát thủ trong giang hồ. Cuối cùng bà ta lại nói, nay sự việc bại lộ, bà ta không còn gì để nói. Nhưng dù có thành ma bà ta cũng phải tới lấy mạng người nhà Hạ gia.

Lộ Ánh Tịch yên lặng, bình tĩnh nghe Tình Thấm nhỏ giọng bẩm báo. Đợi Tình Thấm lui ra ngoài, nàng mới khẽ thở dài. Kế này của Phụ hoàng quá cao tay. Lan cô đích xác là người của Hoàng Triều, chuyện của muội muội bà ta cũng là sự thật. Cho dù có người hoài nghi, cũng không thể tra được điều gì. Nhưng Mộ Dung Thần Duệ là hạng người gì, hắn sao có thể dễ dàng tin tưởng mọi chuyện? Hắn không điều tra kỹ, dàn xếp ổn thỏa, chẳng qua chỉ để chắc chắn, sau đó mới tìm cách ra tay. Sau này, hắn nhất định sẽ trả đủ một lần. Dù sao, đứa trẻ kia cũng là vô tội, là con nối dõi của hắn, là thân sinh cốt nhục của hắn.

Lộ Ánh Tịch thấy xót xa, đôi mắt trong vắt không khỏi ảm đạm. Nhưng việc Phụ hoàng làm, cũng chỉ vì hàng ngàn hàng vạn con dân của Ô quốc, nàng

không thể xen vào. Hiện giờ thiên hạ chia thành bốn phần, Hoàng Triều, Ô quốc, Long Triêu và Lâm quốc. Bốn nước đều ở thế đối đầu. Lâm quốc quân lính hèn yếu, không đáng bận tâm. Long Triêu lại quá chú trọng việc binh đao, vài năm gần đây chinh chiến khắp nơi, chiếm thành mở rộng bờ cõi. Còn Hoàng đế Hoàng Triều tuy trẻ tuổi, nhưng dã tâm thâm sâu, ẩn chứa mạnh mẽ kiên cường. Từ lúc hắn chủ động liên minh với Ô quốc, đã dần lộ ra tham vọng thống nhất thiên hạ mà hắn che dấu bao lâu.

Nàng thu lại ánh mắt, nhẹ nhàng rời khỏi tẩm cung.

"Chuẩn bị Phượng kiệu." Nàng đứng dưới hiên ngọc lưu ly, lãnh đạm dặn dò cung nữ Tiểu Nam đang đứng cạnh cửa.

"Dạ, nương nương!" Tiểu Nam cung kính đáp, vội đi chuẩn bị.

Phượng kiệu trang hoàng rộng rãi, bên trong trải đệm gấm thêu hình phượng hoàng, ngồi rất là thoải mái, không hề lắc lư. Nhưng Lộ Ánh Tịch chỉ liếc mắt nhìn Phượng kiệu xa hoa tráng lệ, không hề bước lên, ngược lại đi thẳng về trước.

"Hoàng thượng kim an!" Lộ Ánh Tịch cúi nhẹ người. Thị lực của nàng cực kì tốt. Lúc nhìn thấy tay áo hoàng bào lướt qua cửa son, nàng biết hắn đã tới.

"Hoàng hậu định đi đâu vậy?" Hoàng đế liếc nhìn Phượng kiệu, khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười ân cần vô cùng.

"Thần thiếp vốn định đến Thần cung thỉnh an Hoàng thượng." Nàng cười nhẹ, thẳng thắn trả lời. Nàng muốn nói với hắn về chuyện của sư phụ, chỉ có thể chủ động đến Thần cung, nơi mà nàng căm ghét nhất.

"Hoàng hậu thật sự muốn đến Thần cung sao?" Hoàng đế bật cười, khoe mắt anh tuấn khẽ cong, nhẹ nhàng nhưng quyến rũ đến mê người.

"Thần cung chính là tẩm cung của Hoàng thượng. Thần thiếp muốn đến, nhưng cũng không thể đến thường xuyên được." Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, khuôn mặt thanh tú mang chút đáng yêu. Nếu hắn muốn làm trò, vậy nàng sẽ chiều theo.

"Nếu Hoàng hậu muốn, lúc nào cũng có thể đến, Trẫm vô cùng hoan nghênh." Hoàng đế đưa tay khoác lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, ôm nàng đi thẳng vào tẩm cung như đang ân ái quyến luyến.

"Đa tạ Hoàng thượng ân chuẩn, Thần thiếp cảm thấy rất vui." Thân thể của nàng chợt cứng đờ. Nàng đúng là vẫn không quen hắn chạm vào mình. Nhớ lúc đầu khi nàng vừa được sắc phong chưa bao lâu, hắn truyền nàng đến Thần cung hầu hạ, chỉ có Hoàng hậu mới có đặc quyền này, những phi tần khác đều không có tư cách qua đêm ở Thần cung. Nhưng hắn cố ý làm nàng bẽ mặt, thị uy trước mặt nàng.

Sau khi vào tẩm cung, Hoàng đế liền buông lỏng tay, tao nhã cong môi cười nói: "Hoàng hậu dường như vẫn còn oán giận chuyện cũ." Hắn cố tình làm nàng khó xử, khích nàng mau chóng hành động, cũng không nghĩ tới nàng có thể giữ được bình tĩnh, che giấu tài tình, không vội nóng nảy.

"Chuyện cũ nào cơ? Thần thiếp sao không nhớ rõ?" Lộ Ánh Tịch giả bộ ngu ngơ, mặt nghi ngờ nhìn hắn.

"Có một số việc, quả thật nên quên mới phải." Nét cười trên môi Hoàng đế không giảm, lời nói đầy ý tứ sâu sắc.

Lộ Ánh Tịch không nói, giả bộ ngu cũng phải có chừng mực. Thật ra thì lòng nàng và hắn đều biết rõ, nàng không thể nào lãng quên, có lẽ cả đời cũng nhớ mãi. Đêm hôm đó, hắn lười biếng tựa trên long sàng, tay cầm sách, dáng vẻ nhàn hạ, nói: "Làm phiền Hoàng hậu thắp đèn, Trẫm cảm thấy dạ minh châu này vẫn chưa đủ sáng." Chỉ một câu như vậy, nàng liền phải cầm nến đến đứng cạnh long sàng, chiếu sáng cho hắn. Vốn đèn trong cung đều có lồng chụp, nhưng thái giám đưa lên chỉ có một cây nến đỏ, từng giọt từng giọt sáp đỏ tươi nhỏ xuống mu bàn tay nàng, nóng vô cùng. Nàng nhớ rất rõ, hắn tổng cộng xem ba quyển sách, cho đến lúc trời tờ mờ sáng, đến lúc hắn gần lâm triều, hắn mới để nàng trở về Phượng Tê cung. Lúc nàng rời đi, tay phải đau đớn, sưng đỏ một mảng. Nàng không thấy khó chịu, chỉ cảm thấy nhục nhã.

"Hoàng hậu ở trước mặt Trẫm mà sao mơ hồ vậy?" Giọng Hoàng đế mang chút hài hước, không có ý trách cứ.

Lộ Ánh Tịch định thần, khẽ mỉm cười trả lời: "Thần thiếp chẳng qua chỉ nghĩ đến thương tích trên người sư phụ, khi nào mới có thể lành."

Đôi mắt đen của Hoàng đế chợt sáng lên, như viên ngọc rực rỡ, tôn quý đến chói mắt, trầm giọng nói: "Tuy vụ ám sát không liên quan đến Nam Cung Uyên, nhưng tội ngộ sát của y không thể không xử. Lúc trước Trẫm đã hứa với Hoàng hậu sẽ phạt nhẹ. Hoàng hậu cứ an tâm, Trẫm đã hạ lệnh. Để Nam Cung Uyên ở trong thiên lao ba ngày, sau đó sẽ điều hắn đến thái y viện, biên soạn y tịch, ngày sau tạo phúc cho lê dân bá tánh, coi như lập công chuộc tội . "

"Hoàng thượng khoan hồng, Thần thiếp thay sư phụ khấu tạ long ân." Lộ Ánh Tịch cúi người hành lễ, bộ dạng phục tùng. Trong lòng nàng hiểu rõ, hắn chẳng qua chỉ mượn cớ giam lỏng sư phụ, ít ra sư phụ vẫn tạm an toàn. Một Thái y viện nhỏ nhoi căn bản không làm gì được sư phụ, chỉ xem người có muốn rời đi hay không .

Vừa nghĩ như thế, nàng cũng an tâm hơn, dịu dàng cười hỏi: "Hoàng thượng chắc chưa dùng ngự thiện? Chi bằng ở lại Phượng Tê cung dùng bữa? "

"Được, vừa lúc Trẫm cũng đói." Hoàng đế nói bâng quơ, nhưng ánh mắt sâu thẳm vẫn chăm chú nhìn khuôn mặt nàng, mơ hồ nổi lên vài phần nguy hiểm .

Nàng thoáng cả kinh, vô thức xoa xoa gò má mình.

Hoàng đế thấy nàng căng thẳng thì buồn cười, ánh mắt dịu lại, sắc bén dần biến mất, dịu dàng nói: "Hoàng hậu thế này rất đáng yêu, ngây thơ hồn nhiên

khiến người khác động lòng.”

Nàng sợ run nhìn hắn, mặt ửng hồng. Người này rõ ràng là cao thủ tán tỉnh, ở phương diện này nàng lại đơn thuần như tờ giấy, chẳng phải đối thủ của hắn .

Trong lòng thầm buồn, nhưng nàng vẫn không phục, liền phản bác: “Hoàng thượng từng nói, Thần thiếp không phải là người chỉ cần sơ thì đoán được suy nghĩ trong lòng. Sao có thể là người ngây thơ hồn nhiên ? ”

Hoàng đế bật cười, tiếng cười êm dịu như âm thanh du dương của thiên nhiên, vừa cười vừa nói: “Trẫm ban đầu đúng là nhìn không ra Hoàng hậu còn có vẻ mặt đáng yêu như vậy.”

Lộ Ánh Tịch sững sờ. Nàng vừa rồi sao có thể nói câu hờn dỗi như vậy chứ? Chỉ tại ánh mắt của hắn quá mê hoặc, hại nàng nhất thời không phòng bị. Từ lần gặp mặt đầu tiên, nàng đã biết không thể xem thường người nam tử này, nội tâm của hắn biến hóa khó lường, không cách nào nắm bắt. Loại cảm giác này khiến người khác rất bất an.

“Lại xuất thần?” Hoàng đế tựa hồ rất vui vẻ, chợt cúi đầu xuống, hôn lên má nàng, cười nói, “Mỹ nhân như nàng, chỉ một nụ cười cũng đủ nghiêng nước khuynh thành.”

Lộ Ánh Tịch e thẹn cúi đầu, nhưng trong lòng lại cực kỳ run sợ. Nụ cười nghiêng nước, hắn đang ám chỉ nàng cố tình phá hủy giang sơn của hắn chăng?

Nàng khẽ ngẩng đầu, đang muốn viện cớ phải chuẩn bị ngự thiện để lui ra ngoài hít thở, bỗng nghe thấy ngoài cửa có tiếng rên rất nhỏ truyền tới.

Nàng theo thói quen nheo mắt lại, ánh mắt toát ra lạnh lùng không dễ phát hiện. Gần đây Hoàng đế thường đến Phượng Tê cung, xem ra có người rốt cục không nhịn được nữa rồi.

-Hết chương 9-

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: Có người uy hiếp

Hoàng đế khẽ cong môi cười nhạo, ánh mắt có chút suy tư, liếc về hướng cửa cung.

“Hoàng thượng, Thần thiếp đi xem một chút.” Lộ Ánh Tịch mỉm cười, không đợi hắn trả lời, liền bước đi.

Đi tới ngưỡng cửa, chỉ thấy một tỳ nữ thanh tú mặc váy hình trăng lưỡi liềm sáng ngời, đứng thẳng bên ngoài tẩm cung, dung mạo xinh đẹp hơn người, khí chất phiêu dật như nước.

Lộ Ánh Tịnh khẽ cong môi, chỉ cảm thấy thú vị. Tê Điệp bắt chước nàng nhưng lại quá giống. Chỉ đáng tiếc Tê Điệp đã đoán sai, Hoàng đế chẳng hề để tâm đến mẫu người như nàng.

“Nương nương!” Vừa thấy nàng, Tê Điệp liền ngạc nhiên, hai chân mềm nhũn, liền quỳ xuống.

“Không cần hành lễ.” Lộ Ánh Tịch phất tay, vẻ mặt thân thiện, hỏi, “Hôm nay là phiên trực của ngươi?”

“Bẩm nương nương, đúng là phiên trực của nô tỳ.” Tê Điệp kính cẩn đáp, hàng mày thanh tú nhíu lại, sắc mặt tái nhợt, như đang nén chịu đau đớn.

“Không khỏe?” Lộ Ánh Tịch đưa tay lên trán của nàng, quả thực rất nóng.

“Đa tạ nương nương quan tâm, nô tỳ chịu đựng được.” Tê Điệp đứng thẳng người, khẽ cười, ánh mắt trong trẻo ngây thơ.

Lộ Ánh Tịch cười nhạt một tiếng, không nói thêm gì. Đúng là bệnh thật, nhưng vừa rồi nàng ta rên rỉ, là cố ý.

“Có chuyện gì sao Hoàng hậu?” Phía sau, một giọng nói trầm mạnh đến gần hơn.

Lộ Ánh Tịch quay đầu nhìn, chỉ cười mà không nói, ánh mắt thoáng trào phúng. Hoàng đế vốn nhìn xa trông rộng, thế nào lại không nhìn ra mánh khóe cỏn con này? Nàng rất muốn xem thử, hắn sẽ xử lý chuyện này thế nào.

Hoàng đế đến cạnh nàng, chăm chú nhìn Tê Điệp đang quỳ gối hành lễ. Lúc sau, hắn hất mi, cười nói: "Lần trước vội vã chỉ nhìn thoáng qua nên Trẫm không phát hiện thì ra cung nữ này lại giống Hoàng hậu như thế này."

"Hoàng thượng cũng cảm thấy như vậy ư?" Lộ Ánh Tịch dịu dàng phụ họa .

Hoàng đế len lén liếc nàng một cái, lại nói: "Nhưng mà, dù có giống thế nào, cũng không sánh kịp dung mạo thanh khiết vạn phần của Hoàng hậu."

Lời vừa nói ra, Tê Điệp đang nhún nhường cúi đầu chợt ngẩng phắt lên, kinh ngạc nhìn Hoàng đế.

Lộ Ánh Tịch không khỏi cười khẽ: "Hoàng thượng, người nói như vậy sẽ làm Tê Điệp không phục."

Hoàng đế cũng cười, tiến lên trước một bước, điềm đạm hỏi: "Ngươi tên là Tê Điệp? Họ là gì ? "

Tê Điệp ngẩn người, một lát sau mới bĩnh tĩnh lại, khuôn mặt trắng nõn dần đỏ bừng, vừa vui mừng vừa thẹn thùng, nhỏ giọng trả lời: "Tâu Hoàng thượng, nô tỳ Tê Điệp chỉ là một đứa trẻ mồ côi, không có họ."

Hoàng đế không hỏi nữa, chỉ tao nhã nhìn nàng ta.

Tê Điệp e thẹn cúi đầu, vành tai ửng đỏ như mây màu quyến rũ, nhưng lại không mất vẻ ngây thơ đáng yêu .

Chăm chú nhìn giây lát, Hoàng đế đột nhiên quay đầu, nhìn Lộ Ánh Tịch đang ung dung xem kịch vui, trầm giọng nói: "Theo Hoàng hậu, chuyện này phải xử lý như thế nào?"

Lộ Ánh Tịch thoáng kinh ngạc, nghe được ngụ ý của hắn, dường như đang muốn trách phạt Tê Điệp?

"Hoàng hậu?" Giọng Hoàng đế lại trầm thấp hơn, đôi mắt thăm thẳm nổi lên ánh nhìn sắc bén không chút che giấu.

Tê Điệp mơ hồ khó hiểu, lén nhìn trộm vẻ anh tuấn mạnh mẽ của Hoàng đế, khuôn mặt lộ rõ vui mừng không thể che giấu, cho rằng Hoàng đế muốn Hoàng hậu chọn nàng ta.

Ánh mắt Lộ Ánh Tịch lướt nhìn Tê Điệp rồi chậm rãi thu về. Thật ra thì con người quá đơn thuần, cũng không hẳn chuyện hạnh phúc.

"Hoàng thượng, Thần thiếp cho rằng không cần vì một chuyện cỏn con mà làm hỏng khẩu vị của người." Nàng hời hợt nói, giúp Tê Điệp tránh phải nỗi đau thể xác. Chiếu theo luật hậu cung, hễ cung nữ nào có ý định mê hoặc chủ nhân, phạt đánh mười trượng.

"Ừ." Hoàng đế khẽ gật đầu, khuôn mặt như cười như không.

Ánh mắt Tê Điệp ẩn chứa oán hận. Những gì nàng ta nghe được lại thành Hoàng hậu cố tình thẳng tay cắt đứt hy vọng bay lên cành cao của nàng ta.

Lộ Ánh Tịch thầm thở dài. Nàng vốn chỉ định đứng ngoài xem vui, ai ngờ lại làm trò vui cho Hoàng đế xem. Nàng không khỏi thừa nhận, thủ đoạn của hắn cao hơn nàng rất nhiều. Bởi vì nàng mềm lòng, mà hắn thì lòng dạ sắt đá.

"Tê Điệp, đến Ngự thiện phòng căn dặn, Hoàng thượng sẽ dùng bữa ở đây." Nàng cảm thấy không còn cách nào khác, mềm giọng nói, "Ngươi đang mang bệnh trong người, nên lui xuống nghỉ ngơi, để cho Tiểu Nam tới đây."

"Dạ, nương nương." Tê Điệp đang quỳ gối, cũng không tạ ơn, liền lui ra.

Lộ Ánh Tịch không nhịn được lắc đầu. Chỉ trong vòng nửa canh giờ, nàng liền có thêm một kẻ thù mới. Ở trong thâm cung này, quả nhiên là một "nơi tốt" .

Hoàng đế nhìn nàng, khẽ cười vui vẻ: "Hoàng hậu khoan dung nhân hậu, Trẫm cảm thấy rất vui." Ai cũng có nhược điểm, mà Hoàng hậu của hắn, dù nàng trí tuệ hơn người, nhưng cũng có không ít điểm yếu.

"Hoàng thượng quá lời rồi, người làm Thần thiếp thấy xấu hổ." Lộ Ánh Tịch ngẩng lên nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của hắn. Hắn có một đôi mắt hiếm thấy, sắc đen như mực, nhưng mỗi khi hắn có ý tình dao động, đôi mắt lại ánh lên màu tím xanh, màu sắc âm u lạnh lùng, vừa thần bí mà vừa nguy hiểm .

Ánh mắt nàng dời đi, hướng nhìn về bầu trời xanh xa xôi ngoài bức tường của cung, thần sắc dần hiện rõ sự dứt khoát kiên quyết. Đối thủ dù mạnh cỡ nào, cũng sẽ có tử huyệt. Nàng nhất định tìm được.

Ánh mắt nhạy bén của Hoàng đế dừng trên khuôn mặt nàng, muốn nói nhưng chỉ trêu đùa nàng: "Hoàng hậu tuy ở trước mặt Trẫm nhưng tâm trí nàng lại không ở đây, phải chăng khuôn mặt Trẫm rất đáng ghét?"

Lộ Ánh Tịch thu lại ý nghĩ, khéo léo nói: "Hoàng thượng trí tuệ hơn người, anh tuấn bất phàm. Đây là sự thật hiển nhiên." Nhưng cho dù hắn có khôi ngô tuấn tú, nàng cũng sẽ không vì hắn mà thần hồn điên đảo.

"Miệng lưỡi Hoàng hậu ngọt ngào như vậy, thật làm cho Trẫm không kiềm lòng được." Hoàng đế lười biếng dựa ở cửa, nhìn nàng cười.

Đang giữa trưa, ánh mặt trời chiếu rọi bao quanh thân người hắn phảng phất ánh vàng rực rỡ, tôn quý ngạo nghễ khiến người khác không dám nhìn gần.

Lộ Ánh Tịch cười nhạt, đôi mắt sáng chói, tỏa ra khắp phía. Nàng cảm thấy tò mò, người luôn giấu giếm vui buồn giận hờn như hắn, khi nổi giận sẽ trông thế nào.

Mang theo ý đùa của mình, nàng chậm rãi lên tiếng: "Hoàng thượng, chuyện Hạ gia ỷ thế hiếp người, là thật sao?"

"Hiện tại còn đang điều tra." Hoàng đế nhíu mày, dáng vẻ vẫn nhàn hạ như cũ.

"Nếu chuyện này là thật, chẳng phải sẽ liên quan đến Hạ quý phi sao?" Giọng Lộ Ánh Tịch thoáng ân cần, nhưng chỉ vừa đủ. Gia tộc Hạ thị quyền thế hiển hách, Hạ lão tướng nắm giữ binh quyền Tây Quan, Hạ đại công tử là Lễ bộ Thượng thư. Người làm nhục muội muội của Lan cô lại là cháu trai của Hạ lão tướng quân. Tên này vốn mang tiếng xấu, háo sắc, tàn nhẫn độc ác, chuyện chăn gối lại càng quá đáng hơn. Lần này nếu Hoàng đế nghiêm khắc trừng phạt, sợ rằng triều đình xảy ra đảo chính. Nếu không trừng phạt, chỉ sợ không thể ngăn chặn miệng lưỡi thiên hạ. Chỉ chuyện này thôi cũng đủ làm Hoàng đế một phen đau đầu.

"Hoàng hậu có cao kiến gì sao?" Đôi mắt Hoàng đế hơi khó chịu, nheo lại.

Lộ Ánh Tịch chậm rãi nói rõ hai chữ: "Dạ không."

Hoàng đế bỗng cúi người xuống, dáng vẻ uy hiếp nhìn nàng chằm chằm, lạnh lùng lên tiếng, "Đừng có cố ý khiêu khích Trẫm."

Lộ Ánh Tịch cười, dịu dàng nói: "Khiêu khích? Thần thiếp không dám."

Ánh mắt Hoàng đế thấp thoáng sắc bén nhưng liền thu lại ngay, hắn vung tay áo, lãnh đạm nói: "Trẫm không có hứng, Hoàng hậu tự mình dùng bữa đi."

"Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch không quan tâm đến vẻ tức giận của hắn, mỉm cười nhìn hắn rời đi.

Nhìn bóng dáng cao to lấp lánh sắc vàng mãi đến khi khuất khỏi tầm mắt, nàng mới khẽ nheo mắt. Hắn không nổi giận, nhưng đã toát ra sát khí. Vậy có thể tưởng tượng khi hắn thật sự giận dữ sẽ đáng sợ như thế nào. Thế nhưng nàng chính là muốn hắn giận dữ thật sự. Hơn nữa, tốt nhất là tức giận đến chấn động giang sơn !

-Hết chương 10

-

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 11: Nhìn thấu lòng người

Chuyện Hạ thị không khó giải quyết! Lộ Ánh Tịch tạm thời không để ý, thản nhiên đến thiên lao thăm Nam Cung Uyên!

Mặc dù trên mặt nàng ung dung, nhưng thật ra đáy lòng nàng luôn thấp thoáng dự cảm không rõ, không biết xuất phát từ đâu, chỉ là cảm thấy bồn chồn, khiến người ta không yên.

Bầu trời về chiều tươi sáng vô cùng, nhưng lao ngục lại âm u, quanh năm chỉ thắp nến, hỗn trộn nhiều mùi khác nhau, hôi thối bẩn thỉu.

"Sư phụ." Nàng khẽ gọi, phất tay cho bốn tên cai ngục lui xuống.

"Sao lại đến đây?" Nam Cung Uyên mỉm cười điềm đạm, diện mạo anh tuấn, đôi mắt đen ôn hòa.

"Sư phụ, bọn họ có dùng cực hình không?" Nàng nhỏ giọng, không yên tâm nên phải cẩn thận xem xét khắp người y. Thật may mắn, trừ những vết roi từ trước, không có thêm nhiều vết thương nữa.

"Không có, đừng lo lắng." Hai chân khốn khổ Nam Cung Uyên bị xích, tiếng "leng keng' của xích sắt vang vọng trong nhà lao. Cho dù y đã đứng lâu trong ngục tù, vẻ mặt y vẫn trầm lặng bình thản như mọi khi.

"Hoàng thượng đã đích thân tới đây?" Lộ Ánh Tịch hơi nhíu mày, cảm thấy âm thanh của gông xích kia cực kỳ chói tai. Sư phụ không phải trọng phạm, lại bị giam cầm cẩn thận như vậy. Rõ ràng Mộ Dung Thần Duệ nhất định không muốn thả tự do cho sư phụ.

Nam Cung Uyên gật đầu, cười nhạt, nói: "Hắn đã đến, cho ta uống thuốc."

Lộ Ánh Tịch không kiềm nổi kinh sợ, vội la lên: "Thuốc gì?"

"Chỉ là Khư công tán mà thôi." Thấy thần sắc nàng căng chặt. Giọng điệu của Nam Cung Uyên càng dịu dàng hơn, khuyên nhủ: "Ánh Tịch, ngươi cứ lo lắng cho ta như vậy, ta lại thành gánh nặng của ngươi. Ngươi phải biết đây là chuyện ta không muốn nhìn thấy nhất."

"Sư phụ." Lộ Ánh Tịch thấp giọng gọi, trong đôi mắt sáng hiện lên chút yếu đuối. Nếu có khả năng, nàng muốn cướp ngục cứu sư phụ ngay tức khắc. Từ nay về sau, dù phải trốn chạy tới chân trời góc biển, nàng cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng sư phụ là một người thanh cao, nàng làm sao có thể hại y mang tiếng nhơ là bỏ trốn cùng Hoàng hậu?

"Ánh Tịch, ta ở chỗ này, không muốn liên lụy tới ngươi." Trong đáy mắt sâu thẳm như giếng nước của Nam Cung Uyên dậy sóng, vừa như thương tiếc lại như bất đắc dĩ, "Mệnh ngươi trời sinh tôn quý khác thường, nhưng tương lai ngươi sẽ gặp một kiếp nạn lớn. Ta ở đây, là muốn giúp ngươi lánh kiếp nạn này." Nói cách khác, giúp nàng ngăn cản hung thần. Y mong muốn chống đỡ nỗi đau khổ mà nàng không biết kia, chỉ cần nàng bình an hạnh phúc.

Lộ Ánh Tịch nhíu chặt mày suốt từ đầu đến giờ, cúi đầu nói: "Sư phụ, người uống Khư công tán, nội lực không còn, Ánh Tịch không yên lòng…" Nàng lo ngộ nhỡ ngày nào đó, Mộ Dung Thần Duệ muốn kiên quyết xuống tay, sư phụ không còn cách nào thoát thân. Khư công tán vốn không phải độc kịch liệt, không tổn hại sức khỏe, chỉ phong bế kinh mạch quan trọng trong cơ thể, nhưng không có thuốc giải, chỉ có thể chờ qua ba tháng công hiệu của thuốc sẽ tự mất đi.

"Ánh Tịch, ta nói cho ngươi một bí mật." Nam Cung Uyên cười ấm áp như làn gió xuân hây hẩy, phả vào ruột gan.

"Bí mật?" Lộ Ánh Tịch ngờ vực nhìn y.

Ý cười trong mắt y không giảm, chậm rãi nói: "Ta nhất định sẽ không chết trong hoàng cung này. Như vậy người có thể bỏ xuống nỗi lo canh cánh trong lòng rồi chứ?"

Ánh mắt y đầy bình yên, nàng cuối cùng cười, gật mạnh đầu.

Lúc này, bên ngoài nhà lao vang lên vài câu đối thoại không rõ. Lộ Ánh Tịch biến sắc, lắng tai chú ý nghe.

"Hoàng Quý phi, Hoàng hậu nương nương ở bên trong…."

"Vì sao Bổn cung không thể vào?"

"Người tha tội. Nhưng mà…."

"Tránh ra!"

Một tiếng quát chói tai vang lên, cửa lao bị đẩy hẳn ra. Lộ Ánh Tịch xoay ngươi nhìn, thản nhiên nói: "Thân thể muội muội còn chưa khỏe, sao lại tới nơi ẩm thấp lạnh lẽo này?"

Sắc mặt Hạ Như Sương thực sự tái nhợt như tờ giấy, thân hình mảnh mai khẽ chao đảo, chống tay lên tường lao mới có thể đứng vững. Nàng ta lấy lại khẩu khí, đảo mắt, nói: "Hoàng hậu tỷ tỷ, Như Sương hổ thẹn. Nếu lúc trước Như Sương không nghi ngờ Không Huyền tử thần y, sẽ không phải… Hết thảy đều là Như Sương bạc phước…."

Lộ Ánh Tịch đến gần nàng ta, nhẹ nhàng đỡ cánh tay nàng ta, cảm giác được cổ tay trắng ngần dưới ống tay áo lụa âm ỷ run rẩy, hệt như chủ nhân của thân thể yếu ớt đang không thể chịu nổi, nhưng lại làm ra vẻ đang dốc hết sức lực kiềm chế ưu buồn kia.

"Hoàng hậu tỷ tỷ… Như sương tới thăm Không Huyền tử thần y, là muốn hỏi thần y…" Trong đôi mắt của Hạ Như Sương hằn lên những tơ máu, sắc mặt hốc hác mệt mỏi, rõ ràng là do quá mức đau buồn mà không ngủ được vào đêm.

Lộ Ánh Tịch cảm thông, giọng nói mềm mại hẳn: "Ngươi muốn hỏi sư phụ chuyện gì?"

Hạ Như Sương chực trào nước mắt, nghẹn ngào nói: "Như Sương muốn hỏi, thần y có thể không so đo những chuyện phật ý trước đây, cứu lấy Như Sương được không?"

Lộ Ánh Tịch hơi ngạc nhiên, lòng nàng cũng lay động, như chợt hiểu ra điều gì, tay nàng lần xuống mạch cổ tay của Hạ Như Sương, bắt mạch kỹ càng, rồi không tránh khỏi mà thở dài.

"Hoàng hậu tỷ tỷ?" Hạ Như Sương run rẩy tuyệt vọng, xụt xịt lên tiếng hỏi, "Có phải không cứu được?"

"Có thể cứu chữa." Lộ Ánh Tịch quả quyết trả lời.

"Thực sự?" Trong mắt Hạ Như Sương tức khắc tràn ngập ánh sáng rực rỡ của hy vọng, khẩn thiết hỏi cho ra nhẽ, "Hoàng hậu tỷ tỷ biết chữa trị như thế nào sao?"

Lộ Ánh Tịch lắc đầu, nói: "Chỉ có sư phụ mới có thể trị." Nàng mặc dù kế thừa y bát* của sư phụ, nhưng về phương diện y thuật, nàng còn rất xa mới có thể bì kịp sư phụ.

**Y bát: phương pháp chữa bệnh truyền từ đời này sang đời khác*

Hạ Như Sương dõi mắt về phía Nam Cung Ngự đang ở trong nhà lao, bỗng quỳ gối, rưng rưng khẩn cầu: "Mong thần y tha thứ cho Như Sương trước đây không biết gì mà xấc xược vô lễ, xin thần y ra tay cứu giúp!"

"Hoàng Quý phi xin hãy đứng lên." Giọng nói Nam Cung Uyên ôn hòa, ánh mắt bình thản, "Có người cầu thầy trị bệnh, ta sẽ cố gắng hết bổn phận của người thầy thuốc, Hoàng Quý phi không cần hành lễ như vậy."

Hạ Như Sương mặt lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng, đứng lên, luôn miệng cảm ơn.

Lộ Ánh Tịch đến gần cũi giam, lấy nội công truyền âm tới tai Nam Cung Uyên, Hạ Như Sương sẽ không nghe được lời nàng: "Sư phụ, thai huyết của đứa nhỏ chưa hết, mầm thai vẫn còn sót lại. Nếu xử lý không đích đáng, e rằng suốt đời nàng ta không thể mang thai lần nữa. Nàng ta tới đây cầu cứu, nhất định là vì ngự y trong cung đã vô pháp cứu chữa. Sư phụ có lòng tin trị liệu chứ? Nếu sư phụ tự tin, vậy sau khi trị hết cho Hạ Như Sương, sư phụ nhất định phải dùng công lao này hướng Mộ Dung Thần Duệ mà đòi lại tự do."

Chân khí của Nam Cung Uyên bị phong toả, chỉ có thể nghe, không thể trả lời, nên chỉ gật nhẹ đầu.

Lộ Ánh Tịch âm thầm thở dài một hơi, mới quay đầu nói với Hạ Như Sương, "Tình trạng của muội muội hiện giờ, phải chữa trị ngay. Trì hoãn một khắc, sẽ thêm một phần nguy hiểm."

"Vâng! Được!" Hạ Như Sương vội vàng lên tiếng trả lời, "Như Sương đi tìm Hoàng thượng, cầu Hoàng thượng xá tội cho Không Huyền Tử thần y rời khỏi thiên lao!"

"Ái phi vội vã muốn gặp Trẫm?" Thình lình, một giọng nói trầm thấp từ bên ngoài truyền đến.

Lộ Ánh Tịch nghe giọng điệu này, cảm thấy có chuyện bất thường. Nàng cúi đầu suy tư, chẳng lẽ, Hoàng đế không để chuyện của Hạ Như Sương lọt ra ngoài là vì muốn đề phòng cô và sư phụ? Hắn sớm đã đoán được cô sẽ mượn cơ hội này để giúp sư phụ thoát thân? Nếu đúng như nàng nghĩ, thế thì Hoàng đế từ lâu quyết tâm hy sinh Hạ Như Sương. Tình huống trước mắt, các ngự y có thể giữ lại tính mệnh của nàng ta, nhưng rất khó cam đoan tương lai nàng ta còn khả năng mang long thai nối dõi hay không. Nếu cả đời không thể sinh con, với một nữ nhân mà nói, nhất là với phi tần hậu cung, là chuyện tàn nhẫn biết bao! Mộ Dung Thần Duệ, lòng dạ ngươi thật độc ác!

"Hoàng hậu cũng ở đây?" Hoàng đế bước vào cửa lao, liếc mắt liền nhìn thấy Lộ Ánh Tịch đang cúi đầu trầm tư. Hắn thầm cười khẩy, bộ dạng vô cùng đau khổ, thất vọng của nàng thật sự rất chướng mắt. Nếu hắn quyết tâm muốn phong tỏa tin tức, Như Sương há có thể đến thiên lao dễ dàng ư? Hắn chẳng qua chỉ không tin, tất cả ngự y trong cung đều thua kém Nam Cung Uyên. Nhưng cuối cùng đã chứng minh đúng như vậy, đương nhiên hắn sẽ không khăng khăng cố chấp.

"Hoàng thượng thánh an." Lộ Ánh Tịch cũng nhìn lại, cúi thấp người, rồi lặng im không nói. Có lẽ nàng xúc động quá mức, nhưng nàng không tin hắn chưa từng có suy nghĩ này.

Hoàng đế cũng trầm mặc, nhưng trong mắt chất chứa hung ác nham hiểm nhắm thẳng vào nàng. Cho dù trong đầu hắn từng hiện lên suy nghĩ đó, nhưng như vậy thì sao? Khi nào thì đến phiên nàng đến xen vào!

Lộ Ánh Tịch khẽ nhếch miệng, không chút chùn chân, khẽ mỉa mai trong đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, bình tĩnh đối mắt với hắn.

Chỉ cách nhau mười bước, hai ánh mắt đối đầu xa xăm, hiện rõ chế nhạo, lạnh lẽo đến thấu xương, giao vào nhau trong không gian tĩnh mịch, như đang toé ra lửa!

Hết chương 11-

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 12: Rục rịch ngóc đầu dậy

"Hoàng thượng…"

Giọng nói yếu đuối của Hạ Như Sương phá tan căng thẳng vô hình. Lộ Ánh Tịch hơi rũ mắt, im lặng không nói, bình tĩnh xem thay đổi.

Chỉ nghe Hạ Như Sương nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng, Hoàng hậu tỷ tỷ nói, Không Huyền tử thần y có thể chữa được bệnh của Thần thiếp.”

Hoàng đế đi tới bên cạnh nàng ta, trìu mến ôm bờ vai mảnh mai đang run rẩy của nàng ta, thấp giọng nói: “Ái phi yên tâm, có Trẫm ở đây, nàng nhất định sẽ khỏi bệnh.”

Lộ Ánh Tịch thầm cười nhạo trong lòng. Hắn ở đây thì có lợi ích gì? Hắn thông thạo y thuật sao?

Dường như nhìn thấu tâm tư của nàng, Hoàng đế bỗng liếc mắt nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm: “Ngay bây giờ, Trẫm hạ lệnh đặc xá Nam Cung Uyên, cho phép y đi lại tự do trong cung, Hoàng hậu thấy thế nào?”

“Tất cả đều nhờ Hoàng thượng làm chủ.Thần thiếp không có ý kiến.” Lộ Ánh Tịch cười duyên, dáng vẻ dịu dàng.

Hoàng đế nhìn chằm chằm hai lúm đồng tiền nhỏ xinh trên má nàng, đôi mắt trầm tĩnh đột nhiên tối sầm lại. Lúc nàng cười, ngọt ngào vô cùng, ngây thơ trong sáng, không chút nào bố trí phòng vệ. Thế nhưng hắn biết, nàng không phải một nữ tử khờ khạo vô tri. Nàng là nử tử có lực sát thương nhất mà hắn từng gặp qua.

“Hoàng thượng?” Hạ Như Sương lay nhẹ ống tay áo của Hoàng đế, ánh mắt nàng ta mơ màng lo sợ, nhìn nàng ta càng thêm điềm đạm đáng yêu.

Hoàng đế thu hồi tầm mắt, đôi môi cong lên quyến rũ,giọng nói thấp thoáng ấm áp: “Ái phi chớ vội, để Trẫm cùng ái phi hồi cung.”

Hạ Như Sương ngập ngừng nhìn về phía Nam Cung Uyên trong phòng giam, há miệng muốn nói, nhưng lại bị Hoàng đế dùng tay cắt ngang: “Có lẽ Hoàng hậu còn lời muốn tâm sự riêng với sư phụ của mình. Trẫm và ái phi đi trước.”

Khi cất bước rời đi, Hoàng đế chợt ngoảnh đầu lại, nhìn Lộ Ánh Tịch cười đầy ý vị.

Lộ Ánh Tịch lờ như không thấy, hàng mi dài vẫn rủ xuống, nhưng đáy lòng lại thấy lạnh lẽo. Xem ra dù sư phụ có chữa hết bệnh cho Hạ Như Sương, thì cũng không thể dễ dàng thoát thân.

“Ánh Tịch.” Nam Cung Uyên vốn đang trầm mặc, lúc này mới cất tiếng. Đôi mắt ôn hòa thấp thoáng ý cười, “Ngươi đạt được cảnh giới như thế, thật khiến ta kinh ngạc.”

“Sư phụ?” Lộ Ánh Tịch ngước mắt nhìn y.

Nam Cung Uyên mỉm cười, dường như y rất thích thú: “Năm tuổi, ngươi bái ta làm sư, đến nay đã được mười ba năm. Tư chất ngươi thông minh, bất luận là võ công hay tài trí, hiếm ai có thể là đối thủ của ngươi. Ngày hôm nay, e rằng ngươi đã gặp phải đối thủ thật sự đầu tiên.”

Lộ Ánh Tịch cũng cười, ánh mắt điềm tĩnh: “Sư phụ tâm sáng như gương, hiểu rõ sự đời. Ánh Tịch không cách nào phủ nhận." Nàng vốn tưởng rằng, nam tử xuất sắc nhất trên thế gian này chỉ có sư phụ. Ai ngờ vẫn còn một người, hơn nữa lại để nàng gặp được.

Nam Cung Uyên dần gạt bỏ ý cười, nghiêm túc nói: “Ánh Tịch, hắn là người thông minh. Đối phó hắn, ngươi không thể dùng kế.”

“Như vậy?” Lộ Ánh Tịch nghi vấn.

“Dụng ‘Tâm’,” Nam Cung Uyên chỉ nói ngắn gọn một câu.

“Dụng tâm?” Lộ Ánh Tịch lẩm nhẩm. Nàng hiểu rõ ngụ ý của sư phụ, nhưng cái giá phải trả quá lớn, nàng không trả nổi. Huống chi, nàng còn phải lấy “Tâm” cho hắn sao?

Bầu không khí trầm lặng, nàng nhìn Nam Cung Uyên chăm chú, hồi lâu sau mới nhẹ giọng: “Sư phụ, tâm của ta từ lâu đã không thể quay lại.”

Nam Cung Uyên không khỏi thở dài một hơi, thần sắc hắn lộ rõ đau xót. Với y mà nói, tâm của nàng là vật trân quý nhất thế gian. Thế nhưng, hắn bất lực, dù muốn cũng không thể.

Hai người im lặng nhìn nhau, buồn phiền tràn ngập trong không khí.

Một tên cai ngục bước vào lao, lặng lẽ tháo xiềng xích cho Nam Cung Uyên.

“Sư phụ, người phải bảo trọng.” Lộ Ánh Tịch dặn dò trước khi đi.

Nàng có thể cảm giác được, ánh mắt hiền hòa nhưng ưu sầu biết nói kia vẫn mãi dõi theo nàng. Nhưng nàng không dám quay đầu lại. Nàng sợ một khi đã quay lại, nàng sẽ mất hết dũng khí để đi tiếp con đường này.

Về đến Phượng Tê cung đã đến lúc dùng bữa tối. Tê Điệp thấy nàng trở lại, lanh lợi bưng thiện hộp màu đỏ có khắc hình phượng hoàng màu vàng lên.

Lộ Ánh Tịch thích đồ ăn chay, khẩu vị thanh đạm. Nàng không để tâm đến việc phô trương mình là Hoàng hậu, cũng chẳng cần cung nữ thử độc trước khi dùng.

Nàng nâng đũa từ từ dùng bữa, Tê Điệp im lặng đứng hầu hạ bên cạnh. Thực ra trước đó nàng đã căn dặn kẻ dưới, truyền thái y trong cung đến chẩn

bệnh cho Tê Điệp, nhưng cung nữ này hơi ngoan cố, đã khéo léo từ chối.

"Nương nương, còn chén canh." Đợi nàng dùng xong, Tê Điệp mang lên một chén sứ tinh tế.

Lộ Ánh Tịch liếc mắt nhìn nàng, cười nói: "Hôm nay vì sao có canh?"

"Hồi bẩm nương nương, là Ngự thiện phòng đưa qua để Nương nương tẩm bồi bổ." Tê Điệp cung kính đáp, dừng một chút, rồi nói thêm một câu, "Hoàng thượng lo lắng sức khỏe Nương nương suy yếu, nên dặn Ngự thiện phòng chưng riêng."

Lộ Ánh Tịch yên lặng, nhìn Tê Điệp, khóe miêng cong cười nhạt. Trong chén canh này, có thứ lẽ ra không nên có, vừa ngửi nàng liền biết ngay.

Tê Điệp bị ánh mắt lạnh lẽo bức người của nàng nhìn trân trân đến mất tự nhiên, cúi đầu đăm đăm.

"Tê Điệp." Lộ Ánh Tịch bỗng gọi tên nàng ta.

"Nương nương?" Tê Điệp cả kinh, vội vàng ngẩng đầu.

Lộ Ánh Tịch nhìn nàng ta chăm chăm, thở dài nói: "Thôi được rồi, ngươi lui xuống đi."

"Vâng, nương nương." Tê Điệp nhìn thoáng qua chén canh chưa đụng tới trên bàn, mắt nàng ta có vẻ tiếc nuối.

Lộ Ánh Tịch thấy buồn cười, bưng thẳng chén lên uống hết một hơi. Cuối cùng, nàng chậc lưỡi khen: "Rất ngon."

Tê Điệp lúc này mới hài lòng thõa dạ mà lui ra, ánh mắt giấu diếm một chút vui mừng.

Lộ Ánh Tịch bắc đắc dĩ lắc đầu, chốc lát sau, cất giọng: "Tinh Thấm, vào đây!"

"Nương nương." Cung tỳ tướng mạo thanh tú bước vào từ đằng sau cánh cửa thiện cư, nhún nhường quỳ gối.

"Điều tra sao rồi? Tê Điệp là người do ai an bài?" Lộ Ánh Tịch hơi nheo mắt, lãnh đạm đảo mắt qua chén sứ trắng sáng như ngọc kia.

"Nô tỳ bất tài, tra không được bất kỳ manh mối gì." Tinh Thấm hơi ngẩng mặt, chân mày lá liễu cau lại, nói tiếp: "Nương nương, người này lai lịch bất minh, trong lòng chất chứa âm mưu, không nên giữ bên người."

Lộ Ánh Tịch chỉ thản nhiên nói: "Diệt trừ một Tê Điệp, làm sao biết chắc sẽ không có người thứ hai, người thứ ba lại đến?" Ngón tay nàng lơ đãng mà vuốt ve mép chén sứ, nói tiếp: "Tinh Thấm, mấy trò hề của nữ nhân trong chốn hậu cung này, chưa đủ để phải sợ hãi. Nhưng chuyện của Hạ thị, hãy bảo Hi vệ theo dõi kỹ càng." Binh quyền Tây quan, nàng nhất định phải đạt được!

"Vâng, nô tì đã rõ." Tinh Thấm gật đầu, thấy nàng không muốn mở miệng nữa, lặng lẽ đứng lên lui ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch ngồi bất động, âm thầm tập trung suy nghĩ, lòng nàng thoáng run rẩy.

Có người trên nóc điện, vả lại khinh công của người này thuộc hạng thượng thừa.

-Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Vạch trần bí mật

Nàng đứng lên, khẽ cười một tiếng, rồi lặng lẽ đợi người trên đỉnh điện hiện thân.

Một bóng đen như ma quỷ, bay vút qua cánh cửa nhảy vào bên trong điện, khoanh tay đứng trước mặt nàng.

Nàng chăm chú nhìn hắn, không khỏi kinh ngạc, môi khẽ nhếch lên, nhưng lại không nói gì.

Nam tử mặc bộ y phục màu đen, cao ngạo lạnh lùng, toàn thân toát ra khí thế bức người. Lạ thay đó lại chính là Mộ Dung Thần Duệ!

“Hoàng thượng?!” Lộ Ánh Tịch giả vờ khiếp sợ, vội cúi người hành lễ. Thực tế thì nàng vô cùng kinh ngạc, hắn lại tự mình theo dõi nàng? Rốt cuộc hắn coi trọng nàng hay chỉ là nhất thời để mắt?

Hoàng đế nhướn mày, thu lại vẻ nghiêm nghị vốn có, cười nói: “Trẫm mặc y phục dạ hành trông thế nào?”

“Hoàng thượng sao lại mặc y phục dạ hành?” Lộ Ánh Tịch tỏ vẻ nghi hoặc, lòng trầm xuống. Không biết hắn đã nghe được chuyện gì?

“Trẫm đột nhiên cao hứng, muốn mượn cảnh đêm hoa lệ luyện tập khinh công.” Hoàng đế đáp với vẻ thích thú, nụ cười tao nhã thoáng bỡn cợt, hỏi: “Trẫm làm Hoàng hậu sợ sao?”

Lộ Ánh Tịch khẽ vỗ ngực, không hài lòng nói: “Thiếu chút nữa là bệnh tim của Thần thiếp tái phát rồi.”

“Nhưng theo Trẫm thấy, Hoàng hậu không giống người nhát gan.” Đôi mắt Hoàng đề dần trầm xuống, như một thanh đao lạnh lẽo quét qua mặt nàng. Hắn tuy chỉ nghe được vài từ, nhưng cũng đủ để đoán, thì ra nàng có dã tâm lớn như vậy !

Lộ Ánh Tịch ngước mắt nhìn hắn, cười mĩm, nói: “Thần thiếp chẳng qua chỉ là một nữ tử yếu đuối, gan nhỏ như chuột nhắt.” Dù hắn nghe được cái gì, nàng cũng không sợ, nàng đã bố trí thuộc hạ bên cạnh từ sớm, nhất định sẽ khiến hắn chẳng kịp đề phòng!

Hoàng đế chợt cười to, dường như hắn rất khoái chí, vừa cười vừa nói: “Nàng yếu đuối? Gan nhỏ như chuột? Hoàng hậu của Trẫm khiêm tốn quá rồi!”

Lộ Ánh Tịch không nói, chỉ khẽ mỉm cười, đôi mắt trong vắt không chút khiếp sợ.

Hoàng đế chậm rãi thu lại tiếng cười, nghiêng mặt nhìn nàng chăm chú, bình thản nói: “Hoàng hậu có biết vì sao Trẫm lại khăng khăng giữ Nam Cung Uyên ở lại trong cung hay không?”

“Thần thiếp ngu muội, không dám tự suy đoán thánh ý.” Thần sắc Lộ Ánh Tịch không đổi, mỉm cười nhìn hắn.

“Thật ra Trẫm rất tò mò, trên đời này còn chuyện gì mà Hoàng hậu không dám làm.” Đôi mắt Hoàng đế như miệng hố sâu thẳm, ám muội kì quái nhanh chóng lướt qua.

“Có rất nhiều chuyện, Thần thiếp không dám.” Lộ Ánh Tịch thấp giọng, giọng nói ôn hòa. Câu này là nói thật. Nàng không dám tự do bay lượn, không dám sống theo ý mình, không dám yêu người mình yêu.

“Trẫm thì lại tán thưởng những chuyện nàng dám làm.” Hoàng đế thong thả nói, khóe miệng khẽ nhếch đầy ý vị. Nếu nàng là nam nhân, lên ngôi Hoàng đế Ô quốc, hắn sẽ rất có hứng thú cùng tranh giành thiên hạ này với nàng.

Lộ Ánh Tịch bình thản im lặng nhìn hắn. Sự tán thưởng trong mắt hắn là thật, nhưng cũng pha lẫn khinh miệt. Người nam nhân này ngông cuồng tự phụ, không coi nữ nhân ra gì. Điểm này khó có thể là điểm yếu chí mạng của hắn.

Hoàng đế tiến hai bước đến gần nàng, cầm bào đen như mực, cuốn theo làn gió đêm mát lạnh, ghé sát tai nàng rồi phả hơi như trêu đùa, thấp giọng nói: “Chuyện mà nàng không dám làm, có liên quan đến Nam Cung Uyên không?”

Lộ Ánh Tịch ngầm run, lui về sau một bước, im lặng hồi lâu, mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Hoàng thượng, Thần thiếp vĩnh viễn là thê tử của người, là nữ nhân của người.”

Những lời này, kèm theo giọng điệu lại nhỏ nhẹ dịu dàng như thế, cũng vô cùng kiên định, nghe như lời thề, lại như hứa hẹn.

Hoàng đế không hề cảm động, đôi môi hơi nhếch, như thể đã hết hứng thú, biếng nhác đáp lời, “Nhưng nữ nhân của Trẫm không chỉ có một mình nàng.” Ngụ ý của hắn, có thể phế bỏ ngôi vị Hoàng hậu của nàng bất cứ lúc nào.

Nét mặt Lộ Ánh Tịch vẫn kính cẩn, khom người cúi thấp, dịu dàng nói, “Hoàng Thượng là nhân trung hào kiệt, hậu cung ba ngàn mỹ nữ cung tần cũng là chuyện thường tình. Thần thiếp không oán than, cũng không hối hận.” Ngay cả tương lai thất bại, phải chết già nơi đây, nàng cũng không hối tiếc.

Lộ Ánh Tịch không muốn đôi co với hắn, khẽ rủ mắt. Ngụ ý cảnh cáo trong lời hắn nói đã quá rõ ràng, nàng nghe sao lại không hiểu. Hiện tại, sư phụ bị giam lỏng, đồng nghĩa nàng cũng đang bị uy hiếp. Nàng phải mau chóng nghĩ cách đưa sư phụ rời khỏi đây!

Thấy nàng đăm chiêu, Hoàng đế cũng không lên tiếng, miệng hắn cười vui vẻ nhưng cũng không kém phần lạnh lùng. Lòng hắn biết, nàng nóng lòng muốn cứu Nam Cung Uyên, nhưng hắn sẽ không cho nàng toại nguyện. Mấy ngày nữa, hắn sẽ làm cho nàng bận rộn đến mức không cách nào phân thân, tự mình lo cho mình cũng không được!

Hai người đều chìm vào suy nghĩ riêng của bản thân, chợt ngoài cửa truyền đến tiếng bẩm báo trầm thấp.

“Hoàng thượng, đã có tin tức.”

Đây không phải là giọng thánh thót của thái giám, Lộ Ánh Tịch dời ánh nhìn. Ngoài cửa, người nọ với phục trang đen trên người, thân hình cao lớn, ánh mắt lạnh lùng, lời nói thận trọng vô cùng.

“Ừ.” Hoàng đế khẽ đáp, đi ra ngoài .

Lộ Ánh Tịch nheo mắt quan sát, nam tử áo đen kia không tiếng động, hít thở vô cùng nhẹ, rõ ràng là cao thủ nội công thâm hậu. Dáng vẻ và nét mặt của hắn, không giống võ tướng, nhưng lại giống sát thủ máu lạnh.

Hoàng đế và nam tử đó đứng trên thềm đá, thấp giọng nói chuyện với nhau. Cả hai đều dùng nội lực khống chế âm lượng, không để lộ chữ nào ra ngoài.

Hồi lâu sau, người nam tử kia ngẩng mắt lướt nhìn về tẩm cung, ánh mắt sáng giống đuốc cháy hừng hực thiêu đốt người, tựa như quan sát, tựa như khinh thường.

Lộ Ánh Tịch mỉm cười với hắn, nam tử kia lúc này mới chắp tay hành lễ, rồi sau đó sải bước rời đi.

Hoàng đế chậm rãi quay trở lại, đi tới cạnh nàng, giọng hắn chế giễu: "Trẫm thấy Hoàng hậu nhìn không chớp mắt, chẳng lẽ hắn anh tuấn mê người hơn cả Trẫm?"

Lộ Ánh Tịch cười nhưng không nói, lòng nàng thầm suy đoán thân phận thật sự của người nam tử kia. Ánh mắt vừa rồi của hắn, có chút gì đó đặc biệt, cũng có chút gì đó kỳ quái .

Hoàng đế bình thản giải thích cho nghi hoặc của nàng, cười nhạt: "Y là bạn hữu trong giang hồ mà Trẫm quen từ thời niên thiếu. Tên y là Phạm Thống."

"Phạn…*" Lộ Ánh Tịch khẽ ho khan một tiếng, không khỏi buồn cười, che miệng nói, "Họ Phạm? Phạm Thống?"

** Phạn và Phạm đồng âm. Phạn là ăn hoặc cơm… Nên khi nghe Lộ Ánh Tịch cười.*

Hoàng đế thấy cũng chẳng lấy làm lạ, gật đầu: "Thống trong thống lĩnh."

Lộ Ánh Tịch vội vàng gật đầu, cố nhịn để không bật cười thành tiếng. Vị hiệp khách họ Phạm này, cha mẹ hắn thế nào mà lại có thể đặt cho hắn một cái tên như vậy……

"Muốn cười thì cứ cười, cố nén làm gì?" Hoàng đế liếc nàng một cái, xem thường nói.

Lộ Ánh Tịch khẽ cong môi, ngừng cười. Trông mặt mà bắt hình dong*. Dùng tên để đánh giá người khác, lại càng không thể được.

** Dĩ mạo thủ nhân, thất chi tử vũ 以貌取人，失之子羽 : là một câu nói của Khổng Tử, ý nói xét đoán một người, chỉ thấy được bề ngoài chứ không thấy được tâm tính. Đồng nghĩa với: tri nhân, tri diện, bất tri tâm.*

"Hoàng hậu, nàng có biết Tiểu Phạm tra được tin tức gì không?" Sắc mặt Hoàng đế đột nhiên trầm xuống, giọng nói lạnh lùng.

Lộ Ánh Tịch đã quen với việc hắn buồn vui thất thường, bình thản trả lời: "Thần thiếp không biết."

"Hắn tra được…" Hoàng đế kéo dài âm cuối, đôi mắt u tối nheo lại, lạnh lùng nói, "Bí mật của 'linh cơ'."

Lộ Ánh Tịch sửng sốt, thoáng chốc cả người nàng lạnh toát như rớt vào hầm băng.

Hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 14: Mặt rồng thầm giận

Sắc mặt Hoàng đế thâm trầm khó đoán, ánh mắt sắc nhọn như mũi đao chăm chú nhìn nàng, lạnh lùng nói: "Kiến thức của Trẫm hạn hẹp, vốn tưởng rằng 'Linh cơ' chỉ là một phương thức đặc biệt nhằm ức chế nỗi đau."

Lộ Ánh Tịch khẽ cắn môi dưới, nhất thời hiện lên vô số suy nghĩ. Hắn suy cho cùng đã biết bao nhiêu? Phải chăng nàng nên thành khẩn trước? Thế nhưng, một khi hắn biết được nội tình, thì sư phụ sẽ càng nguy hiểm hơn nữa.

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu, nhìn thẳng hắn. Hắn chỉ thử thăm dò nàng sao? Nhiều nhất hắn cũng chỉ tra được thuốc dẫn "Linh cơ", giả sử ngay cả mọi chi tiết trong đó, hắn đều nắm rõ, vậy lúc này nhất định hắn đã giận tím tái mặt mày.

Nghĩ vậy, lòng nàng bình tĩnh lại, dịu dàng mở miệng nói, "Sư phụ tinh thông y thuật, đáng tiếc bệnh của Thần thiếp là trời sinh, ngay cả sư phụ cũng bất lực. 'Linh cơ', chỉ có thể giảm bớt số lần Thần thiếp phát bệnh, không thể trị tận gốc được."

Hoàng đế nhếch miệng, không che giấu mỉa mai, cũng không lên tiếng, chỉ lạnh lùng ngông cuồng nhìn nàng bằng nửa con mắt.

Đôi mắt Lộ Ánh Tịch ảm đạm, chân thành nói nhỏ, "Hoàng thượng, sư phụ dùng chính máu mình gieo 'linh cơ' cho Thần thiếp. Cả đời này Thần thiếp đều luôn cảm kích ân huệ của sư phụ."

"Còn gì nữa không?" Ánh mắt Hoàng đế tàn bạo phức tạp, vừa như tức giận lại như căm phẫn.

"Còn gì nữa không?" Lộ Ánh Tịch ngơ ngẩn mở to hai mắt, vẻ mặt xinh đẹp, ngây thơ vô tội. Lời nàng vừa rồi hoàn toàn là sự thật, không hề lừa hắn. Chỉ không hẳn là toàn bộ sự thực thôi.

Đáy mắt Hoàng đế sắc bén, vẻ mặt vô cùng hung hãn, bỗng hắn chưởng vào cột trụ cứng rắn một phát, ngay tức khắc một tiếng vang dữ dội vọng đến.

Lộ Ánh Tịch thất kinh, chần chờ kêu: "Hoàng thượng?"

Hoàng đế nhếch khóe miệng, bỗng siết chặt cổ tay nàng.

Lộ Ánh Tịch nhịn đau, thầm nhíu mày, nhỏ nhẹ lên tiếng hỏi: "Hoàng thượng, xảy ra chuyện gì?"

Hoàng đế vẫn trầm mặc như trước, không hề báo trước xé mạnh ống tay áo của nàng.

Lộ Ánh Tịch sững sờ, theo phản ứng bản năng che ngay cánh tay trần của mình.

"Bỏ tay ra." Hoàng đế quát lớn, ánh mát lạnh lẽo dọa người khiếp sợ, nhìn lom lom vào cánh tay nàng.

Sự tình đã đến mức này, Lộ Ánh Tịch biết tránh không khỏi, cũng không cần phải giấu diếm nữa, vươn thẳng cánh tay trần đến trước mặt hắn.

Cánh tay mảnh khảnh trắng ngần, lóng lánh dưới ánh đèn rực rỡ, khiến người khác không khỏi rung động.

Ánh mắt sắc bén của Hoàng đế sa sầm, như mũi dao lạnh lẽo đảo qua cổ tay nàng, vẻ mặt anh tuấn tái nhợt, hai tay như đang dốc sức kiềm chế gì đó mà siết chặt lại.

"Hoàng thượng, nhìn đủ chưa?" Lộ Ánh Tịch nhàn nhạt lên tiếng, lời nói thậm chí còn có cả châm biếm. Nếu hắn tin tưởng những gì mắt thấy là sự thật, vậy nàng sẽ không giải thích làm gì.

Hoàng đế cau mày, nghiến răng nói, "Nàng có tin, Trẫm có thể ngũ mã phanh thây nàng và Nam Cung Uyên ngay không?"

"Dựa vào điều gì?" Lộ Ánh Tịch phớt lờ vẻ mặt tàn khốc của hắn, cười nhạt, bình tĩnh lên tiếng.

Hoàng đế không đáp. Hắn giơ tay như muốn tát vào mặt nàng, rồi bỗng dừng lại giữa không trung.

"Lộ Ánh Tịch." Hắn chậm rãi rút tay, giọng nói trầm thấp nặng nề, kìm nén lửa giận đang cháy hừng hực trong lòng, "Tuy Ô quốc của nàng và Hoàng Triều của Trẫm kết giao, nhưng không có nghĩa là Trẫm không dám giết nàng!"

Lộ Ánh Tịch liếc hắn một cái, cười mỉa mai, nhếch miệng trả lời, "Hoàng Thượng, người chưa từng thích Ánh Tịch, không đúng sao? Đã vậy, cần chi phải quan tâm?"

Hoàng Đế tức giận, cố nén sát khí trong lòng, hắn thầm hít sâu một hơi, điều chỉnh cảm xúc.

"Đừng được đằng chân lân đằng đầu." Hắn lạnh lùng cảnh cáo, chợt quay người, cất bước rời đi.

Lộ Ánh Tịch nhìn theo bóng dáng hắn biến mất, thở phào nhẹ nhõm, cười khổ. Trên tay nàng, không có thủ cung sa. Ngay cả chuyện này mà Hoàng đế cũng có thể nhẫn nhịn, vậy đủ để chứng minh hắn là người chí cao rộng lớn, có thể nhẫn nại những chuyện mà người thường không làm được. Lần này nàng chọc hắn giận, chắc rằng thời gian tới hắn sẽ không đụng vào nàng. Vậy cũng tốt, lòng nàng vốn không muốn trao cho người nam nhân mà nàng không yêu.

Đứng lặng hồi lâu, nàng cũng không còn lòng dạ nào để ngủ. Nàng bước đi không mục đích khỏi Phượng Tê cung.

Bất tri bất giác, nàng tới khu vườn trong Ngự hoa viên lần trước. Nơi này đã bị san lấp, không còn đoá hoa dương nhũ nào vương lại, chỉ còn khu đất trống bùn nhão. Nàng bỗng nhớ tới nàng đã ở đây gặp được Tê Điệp. Sự trùng hợp như vậy, dường như có người đã tận lực an bài trước. Nàng cho Tình Thấm đi điều tra, Tê Điệp và Lan cô không liên quan đến nhau, nàng ta chỉ đơn giản là một cung nữ bơ vơ. Tuy nhiên, nàng có trực giác, Tê Điệp tuyệt đối không phải hạng người đơn giản.

Ông Trời dường như cố tình chứng minh cho suy nghĩ của nàng, suốt con đường đá sỏi xa xôi, có người đang đi về phía nàng. Người nọ có vẻ lo lắng sốt ruột, không ngừng quay đầu lại nhìn trước nhìn sau, như sợ bị người khác theo dõi.

Lộ Ánh Tịch im lặng, nhanh chóng trốn vào sau một cây cổ thụ to lớn, rồi chăn chú quan sát, lòng nàng kinh hãi không ngừng! Chẳng lẽ Tê Điệp là người của Hoàng đế?

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 15: Không thủ thì công

Núp mình sau thân cây, Lộ Ánh Tịch càng thêm cẩn trọng nín thở, không dám buông lỏng, cũng không dám ló đầu ra thăm dò.

Mặc dù màn đêm đen kịt, nhưng với võ công của Hoàng đế, nếu nàng khẽ động, nhất định sẽ bị phát hiện.

Ngấm ngầm vểnh tai, nàng nghe thấy tiếng bước chân của nữ tử dần dần đến gần hơn, ước chừng đã tới trước vườn hoa. Nữ tử hình như cào đất, chẳng rõ là tìm vật gì.

"Kẻ nào lén la lén lút?"

Giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị vang lên, lòng Lộ Ánh Tịch run lên, chẳng lẽ bị phát hiện rồi?

Nhưng nàng chợt nghe thanh âm hoảng hốt của Tê Điệp: "Hoàng…Hoàng thượng?!"

"Nửa đêm canh ba, ngươi ở đây làm gì?" Giọng điệu Hoàng đế đều đều, lạnh lùng nói, "Bái tế Lan cô? Chẳng lẽ ngươi không biết phép tắc trong cung?

"Nô tỳ… nô tỳ…" Tê Điệp quỳ ập xuống, giọng nói yếu ớt run rẩy, có chút nghẹn ngào, "Nô tỳ biết là không nên, nhưng lúc sinh thời Lan cô đối đãi với nô tỳ rất tốt, nô tỳ chỉ muốn lén đốt cho bà một chút vàng mã…"

Hoàng đế trầm mặc trong chốc lát, thản nhiên lên tiếng: "Trẫm hỏi ngươi, Hoàng hậu đối với ngươi thế nào?"

Lộ Ánh Tịch nghe hắn nhắc đến mình, không khỏi kinh ngạc, càng thêm nín thở tập trung tư tưởng, chăm chú lắng tai nghe.

"Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu đoan trang thân thiện, đối với nô tỳ vô cùng tốt." Tê Điệp cung kính trả lời, khó phân được đâu là thật đâu là giả.

Hoàng đế bật cười, tựa như câu trả lời này rất nực cười.

Tê Điệp lại mềm mỏng tiếp lời, "Hoàng thượng, nô tỳ thật lòng hâm mộ Hoàng hậu. Nếu nô tỳ có một phần vạn phúc của Hoàng hậu, nô tỳ nguyện giảm thọ mười năm."

Những lời này nghe đầy hàm xúc, nhưng cũng khéo léo biểu lộ tình ý đã lâu dành cho hắn. Lộ Ánh Tịch nhếch miệng cười khoái chí. Để nàng xem Hoàng đế hưởng thụ diễm phúc này như thế nào.

Bên này, Tê Điệp sợ hãi mà lí nhí nói, "Nô tỳ phải chăng đã nói gì sai sao ạ?" Giọng nàng ta ngây thơ, khiến người khác trìu mến vô hạn.

"Đứng lên đi." Hoàng đế như cảm thấy bất đắc dĩ, thở dài, nói: "Tối nay Trẫm phiền muộn, ngươi hầu Trẫm đến nhà thủy tạ uống vài chén. Ngươi biết đánh đàn?"

"Vâng. Nô tỳ biết đánh đàn." Tê Điệp khó nén tâm tình ngạc nhiên vui vẻ, luôn miệng đáp.

Lộ Ánh Tịch nhếch miệng, trong lòng thầm oán xem ra dù hắn có sáng suốt cơ trí, cũng chỉ là một kẻ háo sắc, sắc đẹp dâng đến trước mặt, không ai nỡ từ chối.

Nghe tiếng chân hai người họ đã rời đi. Chờ một lát, chắc chắn họ đã đi xa, Lộ Ánh Tịch bước ra từ phía sau cây cổ thụ.

Nàng lướt nhìn vườn hoa, trên mặt đất thực sự có nhang đèn và giấy tiền vàng mã. Nàng ngồi xổm xuống, lật qua lật lại đám bùn bên cạnh nén nhang, đôi mắt nàng vô cùng kinh ngạc. Kim bài miễn tử? Tê Điệp làm sao có miễn tử kim bài do tiên đế Hoàng Triều ngự ban?

Rốt cục, Tê Điệp có phải là quân cờ do Hoàng đế an bài cạnh nàng? Nếu vậy, Tê Điệp sao lại bỏ cỏ hoán hoa* trong chén canh của nàng. Nếu nàng ta biết nàng và Hoàng đế chưa từng sinh hoạt như vợ chồng, thì cần gì phải bỏ thuốc phòng cô mang Hoàng tự làm gì. Còn nếu không phải, thì nàng ta lấy

đâu ra kim bài miễn tử? Thân phận của nàng ta, rốt cục là ai?

**Cỏ hoán hoa: là loại cỏ dại nở hoa màu trắng, có vị đắng, mọc ven đường, có tác dụng ngừa thai.*

Lộ Ánh Tịch vừa suy nghĩ vừa đắp đất lại nguyên vẹn như trước, rồi đứng dậy bước đi, bỏ lại kim bài miễn tử. Trong lòng nàng còn suy đoán khác, nhưng cũng không dám nghĩ sâu xa. Nếu Hoàng đế và Tê Điệp liên kết với nhau từ lâu, vậy cảnh vừa rồi diễn cho nàng xem hay sao? Nếu thật sự như vậy, lòng dạ người nam nhân này thâm hiểm vô cùng, kết hợp với một Tê Điệp hành sự cẩn trọng, khiến người khác kinh sợ.

Đêm dài thoáng mát. Vầng trăng khuyết như lưỡi câu, leo lét ánh sáng trên áng mây đen đang lững lờ đến gần, dần dần che khuất ánh trắng vàng vằng vặc.

Cuộc sống cứ vậy mà lặng lẽ trôi qua. Năm ngày sau, sức khỏe Hoàng Quý phi chuyển biến tốt đẹp, không còn gì đáng lo ngại. Chỉ cần nàng ta tĩnh tâm an dưỡng là được. Nhưng khó hiểu thay hoàng đế chẳng những không đi an ủi nỗi đau mất con của Hạ Như Sương, mà hắn còn quá bộ thường xuyên và liên tục đến Phượng Tê cung. Hơn nữa, hắn còn ngủ lại đây hằng đêm.

Lộ Ánh Tịch ngồi trước bàn trang điểm, hờ hững chải mái tóc dài của mình. Hoàng đế vẫn không màng chạm nàng, cùng gối cùng giường ngủ với nhau nhưng lại đồng sàn dị mộng. Người ngoài nhìn vào không hiểu nội tình, đều cho rằng Hoàng hậu hữu danh vô thực như nàng cuối cùng cũng dành được ân sủng của hắn. Rõ ràng đây là mục đích mà hắn muốn. Hắn cố tình gây phiền phức đến cho nàng, để nàng không còn thời gian can thiệp vào chuyện khác.

"Nương nương, Hàn Thục phi cầu kiến." Ngoài cửa tẩm cung, cung nữ Tiểu Nam kính cẩn bẩm báo.

"Truyền vào." Nàng buông lược gỗ đào xuống, bước ra gian ngoài, ánh mắt sáng ngời trong vắt bỗng vui vẻ hẳn lên. Rốt cục cũng tới.

Hàn Thục phi với bộ cung váy màu thuỷ lam, trang nhã xinh đẹp, nhưng thần sắc vẫn đầy quật cường ngông nghênh.

Nàng khom gối hành lễ, bình thản nói, "Hoàng hậu nương nương phượng an. Thanh Vận hôm nay đến đây, để cảm tạ Hoàng hậu đã trả lại sự trong sạch cho Thanh Vận. Đây là chút lòng thành, mong Hoàng hậu nhận cho." Nàng mở lòng bàn tay ra, rồi đưa lên.

Lộ Ánh Tịch mỉm cười tiếp nhận, giọng nói ấm áp đáp: "Muội muội đa lễ."

Hàn Thục phi ngước mắt nhìn thẳng nàng, chậm rãi nói: "Chiếc nhẫn này, là tín vật của Hàn gia sơn trang. Thân phận Hoàng hậu tôn quý, chắc chắn không cần dùng đến vật đó, nhưng Thanh Vận chỉ muốn bày tỏ lòng biết ơn của mình."

Lộ Ánh Tịch ngạc nhiên: "Quý giá vậy ư?" Chiếc nhẫn bạc ròng, thoạt nhìn không bắt mắt, nhưng nó đúng là tín vật của Hàn gia sơn trang?

"Tuy rằng là tín vật, nhưng chỉ dùng để cứu cấp trong giang hồ. Hoàng hậu nương nương ở trong cung, hẳn là an khang không lo. Hoàng hậu hãy coi như chiếc nhẫn này là vật bình thường để nhìn ngắm." Hàn Thục phi mím môi cười, vẻ mặt vô tư.

Lộ Ánh Tịch không khỏi nhìn nàng ta với cặp mắt khác. Hàn gia không phải người làm quan, nhưng tương đối có địa vị trong giang hồ. Trên phố có một lời đồn như thế này, Hàn gia sơn trang nếu ngỏ lời muốn truy sát một người, người đó nhất định sống không tới hừng đông. Hiện tại, Hàn Thục phi nguyện ý giao cho nàng chiếc nhẫn tín vật, chẳng khác nào nàng có thể yêu cầu Hàn gia sơn trang làm một chuyện? Dù nàng giúp Hàn thục phi, nhưng thực ra chỉ là chuyện giong thuyền theo nước. Không nghĩ tới nữ tử này lại chính trực nghĩa hiệp, có ơn ắt báo đáp.

"Hoàng hậu nương nương, nếu không còn chuyện gì khác, Thanh Vận xin cáo lui trước." Hàn thục phi hơi khom người, không dong dài nhiều lời, chỉ yên lặng rời đi.

Lộ Ánh Tịch chăm chú nhìn theo bóng lưng xinh đẹp của nàng ta. Lòng nàng cảm khái vô vàn. Nữ tử đẹp như một gốc mai kiêu ngạo, nhưng lại dấn thân vào chốn hoàng cung thâm sâu. Đáng tiếc, quả thật đáng tiếc vô cùng. Hoàng đế sủng hạnh Hạ quý phi, đích thực là để lôi kéo dòng tộc Hạ thị, nhưng với con người thâm trầm thao lược như Hoàng đế, quyết không có khả năng nhìn ngoại thích lớn mạnh. Đó chính là lí do mà Hạ thị sớm muộn gì cũng bị diệt sạch. Về phần Hàn Thục phi, Hoàng đế thật sự yêu thích nàng ta, hay là nhìn trúng thế lực nhà mẹ đẻ nàng ta đây?

Trầm tư một lát, Lộ Ánh Tịch bước ra khỏi tẩm cung, định đến Thái y viện thăm Nam Cung Uyên.

Mới vừa đến ngoài Phượng Tê cung, nàng thấy một loạt thị vệ bội kiếm trước cửa cung, bầu không khí nghiêm nghị đến lạnh thấu xương.

"Xảy ra chuyện gì?" Lộ Ánh Tịch nhíu mày, mở miệng hỏi.

"Bẩm Hoàng hậu, nghi ngờ trong cung có thích khách đột nhập, ty chức phụng lệnh Hoàng thượng, canh phòng Phượng Tê cung. Thỉnh hoàng hậu quay vào cung, lấy vẹn toàn là chính." Thị vệ thống lĩnh sải bước lên trước, cúi chào đáp lời.

Lộ Ánh Tịch cau chặt mày, ánh mắt đầy lạnh lẽo. Mộ Dung Thần Duệ muốn giam lỏng nàng? Hắn muốn đối phó sư phụ rồi sao? Hay là, hắn vốn đã ra tay! Nàng đánh giá cao thái độ dễ dàng tha thứ của hắn, nhưng dù hắn không yêu nàng, cũng chưa chắc hắn chịu đựng được việc nàng "thất trinh". Hắn không trừng trị nàng, nhưng rất có khả năng hắn sẽ ra tay với sư phụ!

Nàng siết chặt tay mình, bước về trong cung. Không có khả năng nương tay, hôm nay, nàng nhất định sẽ cho hắn nếm thử mùi vị bị quản chế.

Hết chương 15

-

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 16: Có hành động

Bầu trời trong xanh, ánh mặt trời ấm áp tỏa nắng vàng chói chang.

Một nữ tử vóc người mảnh mai ngồi trên xích đu dưới bóng râm trong vườn cây, đong đưa theo gió mát, làn váy trắng nhẹ nhàng tung bay phất phơ, mái tóc dài đen tuyền tựa như thác nước. Từ xa nhìn lại, nữ tử giống một bức tranh vẽ tiên nữ giáng trần xinh đẹp.

Phạm Thống sải bước chạy tới, trong mắt hắn xẹt qua một tia kinh động, không nhịn được mà thả nhẹ bước chân.

"Phạm hiệp sĩ, có việc?" Lộ Ánh Tịch luôn nhắm mắt, nhưng vẫn biết là người nào, dịu dàng lên tiếng hỏi.

Sắc mặt Phạm Thống cứng đờ, bản thân hắn thất vọng với chính mình vì vừa rồi đã phân tâm thương hương tiếc ngọc. Tính cách nữ nhân này rõ ràng không đứng đắn. Cuộc đời hắn, kinh tởm nhất là loại nữ nhân như vậy.

Hồi lâu, mà phía sau vẫn im lặng không nói gì, Lộ Ánh Tịch từ trên đu dây nhẹ nhàng nhảy xuống, cười tươi nhìn hắn, nói: "Cấm địa hậu cung, nếu không được Hoàng thượng đặc biệt cho phép, nam tử không thể tự tiện bước vào. Chẳng biết Phạm hiệp sĩ có nhận thánh ý đến đây hay không?"

Phạm Thống vô thức rủ mắt, không muốn nhìn thẳng khuôn mặt xinh đẹp bình thản của nàng, từ tốn trả lời: "Hoàng thượng có lệnh, muốn Phạm mỗ ở đây bảo hộ an toàn cho Hoàng hậu."

"Thế thì làm phiền Phạm hiệp sĩ rồi." Giọng nói Lộ Ánh Tịch ấm áp. Nàng không nói thêm gì, đi thẳng một mạch về tẩm cung.

Phạm Thống lặng yên im lặng theo sát phía sau. Mãi đến ngoài cửa tẩm cung, hắn mới dừng chân, đứng lặng canh giữ. Hắn không cho rằng nữ nhân xinh đẹp này bản lĩnh lớn như trời. Nhưng Hoàng thượng kiêng kỵ nàng, bởi vậy hắn không thể lơ là.

Lộ Ánh Tịch tiện tay đóng cửa son lại, cong môi cười nhạt, ánh mắt nàng lạnh lẽo. Hoàng đế phái Phạm Thống theo nàng, tỏ rõ là giám sát nàng. Hành động đó đủ để chứng minh, Hoàng đế quả thực sẽ ra tay với sư phụ. Vậy thì nàng cũng nên làm một chút chuyện.

Chậm rãi đến bên trong phượng trướng, nàng im lặng lần mò miếng ván giường, một tiếng "cạch" rất nhỏ vang lên, đường hầm ẩn giấu dưới giường phượng đột nhiên lộ ra. Nàng nhanh tay nhanh tay bò vào, đáy giường là một đường dốc dạng bậc thang, uốn khúc xuống dưới là một gian nhỏ phòng bằng đá.

"Công chúa điện hạ." Bên trong phòng đá tối om, bảy nữ tử mang mặt nạ bằng bạc, quỳ một gối xuống.

"Mật đạo này đã đào đến đâu?" Lộ Ánh Tịch lạnh nhạt hỏi, đôi mắt đen láy của nàng trong vắt lóng lánh.

"Đã đến ngoại thành phía tây hoàng cung." Một nử tử trả lời, giọng điệu nghiêm túc lạnh lùng.

"Ừm." Lộ Ánh Tịch hài lòng gật đầu. Mất nửa năm, cuối cùng cũng có việc hoàn thành.

"Điện hạ, phải chăng có nhiệm vụ muốn phân phó thuộc hạ?" Nữ tử dẫn đầu thản nhiên hỏi.

"Đúng vậy, Bản điện muốn ngươi đi làm một chuyện, chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại." Thanh âm của Lộ Ánh Tịch không cao, không tức giận mà oai phong, giống vương giả thống trị thiên hạ.

"Hi vệ nhất hào lĩnh mệnh." Nữ tử vẫn chưa hỏi nhiệm vụ ra sao, ngay lập tức cúi lạy sát đất. Thân là Hi vệ, không có tên, chỉ có đánh số hiệu. Các nàng đều là tinh anh, cũng là cảm tử quân.

"Mộ Dung Thần Duệ chưa có hoàng tử, chỉ có một vị tiểu công chúa. Bản điện muốn lấy mệnh công chúa bảo đảm mệnh của sư phụ. Ngươi hiểu rõ phải không?" Lời nói Lộ Ánh Tịch đều đều, hờ hững không gợn sóng. Dứt lời, cũng không đợi Hi vệ đáp lời, liền bước trên cầu thang.

Tẩm cư thanh nhã, vẫn yên tĩnh như trước, nhìn không ra có gì khác thường. Lộ Ánh Tịch bước xuống giường phượng, mệt mỏi dựa vào thành giường. Lâu lắm thì đến lúc trời tối, Mộ Dung Thần Duệ sẽ đến tìm nàng tính sổ. Nàng rất thích nhìn bộ dạng tức giận của hắn. Nhưng mà trước đó, nàng phải đến thăm sư phụ, như vậy nàng mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Uyển chuyển ra khỏi cửa cung, liền đụng ngay vẻ mặt lạnh lùng của Phạm Thống đang liếc nhìn nàng.

"Phạm hiệp sĩ hình như không thích ta?" Lộ Ánh Tịch mỉm cười, cũng không tự xưng mình là "Bản cung", chỉ nhếch mày nhìn hắn, mang theo chút gây hấn.

Phạm Thống khẽ cười một tiếng, chẳng hề màng đáp lời, ánh mắt xa cách lạnh lùng.

"Chỉ dựa vào lời nói một bên của người nào đó, lại đưa ra kết luận về một người, có quá mức qua loa đại khái không?" Lộ Ánh Tịch không ngại hắn, tự mình nói: "Có đôi khi, chân tướng không phải như những gì chúng ta nghe được, cũng không nhất định là những gì chúng ta nhìn thấy. Chỉ có dụng tâm mới phân biệt được, mới có năng lực xuyên thấu bản chất."

Phạm Thống hừ nhẹ: "Xảo ngôn lệnh sắc, tiên hĩ nhân!" *

** Câu nói của Khổng Tử, (Kẻ) khéo nói, giỏi ra lệnh cho sắc mặt thì ít có lòng nhân. Diễn nghĩa: Dùng lời khéo léo dễ tin,*

Sắc mặt diễn cảm, kẻ nhìn phải mê.

Đều là thủ đoạn đáng ghê,

Một mảy nhân ái khó bề tìm ra.

*Nguồn google ^^*

Lộ Ánh Tịch không khỏi bật cười, vỗ vai hắn, nói: "Tốt lắm, quả nhiên rất ngoan cố, rất trung thành."

Phạm Thống nghiêng mình tránh, tựa như ghét bàn tay nàng dơ bẩn, dửng dưng nói: "Thỉnh Hoàng hậu tự trọng."

Lộ Ánh Tịch cười càng thêm sáng lạn: "Ngươi không phải sớm đã cho rằng ta là người phóng đãng sao? Ta chỉ là tiện tay tác thành cho suy nghĩ của ngươi."

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị thấp thoáng xấu hổ buồn bực, đôi mắt nâu sáng ngời bật ra lửa giận nhưng ngấm ngầm ẩn nhẫn. Nữ tử này quả nhiên chẳng biết xấu hổ! Giữa thanh thiên bạch nhật lại đùa giỡn hắn?!

Lộ Ánh Tịch cười nhìn hắn, nhởn nhơ xoay người, đi về phía ngoài cung.

Phạm Thống trợn mắt nhìn bóng dáng của nàng, nắm tay thành đấm, đi theo. Hắn phụng mệnh theo dõi hành tung của nàng, bất luận nàng đi nơi nào, hắn đều phải đi theo.

Lộ Ánh Tịch đi thẳng tới ngoài Phượng Tê tung, một loạt thị vệ cúi người hành lễ.

"Bản cung hiện tại muốn đi Thái y viện, nếu các ngươi lo lắng, thì cứ theo ta đến đó." Lộ Ánh Tịch nhàn nhạt buông lời, rồi đi.

Bọn thị vệ đưa mắt nhìn nhau, sau đó đều nhìn Phạm Thống.

"Ta đi theo là được." Phạm Thống miễn cưỡng lên tiếng, vẻ mặt cứng nhắc.

Lộ Ánh Tịch không buồn ngoảnh đầu lại, nhưng nghe giọng điệu của hắn, trong lòng thầm buồn cười. Người này thoạt nhìn cay nghiệt vô tình, nhưng thực ra rất ngay thẳng bộc trực.

Hoàng cung to lớn, nàng phải đi hơn hai khắc mới đến Ngự y viện. Nàng hỏi thái giám đương trực, mới biết được Nam Cung Uyên không ở trong Ngự y viện.

Sống lưng bất giác toát lạnh đến cả người. Đáy lòng nàng dâng lên dự cảm. Nàng bỗng dưng xoay người, nhìn chằm chằm Phạm Thống theo sát ở phía sau, lạnh lùng mở miệng: "Nói, sư phụ ta ở đâu?"

"Phạm mỗ vừa đến làm sao biết được?" Vẻ mặt của Phạm Thống cũng u ám lạnh lùng, không hoảng mà cũng chẳng sợ chống lại ánh mắt của nàng. Hắn quả thực không biết, Hoàng thượng chỉ dặn dò hắn giám sát nàng chặt chẽ.

Lộ Ánh Tịch nghiến răng, trong lòng càng lúc càng thấp thỏm bất an. Nàng rốt cuộc chẳng còn quan tâm đến chuyện gì khác nữa, nhón chân, tung người phi thân lên đỉnh điện, thi triển khinh công lướt nhanh về phía Thần cung.

Phía sau, một chưởng xé gió mạnh mẽ của Phạm Thống ập tới đánh úp.

Nàng áng chừng đứng trên ngói điện, quay người tiếp chưởng, không trung lập tức nổ vang. Hai người đồng thời bất động, trong mắt hiện lên sự khâm phục dành cho đối phương.

"Đừng cản ta, ta muốn đến Thần cung tìm Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch chăm chú nhìn hắn, trầm giọng nói.

"Bay lên đây sao?" Phạm Thống nhướng mày, lạnh giọng trả lời, "Hoàng hậu chẳng lẽ định doạ mọi người trong cung?"

Tay Lộ Ánh Tịch siết chặt thành đấm, nén lo lắng trong lòng, trả lời, "Được. Chỉ cần ngươi đừng cản ta, ta sẽ đi đàng hoàng."

Phạm Thống không trả lời, chỉ gật đầu. Hắn chịu trách nhiệm giám sát nàng, cũng không muốn làm khó nàng. Một chưởng vừa rồi, chẳng qua hắn chỉ thử võ công của nàng có lợi hại như Hoàng thượng nói hay không.

Lộ Ánh Tịch không lòng dạ nào phỏng đoán tâm tư của hắn. Nàng nhảy xuống đỉnh điện trước, bước nhanh đi. Nàng không hiểu, phải chăng Phạm Thống cố ý kéo dài thời gian của nàng. Còn Hoàng đế, đến tận cùng hắn muốn sư phụ nàng làm gì chứ?

-Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Cân tài cân sức

Dưới ánh mặt trời chói sáng, cung điện mái ngói lưu ly rộng lớn hiện ra lung linh rực rỡ. Bên trong chính điện, cột trụ khắc hình long phượng màu sắc hài hòa, sống động như thật, còn trên trần trang trí hình rồng ngậm châu uốn lượn, khí thế hùng vĩ vô song.

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu, khẽ nheo mắt, như không chịu nổi ánh mặt trời chói chang. Nơi này, chính là tẩm cung của Hoàng đế - Thần cung. Tự đáy lòng nàng chỉ muốn tránh nơi này càng xa càng tốt.

Khẽ mím môi, nàng giấu tay vào trong ống tay áo rộng rãi, siết chặt nắm tay, sắc mặt bình thản bước lên bậc thềm cẩm thạch.

Bên ngoài cửa điện không người canh gác, yên tĩnh đến lạ thường. Nàng đứng lặng trong cung điện vắng lặng, quay đầu nhìn đã không còn thấy bóng dáng Phạm Thống.

"Hoàng thượng." Nàng cất tiếng kêu, ánh mắt sắc bén, đi thẳng đến ghế ngồi chạm trổ tinh tế đằng sau tấm bình phong.

Bỗng một tiếng cười nhẹ vang lên, cùng một thân hình cao lớn bước ra khỏi tấm bình phòng, khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười, ánh mắt lấp lánh đầy thu hút không hề che giấu nhìn nàng chăm chăm.

"Hoàng thượng đang cùng Thần thiếp chơi trò trốn tìm sao?" Lộ Ánh Tịch khẽ cong môi, mỉm cười nhìn hắn.

"Hoàng hậu hôm nay thật vui vẻ, tới cả Thần cung để tìm Trẫm." Hoàng đế từ trên cao chậm rãi bước xuống, dáng vẻ tao nhã bình thản.

"Thần thiếp không phải đến tìm Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch khẽ cười nhạt rồi nói: "Thần thiếp tới tìm sư phụ."

Hoàng đế khẽ nghiêng người, ánh nhìn đầy khiêu khích, biếng nhác trả lời: "Giờ Trẫm mới biết, hóa ra Thần cung là nơi ở của Nam Cung Uyên."

Lộ Ánh Tịch vẫn cười, nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng, theo như Thần thiếp biết, sư phụ đã chữa khỏi bệnh hiểm nghèo cho Hạ quý phi. Hoàng thượng phải chăng nên luận công ban thưởng?"

"Quả thực là vậy." Hoàng đế vuốt cằm, trầm ngâm nói, "Hay là ban thưởng vạn lượng hoàng kim nhỉ?"

"Nhưng Thần thiếp không tìm được sư phụ, hay để Thần thiếp thay người nhận thưởng?" Lộ Ánh Tịch bối rối chau mày, ão não nói, "Thần thiếp vốn tưởng rằng Hoàng thượng triệu kiến sư phụ. Hiện giờ, thật sự không biết sư phụ đã đi đâu, lơ là nhiệm vụ như vậy, sư phụ quả thực khiến người khác tức giận."

Hoàng đế cười vang, giọng nói chế giễu: "Lúc còn bé, chắc Hoàng hậu thích xem kịch lắm nhỉ."

Lộ Ánh Tịch cười nhưng không nói, vẻ mặt trong sáng nhu mì. Nếu nói về diễn trò, nàng làm sao theo kịp hắn?

Hoàng đế nhoẻn miệng cười, mở miệng nói: "Trẫm quả thực truyền Nam Cung Uyên đến đây. Hoàng hậu đoán không sai."

Lộ Ánh Tịch nhướn mắt nhìn hắn, không nói tiếp, nhưng trong lòng cũng thầm run sợ.

"Trẫm rất thích tài nghệ y thuật của Nam Cung Uyên, muốn phong làm quân y, theo quân ra trận." Hoàng đế đưa mắt nhìn nàng, ánh mắt vô cùng tự

nhiên, như là đang chờ nàng sốt ruột kháng nghị.

Sắc mặt Lộ Ánh Tịch biến hoá, trong lòng trăm mối tơ vò. Hiện nay, Hoàng Triều cùng Long Triều giao chiến, sa trường nguy hiểm đáng sợ. Nếu sư phụ còn nội công, thì chẳng có việc gì đáng lo. Nhưng tình hình này, hiển nhiên Hoàng đế cố tình muốn đưa sư phụ đi, khiến nàng ngoài tầm tay với. Hơn nữa, tương lai nếu sư phụ "không may" chết nơi chiến trường, Hoàng đế cũng có thể thoái thác mọi việc. Chiêu này, không thể coi là không độc ác, nhưng thật sự quá tuyệt vời.

"Nếu Hoàng hậu không có ý kiến gì thì quyết định vậy đi." Hoàng đế nhếch môi cười, phong thái tuấn lãng nho nhã, không chút tàn bạo.

"Hoàng thượng, sư phụ Người đang ở đâu?" Lộ Ánh Tịch không để ý tới lời nói của hắn, chỉ nghi hoặc hỏi.

"Trẫm cho mời Tư Đồ tướng quân dẫn hắn đi xem doanh trại rồi." Hoàng đế thản nhiên trả lời.

Đôi mắt Lộ Ánh Tịch che giấu ánh nhìn lạnh lẽo. Xem ra Hoàng đế đã có mưu đồ từ lâu, cố ý đợi đến lúc Tư Đồ khải hoàn trở về triều, mới ra tay đối phó sư phụ. Tư Đồ nắm binh quyền Bắc quan trong tay, quản quân chặt chẽ, dưới trướng đều là tinh binh, muốn cướp sự phụ từ trong doanh trại của hắn, đúng là việc khó.

"Hoàng thượng." Nàng chợt giương mắt chăm chú nhìn Hoàng đế, đều đều cất giọng, "Sư phụ luôn xem việc chữa bệnh cứu người là của mình, Người chắc chắn sẽ vui vẻ nhận nhiệm vụ Hoàng thượng giao phó. Vậy thì Thần thiếp cũng không nên ở đây quấy rầy Hoàng thượng nữa, Thần thiếp xin cáo lui."

Nàng cung kính quỳ gối , sau đó liền rời đi.

Không cần quay đầu lại nàng cũng có thể đoán được, sau lưng là một ánh mắt thâm trầm dò xét nàng. Nàng không quan tâm, chỉ khẽ cười nhạt. Dù Mộ Dung Thần Duệ mưu lược cỡ nào, nhưng cuối cùng hắn cũng chỉ là một con người bằng xương bằng thịt. Trái tim của hắn, không thể nào là sắt đá đúc thành. Nếu hắn cứ nhắm vào chỗ đau của nàng không thả, thì nàng cũng sẽ theo đó mà trả lại cho hắn.

Trời chiều ngã về tây, màn đêm dần phủ xuống.

Lộ Ánh Tịch tự tay pha trà, chậm rãi bưng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm. Sắp rồi, Hoàng đế sắp đến phiên hắn tức giận rồi.

Bỗng ngoài cửa tẩm cung vang lên tiếng kêu kinh sợ của Tiểu Nam: "Hoàng thượng…"

"Rầm!" Một tiếng vang thật lớn, cánh cửa son đỏ đụng mạnh vào tường, bỗng lung lay như muốn rơi ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch nhướn mắt nhìn, không chút kinh ngạc, thấy vẻ mặt lo lắng của Tiểu Nam, nàng khoát tay, ý bảo lui ra.

"Lộ Ánh Tịch!" Hoàng đế rảo bước đi tới, sắc mặt tái xanh, đôi mắt đen tối lạnh sa sầm.

"Hoàng thượng thánh an." Lộ Ánh Tịch đứng lên, đưa đến một chén trà, thản nhiên nói, "Thần thiếp đang pha trà. Hoàng thượng có muốn nếm thử không? "

Hoàng đế vung tay áo, đột nhiên hất tay nàng ra, lạnh lùng nói: "Quả nhiên tinh thần nàng hôm nay rất tốt!"

Lộ Ánh Tịch thận trọng cầm chén trà trong tay, đặt lại trên khay trà, mới lên tiếng hỏi: "Vì sao Hoàng thượng lại nổi giận đùng đùng? Chẳng lẽ trong triều xảy ra chuyện?"

Ánh mắt sắc lạnh của Hoàng đế dâng cao, đột nhiên tiến tới gần nàng, chợt nắm lấy cổ tay nàng!

Lộ Ánh Tịch cũng không giãy giụa, chỉ mở to đôi mắt trong suốt nhìn hắn, cười nhẹ.

Đôi mày Hoàng đế càng ngày càng nhíu chặt, tay càng tăng thêm sức, siết chặt cổ tay nhỏ nhắn của nàng, sừng sỗ nói: "Lộ Ánh Tịch, nàng có muốn thử một chút cảm giác sống không bằng chết không?"

Gò má Lộ Ánh Tịch từ từ đỏ lên, nhưng vẫn đáp rõ lời của hắn, "Thần thiếp tin Hoàng Thượng có rất nhiều cách tra tấn người khác." Mà nàng cũng có.

Hoàng đế cũng là người thông minh, sự uy hiếp trong lời nói của nàng, hắn vừa nghe đã hiểu, đôi mắt càng thêm âm u đáng sợ.

Khi hắn kiềm chế giảm bớt lực, Lộ Ánh Tịch vẫn không hề sợ hãi mà nhìn hắn. Đôi mắt kì lạ của hắn như một đầm nước xoáy sâu, sắc đen cùng lam tím lần lượt thay đổi chồng chéo, như hai ngọn lửa bùng cháy. Nàng nói không sai. Lâm Đức phi đã qua đời có sinh một tiểu công chúa, đúng là uy hiếp đối với hắn. Đứa bé năm tuổi ngây ngô loạn trí. Bởi vì mẫu hậu đứa bé lúc mang thai, bị Hoàng đế lỡ tay đã thương, làm Lâm Đức phi sanh khó mà chết. Đứa bé đó vô tội, Hoàng đế nhất định cảm thấy hổ thẹn, càng thêm cưng chiều.

"Cứu!" Hoàng đế chợt buông tay ra, lạnh lùng quát.

Lộ Ánh Tịch cổ họng phát đau, ho khan mấy tiếng, thấp giọng trả lời: "Cứu người nào?"

"Còn muốn diễn trò ở trước mặt Trẫm?" Lúc này, Hoàng đế đã dần lấy lại cảm xúc, tiếng nói trầm lạnh, nhưng ánh mắt sắc bén như dao.

“Thần thiếp không hiểu Hoàng thượng đang nói chuyện gì.” Lộ Ánh Tịch vẫn khàn giọng, khuôn mặt bình thản. Nàng sao có thể tự lộ chân tướng, có thể bảo vệ sự phụ hay không, toàn bộ đều trông vào việc này.

Hoàng đế cười lạnh, nhìn thẳng vào mắt nàng nói: “Trẫm biết rất rõ nàng đang muốn cái gì, Trẫm sẽ cho nàng toại nguyện. Nàng hài lòng chưa?”

“Thần thiếp cả gan, có thể xin Hoàng thượng nói rõ hơn một chút được không?” Lộ Ánh Tịch cũng không hề né tránh ánh mắt âm u của hắn, ôn hòa chậm rãi nói.

Trong mắt Hoàng đế hiện lên sự giận dữ đang cố kìm nén, giọng bởi đè nén mà khàn khàn: “Trẫm quyết định để cho Nam Cung Uyên ở lại trong cung. Mọi thứ không thay đổi. Hoàng hậu hài lòng với quyết định này của Trẫm chứ?”

Lộ Ánh Tịch không đáng đáp lại, cười nhạt nói: “Hoàng thượng còn chưa nói rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hoàng đế nhìn nàng chằm chằm, thầm nắm tay lại, mu bàn tay nổi gân xanh, cố gắng né xung động muốn đánh người, trầm giọng nói: “Nhị nhi trúng độc, Trẫm biết Hoàng hậu y thuật rất cao, muốn mời Hoàng hậu đến xem cho Nhị nhi.” Nàng hạ độc, tất nhiên có thuốc giải, người nữ nhân lòng dạ độc địa đáng chết này!

Lộ Ánh Tịch lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Thần thiếp không tinh thông y thuật, sợ là không có bản lĩnh này.”

Nắm đấm của Hoàng đế siết chặt hơn, các khớp ngón tay kêu rắng rắc, sát khí hiện dần trong ánh mắt.

Lộ Ánh Tịch không để ý cảnh trước mắt mà lướt nhìn xuống tay của hắn, bình tĩnh nói: “Hoàng thượng chẳng phải đã quyết định để sư phụ ở lại trong cung sao? Hãy để sư phụ đi xem tiểu công chúa.Với y thuật tuyệt diệu của sư phụ, nhất định có thể chữa được.”

Hoàng đế nheo mắt, gằn giọng: “Thì ra là nàng đã tính trước!”

Lộ Ánh Tịch không nói, khuôn mặt nhợt nhạt, không hiện chút nào ương ngạnh đắc ý. Trong lòng nàng hiểu rất rõ, đừng hiếp người quá đáng, nhất là đối với người có bản tính kiêu căng ngạo mạn như hắn. Nàng hạ độc tiểu công chúa, không phải ngày một ngày hai có thể giải, cần ít nhất nửa năm chuyên tâm trừ khử độc tố trong cơ thể, mới có thể khỏi hẳn. Điều nàng muốn không phải là câu nói suông của Hoàng đế, mà là sự đảm bảo tuyệt đối.

“Trí tuệ của Hoàng hậu, toàn bộ hậu cung phi tần, không ai sánh bằng. Trẫm đã quá xem thường nàng.” Hoàng đế gằn từng chữ, lời nói lạnh thấu xương.

Dứt lời, hắn nhìn cũng không nhìn nàng, quay người bước nhanh rời đi. Một góc cầm bào màu vàng tung bay theo gió, lộ ra sự lạnh lùng quyết tuyệt.

Lộ Ánh Tịch nhìn theo bóng lưng mạnh mẽ kiên cường kia, thầm thở dài. Hắn ám chỉ, tâm tư của nàng ác độc, tàn nhẫn nham hiểm hơn bất cứ nữ nhân nào trong hậu cung. Có thể đúng vậy, nhưng chính hắn là người tuyên chiến trước, nàng chỉ là phản đòn lại. Nếu như nàng sai, vậy cũng không đến phiên hắn tuyên xét. Một ngày không xa trong tương lai, nàng sẽ sám hối tội nghiệt này với ông trời.

-Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Tát tai Hoàng đế

Hai ngày sau, Lộ Ánh tịch mới đi thăm công chúa.

Khi ánh hoàng hôn buông xuống, sắc trời còn chưa bị bóng đêm bao phủ, cô bé đã ngủ. Khuôn mặt cô bé khi ngủ ngọt ngào có vẻ thông minh vô cùng, hàng mi đen thật dài như cánh bướm buông rủ xuống khép, nhìn không chút nào là khờ khạo. Ngũ quan cô bé xinh xắn, cực kỳ giống Mộ Dung Thần Duệ, mũi đẹp môi hồng, làn da nõn nà, có thể thấy trước sau này khi lớn lên, cô bé nhất định sẽ đẹp đến nỗi hoa nhường nguyệt thẹn.

Lộ Ánh tịch ngồi ở mép giường, chăm chú nhìn bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp của cô bé, lòng nàng áy náy vạn phần. Tuy rằng, nàng đã cố chọn độc dược không gây đau đớn, nhưng nàng vẫn đã hại cô bé vô tội hằng ngày chỉ thích ngủ này, khiến cô bé bỗng dưng mất đi rất nhiều thời gian chạy nhảy vui đùa.

“Ánh Tịch.” Giọng nói dịu dàng thản nhiên vang lên.

Nàng đứng lên, ngoảnh đầu nhìn lại, nói khẽ: “Sư phụ, Ánh Tịch có phải làm sai rồi không?”

Nam Cung Uyên thầm thở dài, khuôn mặt anh tuấn nhợt nhạt, không biết làm sao đành nói: "Ánh Tịch, ngươi cảm thấy hiện tại sư phụ tay trói gà không chặt đúng không?"

Lộ Ánh Tịch hơi sợ, cụp mắt xuống. Đúng là nàng quá mức quan tâm, mới sốt ruột như vậy.

"Ánh Tịch, ngươi phải nhớ kỹ, thế sự đều có nhân quả." Nam Cung Uyên ngưng mắt nhìn nàng, cuối cùng không nỡ khiển trách nặng, chỉ nói: "Ngươi đụng đến điểm yếu của kẻ khác. Chỉ e rằng con đường sau này sẽ càng khó đi hơn."

Nàng ngẩng đầu, giọng nói nhẹ nhàng, nhưng cũng rất ngang bướng: "Sư phụ, hắn gây bất lợi với người. Ánh Tịch không thể khoanh tay đứng nhìn." Nếu không phải nắm được tính cách của Hoàng đế, nàng sẽ dứt khoát lợi dụng điểm yếu, để uy hiếp hắn thả tự do cho sư phụ. Nếu giả sử như vậy, làm tổn thương đến điểm yếu của hắn, thì cũng là việc đã rồi.

Nam Cung Uyên nhếch môi cười, đôi mắt đen trong sáng, hòa nhã nói: "Ngươi đừng trách hắn, không người nam nhân nào có thể khoan dung dễ dàng như vậy. Ngươi nên giải thích rõ ràng với hắn."

Lộ Ánh Tịch không khỏi cười khổ, nàng cứng miệng không nói nên lời. Sư phụ liệu sự như thần, nàng cũng không khó hiểu, vì sao y lại biết chuyện. Thế nhưng, nàng có thể làm như thế nào? Lẽ nào, muốn nàng nói với Hoàng đế, xin người tin thiếp, thiếp vẫn còn trong trắng?

"Ánh Tịch, ngươi có nghĩ tới ngươi còn một con đường khác để đi hay không?" Nam Cung Uyên bình tĩnh nhìn nàng, con ngươi ôn hòa dịu dàng như ngọc đen dậy sóng.

"Sư phụ?" Lộ Ánh Tịch ngạc nhiên, nghi ngờ nhìn y.

Nam Cung Uyên dời tầm mắt, nhìn về ánh chiều tà xa xôi tận chân trời bên ngoài, nhu hòa lên tiếng: "Đánh nhau cùng hắn, chi bằng cùng hắn yêu thương."

Lộ Ánh Tịch bỗng nhiên đau xót. Vì sao nàng không có con đường thứ ba để lựa chọn?

Không gian tĩnh lặng, một cung nữ bưng thuốc tiến vào, gập người cung kính nói: "Hoàng hậu nương nương, Nam Cung thần y, đã đến giờ công chúa uống thuốc."

"Ừ." Lộ Ánh Tịch gật đầu, nhìn Nam Cung Uyên một cái, y cũng không chịu nhìn nàng, tự mình tiếp nhận cái bát trên tay cung nữ, đi tới cạnh giường.

Nàng xoay người, cất bước rời đi, lại mơ hồ nghe được một tiếng than nhẹ. Nàng biết, tất cả những việc sư phụ làm, đều là muốn tốt cho nàng, bao gồm cả việc cố ý từ Ô quốc đến Hoàng Triều này.

Nàng chưa bao giờ hoài nghi, vì y thật sự trân trọng trái tim của nàng. Nhưng càng hiểu rõ, lòng nàng càng xót xa.

Trở lại cung của mình, đèn hoa đã sáng rực rỡ.

Nàng cảm thấy hết sức mệt mỏi, dựa vào trường tháp, không muốn dùng bữa.

Tê Điệp hầu hạ đứng bên cạnh, ôn hòa thuần hậu mà ôn nhu dò hỏi: "Nương nương, có cần sai Thiện phòng hâm nóng thức ăn lại lần nữa rồi mang sang đây không ạ?"

Lộ Ánh Tịch phẩy tay, mở to mắt nhìn nàng ta, đột nhiên hỏi: "Tê Điệp, ngươi có ước vọng không?"

Tê Điệp sửng sốt chốc lát, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Nô tỳ sinh ra thấp hèn, không dám mọng tưởng xa vời. Nếu may mắn giành được một phần vui vẻ, nô tỳ đã cảm thấy thỏa mãn."

"Chuyện gì sẽ làm ngươi vui vẻ?" Lộ Ánh Tịch ngồi thẳng, mềm mỏng hỏi lại.

Tê Điệp hơi giương mắt, rụt rè nói: "Nô tỳ ngu dốt, nói không đúng."

Lộ Ánh tịch lộ ra cười nhạt, nghiêng người đánh giá nàng ta.

Tê Điệp chống lại ánh mắt trấn tĩnh của nàng, có phần không được tự nhiên, lễ phép nói: "Nô tỳ cho rằng, có thể ở gần người mình ái mộ, đó là chuyện vui vẻ không gì sánh bằng. Nếu như không có khả năng thì nhìn từ xa, cũng là một niềm hạnh phúc."

Lộ Ánh Tịch đồng ý, gật đầu: "Nói hay lắm." Con người nếu không có lòng tham, sẽ dễ dàng gặp được hạnh phúc. Nhưng cuối cùng có mấy ai có thể độ lượng đến vậy?

"Đa tạ Nương nương khen ngợi." Tê Điệp hơi sợ hãi, sợ lời nói của nàng có ý khác.

Lộ Ánh Tịch cười nhìn nàng, chỉ nói: "Ngươi lui ra ngoài trước đi. Bản cung muốn nghỉ ngơi một lát."

"Vâng, Nương nương."

Tê Điệp theo lời lui ra ngoài, tẩm cung lại trở nên yên tĩnh.

Lộ Ánh Tịch nhắm mắt nằm dựa người vào nhuyễn tháp, mệt mỏi kéo tới, nàng dần thiếp đi. Trong lúc mê man, nàng mơ hồ không rõ là hiện thực hay là cảnh trong mơ, nàng thấp thoáng nghe thấy vài câu đối thoại.

"Hoàng thượng, Nương nương đang nghỉ ngơi." Tiếng nói mềm mại ngọt ngào kia, hình như là Tê Điệp.

"Trẫm tới là nhìn ngươi." Giọng nói trầm thấp của Hoàng đế mang theo ý cười.

"Hoàng thượng?" Tê Điệp vừa kinh ngạc vừa vui mừng, e lệ lên tiếng.

Hoàng đế cười vang, thích ý làm càn: "Trẫm thấy ngươi khả ái hơn Hoàng hậu nhiều."

Lộ Ánh Tịch lúc này mới thật sự tỉnh lại, miễn cưỡng nhếch môi. Hoàng đế rắp tâm muốn nàng thấy hắn phong lưu? Hắn tưởng rằng nàng sẽ ghen?

Nàng ho nhẹ vài tiếng, mới bưng chén nước bên giường uống một ngụm.

Cánh cửa tẩm cung theo tiếng nàng ho mà mở ra, Hoàng đế bước nhanh vào, đằng sau hắn là vẻ mặt rụt rè xinh đẹp, cuống quýt tránh né ánh mắt của Lộ Ánh Tịch.

"Hoàng hậu tỉnh rồi à?" Hoàng đế vén vạt áo long bào, ngồi ở mép giường nhỏ, vô cùng thân mật, cười nói: "Mỹ nhân mới tỉnh dậy, như cây hải đường ngày xuân, phong tình vạn chủng, thật khiến Trẫm nhìn đến mê dại."

Lộ Ánh Tịch làm lơ, vuốt mái tóc dài hơi rối, mở miệng nói: "Hoàng thượng đã dùng bữa tối chưa?"

Hoàng đế tùy ý gật đầu, nghiêng người sang bên, áp sát về phía nàng: "Sắc đẹp tuyệt trần như thế này. Nếu Trẫm không nếm thử, chẳng phải là phung phí của trời sao?" Giọng hắn đầy cợt nhả.

Lộ Ánh Tịch đáy lòng tức giận. Hắn hôm nay cố tình đến sỉ nhục nàng? Là tai nạn của công chúa, hay vì Hạ thị? Tiểu công tử của Hạ gia đã bị bắt giam, chỉ là trong phủ có một dân nữ chết vì bị ngược đãi lâu ngày, trọng thương không cách cứu chữa. Nàng thừa dịp bảo Hi Vệ thổi phồng chuyện này khắp mọi ngõ ngách, nhân tiện "bồi" chút quan ngân vào thư phòng của Hạ lão tướng quân. Nàng muốn mượn dư luận của dân chúng gây sức ép cho Hoàng đế, đoạt quyền Hạ gia. Lẽ ra, từ lâu Hoàng đế đã muốn làm như vậy, xem như nàng giúp hắn một tay. Về phần binh quyền Tây quan rơi vào tay người mới, Hoàng đế không thể đoán được, người đó lại do chính nàng an bài.

Suy nghĩ trong đầu nàng tưởng chừng như thật lâu, nhưng thực tế chỉ trong nháy mắt. Thân hình cao lớn của Hoàng đế kề sát nàng, khuôn mặt tuấn tú càng lúc càng áp gần hơn, gần đến mức sắp chạm vào môi nàng.

"Hoàng hậu dùng cánh hoa hồng tắm gội? Hương thơm dịu nhẹ này thật dễ chịu." Hoàng đế thầm thì, hơi thở ấm áp hây hẩy qua gò má nàng, vừa như tán tỉnh vừa như mê hoặc.

"Nô tỳ không cần dùng bất kỳ loại hoa nào để tắm gội." Lộ Ánh Tịch đẩy ngực hắn ra, lạnh lùng trả lời.

"Đó là mùi tự nhiên của cơ thể? Trẫm càng thêm yêu thích." Hoàng đế cong môi cười, không màng che đậy tà ý.

Lộ Ánh Tịch cố nén cảm giác xấu hổ và giận dữ, lấy sức đẩy hắn ra, nhưng hắn vẫn bất động như núi, thậm chí tay hắn ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng càng thêm siết chặt.

"Hoàng thượng!" Nàng quát khẽ, đôi mắt sáng dần tóe ra lửa.

"Chuyện gì vậy nàng?" Hoàng đế thong dong trả lời, cúi đầu, hôn nhẹ môi nàng.

Lộ Ánh Tịch tức giận trợn to mắt, theo bản năng tát hắn một cái! Đến khi nghe âm thanh chói tai vang lên, nàng đờ người. Sao hôm nay nàng lại thiếu kiên nhẫn như vậy chứ?!

Má phải của Hoàng đế hằn rõ năm dấu tay. Hắn chậm rãi nheo đôi mắt âm u của mình, không giận mà còn bật cười, đôi môi hắn khẽ cong đầy lạnh lùng.

Cả căn phòng lại chìm vào yên lặng tĩnh mịch.

-Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 19: Khoảng khắc mềm lòng

Bởi vì không gian yên lặng, mà Lộ Ánh Tịch chỉ nghe tiếng tim đập rộn ràng trong lồng ngực mình. Nàng nhướn mắt nhìn hắn, bờ môi nàng giật giật nhưng câu xin lỗi vẫn nghẹn ngào nơi cổ họng.

Con ngươi đen của Hoàng đế nhuộm sắc xanh thâm trầm, tựa như ánh sáng lạnh lẽo sắc bén, lại tựa như gió bão hung ác. Có lúc nàng cho rằng hắn sẽ tát lại nàng, nhưng từ đầu đến cuối hắn chỉ lãnh đạm cất giọng: "Hôm nay, Hoàng hậu gặp Nam Cung Uyên, nên tâm trạng không tốt?"

Lộ Ánh Tịch khẽ run, không cách nào ứng đáp. Sự sắc bén của hắn khiến người khác khiếp sợ, nàng thực sự nghĩ mãi đến câu nói đó của sư phụ… Đánh nhau cùng hắn, chi bằng cùng hắn yêu thương. Thế nhưng, tình cảm yêu mến làm sao có thể điều khiển? Cho dù nàng không thành công, cũng không muốn mang tình cảm làm trò đùa.

"Chiếu theo luật pháp Ô quốc của nàng, tát Hoàng đế phải bị tội gì?" Lời nói của Hoàng đế từ tốn, nhưng lại cất giấu nguy hiểm mãnh liệt.

"Tội chết." Lộ Ánh Tịch cúi đầu, thành thực nhả ra hai chữ.

"Vậy có nghĩa là nàng bằng lòng để Trẫm trị tội nàng?" Vẻ mặt Hoàng đế thâm sâu khó lường, cười châm biếm.

"Thần thiếp nhất thời xúc động, mong Hoàng thượng thứ tội." Nàng dịu dàng tiếp lời, tự biết khó khăn mà tránh.

Tay Hoàng đế vuốt ve đôi má trắng mịn của nàng, trầm thấp nói: "Lộ Ánh Tịch, nàng thực sự có chỗ dựa nên chẳng sợ gì cả."

Nàng không có né tránh, mặc cho bàn tay ấm áp của hắn vuốt ve trên má. Nàng có thể cảm giác được rõ ràng, lòng bàn tay hắn có vết chai dày, thô ráp. Bàn tay này không phải của một quý công tử sống trong nhung lụa, mà là bàn tay cần mẫn luyện tập cưỡi ngựa, bắn cung, luyện võ.

"Ánh Tịch." Hắn chợt gọi tên nàng bằng giọng nói ấm áp kỳ lạ.

"Hoàng thượng?" Trong lòng nàng thấp thỏm không yên, nâng mắt nhìn hắn. Phản ứng của hắn quá mức quái lạ, không nổi giận? Thử hỏi có ai sau khi bị tát một cái như vậy mà lại dịu dàng đến thế hay không?

"Nếu như ta hứa, đảm bảo con dân Ô quốc nàng bình yên khỏe mạnh, nàng có tin ta hay không?" Lần đầu tiên, hắn không tự xưng "Trẫm" với nàng, ánh mắt xa xăm mềm mại đến phá lệ, giống như mây khói mù mịt ngưng tụ dày đặc nhưng rồi mệt mỏi nên dần dần tan rã.

Lộ Ánh Tịch yên lặng nhìn hắn, không lên tiếng. Phía sau câu hứa hẹn này của hắn, là dã tâm thật lớn. Hắn muốn Ô quốc cúi đầu xưng thần, quy phục với Hoàng Triều, trở thành đất phong của Hoàng Triều. Nếu như nàng đồng ý, may ra nàng được vinh hoa phú quý cùng và ngày tháng an nhàn sung sướng. Thế nhưng, nàng có thể lấy tôn nghiêm của phụ hoàng, thậm chí cả bách tính, để đổi lấy nguyện vọng cá nhân sao?

Thấy nàng im lặng hồi lâu không lên tiếng, vẻ mặt Hoàng đế dịu lại, quay về với vẻ ngạo nghễ như thường, ung dung nói: "Luật định từ xưa đến nay, thế sự ở đời biến đổi vô thường, phân hợp vô định. Đã là hoạ thì khó tránh khỏi chiến tranh, người thông minh thì nên lo trước tính sau, suy xét thế nào để giảm thiểu tổn thất."

Lộ Ánh Tịch mấp máy môi, lòng thầm đáp lời: ngươi quá cuồng vọng, thiên hạ này chưa chắc là của ngươi.

"Một quận chỉ có một vương, cũng như một nước chỉ có một vua. Đối với phụ Hoàng của nàng, thật ra bản chất cũng chẳng khác biệt là bao." Hoàng đế không nhanh không chậm nói tiếp: "Nàng làm nhiều chuyện như vậy, Trẫm cũng thấy mệt thay nàng. Thân là nữ tử, hơn nữa còn là công chúa cao quý, nàng vốn phải vô ưu vô lo, ngồi hưởng vinh hoa sủng ái. Những chuyện lao tâm lao lực này, sao không nhường cho nam nhân đảm đương?"

Lộ Ánh Tịch rốt cục nhịn không được, cất tiếng: "Hoàng thượng, người và Phụ hoàng đều như nhau, đều là Đế Vương. Nếu phụ hoàng đưa ra yêu cầu như vậy, người có cam tâm tình nguyện hai tay dâng giang sơn hay không?"

Đôi mắt Hoàng đế nheo lại, lạnh lùng nói: "Nàng cũng biết cái gì gọi là thực lực chênh lệch thì phải?" Nếu không phải vì Long Triều nhắm vào Hoàng Triều như hổ đói, hắn sẽ mặc cho Ô quốc làm càn sao?

Lộ Ánh Tịch mỉm cười. Nàng hiểu được tình thế hiện nay, Mộ Dung Thần Duệ muốn ngồi mát ăn bát vàng, thật sự hơi ấu trĩ.

"Trẫm không phải muốn ngồi mát ăn bát vàng." Hoàng đế liếc nàng,nhìn thấu suy nghĩ của nàng, lạnh lùng nói: "Nàng đã là Hoàng hậu của Mộ Dung Thần Duệ, đã là phu thê, Trẫm không muốn có một ngày phải tự tay mình giết nàng."

Lộ Ánh Tịch chỉ cười khẩy, lặng yên không nói. Vừa đấm vừa xoa đối với nàng vô ích. Nàng cùng hắn đều rõ ràng, chỉ có ngăn cản lẫn nhau, mới có thể gìn giữ tạm thời cuộc sống yên ổn vô sự. Nếu có một người giơ tay xin hàng, người nọ quyết không có kết cục tốt.

Hoàng đế cũng không đôi co, ánh mắt sắc bén lặng ngắt như tờ. Kỳ thực hắn không cho rằng chỉ một cuộc nói chuyện là có thể thuyết phục nàng. Hắn chỉ đột nhiên mệt mỏi, hắn không có thói quen tranh mạnh tranh yếu cùng nữ nhân.

Hai người im lặng rất lâu, tầm mắt Lộ Ánh Tịch dừng lại nơi in dấu năm ngón tay trên má phải hắn, nhẹ nhàng lên tiếng: "Hoàng thượng, Thần thiếp không

nên đánh người. Thần thiếp, cam chịu quở trách.”

Hoàng đế nhếch miệng, nhàn hạ buông lời: “Đúng là nên quở trách.”

Lộ Ánh Tịch cười ngọt ngào, trong đôi mắt nổi lên một chút gian trá rực rỡ như ánh sáng mặt trời, nói: “Thần thiếp để Hoàng thượng đánh lại, tuyệt đối không đánh trả, không một câu oán hận.”

“Nàng thật sự nghĩ rằng Trẫm không ra tay?” Ý cười trên miệng Hoàng đế rộng hơn, nâng cằm nàng, “Hoàng hậu cũng biết, nam nhân nghiêm phạt nữ nhân, thường không đánh bằng tay?”

Gương mặt Lộ Ánh Tịch ửng hồng, cắn răng ngầm che dấu buồn bực. Người này lại bắt đầu dùng chiêu! Đáng hận!

Hoàng đế nhìn chằm chằm nàng, bình thản thưởng thức vẻ lúng túng e thẹn của nàng.

Lộ Ánh Tịch hơi né mặt, tránh ngón tay của hắn, vờ như không có việc gì, cười nhẹ, nói: "Hoàng thượng nhân hậu, Thần thiếp đa tạ Hoàng thượng đã không ăn miếng trả miếng. Thần thiếp chưa dùng bữa tối, nên giờ thấy hơi đói bụng." Nói xong, cô thản nhiên đứng lên khỏi giường, đi ra ngoài.

Hoàng đế nghiêng người nhìn nàng, cũng không ngăn cản, biếng nhác nói: “Hoàng hậu cứ từ từ dùng bữa. Đêm dài đằng đẵng, Trẫm cũng không sốt ruột.”

Bước chân Lộ Ánh Tịch đình trệ, thoáng dừng lại, rồi mới tiếp tục bước đi.

Hoàng đế nhìn theo bóng lưng mảnh mai của nàng, bật cười, âm sắc nồng đậm dễ nghe.

Nhưng đợi đến khi nàng đi khuất, hắn liền ngừng cười, đôi đồng tử u lam lạnh lẽo cô quạnh. Đối với hắn, có phải đã đến lúc muốn nàng hay không, là một vấn đề nan giải. Nếu như xuất phát từ lòng tự trọng và dục vọng chinh phục của nam nhân, hắn đã sớm chiếm hữu nàng, chứ không phải để nàng vì Nam Cung Uyên mà một mực "thủ tiết". Hắn xem thường hành động như vậy, hắn không muốn sỉ nhục chính bản thân mình.

Phất tay áo một cái, vẻ mặt hắn bình tĩnh rời đi.

Lộ Ánh Tịch bần thần ở thiện cư rất lâu. Khi trở về tẩm cư, nàng phát hiện đã vắng hoe không người. Chẳng hiểu sao nàng lại thở dài một tiếng, bất giác đưa tay che môi mình. Hắn hôn nàng. Mùi vị chỉ thuộc về nam nhân, như vẫn quanh quẩn nơi chóp mũi, làm lòng người hoảng sợ lo âu.

Bất thình lình, ngoài tẩm cung truyền đến tiếng bẩm báo của cung nữ Tiểu Nam: “Nương nương, Hoàng Quý phi cầu kiến.”

“Truyền.” Nàng thả tay xuống, đáp.

Một lát sau, Hạ Như Sương hốc hác cúi đầu bước đến. Vừa vào cửa liền uyển chuyển quỳ xuống đất, vẻ mặt đầy thống khổ.

Hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20: Quy phục

“Hoàng hậu nương nương ……” Hạ Như Sương yếu ớt kêu, cúi đầu hành lễ.

Lộ Ánh Tịch tiến lên trước, đỡ nàng ta dậy, hòa nhã nói: “Muội muội vì sao lại hành đại lễ như thế?”

Hạ Như Sương được nàng đỡ đứng dậy, dáng người yếu đuối, buồn bã thì thào: “Tỷ tỷ, hôm nay chỉ có tỷ tỷ mới giúp được muội muội.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lộ Ánh Tịch hơi cau mày, ân cần hỏi.

Hạ Như Sương nâng mắt chăm chú nhìn nàng, hàng mi rung lên, hai hàng nước mắt lăn dài.

Lộ Ánh Tịch cũng đoán được mấy phần nguyên do, thở dài một hơi, đỡ nàng ta ngồi lên ghế mềm, dịu dàng cất tiếng: “Muội muội, có chuyện gì cứ nói thẳng ra, không sao đâu.”

Đôi mắt Hạ Như Sương mông lung đẫm lệ, nức nở nói: "Hoàng hậu tỷ tỷ, Hoàng thượng muốn trục xuất Như Sương ra khỏi cung."

Lộ Ánh Tịch thầm nghĩ, Hoàng đế quá vô tình, nhưng vẫn nghi ngờ vặn hỏi: "Bổn cung cũng có nghe nói, Hạ lão tướng quân cáo lão từ quan, nhưng chuyện này không liên quan đến muội muội. Vì sao Hoàng thượng lại quyết định như vậy?" Hạ lão tướng quân vốn bị dân gian đàm tiếu và Hoàng đế âm thầm gây áp lực, như vậy chỉ có thể tự mình cáo lão hồi hương. Nhưng đại công tử Hạ gia vẫn làm quan thượng thư, không bị ảnh hưởng gì cả, nàng còn tưởng rằng Hoàng đế sẽ không chèn ép Hạ gia ngay, nào ngờ hắn không chút lưu tình với Hạ Như Sương.

"Như Sương nghe nói ……" Nàng ta đưa tay áo lên lau nước mắt, hít sâu, rồi đứng lên, ánh mắt nàng ta sắc bén pha lẫn oán hận, "Hàn Thục phi nói bóng nói gió bên tai Hoàng thượng, chỉ trích Như Sương cưng chiều đệ đệ quá mức, thường xuyên lén lút mang đồ trong cung đi giúp đỡ đệ ấy, khiến đệ ấy trở nên kiêu ngạo, không biết trời cao đất rộng."

"Hàn Thục phi?" Lộ Ánh Tịch hơi kinh ngạc. Một nữ tử thanh cao như hoa mai mùa đông mà cũng đâm thọc sau lưng người khác? Xem ra Hàn Thục phi và Hạ Như Sương đã ngầm có xích mích từ trước.

"Hiện tại, Hoàng thượng sủng ái nhất là tỷ tỷ và Hàn Thục phi. Như Sương cũng biết tỷ tỷ không phải người hẹp hòi, nhưng Hàn Thục phi lại không phải người người khoan dung như tỷ tỷ. Nàng ta có thể đối phó với Như Sương, ngày sau cũng có thể đối phó với tỷ tỷ." Hạ Như Sương không e dè nói thẳng, khóe mắt ngập nước, nhưng đôi mắt lại tràn ngập oán hận.

Lộ Ánh Tịch cười nhạt, nói: "Như vậy muội muội hy vọng Bổn cung làm gì?"

"Hoàng thượng muốn Như Sương chuyển tới Hành cung tu tâm dưỡng tính." Hạ Như Sương chậm rãi nói, giọng điệu bình tĩnh, nhưng bàn tay lại vô thức nắm chặt vạt áo, hơi dừng một chút, mới thấp giọng nói tiếp, "Như vậy thì khác gì đày vào lãnh cung?"

Nghe đến đây, Lộ Ánh Tịch đã hiểu hoàn toàn mọi chuyện. Không phải Hoàng đế bạc tình, mà trái lại hắn vì niệm tình xưa, nên mới đưa Hạ Như Sương rời khỏi. Như vậy tương lai Hạ gia có xảy ra sóng gió, cũng không dính líu tới Hạ Như Sương. Đáng tiếc Hạ Như Sương không hiểu, hoặc là nàng ta hiểu, nhưng lại không cam lòng.

Hạ Như Sương từ từ buông thỏng tay, khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt nàng ta long lanh, gằn lời, "Hoàng hậu tỷ tỷ, cầu xin người ở trước mặt Hoàng thượng nói vài lời hay giúp Như Sương. Muội muội nhất định sẽ báo đáp ân tình này của người."

Lộ Ánh Tịch cười nhạt, đôi mắt trong vắt sáng ngời, nàng im lặng không đáp lời. Nàng biết Hạ Như Sương có ẩn ý khác, nàng ta nguyện ý trung thành với nàng. Ở chốn hậu cung, lung lạc lòng người, cùng nhau lập thành thế lực rất quan trọng. Nhưng điều nàng muốn không phải là những thứ này.

Yên lặng giây lát, nàng mới nhẹ giọng hỏi: "Hoàng thượng an bài muội muội khi nào lên đường?"

"Nửa tháng nữa." Thần sắc Hạ Như Sương buồn bã, như cho rằng Hoàng đế quá mức vô tình, nàng ta lại rưng rưng nước mắt.

"Ngươi về trước đi, ba ngày nữa Bổn cung sẽ cho ngươi đáp án." Lộ Ánh Tịch trấn an, vỗ nhẹ tay nàng ta.

"Tạ ơn Hoàng hậu tỷ tỷ!" Hạ Như Sương đứng lên, khom người hành lễ , rồi cất bước rời đi.

Nhìn thấy nàng ta gầy đi rất nhiều, Lộ Ánh Tịch không khỏi thở dài. Trong cung, nữ tử nào cũng là người đáng thương, Hoàng đế chỉ cần nói một câu, liền có thể định đoạt số mệnh cả đời của các nàng. Cũng vì bất lực trước điều này, mà các nàng mới nảy sinh tâm địa độc ác, không chừa thủ đoạn nào để giành lấy tình yêu của Hoàng đế, dù chỉ là một chút. Thật ra nàng cũng thấy hiếu kì, người có nội tâm sâu sắc như Hoàng đế, đã từng thật lòng yêu một người nào đó hay chưa?

Lộ Ánh Tịch chậm rãi bước khỏi tẩm cung. Dưới bầu trời đầy sao, nàng thoải mái đi dạo trong sân. Chiếc xích đu nằm ngay góc khẽ đung đưa theo gió, như mang đến hơi thở của tự do nhàn hạ, làm người khác say mê.

Nàng tiến lại gần, vừa mới ngồi lên xích đu, nghiêng đầu, liền thấy trước mắt mình là một gương mặt tuấn tú.

Người đó cau mày, ánh mắt lạnh lùng, sóng mũi cao thẳng, bờ môi mỏng…rõ ràng là Mộ Dung Thần Duệ.

"Hoàng thượng." Nàng muốn đứng dậy, liền bị tay hắn ngăn cản.

"Để Trẫm đẩy xích đu cho nàng." Hoàng đế cong môi cười tao nhã dịu dàng, sự dịu dàng như khắc rõ thêm đường nét trên khuôn mặt hắn.

Lộ Ánh Tịch khẽ cười, rồi ngồi vững vàng. Hoàng đế đi tới phía sau nàng, đẩy xích đu, lại tiếp tục châm biếm, "Nếu xích đu này đung đưa đủ cao, phải chăng sẽ đẩy nàng ra khỏi bức tường cấm cung?"

Lộ Ánh Tịch khép hờ mắt, cảm nhận làn gió ấm áp đang hiu hiu lướt qua, cười đáp: "Nếu tâm tự do, thì ở đâu cũng vậy."

"Nhưng tâm Hoàng hậu có tự do không?" Hoàng đế nói, như rất có hứng thú.

Lộ Ánh Tịch thoáng kích động, nhảy từ trên xích đu xuống, động tác của nàng nhẹ nhàng linh hoạt, xoay người nhìn hắn cười nói: "Hoàng thượng để tâm sao?"

Đôi mắt sâu thẳm của Hoàng đế bỗng tối sầm, thoáng vụt qua một tia phức tạp.

Lộ Ánh Tịch lẳng lặng ngắm nhìn hắn, lòng nàng đột nhiên hoảng sợ. Hắn đi rồi mà còn quay lại, chắc chắn là có nguyên nhân khác. Tuy nàng có ý định dò hỏi, nhưng nếu hắn thật sự biểu lộ chuyện xưa trong lòng, nàng có thể tiếp nhận nổi hay không?

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 21: Thích khách thần bí

"Tâm của Trẫm?" Hoàng đế cất tiếng cười to, phong thái ngạo mạn, vầng trán anh tuấn lộ vẻ ngang tàng: "Hoàng cung tuy rộng lớn, tường thành mặc dù cao, nhưng sao có thể giam giữ được tâm của Trẫm?"

Lộ Ánh Tịch nhìn hắn, chỉ ngầm cảm nhận không nói gì, rồi âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Có thể thấy hắn không dễ gì mà bộc lộ nội tâm. Như vậy cũng hay, nàng sợ nhất là nghe người khác tâm sự, đặc biệt là những người vui buồn lẫn lộn, khó đoán như hắn.

"Hoàng hậu không nghĩ như Trẫm sao?" Hoàng đế nhếch mày, nghiêng người liếc mắt nhìn nàng.

"Hoàng thượng ngồi trên vạn người, chí cao tại thượng, Thần thiếp luôn luôn kính nể." Lộ Ánh Tịch trả lời vô cùng dịu dàng. Hắn chưa bao giờ che dấu dã tâm của mình. Quyền thế áp đảo thiên hạ, đối với hắn mà nói còn chưa đủ? Dù cho xác phủ đầy đồng, máu chảy thành sông, hắn cũng nhất định mở rộng bờ cõi? Mặc dù nàng biết rất rõ đạo lý cá lớn nuốt cá bé, cũng hiểu rõ cục diện lúc này. Hiện tại phong ba ngầm nổi, chiến tranh nhất định sớm muộn gì cũng bùng nổ. Nhưng nàng không đành lòng. Chiến tranh nổ ra, muôn dân trăm họ là người khổ nhất.

Hoàng đế ngừng cười, nheo mắt lại, lời nói đầy ý vị: "Trẫm thân là Đế vương của Hoàng Triều, có trách nhiệm bảo vệ cho muôn dân trăm họ không để kẻ thù bên ngoài xâm phạm."

Lộ Ánh Tịch bật cười thành tiếng, ánh mắt trong vắt hoạt bát, ngắn gọn tiếp lời: "Vâng." Đây cũng chính là tâm nguyện của nàng. Chính vì thế nàng không cho phép bản thân mình yếu đuối.

Hoàng đế chỉ yên lặng nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm, vừa như đang đánh giá nàng, lại vừa như tỏ ý khen ngợi nàng.

Lộ Ánh Tịch đón nhận ánh mắt sâu sắc ấy, sắc mặt bình tĩnh ung dung. Không hiểu vì sao lúc này nàng lại có một loại cảm giác rất kỳ lạ. Dường như trong khoảnh khắc này, tuy hắn và nàng không ai nói câu gì, nhưng lại có cùng một suy nghĩ. Thôi thì chỉ biết cố gắng hết sức vậy, kẻ thắng làm vua, người thua làm giặc. Cuối cùng hắn không còn xem thường nàng là nữ nhi nữa sao? Rốt cuộc cũng chịu xem nàng là một đối thủ ngang tài ngang sức để tranh tài sao?

Im lặng vài phút, Hoàng đế mới lên tiếng lần nữa, giọng điệu bình thản, nhưng đầy sắc bén: "Chuyện Hạ thị, Trẫm cảm ơn Hoàng hậu đã giúp một tay."

"Thần thiếp ngu muội không hiểu Hoàng thượng đang ám chỉ chuyện gì." Lộ Ánh Tịch cười trả lời, vẻ mặt vô tội.

Hoàng đế cũng không muốn bới móc lại chuyện cũ, chỉ chậm rãi nói: "Đề ra một kế sách, nếu để người khác dễ dàng nhận biết, thì chẳng còn là kế sách hay."

Lộ Ánh Tịch cũng gật đầu công nhận: "Hoàng thượng nói phải."

Hoàng đế nhếch môi cười, chăm chú nhìn nàng. Hắn sẽ chờ xem, nàng còn có thể đề ra kế sách nào. Tốt nhất đừng làm hắn thất vọng.

Lộ Ánh Tịch hơi ngẩng đầu, nhìn bầu trời lấp lánh ánh sao, khẽ nói: "Đêm đã khuya."

"Hoàng hậu đang muốn trục khách thì phải?" Hoàng đế cười liếc nhìn nàng.

Lộ Ánh Tịch thu tầm mắt, giọng điệu ấm áp hỏi: "Hoàng thượng muốn tối nay ở lại Phượng Tê cung sao?"

Hoàng đế gật đầu, nhưng không cười nữa, đồng tử u tối hiện lên cái nhìn sâu thẳm.

Lộ Ánh Tịch thận trọng hơn, trước đã phát hiện ra trong lòng hắn có điều khác thường, giọng nói mang ý dò xét mà gọi hắn: "Hoàng thượng?"

Khuôn mặt anh tuấn của Hoàng đế bỗng đanh lại, khẽ nhếch môi, một lát sau, mới trầm giọng nói: "Có chuyện này cũng muốn báo cho Hoàng hậu hay.

Nửa canh giờ trước, Nam Cung Uyên bị tấn công tại phòng riêng, y đã bị trúng một nhát kiếm."

Lộ Ánh Tịch như bị sét đánh bên tai, hai tay nắm chặt! Sư phụ bị tấn công ? Bị thương? Hoàng đế còn cố tình để đến bây giờ mới cho nàng biết?

Mặc dù trong lòng vừa kinh hãi vừa phẫn nộ, nhưng nàng cũng không thể vặn hỏi được, chỉ có thể cố gắng bình tĩnh nói: "Có bắt được thích khách không? Vết thương của sư phụ có nghiêm trọng không?"

"Thái y đã thay Nam Cung Uyên xem bệnh, chỉ là vết thương ngoài da, không tổn hại đến nội tạng." Hoàng đế liếc mắt nhìn nàng, lại nói: "Thích khách là một nữ tử, hình như là người quen cũ của Nam Cung uyên."

Lộ Ánh Tịch khẽ chau mày. Sư phụ không gần nữ sắc, nữ thích khách rốt cuộc là ai?

Hoàng đế chậm rãi lại bồi thêm: "Nam Cung Uyên để nữ thích khách kia chạy mất rồi."

Lộ Ánh Tịch ngầm nắm chặt tay, càng ngày càng chặt, mọi suy nghĩ dần hiện lên trong đầu. Rõ ràng Hoàng đế phái người giám sát sư phụ, nếu không sao có thể biết rõ mọi chuyện như thế. Sư phụ thả nữ thích khách kia, hẳn là người có chủ ý. Nhưng tại sao ngay cả người của Hoàng đế cũng không truy lùng thích khách?

Ánh mắt của Hoàng đế u ám, như bóng đêm lạnh lẽo, đột ngột hỏi: "Thân phận của Nam Cung Uyên, rốt cuộc là gì?"

Lộ Ánh Tịch lo ngại nhìn Hoàng đế rồi nói thật: "Sư phụ là trẻ mồ côi, từ nhỏ đã được Huyền môn nuôi dưỡng. Khi người mười lăm tuổi thì được mời vào cung để truyền dạy y thuật cho Thần thiếp. Khi đó Huyền môn bị kẻ thù ra tay sát hại, chỉ có sư phụ may mắn sống sót."

"Huyền môn." Hoàng đế trầm ngâm, ánh mắt âm u lạnh lẽo như vực sâu, lại càng thêm sắc bén. Y thuật của Nam cung Uyên vang danh thiên hạ. Chuyện Huyền môn trước đây bị sát hại cũng là do người đời lưu truyền lại, nhưng dù sao hắn vẫn cảm thấy chuyện này còn có gì đó rất kì lạ.

"Hoàng thượng, vậy nữ thích khách kia…" Lộ Ánh Tịch cân nhắc từ ngữ, "Là sát thủ giang hồ sao? Nói không chừng là đồng môn của sư phụ, hay cũng có thể là người của kẻ thù." Kỳ thật nàng vẫn luôn cho rằng chuyện Huyền môn bị giết hại là kỳ lạ. Sư tổ Huyền môn có thể dạy dỗ sư phụ thành người tài năng như vậy, đồ đệ khác sao có thể là kẻ bất tài?

"Nữ thích khách kia đã bị Tiểu Phạm giết ngay tại chỗ." Hoàng đế thản nhiên trả lời.

"Chết rồi sao?" Lộ Ánh Tịch vô cùng kinh ngạc, "Không chừng còn có kẻ khác đứng sau chủ mưu, tại sao Phạm hiệp sĩ lại không bắt sống?"

"Theo như Tiểu Phạm nói, nữ thích khách kia võ công cao cường, hắn cũng suýt chút nữa cũng mất mạng, làm sao có thể bắt sống được?" Hoàng đế chau mày, hình như có chút không vui, "Có phải Hoàng hậu đang trách người của Trẫm làm việc tắc trách chứ?"

"Thần thiếp không có ý này." Lộ Ánh Tịch khẽ lắc đầu, nhưng trong lòng lại không hề tin tưởng lí do thoái thác của hắn. Hoàng đế rõ ràng là muốn giết người diệt khẩu. Cũng có thể, Hoàng đế đang có ý bảo vệ nữ thích khách kia. Thân phận nữ thích khách này hình như rất đặc biệt.

"Hoàng hậu có cần đến thăm Nam Cung Uyên không?" Giọng nói của Hoàng đế chậm rãi, nhẹ nhàng hỏi nàng.

"Đêm đã khuya, ngày mai Thần thiếp sẽ đến thăm người." Lộ Ánh Tịch khéo léo từ chối, không muốn lúc này lại phạm phải điều kỵ.

Hoàng đế bỗng nắm tay nàng, đi thẳng đến vườn hoa, giọng ôn nhu, hòa nhã nói: "Hoàng hậu đang lo lắng như thế, chắc chắn sẽ khó ngủ, Trẫm đi cùng nàng."

Lộ Ánh Tịch không rút tay lại, cũng chẳng nói tiếng nào, lặng lẽ tiến lên phía trước theo hắn.

Tại sao tay hắn lại lạnh như băng thế này?

Dường như cảm giác được nguy hiểm đang cận kề, mí mắt của nàng giật một cái, trong lòng dần trĩu nặng.

Hoàng đế chợt nghiêng đầu nhìn nàng, buông lỏng tay nàng ra, rồi lại đi thẳng một mạch về phía trước.

"Hoàng thượng." Nàng dừng bước, dõi theo bóng lưng của hắn, chợt cất tiếng hỏi, "Nữ thích khách kia, có phải là người trong cung hay không?"

Hoàng đế đột nhiên đờ người, sau đó lại chậm rãi quay đầu, ánh mắt dữ tợn dọa người khiếp sợ.

-Hết chương 21

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22: Tâm sự đêm thanh vắng

Ánh mắt sắc bén của Hoàng đế nheo lại, lạnh lùng nói: "Hoàng hậu có điều gì thắc mắc, có thể đi hỏi vị sư phụ luôn giàu lòng thương người của nàng."

Lộ Ánh Tịch thản nhiên cười nói: "Để Thần thiếp sai người chuẩn bị kiệu."

Vừa nói xong nàng liền cất bước đi thẳng đến cửa vườn hoa rồi nhanh chóng trở lại.

Hai người ngồi trên kiệu, không ai nói câu nào. Bầu không khí im lặng giống như mọi thứ đã ngừng xoay chuyển. Vầng trán Hoàng đế thoáng lộ chút lo lắng, vừa như đang giận hờn lại như đang buồn bực, phức tạp vô cùng.

Lộ Ánh Tịch nhắm mắt dựa lên đệm lót mềm mại, duy trì khoảng cách nửa cánh tay với hắn, quay mặt sang chỗ khác mà trầm tư suy nghĩ. Nữ thích khách kia, thật khiến người ta tò mò. Hoàng đế muốn bảo vệ nàng ta, sư phụ cũng muốn bảo vệ nàng ta. Rốt cuộc thân phận người này ra sao mà lại có sức ảnh hưởng lớn như thế?

Khoảng một nén nhang trôi qua, kiệu chậm rãi ngừng lại. Hoàng đế xuống trước, cũng chẳng màng để ý tới nàng, đi thẳng một mạch vào Thái y viện.

Viên thái giám đang trực trong phòng liền cung kính dẫn đường, đi đến trước cửa phòng của Nam Cung Uyên, Hoàng đế xua tay ra hiệu cho thái giám kia lui ra, mới trầm giọng nói: "Hoàng hậu có chuyện gì còn ngờ vực, thì tự mình đi hỏi cho rõ ràng, Trẫm sẽ không vào."

Lộ Ánh Tịch cũng không khách khí, mỉm cười gật đầu, rồi giơ tay gõ cửa phòng: "Sư phụ, Ánh Tịch tới thăm Người, vết thương của Người không có gì đáng lo chứ?"

Bên trong im lặng giây lát, sau đó liền có tiếng nói nhẹ nhàng, không nhanh không chậm truyền ra: "Không có gì nguy hiểm, chỉ là hơi mệt, đã nghỉ ngơi."

"Vậy sư phụ dưỡng thương cho tốt, Ánh Tịch không quấy rầy Người nghỉ ngơi." Lộ Ánh Tịch cũng bình thản trả lời, không hề để lộ nửa phần lo âu.

Hoàng đế nghiêng người liếc nhìn nàng, khóe môi nhếch lên sự châm biếm, chỉ im lặng cười nhạt.

Lộ Ánh Tịch đưa mắt nhìn hắn, cười khúc khích, nói: "Hoàng thượng, Thần thiếp đã nói ngày mai hãy đến, lúc này không nên quấy rầy Người nghỉ ngơi."

"Vậy Trẫm vô ý rồi." Hoàng đế nhếch môi hờ hững cười, nhưng trong mắt đã ánh lên tia âm u lạnh lẽo.

Lộ Ánh Tịch vừa bước ra bên ngoài, vừa nói: "Mong Hoàng thượng đừng quở trách, là Thần thiếp lỡ lời."

Hoàng đế không lên tiếng, suốt dọc đường cũng không nói lời nào. Trong con ngươi dường như ánh lên sắc xanh đen u ám.

Cho đến lúc rửa mặt đi ngủ, hắn vẫn không nói câu nào.

Lộ Ánh Tịch bình thản nằm trên giường Phượng rộng rãi, duy trì khoảng cách nửa cánh tay với hắn. Tuy nàng và hắn không phải lần đầu chung chăn chung gối, nhưng tới tận lúc này hắn vẫn luôn nằm nghiêng một bên, quay lưng về phía nàng. Trong không khí dường như lúc nào cũng tràn ngập hơi thở lạnh giá của hắn.

Nàng từ từ nhắm mắt, liền nghe thấy hơi thở của hắn so với mọi khi có phần nặng nề hơn. Nàng nghĩ tối nay có lẽ hắn sẽ mất ngủ, là vì nữ tử thần bí kia sao? Thật ra nàng cũng không vội điều tra. Nếu nàng muốn điều tra việc này, chỉ cần hạ lệnh cho Hi vệ bỏ ra một ít thời gian, nhất định sẽ tra ra manh mối. Nhưng sư phụ lại từ chối gặp nàng, chứng tỏ sư phụ không muốn nàng biết bí mật trong đó. Nàng rất tin tưởng sư phụ, nên việc này không cần phải truy cứu nữa.

Lúc này đêm đã khuya, mọi người đều chìm vào giấc ngủ, mọi âm thanh đều trở nên tĩnh lặng. Trong tẩm cung to lớn chỉ nghe thấy tiếng hơi thở của đan xen của nàng và hắn.

Có lẽ rất lâu sau đó, chợt có một tiếng thở dài như có như không vang lên, kèm theo nói trầm thấp như đang tự nói: "Nàng nhất định hiểu rõ cảm giác 'không thể yêu' là gì?."

Lộ Ánh Tịch không mở mắt, nhưng lại cong môi mỉm cười. Hóa ra, hắn cũng từng yêu một người.

"Trẫm đăng cơ bảy năm, nhưng những năm tháng xanh tươi trải qua trước đó, hôm nay ngẫm lại, mọi thứ dường như đã thay đổi." Giọng nói kia lại khẽ trầm thấp, không hiểu đang phiêu dạt chỗ nào trong chiếc màn che vàng óng.

Lộ Ánh Tịch chăm chú lắng nghe, trong lòng thầm nghĩ, không biết thời trai trẻ hắn và nữ tử kia yêu nhau thế nào, vì lí do gì mà họ có duyên lại không phận? Là có người thay lòng đổi dạ? Hay là hy sinh tình cảm của mình vì vương quyền? Hắn không phải là người ham mê nữ sắc, ngoại trừ phải theo quy tắc của tổ tiên, phong tước có một Hậu tứ Phi*, những tú nữ khác tấn phong phân vị làm tần phi, hắn cũng chẳng tỏ ra sủng ái ai, thậm chí có thể nói là đối xử lạnh nhạt. Mà trong tứ Phi, Lâm Đức phi đã qua đời, đến giờ chỉ còn Hạ Quý phi và Hàn Thục phi là có chút địa vị. Ngoài ra, còn một Diêu Hiền

phi, nghe đâu cũng chẳng được sủng ái. Do lâu ngày không được Hoàng đế ngó ngàng nên đã tự mình xin dời đến Trai cung, quy y niệm phật.

** Một Hậu tứ Phi: Trong hậu cung, người đứng đầu là Hoàng hậu, tiếp theo là 4 vị phi tử là: Quý- Thục- Đức- Hiền. Trong truyện ta có Hạ Quý phi, Hàn Thục Phi, Lâm Đức phi và Diêu Hiền phi là 4 người có vị trí sau Hoàng hậu Lộ Ánh Tịch.*

Hắn vẫn không xoay người, chỉ mơ hồ nghe thấy hắn thở dài: "Người nằm bên cạnh này, còn chưa cho phép mà nàng đã ngủ say."

Nàng nghe vậy không khỏi buồn cười, lời của hắn rõ ràng có ý sâu xa. Suy nghĩ một chút, nàng nhịn không được khẽ vòng vo một câu: "Tuyệt tình nhất vẫn là bậc đế vương." Hắn phải hiểu rõ, không chỉ có một mình hắn cam chịu, nàng cũng như vậy. Trên đời này người nào cũng từng như vậy, cũng đều có gánh nặng ít nhiều trên vai.

"Hoàng hậu thật hiểu biết." Hắn khẽ cười, giọng điệu vẫn nhàn hạ như mọi khi, "Nếu như được phép chọn lựa, Hoàng hậu muốn sinh ra trong một gia đình như thế nào?"

"Một gia đình dân dã bình thường, mặt trời mọc thì đi làm, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi." Nàng dịu dàng đáp lời: "Thế nhưng thực tế đã định sẵn, Thần thiếp vẫn phải dụng tâm mới có thể tồn tại."

"Giả dụ sinh ra trong một gia đình nghèo khổ, Hoàng hậu có chịu đựng nổi vất vả cực nhọc hay không?" Hắn có chút tùy hứng buông lời.

"Vậy còn Hoàng thượng thì sao?" Nàng không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ nhẹ nhàng vặn lại.

"Trong cuộc đời của Trẫm, không có 'giả dụ', cũng chẳng cần biết 'nếu như'." Giọng nói hắn như không màn tới, nhưng lại mang theo kiêu ngạo độc đoán vốn có.

"Vâng." Nàng nhẹ nhàng lên tiếng, không nhiều lời.

Chỉ vỏn vẹn tán gẫu vài câu, tẩm cung lại quay về im lắng vốn có của nó. Một lúc sau, nàng lại tập trung suy nghĩ, dõi tai lắng nghe, phát hiện hơi thở của hắn đã nhẹ nhàng đều đặn, chắc là đã chìm vào giấc ngủ. Trong lòng nàng không khỏi khâm phục, sở trường của người này là có thể kiềm chế, giữ tâm trạng luôn ổn định. Dù có tâm sự bận lòng, hắn vẫn kiểm soát được lý trí.

Nàng lại im lặng nằm một lúc, rồi trở mình tìm tư thế thoải mái hơn. Dần dần, nàng cũng thiếp đi.

Nàng không hề biết, trong bóng tối, một đôi mắt sâu thẳm lạnh lùng bất ngờ mở to, ánh rõ tia nhìn sắc bén.

Rõ ràng, cô đơn và xúc động vừa rồi hắn thổ lộ là bảy phần thật ba phần giả.

Hắn muốn từng chút từng chút tháo bỏ đề phòng trong lòng nàng. Dù cho nàng có thông minh nhạy bén cỡ nào cũng sẽ lơ là mất cảnh giác….

-Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Viện kế lục soát cung

Nắng sớm chiếu sáng tẩm cung thanh lịch, mang theo hơi ấm tràn đầy khắp phòng.

Hoàng đế đã vào Triều từ sớm, Lộ Ánh Tịch uể oải đứng dậy, rửa mặt chải đầu, rồi dùng bữa. Thực ra xét ở mức độ nào đó, hắn cho nàng khá nhiều tự do, ngầm mặc nhận cho nàng không cần tuân thủ theo từng lễ nghi rườm rà. Thế nhưng, hắn càng dung túng nàng, thì càng khiến phi tần trong hậu cung xem nàng là cái gai trong mắt. Mà kết quả này, chính là niềm vui mà hắn chờ mong.

Qua giờ Thìn, nàng tự mình pha bình, tay cầm một quyển sách y học, nhàn nhã trở mình. Thực ra trong đầu nàng lại đang suy nghĩ, chuyện của Hạ Như Sương nên giải quyết như thế nào mới thỏa đáng.

"Nương nương," Cung nữ Tinh Thấm đứng bên cạnh, thấp giọng nói: "Nương nương có thể nghe nô tỳ nói không?"

Nàng mở mắt, từ tốn nói: "Tiểu Thấm, ngươi càng ngày càng không có phép tắc."

Tinh Thấm cúi đầu, quỳ xuống, kính cẩn nói: "Nương nương, nô tỳ nhận được tin, Tê Điệp lén lút qua lại với các quý tần. Nô tỳ lo lắng các nàng ấy sẽ

gây bất lợi với Nương nương."

Lộ Ánh Tịch day trán, mệt mỏi buông lời: "Tiểu Thấm, ngươi ghi nhớ, chớ có tự tung tự tác."

Dáng vẻ Tình Thấm cung kính, nhưng lại nhấn mạnh: "Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ lo lắng cho Nương nương. Nương nương phải mau loại trừ trở ngại, thì mới có thể hoàn thành nhiệm vụ." Nàng ta dừng một chút, chậm rãi nói tiếp: "Hôm qua, người ám sát Không Huyền tử thần y là…"

"Tiểu Thấm." Lộ Ánh Tịch khẽ quát một tiếng, chặn ngang lời nàng ta sau đó tiếp lời: "Có một số chuyện, ngươi cho rằng thích hợp để bàn bạc ngay tại đây?"

"Nô tỳ sơ sót, xin Nương nương nguôi giận." Tình Thấm ra vẻ phục tùng thỉnh tội, lại nói: "Nhưng nô tỳ không rõ, vì sao nương nương cũng không lưu tâm nghe ngóng chuyện này."

Lộ Ánh Tịch không đáp lời, thản nhiên quan sát một lát, mất hứng khoát tay, nói: "Ngươi lui xuống đi."

"Vâng, Nương nương." Tình Thấm theo lời lui ra ngoài, vẻ mặt cung kính nhưng lạnh lùng, hoàn toàn bất đồng với diện mạo xinh xắn.

Đợi bóng dáng nàng ta khuất hẳn, Lộ Ánh Tịch nhíu mày. Tình Thấm là người phụ hoàng sắp xếp cho nàng, hết sức trung thành với phụ hoàng, nhưng lại không hẳn có tình cảm với nàng. Ban đầu khi nàng hoạch định chọn lựa con đường mà phụ hoàng đề ra, trước tiên cần tranh giành sủng ái của Hoàng đế, sau đó sinh hạ Long tự Hoàng Triều, kế tiếp phải tỉ mỉ lập mưu hạ độc mãn tính giết chết Mộ Dung Thần Duệ. Như vậy, hoàng tử mà nàng sinh hạ sẽ thuận lý thành chương kế thừa ngai vàng, còn nàng cũng có thể buông rèm nhiếp chính. Chỉ tiếc rằng, cách nghĩ hiện tại của nàng đã thay đổi. Nếu chiến thắng, nàng muốn mình phải thắng sao cho Mộ Dung Thần Duệ tâm phục khẩu phục!

Xoa huyệt mi tâm, nàng buông sách xuống, rồi ra khỏi tẩm cung. Mới vừa đến bậc cửa, nàng liền thấy vẻ mặt đầy sát khí của Phạm Thống đang đi đến, sau lưng hắn là bốn tên thị vệ mang kiếm đi theo.

"Phạm hiệp sĩ, chuyện gì?" Nàng hơi nhướn mày hỏi.

Phạm Thống không nói, sắc mặt cau có khó coi, lạnh tanh.

Một tên thị vệ trong đó khom người hành lễ, giọng điệu tôn sùng cung kính: "Hoàng hậu nương nương, ty chức phụng khẩu lệnh Hoàng thượng, khám xét Phượng Tê cung."

"Sao?" Lộ Ánh Tịch cười nhạt, cũng không truy hỏi đến cùng, chỉ tay về hướng sau cửa tẩm cung, nói: "Là thánh dụ của Hoàng thượng, vậy thì các ngươi nên vào, kiểm tra kỹ càng."

Bọn thị vệ đồng loạt cúi đầu hành lễ, sau đó lần lượt bước qua cánh cửa son đỏ của tẩm cung.

Nhưng Phạm Thống lại đứng im, bất động như núi tại chỗ, đôi mắt ngời sáng lộ rõ chán ghét.

"Phạm hiệp sĩ, vì sao ngươi không vào lục soát?" Lộ Ánh Tịch ý cười tràn đầy, không chút mảy may uất ức và phẫn nộ vì bị mạo phạm. Bọn họ hướng thẳng đến tẩm cung của nàng, rõ ràng có người chỉ điểm. Người nọ rắp tâm hãm hại nàng, mà Hoàng đế đã nghĩ đến cục diện này từ trước, chắc đang định bụng ngồi xem hổ đấu phân tranh.

"Tẩm cung Hoàng hậu, Phạm mỗ không tiện bước vào." Sắc mặt Phạm Thống khó chịu, như không tình nguyện tới đây, lại càng không muốn nhìn thấy nàng.

"Chẳng biết rốt cuộc các ngươi muốn tìm cái gì? Nói cho ta biết, biết đâu ta có thể giúp." Lộ Ánh Tịch thoải mái, cười nhìn hắn ta.

Khóe mắt Phạm Thống mơ hồ co rút, vô cùng không quen nhìn bộ dạng không đứng đắn của nàng, gắng gượng trả lời: "Có người mật báo, huân lò trong tẩm cung Hoàng hậu có Thôi tình dược. Thuốc ấy sẽ làm ảnh hưởng long thể của Hoàng thượng."

**Thôi tình dược: là một loại thuốc, khi đốt lên hương của nó kích thích tình cảm nam nữ.*

Lộ Ánh Tịch liếc mắt thoáng thấy lỗ tai ửng đỏ của hắn, không khỏi lấy tay áo che miệng, ho nhẹ hai tiếng, nén cười, nghiêm mặt lên tiếng: "Bản cung không dùng huân hương, sao cần huân lò, vì vậy thế nào lại có thôi tình dược?" Hoàng đế là người nắm rõ điểm này nhất, nhưng hắn lại mặc kệ. Đây là tiết mục vu oan vô căn cứ nhưng hắn vẫn cứ thích diễn?

Phạm Thống hừ lạnh một tiếng, nói: "Sự thực ra sao, cứ phải đợi chân tướng rõ ràng." Việc dâm ô này, hắn cảm thấy xấu hổ khi nói ra khỏi miệng, nhưng nàng lại chẳng chút lưu tâm. Quả nhiên, nữ tử này không biết cái gì gọi là xấu hổ!

Lộ Ánh Tịch nhún vai, dịch bước đến bên hông cửa. Dù nàng và Phạm Thống nói chuyện cùng nhau, nhưng khóe mắt vẫn luôn để ý bên trong tẩm cung.

Bọn thị vệ lục soát hết gian ngoài, liền muốn vượt qua bình phong, nàng lập tức lên tiếng: "Đứng lại."

Phạm Thống buồn hừ một tiếng, như xem thường, cho rằng nàng có tật giật mình.

Lộ Ánh Tịch không rảnh để ý đến hắn ta, cất cao giọng: "Giường Phượng của Bản cung, các ngươi dám dòm ngó lục soát?"

Bọn thị vệ liếc mắt nhìn nhau, lui ra ngoài, khúm núm nói: "Ty chức không dám."

"Bọn họ không thể lục soát, vậy Trẫm cũng không thể lục soát?" Một giọng nói trầm thấp chợt vọng từ xa đến.

Lộ Ánh Tịch chớp mắt nhìn lại, ánh mặt trời rạng rỡ chiếu xuống, lấp lánh lóa mắt sắc vàng long bào cao quý.

"Hoàng hậu khoan hãy nóng giận, Trẫm chỉ muốn trả lại trong sạch cho nàng." Hoàng đế đến gần, nhướng mày cười ấm áp.

Lộ Ánh Tịch cũng cười nhẹ theo, khom gối nhưng kiêu ngạo: "Vậy thì làm phiền Hoàng thượng." Nàng thầm châm biếm trong lòng. Hóa ra, hắn không chỉ muốn xem kịch vui mà còn có ý đồ khác.

Hoàng đế ôn hòa nhìn nàng, nắm tay nàng đi, nói: "Hoàng hậu cùng đi với Trẫm. Để tránh Trẫm không cẩn thận va hỏng vật yêu thích của nàng."

Lộ Ánh Tịch mỉm cười gật đầu, cùng hắn bước qua cửa tẩm cung, trong lòng thầm nghĩ rốt cuộc hắn muốn như thế nào. Không phải hắn đã phát hiện ra cái gì chứ…

Mới được hai bước, ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói nhẹ nhàng hoảng hốt: "Hoàng thượng! Hoàng thượng minh giám! Đây không phải là đồ trong phòng nô tỳ!"

Lộ Ánh Tịch quay đầu nhìn, gương mặt giống nàng đang hoang mang khiếp sợ, nước mắt đầm đìa, nhưng vẫn điềm đạm đáng yêu.

Tê Điệp lúc này mới nhìn thấy nàng, quỳ ập xuống, buồn bã cầu xin: "Hoàng hậu nương nương! Nô tỳ bị oan! Cầu Người làm chủ cho nô tỳ!"

Lộ Ánh Tịch không trả lời, ánh mắt lướt nhìn nàng ta, thì trông thấy phía sau nàng ta có một thị vệ kề đao trên cổ nàng ta. Thảo nào, nàng ta lại kinh sợ như vậy. Như vậy xem ra, Hoàng đế không phải chỉ hạ lệnh lục soát tẩm cung của nàng, mà là muốn tra xét toàn bộ Phượng Tê cung.

Hành động phô trương như vậy, là để làm gì? Lẽ nào… Hắn thực sự biết Phượng Tê cung của nàng có mật đạo bí mật?!

Nàng dời ánh nhìn, chống lại đôi mắt thâm trầm khó lường của Hoàng đế. Trong lúc nhất thời, nàng chỉ cười không nói lời nào.

Nếu mật đạo bị bại lộ, nàng cũng hết đường để chối. Dù nàng không chết, chắc chắn cũng bị đày vào lãnh cung.

-Hết chương 23-

-

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24: Quá khứ đã qua

Lộ Ánh Tịch không lên tiếng. Nếu Hoàng đế đang ở đây, nàng cũng vui vẻ đứng ngoài xem kịch.

Đôi mắt Tê Điệp rưng rưng, thấy Lộ Ánh Tịch không có ý xen vào, liền quay người lại nhìn Hoàng đế, thống thiết nói: "Hoàng thượng, nô tỳ vô tội! Trong phòng nô tỳ không thể có thứ này. Nhất định là có người cố ý vu oan cho nô tỳ!"

Sắc mặt Hoàng đế lạnh lùng, nhìn nàng ta đang bị thị vệ trấn áp, trầm giọng hỏi: "Lục soát được thứ gì?"

"Bẩm Hoàng thượng, ty chức lục soát được một gói bột khả nghi, hình như là bột xông hương." Thị vệ cung kính trả lời.

Hoàng đế nheo mắt, lạnh lùng nói: "Đem gói bột này giao cho thái y viện, tạm thời áp giải nàng ta xuống dưới."

"Dạ, Hoàng thượng!" Tên thị vệ cúi đầu, không chút thương tiếc lôi Tê Điệp đứng dậy, kéo ra ngoài.

Lúc này, chỉ còn nghe thấy tiếng van xin ai oán thê lương, yếu ớt đang dần đi xa: "Hoàng thượng. Oan cho nô tỳ quá."

Lộ Ánh Tịch thu hồi tầm mắt, khẽ mỉm cười, liếc về phía Hoàng đế. Vở kịch này xem ra càng ngày càng đặc sắc.

Hoàng đế quay lại liếc nhìn nàng một cái, khẽ nhếch môi, rồi sải bước đi tới giường phượng.

Lộ Ánh Tịch đi cạnh hắn, vẫn ung dung thư thả nhìn hắn. Hắn cũng không lục soát bất cứ thứ gì, chỉ khoanh tay đứng nhìn, ánh mắt sắc bén như dao, lướt qua từng ngóc ngách, cuối cùng ngồi xuống giường phượng rộng lớn.

Trong lòng Lộ Ánh Tịch thấp thỏm, nhưng khuôn mặt vẫn trấn tĩnh không chút lo ngại. Nàng thiết lập cơ quan mật đạo hết sức khéo léo, hắn không có khả năng phát hiện được. Huống chi, đêm qua hắn vừa ngủ trên chiếc giường này, nếu phát giác ra chuyện gì lạ, cũng không đợi đến hôm nay mới hành động. Như vậy xem ra, là sáng nay có người mật báo cho hắn biết? Rốt cục là ai? Người nào lại có năng lực lớn như vậy?

Sau một lúc, Hoàng đế xoay người, cong môi, lên tiếng: "Oan ức cho Hoàng hậu quá. Chắc do Tê Điệp cả gan làm xằng, cất giấu uế dược."

Lộ Ánh Tịch kính cẩn quỳ gối, tự thỉnh tội: "Trong cung Thần thiếp mà lại xảy ra chuyện này, có trách cũng chỉ trách Thần thiếp quản giáo không nghiêm, xin Hoàng thượng trách phạt."

Hoàng đế đưa tay đỡ nàng đứng dậy, khuôn mặt anh tuấn dịu dàng, chậm rãi nói: "Hoàng hậu đừng tự trách mình. Chẳng qua những thứ ô uế không được phép có mặt trong hậu cung thôi. Trẫm sẽ tiếp tục sai người điều tra rõ ràng, e rằng hai ngày nay sẽ phải làm ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của Hoàng hậu."

"Hoàng thượng thánh minh, đúng là phải lục soát cho rõ ràng." Lộ Ánh Tịch vội rút tay về, cười nhạt. Hắn vẫn muốn điều tra nữa, không tra ra mật đạo thì sẽ không bỏ qua?

"Hoàng hậu thấu tình đạt lý, Trẫm rất vui mừng." Hoàng đế cười nhìn nàng, giọng điệu bình thản đạm nhạt, lại nói, "Trẫm còn có chính sự cần giải quyết, không thể ở lại cùng Hoàng hậu."

"Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch khom người, nhìn hắn rời đi.

Trong giây lát, tất cả mọi người đều rời đi, tẩm cư rộng lớn bỗng im phăng phắc, khuôn mặt Lộ Ánh Tịch lúc này mới tối sầm. Chuyện lần này không bình thường. Theo lẽ thường, nếu người nào có ý định hãm hại nàng, chắc chắn sẽ bỏ xông hương vào tẩm cung của nàng, chứ không phải vu oan cho Tê Điệp. Chuyện này chỉ e là thuật che mắt, mục đích phải chăng hi vọng nàng sẽ hoài nghi Tê Điệp?

Quá trưa, nàng dùng bữa, thản nhiên đến Thái Y viện thăm bệnh.

Nam Cung uyên đang trong phòng điều chế thuốc, vẫn không nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

"Sư phụ." Nàng khẽ gọi, nở nụ cười. Trông tinh thần sư phụ cũng không tệ, có lẽ vết thương không nặng.

"Ánh Tịch." Nam Cung uyên rửa sạch hai tay, đi tới chỗ nàng, cười nhẹ nói, "Phải chính mắt nhìn thấy mới yên tâm sao?"

Lộ Ánh Tịch gật đầu một cái, cũng cười nói: "Không biết kẻ nào ăn gan hùm mật gấu, dám ám sát sư phụ?"

Vầng trán anh tuấn của Nam Cung Uyên khẽ hiện lên chút lo lắng , một lúc lâu mới hời hợt trả lời: "Thích khách kia đã bị giết ngay tại chỗ, đừng nhắc lại nữa làm gì."

"Sư phụ đã không truy cứu, Ánh Tịch đương nhiên sẽ tôn trọng quyết định của sư phụ." Nét mặt tươi cười vẫn không đổi, nhưng ánh mắt lại thoáng ủ rũ. Nàng và sư phụ biết nhau mười ba năm, nàng hiểu rõ tâm trạng của y dao động. Y thật sự lo lắng cho nữ thích khách kia. Nhưng sao lại phải lo lắng chứ? Nàng ta và y có quan hệ thế nào?

Nàng vung tay, ý bảo hai cung nữ đi theo ra ngoài cửa chờ, rồi nhỏ nhẹ lên tiếng: "Lần trước sư phụ nói Ánh Tịch sẽ gặp một kiếp nạn lớn, vậy làm sao để tránh tai kiếp đó?"

Nam Cung Uyên chỉ mỉm cười ôn hòa, nói: "Thiên cơ bất khả lộ."

Giọng nói nàng dịu lại, chầm chậm nhưng rất nghiêm túc: "Nếu đã là tai kiếp Ánh Tịch gặp phải, lẽ ra nên do Ánh Tịch tự mình gánh chịu, sư phụ không nên làm trái mệnh trời."

"Ánh Tịch, sư phụ luôn xem ngươi như người thân để đối đãi, sao ta có thể biết ngươi gặp nạn mà vẫn khoanh tay đứng nhìn?" Giọng Nam Cung Uyên dịu dàng ấm áp, ẩn chứa đầy kiên định.

"Người thân?" Nàng thì thào lặp lại, khuôn mặt thanh tú thoáng hiện cô đơn lạc lõng.

Nam Cung Uyên nhìn nàng, trong lòng biết rõ nàng đau khổ, nhưng vẫn đành nhẫn tâm nói thêm một câu: "Sư phụ nhìn ngươi lớn lên từ nhỏ, nếu nói xem ngươi như ái nữ của mình mà đối đãi cũng không có gì quá đáng."

Lộ Ánh Tịch cả người rung lên, rồi bình tĩnh ngẩng lên nhìn chằm chằm hắn. Nữ nhi?! Người sao lại có thể nói ra lời tàn nhẫn như vậy? Nàng rõ ràng cảm nhận được, người đối với nàng… Chẳng lẽ là ảo giác của nàng? Là nàng vọng tưởng?

Đôi mắt Nam Cung Uyên giống như giếng sâu yên tĩnh, không chút gợn sóng, khóe môi khẽ nhếch lên một cách thanh nhã, ôn hòa nói tiếp: "Sư phụ lớn hơn ngươi mười tuổi, không là sư phụ, cũng có thể là đại ca. Ánh Tịch, ta chỉ ở lại trong cung nửa năm, sau này ngươi phải tự chăm lo cho bản thân mình. Có đôi lúc đừng quá cố chấp bướng bỉnh, không nên để lãng phí thời gian chỉ vì muốn tranh thắng thua."

Lộ Ánh Tịch há hốc miệng, nhưng cuối cùng vẫn ngậm lại. Cho dù sự phụ có tình cảm với nàng thì sao? Người không bao giờ biểu lộ ra cả, cũng không có ý định muốn dẫn nàng đi đến chân trời góc biển. Nàng không thể ép người, cũng không thể tùy hứng vứt bỏ trọng trách trên vai.

Nàng quay mặt sang chỗ khác, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm như xuyên thấu vách tường để mọi thứ dường như đều quay về thời niên thiếu trong nháy mắt.

Năm đó, nàng vừa tới tuổi cập kê, mặc váy công chúa thêu phượng hoàng kim tuyến, cầm váy xoay một vòng trước mặt y, giọng nói trong vắt ngây thơ: "Sư phụ, rốt cục Ánh Tịch đã trưởng thành rồi."

Nhưng y lại khẽ thở dài, thấp giọng buông ra một câu khó hiểu vô cùng: "Càng ngày càng gần, nhưng cũng càng ngày càng xa."

Nghe vậy, ánh mắt nàng thoáng đau thương, nhưng vẫn cố gắng nhếch môi, thản nhiên cười nói: "Sư phụ, câu nói của người càng lúc càng thâm sâu, Ánh Tịch không hiểu."

Y nhìn nàng, cũng mỉm cười, đưa tay vuốt tóc của nàng, chẳng nói gì.

Đó cũng là lần cuối cùng y làm làm cử chỉ thân thiết như vậy với nàng. Từ đó về sau, khi nàng và y nói chuyện, bao giờ cũng duy trì khoảng cách hai bước chân.

Thật ra kể từ năm ấy nàng đã hiểu, "Càng ngày càng gần" chính là ám chỉ việc nàng phải hòa thân, còn "Càng ngày càng xa" chính là khoảng cách giữa y với nàng.

Nàng không cam lòng, nhưng mọi chuyện đến cuối cùng vẫn xảy ra như vậy.

-Hết chương 24-

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 25: Mục tiêu mơ hồ

Hai ngày nay, vì chuyện Thôi tình dược đã gây xôn xao khắp cả hậu cung. Mọi người đều nói, hoàng hậu vì muốn nắm giữ trái tim của hoàng đế mà bất chấp thủ đoạn.

Dĩ nhiên,những lời nói chua ngoa khó nghe hơn cũng có. Ví như, sở trường của hoàng hậu là dùng tà thuật trên giường. Ngày thường trông có vẻ đoan trang hiền thục, nhưng bản chất lại là người phóng đãng nịnh hót. Hoặc ví như, cung nữ Tê Điệp bị hoàng hậu uy hiếp, không thể không nhận tội thay. Thủ đoạn của hoàng hậu ngang tàng, lòng dạ ác độc, chẳng khác nào rắn rết.

Đối với những chuyện thêm mắm dặm muối này, Lộ Ánh Tịch nghe thấy cũng chỉ cười cho qua. Nhưng ngược lại, hoàng đế muốn tỏ vẻ công bằng, nên hạ lệnh lục soát tất cả tẩm cung của phi tần. Đương nhiên, hắn chỉ làm cho có lệ mà thôi.

Tê Điệp một mực không chịu nhận tội, khăng khăng nói mình vô tội, nhưng vì có chứng cớ xác thật nên bị đánh ba mươi trượng. Cả người nàng ta đầy máu được đưa về, có vẻ như nàng ta chỉ còn lại nửa mạng.

Lộ Ánh Tịch đến thăm Tê Điệp, lòng nàng hơi nghi ngờ nhưng vết thương của nàng ta, tuyệt đối là thật, không mảy may gì là giả, mà nàng ta bị đánh cũng không chút nương tay. Nếu Tê Điệp thật sự là người của hoàng đế, thì lòng dạ hắn quả là ác độc. Còn nếu không phải, vậy rốt cuộc người nào phát hiện ra đầu mối về mật đạo?

"Nương nương." Tình Thấm cúi đầu, dịu giọng mở lời, ngữ điệu nhẹ nhàng ẩn chứa u ám, "Nô tỳ cho rằng, thà giết lầm còn hơn bỏ sót."

Lộ Ánh Tịch giương mắt nhìn, cười nhạt nói: "Làm như vậy, khác nào Bản cung giống với những lời mọi người bàn tán? Có tật giật mình, vậy nên giết người diệt khẩu."

Tình Thấm liền nghẹn giọng, suy nghĩ sâu xa hồi lâu, mới khẽ nói: "Sau này, nô tỳ sẽ theo dõi Tê Điệp chặt chẽ hơn."

"Ừ." Lộ Ánh Tịch gật đầu, dặn dò một câu, "Đừng để lộ sơ hở."

"Nô tỳ đã rõ." Tình Thấm khom người đáp lời, hàng mi dài che giấu sát khí thoáng hiện lên trong mắt.

Lộ Ánh Tịch nheo mắt, ánh mắt sắc bén lướt nhìn nàng ta, lòng nàng hiểu rõ, ngầm cảnh cáo: "Tiểu Thấm, nếu ngươi dám tự ý ra tay, Bản cung nhất định

sẽ không tha cho ngươi.”

Tình Thấm cúi thấp đầu, cung kính trả lời: “Nô tỳ không dám.”

Lộ Ánh Tịch than nhẹ một tiếng, phất tay để nàng ta lui ra. Một khi lòng người nổi lên sát ý, liền sẽ tản ra một luồng hơi mạnh mẽ vô hình. Dù dáng vẻ Tiểu Thấm nhún nhường nghe lời, nhưng vẫn không che đậy được sát khí. Nàng không phải nhân từ nương tay, chỉ là đáy lòng nàng láng máng cảm thấy, thân phận của Tê Điệp không đơn giản, giết nàng ta chỉ e sẽ gây ra nhiều phiền phức hơn.

Ngồi im một lát, đợi Tiểu Thấm quay lại lần nữa, báo tin Hoàng đế tối nay sẽ ở lại Thần Cung, Lộ Ánh Tịch mới thản nhiên đi tắm. Mặc dù Hoàng đế không đến, nhưng nàng vẫn không dám lơ là. Vào thời điểm quan trọng này, nếu nàng khởi động cơ quan tiến vào mật thất dưới Phượng sàng, khó mà đảm bảo không bị phát hiện. Dù nội công của nàng cao cường, thính lực tốt, nhưng không thể ỷ y, dù sao trên đời này núi này cao vẫn còn núi khác cao hơn. Huống chi, có lẽ Hoàng đế cố ý không đến, âm mưu tạo cơ hội để nàng gặp Hi vệ.

Tắm rửa xong, nàng mặc váy hình trăng lưỡi liềm, nhưng lại không muốn đi ngủ. Nàng không thích bị người khác kiểm soát, nàng muốn chuyển từ bị động sang chủ động!

Giờ Hợi, ánh trăng sáng ngời, chấm sao thưa thớt, gió đêm hiu hiu thổi phớt qua.

Lộ Ánh Tịch bước ra từ tẩm cư, không để bất cứ cung nữ nào đi theo, một mình nàng ra khỏi Phượng Tê cung. Đầu tiên, nàng đi dạo một vòng Ngự hoa viên. Đến giờ Tý, nàng mới âm thầm lặng lẽ thi triển khinh công, bay lên đỉnh cung điện Quỳnh Lâu. Bên tai nàng vẳng lại tiếng xé gió rất nhỏ, nàng nhếch môi cười. Đây không phải là tiếng gió bình thường, mà là tiếng áo quần lướt trong gió.

Nàng vẫn không quan tâm,hăng hái đi tiếp, mãi cho đến bức tường cao màu đỏ, nàng mới nhảy qua, đáp xuống đất.

Toà cung điện này, rộng lớn mà lặng yên như tờ. Không có ánh đèn dầu, không có tiếng người, cỏ hoang thì mọc um tùm, tranh vẽ nguệch ngoạc loang lổ trên tường.

Nơi này chính là lãnh cung của Hoàng Triều. Nhưng nực cười thay nó lại được đặt tên là “Vô Ưu cung”. Có phải Tiên đế cho rằng nữ tử một khi không tranh giành, không trông đợi, vậy mới có thể vô ưu vô lo?

Lộ Ánh Tịch vòng qua cánh cửa chính đang đóng im ỉm nơi chánh điện, rồi đến vườn hoa âm u phía sau. Tại một lùm cây thấp, nàng ngồi xổm xuống đào đất. Chốc lát sau, nàng như yên tâm thở dài một hơi, rồi thong thả rời đi.

Nàng tin chắc cái người mờ ám bám theo nàng từ nãy đến giờ, nhất định sẽ đem hành tung tối nay của nàng bẩm báo tường tận cho Hoàng đế.

Sáng hôm sau, Hạ Như Sương đúng hẹn lại đến. Vẫn như bộ dạng lần trước, nàng ta cúi mình quỳ gối xuống đất.

“Muội muội trong người không khỏe, cứ đứng dậy nói chuyện.” Lộ Ánh Tịch ra hiệu cho cung nữ hầu cận mang ghế, rồi sau đó bảo cung nữ lui ra.

Hạ Như Sương đợi đến lúc bóng dáng cung nữ kia hoàn toàn biến mất, mới dịu dàng mở miệng: "Hoàng hậu tỷ tỷ, đã ba ngày rồi."

Lộ Ánh Tịch mỉm cười gật đầu, liền đáp: “Bản cung quyết định giúp ngươi.”

“Thật ư?” Hạ Như Sương hớn hở khẽ nói, không kìm được vui sướng, vội hỏi, “Hoàng hậu tỷ tỷ định làm thế nào để khuyên Hoàng thượng?”

“Nếu đã đồng ý giúp ngươi, Bản cung tự có cách". Lộ Ánh Tịch nhếch mi, cười tự tin, lại nói, “Thế nhưng muội muội phải vì Bản cung mà làm một chuyện.”

"Chuyện gì?" Hạ Như Sương thu lại hân hoan, ánh mắt nghi ngờ.

"Dưới trướng Hạ lão tướng quân có một phó tướng rất đắc lực, tuổi trẻ tài cao, dũng mãnh thiện chiến. Bổn cung hi vọng Hạ lão tướng quân có thể tiến cử người này hết lòng, để y tiếp quản binh mã Tây quan." Lộ Ánh Tịch dừng một chút, cười nhìn vẻ mặt hoài nghi của nàng ta, tiếp tục nói, "Muội muội cũng biết đó, Bản cung là người Ô quốc, ở Hoàng Triều không có bất kỳ triều thần nào để tin tưởng." Nàng nói đơn giản rồi ngừng lại.

Hạ Như Sương cũng không phải kẻ ngốc, vừa nghe nàng ta liền hiểu ngay, nét mặt tươi cười dịu dàng, đáp: "Như Sương sẽ gắng sức thuyết phục phụ thân. Thật ra Lục phó tướng đúng thật là nhân tài hiếm thấy. Trước đây, Hoàng thượng cũng từng tán thưởng, dù Lục phó tướng không tấn chức thống soái Tây quan, thì cũng sẽ được trọng dụng."

Lộ Ánh Tịch cười không nói, vẻ mặt dường như hài lòng. Hạ lão tướng quân tuy đã từ quan, nhưng thế lực gầy dựng trong nhiều năm qua vẫn không thể xem thường, ông ta muốn tiến cử một người chẳng phải là chuyện khó. Nhưng đây không phải là mục đích của nàng, nàng chẳng qua chỉ muốn thay đổi chú ý của Hoàng đế, để hắn không hoài nghi việc nàng đã an bài người của mình vào. Người kia thật sự là tuổi trẻ tài cao, mười bảy tuổi vào quân, trải qua mười năm đã lập được vô số chiến công lớn nhỏ, nhưng có đôi lúc bộc lộ quá nhiều tài năng cũng không phải chuyện tốt, vì vậy hắn mới âm thầm giấu tài.

Hạ Như Sương thấy nàng không nói lời nào, cũng không tiện hỏi nàng ý định thuyết phục Hoàng đế như thế nào, đành phải đứng lên cáo từ.

“Muội muội bảo trọng thân thể, những chuyện khác không cần lo lắng.” Lộ Ánh Tịch mỉm cười, chào từ biệt nàng ta.

“Ân đức của Hoàng hậu tỷ tỷ đối với Như Sương, đời này kiếp này Như Sương sẽ không quên.” Hạ Như Sương cúi đầu, lời nói cảm kích đầy chân thành.

Lộ Ánh Tịch mỉm cười, đưa mắt nhìn nàng ta đi khỏi. Nàng ta cảm kích thật hay giả, cũng không quan trọng. Mọi người đều lợi dụng lẫn nhau, thoả mãn nhu cầu bản thân mà thôi.

Gần giờ dùng bữa, thái giám bên cạnh Hoàng đế đến đây truyền lời, thỉnh nàng đến Thần cung.

Nàng khẽ cong môi, nàng cũng đang muốn biết, Hoàng đế sẽ có phản ứng gì với hành động đêm qua của nàng.

Hết chương 25-

-

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 26: Mục đích khác nhau

Hoàng đế tiếp kiến nàng tại thiên điện của Thần cung. Một chiếc bàn dài đặt giữa điện, cung nữ đứng hầu cạnh hai bên, tay bưng những dĩa đồ ăn bằng bạc tinh xảo.

Thấy nàng chậm rãi đi tới, Hoàng đế ngồi im trên ghế dựa, cười nhạt, nói: “Hoàng hậu ngồi bên đây, dùng bữa với Trẫm.”

Lộ Ánh Tịch khom người vấn an, vẻ mặt tươi cười, tới ngồi cạnh hắn.

Cung nữ hầu hạ nhanh nhẹn bưng chén đĩa bạc và đũa lên. Sau đó, dẫn đầu các cung tỳ khác, yên lặng lui ra ngoài.

Thức ăn thơm phức bày đầy bàn, nhưng Hoàng đế lại chẳng màng động đũa, thanh nhã giơ tay tỏ ý mời: “Hoàng hậu không cần câu nệ.”

Lộ Ánh Tịch gật đầu, trong miệng dịu dàng nói: “Hoàng thượng dùng trước.”

“Hoàng hậu cẩn thận từng ly từng tý như vậy, có cảm thấy vất vả không?” Hoàng đế chống cằm, cười nhìn nàng.

“Cung quy không thể không theo, Thần thiếp chẳng qua chỉ cẩn thận tuân theo lễ nghi.” Lộ Ánh Tịch mỉm cười, vờ như không nghe ra ý tứ châm biếm trong lời hắn nói.

“Nếu muốn nói cung quy, Hoàng hậu chẳng lẽ không biết, nếu không có mệnh lệnh của Trẫm, thì không thể bước vào Vô Ưu cung sao?” Hoàng đế tao nhã nhếch mày, dù thế nào vẫn ung dung nhìn nàng.

“Thần thiếp đêm qua buồn bực trong người, nên đi dạo chung quanh một chút, nhất thời tò mò…” Lộ Ánh Tịch không phủ nhận, chỉ ra vẻ ảo não, lại nói: “Là lỗi của Thần thiếp, xin Hoàng thượng thứ tội.”

“Hoàng hậu rất hứng thú với lãnh cung?” Hoàng đế không trách móc, chậm rãi nói: “Nếu Hoàng hậu hứng thú như vậy, chi bằng Trẫm cho phép riêng Hoàng hậu đến lãnh cung ở thử một thời gian?”

Nghe những lời này, Lộ Ánh Tịch buộc lòng phải đứng lên, quỳ một gối tạ tội: “Thần thiếp lỗ mãng, xin Hoàng thượng bỏ qua lần này.”

“Trẫm chỉ nói giỡn mà thôi, Hoàng hậu chớ sợ hãi.” Khóe môi hoàng đế nhếch môi cười bỡn cợt, đồng tử tỏ sáng nhạt, như suy nghĩ sâu xa lại như châm biếm.

Lộ Ánh Tịch không đứng dậy, cúi đầu dịu dàng nói: “Thần thiếp tò mò lãnh cung, thực ra là vì Hạ Quý phi. Hạ Quý phi bây giờ sức khỏe vẫn còn yếu, nếu phải đến Lương Thành hành cung, sợ là càng không tiện để tĩnh dưỡng.” Nàng khéo léo nói, không nói rõ đến hành cung thực ra như vào lãnh cung.

“Cái đó và lãnh cung có quan hệ?” Hoàng đế nheo mắt, không nhanh không chậm nói: “Phải chăng Hoàng hậu mong muốn Trẫm đày Hạ Quý phi vào lãnh cung?”

Lộ Ánh Tịch khẽ nhướng mắt, hiểu rõ hắn cố tình bóp méo ý tứ của nàng, nhưng cũng không thể cáu, chỉ có thể hiền hòa khẩn cầu: “Hoàng thượng, có thể để Hạ Quý phi ở lại trong cung?

“Hoàng hậu vì nàng ấy mà cầu xin thương tình? Trẫm chưa từng biết Hoàng hậu và nàng ấy lại có tình cảm thắm thiết như vậy.” Ngón tay Hoàng đế gõ

nhẹ theo nhịp trên mặt bàn, vẻ mặt thờ ơ, "Nếu Trẫm đồng ý với yêu cầu này của Hoàng hậu, chẳng hay Hoàng hậu dự định cảm tạ Trẫm như thế nào?"

Lộ Ánh Tịch không nén nổi, vừa bực mình vừa buồn cười. Nữ nhân đó là phi tử của hắn, bây giờ lại trở thành trách nhiệm của nàng?

"Hoàng hậu làm sao vẫn quỳ?" Hoàng đế chợt kinh ngạc nói, giống như lúc này mới phát hiện nàng chưa đứng dậy, "Mặt đất lạnh lẽo, Hoàng hậu mau mau đứng lên."

Lộ Ánh Tịch ngầm nhếch khóe miệng, cúi đầu đứng lên, ngồi lại chỗ cũ, dò hỏi, "Hoàng thượng muốn Thần thiếp làm gì?"

"Trẫm đang định sửa chữa Vô Ưu cung, Hoàng hậu thấy thế nào?" Hoàng đế bất thình lình thay đổi đề tài, "Tuy hiện nay lãnh cung này không có người ở, nhưng tương lai biết đâu sẽ có phi tần phạm lỗi, chuyển tới nơi đó. Trẫm trước sau đều cho rằng, dù là lãnh cung, thì cũng như nơi ở riêng thôi."

"Hoàng thượng nhân từ, Thần thiếp tất nhiên không có ý kiến khác." Lộ Ánh Tịch cười yếu ớt trả lời, đôi mắt trong veo tỏa sáng rực rỡ. Hắn muốn nàng quản lý việc trùng tu Vô Ưu cung? Một là để hắn dễ dàng điều tra mật đạo, hai là… ngầm ám chỉ người trong tương lai phải dọn vào đó chính là nàng?

Quả nhiên, Hoàng đế theo lời nàng nói: "Nếu Hoàng hậu cũng đồng ý, thế thì chuyện này phiền Hoàng hậu hao tâm tổn trí."

"Hoàng thượng bằng lòng cho Hạ Quý phi ở lại trong cung?" Lộ Ánh Tịch cũng vuốt mặt nể mũi, "Thần thiếp thay mặt Hạ Quý phi đa tạ Hoàng thượng thánh ơn."

Hoàng đế tùy tiện gật đầu, đôi mắt u tối thoáng qua tâm tư kín đáo. Như Sương sớm muộn cũng phải đưa đi, nhưng Lộ Ánh Tịch đã hành động, hắn trước tiên nhìn xem rốt cuộc nàng muốn cái gì. Nàng lôi kéo Hạ thị, chỉ vì gầy dựng thế lực riêng, hay vì binh quyền? Nếu là cái thứ hai, nàng cũng quá ngây thơ rồi.

"Hoàng thượng." Bên ngoài cửa điện, một giọng nói trầm thấp mạnh mẽ chợt vang lên.

"Chuyện gì?" Hoàng đế ngước mắt nhìn, thấy Phạm Thống mặt lạnh nghiêm nghị, lại đứng lên đi về phía hắn.

Lộ Ánh Tịch im lặng, nhìn Hoàng đế đi ra ngoài điện, theo Phạm Thống càng đi càng xa, rồi mất hẳn trong tầm mắt. Nàng lúc này mới bắt đầu dùng bữa, dùng xong tổ yến, lại chậm rãi gắp rau. Hoàng đế hình như không thích được người khác hầu hạ dùng bữa, khá giống thói quen của nàng. Thế nhưng, nàng không thể không hoài nghi một điều, bàn ăn này dài như vậy, dù cánh tay của Hoàng đế có dài thế nào đi chăng nữa, cũng không gắp tới mấy những đĩa đồ ăn đầu bàn bên kia?

Vừa miên man suy nghĩ, vừa nhét đầy đồ ăn vào bụng, sau đó súc miệng, nàng cũng không chờ Hoàng đế trở lại, bước ra cửa điện, ung dung bước đi.

Vừa Ra khỏi Thần cung, đã có một người cản nàng.

"Phạm hiệp sĩ? Ngươi không phải nghị sự cùng Hoàng thượng sao?" Nàng nhướng mày dò xét hắn ta, ý cười dịu dàng.

"Phạm mỗ có việc muốn nói cùng Hoàng hậu." Phạm Thống mặt căng cứng, đôi mắt nâu tỏa sáng, như nắng hè chói chang rực cháy.

"Hoàng thượng gợi ý? Hay Phạm hiệp sĩ bản thân có chuyện muốn nói?" Nàng càng thêm hứng thú nhìn hắn. Người này là một người nàng thấy trong hoàng cung, không giỏi che giấu ý nghĩ, mặt lạnh, làm sao biết trong lòng cũng vậy.

"Phạm mỗ có chuyện muốn nói, không liên quan tới Hoàng thượng." Nửa câu sau, hắn tăng thêm khẩu khí.

"Nói ngay đây?" Nàng liếc về phía đám thái giám cung nữ cách đó không xa, cười hỏi.

"Mời Hoàng hậu dời bước đến Hậu hoa viên." Nói xong, hắn bước nhanh về phía trước, lưng ưỡn thẳng đứng, không quay đầu, có vẻ như làm thế này sẽ tránh được nghi ngờ.

Lộ Ánh Tịch cười, khẽ lắc đầu. Hậu hoa viên, một chỗ đầy mập mờ biết bao. Người này là một người rắn rỏi ngay thẳng, nhưng về mặt đối nhân sử thế chỉ là kẻ ngốc.

Hết chương 26-

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Tặng thê tử kết tóc của ta

Hậu hoa viên Thần cung, chiếm cứ diện tích không lớn, nhưng thanh tịnh và tao nhã. Chỉ thấy hành lang ngoằn nghèo quanh co. Những cây tùng bách xanh tươi cao chót vót, những hòn kỳ thạch* với muôn vạn hình dạng vòn quanh, khác hoàn toàn muôn hoa khoe sắc trong Ngự hoa viên.

**Kỳ thạch: là loại đá do thiên nhiên tạo nên hình dáng, chất liệu, màu sắc khác nhau, thường được dùng để ngắm nhìn tạo cảnh.*

"Phạm hiệp sĩ, nơi này thích hợp trò chuyện chăng?" Bước vào một tòa đình đài, Lộ Ánh Tịch nhíu mày, mở miệng nói. Nơi này là chỗ riêng tư bí mật của Hoàng đế, ngay cả nàng cũng không được phép bước vào, nếu không phải Phạm Thống dẫn đường, chưa chắc có thể đi trót lọt không chút trở ngại như thế. Bởi vậy có thể thấy, Hoàng đế đặc biệt tin tưởng Phạm Thống.

Phạm Thống nhăn mày, sắc mặt u ám, trầm giọng nói: "Hoàng hậu cứ yên tâm, Phạm mỗ nhất định sẽ không làm chuyện gì vượt quá khuôn phép."

"Gặp riêng Hoàng hậu, không tính là vượt quá khuôn phép sao?" Lộ Ánh Tịch tự ý cười duyên, như đang bàn luận về người khác, không liên quan gì tới mình.

Đôi mắt Phạm Thống thêm vài phần lo lắng, giọng nói lạnh lẽo cứng rắn: "Phạm mỗ khuyên Hoàng hậu, làm việc gì cũng nên nghiêm túc. Hoàng hậu là bậc mẫu nghi thiên hạ, làm việc gì cũng phải tuân thủ nghiêm ngặt công dung ngôn hạnh, mới là tấm gương cho tất cả nữ tử trong thiên hạ."

"Phạm hiệp sĩ đang trách Bản cung không biết điều sao?" Lộ Ánh Tịch giả bộ giận hờn, lông mày không vui mà cau lại, bày ra dáng vẻ kiêu ngạo ta đây của Hoàng hậu.

Phạm Thống chắp tay khom người, nhưng giọng nói không hề dịu xuống, vẫn cứng rắn: "Phạm mỗ không dám. Phạm mỗ chỉ là hy vọng Hoàng hậu hiểu rõ thân phận của mình."

Lộ Ánh Tịch cảm thấy không thú vị, không hề giả bộ nghiêm túc nữa, miễn cưỡng hỏi: "Rốt cuộc Phạm hiệp sĩ muốn nói cái gì? Nói thẳng đi."

Phạm Thống cũng không dong dài, mắt sáng như đuốc, nhìn chằm chằm nàng, nói thẳng: "Chuyện 'Linh cơ', Hoàng thượng đã biết. Phải chăng Hoàng hậu từ đây về sau nên cắt đứt mọi quan hệ với Nam Cung Uyên?"

Lộ Ánh Tịch khẽ giật mình. Hoàng đế không nói gì, hà cớ gì hắn lại đi quản cái việc chả can hệ gì tới mình? Quả thực là trung thành và tận tâm, dũng cảm đến ngu ngốc rất đáng khen.

Lại nghe hắn ta căm phẫn nói: "Hoàng thượng nhân từ, không muốn truy cứu. Thế nhưng Hoàng hậu không cảm thấy có chút hổ thẹn nào sao?"

Lộ Ánh Tịch bất đắc dĩ thở dài nói: "Các người biết chuyện gì của 'Linh cơ'?"

Sắc mặt Phạm Thống dần đỏ lên, không biết là do quá căm phẫn, hay là lúng túng thẹn thùng, nghiến răng tức giận nói: "Trong lòng Hoàng hậu đã biết rõ, còn cần hỏi lại?"

Lộ Ánh Tịch nhún vai, vẻ mặt vô tội: "Ta làm sao biết được các người đã biết những gì rồi." Nàng thích tự xưng là "ta", nhưng trong cung này lại rất ít khi dùng như thế. Nhưng hiểu tại sao, nàng lại dung túng bản thân tự xưng như thế trước mặt Phạm Thống. Có lẽ bởi vì hắn ta là người giang hồ, không thuộc về hoàng cung này, khiến nàng cảm thấy có chút tự do.

Sắc mặt Phạm Thống lúc này đã từ đỏ đổi thành đen, nghiến răng ken két, lại bất chấp lễ nghi cung cấm, tức giận khiển trách: "Ta chưa bao giờ gặp qua nữ nhân nào lại không biết liêm sỉ giống như ngươi vậy! Rõ ràng là người đã có chồng, nhưng vẫn cùng tình nhân cũ ám muội qua lại trắng trợn! Có xứng đáng với phu quân không?!"

Thấy hắn ta vô cùng tức giận, Lộ Ảnh Tịch chỉ nhàn nhạt cười, trả lời: "Cây ngay không sợ chết đứng, ta không cần giải thích với ngươi." Giữa nàng và sư phụ, thanh cao như nước. Đừng nói tới thân thể, ngay cả tâm, cũng cách một lớp màn. Đây là vết thương lòng của nàng, nàng không muốn nói ra với bất kỳ ai. Nếu như Phạm thống và Hoàng đế trước nhất mực cho rằng nàng không tiết hạnh, thế thì tùy họ vậy.

"Bí mật sâu xa của 'Linh cơ', chính là dùng linh dược pha với máu người, lại dùng nội công thâm hậu truyền vào huyệt đạo phía sau gáy của người bệnh, Phạm mỗ nói có sai không?" Cặp mày của Phạm Thống lạnh lùng dựng đứng, giọng điệu lạnh lẽo bức người.

"Không sai." Lộ Ánh Tịch thành thực gật đầu.

"Lúc vận công, cả hai người đều phải trần truồng, mới không bị khí nóng trong cơ thể bốc lên làm ảnh hưởng, bằng không sẽ tẩu hỏa nhập ma*, có đúng vậy không?" Phạm Thống hung hăng trừng mắt nhìn nàng. Xem nàng còn có thể ngụy biện không! Khi hắn tra được việc này thì không khỏi sửng sốt. Thật khó mà tin được, đến khi Hoàng thượng cho hắn hay, trên cánh tay của Hoàng hậu không có thủ cung sa, hắn mới không thể không tin. Nam Cung Uyên kia cùng nữ nhân này, lúc đó nhất định không giữ được bình tĩnh, làm chuyện quan hệ bất chính! Nghĩ tới Hoàng thượng chính là nhân vật anh hùng cái thế, lại phải sánh đôi với một Hoàng hậu thất trinh như vậy, thiên lý ở đâu?!

**Tẩu hỏa nhập ma: Khi luyện công, có nhiều nguyên nhân dẫn đến việc cơ thể không thể chịu nổi khí lực nên bị tẩu hỏa, nhập ma với các biểu hiện như: khí trong cơ thể hỗn loạn, khí huyết ứ trệ, tâm thần bất ổn…*

Lộ Ánh Tịch mím môi, đôi mắt sáng u ám, không tiếp lời. Những lời Phạm Thống nói, đều là sự thật. Nhưng lúc đó giữa nàng và sư phụ có mảnh vải lụa ngăn cách, ngoại trừ cổ, không có chút cảnh xuân nào lộ ra ngoài. Nàng mất thủ cung sa, là bởi vì dược tính của thuốc. Lúc đầu, nàng không hi vọng bị

Hoàng đế biết, chính là sợ tạo thành hiểu lầm. Nhưng nếu đêm đại hôn đó Hoàng đế và nàng động phòng, thì tất cả mọi thứ cũng không trở thành vấn đề.

"Không còn lời nào để nói." Phạm Thống vẻ mặt nghiêm nghị nhìn nàng chằm chằm, tức giận khó dằn xuống.

Lộ Ánh Tịch rủ mắt trong giây lát, sau đó thản nhiên mà giương mắt, cười khúc khích nói: "Chuyện khuê phòng của ta và Hoàng thượng, cớ sao Phạm hiệp sĩ lại quan tâm như thế?"

Phạm Thống bị lời của nàng chẹn họng, khuôn mặt góc cạnh hơi méo mó, lại lần nữa đỏ ửng lên, đôi môi rung rung cả buổi, cuối cùng mới thốt nổi một câu: "Phạm mỗ là vì cảm thấy Hoàng thượng không đáng bị như vậy."

"Chẳng lẽ…" Lộ Ánh Tịch trêu ghẹo mà nhìn hắn, thanh âm kéo dài, mới nói ra phần kế tiếp: "Không phải Phạm hiệp sĩ thầm mến Hoàng thượng đấy chứ?"

Phạm Thống trợn to hai mắt, con ngươi muốn rớt ra ngoài, thực muốn cho nàng một chưởng chết ngay lập tức.

Lộ Ánh Tịch cười ha hả, tự nhủ nói: "Thì ra đúng là như vậy, thú vị, thú vị."

Nàng càu nhàu lẩm bẩm, sau đó xoay người ra khỏi đình đài, tự mình rời khỏi Hậu hoa viên.

Phạm Thống đứng yên tại chỗ, thân hình cao lớn căng cứng ngắc, khóe mắt co rút mãnh liệt, trong ngực hừng hực tức giận. Nữ nhân vô liêm sỉ chết tiệt này! Hành vi lẳng lơ, tư tưởng xấu xa, đâu chỉ không xứng làm Hoàng hậu, căn bản là không xứng làm nữ tử!

Dù cơn giận dữ của Phạm Thống ngập trời, tâm tình Lộ Ánh Tịch vẫn vui vẻ trở lại Phượng Tê cung, bờ môi nở nụ cười gượng gạo. Không ngờ chỉ vài lời đùa bỡn, cũng có thể chọc cho người khác tức chết. Vị Phạm đại hiệp này thực sự là "kỳ tài" hiếm thấy.

Nhưng vừa mới sải bước vào tẩm cung, khóe môi đang cong lên của nàng liền thu hồi trở về.

"Tâm trạng Hoàng hậu rất vui sao?" Hoàng đế uể oải dựa vào trường tháp, nghiêng người liếc mắt nhìn nàng. Xem ra cũng đã đợi nàng một lúc.

"Hoàng thượng sao lại ở trong cung của Thần thiếp? Vừa nãy, không thấy Hoàng thượng dùng bữa, hay là bây giờ Thần thiếp sai người hầm bát canh?" Nàng vừa ân cần quan tâm, trong lòng vừa oán thầm. Hắn thân là vua một nước, không thèm đếm xỉa việc triều chính, ngược lại chạy tới chỗ nàng trốn việc, làm người ngoài nhìn vào, lại nói nàng dụ dỗ mê hoặc hắn.

"Không cần." Hoàng đế phất tay, như tùy tiện nói: "Lúc Trẫm quay trở lại phát hiện Hoàng hậu đã không còn ở đó, nên đến Phượng Tê cung xem sao."

Lộ Ánh Tịch âm thầm nhíu mày, có cần phải báo cho hắn, nàng cùng Phạm Thống lén lút nói chuyện hay không? Nhưng đây cũng là chuyện không hợp lễ nghi.

Hoàng đế dò xét nhìn nàng, bờ môi đẹp đẽ nhếch lên, hờ hững nói: "Hoàng hậu ít nhiều cũng cần phải chú ý, gần đây trong cung lưu truyền lời đồn đãi, có lẽ Hoàng hậu cũng có nghe."

Lộ Ánh Tịch chậm rãi thả lỏng nếp nhăn trên trán, thong dong cười nói: "Hoàng thượng thánh minh, chắc chắn cũng biết lời đồn chỉ là đồn thổi." Ý trong lời nói của Hoàng đế, rõ ràng đã biết Phạm Thống tìm nàng. Hoàng cung tuy lớn, nhưng tất cả mọi chuyện hắn đều nắm chắc trong lòng bàn tay sao?

"Tuy nói vậy, nhưng cuối cùng vẫn là miệng lưỡi con người đáng sợ, mọi việc Hoàng hậu đều phải cẩn thận, tốt hơn hết chớ để người ta dèm pha." Giọng điệu của Hoàng đế nhu hòa, như là phát ra từ sự quan tâm từ tận đáy lòng.

"Đa tạ Hoàng thượng nhắc nhở, Thần thiếp nhất định ghi nhớ trong lòng." Lộ Ánh Tịch tiếp nhận thiện ý, giọng nói ấm áp mà đáp lại.

Hoàng đế chống tay lên thanh vịn của nhuyễn tháp , thản nhiên đứng dậy, đến gần nàng, đưa tay phải lên trước mặt nàng, giọng nói như gió xuân ấm áp: "Chiếc mộc trâm này, là lúc trước Trẫm tự tay làm, hôm nay tặng cho Hoàng hậu."

"Tạ ơn Hoàng thượng ban tặng." Lộ Ánh Tịch tiếp nhận cây mộc trâm trong tay hắn, giơ lên ngắm kĩ, trong lòng không khỏi rung động. Cây mộc trâm thủ công này vô cùng tinh tế, đủ thấy người chạm khắc đã bỏ ra bao nhiêu công sức, trên thân trâm lớn bằng ngón tay, có khắc mấy chữ nhỏ… Tặng thê tử kết tóc của ta.

Nàng ngẩng đầu chăm chú nhìn hắn, nhất thời im lặng. Cây mộc trâm này không đáng giá, nhưng mà…. Hắn vì sao phải tặng nàng? Chỉ vì nàng là Hoàng hậu của hắn, hay là hắn định lấy lòng của nàng? Hoặc là, lúc hắn chạm khắc cây mộc trâm này, thực ra sớm đã có ý trung nhân. Những lời thầm thì hắn nói đêm đó, câu "không thể yêu", là chỉ ai…

Thấy nàng giật mình, ý cười bên môi Hoàng đế càng sâu. Cầm lấy cây trâm trong tay nàng, thay nàng cài lên búi tóc, sau đó lùi hai bước, tán thưởng nói: "Tay nghề của Trẫm hình như không tồi. Mà dung nhan Hoàng hậu xinh đẹp tuyệt trần. Như thế lại càng thêm tao nhã."

Nàng hời hợt mỉm cười, nhẹ giọng mở miệng: "Hoàng thượng lúc trước khắc cây mộc trâm này, là muốn đưa cho Hoàng hậu tương lai?"

"Ừ." Hoàng đế gật đầu, ánh mắt không khỏi trở nên xa xăm, như thể trở về hồi ức thời niên thiếu tươi đẹp, chậm rãi nói: "Khi đó Trẫm chưa lên ngôi, không biết nữ tử bên cạnh Trẫm trong tương lai sẽ như thế nào. Lúc thiếu thời ngây thơ không biết gì, trong lòng không khỏi nuôi hi vọng. Tình nồng ý đượm, nên duyên vợ chồng."

Nghe đến đây, trong lòng Lộ Ánh Tịch càng thêm khẳng định, đã từng có một nữ tử như vậy tồn tại trong hồi ức đã qua của Hoàng đế. Nàng ngước mắt nhìn hắn, khuôn mặt như được chạm khắc của hắn vô cùng tuấn tú, mày rậm dài đến tóc mai, đôi mắt sâu sắc. Nhưng vầng trán anh tuấn ấy, đã thấp thoáng nhuộm bao nhiêu sương gió mệt mỏi rã rời. Nếu không nhìn kỹ, sẽ không phát hiện. Nhưng nàng thấy được, tâm của hắn, so với tuổi của hắn thăng trầm hơn nhiều.

Im lặng hồi lâu, nàng mới tiếp lời của hắn, khẽ ngâm nga nói: "Mong người lòng chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau."

Hoàng đế nhẹ cười, mặt mày hơi nhăn lại, tuấn tú mê hoặc người ta.

Lộ Ánh Tịch cũng cười, đôi mắt sáng long lanh, cùng hắn lẳng lặng nhìn nhau.

Hắn và nàng đều biết rõ, vế còn khuyết của câu thơ này. "Nghe lòng chàng hai ý, thiếp đành đoạn tình này."

Nàng vì nữ tử không biết tên kia mà thở dài, cũng là vì hắn mà cảm thán. Người đã từng có tình cảm đó, giờ đã lấy người khác. Mà giai nhân kia, chẳng biết hôm nay lưu lạc ở nơi nào?

Nàng chợt sâu sắc cảm nhận được, hắn và nàng quả là giống nhau, đều là người không được tự do. Có lẽ chính là bởi vì như vậy, hắn mới muốn tranh thủ đoạt quyền thế lớn hơn nữa và giang sơn kiên cố. Chỉ có như vậy, hắn mới ăn ngon ngủ yên, để cho mình có nhiều tự do hơn một chút.

Hai người cách nhau hai bước chân, yên lặng đối diện nhau, ánh mắt đều trong suốt phát ra thứ ánh sáng chói mắt, giống như đều có thể nhìn thấu lòng nhau.

Thế nhưng, mặc dù có thể nhìn thấu, thì làm sao? Hắn và nàng, đã định trước là kẻ địch của nhau.

Hết chương 27-

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 28: Viếng thăm Trai cung

Sau khi rời khỏi Phượng Tê cung, Hoàng đế tự giam mình trong Ngự thư phòng. Cửa sổ đóng chặt, căn phòng ảm đạm u ám, yên tĩnh đến nỗi ngay cả không khí cũng gần như ngừng lại.

Hắn ngồi ở sau bàn gỗ đàn hương, như đang ngồi thiền mà trầm tư suy nghĩ, không nhúc nhích, chỉ có đôi mắt ẩn sâu nổi lên tia đau khổ khó hiểu.

Ngồi im rất lâu, hắn mới từ trên ghế đứng dậy, ngồi chồm hổm bên cạnh bàn, hai tay nhẹ nhàng lần mò viên gạch dưới bàn.

Chỉ nghe thấy tiếng cơ quan khởi động rất nhỏ, viên gạch lồi lên, hiện ra là một khoảng không vuông vức dưới nền điện, đặt trong đó đích thị là Quốc tỳ* Hòa Thị Bích**.

** Quốc tỳ: là ấn tín của đế vương, được xem là đại diện thân phận của Hoàng đế, dùng trong những việc quan trọng như phong vương tước, truyền ngôi, thay đổi triều đại…*

***Hòa Thị Bích: là mỹ ngọc nổi tiếng của Trung Quốc, lưu truyền mấy trăm năm, là bảo vật vô giá.*

Quốc tỳ khác với Ấn tỳ*. Quốc tỳ chỉ có công bố chiếu thư quan trọng mới dùng tới, như phong tước, truyền ngôi. Mà lúc này bên cạnh quốc tỳ trân quý, có một mộc trâm tầm thường lẳng lặng nằm bên.

**Ấn tỳ: tức ngọc tỷ, là vật dùng để ấn dấu làm tin, giống như con dấu, được dùng để phê duyệt tấu chương, hạ lệnh, chỉ dụ…*

Hắn cầm cây mộc trâm ra, sau đó đóng cửa cơ quan lại.

Cây mộc trâm này, mới đúng là hắn tự tay làm thời niên thiếu.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi cười khổ. Hắn đã không còn là chàng hoàng tử trẻ tuổi hăng hái phấn chấn của khi xưa. Mà "Nàng" cũng đã không còn là thiếu nữ đáng yêu, hồn nhiên xinh đẹp ngày trước.

Mọi thứ đều không thể quay trở lại, ngay cả việc nhớ lại dường như cũng trở nên thừa thãi.

Hắn còn nhớ rõ năm đó, một ngày trước khi đăng cơ mấy tháng, hắn cười nói với nàng: "Mặc dù tương lai hậu cung mỹ nhân thành đàn, nhưng chỉ có Hoàng hậu của ta mới xứng đáng cài lên tóc chiếc trâm này."

Nàng nghiêng đầu cười thật tươi, trên gương mặt trắng nõn ửng hồng nhuộm vẻ thẹn thùng, xinh đẹp động lòng người.

Những lời hắn đã nói, cuối cùng cũng không thể thực hiện được. Mà nụ cười rạng rỡ trong veo của nàng, về sau cũng không nhìn thấy nữa.

Những hình ảnh của hồi ức tràn về trong suy nghĩ, sắc mặt anh tuấn của Hoàng đế càng thêm thâm trầm, tay phải thoáng dùng sức, chỉ nghe tiếng trâm cài tóc bằng gỗ vang lên một tiếng "rắc" giòn tan.

Bẻ gãy. Thật ra, nên sớm bẻ gãy mới phải.

Cây trâm gãy làm hai, trên thân trâm một đoạn có khắc "Tặng thê tử kết tóc của ta", một đoạn khác chỉ khắc độc nhất một chữ, "Lăng".

Cây trâm này và cây trâm tặng cho Lộ Ánh Tịch kia, gần như giống nhau như đúc, chỉ khác ở chỗ không có đặc biệt khắc tên. Hắn tự giễu nhếch môi, ánh mắt đột nhiên u ám. Năm ngón tay nắm chặt lại, bàn tay vận công, phá nát hoàn toàn, vụn gỗ nát bấy dần dần rơi xuống khe hở.

Không thể phủ nhận, hắn tặng cho Lộ Ánh Tịch cây mộc trâm đó, là có âm mưu không tốt. Nhưng cũng là tiến hành nghi thức vĩnh biệt đoạn hồi ức của chính mình.

Đã 7 năm rồi, "Nàng" trước sau cũng không có cách nào tha thứ cho những tổn thương mà hắn đã từng gây ra. Mà hắn, cũng không quên được sự tàn nhẫn dứt khoát của nàng lúc trước.

Một khi đã như vậy, đành để chuyện cũ theo gió bay xa, ai cũng đừng quay đầu lại.

Trong Phượng Tê Cung, Lộ Ánh Tịch đương nhiên không thể biết tâm tình phức tạp của Hoàng đế.

Lúc trời nhá nhem tối, nàng đến thăm tiểu công chúa. Lúc nào nàng cũng chọn khi tiểu công chúa ngủ mới đến thăm. Có lẽ bởi vì sự áy náy trong tiềm thức, nàng không dám nhìn vào ánh mắt của tiểu công chúa ngây thơ vô tội.

Đi hướng tẩm cung của tiểu công chúa, vừa khéo đi ngang qua cửa hông của Trai cung. Nàng ra hiệu cho dừng kiệu, vén rèm che lên, chăm chú nhìn kỹ chốc lát.

"Nương nương?" Cung nữ theo hầu Tiểu Nam đến gần rèm kiệu, nhẹ giọng hỏi: "Nương nương có việc gì sao?"

Lộ Ánh Tịch thản nhiên thu lại ánh mắt, mỉm cười nói: "Bản cung gả vào Hoàng Triều lâu như vậy, thế nhưng chưa từng thấy qua vị Diêu Hiền phi kia".

Tiểu Nam cúi đầu, cung kính trả lời: "Diêu Hiền phi thành tâm lễ Phật, không để ý thế sự, Hoàng thượng liền cho phép Hiền phi nương nương không cần vấn an các cung khác."

Lộ Ánh Tịch gật đầu, thuận miệng hỏi: "Diêu Hiền phi dời đến Trai cung bao lâu rồi?"

Tiểu Nam bỏ xuống sự ngập ngừng, mới đáp: "Nếu nô tỳ nhớ không lầm, có lẽ đã sáu năm."

Lộ Ánh Tịch trong lòng mơ hồ rung động, lại hỏi: "Trong bốn vị quý phi, nàng ta đúng là người vào cung sớm nhất?"

"Bẩm Nương Nương, Diêu Hiền phi và Lâm Đức phi nhập cung cùng lúc." Tiểu Nam khiêm tốn trả lời, nhưng dường như không muốn nói tiếp chuyện này, bèn mím chặt môi.

Lộ Ánh Tịch tự mình bước xuống kiệu: "Bản cung muốn đến Trai cung gặp Diêu Hiền phi."

Sắc mặt Tiểu Nam cứng đờ, khó xử nói: "Nương nương, nghe nói Diêu Hiền phi không thích gặp ai…"

Lộ Ánh Tịch nhướng mày, cười nói: "Bản cung chẳng qua muốn thỉnh giáo nàng ta Phật thiền, cũng không có ý gì khác." Nói xong, Nàng cũng không để ý đến Tiểu Nam muốn nói lại thôi, đi thẳng hướng cửa hông của Trai cung.

Ngoài cửa có hai cung nữ đứng hầu, thấy nàng đi tới, vội vàng khom người hành lễ, làm xong mọi lễ nghi, lại nói: "Hoàng hậu nương nương, Hiền phi nương nương đang tụng kinh niệm phật, e rằng không tiện gặp khách."

Lộ Ánh Tịch nuốt phải lời khước từ, nhưng không tức giận, nhẹ cười nói: "Vậy thì Bản cung vào trong chờ Diêu Hiền phi."

Lặng im chốc lát, trong đó một cung nữ tương đối lớn tuổi làm động tác tay mời, dẫn đường cho nàng: "Mời Hoàng hậu nương nương."

Cung điện này tĩnh mịch khác thường, không có thái giám, chỉ có cung nữ. Nhưng những cung nữ kia đa phần có hơi lớn tuổi, lại không có một người trẻ tuổi, và lại vẻ mặt đều nghiêm trang cẩn thận, sắc mặt lạnh nhạt.

Bước vào phòng trà, liền ngửi thấy mùi đàn hương lượn lờ trong không khí, mùi hương không nồng, rất thanh lịch tao nhã, khiến người ta có cảm giác trầm ngâm yên bình.

Cung nữ dâng trà nóng, nhẹ nhàng lui ra ngoài, chỉ còn lại Tiểu Nam và cung nữ lúc nãy đứng bên hầu hạ.

Lộ Ánh Tịch nhìn xung quanh gian phòng trà này, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Không ngờ trong hoàng cung lại có một nơi như thế này, như là chỗ ở nhã nhặn của ẩn sĩ. Vách tường bên trái treo bức tranh sơn thủy, nét bút thanh thoát nhẹ nhàng, thanh cao thoát tục, kết cấu đơn giản có thể thấy được một ít cao ngạo. Xem chất liệu giấy của bức họa này, xác nhận là bức tranh cũ. Mà trên vách tường bên phải là một bài thơ, "Xuân có muôn hoa thu có trăng, hạ có gió mát đông có tuyết, nếu không việc canh cánh trong lòng, đó là lúc nhân gian tươi đẹp." Lấy thơ làm tranh, thiện ý thanh nhàn.

Lộ Ánh Tịch mỉm cười. Bức thơ tranh kia xác định là mới vẽ, có lẽ tâm tình của người hạ bút kia đã có thay đổi.

Nàng nâng chung trà lên khẽ hớp một ngụm, nhìn cung nữ đứng hầu bên cạnh, mở miệng hỏi: "Tranh chữ trên vách, là tác phẩm của Diêu Hiền phi?"

"Bẩm Hoàng hậu, nô tỳ không biết." Cung nữ kia cúi thấp người, cung kính trả lời.

Lộ Ánh Tịch khẽ cười nhạt, không hề truy đến cùng. Thực ra, dưới góc phải mỗi bức tranh, đều có một chữ ký nho nhỏ. Chỉ là cái này dụng ý dùng "Khế văn*" để viết, nên rất ít người có thể nhận ra.

**Khế văn: khế nghĩa là khắc, khế văn là chữ được khắc.*

Tên thời con gái của Diêu Hiền phi, là chữ "Lăng"?

Lộ Ánh Tịch âm thầm lắc đầu, là sơ sót của nàng, không chú ý tới vị phi tần ở ẩn huyền bí này.

Đợi khoảng thời gian uống một chung trà, ngoài cửa vang lên một giọng nói mềm mại, có chút khàn khàn sâu lắng: "Hoàng hậu nương nương."

Lộ Ánh Tịch khe khẽ híp mắt, quay mắt nhìn lại, trong lòng hơi chấn động.

Vị này chính là Diêu Hiền phi? Áo tràng xám toàn thân, tóc dài như thác, ngũ quan xinh đẹp. Thế nhưng, trên gương mặt có một vết sẹo kéo dài từ ấn đường tới dưới cằm, nhìn thấy mà giật mình.

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29: Hương hoa thoáng qua

Giọng nói Diêu Hiền phi hơi khàn khàn, như lâu ngày mới nói chuyện. Nàng ta xuất hiện với gương mặt bị thương nhưng trầm tĩnh, khẽ phất tay ý bảo cung nữ lui ra, cúi người khẽ nói: "Hoàng hậu nương nương tôn quý đích thân tới đây, Diêu Lăng không kịp nghênh đón, mong Hoàng hậu thứ tội."

Lộ Ánh Tịch cười nhạt, cũng bảo Tiểu Nam lui ra, ôn hòa trả lời: "Diêu Hiền phi không cần đa lễ. Bản cung chỉ đi ngang qua thôi."

Diêu Hiền phi trầm lặng nhìn nàng, đôi mắt tĩnh lặng sáng trong như nước.

Lộ Ánh Tịch đứng lên, đến gần nàng ta, quan sát. Lời nói vừa rồi của nàng ta, giọng điệu khách sáo mà xa cách, dửng dưng, như không coi chính bản thân là người trong cung, chứ đừng nói tới là phi tử của hoàng đế. Chắc chắn, nữ tử này có tâm sự, trẻ trung xinh đẹp, động lòng người nhưng nhan sắc lại sớm tàn phai.

Diêu Hiền phi đối mắt với nàng, ánh mắt không chút né tránh, thản nhiên nói: "Bao ngày qua, Diêu Lăng luôn chờ Hoàng hậu đến đây."

"Vì chuyện gì?" Lộ Ánh Tịch nghi ngờ.

Ánh mắt của Diêu Hiền phi lướt qua mặt nàng, sau đó chầm chậm đảo qua búi tóc của nàng, giọng điệu vẫn nhẹ nhàng lạnh nhạt: "Diêu Lăng ám sát Nam Cung thần y không thành vào ngày ấy, hiện vẫn đang chờ đợi phán quyết."

Lộ Ánh Tịch rùng mình, kinh ngạc nhìn nàng ta. Nàng ta có thù hận gì với sư phụ, sao lại muốn giết cho thỏa lòng? Vả lại, hôm nay sao nàng ta lại tự thú?

Diêu Hiền phi chậm rãi dời mắt, nhìn về phía thi họa trên trường, cất giọng khàn khàn: "Nhiều năm trước, bệnh cũ của gia phụ tái phát, Nam Cung thần y thấy chết mà không cứu. Diêu Lăng là con cái, không thể không báo thù cho cha. Trên đời này mọi thứ đều là hư vô, chỉ do tuệ căn của Diêu Lăng vẫn

chưa đủ. Vì vậy, Diêu Lăng muốn cố gắng chút sức lực đền đáp cho người cha quá cố, như vậy mới thôi bận lòng."

"Sư phụ nhân từ bác ái, sao có thể thấy chết không cứu?" Lộ Ánh Tịch cau mày, lòng nàng ngổn ngàng trăm mối nghi ngờ. Hàng năm sư phụ đều ngao du, không phân biệt giàu nghèo, hái thuốc trị bệnh cho nhân gian, vì sao lại không cứu mỗi phụ thân của Diêu Hiền phi?

"Chuyện cũ năm xưa, theo gió cuốn trôi, nhắc lại thì có ích gì." Diêu Hiền phi cúi đầu, lẩm nhẩm vài câu kinh Phật, mới ngước mắt nhìn nàng, nói: "Dù Hoàng hậu định xử trí Diêu Lăng như thế nào, Diêu Lăng cũng không oán trách."

Lộ Ánh Tịch không tiếp lời, cắn mạnh môi. Nữ tử này, khiến cho người ta cảm thấy mâu thuẫn khác thường, giống như nhìn thấu cõi trần, lại giống như cuối cùng dứt bỏ không được. Nàng ta muốn báo thù, nhưng lại không đi đến cùng. Nàng ta muốn chịu tội, nhưng biết rõ hoàng đế cố tình bao dung cho nàng ta.

Trầm mặc một lúc lâu, nhớ tới sư phụ cũng không bị thương nghiêm trọng, Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng nói: "Diêu Hiền phi chắc hẳn thuộc kinh Phật, nên biết cái gì là tìm chỗ khoan dung mà độ lượng cho người khác. Sau này, Bản cung phải thỉnh giáo hướng Diêu Hiền phi về kinh Phật."

Nàng nói vòng vo, nhưng lời đáp trả của Diêu Hiền phi càng thêm khó hiểu: "Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệc phi thai, bản lai vô nhất vật, hà xử nhạ trần ai[1]."

[1] Tạm dịch:

Bồ đề vốn chẳng cây,

Gương sáng cũng chẳng phải là đài

Xưa nay không một vật,

Nơi nào dính bụi trần.

Lộ Ánh Tịch chỉ cảm thấy lời nói không hợp, thẳng thắn cáo từ: "Bản cung còn phải thăm tiểu công chúa, Diêu Hiền phi nhớ bảo trọng."

Diêu Hiền phi cũng không giữ lại, im lặng.

Khi xoay người bước đi, cây mộc trâm cài trên tóc Lộ Ánh Tịch chợt rơi xuống mặt đất.

"Trâm..." Diêu Hiền phi bỗng thốt ra, sau đó lại im bặt.

Lộ Ánh Tịch khom lưng nhặt lên, quay đầu mỉm cười với nàng ta: "Đa tạ Diêu Hiền phi nhắc nhở." Nói xong, liền đi thẳng một mạch.

Có đôi khi, chỉ cần thấy một góc của sự việc, cũng đoán được toàn bộ chân tướng. Hóa ra, Diêu Hiền phi chính là nỗi đau tê tái chôn giấu tận nơi sâu thẳm trong lòng hoàng đế. Hắn đứng ở sân trước tẩm cung, dáng người cao lớn vững chãi, bóng lưng hắn toát ra cô quạnh.

Nàng thở dài một hơi, mở miệng kêu: "Hoàng thượng."

Hắn thong thả xoay người, đôi mắt sâu thẳm không đáy như hố băng. Nàng ngóng nhìn hắn. Lát sau, bỗng đưa tay tháo cây trâm trên tóc, không nói gì, đưa tới trước mặt hắn. Hắn cong khóe môi, nụ cười rất nhạt, trầm thấp nói: "Chính tay Trẫm khắc, Hoàng hậu không thích?"

Lộ Ánh Tịch lắc nhẹ đầu, dịu dàng trả lời: "Quân tử không đoạt vật yêu thích của người khác." Tuy đã định trước nàng phải tranh đấu với hắn. Nhưng cái nàng muốn đoạt, không phải là thứ này.

"Cái gì Trẫm đã tặng sẽ không lấy lại." Khóe môi hoàng đế dần mở rộng, nhưng mắt hắn lạnh lùng, không hiện ý cười.

"Chưa từng có ngoại lệ?" Lộ Ánh Tịch khẽ hỏi. Bao gồm cả tình cảm đã nỗ lực bỏ ra, cũng sẽ không thu hồi? Nhưng nàng vẫn cảm thấy, hắn không phải người như thế. Hắn không chỉ lấy về, mà còn có thể cất giấu chu đáo, không cho người khác trông thấy đau khổ và bi thương. Hơn nữa, còn không bao giờ dễ dàng ra giá như vậy lần nữa.

Hoàng đế không đáp lời của nàng, thản nhiên nói: "Nếu Hoàng hậu không thích, thì ném đi cũng chẳng sao. Trẫm sẽ không trách cứ."

Nghe lời nói ấy, Lộ Ánh Tịch chỉ biết cười trừ, cài mộc trâm lên tóc lần nữa.

"Hoàng hậu ban nãy đi Trai Cung?" Giọng hoàng đế tùy ý, bước đi thong thả.

"Thần thiếp nhất thời cao hứng, nên muốn đến gặp Diêu Hiền phi." Lộ Ánh Tịch thành thật đáp lời. Nàng biết, hoàng đế nắm rõ hành tung của nàng như lòng bàn tay.

"Như thế nào?" Ánh mắt hoàng đế xa xăm, thả bay ra ngoài tường cung, chẳng rõ đang nhìn áng mây xa xa tận chân trời, hay là cái khác.

Lộ Ánh Tịch im lặng mà cười nhẹ, có phần nghiền ngẫm cân nhắc. Hắn hỏi không đầu không đuôi, là hỏi nàng cảm giác thế nào sau khi gặp, hay là hỏi tình hình hiện nay của "Nàng"? Cân nhắc trong chốc lát, nàng đơn giản trả lời: "Tốt lắm."

"Ừ." Hoàng đế lạnh nhạt lên tiếng, ngược lại nói: "Ngày mai, Trẫm muốn cải trang xuất cung. Hoàng hậu có hứng đi cùng Trẫm không?"

Lộ Ánh Tịch ngẩn ra, kinh ngạc nói: "Thần thiếp cũng được xuất cung?"

Hoàng đế khẽ cười, nghiêng mặt nhìn nàng, trêu đùa: "Không phải Hoàng hậu luôn hướng tới thế giới bên ngoài sao?"

Lộ Ánh Tịch không nói, chỉ mỉm cười. Nàng quả thực muốn nhìn, nhưng nàng không muốn thỏa lòng trước mắt mà chẳng màng hậu quả mai sau. Dù cho có thể ra khỏi Hoàng cung, nhưng với nàng cũng chỉ là hít thở không khí.

Hoàng đế biếng nhác nhướng mày: "Chẳng lẽ lại hy vọng sống mãi bên ngoài, thoát ly thế sự, sống một cuộc đời nhàn rỗi sao? Mỗi người đều có những thứ thuộc về mình, nếu quá tham lam, khao khát những thứ vốn thuộc về người khác, thì không phải tự mình dằn vặt bản thân hay sao."

Hoàng đế nghiêm mặt: "Gần đây có khá đông dân tị nạn đến kinh thành, Trẫm muốn đích thân dò xét."

Lộ Ánh Tịch không tiếp lời. Thật ra nàng cũng biết rõ, Hoàng Triều và Long Triêu khai chiến, dân chúng ở Thành Đô gần biên giới phải chịu nỗi khổ chiến loạn, trôi giạt khắp nơi. Nhưng kinh thành cách Thành Đô khá xa, dân chúng sao lại chạy nạn đến tận đây? Trong chuyện này, nhất định có điều mờ ám. Có lẽ, là gian tế trà trộn trong đám dân nghèo tị nạn. Ngày mai xuất cung, nguy hiểm trùng trùng. Hoàng đế cố ý dẫn nàng theo, là muốn thừa dịp loạn lạc giết nàng? Hay muốn thử năng lực của nàng?

Đang chìm trong suy nghĩ của mình, bỗng có một tiểu thái giám vẻ mặt sợ hãi bước nhanh tới, vội vàng hành lễ với Lộ Ánh Tịch, sau đó lập tức đến bên cạnh hoàng đế, kề tai hắn thì thầm bẩm báo. Sắc mặt hoàng đế đột nhiên thay đổi, dời tầm mắt về phía nàng. Ánh mắt sắc bén liếc nàng một cái, sau đó phất tay áo, bước nhanh rời đi.

Lộ Ánh Tịch nhìn nhịp chân khẩn cấp của hắn, khẽ cau mày. Hôm nay, lần đầu tiên nàng đến Trai Cung, loáng cái bên kia đã xảy ra chuyện gì ư? Thật là trùng hợp.

Nhưng nàng cũng không sốt ruột đuổi theo, ngược lại nàng muốn xem hoàng đế xử lý chuyện này như thế nào. Nếu hắn là nam tử hồ đồ bị tình cảm che mắt, vậy hắn hoàn toàn không xứng làm đối thủ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 30: Cùng giường chung gối

Lộ Ánh Tịch nghe Tinh Thấm báo cáo, cười nhạt. Diêu Hiền phi nhìn như xa rời hồng trần, nhưng thực tế tính tình vẫn nóng nảy vô cùng.

"Không cần, ngươi lui xuống đi." Ánh mặt Lộ Ánh Tịch trong sáng, tựa như truyết đầu mùa. Nàng đứng lặng một hồi lâu bên cửa sổ, ngắm nhìn khói đen xa xa đang phiêu tán giữa không trung. Phải chăng chỉ đơn giản là nàng bước vào phòng, ngắm nhìn các bức tranh trên tường, mà Diêu Hiền phi liền muốn thiêu hủy nó?

Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng lắc đầu, đóng cửa sổ lại. Có một kiểu người, yêu cầu rất khắt khe về vấn đề sạch sẽ, nếu đồ vật của mình bị người khác chạm vào, thì liền không dùng đến nữa. Biết đâu Diêu Hiền phi chính là người như vậy, hơn nữa tâm lý của cô ta cũng vô cùng cực đoan. Nếu thực sự như thế, chỉ e rằng cả giáo lí của Phật cũng khó làm nàng ta yên ổn.

Nàng ngủ tương đối ngon giấc, đang say mộng đẹp, nàng mơ hồ cảm thấy bên cạnh vang lên tiếng động nhỏ kì lạ. Nàng cũng không mở mắt, tiếp tục ngủ.

Trong đêm tối yên tĩnh, trên giường có người trở mình, nằm nghiêng một bên, hơi thở người đó nặng nề, nhưng vẫn không quấy nhiễu đến nàng. Người đó trên người có mùi long diên hương nhè nhẹ, ban đêm yên tĩnh lại càng ngửi rõ hơn. Lộ Ánh Tịch thầm nghĩ, hắn phải hiểu tính cách Diêu Hiền phi rõ hơn nàng chứ? Trước đó, hắn trừng mắt liếc nàng, phải chăng trách nàng 'làm phiền' Diêu Hiền phi tu thân dưỡng tính? Thế nhưng, nếu một người ngay cả bản thân cũng không khống chế được tâm ma, làm sao có thể trách tội người ngoài?

Trong màn đêm, đôi mắt Lộ Ánh Tịch mở ra, môi khẽ cong nhẹ nhàng lên tiếng: "Thần thiếp chỉ nghĩ, không biết Hoàng thượng đang suy nghĩ chuyện gì."

Nàng không để ý, dịu dàng nói: "Diện mạo Diêu Hiền phi xuất chúng, chỉ tiếc vết sẹo kia…"

Lộ Ánh Tịch im lặng trong chốc lát, ôn hòa nói: "Thần thiếp chưa bao giờ nghĩ như vậy."

"Đằng sau mỗi một vết thương, đều có một câu chuyện." Lộ Ánh Tịch bình thản trả lời, không muốn phân tích. Vết thương đã liền sẹo, cần gì phải tàn nhẫn xé ra. Đối với chuyện tình cảm của người khác, nàng không hiếu kỳ. Nhưng hoàng đế dường như lại muốn vạch vết thương cũ, chỉ không biết đó là vết thương của chính hắn, hay là vết thương của "nàng".

Lộ Ánh Tịch yên lặng nghe, nàng lạnh khắp cả người. Hắn kể rất tỉ mỉ, trước mắt nàng như lờ mờ hiện ra một khuôn mặt với thần sắc nhợt nhạt và màu máu đỏ tươi, trông như yêu ma oán hận. Đa số nữ nhân đều xem trọng dung mạo của chính mình, nhưng Diêu Hiền phi lại bất chấp đối xử tàn nhẫn với bản thân. Rốt cuộc là muốn trả thù ai? Làm vậy có đáng giá không?

"Đôi khi, trí nhớ sẽ gạt con người. Đẹp trở nên đẹp hơn, xấu trở nên xấu hơn." Nàng bình thản nói, cũng không hỏi gì.

Hai người đều im lặng, không gian xung quanh cũng tĩnh mịch theo. Đột nhiên, Lộ Ánh Tịch cảm thấy áo ngủ bằng gấm bị siết chặt, hoàng đế kéo góc chăn, rồi kéo nàng lại gần.

Hoàng đế không lên tiếng, chỉ ôm nàng nhẹ nhàng, không hề có ý xâm phạm.

Nàng cũng không vùng vẫy, để mặc hắn ôm. Tay hắn đặt ngay eo nàng cũng dần ấm lên. Áo ngủ bằng gấm rất dày, nhưng người hắn lại lạnh ngắt như băng.

Hắn ho nhẹ một tiếng, lại nói: "Cứ như vậy, tốt lắm." Bàn tay hắn hơi dùng lực hơn, ôm cả người nàng vào lồng ngực.

Cằm hắn tựa nhẹ vào phần cổ gần vai của nàng, nàng thấy ngứa ngứa, rốt cục nhịn không được liền trở mình, xoay lưng về phía hắn.

Lòng nàng run run, tim đập rộn rịp. Nàng biết hắn muốn đánh vào tâm của nàng, nhưng nàng vẫn không cách nào cự tuyệt. Nếu ngay lúc này nàng đạp hắn xuống giường thì hậu quả sẽ thế nào? Nàng thầm cười khổ. Nam nhân này quá xấu xa, cố tính bộc lộ yếu đuối cho nàng xem, ra vẻ chân thành tha thiết, khiến người khác dù có nghi ngờ cũng không nỡ lòng vạch trần.

Nàng cứng đờ người, hơi thở của hắn phả nhẹ lên những sợi tóc bên tai nàng.

Nàng cũng không lên tiếng, hồi lâu sau, người hắn dần ấm hơn, bàn tay ôm eo nàng cũng buông lỏng, chắc hắn đã ngủ. Lúc này, nàng mới thở dài một hơi, cảm thấy tình huống này như đang trấn giữ thành, ngăn cản quân địch, cơ thể và thần trí đều không dám buông lơi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 31: Cải trang xuất cung

Hoàng đế hôm nay mặc bộ quần áo bằng gấm màu tím nhạt, buộc kim quan trên đầu, giống như công tử nhà giàu, hào hoa phong nhã, nhưng xem ra lực sát thương không hề giảm.

Một nhóm mấy người, cứ như vậy ra khỏi hoàng cung, điều khiển hai chiếc xe ngựa đi tới cửa thành phía Nam.

Hoàng đế xuống xe ngựa, đi tới một góc khuất lặng lẽ quan sát, thuận miệng hỏi Lộ Ánh Tịch: "Đã từng nhìn thấy tình cảnh này chưa?"

Hoàng đế cũng không nói nữa, chăm chú liếc nhìn dân chúng nối đuôi nhau đi qua cổng thành. Trong những người này, có lẽ có gian tế. Coi như mỗi ngày chỉ lẫn vào mười người, thì mười ngày liền có trăm người. Nếu cứ tiếp tục như thế, kinh đô chắc chắn đại loạn. Người Long Triêu chuyên dùng cổ thuật. Nếu như bọn chúng hạ độc với quân đội đóng quân tại kinh thành, hậu quả khó lường.

Hoàng đế nghe vậy, tán thưởng liếc nhìn nàng, gật đầu nói: "Lời này có lý."

"Còn đề xuất nào không?" Hoàng đế chăm chú nhìn về phía trước, khẽ hỏi.

[2] Cổ độc: là phương thức điều chế thuốc độc sử dụng các loại động vật độc như kim tằm cổ, ngân cổ, xà cổ,…

Nàng nhón chân, ghé vào tai hắn thì thầm mấy câu.

Lộ Ánh Tịch cười nhạt. Vào lúc này, nàng và hắn là đồng minh. Ô Quốc điều binh giúp hắn tấn công Long Triêu. Vì thế nàng giúp hắn cũng là giúp chính mình.

Hoàng đế điềm tĩnh xem xét một lúc, mới quay người đi trở về xe ngựa. Trước khi bước lên, hắn quay đầu bình thản nói: "Ánh Tịch, lên xe."

Hoàng đế đưa tay vén mành che, hào hứng nhìn ngó, thấy một quán nhỏ có không ít người vây quanh, từng làn gió mang mùi thức ăn bay tới, không khỏi lên tiếng dừng xe.

Hoàng đế nhướng lông mày, chậm rãi nói, "Bản công tử đói bụng, chúng ta kiếm gì ăn đi."

Sạp hàng rong kia, chẳng qua chỉ bán bánh nướng bình thường, nhưng mùi thơm ngào ngạt bốn phía, khiến người ta thèm thuồng.

"Mua vài cái đi." Hoàng đế chỉ tay, trên khuôn mặt ý cười dạt dào, còn thêm đầy vẻ hứng thú.

Hoàng đế liếc nhìn nàng, cũng không dự định hợp tác, sải bước đến gần sạp bánh nướng, nhìn người bán hàng rong mà nói: "Tiểu ca, cho hai cái bánh nướng."

Ai ngờ hoàng đế lấy ra một cái túi gấm ở bên hông, rút ra một tờ ngân phiếu, đưa cho người bán hàng rồi hào phóng nói: "Khỏi cần thối."

Dân chúng xung quanh hiếu kì bu lại, tranh nhau nhìn ngân phiếu là thật hay giả, vừa ngạc nhiên vừa líu lo nói: "Có thể bỏ ra một trăm lượng mua hai cái bánh nướng. Đây là quý công tử nhà ai?"

Hoàng đế thản nhiên nhận bánh nướng, gật đầu nói: "Đúng vậy, đúng vậy. Tại hạ chính là Khương thiếu gia không chịu thua kém bất kì ai."

[2] Bệnh phong: hay còn gọi là bệnh hủi hay cùi, da thịt người bệnh thường phát nhọt, lở loét...

Lộ Ánh Tịch dở khóc dở cười, nhẹ nhàng kéo tay áo hoàng đế, ý bảo hắn rời đi.

[3] Bệnh hoa liễu: dùng để chỉ những bệnh nhiễm trùng qua đường tình dục, như bệnh lậu, giang mai, viêm gan siêu vi B, HIV…

Trong toa xe, hoàng đế thích thú cười, tay cầm một cái bánh nướng, lại đưa một cái cho Lộ Ánh Tịch, nói: "Cái bánh nướng này không dễ gì có được, Hoàng hậu cùng ăn đi."

"Hoàng hậu không ăn?" Hoàng đế cười liếc nhìn nàng.

"Ừ." Hoàng đế lên tiếng, đem chiếc bánh nướng đặt lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh.

"Về cung rồi nói." Hoàng đế thu lại nụ cười thoải mái, ánh mắt liền u tối, đáy mắt chợt hiện liên một tia sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 32: Long Thể nhiễm bệnh nhẹ

Trở lại trong cung, sau khi ngự y bắt mạch cho hoàng đế, vẻ mặt hơi lộ vẻ cứng ngắc, ngập ngừng ấp úng nói: "Hoàng thượng, thể chất người đặc biệt. Mấy ngày này sợ rằng không nên ... phòng...."

Hoàng đế dựa vào long sàng, thản nhiên vẫy tay, mở miệng nói: "Trẫm trong lòng hiểu rõ, cứ sắc thuốc như thường lệ."

Còn chưa nói xong, hoàng đế đã ngắt lời của nàng, hời hợt nói: "Không cần."

Hoàng đế liếc mắt dò xét nàng, trêu đùa cười nói: "Hoàng hậu đang suy nghĩ gì đó? Rất nan giải hay sao? Đang hoài nghi Trẫm là người bất lực?"

"Hoàng hậu đừng lo." Hoàng đế chăm chú nhìn nàng, nhẹ nhàng nói ra nguyên nhân trong đó, "Mấy năm trước Trẫm ngoài ý muốn bị trúng độc, sau này mặc dù đã giải độc, nhưng cuối cùng còn sót lại một chút. Mỗi khi chuyển mùa là lúc, sẽ dễ nhiễm phong hàn. Sau khi đêm đến thân thể càng lạnh buốt. Nhưng mà, cũng không có trở ngại quá lớn, tĩnh dưỡng mấy ngày là khỏe thôi."

Nàng giương mắt nhìn hắn, nhìn thấy sắc mặt anh tuấn của hắn hơi mệt mỏi, mở miệng muốn nói, nhưng vẫn nhịn xuống. Thực ra chứng bệnh này có thể trị tận gốc, nhưng nàng không thể chữa cho hắn.

"Hoàng thượng nghìn vạn lần bảo trọng long thể." Nàng chẳng qua là lấy nhu thắng cương mà trả lời, vẻ mặt uyển chuyển hàm xúc dịu dàng, như không có chuyện gì xảy ra.

Lộ Ánh Tịch hơi cúi người, yên lặng rời đi.

Trong phòng Thái y viện, tĩnh mịch không tiếng động, chỉ có nam tử toàn thân mặc áo màu trắng xám đang ngồi phía sau bàn, miệt mài xem sách y.

Nam tử không ngẩng đầu, chỉ khẽ đáp: "Ánh Tịch, là vì chuyện vu cổ mà đến?"

"Long Triêu nằm ở nam vực, rất thiên về dùng kim tằm cổ*[1]*. Hiện nay hai nước khai chiến, Long Triêu nhất định sẽ giở mọi mánh khoé." Nam Cung

Uyên nhẹ giọng thở dài, ngước mắt nhìn về phía nàng, thấy nàng đứng dưới ánh nắng mặt trời, khuôn mặt u buồn, ân cần nói, "Ánh Tịch, phải chăng gặp vấn đề hóc búa?"

"Vì vậy, không nên chống cự trái tim của chính mình. Nó sẽ nói cho ngươi biết, ngươi nên làm thế nào." Nam Cung Uyên tiếp lời, giọng nói cực kỳ ôn hòa, ấm áp như ánh nắng.

Nam Cung Uyên không nói, thản nhiên liếc nhìn hai tay buông thõng của nàng, lẳng lặng nhìn nàng rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 33: Nảy sinh tình cảm

Thái giám đưa nàng vào tẩm cung, im lặng bước vào mà không có tiếng loan truyền. Có lẽ đã nhận được dặn dò của hoàng đế từ trước.

Lộ Ánh Tịch đứng bên long sàng, lẳng lặng nhìn hoàng đế.

Nàng cứ chăm chú ngắm hắn, hơi hoảng hốt, trong đầu dần hiện lên hình dáng của người còn lại. Đều là nam tử phong thái tuyệt thế, lại khác nhau như vậy. Một người ôn nhã đạm bạc, một người lại thâm trầm ngạo nghễ. Một người không tham không tranh, một người lại dã tâm kinh người.

Tâm trí không biết đã trôi dạt phương nào, nàng cúi đầu khẽ lẩm nhẩm:

"Giáp môn trăm trận cát vàng

[1] 2 câu thơ trên nằm trong bài thơ thứ 4 trong chùm 7 bài Hành tòng quân. Tác giả Vương Xuân Linh, nguyên tác:

Cô thành dao vọng Ngọc Môn quan

Bất phá Lâu Lan chung bất hoàn."

"Mây Thanh Hải, núi Tuyết dày

Giáp môn trăm trận cát vàng

Người nằm trên chiếc giường chạm rồng không mở mắt, chỉ phát ra một tiếng hừ nhẹ: "Hoàng hậu nên sớm trừ bỏ tâm tư 'trở về' là tốt nhất."

Lộ Ánh Tịch khom người hành lễ, không tiếp lời, chỉ xem bản thân như chưa từng nói gì, nhàn nhạt mỉm cười nói: "Hoàng thượng đã tỉnh. Thần thiếp quả thực lo lắng, cho nên lại đến nữa."

Lộ Ánh Tịch hơi nghiêng người về phía hắn, ôn nhu nói: "Hoàng thượng, để Thần thiếp bắt mạch cho Hoàng thượng được không?"

Lộ Ánh Tịch cầm lấy cổ tay của hắn, nhìn không chớp mắt, cẩn thận bắt mạch. Hắn dường như lường trước nàng sẽ lại đến? Hắn am hiểu lòng người như vậy, khiến nàng càng nảy sinh cảm giác phải thận trọng từng bước.

Hắn bình thản gật đầu, trả lời: "Những lúc thời tiết như thế này, nhất định ho khan trăm ngày."

Im lặng chốc lát, nàng khẽ nói: "Thần thiếp cả gan, xin hỏi Hoàng thượng vì sao trúng hàn độc?"

Lộ Ánh Tịch nhếch môi, không nói. Nàng không phải hiếu kỳ, chỉ là muốn tùy bệnh bốc thuốc, để tránh việc chuẩn đoán sai. Mà thôi, mỗi người đều có bí mật, hắn không muốn nói cũng không ảnh hưởng đến việc nàng thử nỗ lực một lần.

Hoàng đế từ chối cho ý kiến mà chỉ nhìn nàng, nói bóng gió: "Hoàng hậu nên suy nghĩ kỹ càng mới được."

Hoàng đế cười như không cười nhìn nàng: "Hoàng hậu sẵn lòng nỗ lực vì Trẫm không toan tính. Trẫm thật cảm động."

"Hoàng hậu muốn bảo vật trân quý gì?" Hoàng đế tao nhã cười nhạt, ánh mắt mang một chút nghiền ngẫm.

Hoàng đế bật cười sảng khoái, khuôn mặt giãn ra, như cực kỳ khoái chí: "Hoàng hậu tính toán kỹ lưỡng như thế, không làm thương nhân quả thật đáng tiếc. Chữa một bệnh, đổi một mạng. Nhưng cuộc mua bán này Trẫm lại bị lỗ."

Hoàng đế mỉm cười một lúc lâu, dứt khoát vỗ tay đáp ứng nói: "Được, Trẫm chấp nhận yêu cầu này." Nếu hắn muốn mạng của nàng, thì kim bài miễn tử cũng không cứu được. Nếu hắn rắp tâm muốn đày đọa nàng, cũng có rất nhiều cách.

Nàng khẽ quỳ một gối, tạ ơn nói: "Thần thiếp khấu tạ Hoàng thượng thánh ân."

"Ngay bây giờ thì thế nào?" Lộ Ánh Tịch đứng lên, giọng nói trầm thấp. Cuộc mua bán này không hoàn toàn có lợi, làm càng sớm càng tốt.

Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng lắc đầu, thần sắc kiên định. Đau khổ của hắn, nàng sẽ chịu đựng thay hắn. Nàng không sợ băng hàn đau đớn, nhưng cũng không thể không lo lắng. Sau này khi hàn độc phát tát, nếu thêm bệnh tim bẩm sinh của nàng, sẽ giày vò như bị tra tấn ở địa ngục sao?

Lộ Ánh Tịch vẫn giữ nụ cười yếu ớt, giấu đi chút lưỡng lự. Nếu không phải tại hắn phong bế nội lực của sư phụ, thì nàng đâu cần phải làm chuyện này? Sư phụ từng nói, mọi thứ đều có nhân quả tuần hoàn, tự có số mệnh, nghĩ đến quả thật rất có đạo lý.

"Vâng." Nàng khẽ trả lời, trong lòng có chút suy nghĩ trào phúng. Con người bao giờ cũng rất ích kỷ, hắn sẽ không cảm kích nàng, cũng sẽ không cảm thấy chút áy náy nào. Dù sao, nàng xem việc này như một canh bạc, đổi lấy kim bài miễn tử. Hắn chỉ coi như bản thân đang cầu được ước thấy sao? Như thế cũng tốt, mọi người đều không chịu thua thiệt, tương lai cũng không cần phải nương tay.

Mấy cung nhân nghe tiếng mà tiến vào, sau đó nhận mệnh lui xuống làm việc.

"Không biết Hoàng thượng ám chỉ bài thơ nào?" Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng đôi mắt sâu thẳm của hắn, phát hiện ánh mắt hắn giờ phút này đặc biệt dịu dàng.

……

Duy mình nàng tuyệt sắc.

Ngoảnh đầu nước ngả nghiêng.

Giai nhân gặp mấy lần?" *[2]*

Bắc phương hữu giai nhân,

Nhất cố khuynh nhân thành,

Ninh bất tri khuynh thành dữ khuynh quốc?

Lộ Ánh Tịch không lên tiếng, khẽ rũ mi mắt, lại âm thầm nắm chặt tay, giống như chống lại sự xâm lấn của ngoại lực. Lòng bàn tay vì sử dụng sức quá mức, thoáng chốc mồ hôi đã thấm ướt cả một mảng.

Lộ Ánh Tịch bất ngờ trợn mắt, như bị sét đánh, trong lòng chấn động. Nảy sinh tình cảm? Không! Trái tim của nàng tuyệt đối không trao cho hắn! Giữa bọn họ chỉ có thể có tranh giành đại nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 34: Tài năng đế vương

Các cung nhân nhẹ nhàng lui xuống, đóng cửa tẩm cung lại.

Hoàng đế theo lời nàng ngồi vững vàng trên giường, nhưng vẻ mặt lại uể oải khác thường, chậm rãi nói: "Tại sao Hoàng hậu không cân nhắc một cách khác?"

Hoàng đế nhếch khóe môi, nụ cười đầy ẩn ý.

Hoàng đế bỗng nhiên dịch người sang, cầm tay nàng, đùa giỡn cười nói: "Hoàng hậu, trẫm thích phương pháp khác."

Vẻ mặt hoàng đế chợt trầm xuống, không vui nói: "Trẫm cũng không phải là đang nói giỡn."

Nói xong, nàng xoay người xuống giường, muốn nhanh chóng rời đi. Hắn có phần khinh người quá đáng, cho dù nàng không phải là xuất phát từ tấm lòng chân thành, nhưng cũng là giúp hắn. Vậy mà hắn lại muốn hại nàng mới cam lòng?

Nàng quay người lại, lãnh đạm nhìn hắn: "Hoàng thượng có gì căn dặn?"

Đáy mắt Lộ Ánh Tịch hiện lên một chút mỉa mai. Nàng quả thật muốn đem kim bài miễn tử đưa cho sư phụ, nhưng cái này không có nghĩa là nàng sẽ không biết phân nặng nhẹ.

"Rất tốt." Hoàng đế gật đầu, chậm rãi thu lại vẻ mặt lạnh lùng, hắng giọng cười khẽ: "Hoàng hậu vẫn không bị dụ dỗ mê hoặc, trái tim vẫn sáng suốt y nguyên. Hiếm thấy, thật hiếm thấy."

"Lại đây." Hoàng đế ngoắc tay với nàng, thần sắc đã trở nên dịu dàng như trước.

"Ánh Tịch." Hắn đột nhiên kêu tên nàng, giọng nói trầm ấm mà dịu dàng: "Nàng có biết, nhược điểm lớn nhất của nàng là gì không?"

"Mỗi người đều có nhược điểm, nhưng có những người dù bị đâm trúng chỗ mềm yếu, vẫn có thể cười nói vui vẻ như trước, tuyệt đối sẽ không để người khác phát hiện ra." Hoàng đế như xúc động mà bày tỏ, như vừa thương xót lại vừa trìu mến, thở dài nói: "Đạo hạnh của nàng còn thấp lắm."

Hoàng đế lại than nhẹ một tiếng, nói tiếp: "Trẫm nhắc nhở nàng một lần nữa, hàn độc tổn hại sức khỏe, có lẽ so với những gì nàng tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn. Đừng làm những chuyện khiến bản thân hối hận."

Hoàng đế chăm chú nhìn nàng, lắc đầu khẽ cười: "Trẫm khẳng định, sau này nàng sẽ hối hận."

"Trẫm thay đổi chủ ý. Dư độc này không giải cũng được." Hoàng đế ý cười nồng đậm, mang theo chút kiêu ngạo ngông cuồng nói: "Trẫm muốn sẽ có một ngày nàng can tâm tình nguyện, vì Trẫm làm tất cả."

Đôi mắt hoàng đế trong vắt, sắc bén như gươm, lại tiếp tục nói: "Nàng vì Nam Cung Uyên mà đòi lấy kim bài miễn tử, ngoài xuất phát từ 'tình cảm' thầy trò còn có..." Hắn cố tình nhấn mạnh chữ "tình cảm", dừng một chút lại nói: "Tất nhiên cũng có tính toán cho chính mình. Đã hy sinh mà còn tính toán như vậy, nếu là Trẫm, Trẫm sẽ không cần."

"Cái Trẫm muốn, là thứ hoàn toàn thuần túy, không lẫn một chút tạp chất." Hoàng đế nói đến đây thì không nói gì thêm nữa, mà lại xoáy sang chuyện khác: "Chuyện hàn độc cỏn con này, Trẫm còn không để tâm. Chi bằng Hoàng hậu hãy dồn hết tâm trí vào việc nghiên cứu vu cổ."

Hoàng đế liếc nàng một cái, ranh mãnh cười nói: "Giờ mới phát hiện Trẫm rất tốt sao?" Không đợi nàng đáp lại, hắn liền chuyển sang chuyện khác, nghiêm mặt nói, "Thuốc dẫn của thuốc giải cổ độc, nội trong ba ngày Trẫm sẽ có."

Im lặng một lúc, hắn ung dung nói: "Từ lúc Trẫm nhiễm phong hàn, nhiệt độ cơ thể nhất định sẽ đột ngột hạ thấp. Đêm lạnh khó chịu, đêm nay Hoàng hậu hãy ở lại Thần Cung đi."

Nàng lộ ra nụ cười tủm tỉm, trong đôi mắt lại xẹt qua chút gian xảo.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 35: Nửa năm ước hẹn

"Nương nương, hôm nay đúng là một cơ hội tốt, hà cớ gì Nương nương lại muốn nhường cho Hạ Quý phi?" Tinh Thấm thắc mắc, ánh mắt thoáng hiện chút bất mãn.

Tinh Thấm âm thầm cắn môi, cúi đầu phục tùng, cung kính nói: "Nô tỳ không dám, nô tỳ xin cáo lui."

Nàng thay chiếc váy thêu trăng lưỡi liềm của Phượng cung, lại lần nữa đến Thái y viện. Đêm nay đã có Hạ Quý phi xum xoe bên hoàng đế, vừa vặn nàng và sư phụ có thể trò chuyện vui vẻ.

Nam Cung Uyên đứng lặng trong đình viện yên tĩnh không một bóng người, ngẩng đầu nhìn xa xăm, không biết là đang suy tư điều gì.

Y chầm chậm xoay người, mặt như ngọc như ngà, khuôn mặt sáng sủa thanh nhàn, nho nhã mỉm cười nói: "Ánh Tịch, ta đã chuẩn bị được một ít dược liệu giải cổ độc, ngươi không cần phải thường xuyên lui tới Thái y viện."

Nam Cung Uyên vẫn tươi cười ôn hòa, lại thẳng thừng hỏi: "Ngươi muốn giết ai?"

Nam Cung Uyên chăm chú nhìn nàng , ôn nhu mà nhếch môi, lời nói nhẹ như gió xuân: "Ánh Tịch, là ta cho Tinh Thấm độc dược."

"Cung nữ có diện mạo giống ngươi, chính là kẻ thù trong số mệnh của ngươi. Nhưng ngươi vẫn chủ quan khinh địch, Tinh Thấm cũng là vì lo nghĩ cho đại cục mà thôi." Nam Cung Uyên cũng than nhẹ, dường như tiếc nuối, lại như thương xót, "Độc dược ta đưa cho Tinh Thấm, là độc dược mãn tính, không

đến nỗi mất mạng, nhưng lâu ngày tâm trí sẽ dần suy yếu, không khác gì một đứa trẻ."

Lặng im hồi lâu, nàng mới ngước mắt nhìn hắn, trầm giọng mở miệng: "Sư phụ, chốn hoàng cung phức tạp xấu xa, vốn không thích hợp để sư phụ lưu lại lâu dài." Nàng thật không muốn bàn tay của sư phụ bị vấy bẩn.

"Nếu Ánh Tịch muốn sư phụ sớm rời khỏi đây?" Lông mày nàng nhíu chặt, trong lòng buồn bực không thể tả. Nàng không muốn sư phụ phải nhúng tay vào những việc này, càng không muốn nhìn thấy y vì nàng mà làm những chuyện trái với lương tâm.

Lộ Ánh Tịch trong lòng chấn động, kinh ngạc trố mắt. Cuối cùng y cũng nói ra? Y sẵn lòng đem nàng đi cùng? Điều này phải chăng y đối với nàng… có tình cảm?

"Sư phụ, tại sao lại là nửa năm?" Nàng cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Được, nửa năm." Nàng lẩm bẩm tự nhủ. Nàng sẽ xem đây như là một ước định, một ước định vô cùng quan trọng với nàng.

Nàng đứng tại chỗ, nhìn theo chiếc áo xám phong phanh, thân hình thẳng tắp, hồi lâu vẫn chưa thể định thần.

Nàng liền lên giường chuẩn bị ngủ, nhưng vẫn trằn trọc trở mình mãi không ngủ được. Lời sư phụ nói lúc nãy, vẫn còn quanh quẩn bên tai. Quy ẩn giang hồ, tự do tự tại. Nàng có thể không? Phải chăng nửa năm sau thiên hạ đã bình định? Nàng sẽ thất bại thảm hại? Hay Mộ Dung Thần Duệ thất bại? Có thể xuất hiện cục diện cả hai cùng có lợi, không tổn thương bá tánh, không xảy ra chiến tranh?

Lộ Ánh Tịch thở dài một tiếng, đứng dậy đến bên cửa sổ, ngắm nhìn ánh trăng giắt trên bầu trời đêm xa xa. Vầng trăng sáng này, so với lúc ngước nhìn tại cố hương, không khác biệt. Thế nhưng nàng đã không còn là cô công chúa không buồn không lo ngày đó nữa.

Chốc lát, sau lưng có người tiến lại gần. Bỗng thấy trên người ấm áp, thì đã có một chiếc áo choàng qua vai nàng.

"Hoàng thượng." Nàng quay đầu, mỉm cười: "Đêm đã khuya như vậy, Hoàng thượng còn chưa ngủ?"

"Thần thiếp vẫn đang chờ Hoàng thượng tuyên gặp." Nàng cười trả lời, nhưng trong lòng lại nghĩ, hắn gần đây chuyên dùng chiêu tình cảm dịu dàng để tấn công, ý đồ chinh phục nàng sao?

Nàng thuận thế rúc vào lòng ngực hắn, lại nói: "Nhiệt độ cơ thể Hoàng thượng rất thấp, nếu bị Hoàng thượng ôm cả đêm, Thần thiếp không muốn nhiễm phong hàn cũng khó."

Trực giác nàng bỗng cảm thấy bất an, lấy tay khẽ đẩy lồng ngực rắn chắc của hắn, nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng, để thần thiếp đi sai người nhóm lò sưởi."

Nàng liền cứng đờ người, trong đầu không khỏi hoang mang. Phản kháng? Hay là thuận theo?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 36: Nụ hôn đầu rung động

Nhưng trên thực tế, trong lòng Lộ Ánh Tịch đang đấu tranh kịch liệt. Đẩy hắn ra? Hay là cứ mặc hắn hôn?

Dứt lời, không đợi nàng phản ứng, hắn lại cúi xuống hôn lần nữa, ra sức cắn mút cánh môi mịn màng của nàng, giống như trừng phạt nàng tội không chuyên tâm.

Đầu lưỡi hắn khéo léo cậy mở đôi môi nàng, rồi len lỏi vào miệng nàng, thỏa sức chiếm lấy, quấn quýt lưỡi cô.

Nàng như nghe thấy tiếng tim mình đập rộn ràng.

Nàng ngửa mặt lên, gò má nàng nóng bừng, hai tay chống trước ngực hắn, cố gắng đẩy mạnh hắn ra.

Sắc mặt Lộ Ánh Tịch ửng đỏ, ngoài ngượng ngùng ra, còn có vài phần tức giận. Nàng giận ngôn ngữ hành vi cợt nhả của hắn, càng thêm giận chính mình không sớm đẩy hắn ra.

"Nếu Hoàng hậu cứ nhìn Trẫm chằm chằm như vậy, Trẫm không dám đảm bảo mình có làm lần nữa hay không." Hắn trêu chọc cười nhìn nàng.

Hoàng đế theo bước nàng, ngồi xuống bên mép giường. Nhìn nàng cố rúc vào tấm chăn gấm, cuộn mình trốn vào góc giường, không khỏi lắc đầu bật

cười. Lần đầu tiên hắn chứng kiến điệu bộ trẻ con này của nàng, trông thật đáng yêu thú vị.

Lộ Ánh Tịch đưa lứng về phía hắn, không lên tiếng. Nàng phải thấy khó chịu mới đúng chứ, nhưng vừa rồi hình như nàng không thấy chán ghét. Nàng như vậy, có phải là nàng đang phản bội trái tim mình không?

Ánh mắt dần u ám, bỗng trở nên lạnh lẽo. Hắn quyết không cho phép bản thân nảy sinh chút tình cảm nào với nàng. Hắn chỉ muốn nàng yêu hắn, mà không phải chính hắn cũng sa vào.

Một lát sau, Lộ Ánh Tịch vén chăn, ngồi dậy, nét mặt bình tĩnh dịu dàng, mở miệng nói: "Hoàng thượng, đêm đã khuya, hay là đi ngủ sớm?"

Hắn tự mình cởi áo lên giường, ngửa mặt nằm thẳng, giữ khoảng cách với nàng.

"Rồi." Hắn nhàn nhạt lên tiếng, nghiêng người, kéo nàng ôm vào vào lòng, thấp giọng hỏi: "Trẫm ôm nàng ngủ, được chứ?"

Hắn cũng không hỏi lý do, nắm tay nàng dưới chăn gấm.

Ước chừng thời gian khoảng một chén trà, nàng điều tức khí huyết thu tay về, ôn nhu hỏi: "Hoàng thượng có cảm thấy ấm hơn không?"

Nàng nghe ra được, thực ra loại ôn nhu này của hắn cũng không có chút thực tâm. Nhưng nàng cũng không lưu tâm. Chẳng qua nàng còn nợ hắn một ân huệ. Lần trước khi bệnh tim của nàng tái phát, hắn cũng đã giúp nàng.

Hắn dịu dàng ôm nàng, hạ thấp giọng nói: "Ánh Tịch, nàng có nghĩ tới hay không, Trẫm có thể mang đến cho nàng, nhiều hơn so với bất kỳ nam tử nào trên đời."

"Không, ý Trẫm không phải chỉ những thứ đó." Hắn đặt cằm lên hõm vai của nàng, như có như không mà vuốt ve, trầm giọng nói, "Trẫm có thể làm nàng trở thành nữ tử hạnh phúc nhất thiên hạ, biết nàng, hiểu nàng, thương nàng, sủng nàng."

Hắn cũng trầm mặc trong chốc lát, lại mối chầm chậm nói: "Ánh Tịch, có đôi khi đối nhân xử thế không nên quá sáng suốt, mới có thể dễ dàng vui vẻ."

"Thỉnh thoảng." Hắn thẳng thắn thành thật trả lời, "Trẫm cũng thường hy vọng bản thân hồ đồ một chút."

Hắn cũng khẽ bật cười, nói: "Xem ra Trẫm và nàng trời định số mệnh vất vả, không có phúc được hưởng thanh nhàn.."

"Đợi đến ngày đó, chỉ sợ tâm tình đã không còn như hiện tại." Hắn trả lời đầy ngụ ý.

Hắn nhếch khóe môi, ánh mắt sâu thẳm âm u lạnh lẽo, lộ chút cô đơn hiu quạnh. Nếu nàng vẫn muốn duy trì tỉnh táo. Vậy thì, sau này đừng trách hắn tàn nhẫn vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 1: Cảnh giác với tai họa ngầm

Lộ Ánh Tịch trong lòng lại có chút cảm thán. Nàng cố ý bảo Tinh Thẩm bố trí mê cung, gạt hoàng đế hướng nghi ngờ mật đạo có thể nằm trong cung Vô Ưu. Thế nhưng nàng vẫn cảm thấy hoàng đế không phải là người dễ bị lừa gạt như vậy. Hắn hạ lệnh tu sửa lãnh cung, rõ ràng là cảnh cáo nàng. Có lẽ, thực sự có một ngày, nàng sẽ phải dọn vào ở trong cung Vô Ưu âm u lạnh lẽo này.

Chỗ ở của cung nữ đơn giản nhỏ hẹp, ngoại trừ cái bàn là một chiếc giường, không có bất kì đồ vật xa xỉ nào.

"Ngươi có thương tích trong người, không cần đa lễ." Lộ Ánh Tịch đưa tay ngăn động tác của nàng ta, nhỏ nhẹ hỏi: "Vết thương trên người có đỡ hơn chút nào không?"

Nàng nhìn thần sắc của nàng ta, xác nhận là nàng ta không biết bản thân bị trúng độc. Lộ Ánh Tịch trong lòng thương hại, ngồi xuống mép giường, cầm tay nàng ta, vỗ nhẹ mấy cái, nói lời an ủi ngon ngọt: "Ngươi chỉ cần an tâm tịnh dưỡng, không cần vội vàng bình phục để làm việc. Bản cung sẽ dặn dò người dưới, bổng lộc hàng tháng vẫn như cũ."

Ngón tay Lộ Ánh Tịch khẽ lướt qua mạch cổ tay của nàng ta liền thu tay về, trong lòng thầm kinh ngạc. Sao lại không có dấu hiệu bị trúng độc?

Lộ Ánh Tịch bất giác toàn thân ớn lạnh. Sư phụ nói không sai, nàng đã quá khinh địch. Tê Điệp này đâu chỉ không tầm thường, quả thực chính là nhân vật thân tàng bất lộ*[1]*.

"Nương nương, nô tỳ sẽ tĩnh dưỡng thêm mấy ngày, không có gì đáng ngại. Đến lúc đó nô tỳ lại có thể hầu hạ bên cạnh Nương nương , để báo đáp ân huệ thương yêu lo lắng của Nương nương." Giọng điệu Tê Điệp mềm mỏng, vẻ mặt khờ khạo ngây thơ, cất tiếng nói trong vắt, "Nương nương là chủ tử tốt nhất mà nô tỳ từng gặp."

"Nô tỳ cung tiễn Nương nương." Tê Điệp gắng gượng xuống giường, quỳ trên mặt đất nghênh tiễn.

Trở lại tẩm cung của mình, Lộ Ánh Tịch cẩn thận đóng cửa sổ, khởi động cơ quan tiến vào thạch thất dưới Phượng sàng.

"Truyền ý chỉ Bản điện, phái hai Hi vệ, tra rõ thân phận của cung nữ Tê Điệp." Lộ Ánh Tịch truyền lệnh, ngắn gọn xúc tích. Dứt lời, nàng ngay lập tức xoay người lên lại mặt đất.

Kỳ hạn ba ngày đã tới, nhưng hoàng đế còn chưa phái người đưa thuốc dẫn, nàng suy xét một chút, mới quyết định tự mình đi thúc giục hắn.

Đợi khoảng một khắc, có người bước nhanh vào, hướng nàng chắp tay cúi chào, giọng nói cứng rắn: "Hoàng hậu nương nương phượng an."

Phạm Thống nhăn mặt, lạnh lùng nói: "Phạm mỗ phụng lệnh Hoàng thượng thông báo cho Hoàng hậu một tiếng, Hoàng thượng chính sự bộn bề, hôm nay không rảnh tiếp kiến Hoàng hậu." Hắn không biết tại sao cứ nhìn thấy nữ tử này, liền có luồng khí buồn nôn dâng trào, cảm giác vừa chán ghét vừa cáu kỉnh bực dọc.

Đôi lông mày của Phạm Thống càng cau chặt lại, hắn rất ghét nhìn nụ cười này của nàng, cười như không cười, phóng đãng không đứng đắn.

Cặp lông mày của Phạm Thống cau chặt lại gần như vặn vẹo, nhăn mặt nói: "Hoàng thượng lệnh cho Phạm mỗ đưa Hoàng hậu hồi cung."

Nàng ngồi trên kiệu, Phạm Thống sải bước đi theo, lẽo đẽo bên cạnh, nhưng không hé răng nửa lời, giống như đối với người nào đó sinh hờn dỗi.

Bước chân Phạm Thống vẫn duy trì tốc độ ổn định so với kiệu, mắt hướng thẳng phía trước, cất giọng lạnh nhạt trả lời: "Không có."

Từ Thần Cung đến cung Phượng Tê, vốn chỉ mất khoảng nửa nén nhang, nhưng kiệu đã đi được một nén nhang, vẫn không dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2: Tự nguyện thua cuộc

Đến khi xe kiệu dừng lại, Lộ Ánh Tịch mới thấy rõ hàng chữ to màu vàng trên biển bài lầu các… Tàng Thư Các*[1]*. Có người nói, đây là nơi hoàng đế yêu thích nhất, ngoại trừ người hầu thân cận tới quét dọn định kỳ, thì không ai được phép đến đây.

Lộ Ánh Tịch chầm chậm bước xuống, phất tay ý bảo thái giám khiêng kiệu rời đi, để lại nàng và Phạm Thống đang đứng lặng với nhau.

Ánh mắt Phạm Thống sáng ngời, nhìn nàng chăm chú, giọng điệu trầm trầm vang lên: "Phạm mỗ nghe nói, Hoàng hậu có một chiếc nhẫn bạc."

Phạm Thống cau mày, vào thẳng vấn đề: "Vì đại cục, mong Hoàng hậu rộng lòng, giao chiếc nhẫn đó ra."

Thấy nàng cười tươi rạng rỡ, Phạm Thống phát cáu, đanh giọng: "Hoàng thượng chỉ vì xã tắc yên ổn, cớ sao Hoàng hậu lại ích kỷ giữ khư khư chiếc nhẫn đó?"

Nếu hoàng đế ỷ mạnh gây sức ép, có lẽ Hàn Thị không dám từ chối, nhưng từ đó trở đi, chắc chắn họ sẽ không thật lòng thật dạ ủng hộ hắn nữa. Còn nếu nàng tự đứng ra hồi báo ân huệ, kết quả cũng tương tự như vậy. Mai sau nếu nàng thất thế, Hàn gia nhất định sẽ giậu đổ bìm leo, tàn nhẫn vùi dập nàng để hả giận.

Lộ Ánh Tịch thôi cười, bình thản nói: "Phạm hiệp sĩ, nếu Bản cung không giao nhẫn ra, ngươi sẽ làm thế nào?"

Lộ Ánh Tịch trầm ngâm, đôi mắt nàng trong vắt, lòng sáng như gương. Giả sử nàng thua, nàng phải giao ngay chiếc nhẫn ra cho hắn. Ván cược này, không có lợi gì với nàng. Nhưng nàng coi trọng nhân tài như Phạm Thống, nàng muốn hắn tâm phục khẩu phục.

"Hoàng hậu muốn cược thế nào?" Phạm Thống tràn đầy tự tin, như thể đã tính trước mọi việc.

Phạm Thống do dự, ngập ngừng nói: "Nếu hai người đều chịu được, thì thế nào?"

Phạm Thống khinh thường, vốn muốn bác bỏ, nhưng chợt nhớ đến lời nhắc nhở của hoàng đế, hắn nghiến răng, gật đầu: "Hoàng hậu đã tự tin như vậy,

Phạm mỗ từ chối là bất kính. Xin Hoàng hậu xuất chưởng trước." Nói xong, hắn nhắm mắt, đứng ưỡn ngực, dồn khí xuống đan điền, vận chân khí bảo vệ toàn thân.

"Phạm hiệp sĩ, chuẩn bị xong chưa?" Nàng cười nhẹ hỏi, ngầm vận nội công, dồn sức mạnh vào tay phải.

Lộ Ánh Tịch xoay nhẹ tay, lòng bàn tay tụ khí mạnh như bão táp, kích chưởng thẳng về phía hắn!

Ánh mắt Lộ Ánh Tịch cương quyết, không thu tay về, ngược lại còn tăng thêm sức, bỗng đánh mạnh vào ngực trái của hắn!

"Phụt..." Phạm Thống phun một ngụm máu tươi, cả người rung động. Dù đã nỗ lực chống chế, vẫn lảo đảo nhích một bước nhỏ.

Đan dược kia vừa vào miệng đã tan ngay, Phạm Thống không kịp nhổ ra, chỉ biết phẫn nộ trừng mắt nhìn nàng.

Phạm Thống vận khí điều tức, chốc lát sau, cảm giác kinh mạch đã được đả thông, hắn mới dám kết luận viên thuốc lúc nãy không phải thuốc độc.

Phạm Thống giơ tay áo lau vệt máu trên khoé miệng, còn chút ít khí hư, nhưng đánh cược đã định, hắn đương nhiên phải gắng sức đến cùng.

"Không cần cược nữa." Cửa lầu các vọng đến âm thanh nho nhỏ, một bóng người vận áo bào sáng lấp lánh thong dong bước tới, diện mạo người đó anh tuấn sáng sủa, nụ cười tao nhã, vừa đi vừa nói, "Tiểu Phạm, tuy ngươi giỏi võ công, nhưng đáng tiếc tính cách quá ngay thẳng."

"Hoàng thượng." Phạm Thống xấu hổ cúi đầu, lúng túng nói, "Phạm mỗ đã phụ lòng nhờ cậy của Hoàng thượng."

Phạm Thống lườm Lộ Ánh Tịch, lẳng lặng xoay người rời khỏi.

"Hoàng hậu rất giỏi dùng thủ đoạn." Hoàng đế như khen lại như than thở, cười liếc nàng.

"Chiếc nhẫn đó, Hoàng hậu không thể đưa Trẫm được sao?" Giọng điệu hoàng đế dịu dàng, pha đầy dụ dỗ.

Hoàng đế nhếch miệng, cười ấm áp: "Hoàng hậu nói vậy, nghe cứ như Trẫm đang ép buộc nàng. Nếu đã thế, Trẫm và Hoàng hậu cùng cược một ván."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 3: Khó phân cao thấp

Hoàng đế lười biếng híp mắt, nét mặt thong thả, thẳng thừng nói: "Nếu Trẫm thua, Trẫm sẽ ban cho Hoàng hậu một tấm kim bài miễn tử."

"Vừa rồi Hoàng hậu đã so võ công với Tiểu Phạm, vậy giờ chúng ta so văn?". Hoàng đế chăm chú nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng ôn nhu như ngọc, lại ẩn giấu sự sắc sảo nhanh chóng được thu vào trong.

Đúng là mưu mô thâm độc! Hắn muốn nàng và Hàn gia đối nghịch! Thử hỏi có người nào sau khi bị cưỡng đoạt bảo vật gia truyền mà không chờ đợi cơ hội phục thù? Hắn không chịu cho nàng sống qua những ngày tháng an bình. Canh bạc này, hắn nhất định sẽ không để nàng thắng!

Lộ Ánh Tịch không lên tiếng, trong lòng thầm nghĩ. Ngàn chữ, chỉ cần phút chốc nàng có thể ghi nhớ. Nhưng chuyện này quá dễ dàng ngược lại càng thêm kỳ lạ. Mặc dù lòng mang ngờ vực nhưng nàng vẫn cười nhạt nói: "Có thể cho Thần thiếp xem quyển binh thư đó trước không?"

Lộ Ánh Tịch im lặng không nói, chỉ nhàn nhàn cười. Binh bất yếm trá*[1]*, nàng không thể không đề phòng.

"Được, nàng đi theo Trẫm." Hoàng đế dường như bất đắc dĩ lắc đầu, đi đến Tàng Thư Các.

Hoàng đế đến một góc khuất, rất quen thuộc rút một quyển sách, tiện tay mở ra, nói: "Hoàng hậu có thể thử kiểm tra, xem có chỗ nào không ổn."

"Thế nào? Hoàng hậu có dám chấp nhận đánh cược này cùng Trẫm không?" Hoàng đế đem quyển sách khép lại, cười hỏi, trong giọng mang theo vài phần khiêu khích.

"Hoàng hậu nếu không dám, vậy Trẫm coi như nàng bỏ cuộc chịu thua." Lông mày Hoàng đế nhướng cao, khẽ chế giễu nhìn nàng.

"Như vậy Trẫm không phiền Hoàng hậu ở đây đọc sách. Sau hai canh giờ, Trẫm sẽ quay lại." Bờ môi hoàng đế nhếch lên một nụ cười vui vẻ, đưa nàng quyển sách trong tay rồi ung dung chậm rãi rời đi.

Nàng đang chuẩn bị bắt đầu xem kỹ, chợt nghe thấy vài âm thanh kỳ quái, cả gian phòng rộng lớn bỗng trở nên tối đen kịt, không một chút ánh sáng!

Lộ Ánh Tịch oán hận nghiến răng, Mộ Dung Thần Duệ hèn hạ bỉ ổi, quả nhiên là tên lừa gạt!

Lộ Ánh Tịch tức giận thầm chửi rủa: "Hai canh giờ! Mộ Dung Thần Duệ, ngươi muốn lấy mạng của ta đây mà!" Thời gian dài như vậy, chẳng phải muốn nàng hít thở không thông rồi chết ngạt ở chỗ này sao?

Bị giam trong không gian tăm tối, bàn tay trước mắt cũng không nhìn thấy năm ngón tay, Lộ Ánh Tịch lần mò một lát, liền từ bỏ. Phàm là cơ quan, chắc chắn sẽ có nút mở và đóng. Nàng am hiểu sâu sắc thuật Kỳ Môn Ngũ Hành*[2]*, có thể khẳng định bộ phận mở khóa không ở bên trong, mà ở bên ngoài lầu các.

Nàng ngồi bệt ở một góc, tĩnh tâm suy nghĩ. Hoàng đế sẽ không để cho nàng chết như vậy, cho nên hắn nhất định tính toán thời gian kỹ lưỡng, đợi đến lúc nàng thiếu dưỡng khí mà ngất lịm, hắn sẽ vào đây.

Nàng lần mò mở cuốn binh thư ra, đặt trên mặt đất. Sau đó nàng tháo xuống sợi dây đỏ trên cổ, một khối ngọc Quan Thế Âm sáng lóng lánh thình lình xuất hiện trong lòng bàn tay.

[3] Huỳnh thạch: là loại đá có màu vàng, hồng, xanh hoặc tím, là loại đá quý. Có thể dùng để trị liệu các bệnh về não và tim mạch và phát sáng trong bóng tối.

Đợi đến lúc nàng gắng gượng xem hết quyển binh thư, trên trán nàng đã nhễ nhại mồ hôi lạnh.

Trong không gian quay cuồng nàng dường như loáng thoáng nghe thấy tiếng khởi động cơ quan vang lên.

Hắn cúi người ôm nàng, vỗ nhẹ lên má nàng, khẽ giọng gọi: "Ánh Tịch."

Bên tai hình như thấp thoáng có giọng nói nhẹ nhàng nồng ấm nói gì đó với nàng, nhưng nàng nghe không rõ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 4: Người thắng làm vua

Tẩm cung im ắng, chỉ có Tinh Thấm đứng hầu cạnh Phượng sàng, yên lặng chờ đợi.

"Nương nương đã tỉnh rồi?" Tinh Thấm thấy thế cúi thấp người cung kính nói, "Nương nương đã ngủ một ngày một đêm, nô tỳ có chuẩn bị cháo tổ yến, Nương nương có muốn ăn một chút cho ấm dạ không?"

Khóe miệng biếng nhác khẽ nhếch, trong mắt nàng ánh lên một chút mỉa mai. Nàng đã sớm có dự cảm, hoàng đế sẽ không dễ dàng để cho nàng thắng.

"Ừ, ngươi đi đi." Lộ Ánh Tịch thản nhiên đáp, chẳng hề bất ngờ.

Nàng chậm chạp bước ra khỏi tẩm cung, dừng chân trong đình viện, nhắm mắt cảm nhận bầu không khí mát rượi trong lành của những cơn gió xao động trong buổi chiều tà, môi khẽ nhếch thành nụ cười nhạt. Ván bài này, hoàng đế đã xảo quyệt lập mưu tính kế từ trước, nhưng nói cho cùng thì hắn cũng không làm trái quy tắc. Ai bảo trước đó nàng không cùng hắn giao ước rõ ràng chứ? Giống như lúc nàng thắng Phạm Thống, cũng dụng mưu tính kế, mặc dù thủ đoạn khác nhau, nhưng bản chất đều giống nhau. Thế gian này, người thắng làm vua, đó là đạo lí hiển nhiên, không thể phản bác. Huống hồ, nàng vốn cũng không có dự định giữ khư khư chiếc nhẫn kia. Muốn tiêu diệt Long Triêu, đây là điều hiện thời Ô Quốc không thể tự mình làm được. Cho nên, bất luận nàng có can tâm tình nguyện hay không, cũng phải trợ giúp Mộ Dung Thần Duệ.

Ngồi vững vàng trên nhánh cây rắn chắc, nàng hớn hở đung đưa đôi hài thêu hoa qua lại, đưa mắt nhìn về tòa cung điện nguy nga lộng lẫy phía xa xa. Cung vàng điện ngọc, to lớn hùng vĩ. Nhưng nàng không có chút cảm xúc nào đối với quan cảnh tráng lệ này, chỉ suy nghĩ lan man. Quan hệ hiện giờ giữa nàng và hoàng đế, giúp nhau chẳng qua là kế sách tạm thời. Mà trong lòng nàng cũng thầm chờ mong, đợi đến một ngày nào đó chính thức gặp nhau trên chiến trường, giữa nàng và hắn, ai thắng ai thua. Trận chiến này chắc chắn sẽ vô cùng gay gắt, nhưng cũng không kém phần thú vị.

Lộ Ánh Tịch ngồi trên cao nhìn xuống, nheo mắt nhìn hắn, vẫn không định nhảy xuống.

Lộ Ánh Tịch buồn bực khẽ hừ, hắn vẫn còn có hứng thú trêu chọc nàng.

Lộ Ánh Tịch nhướng mày, dịu dàng cười nói: "Thần thiếp đúng là đang phiền não đây. Bản thân đang ở trên cao thế này, không biết phải xuống như thế nào nữa."

“Nơi này phong cảnh tuyệt đẹp, Hoàng thượng có thể lên đây cùng thưởng thức?” Nàng vẫy tay với hắn, khuôn mặt tươi cười như đóa hoa đang nở, rực rỡ động lòng người.

Cành cây cao lớn bỗng đong đưa rung rinh, rõ ràng không chịu nổi sức nặng của hai người.

Tay hoàng đế vịn thân cây, vững vàng đứng thẳng, trả lời: “Hoàng hậu nói đúng, một núi không thể có hai hổ.” Hai con hổ tranh đấu, ắt phải có một con bị thương. Người thắng sau cùng là vua, ngạo nghễ nắm thiên hạ.

Thật lâu sau, hoàng đế vươn tay ôm nàng, mang nàng bay xuống khỏi cành cây.

Lộ Ánh Tịch rút tay về giấu trong ống tay áo rộng, lòng bàn tay còn lưu lại hơi ấm, nhưng vẫn không thể sưởi ấm cõi lòng băng giá. Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, mỉm cười mở miệng: “Thần thiếp chấp nhận chịu thua, mời Hoàng thượng nghiệm thu chiến lợi phẩm.”

Hoàng đế nhận lấy, vừa ngắm nghía vừa nói, “Trẫm cũng sẽ tuân thủ lời hứa.”

Nàng cười híp mắt, lại nói: “Hoàng thượng, chiếc nhẫn của Hàn gia kia, là do Hàn Thục phi tặng cho Thần thiếp, chi bằng để Thần thiếp ra mặt thương lượng.”

Lộ Ánh Tịch gật đầu, chỉ cười không nói. Nàng cũng không phải muốn tự tìm phiền phức, mà là sợ hắn lại âm thầm hại nàng lần nữa. Nếu hắn giữ chiếc nhẫn này trong tay nhưng lại đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu nàng, chẳng phải lúc đó nàng hết đường chối cãi sao?

“Thần thiếp lĩnh chỉ.” Lộ Ánh Tịch cúi người hành lễ. “Thần thiếp nhất định tận sức làm tốt mọi việc, không để Hoàng thượng thất vọng.”

“Thần thiếp ngu ngốc, chưa từng nghe nói.” Lộ Ánh Tịch bình tĩnh trả lời, thầm nghĩ, chỉ sợ điều luật này là hắn cố tình định ra?

“Hoàng thượng thánh minh, Thần thiếp không có ý kiến khác.” Lộ Ánh Tịch tự giễu khẽ cười. Cho dù có dị nghị, cũng không tới phiên nàng xen vào.

“Có lẽ Thần thiếp nên đi tìm Hàn Thục phi ngay?” Lộ Ánh Tịch thầm suy tính, muốn người ta cam tâm tình nguyện hai tay dâng tặng chi bảo gia truyền, thì phải khuyên bảo như thế nào?

“Thần thiếp lo lắng sức mình không đủ, có thể thỉnh Hoàng thượng đi cùng Thần thiếp không?” Lộ Ánh Tịch hơi nhíu mày, giọng điệu lo âu tha thiết. Nếu hắn càng muốn đứng ngoài cuộc, thì nàng càng muốn kéo hắn xuống nước cùng.

Lộ Ánh Tịch nhướng mày mỉm cười, con ngươi trong veo phát sáng. Chớ trách nàng, nàng không muốn phá hoại tình cảm của hắn và Hàn Thục phi đâu, đây đều là hắn tự chuốc lấy.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 5: Biến hóa khôn lường

Hoàng đế phất ống tay áo một cái, ý bảo bình thân. Lộ Ánh Tịch mím môi mỉm cười. Mắt đảo qua dòng chữ to trên biển điện.

“Lan tràn cỏ mọc đầy đồng,

Đẹp thay bỗng có một người,

[1] Đây là bài thơ ca dân gian: “Dạ hữu mạn thảo” của nước Trịnh phong, bài thơ còn 2 câu cuối là: “Tình cờ gặp gỡ nhau đây, thỏa lòng ước nguyện mong chờ bấy lâu.” Phiên âm bài thơ:

Kỳ lộ phổ hề,

Thanh dương uyển hề.

Dữ tử giai tang.”

Lộ Ánh Tịch mỉm cười thầm nghĩ, hoàng đế muốn tỏ ra công bằng, nhưng nữ nhân bản tính trời sinh thích tính toán so đo, Hạ Quý phi cùng Hàn Thục phi tranh đấu, có lẽ bắt đầu từ cái tên của cung điện rồi.

Lộ Ánh Tịch khẽ cười nhạt. Vị Hàn Thục phi này vẫn giữ dáng vẻ kiêu ngạo như trước, cũng chẳng vì hoàng đế ở đây mà nhún nhường.

Lộ Ánh Tịch nhìn Hàn Thục phi đang đứng lặng im bên cạnh, nhẹ giọng lên tiếng: "Hàn Thục phi, ngồi đi." Bỗng chốc nàng lại đảo khách thành chủ. Nàng cười bất đắc dĩ, tiếp tục nói: "Bản cung có một việc muốn nhờ Hàn Thục phi giúp đỡ."

Hoàng đế nhìn các nàng thì bật cười: "Có phải vì Trẫm ở đây nên Hoàng hậu cùng Thục phi mới câu nệ như vậy?"

Lời còn chưa nói xong, hoàng đế liền nhấc tay, ung dung cắt ngang lời nàng: "Vừa rồi đã giao toàn quyền cho Hoàng hậu xử lý, Trẫm sẽ không tham dự vào. Trẫm ra vườn hoa phía sau một lát." Hắn vừa nói xong, lập tức đứng dậy, thản nhiên rời đi.

"Hoàng hậu cứ nói thẳng không phải ngại." Giọng điệu Hàn Thanh Vận bình thản, ôn hòa.

Hàn Thanh Vận trầm mặc không nói, chỉ lặng yên lắng nghe.

Hàn Thanh Vận nhíu mày, đôi mắt đẹp ánh lên ít giận dữ, khẳng khái nói: "Thanh Vận cả gan hỏi, vì sao Hoàng thượng lại giao việc này cho Hoàng hậu tiến hành?"

Hai tay đang đặt trên gối của Hàn Thanh Vận nắm chặt lại, như đang đè nén lửa giận trong lòng xuống, thấp giọng nói: "Mong Hoàng hậu thứ tội, Thanh Vận đã là nữ nhi xuất giá, không có quyền can thiệp vào chuyện của Hàn gia, sợ rằng lần này không thể giúp được gì."

"Hàn Thục phi." Vẻ mặt Lộ Ánh Tịch trầm xuống, thản nhiên nói, "Bản cung biết đã làm khó muội, nhưng Bản cung cũng chỉ phụng mệnh hành sự, không thể làm khác. Muội hãy cân nhắc kỹ lưỡng, kháng chỉ là tội lớn ra sao."

Lộ Ánh Tịch khẽ nheo mắt, thanh âm không khỏi trở nên lạnh lùng: "Hàn Thục phi, muội hãy cẩn thận suy nghĩ lại, nếu không phải việc bất đắc dĩ, Bản cung vì sao lại vô duyên vô cớ gây khó dễ cho muội? Trong đó ắt có nguyên nhân, lẽ nào muội thật sự không rõ?"

"Có một số việc, thân bất do kỷ, muốn trách chỉ có thể trách ..." Lộ Ánh Tịch cảm thấy mọi chuyện đang tiến triển thuận lợi, muốn tranh thủ khuyên nhủ tiếp, nhưng đúng lúc này hoàng đế bỗng quay lại, nàng đành thôi, không nói.

"Hoàng thượng." Hàn Thanh Vận quay đầu nhìn hắn, yếu ớt kêu, ánh mắt chất chứa oán trách.

Lộ Ánh Tịch trong lòng thầm chế giễu, nhu tình mật ý như vậy, thật quá giả tạo.

Lộ Ánh Tịch nhịn không được khẽ hừ. Chuyện còn lại cứ để cho hắn an ủi mỹ nhân, nàng càng nhàn rỗi.

Lộ Ánh Tịch linh tính bất an, nhưng thấy ánh mắt nghiêm nghị của hoàng đế, nàng buộc lòng phải đứng dậy, xin cáo lui: "Tạ ơn Hoàng thượng đã quan tâm, Thần thiếp xin cáo lui trước."

Lộ Ánh Tịch chậm rãi rời đi, sau lưng hai người nhỏ to nói liên miên, dần dần mơ hồ nghe không rõ. Nàng lắc đầu thở dài, nếu Hàn Thanh Vận đã hiểu rõ tính cách cay nghiệt lạnh lùng cùng thủ đoạn cứng rắn của hoàng đế, chắc sẽ không giận cá chém thớt lên nàng chứ.

Lộ Ánh Tịch đột nhiên tỉnh ngộ, bỗng chốc dừng chân. Hoàng đế cố tình kéo nàng vào cuộc, chính là muốn xoay chuyển càn khôn*[2]*, muốn làm Hàn Thục phi đem oán hận dành cho hắn đổ lên người nàng?

Miên man suy nghĩ, nàng bước lên kiệu, trở về cung Phượng Tê. Xem ra bất luận như thế nào nàng cũng không thể tránh khỏi thế cục này, nếu đã vậy, nàng chỉ còn cách tiên hạ thủ vi cường*[3]* thôi.

Đợi khi về đến tẩm cung, nàng lén đi gặp Hi Vệ, sau đó Lộ Ánh Tịch mới bình tâm trở lại.

Nhắm mắt nghỉ ngơi, ý thức mơ hờ. Trong mộng nửa tỉnh nửa mơ, dường như nàng nghe thấy tiếng nói ấm áp của hoàng đế.

Mơ mơ hồ hồ lại nghe hắn nói: "Trẫm còn cần thế lực của Hàn thị hỗ trợ. Lần này nàng thay mặt Trẫm chịu tiếng xấu, nếu sau này Hàn thị muốn giết nàng, Trẫm nhất định sẽ bảo vệ nàng."

Mộ Dung Thần Duệ, chẳng nhẽ hắn đã đưa nàng vào tình thế nguy hiểm?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Chuẩn bệnh thấy hỉ mạch

Trong thạch thất, Hi vệ nhất hào toàn thân nhuốm máu, quỳ xuống nói: "Thuộc hạ hành sự bất lực, xin Công chúa điện hạ trách phạt."

[1] Ngọa hổ tàng long: có nghĩa là "hổ nằm rồng ẩn" hay "đầm rồng hang hổ', dùng để chỉ những nhân tài chưa bị phát hiện, cũng dùng để chỉ những người giấu diếm tài năng của mình.

Lộ Ánh Tịch gật đầu, ánh mắt lạnh lùng: "Hàn gia rõ ràng được hoàng đế ngầm ưng thuận, tương lai nhất định sẽ trở thành vật cản rất lớn. Kể từ hôm nay, tăng cường giám sát nghiêm ngặt, nhưng không được manh động."

Lộ Ánh Tịch xoay người rời đi, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ. Hôm nay gia tộc Hạ thị chưa đủ để gây uy hiếp đáng ngại, nhưng lực lượng Hàn gia đang xây dựng, sẽ trở thành mối họa lớn mai sau của nàng. Lần này hoàng đế bố trí như vậy, dự tính ẩn giấu sức mạnh trong bóng tối, đợi đến một ngày vùng dậy công kích khiến người khác trở tay không kịp.

"Hoàng thượng giá lâm… Hoàng thượng giá lâm…"

Bước ra ngoài cung nghênh đón, vừa ngước mắt nhìn, nàng không khỏi kinh ngạc.

Lộ Ánh Tịch cúi đầu hành lễ, dằn nén tâm trạng, ôn nhu trả lời: "Thần thiếp nhất định sẽ cố gắng giúp Thái y viện bào chế thuốc giải nhanh chóng."

"Vâng, Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch kính cẩn tuân mệnh, đi về phía chính điện của cung Phượng Tê.

[2] 1 Trượng = 10 thước = 3,33 mét.

"Hoàng thượng." Nàng nhìn về phía hoàng đế, nhẹ giọng thử hỏi, "Có phải Hàn Thục đã phi ra mặt giúp đỡ?"

Lộ Ánh Tịch cũng mỉm cười, không hỏi thêm điều gì. Hắn nhất định đã nhận lời với Hàn Thục phi trao lợi ích cho Hàn gia, nếu không chuyện này sao có thể suông sẻ như vậy.

"Hoàng hậu, nếu như thuốc dẫn không có vấn đề, Trẫm sai người đưa tới Thái y viện ngay." Hoàng đế chậm rãi đến gần nàng, cầm tay nàng, cười nói, "Hôm nay bầu trời trong xanh, ánh nắng chan hòa, Trẫm không muốn vì mấy chuyện vụn vặt mà phiền lòng, hay là Hoàng hậu cùng Trẫm đi dạo một chút."

Hoàng đế không đáp, thình lình cúi đầu, hôn nhẹ lên môi nàng, sau đó mỉm cười nói: "Hoàng hậu muốn đi đâu, Trẫm sẽ theo tới đó."

Một nữ tử vận cung trang vàng nhạt đang chạy tới, dưới ánh mặt trời càng thêm xinh đẹp. Lộ Ánh Tịch quay đầu nhìn lại, khẽ nhếch môi, cười một cách đầy ý vị.

Hoàng đế thờ ơ liếc nhìn, cũng không lên tiếng.

"Có tội gì?" Lộ Ánh Tịch mỉm cười tiến về phía trước, đỡ nàng ta đứng dậy.

Lộ Ánh Tịch nhướng mày, vô cùng hứng thú. Tê Điệp lựa ngay lúc hoàng đế đến cung của nàng thì lộ diện, rõ ràng cố ý. Vậy để xem nàng ta có thể giở trò gì.

"Cái gì?" Lộ Ánh Tịch chấn động, vô thức quay đầu nhìn hoàng đế.

Tê Điệp nghe vậy, ánh mắt lộ vẻ đau thương, nước mắt lăn dài trên hai má, nghẹn ngào nói: "Hoàng thượng… Đêm đó, đêm đó..."

Lộ Ánh Tịch nhớ lại có một đêm, nàng đã thấy Tê Điệp tại Ngự hoa viên, sau đó hoàng đế cũng tới, rồi hai người bọn họ cùng nhau rời đi. Lẽ nào đêm đó chính là tình duyên một đêm ngắn ngủi?

Khuôn mặt Tê Điệp đầy bi thương, vẻ mặt đau khổ, vừa chậm rãi vươn cánh tay, vừa nói: "Lúc trước bản thân nô tỳ cũng không biết, là mình đã mang long thai, long ..." Nàng ta rưng rưng nghẹn ngào, thương tâm không cất nên lời.

[3] Đại huyệt Nhâm Đốc: bao gồm mạch Nhâm và mạch Đốc, là hai mạch chính của cơ thể, đi từ giữa mu bàn tay, giữa bụng, giữa ngực, giữa cổ, lên tới đỉnh đầu rồi vòng xuống mặt, một trước một sau, một âm một dương.

Lộ Ánh Tịch thu tay lại, quay người, bình tĩnh nhìn hoàng đế.

Lộ Ánh Tịch nảy sinh tức giận trong lòng, gằn từng chữ một: "Hoàng thượng, Tê Điệp đúng là có thai."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Giống nhau vô cùng

"Ý của Hoàng thượng là?" Lộ Ánh Tịch nhìn lướt qua Tê Điệp đang rơi nước mắt, giọng điệu không khỏi trở nên lạnh lẽo. Nàng mặc kệ hoàng đế phong lưu đa tình như thế nào, nhưng đã là trượng phu, thì chuyện chính mình đã làm sao có thể chống chế.

Lộ Ánh Tịch nhàn nhạt tiếp lời: "Tấn phong trước cho Tê Điệp làm tài nhân, Hoàng thượng thấy sao? Đợi sau khi nàng ta sinh hạ Hoàng tự, sẽ ban thưởng phân vị khác."

Lộ Ánh Tịch không thèm nhìn hắn, đảo ánh mắt về phía Tê Điệp, giọng nói ôn hòa: "Tê Điệp, bản cung sẽ sai người thu xếp, ban cho ngươi một tẩm các." Phân vị tài nhân thuộc loại thấp kém, không giống các phi tần có tư cách độc chiếm một tòa cung điện.

"Bây Giờ ngươi đã mang long thai, mọi việc đều phải cẩn thận. Ngươi lui xuống nghỉ ngơi trước đi." Lộ Ánh Tịch cũng không muốn trò chuyện hỏi han cùng nàng ta, trong lòng thầm nghĩ, thái độ của hoàng đế có phần quá mức lạnh nhạt.

Cung điện to lớn như vậy bỗng chốc khôi phục vẻ thanh tịnh yên ắng. Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng hoàng đế, muốn từ sâu trong ánh mắt ấy tìm ra chút tâm tình của hắn, thế nhưng nàng không có thu hoạch gì.

Hoàng đế cũng mất hết hứng thú, nhướng mày trả lời: "Hoàng hậu không cần lo lắng, tự Trẫm biết chừng mực."

"Hoàng hậu giận sao?" Hoàng đế nghiêng người nhìn nàng, khóe môi khẽ cười chọc ghẹo: "Giận Trẫm phong lưu đa tình?"

"Thật ra Trẫm cũng muốn chung tình. Đáng tiếc trái tim này của Trẫm, chưa từng có ai có bản lĩnh khóa được nó." Hoàng đế tiến lên một bước, ôm bờ eo nhỏ nhắn của nàng, thầm thì như mê hoặc dụ dỗ bên tai của nàng: "Ánh Tịch, Trẫm chờ mong nàng có bản lĩnh đó, có thể chinh phục trái tim Trẫm."

Hoàng đế nhướng mày, bật cười to: "Chỉ cần có thể khiến Trẫm can tâm tình nguyện, đừng nói chỉ là hậu cung nhỏ bé này, ngay cả giang sơn gấm vóc, Trẫm cũng sẵn sàng chấp tay dâng tặng cho nàng, thế nào?"

[1] Đắc Kỷ là một mỹ nhân được dâng lên làm phi tử của Trụ Vương. Theo truyền thuyết cho rằng, Trụ Vương vì Đắc Kỷ mà làm nhiều việc độc ác, dân chúng oán thán. Sau đó nhà Thương bị nhà Chu lật đổ.

"Nói năng lung tung", Nàng nhỏ giọng càu nhàu. Những lời nói như vậy, nàng nghe phát ngấy.

[2] Nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy: Lời nói có trọng lượng, có uy quyền, một lời đã nói ra không rút lại.

Hắn nhìn nàng thật kỹ, một lúc rất lâu, thở dài nói: "Trẫm đã nói hết mức, nàng tự mình suy nghĩ thấu đáo."

Thật ra, Lộ Ánh Tịch cũng không hiểu hết những lời hoàng đế đã nói kia. Cho đến khi, Hi Vệ tra ra thân phận thật sự của Tê Điệp.

Lộ Ánh Tịch do dự không quyết, suy xét rất kỹ. Tiểu Thấm đề ra kiến nghị này, cũng không phải không có lý, nhưng không thể thực hiện được. Hoàng đế đã an bài tất cả mọi thứ đâu vào đó, so sánh với nhau, nàng đang ở thế dưới.

Lộ Ánh Tịch đến bên cạnh cửa sổ, nhìn hai cây ngô đồng đứng song song trong đình viện kia. Vật còn giống nhau, người cũng y hệt. Nhưng nàng không ngờ đến, Tê Điệp và nàng giống nhau đến vậy, ngay cả mục đích ấp ủ trong lòng cũng giống.

Hiển nhiên, chẳng bao lâu nữa, nàng và Tê Điệp, chỉ có thể còn lại một người.

"Nương nương?" Tình Thấm thấy nàng vẫn trầm mặc, không khỏi càng thêm lo lắng.

"Chẳng lẽ vì vậy mà không làm gì?" Tình Thấm không cam lòng, ánh mắt tức tối.

Tình Thấm không hiểu, nhưng thấy nàng vô cùng tự tin, nàng ta cũng không hỏi nhiều, chỉ kính cẩn nói: "Vâng, nô tỳ lập tức đi chuẩn bị."

Nàng một tay chống tường, đi từng bước một, lảo đảo ngã trên giường, chỉ thấy tim như bị dao cắt, đau buốt không chịu nổi.

Ngoài cửa không có tiếng đáp trả, lúc này nàng mới nhớ đến trước khi nàng cùng Tình Thấm nói chuyện, đã cho tất cung nữ lui xuống.

"Nương nương?!" Tình Thấm quay lại, thấy nàng như thế vội sợ hãi.

"Vâng! Nương nương!" Tình Thấm lĩnh mệnh, vội vội vàng vàng đi làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 8: Suy trước tính sau

"Lui ra." Sắc mặt hoàng đế trầm xuống, vươn tay đẩy cửa bước vào tẩm cung.

Hoàng đế tới ngồi bên mép trường tháp, nhẹ nhàng đỡ nàng dậy ôm ở trước ngực, nhẹ giọng vỗ về nói: "Ánh Tịch, chịu thêm chút nữa, Trẫm sẽ truyền chân khí cho nàng."

Hoàng đế đỡ nàng ngồi thẳng dậy, không nói nửa lời, áp lòng bàn tay ấm áp của hắn lên gáy nàng. Giống như lần trước, hắn rút chân khí truyền vào cơ thể nàng, nhằm giảm bớt đau đớn.

Thời gian nhích từng chút một, nàng cảm thấy đau đớn kịch liệt nơi trái tim dần dần giảm bớt, nhưng bàn tay rắn chắc đang áp chặt sau cổ nàng lại ngày càng lạnh lẽo.

Một lúc sau, hoàng đế chậm rãi điều tức khí huyết thu tay về, sắc mặt anh tuấn đã tái nhợt. Nhưng dường như hắn chẳng quan tâm, đứng dậy ôm nàng, đi thẳng đến giường Phượng, nhẹ nhàng đặt nàng xuống, lại chu đáo đắp chăn bằng gấm cho nàng.

"Không sao, đa tạ Hoàng thượng đã ra tay cứu giúp." Lộ Ánh Tịch khẽ cười lộ má lúm đồng tiền, vươn cổ tay trắng mịn từ trong chăn, chạm nhẹ vào mu bàn tay của hắn, sau đó liền thở dài, "E rằng hàn độc của Hoàng thượng lại muốn phát tác." Tối nay hắn nhất định phải chịu đựng nỗi thống khổ băng hàn lạnh thấu xương.

Lộ Ánh Tịch không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ mỉm cười nói: "Thần thiếp vốn có nghi ngờ, nhưng giờ đã không còn."

"Chẳng qua Thần thiếp chỉ hiếu kỳ, Hoàng thượng sẽ không làm chuyện vô ích với chính mình." Lời nói Lộ Ánh Tịch chứa đầy hứng thú, nửa như đùa, lại nửa như thật.

"Hoàng thượng thích mỹ nhân ốm yếu?" Lộ Ánh Tịch mệt mỏi khép hờ hai mắt, trêu ghẹo nói: "Vậy thì tìm thêm việc vất vả bận rộn cho các thái y trong cung rồi, khổ cho họ."

Lộ Ánh Tịch cũng im lặng, thầm suy tính. Hắn nâng đỡ địa vị của Tê Điệp, suy trước tính sau, phòng ngừa việc tương lai Ô Quốc liên thủ cùng Lâm Quốc. Hắn không chỉ suy nghĩ chu đáo, mà còn nhìn xa trông rộng, chẳng trách từ khi hắn đăng cơ đến nay, Hoàng Triều ngày càng hùng mạnh. Tình thế trước mắt, xem ra Lâm Quốc đã cùng Hoàng Triều ngầm liên minh, chẳng lẽ Lâm Quốc bằng lòng trở thành một quận thành quy phục Hoàng Triều?

Âm thanh hoàng đế vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng: "Hoàng hậu đang nghĩ gì thế?"

"Cho nên, mới cần phải lựa chọn cẩn thận." Hoàng đế không mở mắt, dựa một chỗ không nhúc nhích, vững chãi như núi Thái Sơn, hoặc nhẫn nhịn chịu đựng đến cứng ngắc.

"Ừ." Hoàng đế thấp giọng lên tiếng.

"Không cần." Hoàng đế từ từ mở mắt, nhìn nàng chăm chú, "Hoàng hậu am hiểu y thuật, hẳn cũng biết ngự y không có năng lực này."

Hoàng đế khẽ nheo mắt, không mặn không nhạt hỏi: "Lần này, Hoàng hậu muốn trao đổi cái gì?"

Hoàng đế sững sờ, nhưng chỉ trong khoảng khắc, liền ngửa đầu bật cười: "Bởi vì có được trái tim của Trẫm có thể đổi một nửa giang sơn?"

Hoàng đế dần dần ngưng cười, nhìn thẳng vào đáy mắt sâu thẳm của nàng, ánh mắt sắc lạnh như gươm: "Nghĩ kỹ rồi chứ? Chuyện không có lợi cho bản thân, nàng vẫn muốn làm?"

"Được." Hoàng đế khẽ nhếch môi cười, nụ cười đầy tao nhã hài lòng: "Trẫm nhận phần tình cảm này của nàng."

Hoàng đế cười hứng thú dạt dào nhìn nàng, từ từ thu lại ánh mắt, ngồi xoay lưng về phía nàng.

Lúc này bên ngoài cung Phượng Tê, có một người đứng lặng trước cửa đại điện, ngước mắt nhìn bầu trời trong xanh xa xa, khuôn mặt anh tuấn nhuộm mấy phần buồn bã. Một cơn gió đêm thổi qua, làm lây động áo bào màu tro của y, tay áo tung bây phất phơ, vẻ mặt y càng thêm lạnh lẽo thê lương.

"Làm phiền công công vào báo một tiếng." Nam Cung Uyên từ trước đến nay không bao giờ gây khó dễ người khác, nhưng lần này lại rất kiên trì, đứng yên không chịu dời đi.

"Công công xem thử khi nào thích hợp, thông báo dùm một lần nữa. Ta sẽ đứng chờ ở đây." Nam Cung Uyên nở nụ cười ấm áp, đi đến bên cửa chính đỏ thắm, chắp tay đứng đợi, sẵn sàng chờ đợi lâu dài.

Trên bầu trời, mây đen giăng ngang che lấp ánh trăng, bầu trời đen kịt không ánh sáng. Trên mái hiên treo đầy đèn lồng, chiếu lên bóng người, đong đưa chập chờn, tranh sáng tranh tối.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 9: Lương duyên nghiệt duyên

Bóng đêm đen tối như mực, từng cơn gió thổi ào ào, ngày càng mạnh, sấm sét xé ngang bầu trời, trời bỗng giáng xuống một cơn mưa tầm tả như trút nước.

Hoàng đế đi đến đóng cửa sổ, quay trở lại giường Phượng, khẽ thở dài, thấp giọng lên tiếng: "Ánh Tịch, nàng nói thật với Trẫm, vì sao bằng lòng làm vậy."

Hoàng đế ngồi bên cạnh nàng, vầng trán anh tuấn hơi nhíu lại, ánh mắt dần sắc bén như mũi tên nhọn bắn thẳng về phía nàng: "Có một vị Hoàng hậu tài đức như vậy, Trẫm thật may mắn." Nếu nàng không có bất kỳ tâm tư khác, quả thực là may mắn của hắn, đáng tiếc…

Hoàng đế dần thu lại ánh mắt sắc nhọn, vén góc chăn dùm nàng, nhu hòa nói: "Nàng tổn hại nguyên khí, ngủ một giấc thật ngon, Trẫm ở đây với nàng."

"Có Trẫm kề bên, còn không an tâm? Hoàng hậu thực khó hầu hạ." Hắn thấp giọng cười, dịu dàng gạt vài sợi tóc lẻ tẻ trên trán nàng, ngón tay thon dài nhân tiện vuốt ve gương mặt hơi lạnh của nàng.

"Trẫm còn một số tấu chương còn chưa phê chuẩn, đợi nàng ngủ, Trẫm sẽ đến Ngự thư phòng." Hắn nhìn một bên mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng, lòng bỗng sinh chút rung động. Bầu không khí ấm áp yên bình thế này, giống như hai người vô cùng hòa hợp khắng khít, lại phảng phất như hoa trong gương, trăng trong nước, không thể nào nắm giữ. Nếu nội tâm của nàng cũng như bề ngoài, tình cảm dịu dàng như nước, điều đó sẽ khiến hắn thoải mái biết bao. Nhưng nếu thật như vậy, không góc không cạnh, nàng sẽ mất đi phong thái quyến rũ của riêng nàng. Cái mà gọi là thế sự khó song toàn, chính là tình cảnh trước mắt.

"Trẫm lo lắng cơ thể nàng phát sốt." Hắn dừng lại một chút, tiếp tục dịu dàng nói: "Hay là thỉnh Nam Cung thần y đến chuẩn bệnh bắt mạch cho nàng?"

"Khởi bẩm Hoàng thượng, Nam Cung thần y cầu kiến, không biết…"

Lộ Ánh Tịch nằm yên, hoàng đế đi ra gian ngoài. Một lúc sau, sau tấm bình phong truyền đến vài lời đối thoại.

"Nam Cung thần y tới thật đúng lúc, thân thể Hoàng hậu không khỏe, đành làm phiền Nam Cung thần y bắt mạch kê đơn." Giọng điệu hoàng đế cũng lạnh nhạt, cũng vô cùng bình tĩnh không dao động.

"Đúng, vả lại còn nhận hàn độc từ Trẫm, trước mắt cơ thể rất yếu."

Lộ Ánh Tịch im lặng lắng nghe, trong lòng cảm thấy chút kỳ quái. Sự phụ hình như đang cố tránh để không xảy ra hiểu lầm? Ngay cả việc tận tay bắt mạch cho nàng cũng khéo léo từ chối?

Nam Cung Uyên cười nhạt nói: "Bệnh tim của Hoàng hậu, không thuốc nào có thể chữa khỏi. Nam Cung Uyên y thuật không thông, cũng đành bất lực. Hơn nữa hàn độc, e rằng dù có thần tiên giáng trần, cũng khoanh tay không có cách nào. Hoàng hậu tự nguyện hi sinh vì Hoàng thượng đến thế, quả thực khiến người khác khâm phục."

"Nhẹ thì hôn mê bất tỉnh, nặng thì mất mạng. Cho nên, thường ngày Hoàng hậu phải chú ý giữ gìn sức khỏe nhiều hơn, vạn lần không được nhiễm phong hàn."

"Hoàng thượng, xin cho phép Nam Cung Uyên mạo muội nói một câu. Trăm năm tu hành mới gặp được người chung chăn chung gối, đây chính là duyên phận, hi vọng Hoàng thượng và Hoàng hậu quý trọng lương duyên này."

Đáy lòng trào dâng nỗi chua xót, nàng cuộn người nằm nghiêng, không động đậy.

"Ánh Tịch, có phải cảm thấy như bị người thân vứt bỏ?" Giọng nói hắn trầm ấm dịu dàng, nhẹ như lông vũ khẽ lượn lờ bên tai nàng.

"Ánh Tịch, Trẫm kể nàng nghe một chuyện." Hắn ngồi xuống, dựa người vào đầu giường, ánh mắt xa xăm, cố hạ giọng nói nhỏ: "Năm đó, mẫu phi rất được Phụ hoàng yêu mến, yêu chiều sủng ái không ai sánh bằng. Nhưng Phụ hoàng đã sớm lập Hậu, cho dù mẫu phi được sủng ái, cũng chỉ là một phi tần. Hậu cung tranh đấu, mấy trăm năm qua đều như thế. Trẫm vốn là Hoàng tử lại là con trưởng, mẫu phi sợ người khác ra tay ám hại, liền muốn Trẫm làm con thừa tự của Hà Hoàng hậu đương thời. Hà Hoàng hậu không thể sinh con, không có con trai nối dõi, cũng vui vẻ đồng ý đề nghị của mẫu phi."

"Khi đó, Trẫm mới sáu tuổi, ngây thơ không hiểu chuyện. Mẫu phi nắm tay Trẫm, dẫn đến trước mặt Hà Hoàng hậu. Bà nói rằng, từ nay về sau, Trẫm sẽ ở trong cung của Hà Hoàng hậu, phải gọi Hà Hoàng hậu là mẫu hậu." Giọng nói của hắn càng thêm trầm xuống, khó phân biệt vui buồn, "Một đứa trẻ sáu tuổi, chỉ cảm thấy bị chính mẫu thân của mình vứt bỏ, trời đất sụp đổ. Khoảng khắc đó, ngay cả khóc cũng quên mất, sững sờ sợ hãi, ngơ ngác nhìn

đôi bàn tay ấm áp mềm mại đang nắm tay ta thả ra, dứt khoát xoay người rời bỏ."

Hắn cười tự giễu, tiếp tục nói: "Khi đó Trẫm không biết, mẫu phi là người đau lòng nhất. Trẫm oán hận mẫu phi nhiều năm, mãi cho đến khi tự mình trải qua những việc đấu đá xấu xa bẩn thỉu, mới chợt hiểu rõ. Có đôi khi, thật tâm nghĩ cho một người, mới cắn răng quyết tâm làm chuyện tổn thương đến người đó."

"Ánh Tịch." Hắn gọi nhỏ nàng, cúi người, hôn lên trán của nàng, "Trẫm cũng nghĩ như Nam Cung Uyên. Trăm năm tu hành mới gặp được người chung chăn chung gối. Đây là duyên phận."

Căn phòng trở nên yên ắng, chỉ nghe tiếng gió thổi ầm ầm, tiếng mưa rơi rả rích trên lá, lộp bộp rơi xuống đất, cây lá đưng đưa xào xạc.

Nàng vẫn luôn tin, sư phụ là muốn tốt cho nàng. Chẳng qua, phương thức y cho là tốt này, nàng không cách nào tiếp nhận.

Trên đời rất nhiều chuyện kỳ diệu, nàng phát hiện số mệnh bản thân như một quân cờ, nhiều lần phải nỗ lực bước từng bước một, nhưng năm lần bảy lượt thân bất do kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 10: Mỗi người một tâm

Nàng thờ ơ ăn sáng, nét mặt vui vẻ, bản thân tự an ủi. Dù sao nàng cũng đã có sẵn bệnh trong người, vốn là họa hay phúc khó đoán, thêm một cái nữa, cũng chẳng khác nhau là bao.

"Khác thường ra sao?" Nàng ngẩng đầu, ánh mắt nghiêm túc.

Lộ Ánh Tịch không nói, ánh mắt trong veo lạnh lùng. Y thuật của nàng không bằng sư phụ, sư phụ bảo có điểm khác thường, thì chắc chắn không sai. Bây giờ nàng dựa vào manh mối này có thể khẳng định, nàng đã hiểu rõ dụng ý của hắn. Mộ Dung Thần Duệ không ngại dùng long mạch, khiến Tê Điệp có một chỗ đứng dù thấp kém trong hậu cung. Tương lai nếu nàng có sơ suất, phạm sai lầm hay mất chỗ dựa, Tê Điệp sẽ thay thế vị trí hoàng hậu của nàng. Còn Mộ Dung Thần Duệ, dù thế nào cũng không bị tổn thất. Cho dù sau này hắn không còn liên minh với Ô Quốc, thì cũng còn Lâm Quốc tương trợ.

Lộ Ánh Tịch cười nhạt, chỉ nói: "Diệt cỏ phải diệt tận gốc."

"Giết một Tê Điệp, chẳng lẽ Lâm Quốc không biết phái một Tê Điệp thứ hai tới?" Giọng điệu Lộ Ánh Tịch trầm thấp, đôi mắt ánh lên ánh lửa hừng hực: "Chỉ cần làm Lâm Quốc và Hoàng Triều trở mặt thành địch, mới gọi là diệt trừ hậu họa."

Lộ Ánh Tịch không muốn giải thích nhiều, khe khẽ lắc đầu nói: "Tiểu Thấm, chuyện này ngươi chớ nhúng tay vào."

Lộ Ánh Tịch nhìn nàng ta chăm chú, thình lình hỏi: "Tiểu Thấm, vì sao ngươi căm ghét Tê Điệp như vậy?"

"Chỉ như vậy?" Lộ Ánh Tịch nửa cười nửa không nhìn nàng ta.

Lộ Ánh Tịch không nhịn được khẽ cười, đứng dậy nói: "Tiểu Thấm, ngươi sai rồi. Tê Điệp sinh ra vốn đã là con cháu hoàng thất cao quý, làm sao giống kẻ cố trèo cao chứ?"

Lộ Ánh Tịch bật cười hai tiếng, phất tay ra hiệu cho nàng ta lui ra.

Lộ Ánh Tịch nhìn một bàn đầy đồ ăn, mất hết khẩu vị. Tiểu Thấm nói Tê Điệp không xứng, là không xứng với Mộ Dung Thần Duệ sao? Thảo nào nàng ta năm lần bảy lượt muốn thủ tiêu Tê Điệp, hóa ra bởi vì nàng ta đã thầm thương trộm nhớ Mộ Dung Thần Duệ từ lâu. Chỉ có điều, nàng tin rằng nàng ta trong lòng cũng hiểu rõ, tình cảm này của nàng ta, chỉ có thể chôn sâu trong lòng. Thế nhưng con người ta luôn có ý nghĩ cố chấp, cho dù bản thân không chiếm được, thì cũng không muốn người khác đoạt được.

Nàng chẳng muốn gây khó dễ với nữ nhân, bất luận là Tê Điệp hay là Tiểu Thấm. Nàng chỉ hy vọng các nàng ấy cũng biết giữ đúng bổn phận, chớ gây sóng gió.

Trong Thái y viện có một phòng dược riêng biệt, đa số ngự y đều tụ tập ở đây, cùng nhau thảo luận nghiên cứu chuyện chế giải dược Vu cổ.

Nàng lẳng lặng đứng nhìn, lẫn trong các ngự y mặc triều phục cùng màu, bộ áo bào xám phiêu dật kia lại hết sức nổi bật.

Thế nhưng, hôm nay nàng nhìn thấy màu sắc quen thuộc này, trong lòng lại trào lên từng cơn chua xót khổ sở. Đêm qua Mộ Dung Thần Duệ đã hỏi nàng,

có phải nàng cảm thấy bị người thân nhất ruồng bỏ. Nàng không trả lời, nhưng đã ngầm thừa nhận. Nàng từng nghĩ, sư phụ đối với nàng, ắt phải có chút tình cảm nào ngoài tình thầy trò? Nếu có, cho dù đời này kiếp này đã hết vô vọng nắm tay nhau, nàng cũng cảm thấy mãn nguyện. Nhưng bây giờ nàng mới biết, con người chung quy đều mang lòng tham không đáy, nàng cũng không ngoại lệ. Cái nàng muốn là một tình yêu hoàn toàn thuần túy, chứ không cách nào nhận lấy lòng tốt từ y.

"Sư phụ." Nàng cúi đầu lên tiếng, ánh mắt không giấu nổi bi thương. Là do nàng đã van xin rất quá đáng sao? Trên đời này làm sao có tình yêu tốt đẹp viên mãn, chỉ có đủ loại ước nguyện mãi mãi không thành.

"Làm phiền sư phụ rồi." Lộ Ánh Tịch khẽ nhếch môi cười gượng. Giống như chỉ có mộ mình nàng chú ý đến chuyện đêm qua, còn sư phụ vẫn như trước yên lặng không chút xao động.

"Không hiểu." Một luồng khí buồn bực bướng bỉnh nghẹn ứ tại cổ họng, nàng ngước mắt nhìn y, buột miệng nói: "Sư phụ luôn mở miệng là nói 'ý trời', tóm lại ý trời ra sao, thiên mệnh thế nào?"

"Sư phụ, Ánh Tịch không phải cố ý mở miệng chống đối." Thấy y vẫn trầm mặc, Lộ Ánh Tịch áy náy cười trừ, "Sư phụ đừng trách, sẽ không có lần sau." Thật ra trong lòng nàng đã lờ mờ nhận ra, sư phụ cũng rất khổ tâm. Nàng không nên nghi ngờ chất vấn, chẳng qua chợt dâng lên cảm giác trơ trọi một thân một mình mà thôi.

Lộ Ánh Tịch im lặng giây lát, khẽ nói: "Sư phụ, người có nguyện vọng gì? Như là về cuộc sống?"

"Đạm bạc thanh liêm như vậy, sư phụ không cảm thấy đời người không thú vị sao?" Nàng nóng lòng hỏi.

Nàng không đáp, nghiêng đầu nhìn về nơi phương xa. Sau khi cơn giông tố đi qua bầu trời quang đãng, như được nước mưa gột rửa sạch sẽ, bầu trời xanh thẳm vô cùng đẹp đẽ.

Nam Cung Uyên cung không hỏi tiếp, nhàn nhạt lên tiếng: "Ta phải tận dụng thời gian nghiên cứu thuốc giải. Ánh Tịch, ngươi về trước đi."

Nam Cung Uyên nhìn theo bóng lưng xinh đẹp của nàng, nhếch môi cười nhạt, đôi mắt nổi lên ánh sáng ấm áp. Không thể nắm giữ tâm nguyện của chính y, nhưng ít ra y đã có một đoạn hồi ức êm đềm quý giá. Tương lai như thế nào, thì hãy để đến tương lai hắn quyết định

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 11: Thà làm ngọc nát

Nhưng mà Lộ Ánh Tịch thật không ngờ, người không kiềm chế được ra tay trước tiên lại là Diêu Hiền phi trước nay không màn thế sự.

Lộ Ánh Tịch đã nghe phong phanh từ sớm, trong lòng hiểu rõ, đứng bên cạnh hắn, dịu dàng lên tiếng: "Hoàng Thượng rất mệt sao?"

Lộ Ánh Tịch vươn tay đặt hai bên huyệt thái dương của hắn, dùng sức vừa đủ nhẹ nhàng xoa xoa ấn ấn.

Lộ Ánh Tịch không ngừng lại, vừa làm vừa nhu hòa nói: "Thần thiếp sắp xếp không tốt, khiến Hoàng thượng phiền muộn. Thần thiếp nghĩ Đào Chi các nhã nhặn lại yên tĩnh rất thích hợp cho Tê Điệp dưỡng thai." Đào Chi các xinh đẹp tĩnh mịch, chẳng qua ở rất gần Trai Cung. Nàng cũng thật không ngờ điều đó lại dẫn tới tranh chấp.

Lộ Ánh Tịch nhíu mày. Hai chữ "Lăng nhi", hắn gọi rất trôi chảy dễ nghe, như đã từng gọi cái tên đó vô số lần đến thân quen.

"Diêu Hiền phi muốn phải độc nhất vô nhị?" Lộ Ánh Tịch nhỏ giọng tiếp lời hắn, không hỏi đến mối bất hòa xích mích giữa Diêu Hiền phi và Lâm Đức phi.

"Nàng ấy thả con thỏ đi? Hay là giết chết?" Lộ Ánh Tịch suy đoán, liền liên tưởng ngay đến chuyện Trai Cung bị cháy lần trước.

Lộ Ánh Tịch rùng mình ớn lạnh. Sao Diêu Hiền phi lại cực đoan tàn nhẫn như thế, nỡ lòng chôn sống chú thỏ con vô tội? Nàng ta gọi con thỏ là "Ngọc nát", rõ ràng là chỉ thà làm ngọc nát, không làm ngói lành. Người nữ tử cực đoan cứng rắn như vậy, là bản tính trời sinh, hay đó là thay đổi do kinh nghiệm từng trải mà thành?

Hoàng đế vươn tay cầm tay nàng, từ từ mở mắt, ánh mắt sâu lắng tối tăm, thản nhiên nói: "Không cần."

Hoàng đế đứng dậy nhìn thẳng nàng, bất ngờ thắc mắc mạo muội hỏi một câu: "Ánh Tịch, nếu là nàng, nàng cũng yêu cầu độc nhất vô nhị?"

"Nói vậy, nàng cũng nghĩ giống Lăng nhi." Hoàng đế cười khẽ, mắt cười nhưng đáy mắt lạnh lẽo.

Hoàng đế gật đầu đồng ý, sắc mặt ấm áp, ánh mắt lại lạnh giá. Hắn đã từng yêu tha thiết nữ tử ngây thơ hồn nhiên, vui tươi đơn thuần đó. Vì sao cuối cùng lại trở thành người cực đoan như thanh gươm sắc nhọn? Là hắn hại nàng ta, hay đó là bản tính vốn có của nàng ta?

"Sao phải nhân nhượng như vậy?" Hoàng đế nhếch môi cười khẩy, ánh mắt phát ra tia sắc nhọn: "Trẫm đã hạ lệnh, Trai Cung không có bất kỳ đặc quyền nào, mọi lễ tiết đều phải theo cung quy."

"Vâng. Vậy Thần thiếp đi bày bàn cờ." Lộ Ánh Tịch xoay người, vừa muốn cất bước liền nghe có tiếng bẩm báo chợt vang lên ngoài cửa tẩm cung.

Lộ Ánh Tịch khẽ nhếch môi cười thầm, quay đầy nhìn hoàng đế.

Lộ Ánh Tịch mỉm cười nhìn hắn, mở miệng hỏi: "Hoàng thượng, vì sao phải gặp Diêu Hiền phi ở chính điện?"

Lộ Ánh Tịch chỉ cười không nói. Hoàng đế không muốn tiếp tục dung túng Diêu Hiền phi, nguyên bản là muốn tốt cho nàng ta, hy vọng nàng ta đừng vì chuyện này mà lại nhìn lệch sang hướng khác. Nhưng có lẽ Diêu Hiền phi chẳng thèm cảm kích, mà lửa giận còn bùng phát.

Lộ Ánh Tịch hiểu rõ hàm ý nghĩa sâu xa trong lời hắn nói, là muốn nàng đừng ra mặt. Nhưng nàng giả vờ không hiểu, mỉm cười nói: "Diêu Hiền phi lần đầu tới cung của Thần thiếp. Đương nhiên Thần thiếp phải tiếp đãi chu đáo."

Lộ Ánh Tịch không nhanh không chậm theo sau, hứng thú mà cười vui vẻ hớn hở. Một vở kịch hay sắp trình diễn, nếu nàng không đến xem, không phải rất đáng tiếc sao? Hoàng đế sẽ đối xử với nữ tử hắn đã từng yêu thắm thiết ra sao? Nàng muốn biết, hắn sẽ chiếu cố tình cũ, hay vẫn là trái tim sắt đá?!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 12: Như lúc đầu gặp mặt

Lộ Ánh Tịch bước vào chính điện cùng Hoàng đế, ngồi ở vị trí chủ tọa trên cao, ngạo nghễ nhìn xuống dưới.

Diêu Hiền phi mặt không biểu lộ cảm xúc, quỳ xuống cúi đầu bái lạy giữa chính điện: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương."

Lộ Ánh Tịch im lặng không nói, liếc mắt nhìn Hoàng đế. Sắc mặt Hoàng đế hơi xao động, môi mím chặt, mắt lướt qua Diêu Hiền phi đang quỳ ở dưới, lạnh nhạt nói: "Miễn lễ."

Diêu Hiền phi không đứng dậy ngay, ngẩng đầu nói từng chữ một: "Tạ ơn Hoàng thượng." Nói xong nàng ta mới đứng lên, lui về đứng một bên.

Lộ Ánh Tịch thầm lắc đầu. Với thân phận của Diêu Hiền phi vốn không cần quỳ lạy làm đại lễ, nhưng nàng ta lại làm như vậy, muốn bộc lộ giận dỗi của bản thân.

"Diêu Hiền phi muốn gặp Trẫm có chuyện gì?" Giọng điệu Hoàng đế thản nhiên khó biết là đang vui vẻ hay tức giận.

"Thần thiếp chiếu theo cung quy, đến đây thỉnh an Hoàng hậu." Diêu Hiền phi cúi đầu, bộ dạng phục tùng cung kính. Nàng ta mặc bộ váy màu nhạt, búi tóc gọn gàng, nhưng không dùng trang sức, khuôn mặt mộc trắng ngần. Vết sẹo lớn trên mặt cũng không dùng phấn che đi, nhìn thấy mà giật mình cùng đau lòng. Vết sẹo xấu xí càng nổi bật trên khuôn mặt xinh đẹp, đường nét sắc sảo của nàng ta.

"Diêu Hiền phi không cần đa lễ, sau này không phải đến thỉnh an mỗi ngày. Bản cung bản tính lười biếng, những lễ nghi rườm rà có thể miễn bớt." Lộ Ánh Tịch mềm mỏng lên tiếng.

Diêu Hiền phi khom lưng trả lời: "Xin tuân theo ý chỉ của Hoàng hậu." Lộ Ánh Tịch lại âm thầm thở dài. Rõ ràng là uốn cong thành thẳng. Nàng ta cố ý làm vậy, thật khiến người khác cảm thấy khó chịu.

Vẻ mặt Hoàng đế không giấu nổi việc mất kiên nhẫn, lạnh nhạt nói: "Nếu không còn việc gì khác, Diêu Hiền phi lui xuống trước đi."

Diêu Hiền phi lập tức quỳ xuống lần nữa, cung kính nói: "Hoàng thượng, Thần thiếp có việc muốn thỉnh cầu."

"Nói." Hoàng đế phất tay ra hiệu cho nàng ta bình thân, đôi lông mày khẽ chau lại, ánh mắt tăm tối.

"Lòng Thần thiếp hướng Phật mãi không thay đổi. Xin Hoàng thượng tác thành, cho phép Thần thiếp xuất cung, xuống tóc đi tu." Nét mặt Diêu Hiền phi lặng ngắt, lời nói không có cảm xúc, giống như trong lòng đã chết lặng từ lâu.

Hoàng đế khẽ giật mình, không tức giận ngược lại còn bật cười, cất cao giọng nói: "Lăng nhi, nước cờ này nàng đã sử dụng bao nhiêu lần rồi?"

Diêu Hiền phi ngẩng đầu nhìn hắn, giọng nói nghiêm túc lạnh nhạt, nhắc lại: "Hoàng thượng, lòng Thần thiếp đã quyết, mong Hoàng thượng tác thành."

Hoàng đế hơi nheo mắt, vẻ hung dữ đen tối xoẹt qua rồi biến mất nhanh chóng, từ tốn nói: "Trẫm bãi bỏ mọi độc quyền của nàng, nàng liền muốn hơn thua với Trẫm? Nếu Trẫm trả lại cho nàng mọi thứ vốn có, nàng còn khăng khăng muốn xuất cung?"

Diêu Hiền phi im lặng không nói, ánh mắt u ám không hiểu rõ đó là căm hận hay là thê lương.

Hoàng đế cười khẽ, cười nhưng không hề vui vẻ, nghiêng đầu nhìn Lộ Ánh Tịch hỏi: "Hoàng hậu nghĩ thế nào?"

Lộ Ánh Tịch không đáp lại ngay. Diêu Hiền phi muốn yên tĩnh qua ngày, cũng không tính là quá đáng. Nhưng những lời nàng ta vừa mới nói, gần như đang uy hiếp Hoàng đế. Nếu Hoàng đế không đáp ứng, nàng ta liền muốn xuất gia. Cách giải quyết chuyện này làm nàng phải suy nghĩ cẩn thận không thể làm bừa.

Suy nghĩ mãi Lộ Ánh Tịch mới điềm đạm nói: "Hoàng thượng, trong cung Thần thiếp ít người lại yên tĩnh, hay là ban Thiên điện cho tài nhân Tê Điệp ở tạm." Đâu là ngọn nguồn mọi việc, nàng nói như vậy là cho Hoàng đế một lối thoát.

"Vậy làm theo lời Hoàng hậu." Hoàng đế nhếch môi cười giễu, liếc mắt về phía Diêu Hiền phi: "Diêu Hiền phi, nàng có thể lui xuống được rồi."

Khuôn mặt Diêu Hiền phi lạnh lùng im lặng nhưng không dời bước.

Lộ Ánh Tịch lên tiếng hòa giải: "Diêu Hiền phi thành tâm lễ Phật, bản cung sẽ căn dặn các phi tần khác, nếu không có chuyện quan trọng sẽ không được làm phiền."

Mặc dù Hoàng đế không bằng lòng trao lại đặc quyền cho nàng ta, nhưng Lộ Ánh Tịch đã nói như vậy giống như một loại đảm bảo. Lúc này Diêu Hiền phi mới khom người, cáo từ rời khỏi.

©STENT

Nhìn bóng dáng thon gầy của nàng ta, Lộ Ánh Tịch không thể không thở dài. Có thể thật sự giải thoát tâm hồn khỏi hồng trần, là chuyện khó khăn vô cùng. Đa số con người trên đời này không làm được, và Diêu Hiền phi cũng vậy. Nàng vốn tưởng rằng có thể được xem một vở kịch hay, bây giờ lại phát hiện vở kịch này làm người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Sao Hoàng hậu than ngắn thở dài?" Hoàng đế đều đều hỏi, từ ghế phượng đứng dậy bước xuống bậc thềm bạch ngọc.

Lộ Ánh Tịch cũng đứng dậy đi theo hắn, thấp giọng nói: "Nhân sinh nếu như lúc mới gặp, thì đâu có gì phải phiền muộn."

"Lòng đổi thay là chuyện thường tình, sao lại trách lòng người dễ đổi[1]." Hoàng đế không ngoảnh đầu sang, tiếp lời nàng đọc vế sau của câu thơ.

[1] Đây là hai câu thơ trong một bài thơ của Nạp Lan Tĩnh Đức, một nhà thơ đời nhà Thanh. Bài thơ còn 2 câu là:

"Núi ly sơn yên tĩnh nửa đêm, con

mưa dầm rửa sạch oán thán.

Làm sao phụ bạc áo bào đỏ, nguyện

bên nhau chia sẻ mỗi ngày."

Phiên âm bài thơ:

"Nhân sinh nhược chích như sơ kiến,

Hà sự thu phong bị họa phiến.

Đẳng nhàn biến khước cố nhân tâm,

Khước đạo cố nhân tâm dịch biến.

Ly sơn ngữ bãi thanh tiêu bán,

Lệ vũ lâm linh chung bất oán.

Há như bạc hạnh cẩm y lang,

Bỉ dực liên chi đương nhật nguyện."

Lộ Ánh Tịch dõi theo bóng lưng cao lớn của hắn, lại giảng giải hàm ý nói: "Thần thiếp không nói ý này. Thần thiếp chỉ cảm thấy, thời niên thiếu vô cùng

tốt đẹp, làm người ta luôn hoài niệm."

Hoàng đế nghe vậy bật cười, quay đầu nhìn nàng: "Hoàng hậu đang ở lứa tuổi đẹp nhất, sao lại nói như thể lão già đã trải qua nhiều tang thương?"

Lộ Ánh Tịch nhìn hắn, mỉm cười đáp: "Thần thiếp là ông cụ non."

"Hoàng hậu nói sai rồi. Hoàng hậu là con gái, không phải con trai." Hoàng đế trêu chọc.

Lộ Ánh Tịch cười nhạt không nói nữa. Mặc dù hắn đang nói cười vui vẻ, nhưng hắn lại không che giấu được ánh mắt u ám buồn đau. Hắn u sầu cái gì? Bởi vì hắn không còn yêu Diêu Hiền phi, nên bản thân thấy hổ thẹn vì đã thay lòng đổi dạ? Hay là, hắn vẫn còn yêu Diêu Hiền phi, nhưng không cách nào quay lại khoảng thời gian vô tư ngày trước?

Hoàng đế bước ra khỏi chính điện, chấp tay ngẩng đầu trông bầu trời trong xanh xa xa. Những đám mây bay rải rác, nhởn nhơ phiêu hồng. Sắc trời xanh biếc, bao la sáng ngời.

Lộ Ánh Tịch tiến lên đứng sóng vai với hắn, cũng ngắm trời xanh mây trắng.

"Có phải Trẫm nên buông tay?" Hoàng đế như tự nói với mình, ánh mắt xa xăm, giữ mãi như thế.

"Có lẽ người nên buông tay không phải là Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch nói khẽ. Chỉ khi chính bản thân Diêu Hiền phi buông tay, mới là giải thoát thật sự. Nếu ban nãy Hoàng đế đồng ý thỉnh cầu xuống tóc xuất gia của Diêu Hiền phi, chỉ sợ cái đó không xem là buông tay, mà chỉ khiến Diêu Hiền phi càng thêm căm hận hắn. Bởi vì nữ nhân luôn miệng nói một đường, lòng lại nghĩ một hướng, hay dùng lời nói ngược với lòng để thử thăm dò phản ứng của người khác.

"Sao lại trách lòng người dễ đổi..." Hoàng đế lẩm nhẩm bài thơ, ánh mắt xa xăm, khóe môi từ từ nhếch lên thành nụ cười tự giễu chua xót.

"Con người thay đổi theo thời gian." Lộ Ánh Tịch cảm thán, "Cũng không phải con người muốn thay đổi, mà do thời gian quá dài, con người lại quá nhỏ bé, con người buộc phải thay đổi theo nó."

Hoàng đế thu lại tầm mắt, nghiêng đầu nhìn nàng: "Dường như nàng đang gỡ bỏ trách nhiệm thay Trẫm. Là đồng cảm cùng cảm thông, hay là có điều muốn cầu xin?"

Lộ Ánh Tịch lắc đầu nhè nhẹ: "Chẳng qua tình cảm Thần thiếp bộc phát mà thôi, không phải bào chữa cho ai, cũng không muốn cầu xin cái gì."

Hoàng đế nheo mắt, ánh mắt nhạy bén như đang tìm tòi phân tích nàng.

Một lúc lâu sau, hắn từ tốn nói một câu: "Ánh Tịch, vì nàng dùng trái tim mới hiểu được trái tim Trẫm."

"Không có!" Lộ Ánh Tịch phản bác ngay lập tức, lời vừa ra khỏi miệng, nàng mới giật mình biết mình đã thất hố, vội vàng bào chữa: "Thần thiếp không dám đoán bừa thánh ý của Hoàng thượng, cũng không dám tự nhận hiểu trái tim của Hoàng thượng."

Bờ môi Hoàng đế từ từ giương cao, ánh mắt tràn đầy hứng khởi mờ ám.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 13: Hoàng thành sinh loạn

Nửa tháng thoắt cái đã qua, thuốc giải cổ độc được bào chế nhanh hơn so với dự định, lần lượt được cấp phát tới các doanh trại.

Hoàng đế không vì vậy mà buông lỏng cảnh giác, lại cải trang xuất cung, ngầm tuần tra kinh thành. Nhưng lần này, hắn không dẫn theo Lộ Ánh Tịch.

Lộ Ánh Tịch được nhàn rỗi, thảnh thơi đi dạo trong Ngự hoa viên. Nàng cho tất cả các cung nữ theo hầu lui xuống, một mình chậm rãi dạo bước.

Theo tin tức nàng thu được, mấy ngày gần đây kinh thành cũng không yên ổn. Mộ Dung Thần Duệ đề phòng gian tế của Long Triêu, nhưng có một số việc sợ là khó lòng phòng bị.

Mặt trời dần lặn sau dãy núi phía tây, Lộ Ánh Tịch ngồi trong đình nghỉ mát, thưởng thức áng mây phía chân trời, khẽ cười yếu ớt, thật là thanh thản dễ chịu. Nàng chỉ cần bình chân như vại, nhân tiện làm chút chuyện, liền có thể ngồi chờ làm ngư ông đắc lợi.

"Nương nương! Nương nương!" Xa xa, cung nữ Tiểu Nam đang vội vàng chạy tới, vẻ mặt nghiêm trọng.

"Chuyện gì?" Lộ Ánh Tịch ngồi im, bình thản mở miệng nói.

Tiểu Nam khẽ khom lưng, đi tới bên nàng, nhỏ giọng nói: "Nương nương, có chuyện chẳng lành! Phượng Tê cung xuất hiện thích khách, Tình Thấm bị thương!"

Lộ Ánh Tịch rùng mình bật dậy: "Bị thương có nặng không? Có bắt được thích khách không?"

"Bẩm nương nương, Tình Thấm bị kiếm đâm trúng cánh tay, nhưng chỉ là vết thương ngoài da, không tính là nghiêm trọng. Cấm vệ quân tới ngay lúc đó, nhưng chỉ tóm được một tên thích khách." Tiểu Nam thấp giọng bẩm báo, rành mạch, rõ ràng súc tích.

"Hồi cung!" Lộ Ánh Tịch không hỏi nhiều, bước nhanh về cung. Nếu mục tiêu của thích khách là Phượng Tê cung thì người chúng muốn giết chính là nàng. Chỉ không biết ai là kẻ muốn đối phó nàng. Long Triêu? Hay Hàn gia sơn trang?

Trở lại Phượng Tê cung, chỉ thấy trong Đại điện là một khoảng im lặng ngưng đọng.

Cấm vệ quân vây quanh cả cung điện, những thái giám cùng cung nữ đứng ở một bên, nơm nớp lo sợ. Cánh tay phải của Tình Thấm bị thương, nhưng thần sắc vẫn tốt, không quá lo ngại.

Lộ Ánh Tịch bước vào điện, trầm giọng hỏi: "Thích khách bắt được đang ở đâu?"

Còn chưa có người trả lời, ánh mắt nàng đảo qua, đã trông thấy trong góc phòng có một thi thể. Đó là một gã nam tử mặc đồ đen, khóe miệng ứa máu, sắc mặt đen tím, đã không còn thở, rõ ràng là cắn túi độc cất sẵn dưới lưỡi tự sát.

Lộ Ánh Tịch đến gần quan sát, ánh mắt lạnh thấu xương. Đây là tác phong của tử sĩ. Trước đây Hi vệ từng mang về tin tức, nói rằng Hàn gia sơn trang âm thầm bồi dưỡng rất nhiều tử sĩ, lẽ nào Hàn gia thực sự đứng sau sai khiến? Nhưng hiện nay thế lực Hàn gia vẫn chưa kiên cố, sẽ không nóng lòng muốn tiêu diệt nàng. Như vậy thì...

Trong lòng bỗng rung động, nàng quay đầu nhìn Tình Thấm, lạnh lùng nói: "Tiểu Thấm, ngươi đi theo Bản cung."

Tình Thấm ngoan ngoãn cúi đầu, nói: "Vâng, nương nương."

Trước khi đi, Lộ Ánh Tịch cao giọng nói với mọi người trong điện: "Bất luận kẻ nào cũng không được di chuyển thi thể thích khách."

Tiểu Nam tiến lên phía trước một bước, gương mặt lúng túng nói: "Bẩm nương nương, Thống lĩnh Cấm vệ quân đã phái người thông báo với Hình bộ, nên Thượng thư Hình bộ sẽ đến đây liền, theo quy củ là phải khám nghiệm tử thi."

"Thay bản cung nói với Thẩm thượng thư, nếu muốn khám nghiệm tử thi, thì khám ngay tại Phượng Tê cung." Lộ Ánh Tịch ném một câu mệnh lệnh xong, liền bước vào Nội điện.

Tình Thấm lặng lẽ theo sát phía sau, xuyên qua Nội điện, vượt qua Đình uyển, cho đến khi tới tẩm cung, nàng ta mới quỳ sụp xuống.

Lộ Ánh Tịch từ trên cao nhìn nàng ta, nhàn nhàn mở miệng: "Sao lại quỳ?" Nàng ta vừa nghe Tiểu Nam nhắc đến Thiên điện, đã cảm thấy kỳ lạ. Mà Tiểu Thấm lại bị thương đúng lúc như vậy, khẳng định nàng ta đến Thiên điện nên mới có thể gặp thích khách.

Tình Thấm ngẩng đầu, bình tĩnh trả lời: "Hôm nay nô tỳ đến Thiên điện là muốn vạch trần thủ đoạn của Tê Điệp. Nàng ta rõ ràng không hề mang long thai, có tư cách gì mà độc chiếm một tòa cung điện trong Phượng Tê cung? Nô tỳ không hỏi trước với nương nương, tự ý hành động, xin nương nương trách phạt."

"Ngươi định vạch trần nàng ta thế nào?" Trong lòng Lộ Ánh Tịch vừa bực mình vừa buồn cười. Trước đây nàng đã từng nói cho Tiểu Thấm biết, chuyện Tê Điệp mang thai, đúng là do Hoàng đế bày mưu tính kế. Nếu đã thế, còn cần vạch trần làm gì?

Tình Thấm mím môi không nói, đáy mắt hiện lên một tia sắc lạnh, không cam lòng và căm phẫn đố kị.

Lộ Ánh Tịch nhìn nàng ta, chậm rãi nói: "Ngươi muốn giả vờ đụng ngã nàng ta, sau đó sẽ kêu Thái y cùng sư phụ đến đây, mượn người ngoài làm nhân chứng, vạch trần chân tướng. Đúng vậy không?"

Tình Thấm vẫn không hé răng lấy nửa lời, ánh mắt quật cường ngang ngạnh.

Lộ Ánh Tịch khẽ cười, lại nói: "Ngươi còn muốn mượn danh nghĩa của Bản cung, thuyết phục sư phụ nói ra mạch tượng bất thường của Tê Điệp."

Tình Thấm càng cúi thấp đầu, thấp giọng nói: "Nô tỳ không dám lừa gạt nương nương, đúng là nô tỳ định làm như vậy."

Lộ Ánh Tịch hết cách lắc đầu: "Chuyện này nói sau. Trước hết hãy nói về chuyện ngươi cùng thích khách giao đấu, có phát hiện gì không?" Võ công của Tiểu Thấm rất khá, chỉ có điều nội lực còn yếu, nếu thích khách ra tay độc ác, nàng ta đã mất mạng rồi.

"Nô tỳ thật hổ thẹn, không phát hiện được manh mối." Tình Thấm thực lòng đáp.

"Đứng lên đi." Lộ Ánh Tịch vẫy tay ra hiệu, chuẩn bị quay lại Đại điện.

Nhưng chuyện này còn chưa giải quyết, một chuyện khác lại xảy ra. Lúc này bên ngoài tẩm cung, đột nhiên vang lên tiếng bước chân nặng nề.

Lộ Ánh Tịch nhíu mày, mở cửa ngó nghiêng, vừa nhìn thấy không khỏi ngạc nhiên: "Hoàng thượng?"

"Vào trong rồi nói." Hoàng đế giận dữ, thấy Tình Thấm bên trong tẩm cung, mất kiên nhẫn mà phất tay nói, "Ra ngoài!"

Tình Thấm không dám nhiều lời, kính cẩn lui ra.

Hoàng đế bước qua bậc cửa, đi thẳng tới nhuyễn tháp, ngã người nằm xuống, không nói nửa lời.

"Hoàng thượng, hôm nay xuất cung mọi chuyện đều suôn sẻ chứ?" Lộ Ánh Tịch ôn nhu hỏi, ánh mắt trong veo lạnh lẽo lướt qua người hắn. Hắn không bị thương, nhưng vừa rồi bước chân lại nặng nề không giống với ngày thường.

Hoàng đế không lên tiếng, từ từ nhắm mắt lại, chỉ một lúc, không ngờ đã chìm vào giấc ngủ.

"Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch thử gọi nhỏ, nhưng không có tiếng trả lời.

Nàng quan sát kỹ sắc mặt cùng ấn đường hắn, nàng hơi nheo mắt. Hắn có khả năng bị trúng cổ độc. Chính hắn cũng chưa phát hiện ra điểm bất thường? Nếu đã phát hiện ra, sao còn đến chỗ nàng, không sợ nàng nhân cơ hội này dồn hắn vào chỗ chết?

Sắc mặt hắn lúc này vô cùng mệt mỏi, hai mắt nhắm nghiền, không có năng lực phản kháng, như con cừu yếu ớt chờ bị giết vậy. Nếu bây giờ nàng ra tay với hắn, quả thực dễ như trở bàn tay.

Cơ hội tốt như thế này, nàng sẽ không bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 14: Chất độc một năm

Lộ Ánh Tịch mang tới một viên thuốc giải cổ độc, nhét vào miệng Hoàng đế, sau đó đổ nước vào ép hắn nuốt xuống.

Hoàng đế bị sặc nước ho khan vài tiếng, nhưng vẫn không tỉnh lại.

Lộ Ánh Tịch ngồi bên mép giường, tuy có việc cần giải quyết nhưng nàng vẫn ung dung ngắm hắn. Nàng từ từ vươn tay vuốt ve khuôn mặt anh tuấn lành lạnh của hắn. Đầu ngón tay trượt theo hàng lông mày dài, chạy dọc theo cái mũi dọc dừa cao thẳng, cuối cùng dừng lại trên bờ môi hắn.

Ông trời thật là ưu ái hắn, cho hắn đầu óc thông minh cơ trí, lại cho hắn dung mạo đẹp đẽ. Đường nét anh tuấn như được điêu khắc, góc cạnh sắc nét nhưng không mất đi vẻ đẹp tao nhã.

Nhưng mà nàng vẫn luôn quan niệm rằng, trời cao luôn công bằng, nếu ban tặng hạnh phúc thì đồng thời cũng gửi kèm đau khổ. Ví dụ như chính nàng, bệnh tim bẩm sinh không cách nào chữa trị tận gốc. Như vậy hắn thì sao, thiếu sót của hắn ở đâu?

Nàng rút tay về cười nhạt.

Đôi môi vốn trắng bệch của Hoàng đế dần dần hồng hào. Nhưng màu sắc không bình thường mà gần như đỏ tươi yêu mị.

Nàng sẽ không ngu xuẩn đến mức ra tay giết hắn ngay tại đây. Nhưng cơ hội trước mắt này, ngàn năm khó có lần thứ hai. Nếu nàng không nắm lấy, thì thật quá lãng phí.

Qua một lúc, sắc mặt nhợt nhạt của Hoàng đế dần tan hết, không còn vẻ khác thường nữa.

Nàng chỉ có thể hạ loại độc này với hắn. Bởi vì chỉ duy nhất loại độc này không dễ dàng bị phát hiện, phải mười hai canh giờ trước khi độc bộc phát mới có thể phát tác. Mà thời điểm độc phát tác là một năm sau khi hạ độc.

Lộ Ánh Tịch lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt bất đắc dĩ, tự nói trong tâm trí: Chớ trách ta dùng thủ đoạn bỉ ổi. Nếu một năm sau ta còn sống, ta sẽ đưa người thuốc giải.

Ngắm hắn nửa buổi, nàng mới đứng lên ra khỏi tẩm cung. Một nỗi buồn bực không tên ứ nghẹn trong lòng. Đến bây giờ nàng có hai thời hạn giao hẹn. Một cái là cùng sư phụ, một cái là với Hoàng đế. Người trước nàng mờ mịt không rõ, người sau nàng giấu kỹ trong lòng.

Quay lại Đại điện, viên quan khám nghiệm đang khám nghiệm tử thi, Hình bộ thượng thư Thẩm Dịch đứng một bên quan sát, khuôn mặt tuấn tú rất lạnh lùng nghiêm nghị.

Trông thấy Lộ Ánh Tịch đến đây, Thẩm Dịch khom người cúi chào, lạnh lùng đều đều nói: "Vi thần tham kiến Hoàng hậu nương nương."

"Miễn lễ. Thẩm đại nhân, có tra được manh mối nào không?" Lộ Ánh Tịch mỉm cười dò xét hắn. Vị Hình bộ thượng thư trẻ tuổi này vẫn kiêu ngạo như trước.

"Bẩm Hoàng hậu, vi thần vừa tra hỏi xong tất cả cung nữ và thái giám của Phượng Tê cung. Căn cứ theo kết luận sơ bộ, thích khách khoảng bốn đến sáu tên. Mục tiêu của bọn chúng, có thể là Thiên điện." Giọng nói Thẩm Dịch cung kính, lại tiếp tục nói: "Thích khách cả gan dám lẻn vào cung Hoàng hậu, nhất định là có người sai khiến. Vi thần sẽ dốc sức tra xét, xin Hoàng hậu yên tâm."

Nụ cười của Lộ Ánh Tịch càng tươi hơn. Mắt hắn ta khó giấu vẻ cao ngạo, tốc độ nói chầm chậm như là sợ nàng nghe không hiểu. Không nghi ngờ gì, hắn ta là một nam nhân khinh thường nữ tử. Hắn thể hiện rõ không thích bàn luận tình tiết vụ án với nàng. Nếu nàng không phải là Hoàng hậu cao quý, đoán chừng hắn cả một câu cũng không buồn nói.

Nàng cũng không có ý hoạnh họe hắn. Nàng tự quan sát động tác nhanh chóng của viên quan khám nghiệm đang giải phẫu thi thể kia.

Cảnh máu thịt lẫn lộn nàng chỉ xem như bình thường. Trái lại Thẩm Dịch lại nhíu mày mở miệng nói: "Nơi này tanh mùi máu, xin Hoàng hậu quay lại Nội điện."

Lộ Ánh Tịch không nhìn hắn ta, đi thẳng đến vũng máu đen trên mặt đất nhìn chăm chú, tùy ý nói: "Bản cung muốn Thẩm đại nhân khám nghiệm tử thi ngay tại Phượng Tê cung là muốn biết thích khách nuốt loại độc nào tự vẫn."

Thấy nàng không chút sợ hãi, cũng không giống đang làm bộ làm tịch, sắc mặt Thẩm Dịch bớt cứng nhắc. Mặc dù hắn không vui khi Hoàng hậu nhất quyết muốn để thi thể thích khách ở đây. Nhưng hắn phải thừa nhận, một người nữ tử có sự can đảm này, rất hiếm thấy.

Viên quan khám nghiệm làm việc vô cùng tỉ mỉ, từ chất liệu vải tên thích khách mặc, đến móng tay tóc tai, sau đó là cổ họng nội tạng, không bỏ sót bất kỳ chi tiết nhỏ nhất.

Qua nửa canh giờ, viên quan khám nghiệm vẻ mặt nghiêm túc đứng dậy, hai tay dính máu nhỏ giọt xuống đất, cung kính nói: "Bẩm Hoàng hậu, Thượng thư đại nhân, tên thích khách này chết bởi độc từ mật chim công, nhìn thi thể này có thể thấy thật sự tự sát mà chết, không có điểm khác thường."

Lộ Ánh Tịch ngạc nhiên, khám nghiệm nửa canh giờ chỉ cho kết quả như thế? Cái đó chỉ cần liếc mắt là đã nhìn ra sao?

Thẩm Dịch dường như cũng nghĩ như nàng, không hài lòng nói: "Có manh mối nào khác không?"

Viên quan khám nghiệm kia nghiêm mặt nói: "Bẩm Thượng thư đại nhân, ty chức còn chú ý đến chiếc khăn che mặt của tên thích khách, mặc dù màu sắc không thu hút lắm, nhưng thực ra là sản phẩm từ gấm Kim Lăng[1]."

[1] Kim Lăng là tên gọi khác của Nam Kinh. Nam Kinh là cố đô giàu có nổi tiếng trong thời gian dài của Trung Quốc, từng thay đổi nhiều tên gọi khác nhau, trong đó nổi tiếng nhất là Kim Lăng.

Lúc này Lộ Ánh Tịch mới hài lòng gật đầu. Nàng cũng chú ý đến điều đó. Quần áo đen và chiếc khăn bịt mặt mà tên thích khách mặc, chất liệu vải không giống nhau. Có lẽ, chiếc khăn bịt mặt này là ký hiệu một môn phái. Có thể sử dụng loại gấm đắt tiền này, có thể thấy người đứng đằng sau rất cao quý. Như vậy xem ra, Hàn gia son trang là tình nghi lớn nhất hiện nay.

Nhưng mà, thông thường tử sĩ khi dùng thuốc độc đều dùng kịch độc để chết ngay lập tức. Độc tính của mật chim công tuy mạnh, nhưng phải mất một khắc[2] đồng hồ mới phát độc mà chết. Phương thức như thế hình như chưa chuyên tâm lắm, không loại trừ khả năng có người dự tính dùng chiếc khăn gấm đen này giá họa cho Hàn gia.

[2] Một khắc = 15 phút = 1/8 canh giờ.

Lộ Ánh Tịch trầm tư suy nghĩ, chợt nghe giọng nói trầm thấp đang tiến tới gần nàng.

"Hoàng hậu không cần bận tâm, việc này cứ giao cho Hình bộ xử lý."

Nàng ngoảnh đầu nhìn lại, Hoàng đế mang bộ mặt sảng khoái khỏe khắn đang hiên ngang bước đến đây.

"Tham kiến Hoàng thượng!" Mọi người trong điện đồng thanh nói.

Lộ Ánh Tịch hơi cúi người, sau đó đến kế bên Hoàng đế nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng thấy khỏe hơn chưa? Thần thiếp vừa cho Hoàng thượng uống thuốc giải cổ độc."

Hoàng đế bình thản gật đầu, ánh mắt sâu lắng u tối, nhìn nàng một lúc, cũng không nói lời nào.

Trong lòng Lộ Ánh Tịch lo sợ, chẳng lẽ hắn cố ý thử nàng? Nếu là vậy, vì sao hắn còn để nàng thuận lợi hạ độc với hắn?

Hoàng đế nhếch môi, ẩn chứa nụ cười châm biếm kề sát tai nàng nói nhỏ: "Trẫm sơ ý, nên bị người ta ra tay ám hại."

Lộ Ánh Tịch chấn động, ngẩng đầu nhìn hắn, không nói nên lời.

Nhưng Hoàng đế lại nói tiếp: "Trẫm cải trang tuần tra lần này, giữa đường bị đám người bổ vây, Trẫm nghi ngờ trong cung có nội gián."

Lộ Ánh Tịch cụp mắt thở dài, âm thầm lấy lại bình tĩnh. Nàng tự chế giễu, hóa ra bị người ra tay ám hại trong lời hắn nói không phải chỉ nàng, nàng đúng là có tật giật mình. Từ lúc nào nàng lại nhân từ nương tay với hắn như thế? Lại còn có cảm giác áy náy?

Hoàng đế không nói nhiều, nhìn Thẩm Dịch và viên quan khám nghiệm, cất cao giọng nói: "Thích khách to gan lớn mật, dám lẻn vào Phượng Tê cung, Trẫm lệnh các ngươi cấp tốc điều tra ra tên đầu têu đứng phía sau."

"Thần tuân chỉ." Thẩm Dịch cung kính trả lời, ánh mắt bất giác liếc về phía Lộ Ánh Tịch. Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng ánh mắt Thẩm Dịch, không khỏi cảm thấy quái lạ. Ánh mắt Thẩm Dịch mâu thuẫn cùng phức tạp, như vừa khinh thường nhưng lại tán thưởng, lại giống như đang đè nén tình cảm yêu thích kia xuống. Nàng tự dưng có một linh cảm mơ hồ, tên Thẩm Dịch này, có lẽ sẽ gây cho nàng không ít phiền toái.

Hoàng đế lại nói: "Trẫm muốn đến Thái y viện, Hoàng hậu đi cùng Trẫm."

"Vâng, Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch vâng lời đáp, trong lòng lại có chút thấp thỏm không yên. Mặc dù nàng không sợ các ngự y khác có thể nhìn ra, nhưng sư phụ nhất định sẽ phát hiện Hoàng đế trúng độc. Sư phụ không biết nàng ra tay hạ độc, ngộ nhỡ y buột miệng nói ra, nàng nên trả lời thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 15: Tức giận khó đập tắt

Hai người ngồi chung kiệu. Hoàng đế xoay người ngồi nghiêng nhìn thẳng nàng không chớp mắt.

Lộ Ánh Tịch cố gắng đè nén bất an trong lòng, mỉm cười nói: "Sao Hoàng thượng không tuyên ngự y tới, mà muốn đích thân tới Thái y viện?"

Hoàng đế không dời ánh mắt thâm trầm sắc bén, môi mỏng chậm rãi buông ra một câu: "Cơ hội vừa rồi rất tốt, sao Hoàng hậu không nắm lấy?"

Lộ Ánh Tịch ngớ người, thắc mắc hỏi: "Hoàng thượng nói cơ hội gì cơ?"

Hoàng đế nhếch mày, lạnh lùng liếc nàng: "Hiện giờ không có người ngoài, Hoàng hậu không cần phải giả vờ ngây thơ vô tội."

Lộ Ánh Tịch thầm hít sâu một hơi, loại trừ những ý nghĩ mờ ám, ngẩng đầu nhìn thẳng mắt hắn, nghiêm mặt: "Thần thiếp thực sự hiểu rõ. Nhưng không hiểu vì sao Hoàng thượng phải năm lần bảy lượt thăm dò Thần thiếp. Chẳng nhẽ Hoàng thượng cho rằng Thần thiếp sẽ ra tay hạ sát? Sau đó gánh tội danh hành thích vua trốn chui trốn nhủi khắp nơi?"

Hoàng đế cười giễu cợt: "Ánh Tịch, có thật nàng chưa từng nghĩ đến điều đó?"

Lộ Ánh Tịch chỉ lắc đầu, không muốn giải thích nhiều. Nàng muốn thế nào, trong lòng hắn hiểu rõ, cần gì phải hung hăng truy cứu tận gốc như vậy? Tóm lại hắn muốn nghe đáp án ra sao?

Hoàng đế chợt thở dài một hơi, giống như vô cùng thất vọng: "Trẫm đánh cược chính mạng sống của mình. Ánh Tịch, nàng có biết điều đó không?" Mặc dù hắn còn giấu giếm chưa nói hết, nhưng đúng là đã đánh cược một ván. Việc đó rất không khôn ngoan, bởi vì nàng căn bản không đáng tin tưởng. Vì sao hắn còn muốn làm việc vô nghĩa này? Vì sao hắn còn muốn cho nàng cơ hội làm sáng tỏ?

"Khi Hoàng thượng xuất cung, đã gặp chuyện gì?" Lộ Ánh Tịch khôn khéo đổi đề tài.

Ánh mắt Hoàng đế tối lại, đột ngột sinh sát khí: "Trẫm cải trang xuất cung lần này, không nhiều người biết."

Lộ Ánh Tịch không khỏi nhíu mày. Hắn sẽ không nghĩ nàng bán đứng hắn chứ?

"Trẫm chỉ dẫn theo Tiểu Phạm và mấy người thân tín ra ngoài, ngoại trừ Hoàng hậu biết ra, thì chẳng còn ai cả." Hoàng đế từ tốn nói.

"Hoàng thượng nghi ngờ Thần thiếp?" Lộ Ánh Tịch thẳng thắn hỏi.

"Trẫm cũng không muốn hoài nghi Hoàng hậu, nhưng chuyện thật trùng hợp." Hoàng đế nheo mắt, ánh mắt nghiêm nghị.

"Hoàng thượng, bắt trộm phải nắm được tang vật. Thần thiếp vô tội, mong Hoàng thượng minh giám." Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng hắn, ánh mắt trong sáng vô tư.

Hoàng đế không đáp lời, khóe môi khẽ nhếch lên, một mực giấu kín như bưng.

Trong lòng Lộ Ánh Tịch chẳng sợ sệt, cũng không hỏi nữa. Nàng không làm, nếu hắn kiên quyết muốn đổ tội lên đầu nàng, thì nàng càng nói chỉ càng thêm tội.

Bên trong kiệu, hai người đều trầm mặc chốc lát, Hoàng đế mới chầm chậm lên tiếng: "Vì lo nghĩ cho an toàn của Hoàng hậu, Trẫm quyết định phái một đội cấm vệ quân thường trực ngoài Phượng Tê cung."

"Được Hoàng thượng quan tâm lo lắng, Thần thiếp vô cùng cảm kích."

Lộ Ánh Tịch khách sáo tạ ơn. Nàng không rõ vì sao, đáy lòng nổi lên một linh tính không lành, mãi không gạt đi được.

Gần đến Thái y viện, Hoàng đế đột nhiên tới gần nàng, vuốt ve nhè nhẹ bên tai nàng. Sau một lúc thấp giọng nói: "Hoàng hậu chắc đã tra ra thân phận Tê Điệp từ sớm. Thật ra ám sát Trẫm lần này là người Lâm Quốc, nhưng lại cải trang thành người Long Triêu."

Lộ Ánh Tịch chấn động, toàn bộ bí ẩn đã được giải đáp. Là do Phụ hoàng gây ra! Lúc trước nàng muốn Phụ hoàng phái binh, giả dạng kỵ binh Lâm Quốc. Lần này Phụ hoàng lại dứt khoát thừa thắng xông lên, muốn khiến Lâm Quốc không cách nào xoay chuyển tình thế. Nhưng lại sợ Mộ Dung Thần Duệ sinh nghi, nên chuẩn bị một tầng giả dối khác là cải trang thành người Long Triêu. Nhưng mà người nào đã tiết lộ tin tức Hoàng đế cải trang vi hành? Tiểu Thẩm?

Nàng đang rơi vào suy nghĩ sâu xa, chợt thấy bên tai ấm áp nhồn nhột. Nàng liếc mắt nhìn, lại thấy Hoàng đế đang hôn từng chút một vành tai của nàng. Một luồng hơi nóng bức phả ngay vào gương mặt nàng. Gò má nàng nóng hực, ửng đỏ như sắc trời ráng chiều.

"Hoàng thượng!" Nàng xấu hổ phát cáu: "Sắp đến Thái y viện rồi!"

Hoàng đế không để ý nàng, hôn lướt từ vành tai xuống bờ vai, vén vạt áo của nàng lên.

Lộ Ánh Tịch cực kỳ hoảng sợ, trong đầu chợt lóe, nàng sực hiểu vì sao hắn lại hành động bất ngờ thế này! Hắn ắt hẳn đã đoán được mọi chuyện, hắn giận dữ, nhưng không có bằng chứng, nên cơn giận trong lòng càng khó dập tắt. Hắn muốn dùng chuyện nam nữ nguyên thủy nhất trừng phạt nàng.

Loáng cái, hắn đã tuột vạt áo của nàng, bờ vai trắng muốt lộ ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch hoảng sợ, đẩy mạnh hắn ra, thấp giọng trách: "Hoàng thượng định làm việc lỗ mãng ngay trên kiệu?"

Hoàng đế cắn nhẹ bờ vai của nàng một cái, ngước đầu dò xét, ánh mắt tà mị khác thường: "Có gì không được? Trẫm là cửu ngũ chí tôn, có chuyện gì mà không làm được?"

Lộ Ánh Tịch đè nén uất hận trong lòng, mềm mỏng khuyên nhủ: "Hoàng thượng, hay là về Phượng Tê cung rồi hẵng tính?"

Hoàng đế nhìn nàng chằm chặp, bỗng vươn tay vén rèm gấm lên, ra lệnh với bên ngoài: "Dừng kiệu ngoài Thái y viện, các ngươi lui xuống, đứng canh cách một trăm trượng cho Trẫm, không được để bất kỳ ai tới gần."

"Vâng, Hoàng thượng." Các thái giám khiêng kiệu và cung nữ theo hầu cung kính vâng lời, không dư thừa lời nào.

Một lát sau, kiệu dừng lại, mọi người cũng lui xuống, không khí lặng thinh như tờ.

Lộ Ánh Tịch nắm chặt tay, ngước mắt nhìn hắn. Hắn muốn làm nhục nàng? Hơn nữa còn muốn nhục nhã nàng ở chỗ rất gần sư phụ?

Hoàng đế nheo đôi mắt u tối, ngữ điệu lạnh lẽo: "Lộ Ánh Tịch, lúc mạng của Trẫm bị nàng nắm giữ chơi đùa trong tay, nàng chắc cảm thấy đắc ý lắm nhỉ?"

Lộ Ánh Tịch không nói, dõi theo hắn đề phòng.

Hoàng đế nhếch môi cười lạnh lùng. Chưa kịp tránh né, hắn liền đè lên người nàng, đôi tay hắn bất giác siết cổ nàng.

Hắn không dùng lực, chỉ ngạo nghễ liếc nàng từ trên cao, nói chầm chậm từng từ một: "Nếu Trẫm không mang theo thuốc giải cổ dược bên mình, hôm nay đã chết bên ngoài rồi. Mượn dao giết người, quả thật mưu kế hay."

Lộ Ánh Tịch tâm tư xáo động, bỗng nhiên tỉnh ngộ. Hóa ra hắn đã tự uống thuốc giải, lúc hắn đến cung nàng, chẳng qua là độc còn sót lại chưa tan hết. Hắn muốn thử nàng có hay không chém thêm một đao. Nhưng hắn không ngờ rằng nàng dùng loại độc không màu không vị. Hắn quá tự tin, căn cứ theo đó nàng có thể nói, hắn vẫn chưa phát hiện ra. Cái này xem như hắn tự tạo nghiệp chướng?

"Không còn gì để nói?" Giọng nói Hoàng đế ngày càng lạnh lẽo, sắc mặt xanh xám, trên trán nổi gân xanh.

Lộ Ánh Tịch mơ hồ kinh ngạc. Với tính cách thâm trầm nội tâm của hắn, sao vui buồn đều thể hiện hết trên mặt? Cho dù biết nàng tính kế hại hắn, hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý từ sớm. Hắn như đang rất đau lòng?

Thấy nàng vẫn giữ im lặng, ngay cả giải thích cũng không buồn làm, cơn giận trong lòng Hoàng đế bùng phát, tay hắn tăng lực siết chặt cổ nàng.

Lộ Ánh Tịch bị hắn bóp chặt cổ nhưng không rên đau, tay phải của nàng ngầm vận công, chuẩn bị phản kích.

Khuôn mặt trắng nõn của nàng dần dần đỏ ửng, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời.

Hoàng đế vừa siết chặt vừa nhìn nàng chăm chú, đôi mắt sáng xanh u tối, như sóng lớn cuộn trào mãnh liệt nguy hiểm đa đoan.

Tay hắn dần thả lỏng hơn, Lộ Ánh Tịch cũng ngầm nhẹ nhõm. Nhưng phút chốc, hắn bỗng cúi đầu, chiếm lấy bờ môi nàng!

Động tác của hắn mãnh liệt cuồng nhiệt. Hắn tức giận ra sức giày vò cắn mút môi nàng. Hắn như ngập tràn tức giận, cần được giải tỏa ngay tức thì, hoặc như cảm xúc phức tạp, không cách nào phân biệt toát ra từ nội tâm hắn. Hắn chỉ biết thuận theo bản năng lần tìm lối thoát.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 16: Nụ hôn mãnh liệt

Lộ Ánh Tịch cứng đờ người, nàng mím chặt môi, không để đầu lưỡi Hoàng đế cạy miệng. Cảm giác xấu hổ và giận dữ không ngừng trào dâng trong lòng nàng, khó mà dằn xuống.

Hoàng đế vốn đã bực tức, lại thấy phản ứng của nàng càng thêm cáu giận, thô lỗ cắn môi nàng!

Mùi máu tươi liền thấp thoáng bao phủ, môi hai người nhuộm đậm sắc đỏ.

Hoàng đế vẫn không vì vậy mà dừng lại, tay phải hắn cố định cổ nàng, hắn mút vết thương trên môi nàng, nuốt máu hòa lẫn giữa hắn và nàng. Hồi lâu sau, hắn vẫn không hút ra, ngược lại hắn càng cắn mút môi nàng mạnh hơn.

Lộ Ánh Tịch đau nhói, vùng vẫy vài lần, lại bị tay trái của hắn giữ chặt bên hông, không thể ngọ nguậy.

Đầu lưỡi của hắn liếm môi nàng, muốn ngang ngược lần vào trong, bỗng lưỡi hắn mạnh mẽ như công thành chiếm đất, mãnh liệt tiến công một cách bá đạo.

Nàng cố gắng chống chọi, ngậm chặt răng đến mức phát ra tiếng đánh cầm cập vào nhau.

Ánh mắt Hoàng đế bất ngờ lóe sáng, hắn bỗng bóp eo nàng, thừa dịp nàng hô đau theo bản năng, hắn chiếm trọn miệng nàng.

Hơi thở thuộc riêng mình hắn xâm chiếm, lòng Lộ Ánh Tịch ngập tràn phẫn nộ, bỗng chốc răng nàng khép lại, cắn mạnh lưỡi điên cuồng của hắn.

Chớp mắt, hai người bất động, sự tĩnh mịch đáng sợ bao trọn khắp kiệu.

Chỉ mới giây lát trôi qua, nhưng Lộ Ánh Tịch lại thấy như rất lâu, khi nàng thả lỏng miệng mình, mới nếm thấy mùi máu nồng đậm.

Hoàng đế ngồi thẳng dậy, lạnh lùng nhìn nàng. Khóe miệng hắn rướm máu, ánh mắt rét lạnh bức người, nhưng hắn lại như cất giấu cơn giận hừng hực.

Mãi lâu sau, Hoàng đế thờ ơ giơ tay áo quẹt vết máu bên khóe miệng, hắn liếc nàng, giọng mỉa mai chầm chậm cất lên: "Kiên trinh như vậy là vì ai?"

Lộ Ánh Tịch kéo vạt áo bị phanh ra, liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng trả lời: "Trước khi Hoàng thượng chất vấn người khác, phải chăng nên để tay lên ngực tự hỏi."

Sắc mặt Hoàng đế âm u, giọng nói lạnh giá không chút ấm áp: "Nếu không phải đang ở trước Thái y viện, nàng có giữ gìn trinh tiết quyết liệt như vậy không?"

Lộ Ánh Tịch tức giận đến cực hạn, nhếch môi cười: "Hoàng thượng đang nhầm lẫn nghiêm trọng. Ở đâu đều không quan trọng, quan trọng là thái độ của Hoàng thượng. Triền miên kịch liệt như thế, Thần thiếp thừa nhận không chịu nổi."

"Trách Trẫm không dịu dàng?" Hoàng đế cười khẩy, ánh mắt lóe lên vẻ hung ác nham hiểm, lời nói ma quỷ cợt nhả: "Nếu dịu dàng có thể bắt nhốt tâm hồn của Hoàng hậu, Trẫm cũng muốn thử một lần."

"Dịu dàng của Hoàng thượng, chỉ e khiến kẻ khác lo sợ, không rõ có hay không giấu lẫn vào đó mũi kiếm, đâm người ta trong vô hình." Lộ Ánh Tịch nắm chặt hai tay, trong lòng thầm nghĩ, con người nhất định phải tự sỉ nhục mình trước rồi mới nhục mạ người khác. Không phải nàng bất kính, là do hắn quá đáng.

Hoàng đế bỗng khẽ cười, giọng điệu càng thêm sắc nhọn: "Sự dịu dàng mà nàng muốn, phải chăng ấm áp như cơn gió xuân nhẹ nhàng e ấp?"

Lộ Ánh Tịch lạnh lùng hất cằm ngang ngược nói: "Hoàng thượng muốn nói cái gì, cứ nói thẳng, hà tất phải quanh co."

Hoàng đế nhếch môi cười giễu, nói rành mạch từng chữ: "Hôm nay Trẫm muốn thẳng thắn nói rõ với nàng."

Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng hắn, không sợ hãi, chờ đợi những điều hắn sắp nói.

"Doanh trại đóng quân tại biên cương đã bị quân Lâm Quốc bất ngờ tập kích, nàng chớ chối nàng không biết chút nào." Ánh mắt Hoàng đế lạnh lùng bắn thẳng về phía nàng, "Trẫm xuất cung bị ám sát, nàng chớ nói không liên quan tới nàng. Hiệu quả thuốc giải cổ dược không tốt, không thể lập tức loại bỏ cổ độc, ngược lại còn khiến cơ thể người ta mềm yếu vô lực, nàng chớ bảo nàng chưa từng động tay động chân vào."

Hắn một mạch giáng cho nàng ba tội danh, Lộ Ánh Tịch vừa nghe vừa cười nhạo, mở miệng bác bỏ: "Hoàng thượng một đời anh minh, sao bây giờ lại trở nên hồ đồ như vậy. Thần thiếp ở thâm cung, làm sao liên quan với chiến tranh tại biên cương? Hơn nữa, chuyện thuốc giải cổ dược, từ đầu đến cuối Thần thiếp hoàn toàn không tham gia nghiên cứu bào chế. Hoàng thượng muốn hỏi tội, nên bắt nhốt ngự y ở Thái y viện, thẩm tra kỹ càng, nghiêm phạt vì không làm tròn bổn phận. Thứ ba, khi xuất cung Hoàng thượng bị tấn công, nếu Thần thiếp ngấm ngầm sai khiến..." Nàng thách thức cười, nói tiếp, "Đây không phải Thần thiếp kiêu căng tự đại, nhưng nếu Thần thiếp thực sự ra tay, quyết không có trăm ngàn sơ hở như vậy."

Hoàng đế trầm mặc, đôi mắt đen tối nheo lại, lướt qua dung mạo mát lạnh mông lung.

Hắn vươn tay nắm chiếc cằm nâng mặt nàng lên, mong mỏi nhìn sâu vào ánh mắt của nàng, chậm rãi nói: "Nếu không phải lúc nãy ở tẩm cung nàng chưa ra tay với Trẫm, không thì bây giờ nàng đã chết không có chỗ chôn."

Lộ Ánh Tịch nhìn hắn chằm chặp, trong lòng ngầm mỉa mai, nàng đã ra tay chẳng qua hắn không bắt được mà thôi. Lúc đầu nàng có chút áy náy, tự cảm thấy thủ đoạn không được quang minh chính đại cho lắm, nhưng bây giờ nàng không còn chút nào mềm lòng. Nếu vừa rồi nàng yếu đuối rồi bận lòng, thì đã bị hắn cưỡng ép làm nhục.

"Lộ Ánh Tịch, nàng nên khắc cốt ghi tâm những lời Trẫm nói hôm nay. Nếu nàng bước sai đi nhầm một xíu, Trẫm nhất định sẽ san bằng mười bốn châu bảy tỉnh Ô Quốc của nàng!" Hoàng đế thờ ơ thu tay về, sắc mặt uy nghiêm đáng sợ.

"Thần thiếp sẽ an phận thủ thường, nhưng phải xem chút thành ý của Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch nói thẳng, từ ngữ sắc bén

"Chỉ là một công chúa Lâm Quốc lại làm nàng thiếu kiên nhẫn như vậy sao?" Hoàng đế cười khinh, nhưng lời nói vẫn vang vọng: "Trẫm có thể đồng ý với nàng, chỉ cần hai nước của nàng và ta cùng nhau tiêu diệt Long Triêu, Trẫm sẽ đưa Tê Điệp về Lâm Quốc."

"Ngay cả Hoàng tự nàng ta sinh ra cũng không cần?" Lộ Ánh Tịch cố tình nhạo báng. Những lời hắn nói, lấy cái nhỏ che cái lớn. Căn bản hắn không nói rõ sau khi diệt trừ Long Triêu, Ô Quốc nàng được bảo đảm cái gì. Với hoài bão to lớn của hắn, đến lúc đó hắn làm sao có thể cam chịu chia đôi thiên hạ với Ô Quốc!

Hoàng đế hừ một cái nói: "Tự nàng suy xét thiệt hơn đi."

Lộ Ánh Tịch không nói, cũng không muốn tiếp tục tranh luận. Thế cuộc bức bách, nàng không có nhiều lựa chọn. Yên ổn ngắn ngủi này đã là tình hình tốt nhất hiện nay. Long Triêu nhất định sẽ bị tiêu diệt, nhưng đồng thời nàng cũng phải khiến sức chiến đấu của Hoàng Triều bị giảm sút nghiêm trọng. Chỉ có như vậy, mai sau Ô Quốc mới có thể tự bảo vệ tốt hơn, hoặc có cơ hội phân tranh thiên hạ cùng Mộ Dung Thần Duệ.

Hai người đối mắt vờn nhau, ánh mắt đều lạnh lùng sắc bén như nhau. Nhưng nếu nhìn kỹ, cũng có một chút bối rối. Vết cắn trên môi Lộ Ánh Tịch đang ri rỉ máu, còn đầu lưỡi Mộ Dung Thần Duệ cũng đang âm ỉ đau đớn.

Mỗi người đều giữ nguyên vẻ mặt nhưng âm thầm cười khổ. Vốn là hành động thân mật mê đắm, họ lại làm thành một trận chiến ác liệt.

Hoàng đế dùng ánh mắt liếc xéo nàng một cái rủa thầm. Khuôn mặt nàng tuyệt mỹ vô ngần, thế mà lại như một người đàn bà chua ngoa. Lưỡi của hắn rất đau, ít nhất cũng phải dăm ba ngày mới hết.

Lộ Ánh Tịch cũng oán giận trong lòng, hắn thường ngày nhìn nhã nhặn ôn hòa, nhưng với chuyện nam nữ lại giống như mãnh thú, thật có thể nói trong ngoài không đồng nhất.

Hoàng đế chộp được ánh mắt căm phẫn của nàng, lo lắng mơ hồ trong lòng dần tan, ánh mắt ẩn chứa một loại chờ mong háo hức. Kiêu ngạo như nàng, càng khiến hắn ham muốn chinh phục mạnh mẽ. Có thể tưởng tượng lúc đem nàng mềm mại vâng lời, khuất phục đặt dưới thân người hắn, thì bộ dạng sẽ say đắm mê hoặc bao nhiêu.

Lộ Ánh Tịch thấy hắn sáng rực vẻ gian ác, không chịu nổi trừng mắt lại hắn. Hạ lưu bỉ ổi! Đừng tưởng nàng không biết hắn đang nghĩ cái gì!

Hoàng đế không giận lại nhếch môi, cười đến mức sảng khoái càn rỡ.

Bên trong kiệu im ắng, nhưng mạch nước ngầm đang bốc lên, giống như nóng bức vô hình đang dâng lên bao bọc cả người. Đúng lúc bên ngoài truyền đến tiếng động lớn, phá vỡ bầu không khí bức bối kỳ lạ này.

Lộ Ánh Tịch chú ý lắng nghe, phát hiện là tiếng sư phụ bị ngăn cản. Nàng vô thức che đi vết cắn trên môi, tim bỗng dưng đập dồn dập.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 17: Thầm sinh căm hờn

Hoàng đế liếc mắt nhìn nàng một cái, vén màn gấm lên, cất giọng nói: "Truyền Nam Cung thần y đến đây."

"Vâng, Hoàng thượng." Cách đó không xa truyền đến tiếng trả lời cung kính.

Sau đó, tiếng bước chân trầm ổn dần tới gần, Lộ Ánh Tịch cúi đầu, trong lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò.

"Nam Cung Uyên tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu." Giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên ngoài kiệu.

"Nam Cung thần y có việc gì cần bẩm báo?" Hoàng đế vẫn không xuống kiệu, cách lớp màn dày thấp giọng hỏi.

"Xin hỏi Hoàng thượng, đã xem tấu chương của Thái y viện trình lên chưa?" Giọng nói Nam Cung Uyên vẫn êm ả bình lặng, trước sau như một không nghe ra bất kỳ thấp thỏm bất an nào.

"Được trình lên khi nào?" Hoàng đế nhíu mày hỏi. Hôm nay trước khi hắn cải trang vi hành đúng là có một xấp tấu chương chưa phê duyệt.

"Khoảng giờ Ngọ[1]." Tốc độ nói của Nam Cung Uyên đều đều, "Do thời gian cấp bách, trong quá trình bào chế thuốc giải có xảy ra chút sơ sót, công hiệu kém, cần phải cải thiện nó. Bẩm riêng với Hoàng thượng, mong Hoàng thượng thứ tội."

[1] Giờ Ngọ: theo cách tính giờ can chi, thì 1 giờ âm lịch bằng 2 giờ đồng hồ và mang tên 1 con giáp, bắt đầu từ một giờ lẻ đến đầu giờ lẻ tiếp theo, và đầu tiên là giờ Tý từ 23h-1h. Giờ Ngọ là từ 11h-13h, Chính Ngọ là chỉ 12 trưa.

"Cần thời gian bao lâu để bào chế ra thuốc giải có công hiệu ngay?" Hoàng đế nhướng mày làm nếp nhăn trên trán càng sâu, đôi mắt u ám.

"Nhanh thì hơn một tháng, chậm thì ba tháng." Nam Cung Uyên trả lời chừng mực.

"Trẫm sẽ cân nhắc." Hoàng đế không đồng ý cũng không phủ nhận. Bên ngoài kiệu im lặng trong chốc lát, Nam Cung Uyên mới tiếp tục ôn nhu lên tiếng: "Hoàng thượng nếu không còn gì phân phó, Nam Cung Uyên xin cáo lui."

Hoàng đế lãnh đạm trả lời: "Ừ."

Lộ Ánh Tịch vẫn một mực giữ im lặng, nghe bước chân sư phụ thong thả rời đi, nàng mới thở dài một hơi. Nàng cảm thấy vô cùng ngượng ngùng xấu hổ, không muốn bị sư phụ trông thấy bộ dạng chật vật của nàng.

"Hoàng hậu nghĩ sao?" Hoàng đế đột nhiên hỏi.

Lộ Ánh Tịch lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng đáp: "Chuyện bào chế thuốc giải, nhất quyết phải tỉ mỉ cẩn thận điều chế, không cách nào xong trong một sớm một chiều được."

Hoàng đế cười nhẹ, trong mắt hiện lên suy tính phức tạp.

Lộ Ánh Tịch ngồi im không nói. Với sự ăn ý hơn mười năm giữa nàng và sư phụ, nàng biết sư phụ đang giúp nàng. Nếu Hoàng Triều không có thuốc giải hiệu quả, thì khi chiến đấu với Long Triêu khó tránh khỏi tổn thất, cho dù có thắng lợi toàn cục, cũng nhất định sẽ hao binh tổn tướng.

Hoàng đế liếc mắt qua nàng, sau đó mới cất cao giọng ra lệnh: "Khởi giá về Thần cung."

Lộ Ánh Tịch nghe thế trái tim đập rộn ràng. Nàng cũng phải đến Thần cung? Chẳng lẽ cơn giận dữ hôm nay của hắn còn chưa tiêu tan hoàn toàn? Còn muốn giày vò nàng mới vừa lòng hả dạ?

Nhất thời bầu không khí lặng ngắt như tờ, yên ắng như đang lúc nửa đêm. Suốt quãng đường đi hai người vẫn im lặng, vẻ mặt đăm chiêu lắng đọng.

Đến Thần cung, Hoàng đế thay áo bào rồi một mạch tới Ngự thư phòng, bỏ lại Lộ Ánh Tịch mà không có nửa câu nhắn nhủ.

Lộ Ánh Tịch cảm thấy rất ngập ngừng. Thần cung to lớn lại luôn luôn khiến nàng có cảm giác bức bối khó chịu. Có lẽ do ấn tượng ban đầu như một bóng ma xua mãi không tan.

"Hoàng hậu, nô tài sai người mang bữa tối cho người?" Thái giám chăm lo chuyện ăn uống thấy đã đến giờ dùng bữa cung kính hỏi, lại nói: "Hoàng thượng đến Ngự thư phòng theo như thường lệ sẽ dùng bữa tại đó luôn."

Lộ Ánh Tịch không lên tiếng chỉ im lặng gật đầu, vô cùng hoang mang. Hoàng thượng giữ nàng ở đây làm gì?

Đã qua giờ Dậu, bầu trời tăm tối, màn đêm buông xuống.

Lộ Ánh Tịch cũng không đến tẩm cung của Hoàng đế để nghỉ ngơi, ngồi một mình trong đình uyển ngắm trăng. Đang là đầu thu, gió đêm se se lạnh, thổi qua hai hàng cây ngô đồng thẳng tắp hai bên, lá cây đong đưa xào xạc.

Lộ Ánh Tịch đang cảm thấy buồn chán thì thấy một cung nữ đang đi tới, đến bên thềm đá hành lễ bẩm báo: "Khởi bẩm Hoàng hậu, Hàn Thục phi cầu kiến."

"Cầu kiến Bản cung hay là cầu kiến Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch ngước mắt hỏi.

"Bẩm Hoàng hậu nương nương, Hàn Thục phi muốn gặp Hoàng thượng. Nhưng Hoàng thượng có khẩu dụ, không ai được đến Ngự thư phòng làm phiền. Vì vậy nô tỳ đến xin ý chỉ của Hoàng hậu." Cung nữ kia cung kính trả lời.

Lộ Ánh Tịch suy nghĩ một chút liền nói: "Vậy truyền Hàn Thục phi đến đây. Bản cung đã lâu không gặp Hàn Thục phi."

"Vâng thưa Hoàng hậu." Cung nữ kia khuỵu gối cúi người, sau đó lui xuống.

Không lâu sau Hàn Thanh Vận yểu điệu thướt tha bước tới, dung mạo lãnh đạm, kiêu ngạo vẫn không giảm.

"Thanh Vận bái kiến Hoàng hậu." Nàng ta cúi người hành lễ nhưng sống lưng vẫn thẳng đứng như cũ.

Lộ Ánh Tịch mỉm cười vừa bước ra khỏi đình vừa nói: "Hàn Thục phi không cần đa lễ. Hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương ở Ngự thư phòng, Bản cung đã lâu không gặp Hàn Thục phi nên gọi Hàn Thục phi đến đây hàn huyên tâm sự."

"Được Hoàng hậu triệu kiến là vinh hạnh của Thanh Vận." Giọng nói Hàn Thanh Vận lạnh lẽo không chút thân thiện.

Lộ Ánh Tịch đến trước mặt, nhìn thẳng vào đáy mắt nàng ta, hòa nhã nói: "Hàn Thục phi cầu kiến Hoàng thượng có chuyện quan trọng sao? Có cần Bản cung phái người chuyển lời?"

Đây chẳng qua là một lời nói khách sáo, chẳng dè sắc mặt Hàn Thanh Vận càng thêm lạnh lùng trả lời: "Hoàng hậu thật có lòng nhưng không cần."

Lộ Ánh Tịch vô cùng ngạc nhiên thật lòng hỏi: "Hình như Hàn Thục phi buông lời oán giận với Bản cung? Chẳng nhẽ vì chuyện thảo hoàn đan?"

"Thanh Vận không dám." Ánh mắt Hàn Thanh Vận gợn sóng che giấu giận dữ chất chứa.

"Hàn Thục phi, có chuyện gì chớ ngại nói thẳng. Nếu Bản cung đã làm sai điều gì, Bản cung xin nguyện tạ lỗi với Hàn Thục phi." Lộ Ánh Tịch điệu bộ chân thành, chăm chú nhìn nàng ta.

"Hoàng hậu suy nghĩ nghiêm trọng rồi. Hoàng hậu là người đứng đầu lục cung, là tấm gương của chúng phi tần, sao lại có chỗ sai sót được." Khuôn mặt Hàn Thanh Vận hời hợt, giọng nói vẫn máy móc.

Lộ Ánh Tịch than nhẹ một cái, nói thẳng vào vấn đề: "Đúng là Hàn Thục phi đang trách Bản cung trước kia đã hạch sách đòi thảo hoàn đan."

Hàn Thanh Vận mím môi không nói nhưng cũng không bác bỏ.

Lộ Ánh Tịch tiếp tục nhẹ nhàng nói: "Hàn Thục phi là người thông minh lý lẽ sao lại không biết chỗ khó nói trong đó? Huống hồ, cống hiến vì triều đình, vì quốc gia đó là vinh quang của Hàn gia."

Đôi môi đỏ mọng của Hàn Thanh Vận càng thêm mím chặt. Rất lâu sau vì kiềm nén không được rốt cuộc nàng ta cũng mở miệng: "Thanh Vận tự biết bản thân không phải người phụ nữ ngu ngốc. Hàn gia có thể góp sức mọn vì quốc gia của mình, đương nhiên Thanh Vận cảm thấy vô cùng tự hào. Thế nhưng Thanh Vận vẫn không hiểu, vì sao Hoàng hậu lại giậu đổ bìm leo, sắp xếp trước để Thanh Vận thành người có lỗi trước mặt Hoàng thượng?"

Lộ Ánh Tịch giật mình nhìn nàng ta, nghi hoặc hỏi: "Bản cung sắp đặt chuyện gì?"

Hàn Thanh Vận cười khẩy mang đầy ý giễu cợt.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 18: Mỗi người một chí hướng

Lộ Ánh Tịch tập trung suy ngẫm, rất nhanh đã đoán được đầu mối. Chắc chắn Mộ Dung Thần Duệ đã giở thủ đoạn, đem tất cả lỗi lầm đổ lên đầu nàng.

Hàn Thanh Vận nhìn thẳng nàng không chớp mắt, muốn nhịn không nhiều lời, nhưng cuối cùng không thể ẩn nhẫn thấp giọng nói: "Nếu Hoàng hậu đã muốn nghe lời nói thật, Thanh Vận cung kính không bằng tuân mệnh. Nghe nói trước đó Hoàng hậu dây dưa không chịu dâng chiếc nhẫn tín vật cho Hoàng thượng, còn đánh cược với Hoàng thượng. Sau đó, Hoàng hậu thua cược, mới phải giao chiếc nhẫn ra. Không biết Thanh Vận có nói sai điều gì không?"

Lộ Ánh Tịch gật đầu, thong thả nói: "Vậy nên ngươi cho rằng Bản cung cố tình vu oan giá họa cho ngươi tội bất trung bất nghĩa."

"Nếu Hoàng hậu ướm lời trước với Thanh Vận, Thanh Vận tất nhiên sẽ không dám trách cứ ai, không dám khước từ. Nhưng Hoàng hậu lại vòng vo tam quốc, chẳng lẽ không phải càng chứng tỏ Thanh Vận không biết lý lẽ?" Hàn Thanh Vận nhếch môi, vẻ mặt ngang tàng.

Từng câu từng chữ của nàng ta vô cùng súc tích, nhưng Lộ Ánh Tịch vừa nghe đã nhìn thấu, đây là do Hoàng đế dẫn dắt nàng ta nghĩ như vậy. Nữ tử nhìn bề ngoài kiêu ngạo này thật ra không có chủ kiến. Người khác mới dụ dỗ vài câu, nàng ta đã tin tưởng không mảy may nghi ngờ. Thật ra kẻ này cũng không xem là "người khác" được, mà là người nàng ta yêu, không thể trách khi nàng ta lựa chọn tin hắn.

"Hàn Thục phi, ngươi yêu ghét rõ ràng, tấm lòng ngay thẳng, Bản cung thích vô cùng." Lộ Ánh Tịch mỉm cười nhìn lại nàng ta, dừng lại một chút, chuyển phắt sang đề tài khác, lời nói sắc bén: "Thế nhưng, nếu ngay từ đầu Bản cung cầm chiếc nhẫn yêu cầu ngươi báo đáp ân tình, ngươi thật sự sẽ không nảy sinh ấm ức sao? Bất luận Bản cung làm thế nào, ngươi cũng sẽ oán trách Bản cung."

Ánh mắt Hàn Thanh Vận lóe lên vẻ không cam lòng, cũng không phản bác lại.

Lộ Ánh Tịch lại tiếp tục nói: "Ngươi tôn sùng Hoàng thượng cho nên sẽ không trách hắn. Nhưng lại cảm thấy tủi thân, nên bèn đem tất cả tức giận, ấm ức đổ lên người Bản cung. Bản cung có thể lý giải tâm tình của ngươi, nhưng cũng hy vọng ngươi có thể phân biệt đen ra đen, trắng ra trắng."

Hàn Thanh Vận mơ hồ bị chấn động, giống như bị người ta liếc mắt một cái đã nhìn thấu bí mật cất giấu ở đáy lòng, nhất thời hóa đá không cất lời nổi.

Lộ Ánh Tịch thở dài: "Cùng là nữ tử, nhưng Bản cung lại không hiểu. Hận ai đó rất đơn giản, chỉ riêng không muốn oán hận người trong tim của mình."

Hàn Thanh Vận giữ im lặng rất lâu, đôi mắt đẹp rủ xuống che giấu bộn bề phức tạp, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể khẽ than thở. Hoàng thượng từng bảo, tâm tư Hoàng hậu nhạy cảm sắc bén, không giống suy nghĩ của những nữ tử thông thường. Trong thâm tâm nàng ta vẫn không phục. Cho đến hôm nay, khi bản thân tự lĩnh hội mới không còn vướng mắc. Nhưng cho dù Hoàng hậu khôn ngoan sắc sảo ra sao, tài giỏi thế nào, nhưng vẫn thua nàng ta một điểm. Đó chính là tấm lòng đối với Hoàng thượng của nàng ta vững chãi như tảng đá. Nàng ta dám khẳng định, trong tất cả phi tần mỹ nữ trong hậu cung này, ngoại trừ Diêu Hiền phi, không ai thật sự có được tình yêu của Hoàng thượng. Mà hiện tại, chỉ có nàng ta yêu Hoàng thượng nhất!

Lộ Ánh Tịch lặng yên nhìn nàng ta, trong lòng trào dâng cảm giác thương cảm. Có thật tình yêu khiến con người ta mù quáng? Mặc dù biết người mình yêu đang lừa dối, vẫn nhắm mắt tự thuyết phục bản thân, cố gắng cam chịu như thế?

Nàng đăm chiêu suy nghĩ, bỗng thốt ra: "Thương hắn điểm nào?"

Hàn Thanh Vận lưỡng lự quan sát nàng, rất lâu sau mới ngập ngừng trả lời: "Hoàng thượng là anh hùng thời đại, hoài bão to lớn, ở ngôi cao nắm vạn vật. Khí phách hiên ngang như thế, khiến người ta tâm phục khẩu phục."

Lộ Ánh Tịch mỉm cười. Mộ Dung Thần Duệ có được hồng nhan tri kỷ thế này, âu cũng là may mắn của hắn.

"Vậy thì, ngươi cảm thấy Hạ Quý phi yêu Hoàng thượng ở điểm nào?" Nàng lại hỏi tiếp.

Ánh mắt Hàn Thanh Vận chuyển sang sắc lạnh, thêm vài phần khinh thường trả lời: "Hồi đó, vì cái gì Hạ lão tướng quân đưa con gái vào cung, trong lòng ai cũng hiểu rõ. Còn về phía Hạ Quý phi..." Nàng ta khẽ hừ một tiếng, nhưng không nói tiếp.

Chỉ nhiêu đó, Lộ Ánh Tịch cũng đủ hiểu rõ, khóe môi càng cong lên, khoe nụ cười tươi rói. Nghe vậy, quả thật Hàn Thanh Vận và Hạ Như Sương đã kết thù kết oán đã lâu.

Hàn Thanh Vận thấy nàng cười không nói, tự thấy mình đã lỡ lời, mím chặt môi.

"Từng lời từng chữ của Hàn Thục phi đều phát ra tận đáy lòng, thật là một nữ tử cá tính. Hoàng thượng rất thích ngươi, chẳng phải là vì tính cách ngay thẳng này sao?" Lộ Ánh Tịch cất lời tán thưởng nhẹ nhàng ấm áp.

"Tính cách Thanh Vận cứng đầu ương ngạnh, cũng may Hoàng thượng không chê." Hàn Thanh Vận khiêm tốn đỡ lời.

Lộ Ánh Tịch biết cuộc trò chuyện này đã đến hồi kết, nhất định Hàn Thanh Vận sẽ không sơ suất mở rộng cõi lòng lần nữa, nên nhẹ thanh nói: "Hàn Thục phi có việc cần cầu kiến Hoàng thượng, hay là cứ ở đây chờ chút. Bản cung đã mệt, trở lại Phượng Tê cung trước."

"Cung tiễn Hoàng hậu." Hàn Thanh Vận cũng không muốn giữ nàng lại, khom người cúi chào.

Lộ Ánh Tịch khẽ nhếch môi cười, xoay người đi khỏi. Nàng rất không muốn ở lại Thần cung này, đã có người khao khát luôn được ở chỗ đó. Quả thật người cầu không được, người tránh cũng không xong.

Nàng đi một mạch đến trước tiền điện liền bị thị vệ đứng canh cửa chặn lại.

"Khởi bẩm Hoàng hậu, Hoàng thượng có ý chỉ, nếu thấy Hoàng hậu muốn về Phượng Tê cung, thì xin mời Hoàng hậu đến Ngự thư phòng." Thị vệ cung kính cúi chào bẩm báo.

Lộ Ánh Tịch cảm thấy quái lạ nhưng không hỏi nhiều, liền để thị vệ dẫn đường đi trước.

Ngự thư phòng là một tòa cung điện độc lập, là nơi dùng để thảo luận chính sự trong Thần cung, cũng là nơi Hoàng đế thường xuyên lui tới.

Vừa bước vào cửa điện, không có cả tiếng thông truyền, tên thị vệ kia dẫn nàng vào thẳng Ngự thư phòng, dễ thấy hắn ta đã được Hoàng đế căn dặn từ trước.

Nội thất của Ngự thư phòng đơn giản nhưng mạnh mẽ, bên ngoài chỉ có một chiếc ghế dài ở phía sau bức bình phong sáu tấm, lại thể hiện vẻ phóng khoáng, rộng rãi.

Hoàng đế vùi đầu trong chồng công văn trên bàn, múa bút tốc ký, dù đã nghe tiếng bước chân nhưng vẫn không ngẩng đầu lên.

Thị vệ cũng im lặng lui ra ngoài. Lộ Ánh Tịch đứng bên cạnh bức bình phong, dương dương tự đắc nhìn ngắm xung quanh. Mọi vật bày biện ở đây đều đơn điệu, nhưng người tinh mắt vừa nhìn đều nhận ra, tất cả đều là đồ vật đơn giản nhưng vô cùng quý giá. Nói đơn giản như chiếc khay đựng án thư, được tạo từ gỗ lim thượng hạng, là loại gỗ lim tốt nhất.

"Chuyện thích khách tấn công Phượng Tê cung, Hoàng hậu có ý kiến gì?" Hoàng đế đến liếc mắt cũng không làm, vẫn vừa phê duyệt tấu chương vừa mở miệng hỏi.

"Dường như mục tiêu của thích khách chính là Thiên điện." Lộ Ánh Tịch đáp sơ lược một câu.

"Ừm." Hoàng đế không chú ý thờ ơ lên tiếng, lại lục lọi vài xấp giấy tờ, sau đó mới gác bút, đứng dậy đi về phía nàng.

Khi hắn đến gần, hương Long tiên hương dào dạt luồn vào hơi thở của nàng. Lộ Ánh Tịch chun mũi, không tự chủ mà kháng cự lại.

Hoàng đế nới lỏng thắt lưng cho thoải mái, sau đó dựa vào tấm bình phong, thản nhiên lên tiếng hỏi: "Ai ở tại Thiên điện của Phượng Tê cung?"

"Tài nhân Tê Điệp." Lộ Ánh Tịch ngoan ngoãn trả lời, trong lòng rủa thầm, hắn đã biết rõ còn cố hỏi.

"Nói cách khác, có người muốn hại Tê Điệp?" Hoàng đế nhướng mày giống như vô cùng kinh ngạc.

"Thần thiếp không dám phỏng đoán tùy tiện." Lộ Ánh Tịch cúi đầu, hàng mi đen dài rủ xuống che ánh mắt nàng. Hắn đang nghi ngờ nàng sao?

"Nếu như không phải do người ngoài xúi giục, vậy Hoàng hậu cho là người nào trong cung có hiềm nghi lớn nhất?" Giọng nói Hoàng đế nhàn nhạt, làm như thờ ơ không quan tâm.

Lộ Ánh Tịch ngước mắt, cũng mỉm cười nhưng vẫn im thin thít.

"Thật ra, còn có một khả năng khác." Hoàng đế từ tốn nói, ánh mắt cũng phát sáng, "Mục tiêu phía sau có lẽ là Hoàng hậu. Thích khách lần này, trước hết là thăm dò cùng bày màn che mắt, khiến cho người ta nghĩ là muốn đối phó Tê Điệp. Đợi khi Hoàng hậu lơ là, thả lỏng phòng bị, liền ngóc đầu trở lại, đột kích ám sát lần nữa."

"Hoàng thượng nói có lý." Nét mặt Lộ Ánh Tịch vẫn bình lặng, nhưng lòng đầy sợ hãi. Nếu suy đoán của hắn không sai, vậy thì người đứng phía sau nhất định là người trước tính sau tỉ mỉ kín đáo, không thể khinh thường. Cái kế thăm dò này giống như rút dây động rừng, nhưng thật ra là giương đông kích tây, khiến người ta lo cái này mất cái kia.

"Hiện tại Hoàng hậu có nghĩ tới người nào khả nghi không?" Hoàng đế nhìn nàng chằm chặp, thấy sắc mặt nàng thoáng trở nên đờ đẫn liền nói: "Trẫm từng nói một câu, không biết Hoàng hậu có nghe không, nhưng Trẫm đã nói là làm."

"Hoàng thượng từng nói gì?" Lộ Ánh Tịch chau mày hỏi, bỗng nhiên nhớ ra.

Hắn nhìn ánh mắt như đã ngộ ra của nàng, Hoàng đế khẽ cười nói: "Thì ra ngày ấy Hoàng hậu đã nghe thấy những điều Trẫm nói."

Nàng cười tủm tỉm, cũng không phủ nhận: "Hoàng thượng đã nói sẽ bảo vệ Thần thiếp." Nàng muốn xem hắn sẽ bảo vệ nàng thế nào.

"Đúng, Trẫm đã nói." Hoàng đế cười càng thêm tươi rói, từ tốn nói: "Quân tử nhất ngôn..."

"Tứ mã nan truy[1]." Nàng nói tiếp lời hắn.

[1] Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy: người quân tử lời đã nói ra không bao giờ thay đổi, đã nói là làm, cho dù dùng xe bốn ngựa cũng khó theo đuổi.

Hoàng đế cười gật đầu, dịu dàng cầm tay nàng, bao bọc trong lòng bàn tay rắn chắc to lớn của hắn, vô cùng thân mật quyến luyến.

Lộ Ánh Tịch, nhìn thẳng vào mắt hắn, đột nhiên phát giác điểm không phù hợp.

Quả nhiên, một tay hắn đặt sau thắt lưng của nàng, nhẹ nhàng ẵm nàng bước đến chiếc ghế dài.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 19: Ân oán của hai qusy phi

Cánh tay hắn xiết chặt, bỗng ép người xuống, nói thầm bên tai nàng: "Sợ sao?"

Lộ Ánh Tịch giương mắt, chỉ im lặng nhìn hắn. Hắn ép sát vào người nàng, làm nàng nằm trọn trong lồng ngực rắn chắc, rộng lớn của hắn, sự thân mật này khiến nàng run run.

"Ánh Tịch." Hắn hắng giọng gọi nàng, tiếng nói khàn khàn mà dịu dàng, "Trẫm luôn nghĩ, bao giờ mới là lúc thích hợp đây."

Nàng chỉ cảm thấy cổ họng khô rát, ậm ừ hồi lâu mới thốt ra tiếng: "Ngự thư phòng là nơi trang nghiêm..."

Hắn thở dài một tiếng, cầm bàn tay mềm mại của nàng, đan năm ngón tay vào nhau, điệu bộ vô cùng quấn quýt.

Tai nàng nóng lên, vừa hoảng sợ vừa xấu hổ. Lẽ nào tối này là đêm tân hôn thật sự của nàng?

Hắn luồn một cánh tay ra sau lưng, kéo nàng nằm gọn trên khuỷu tay hắn, chăm chú nhìn nàng.

Cây trâm cài trên tóc nàng lỏng lẻo rớt xuống, mái tóc dài đen nhánh xõa ra, giống như dải lụa hảo hạng, màu sắc sáng bóng, mềm mượt suôn dài.

Hắn khẽ lướt nhanh qua, ánh mắt rung động sững sờ. Vẻ phong tình của nàng, lúc nào cũng vô ý bộc lộ ra ngoài, khiến người ta xao xuyến không thôi, có thể nàng cũng không nhận ra.

Thấy ánh mắt hắn ngày càng nóng bỏng, Lộ Ánh Tịch càng bất an lo lắng. Đến lúc này nàng vẫn không tài nào cam tâm tình nguyện. Với nàng mà nói, giao bản thân cho một người, cũng cần phải có dũng khí rất lớn. Uyên ương cùng bay, loan phượng cùng hót, không chỉ hòa hợp về thân thể mà tâm hồn cũng phải đồng điệu. Nhưng trong mắt hắn, phải chăng chỉ là một lần chinh phục, một lần chiếm đoạt?

Hắn dường như nhìn thấu tâm tư của nàng, nhẹ nhàng nói: "Ánh Tịch, Trẫm sẽ chờ ngày nàng cam tâm tình nguyện."

Nàng bán tín bán nghi, nhẹ giọng hỏi: "Quyết không nuốt lời?"

Hắn gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc, khuôn mặt anh tuấn càng thêm lãng tử mê người.

Nàng thở dài một hơi, nhích người đến bên mép giường.

Hắn chống tay ngồi dậy, mỉm cười nhìn nàng, nhưng đôi mắt lại âm u phức tạp. Nàng không phải là xử nữ, đây là nỗi sỉ nhục lớn đối với hắn. Không thể phủ nhận rằng, hắn lần lữa mãi không muốn nàng, cái đó là một trong những nguyên nhân. Hắn tự nhận thấy bản thân không phải là người bảo thủ cổ hủ, nàng có quá khứ của nàng, hắn cũng vậy. Nhưng dù tự thuyết phục chính mình thế nào, trong lòng vẫn có một chút phiền muộn, khó khăn lại càng khó khăn.

Bầu không khí yên lặng, khiến người ta chất chứa buồn bực. Lộ Ánh Tịch tìm chuyện để nói: "Hoàng thượng, Hàn Thục phi đang chờ ở Thần cung, dường như có chuyện quan trọng cầu kiến. Có lẽ Hoàng thượng nên trở lại Thần cung xem sao?"

Lời này cố ý làm hắn cụt hứng, Hoàng đế nhàn nhã trả lời: "Đợi đến giờ hợi, nàng ấy sẽ bỏ đi."

Lộ Ánh Tịch tò mò liếc hắn một cái: "Biết đâu Hàn Thục phi thật sự có chuyện quan trọng?" Hắn như đã lường trước chuyện gì?

Hoàng đế lại như cảm thấy vô vị nhếch môi, từ từ ngồi dậy khỏi giường, chắp tay thong thả bước đi, lười nhác nói: "Loanh quanh luẩn quẩn mấy chuyện ghen tuông vớ vẩn."

Lộ Ánh Tịch cũng vội vàng đứng dậy, đến lúc này mới thấy an tâm, xem ra đêm nay hắn sẽ không làm thế với nàng nữa. Vuốt lại mái tóc dài rối tung, nàng tiếp tục hỏi: "Có phải phi tần nào lại náo loạn?"

Hoàng đế bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Thật ra Trẫm biết hết, Thanh Vận và Như Sương xích mích ganh ghét từ trước. Hai nàng ấy cứ giành qua giật lại, thật sự làm Trẫm đau đầu."

"Nhiều con nhiều cháu nhiều phúc thọ, nhưng mà... nhiều thê nhiều thiếp nhiều nhấp nhô." Lộ Ánh Tịch khẽ cười, đôi mắt phát sáng vui vẻ cùng láu lỉnh.

Hoàng đế nghiêng người nhìn nàng, khẽ hừ một cái nói: "Nàng có muốn cùng hưởng cái phúc này cùng Trẫm?"

Lộ Ánh Tịch vẫn cười tươi, ôn nhu dò hỏi: "Rốt cuộc các nàng ấy có ân oán gì?"

Hoàng đế ánh mắt đột nhiên u ám, như đang nghĩ đến những chuyện không vui đã qua. Trầm ngâm hồi lâu, hắn mới nói: "Thanh Vận và Như Sương vào cung gần như cùng một lúc, chẳng qua Thanh Vận có thai trước. Huyết mạch của Trẫm ít ỏi, bởi vậy càng cảm thấy vui mừng, mở đại tiệc chiêu đãi quần thần, chiếu cáo tin vui."

Hắn dừng một chút, chau mày ngán ngẩm. Lộ Ánh Tịch thầm nghĩ, chẳng lẽ Hạ Như Sương ghen tị, mới tính kế hại Hàn Thục phi sảy thai?

Hoàng đế nhếch môi cười khổ, lại nói: "Sau này nghĩ lại mới thấy, thì ra đó là một quãng thời gian không vui vẻ gì. Thanh Vận căn bản không có thai, là do tên Thái y kia chẩn đoán sai."

Lộ Ánh Tịch giật mình, chuyển hướng suy nghĩ đã đoán được quỷ kế phía sau. Xem chừng có người thông đồng với tên Thái y kia, muốn mượn điều đó vu hại Hàn Thục phi vào tội khi quân. Nhưng lại đánh giá thấp sự thông minh của Hoàng đế, thủ thuật che mắt kém cỏi đó sao có thể che mắt hắn được.

"Tên Thái y kia có bị hỏi tội?" Nàng hỏi ngay. Trong vụ án đó, tên Thái y kia là nhân vật quan trọng.

"Sự tình bị phát giác ngay tối hôm đó, Thái y kia sợ tội treo cổ tự sát, chết không đối chứng." Hoàng đế thở dài một hơi.

"Hoàng thượng nhân từ, cũng không truy cứu nhầm lẫn sơ ý của Hàn Thục phi." Lộ Ánh Tịch cũng thở dài theo. Mặc dù không có chứng cứ chứng minh là ai đã đứng sau giật dây giở trò quỷ, nhưng Hàn Thục phi nhất định đã cho rằng người đó là Hạ Quý phi, bởi vậy mới kết thù kết oán với người họ Hạ.

"Khi đó Trẫm mới đăng cơ được hai năm, xã tắc chưa vững chắc, lòng dân chưa bình ổn. Rất nhiều chuyện, không thể thẳng thừng điều tra, trách phạt nghiêm minh." Hoàng đế chăm chú nhìn nàng, tự chế giễu hỏi, "Có phải nàng cảm thấy Trẫm bất tài?"

"Hoàng thượng nhìn xa trông rộng, lấy đại cục làm trọng, thật là thông minh hơn người." Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng an ủi. Nàng có thể hiểu rõ nỗi khổ tâm khi đó của hắn. Lúc đó Hạ gia quyền cao chức trọng, cho dù chuyện đó do Hạ Quý phi bày ra, Hoàng thượng cũng không thể truy cứu tới cùng. Mà trong lòng hắn cũng rõ Hàn Thục phi vô tội, liền giải quyết đơn giản, mắt nhắm mắt mở dàn xếp ổn thỏa.

"Nàng tâng bốc Trẫm như vậy, thật chẳng có chút nghiêm túc nào cả." Hoàng đế khẽ cười.

"Thần thiếp chỉ ăn ngay nói thẳng." Nàng cũng mỉm cười. Hiện nay Hạ gia thất thế, Hàn gia đắc thế. Hàn Thục phi đương nhiên muốn báo thù chuyện năm xưa, liền năm lần bảy lượt tìm cớ gây sự với Hạ Quý phi. Trong trường hợp này người cảm thấy phiền phức nhất, có lẽ là Hoàng đế.

"Tối nay Trẫm không trở lại Thần cung, mà đến Phượng Tê cung với Hoàng hậu." Hoàng thượng như có phần mệt mỏi, tay day day huyệt Thái Dương.

"Vâng." Nàng ngoan ngoãn trả lời, chợt nghĩ đến một chuyện, lại nói: "Mấy ngày qua Phượng Tê cung cũng không bình yên, hay là Hoàng thượng tạm thời đừng đến?"

"Không phải Trẫm đã nói sẽ bảo vệ nàng sao? Đương nhiên sẽ bảo vệ nàng thật tốt." Hoàng đế cười như không cười nhìn nàng.

"Vậy Thần thiếp tạ ơn thánh ân của Hoàng thượng." Nàng nở nụ cười tươi.

Hoàng đế vươn tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng, bước ra khỏi Ngự thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 20: Đè nén xao xuyến

Vừa mới bước ra đến cửa điện, đã thấy ở phía trước một thân ảnh thướt tha đang đi đến gần.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!" Giọng nói lanh lảnh như chất chứa hàn băng kiêu ngạo, lại mang theo sự tức giận âm ỷ.

Lộ Ánh Tịch dừng bước, ngước mắt nhìn.

Hàn Thanh Vận nhìn thẳng ánh mắt của nàng, lúc này mới hành lễ với nàng: "Hoàng hậu phượng an."

Hoàng thượng nhíu mày, giống như vô cùng bất đắc dĩ, mở miệng nói: "Hàn Thục phi muốn gặp Trẫm có chuyện gì?"

Hàn Thanh Vận không đáp lời ngay, ánh mắt liếc qua mái tóc dài bù xù của Lộ Ánh Tịch, lại chuyển đến bàn tay đặt bên hông nàng của Hoàng đế, ánh

mắt bỗng trở nên buốt giá.

Lộ Ánh Tịch biết đã nảy sinh hiểu lầm, đại khái cái này là do nàng cùng Hoàng đế triền miên mây mưa ở Ngự thư phòng, vì vậy búi tóc mới rơi mất.

Hàn Thanh Vận mím chặt môi đỏ mọng, sắc mặt càng thêm khó coi, lạnh giọng nói: "Hoàng thượng đã đồng ý đến cung của Thần thiếp vào hôm nay. Thần thiếp đã đích thân ủ một bình rượu hoa quế."

Hoàng đế nghe thế ngẩn người, vỗ một cái lên trán, áy náy nói: "Xem đầu óc của Trẫm này, cuối cùng lại quên mất cuộc hẹn đã hứa với Hàn Thục phi mấy hôm trước rồi."

Lộ Ánh Tịch vẫn đứng im nhếch môi, cười thầm trong bụng. Khoảng thời gian này, Hoàng đế đã vất vả ngược xuôi với việc quân việc nước, lại còn phải vỗ về các phi tần hậu cung, thật khổ sở khi phải phân thân như thế.

"Hoàng thượng chính sự bộn bề, Thần thiếp đương nhiên phải thông cảm. Thần thiếp không quấy rầy Hoàng thượng và Hoàng hậu nữa. Thần thiếp xin cáo lui." Hàn Thanh Vận khom người hành lễ, lạnh lùng xoay người rời khỏi.

Hoàng đế môi khẽ động, vốn định giữ nàng ta lại, nhưng thấy nàng ta nổi giận đùng đùng, liền mặc kệ luôn.

Lộ Ánh Tịch thờ ơ quan sát, vô cùng nhàn nhã. Tuy rằng Hoàng đế đa mưu túc trí, đối với nữ nhân cẩn thận từng li từng tí nhưng chưa hẳn đã nhìn thấu đáo. Với tính cách của Hàn Thục phi, nếu Hoàng đế thực sự vùi đầu trong bộn bề chính sự, nàng ta cũng sẽ không phát cáu. Nhưng hết lần này đến lần khác tình cảnh trước mắt, không làm nàng ta hiểu lầm Hoàng đế phong lưu đa tình cũng khó.

"Hoàng hậu cười mỉm thế, hình như đang rất vui?" Hoàng đế giương mắt nhìn nàng trêu chọc.

Lộ Ánh Tịch khẽ nhún vai, bày tỏ vẻ vô tội.

Bàn tay Hoàng đế đang ôm eo nàng véo một cái, như muốn trừng phạt thái độ nhởn nhơ, thích thú xem hài kịch của nàng.

Nàng cảm thấy nhồn nhột khi bị hắn véo giữ thắt lưng, nàng bật cười khanh khách, nhẹ nhàng lách người khỏi cánh tay hắn, dáng vẻ như chú thỏ nhỏ tinh khôn, nhanh nhẹn uyển chuyển.

Trăng sáng treo trên bầu trời đêm đen, ánh sáng như làn nước trải dài khắp nơi, in bóng hai người lên mái hiên điện bằng ngọc lưu ly ở phía sau, đang tỏa sáng lung linh.

Hoàng đế nhìn nàng chăm chăm, nụ cười chúm chím má lúm đồng tiền nhỏ xinh, hứng trí xúc động. Đôi mắt sáng trong của nàng dưới ánh trăng càng thêm lấp lánh, xinh đẹp nhưng không kém phần gian xảo. Toàn thân hắn cứng đờ, cuối cùng cảm thấy hoa mắt đầu óc choáng váng. Hắn đã sớm biết nàng tuyệt sắc khuynh thành, nhưng lại không lường trước được cho dù luôn đối kháng nhau, vẫn khiến hắn bị thu hút không thể rời mắt. Mị lực của nàng, không phải chỉ là xinh đẹp rung động của cái nhìn thoáng qua, mà như tất cả màu sắc rực rỡ trường tồn của trời và đất tu luyện thành.

"Ánh Tịch, nàng biết múa không?" Hắn bất ngờ hỏi.

"Biết chút ít." Lộ Ánh Tịch gật đầu, khó hiểu nhìn hắn. Bất giác nhớ lại khoảng thời gian trước, từng có một lần, phi tần mới nạp của Phụ hoàng bộ dáng tươi cười xu nịnh đến tìm nàng, hỏi nàng có muốn học múa hát. Khi đó nàng còn nhỏ, đối với mọi thứ mới mẻ xung quanh đều thấy tò mò không ngớt. Nàng dự định chăm chỉ học xong một khúc Kinh hồng vũ, sẽ múa cho sư phụ xem. Nào ngờ sau khi sư phụ xem xong, thần sắc cứng đờ, như sắp sửa chiến đấu với một đội quân. Nàng thất vọng không biết làm thế nào, sư phụ chỉ nói một câu: "Ánh Tịch phải nhớ kỹ, sau này ngoại trừ phu quân của con, không được múa trước mặt nam nhân khác."

"Vậy múa cho Trẫm xem một khúc được không?" Hoàng đế nhìn nàng, đôi mắt sáng như rực cháy.

"Tại đây?" Lộ Ánh Tịch ngạc nhiên khó hiểu, nhìn xung quanh mình. Chỗ này là khoảng trống ngay dưới bậc thềm trước điện. Hứng thú của hắn cũng đến bất chợt quá nhỉ?

Ánh mắt Hoàng đế lóe sáng, vẻ mặt có chút kỳ quái, nhìn nàng hồi lâu, rồi mới nói: "Mà thôi, nơi này không thích hợp, để hôm khác vậy."

Lộ Ánh Tịch gật đầu, càng cảm thấy khó hiểu. Nếu như nàng không nhìn lầm, có sự đấu tranh kịch liệt trong ánh mắt của hắn? Nhưng mà hắn đấu tranh cái gì mới được?

"Đêm đã khuya, Hoàng hậu tự về cung đi, Trẫm quay lại Thần cung." Hoàng đế lạnh mặt, giọng điệu xa cách.

"Vâng. Thần thiếp xin cáo lui. Chúc Hoàng thượng ngủ ngon." Lộ Ánh Tịch chẳng thèm quan tâm phân tích biến hóa của hắn, khom người cúi chào rồi thẳng bước rời khỏi.

Hoàng đế đứng lặng tại chỗ, ánh mắt thâm trầm, nhíu mày nhìn bóng lưng thon dài thấp thoáng của nàng. Nàng như đóa hoa lạ quý hiếm, câu hồn đoạt phách, kẻ nào muốn tới gần đều phải trả giá. Nhưng đóa hoa như vậy, hắn chỉ có thể hái, không thể chung tình.

Tất nhiên Lộ Ánh Tịch không biết Hoàng đế đang buồn bực điều gì. Nàng không lên kiệu, một mình nhàn tản dạo bước dưới ánh trăng.

Dường như đã lâu lắm rồi, nàng không được an nhàn thoải mái đi dạo dưới trăng như thế này. Còn nhớ lúc trước ở Ô Quốc, nàng ở trong điện công

chúa của chính mình, không người quản thúc, ung dung tự tại. Thỉnh thoảng sư phụ có đến dạy nàng phân biệt các cây thuốc quý hiếm, nàng liền nổi hứng trêu đùa nói: Thuốc tốt đem ủ rượu, bổ thận ích khí, không cần học đòi nấu rượu đánh cờ. Sư phụ không giỏi đánh cờ, mỗi lần đi mà phải nghĩ cả phút đồng hồ không ra thì sẽ thua thê thảm không chịu được. Nhưng nàng vẫn nghi ngờ, có phải sư phụ cố tình nhường nàng. Có lần nàng bất mãn hỏi sư phụ, có phải sư phụ khinh thường nàng, mới không chịu bộc lộ bản lĩnh thật sự. Sư phụ cười đáp, tính tình nàng ngang bướng khó thuần, nếu thắng nàng, nàng nhất định sẽ đeo bám quấy rầy không thôi, không thắng không dừng.

Ngửa cổ nhìn lên ánh trăng cao vời vợi, nàng cười nhẹ. Trên đời người hiểu nàng nhất là sư phụ, ngay cả Phụ hoàng cũng không biết, thực ra nàng tùy hứng lại bướng bỉnh, bình thường không chịu nghe lời. Khi còn bé nàng vừa mới học được chút quyền cước công phu, đã muốn trèo cây leo tường, tự xưng là nữ hiệp. Nhưng cho dù nàng ngang bướng thế nào, sư phụ cũng chưa từng nặng lời với nàng, chứ đừng nói là đánh mắng nàng. Cũng không biết vì sao, nàng vừa nhìn thấy vẻ mặt không chút hờn giận của sư phụ, lại ngoan ngoãn vâng lời.

Thiên hạ vạn vật sinh tương khắc, có lẽ sư phụ chính là phúc tinh trong số mệnh của nàng.

Thu lại tầm mắt hướng về bầu trời đêm xa xăm kia, nàng cúi đầu thở dài, không khỏi nhớ đến con người cao cao tại thượng trong hoàng cung này. Hắn có phải là khắc tinh của nàng?

Bước đi một lúc, vô ý đi ngang Thái y viện, chợt thấy có hơi thở nhẹ nhàng ở sau người.

Nàng quay đầu, không khỏi sững sờ: "Sư phụ?"

"Ánh Tịch." Nam Cung Uyên mỉm cười nhìn nàng, tiếng nói ôn nhu như ngọc, "Từ xa đã trông thấy con, con lại xuất thần đến nỗi không phát hiện có người đến gần."

"Vừa rồi con đang suy nghĩ một số chuyện, không để ý là có người. Thời gian không còn sớm, sao sư phụ chưa đi nghỉ?" Nàng thẹn thùng cười, ngại nói thẳng mình đang chìm đắm trong hồi ức ngọt ngào năm xưa.

"Tối nay không ổn, giống như có sát khí ẩn nấp chỗ nào đó đang cựa quậy chuẩn bị tấn công." Khuôn mặt Nam Cung Uyên vẫn thanh lịch bình tĩnh, từ tốn nói rõ.

Lộ Ánh Tịch ngạc nhiên, thắc mắc: "Chẳng nhẽ hôm nay thích khách ám sát không thành, liền ẩn mình trong cung, tùy thời mà hành động?"

Nam Cung Uyên không đáp, nặng nề nói: "Ánh Tịch, ta đã gieo được một quẻ. Tối này giờ Tý, con có thể gặp tai ương đổ máu. Người có thể thay con hóa giải kiếp nạn này đang ở cách đây mười dặm phía Nam."

Lộ Ánh Tịch cúi đầu suy tư, nghĩ đến địa thế hoàng cung, cung điện ở hướng Nam là chính điện cùng tẩm cung của Hoàng đế. Nói cách khác, Hoàng đế là người giúp nàng tai qua nạn khỏi?

"Ánh Tịch, gần hết giờ Hợi, giờ Tý sắp tới rồi. Đừng về Phượng Tê cung, nhanh đến Thần cung." Nam Cung Uyên thúc giục, ánh mắt tĩnh lặng không gợn sóng.

"Vâng, sư phụ." Lộ Ánh Tịch không nghi ngờ đề nghị của y, tạm biệt y, liền đi về phía Thần cung.

Nàng lo sợ thời gian đang nhích đến gần, bước chân càng vội vã, không hề quay đầu lại. Bởi vậy nàng không thấy được, trong đôi mắt luôn lặng như tờ của Nam Cung Uyên đang dấy lên từng đợt sóng, không che giấu vẻ thống khổ đang dâng trào.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 21: Xả thân cứu nguy

Sương đêm dày đặc buông xuống, thấm qua y phục mát lạnh. Một con gió đêm nhè nhẹ thổi qua, mái tóc dài đen nhánh của Lộ Ánh Tịch theo gió tung bay.

Đứng dưới hành lang có mái hiên trước điện, nàng chợt chần chừ. Nếu tối nay không xảy ra biến động nào, vậy nàng tới Thần cung, chẳng khác nào tự mình bày tỏ yêu thương nhung nhớ với Hoàng đế?

Đang suy tư, khóe mắt nàng thoáng lướt thấy một bóng dáng yểu điệu đang lấp ló cuối hàng lang bên trái. Nàng ta hình như vô cùng lưỡng lự, núp phía sau cột nhà, bước tới bước lui quanh quẩn một chỗ.

Thị lực của Lộ Ánh Tịch rất tốt, chỉ nhìn một góc ống tay áo cung trang là đã biết là ai. Sao Hàn Thục phi lại ở đây? Lẽ nào... chuyện thích khách thật sự có liên quan tới nàng ta?

Một đội thị vệ tuần tra đang đi tới bên đó, phát hiện Hàn Thục phi. Lộ Ánh Tịch liền ẩn thân trong bóng tối dưới mái hiên, yên lặng quan sát mọi chuyện

bên ngoài.

"Thục phi nương nương, Hoàng thượng đã đi nghỉ. Xin nương nương đừng đứng đây nữa." Thống lĩnh thị vệ vừa chắp tay cúi chào vừa nói.

Chỉ nghe thanh âm Hàn Thanh Vận giống như túng quẫn nên cả giận nói: "Không phải Bản cung đang chuẩn bị đi sao."

Thị vệ kia cung kính mà lạnh lùng nói: "Ty chức đi căn dặn thái giám chuẩn bị kiệu."

"Khỏi cần!" Hàn Thanh Vận phất tay áo, khẩu khí không vui. Chẳng qua tâm tình nàng ta bực bội không yên, muốn xin ý kiến từ Hoàng thượng, mới đi đi lại lại chỗ này. Bây giờ lại bị bọn thị vệ nhìn thấy, giống như nàng ta đang lén la lén lút làm chuyện mờ ám khuất tất vậy!

"Ty chức cung tiễn Thục phi nương nương." Đám thị vệ không liếc dọc liếc ngang, bình ổn hành lễ.

Hàn Thanh Vận xoay người, đang muốn bước đi, nhưng đúng lúc này, lại phát sinh biến cố.

Trong đêm tối, một vài bóng đen lờ mờ bay xuống từ mái điện, cầm trong tay những thanh kiếm sắc bén, nhào thẳng vào bọn thị vệ!

Lộ Ánh Tịch giật mình, quả nhiên không ngoài dự đoán của sư phụ, tối nay không ổn.

Hàn Thanh Vận bị dọa, sắc mặt trắng bệch, nhưng dù sao nàng ta xuất thân từ nhà võ nhiều đời, liền trấn tĩnh lại, cấp tốc rời khỏi vòng chiến, cất giọng hô to: "Có thích khách! Có thích khách! Người đâu mau tới đây!"

Lộ Ánh Tịch chăm chú quan sát, vẫn không hiện thân. Lúc này thoạt nhìn Hàn Thục phi không giống đang đóng kịch, tóm lại nàng ta có quan hệ với thích khách hay không?

Bên kia, thị vệ đang giao đấu kịch liệt với thích khách, tình thế cực kỳ nguy hiểm. Võ công bọn thích khách không cần phải bàn, thị vệ bình thường không phải đối thủ của chúng. Nhưng may mà tiếng la hét chói tai của Hàn Thanh Vận càng lúc càng cao, chỉ trong chốc lát, hơn mười thị vệ oai phong lẫm liệt lao ra từ cửa Đại điện.

Lộ Ánh Tịch vốn đang định ra tay giúp đỡ, nhưng trong đầu có một ý nghĩ thoáng qua!

Nàng bất chấp tất cả tiếp tục làm khán giả, nhún người bay vọt lên, đứng trên đỉnh hành lang, đưa mắt nhìn về nơi xa. Quả nhiên, hướng Phượng Tê cung nổi lên ánh lửa! Một cột khói đen cuồn cuộn tô điểm cho màn đêm càng thêm âm u quỷ quyệt.

Nàng ổn định tâm trạng, cúi người ẩn nấp, lắng tai nghe ngóng. Nếu như mục tiêu của bọn thích khách là nàng, vì sao chưa xác định nàng có ở Phượng Tê cung hay không đã phóng hỏa?

Nghi ngờ càng lúc càng nhiều, đột nhiên, một luồng sát khí sắc bén đến gần trong gang tấc!

Nàng quay đầu nhìn lại, khẽ nheo mắt.

Một gã đàn ông vạm vỡ mặc trang phục màu đen, lạnh lùng đứng trên mái ngói hành lang, cách nàng chưa đến một trượng.

Nghe tiếng hít thở nhỏ nhẹ của hắn ta, Lộ Ánh Tịch liền biết đây là một cao thủ.

"Người nào bảo ngươi ám sát ta?" Nàng từ từ đứng thẳng, trầm giọng hỏi.

Nam nhân kia vẫn không lộ diện, vẻ mặt ác nghiệt, khóe miệng nhếch lên, bảo kiếm trong tay đã đánh thẳng tới.

Lộ Ánh Tịch không chút hoang mang nghiêng người né tránh, miệng cố tình nói khích: "Tử sĩ Hàn gia chỉ biết ba cái thứ võ công mèo cào này?"

Trong mắt nam tử kia ẩn chứa một tia chấn động, ánh mắt mập mờ, lạnh giọng nói: "Sắp chết đến nơi, mồm miệng vẫn còn lanh lắm!" Lời nói chưa dứt, mũi kiếm như xé gió lao đến, như sấm chớp giáng xuống, đâm thẳng yết hầu của nàng!

Lộ Ánh Tịch ngửa người ra sau, khó khăn lắm mới tránh được một sát chiêu hung ác này. Nàng thầm run sợ, kiếm thuật người này tầm thường, nhưng nội công thâm hậu, chỉ riêng kiếm khí như lưỡi dao sắc mỏng phi thẳng tới. Mà hắn vừa rồi không đáp lời, cố tình mặc nhận là người Hàn gia. Việc này trái lại càng làm cho người ta thêm nghi ngờ.

Nam nhân kia một chiêu không thành, liền không ngừng tay, mũi kiếm lại vung lên, phát ra kiếm chém gió sắc lạnh lại vô cùng mạnh mẽ hiểm ác!

Lộ Ánh Tịch không có vũ khí trên tay, lại nhớ đến lời sư phụ nói tai ương đổ máu, không muốn liều mạng với tên thích khách, nhanh chóng nhún người phóng lên, nhảy khỏi đỉnh hành lang.

Dưới mái hiên, không ngờ lại trùng hợp có một người vội vàng chạy tới, va vào nàng một cái!

"Ánh Tịch!" Một tiếng quát vang lên, mang theo sự tức giận ngấm ngầm.

Vốn Lộ Ánh Tịch luôn đề cao cảnh giác, định đánh một chưởng lên ngực người này, nhưng nghe thấy giọng nói, không khỏi sững sờ. Đúng là Mộ Dung

Thần Duệ?

Hai người không kịp nói một câu, tên to con kia cũng đã nhảy xuống, cầm kiếm truy kích.

Lộ Ánh Tịch thấy thế, liền trốn sau lưng Hoàng đế. Hoàng đế nghe động mới đến nên có chuẩn bị, mang theo bảo kiếm, lập tức rút kiếm ngăn cản.

Nhìn Hoàng đế mạnh mẽ so chiêu với tên thích khách, Lộ Ánh Tịch lui sang bên cạnh, thoải mái đứng xem. Nhưng khi nàng nhìn qua khúc khác của hàng lang, thấy Hàn Thục phi đang bị một gã thích khách truy sát đang lùi dần về phía sau, cực kỳ nguy hiểm.

Nàng nhìn Hoàng đế một cái, thấy hắn tiếp chiêu điêu luyện, nàng chạy về phía Hàn Thục phi bên kia.

Hai tay nàng vận công dồn khí vào lòng bàn tay, cổ tay xoay nhẹ, mạnh mẽ tung một chưởng đâm thủng tầng không khí! Tên thích khách đang tấn công Hàn Thục phi tức khắc phun ra một ngụm máu, rồi mềm nhũn ngã xuống.

"Hoàng... Hoàng hậu?!" Hàn Thanh Vận kinh ngạc, nàng biết Hoàng hậu có võ công, nhưng lại không ngờ võ công của Hoàng hậu lại cao cường như vậy.

Lộ Ánh Tịch nhìn nàng ta mỉm cười, đến gần thích khách đang nằm bẹp trên đất, ngồi xuống đưa tay lần mò, xem có còn hơi thở. Nàng muốn lưu lại nhân chứng để tra hỏi, nhưng suy cho cùng có lẽ phí công vô ích, đã là tử sĩ, sẽ không có khả năng để lộ chút tin tức nào.

"Xin Hoàng hậu mau đến giúp Hoàng thượng một tay!" Hàn Thanh Vận không rảnh kinh ngạc, lo cho sự an nguy của Hoàng đế, lòng nóng như lửa đốt.

Lộ Ánh Tịch miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn lên. Hoàng đế căn bản không cần người khác lo lắng. Chỉ là nàng có điều cảm thấy không hiểu, Hoàng đế không giải nguy cho Hàn Thục phi trước, lại nóng lòng muốn cứu nàng? Chỉ vì một lời hứa? Mà Hàn Thục phi, càng làm nàng cảm thấy kỳ lạ hơn nữa, nàng ta xuất thân từ danh môn võ học, lại chỉ biết khoa chân múa tay.

Hàn Thanh Vận nhìn bộ dạng thảnh thơi như đang xem trò vui của Lộ Ánh Tịch, không nén nổi giận dữ, hung hăng trừng mắt liếc nàng, sau đó vội vã chạy đến bên Hoàng đế.

Lộ Ánh Tịch không khỏi lắc đầu, Hoàng đế bên kia đang muốn nhanh chóng giải quyết thích khách, nhưng Hàn Thục phi chạy đến vướng chân vướng tay như vậy, không phải bao công sức đổ xuống sông xuống biển hết sao?

Đúng như nàng dự liệu, bởi sự xuất hiện của Hàn Thục phi, trong tích tắc tên thích khách liền xoay hướng mũi nhọn tấn công về phía Hàn Thục phi.

Hoàng đế bị cản trở, buộc lòng phải bảo vệ Hàn Thục phi, vừa thủ vừa lui.

Lộ Ánh Tịch khẽ than nhẹ, nhún người bay lên, đồng thời hai tay vận công tụ khí, tung chưởng về phía tên thích khách lỗ mãng kia.

Thật không ngờ, tên thích khách kia vẫn luôn âm thầm lưu ý đến động tĩnh của Lộ Ánh Tịch, thấy nàng vừa ra chiêu, hắn liền tận dụng thời cơ!

Trong chớp nhoáng, lưỡi kiếm trong tay thích khách đột nhiên chuyển hướng, không quan tâm bản thân lộ đầy sơ hở, quyết tâm giết chết Lộ Ánh Tịch!

Lộ Ánh Tịch bị bất ngờ không kịp phòng ngự, càng không kịp thu tay lại, mắt thấy chỉ có cùng sống cùng chết với tên thích khách!

Thoáng chốc "Phập" một tiếng, âm thanh lưỡi kiếm sắc nhọn xuyên qua cơ thể khiến người ta run sợ vang lên...

Gần như cùng một lúc, tiếng "Bịch" nặng nề vàng lên, tên thích khách bị trúng chưởng, mất mạng trong nháy mắt.

"Áaaa..."

Tiếng thét chói tai bỗng vang vọng trong bầu trời đêm.

"Câm miệng!" Lộ Ánh Tịch lạnh lùng quát Hàn Thục phi, tay trái đỡ thân thể đang ngã xuống của Hoàng đế, tay phải nhanh chóng điểm huyệt cầm máu cho hắn.

Khuôn mặt Hoàng đế trắng bạch như tờ giấy, yếu ớt nhếch môi, cố gắng nở nụ cười, nhưng một giây sau liền nghiêng đầu hôn mê bất tỉnh.

Trên ngực hắn cắm một lưỡi kiếm, xuyên thẳng qua lưng, máu tươi tuôn chảy, trong chốc lát đã nhuộm đỏ cả cẩm bào của hắn.

Sắc mặt Lộ Ánh Tịch trầm trọng, đôi mắt âm u, nhìn vết thương của hắn, trong lòng trỗi lên cảm xúc khó tả. Hắn xả thân cứu nàng? Có phải hắn điên rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 22: Thổ lộ chân tình

Chờ ở bên ngoài tẩm cung của Hoàng đế, thần sắc Lộ Ánh Tịch hơi hoảng hốt cùng lo lắng. Đã qua một canh giờ, sư phụ và các Thái y vẫn chưa ra, cho thấy tình trạng thương tích của Hoàng đế vô cùng nghiêm trọng. Một kiếm đâm xuyên qua vai hắn kia, vốn là dành cho nàng. Đáng lý vận mệnh nàng phải nhận đường kiếm đó, nhưng hắn đứng ra che chắn cho nàng, trừ khử tai ương đổ máu của nàng. Ân tình này quá lớn...

Đứng đợi bên cạnh còn có Hàn Thanh Vận. Nàng ta cắn chặt môi dưới, trong lòng vừa lo âu vừa căm hận. Nàng ta hận sự hoảng loạn ngu ngốc vừa rồi của chính bản thân, càng hận hành động liều lĩnh cứu Hoàng hậu của Hoàng đế. Thực ra với võ công của hắn, đơn phương độc mã đấu với một tên thích khách chắc chắn sẽ không thua. Chẳng qua nàng ta không thể chịu đựng được Hoàng đế đã không thèm đếm xỉa đến tồn tại của nàng ta, mới giả vờ chật vật, hy vọng hắn sẽ đến cứu nàng ta. Thế mà hắn chỉ nhớ đến an nguy của Hoàng hậu, thậm chí nguyện xả thân vì nàng...

Tiếng bước chân vững vàng từ từ tới gần, phá tan bầu không khí yên ắng buồn bực bị áp lực đè nén này.

Lộ Ánh Tịch hoàn hồn, liếc mắt mở miệng nói: "Phạm hiệp sĩ, thích khách có tên nào còn sống? Tình hình Phượng Tê cung thế nào?"

Sắc mặt Phạm Thống rất khó coi, cố gắng mở miệng: "Có một tên còn sống, nhưng cũng đã tự sát. Phượng Tê cung không có ai bị thương, nhưng mà tẩm cung của Hoàng hậu đã bị thiêu rụi."

Lộ Ánh Tịch gật đầu, cũng không bất ngờ mấy. Bây giờ nghĩ lại, cho dù lúc đó nàng có ở tẩm cung, cũng có thể trốn vào mật đạo để tránh lửa. Sư phụ thần cơ diệu đoán, phải chăng đã tính trước điều này?

Trong đôi mắt cứng rắn của Phạm Thống không giấu được tức giận, lại nói: "Cái bọn phản nghịch ăn gan hùm mật gấu kia! Nếu để Phạm mỗ tóm được kẻ chủ mưu phía sau, không băm hắn thành ngàn mảnh không chịu được!" Đáng trách là tối nay hắn ta không đi tuần ở Thần cung, chỉ kịp chạy tới để giải quyết tàn cuộc. Nếu hắn ta có mặt ở đó, nhất quyết không để Hoàng thượng bị thương. Nhưng điều hắn bực bội hơn chính là, Hoàng thượng lại hy sinh bản thân vì một nữ nhân thất trinh? Thật không thể tưởng tượng nổi!

Lộ Ánh Tịch mím môi không nói, liếc mắt nhìn trộm Hàn Thanh Vận.

Hàn Thanh Vận lo sợ hoang mang trước đó nay đã từ từ tỉnh táo trở lại. Vả lại vì trong lòng nàng ta đang rối rắm phức tạp, nên càng thêm nhạy cảm, liền ngẩng đầu chống lại ánh mắt của Lộ Ánh Tịch. Nàng ta cảnh giác lạnh lùng trừng mắt. Hẳn là Hoàng hậu đang ngờ vực Hàn gia của nàng ta! Ai chẳng biết Hàn gia sơn trang đã quy thuận Hoàng thất, sao có thể đại nghịch bất đạo như thế!

Lộ Ánh Tịch chẳng hơi sức đâu quan tâm đến tâm tư của Hàn Thục phi, quay về phía Phạm Thống, bình thản nói: "Phạm hiệp sĩ, ngươi có còn nhớ, ngươi thiếu Bản cung một vụ cá cược?"

Phạm Thống gật đầu, vẻ mặt nghiêm nghị. Nữ tử lý lẽ mạnh bạo này, không phải lại đưa ra yêu cầu quái gở xảo trá nào chứ?

Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng hắn, chậm rãi nói rõ ràng: "Lần này Hoàng thượng bị thương, là vì cứu Bản cung. Bản cung muốn sau này Phạm hiệp sĩ có thể dốc lòng dốc sức bảo vệ Bản cung chu đáo." Nàng không muốn lại vì lời hứa hẹn kia của Hoàng đế, mà phải tiếp tục nhận ân tình của hắn, chi bằng để Phạm Thống thay hắn thực hiện lời hứa đó.

Phạm Thống không biết ẩn tình trong đó, chỉ thấy vô cùng bất ngờ. Cái đó căn bản không được tính là yêu cầu, dù cho nàng không nói, hắn ta cũng làm. Dù sao nàng là Hoàng hậu, là vợ của Hoàng đế.

Lộ Ánh Tịch không nhắc lại lần hai, nhắm mắt che đi vẻ ảm đạm trong đó. Bây giờ đã giờ Sửu, thương thế của Hoàng đế ra sao? Lẽ nào ngay cả y thuật tinh thông của sư phụ cũng không cứu được?

Thời gian lại trôi qua khoảng một nén nhang, hai cánh cửa tẩm cung nhẹ nhàng hé mở, các Thái y nối đuôi nhau ra đi.

"Sư phụ." Lộ Ánh Tịch lập tức bước đến, vội vàng hỏi: "Tình hình thế nào?"

"Mất quá nhiều máu, may mà không bị tổn thương đến tim mạch." Thần sắc Nam Cung Uyên mệt mỏi rã rời, giống như đã vận công quá độ. Khuôn mặt tuấn tú hơi trắng, ngừng một chút lại nói tiếp: "Mặc dù không cần lo cho tính mạng, nhưng phải nằm tĩnh dưỡng nửa tháng. Vả lại sau một tháng, cánh tay trái vẫn không thể hoạt động mạnh. Các việc như kéo cung bắn tên, e rằng phải nửa năm sau mới có thể làm được."

"Dạ." Lộ Ánh Tịch khẽ lên tiếng, đáy lòng nổi lên chút khác thường. Sư phụ đã tiên đoán trước biến cố, vì sao không tự mình cứu, mà lại muốn nàng tới Thần cung? Sư phụ muốn gút mắt rối rắm giữa nàng và Hoàng đế càng nhiều sao?

"Ánh Tịch, vừa rồi ta mới truyền chân khí cho Hoàng thượng, trước rạng sáng người sẽ tỉnh, ngươi vào trong chăm sóc đi." Nam Cung Uyên khẽ nhếch môi, nụ cười như gió thoảng, nhưng đôi mắt đã nhuộm lạnh giá cô đơn, đen tối như nước hồ sâu không thấy đáy. Y tự tay tác thành cho nàng và Hoàng đế, vì muốn đảm bảo tương lai nàng bình an vượt qua kiếp nạn lớn nhất trong số mệnh. Tất cả đều là lựa chọn của chính y, không hối hận, không oán thán. Thế nhưng, vì sao trái tim lại đau đớn như vậy? Đau đến như không cách nào thở nổi...

Lộ Ánh Tịch đứng hình nhìn hắn, chóp mũi không hiểu vì sao chua xót, đôi mắt ngấn hơi nước. Sư phụ mãi mãi nho nhã đạm bạc như thế, nàng không chạm tới ấm áp của y, nhìn không thấu tình cảm nơi đáy lòng y. Y có tình cảm với nàng không? Giống như có, lại giống như không, như mộng như ảo, mờ mịt hư không.

Nàng thở dài một hơi cất bước, bước qua cánh cửa tẩm cung.

Hàn Thanh Vận muốn nhanh hơn nàng, liền hăm hở nhấc làn váy chạy nhanh tới, nhưng bị thái giám trong phòng ngăn lại.

"Ngươi dám ngăn cản Bản cung thăm Hoàng thượng?" Hàn Thanh Vận trợn trừng mắt, tức giận chỉ trích. Mấy canh giờ qua, nàng ta đã chịu đủ bực bội, bây giờ càng tăng thêm!

"Nô tài không dám! Nhưng các Thái y đã căn dặn, Hoàng thượng cần phải tĩnh dưỡng." Thái giám cung kính trả lời.

Đúng lúc Lộ Ánh Tịch nghe được nửa câu sau, dừng chân nhỏ nhẹ hỏi: "Bản cung cũng không được vào?"

Tên thái giám kia vẻ mặt tỏ ra bối rối khó xử, chỉ nhún nhường cúi đầu chào, không đáp lời.

Hàn Thanh Vận thấy Lộ Ánh Tịch cũng vấp phải cản trở, trong lòng có cảm giác sung sướng, hừ lạnh một tiếng, trước khi ngạo nghễ rời đi bỏ lại một câu: "Bản cung chờ trời sáng sẽ trở lại."

Đợi bóng dáng nàng ta đã xa khuất, thái giám mới bất ngờ khuỵu gối, cung kính nói: "Kính mời Hoàng hậu..."

Lộ Ánh Tịch thoảng thốt trong lòng, theo thái giám đi vào phòng ngủ to lớn.

Đèn lồng treo cao trên bốn góc, ánh đèn tỏa sáng rực rỡ, rọi sáng cả từng đường nét điêu khắc trên long sàng. Hoàng đế nằm im, đôi mắt nhắm chặt, sắc mặt tái xanh thiếu sức sống, hơi thở yếu ớt.

Lộ Ánh Tịch đến bên long sàng, lẳng lặng nhìn hắn. Hàng lông mày anh tuấn của hắn đang cau chặt tạo thành nếp nhăn sâu ở giữa, giống như có vết dao khắc ở đó, nếu bây giờ không nhíu mày cũng có vết tích mờ nhạt.

Nàng ngồi xuống bên mép giường, đưa tay xoa nhẹ giữa hai hàng lông mày của hắn, muốn vuốt thẳng dấu vết kia. Ngón tay thon dài chỉ lướt qua lại thu về, cuối cùng chỉ thở một hơi dài. Bảo nàng làm sao tin tưởng, hắn cứu nàng mà không có chút tính toán nào? Hắn là người nuôi chí thống nhất thiên hạ, sao có thể làm việc ngu xuẩn không suy nghĩ? Nhưng mà, cho dù xuất phát điểm của hắn là cái gì, cuối cùng hắn cũng lấy thân đổ máu cản phát kiếm trí mạng thay nàng. Đây là sự thật không thể chối cãi.

Thái giám nội thị im lặng lui ra ngoài, phòng ngủ rộng lớn càng thêm yên tĩnh trống trải.

Lộ Ánh Tịch nhìn Hoàng đế hồi lâu, thầm thì nói với chính mình: "Ơn cứu mạng, ngươi muốn ta hoàn trả thế nào đây?"

"Lấy tâm báo đáp." Bất thình lình, một giọng nói trầm thấp, khàn khàn vang lên.

Lộ Ánh Tịch ngẩn người, thấy Hoàng đế từ từ mở mắt, bình lặng nhìn thẳng ánh mắt nàng. Mặc dù giọng nói của hắn khàn đặc, yếu ớt, nhưng ánh mắt lại phát sáng, cho thấy đã tỉnh từ lâu.

Nàng không kiềm được phát cáu trong lòng, giận bản thân mềm lòng, tâm hồn lơ lửng mà không phát hiện ra, cũng trách sư phụ cũng không chịu nói thật cho nàng biết.

"Ơn cứu mạng, lấy 'tâm' báo đáp, được không?" Hoàng đế lập lại một lần nữa, khóe môi nở một nụ cười dịu dàng.

"Hoàng thượng có chỗ nào không ổn? Có muốn mời Thái y quay lại?" Lộ Ánh Tịch coi như không nghe thấy, lảng tránh sang chuyện khác.

Hoàng đế vươn bàn tay phải dưới áo ngủ bằng gấm, nhẹ nhàng nắm bàn tay mềm mại của nàng, khẽ thở dài: "Không sao, Trẫm chỉ cảm thấy rất mệt, ngủ một giấc là được."

Lộ Ánh Tịch cảm thấy áy náy, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng cứ an tâm ngủ. Thần thiếp ở đây với người."

Hắn dần dần nhắm mắt, khàn giọng nói nhỏ: "Lên đây nằm."

Nàng do dự một chút, nhưng vẫn cúi người cởi đôi giày thêu hoa, khép áo nằm lên long sàng.

Hắn vẫn nắm chặt tay nàng không chịu buông, từ từ mở miệng nói một câu: "Long sàng của Trẫm, chưa từng có nữ tử nào ngủ qua."

Thân thể Lộ Ánh Tịch đông cứng, cố gắng rút tay ra, thản nhiên nói: "Nói chuyện tốn sức, Hoàng thượng bị thương cơ thể suy yếu, cần sớm nghỉ ngơi cho khỏe."

"Ừ." Hoàng đế thấp giọng đáp ứng, đã dần rơi vào trạng thái mê man của cơn buồn ngủ.

"Hoàng thượng, vì sao phải cứu Thần thiếp?" Cách một lúc Lộ Ánh Tịch khẽ hỏi, giọng điệu ngọt ngào dụ dỗ.

"Cứu thì nhất định phải cứu thôi..." Hoàng đế nửa tỉnh nửa mê, lơ mơ đáp, "Nhưng cứu xong bản thân Trẫm cũng thấy bất ngờ..."

"Vì sao cảm thấy bất ngờ?" Lộ Ánh Tịch tiếp tục hỏi, dịu dàng dẫn dắt.

“Bởi vì...” Sau hai chữ mập mờ đó, lại im thin thít, Hoàng đế đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Lộ Ánh Tịch im lặng nhìn hắn. Khuôn mặt anh tuấn của hắn mang vẻ mệt mỏi và bệnh tật sâu sắc. Vì vậy mà mất đi phong thái sắc bén thường ngày, trái lại thoạt nhìn giống một thiếu niên không phòng vệ, tăng thêm vài phần trẻ con. Hắn nói, cứu là nhất định phải cứu, tức là hắn đã có toan tính từ trước. Còn nói, cứu cũng rất bất ngờ, có phải giây phút đứng ra cản đường kiếm là phản ứng bản năng?

Nàng lắc đầu, không muốn suy diễn sâu xa. Dù sao đi nữa, hắn đừng mơ tưởng mê hoặc được nàng, muốn nàng nghĩ hắn yêu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 23: Chìm trong ác mộng

Ngày hôm sau, Hoàng thượng vẫn cố chấp thượng triều, khi trở lại Thần cung thì gần như mệt lả vì kiệt sức, sắc mặt trắng bệch đáng sợ, vừa ngã nhào lên giường liền chìm sâu vào giấc ngủ mê man.

Lộ Ánh Tịch im lặng nhìn Thái y đến rồi đi, từ đầu đến cuối không nói một câu. Sau một đêm, đủ để nàng suy nghĩ cẩn thận mọi việc. Thích khách lẻn vào Phượng Tê cung, nàng có thể lý giải được. Nhưng vì sao ngay cả tẩm cung của Hoàng đế cũng có người phục kích? Nếu nói là quăng lưới bắt luôn một mẻ thì thực sự quá mạo hiểm. Huống hồ, hoàng cung là nơi canh phòng nghiêm ngặt, sao thích khách lại có thể nhiều lần gây rối loạn, chẳng phải quá ư kỳ lạ?

“Hoàng hậu nương nương, Hình bộ thượng thư Thẩm đại nhân cầu kiến.” Thái giám khẽ bẩm báo.

“Đừng làm phiền Hoàng thượng, Bản cung sẽ đi gặp.” Lộ Ánh Tịch cũng nhỏ giọng trả lời. Sau khi liếc nhìn Hoàng thượng vẫn đang nằm mê man bất tỉnh trên giường, nàng cất bước rời đi. Hắn bất chấp thương thế khăng khăng thượng triều theo thường lệ, có lẽ lo lắng sẽ gây hoang mang cho triều đình. Nếu tất cả mọi thứ lần này là ván cờ hắn bày ra, thì cái giá hắn phải trả có phải quá lớn rồi không?

Trong phòng của Tiền điện, Thẩm Dịch vẻ mặt nghiêm túc, đứng thẳng chờ đợi.

Lộ Ánh Tịch thấy hắn ta, vô thức khẽ nhíu mày, cảm giác khó chịu trong lòng không biết do đâu.

“Vi thần tham kiến Hoàng hậu nương nương!” Thẩm Dịch khom người hành lễ, thái độ đã cung kính nhún nhường hơn trước.

“Miễn lễ.” Lộ Ánh Tịch nhàn nhạt mở miệng, “Thẩm đại nhân, có điều tra ra được manh mối gì không? Tẩm cung của Bản cung bị phóng hỏa, và Hoàng thượng bị tấn công, liệu có phải do cùng một nhóm người gây ra?”

Thẩm Dịch đứng thẳng người, trong nháy mắt thoáng hiện lên một tia khâm phục, thấp giọng nói: “Bẩm Hoàng hậu, vi thần quả thực cũng nghi ngờ không phải là do cùng một nhóm người gây ra.”

“Thẩm đại nhân, vì sao lại suy đoán như vậy?” Lộ Ánh Tịch liếc nhanh qua khuôn mặt tuấn tú trẻ tuổi của hắn ta, suy ngẫm, không hiểu vì sao nàng tự dưng lại có linh cảm, người này sẽ mang phiền phức đến cho nàng?

“Đêm qua cấm vệ quân canh giữ Phượng Tê cung đã bắt được tên thích khách phóng hỏa, mặc dù tên thích khách kia cũng đã tự sát. Nhưng xem xét qua trang phục và loại độc đã dùng thì khác với mấy tên thích khách đã tập kích Hoàng thượng.” Thẩm Dịch phân tích rõ ràng rành mạch, giọng điệu dần lộ vẻ hăng hái, “Còn nữa, vi thần còn phát hiện, kẻ phóng hỏa dùng vải đen bịt mặt, còn mấy kẻ phục kích Thần cung không che mặt.”

Lộ Ánh Tịch mỉm cười, khen ngợi nói: “Thẩm đại nhân tỉ mỉ cẩn thận, quan sát thật chu đáo.”

“Hoàng hậu quá khen, vi thần chỉ làm đúng bổn phận của mình.” Thẩm Dịch hơi cúi thấp đầu, nhưng không thể che mang tai ửng đỏ.

Lộ Ánh Tịch trong lòng bỗng dưng chấn động, không phải vị Thượng thư đại nhân này nổi tư tình với nàng chứ? Nàng chỉ gặp mặt hắn vài ba lần, vả lại thân phận cách biệt. Hắn thật to gan!

Im lặng trong chốc lát, nàng mới lên tiếng hỏi: “Thẩm đại nhân còn tra được cái gì không?”

Thẩm Dịch ngẩng đầu lên, chần chừ một lúc mới đáp: “Miếng vải đen bịt mặt kia... là gấm.”

Lộ Ánh Tịch gật đầu, chờ hắn nói xong.

“Là gấm vua ban.” Đã nói đến đây, Thẩm Dịch không ấp a ấp úng nữa, nói thẳng nhanh gọn: “Vả lại là khúc gấm đã ban cho Hàn gia sơn trang. Sổ sách Phủ nội vụ có ghi lại, lụa Kim Lăng có rất ít loại gấm thuần một màu đen viền vàng. Chỉ có năm trước được dâng mười cuộn. Sau đó Hoàng thượng ban thưởng toàn bộ cho Hàn gia sơn trang.

"Nói như thế, Hàn gia có tình nghi?" Lộ Ánh Tịch không khỏi nhíu mày, có ai lại dại dột đem vải vua ban đem làm khăn bịt mặt?

"Không có chứng cớ xác thực, vi thần không dám kết luận bừa." Thẩm Dịch cũng âm thầm nhíu mày, hắn không nên nói nhiều với Hoàng hậu như vậy. Nhưng từ lần trước phát hiện nàng không giống với những nữ tử khuê phòng khác, luôn yếu đuối mỏng manh, mắc bệnh sạch sẽ. Hắn ta không nhịn được, muốn nghe một chút cách nhìn nhận của nàng.

"Vậy phiền Thẩm đại nhân tiếp tục hao tâm tổn trí điều tra." Lộ Ánh Tịch không muốn đưa ra bất kỳ ý kiến nào, chỉ nói: "Hoàng thượng đang nghỉ ngơi, đợi Hoàng thượng tỉnh dậy, Thẩm đại nhân trở lại yết kiến sau."

Thẩm Dịch không khỏi thất vọng, nhưng cúi đầu không nhiều lời, hành lễ lui xuống.

Lộ Ánh Tịch quay lại Nội điện, vừa đi vừa nghĩ, nếu thật sự là hai nhóm người khác nhau, tình hình có chút phức tạp. Một bên rõ ràng là nhắm đến nàng, đồng thời nhân tiện vu oan cho Hàn gia, muốn một mũi tên trúng hai đích. Còn một bên khác, tương đối thần bí, khó biết được mục đích là gì, càng khó đoán được ai là người chỉ đạo phía sau.

Mới đi được vài bước, chợt nghe phía sau truyền đến một giọng nói ấm áp: "Ánh Tịch."

Nàng quay đầu lại, liền mỉm cười đáp: "Sư phụ mới đến."

"Hoàng thượng thế nào rồi?" Nam Cung Uyên một đêm không ngủ, nhưng thần thái vẫn bình ổn, khuôn mặt tuấn tú nhã nhặn lại dịu dàng. Y có thói quen chôn giấu tâm tình, nhiều năm trôi qua có lẽ đã trở thành bản năng của y.

"Kiệt sức nên hôn mê." Lộ Ánh Tịch trả lời đơn giản, khẽ than nhẹ, giương mắt nhìn y, "Sư phụ, vì sao đêm qua muốn Ánh Tịch đến Thần cung?"

"Bởi vì con có tai ương đổ máu." Ánh mắt Nam Cung Uyên vẫn hờ hững bình thản, chầm chậm nói: "Sư phụ biết cách hóa giải, có thể nào không nói cho con?"

"Không có cách hóa giải khác sao?" Nàng khẽ hỏi.

"Không có." Nam Cung Uyên vẫn ung dung đáp trả, nhưng đáy lòng y giống như bị mũi kim sắc nhọn đâm mạnh một nhát. Thật ra cũng không phải là không có cách nào khác, y cũng có thể ngăn lại họa sát thân cho nàng. Thế nhưng, nếu nàng và Hoàng đế không cùng chung hoạn nạn, làm sao tìm thấy chân tình? Không có chân tình, tương lai làm sao chung sống hòa bình đây?

"Thực sự không có?" Lộ Ánh Tịch vẫn cố chấp hỏi tới cùng.

"Không có." Giọng điệu Nam Cung Uyên vẫn không đổi, y khẽ cười nói, "Ánh Tịch, ngay cả sư phụ, con cũng không tin sao?"

Nàng lắc đầu, cười gượng nói: "Bất kể xảy ra chuyện gì, Ánh Tịch mãi mãi tin tưởng sư phụ."

Hai người lẳng lặng nhìn nhau, ánh mắt giao nhau, nhất thời không nói gì.

Một lúc lâu sau, Nam Cung Uyên dời tầm mắt trước, nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng mất máu nhiều dẫn đến cơ thể suy nhược, có lẽ sẽ sốt cao. Ở đây có một lọ bổ khí thanh nhiệt hoàn, con cầm lấy đề phòng."

Hắn cầm bình dược trong tay đưa cho nàng, liền xoay người rời khỏi, bước chân kiên định, không ngoảnh đầu lại.

Lộ Ánh Tịch nhìn chăm chú bóng dáng mảnh khảnh nhưng vững chãi của hắn, thu lại nụ cười trên môi, mệt mỏi buồn bã.

Nàng lại cất bước lần nữa, vào trong tẩm cư, đến ngồi bên mép giường, cho cung nữ lui ra.

Trên long sàng, Hoàng đế an tĩnh nằm đó, sắc mặt xám xịt, đôi môi trở nên trắng bệch, khí sắc cực kỳ kém.

Nàng đưa tay lên trán hắn thử khám, khẽ thở dài. Quả nhiên phát sốt, tuy là hiện tượng bình thường sau khi bị thương, nhưng cũng là một loại dày vò.

Nàng lấy ra một viên thuốc, nhét vào miệng hắn, nhưng hắn không nuốt xuống được, khó chịu nhíu chặt mày.

"Hoàng thượng?" Nàng gọi nhỏ, vỗ vỗ ngực hắn.

Hắn không tỉnh, ho khù khụ, nôn viên thuốc trong miệng ra, ngã xuống bên mép giường. Trán hắn không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, vô thức vặn vẹo cơ thể, môi mấp máy, dường như muốn hít thở lại giống như muốn nói gì đó.

"Hoàng thượng? Nằm mơ sao?" Nàng vỗ nhẹ gò má hắn, muốn kéo hắn ra khỏi cơn ác mộng.

Nhưng hắn không có phản ứng lại, thân thể bắt đầu hơi co giật, như bị ác mộng nhấn chìm trong đau khổ tột cùng, thỉnh thoảng lại nói mớ vài câu mập mờ.

Ban đầu nàng không nghe rõ, từ từ mới nghe được.

“Phụ hoàng... Mẫu hậu... Nhi thần không muốn thế... Vì sao muốn huynh đệ tương tàn, vì sao không phải ngươi chết thì ta mất mạng...”

“Lăng nhi... Trẫm có lỗi với nàng... Lăng nhi, không! Đừng vạch dao đó, đừng trừng phạt Trẫm như thế!”

“Đức phi, đừng trách Lăng nhi... Tất cả đều là trách nhiệm của Trẫm, nàng muốn lấy mạng thì hãy đòi mạng của Trẫm...”

Lộ Ánh Tịch im lặng lắng nghe, nắm chặt hai bàn tay đang khua loạn xạ của hắn, hy vọng giúp hắn bình tĩnh trở lại.

Hắn dần dần không nói mê nữa, nhưng thân thể bất thình lình chấn động, kêu lên một tiếng thảm thiết: “Ánh Tịch... Á...”

Nàng giật mình, vội vàng điểm huyệt ngủ của hắn. Rốt cuộc hắn cũng bình tĩnh lại, cả người không run rẩy nữa, thế nhưng trên mặt vẫn lưu lại vẻ đau khổ khôn cùng.

Hắn đã mơ thấy cái gì? Lộ Ánh Tịch hoang mang suy nghĩ. Chẳng lẽ mơ thấy nàng giết hắn?

Nhưng lúc trước hắn bị mũi kiếm kia đâm xuyên qua lưng, cũng không la một tiếng, chỉ chịu đựng khó chịu hừ một tiếng. Còn có chuyện gì đau đớn hơn so với đối mặt với chết chóc?

Nàng nhìn hắn chằm chặp, nhếch môi cười khổ. Trên đời này, đối với nàng mà nói chuyện đau đớn hơn cái chết, đó là thân bất do kỷ, mà tâm cũng bất do kỷ. Hắn cũng như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 24: Trăm mối nghi ngờ

Lúc Hoàng đế tỉnh lại đã là hai canh giờ sau. Mồ hôi lạnh thấm ướt áo, ẩm ướt dính trên người hắn, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, mặt mày mệt mỏi hốc hác.

“Hoàng thượng đã tỉnh?” Lộ Ánh Tịch vẫn luôn ở bên trông nom, thấy hắn mở mắt ra, liền nghiêng người tới trước khẽ hỏi: “Người có thấy khó chịu ở đâu không? Vết thương còn đau không? Thái y đang đợi bên ngoài, có cần gọi họ vào không?”

Hoàng đế mấp máy khóe miệng, như muốn cười, lại như không có chút sức lực nào, cuối cùng chỉ phát ra một tiếng rên rỉ nhỏ.

Lộ Ánh Tịch nhíu mày, đang muốn cất giọng nói, đã nghe thấy Hoàng đế yếu ớt mở miệng: “Trẫm đói sắp chết...”

Nàng ngẩn người, dở khóc dở cười nhìn hắn. Nàng còn tưởng hắn mình đồng da sắt, thì ra khi bị bệnh cũng giống một người bình thường.

Nàng bưng tới chén cháo thuốc đã được chuẩn bị sẵn, múc một muỗng đưa đến bên miệng hắn, ôn nhu nói: “Thần thiếp đã nghiền viên thuốc trộn lẫn trong cháo.”

Hoàng đế há miệng, tay nàng từ từ nâng muỗng cháo, trầm mặc không nói gì.

Lộ Ánh Tịch đút cháo rất chậm, động tác dịu dàng, từng muỗng từng muỗng một cho đến khi hết chén.

Hoàng đế ăn hết, thở dài một hơi, vẫn nằm bất động, nhưng ánh mắt đã sáng hơn.

“Có phải Hoàng thượng đã gặp ác mộng?” Đặt chén sứ sang một bên, Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng nói.

“Ừ.” Hoàng đế thấp giọng trả lời, trong phút chốc đôi mắt sâu lắng gợn sóng. Trong lúc mê man, hắn thấy toàn thân như bị thiêu đốt, như đặt chính mình trong biển lửa hừng hực, đau đớn không chống đỡ nổi. Trong lúc thần trí hỗn độn, cơn ác mộng như ma quỷ đu bám hắn, từng chuyện cũ đau buồn thảm thiết hiện lên rõ rệt như mới xảy ra hôm qua. Cả tâm hồn và thể xác đều chịu giày vò.

“Hoàng thượng còn nhớ được đã nằm mơ thấy gì không?” Lộ Ánh Tịch thỏ thẻ hỏi, nói sự thật, “Hoàng thượng gọi tên Thần thiếp, có phải đã mơ thấy Thần thiếp?”

“Trẫm gọi tên nàng?” Hoàng đế sững sờ, vẻ mặt bối rối, “Trẫm không nhớ chút nào.”

“Cảnh mộng hư vô, không nhớ cũng không sao.” Lộ Ánh Tịch mỉm cười, không hỏi thêm.

Hoàng đế nhắm mắt, như đang suy ngẫm. Thực ra hắn còn nhớ, mặc dù hơi mờ nhạt, nhưng có thể nhớ mang máng. Hắn thấy thời khắc bị nhát kiếm đâm xuyên qua cơ thể. Cảm giác đau đớn, cái cảm giác đối mặt với tử thần đó, trong mơ vô cùng chân thật, thậm chí còn đáng sợ hơn so với thực tế xảy ra. Chỉ có điều hắn mơ thấy mũi kiếm kia đâm xuyên thấu qua ngực nàng. Mà hắn đứng phía sau nàng, kiếm kia lại đặc biệt dài, xuyên qua người nàng đâm

thẳng vào hắn. Máu chảy thành sông, tựa như cả biển máu, mùi máu nồng nặc, vô cùng đáng sợ.

Lộ Ánh Tịch vắt khăn ướt, giúp hắn lau mồ hôi trên trán, lại khẽ hỏi: "Sao Hoàng thượng muốn cứu Thần thiếp?" Không biết hắn có hối hận? Lúc này đang là thời kỳ chiến sự giữa hai nước, bệnh tình kéo dài thế này, đương nhiên sẽ vất vả gấp đôi.

Hoàng đế mở mắt ra, khóe môi khẽ nở nụ cười nhạt, khàn khàn đáp: "Nàng là Hoàng hậu của Trẫm, là người vợ kết tóc se duyên với Trẫm. Sao Trẫm có thể thấy chết mà không cứu?"

Lộ Ánh Tịch nhìn hắn chằm chằm, chỉ khẽ cười không nói.

"Ánh Tịch, nàng không tin Trẫm cũng không sao, nhưng phải tin chuyện tận mắt nhìn thấy." Hoàng đế chăm chú nhìn nàng, giọng nói trầm thấp, ấm áp hiếm thấy, "Cho dù Trẫm có muôn vàn tính toán, cũng không tùy tiện đem tính mạng bản thân đi đánh cược. Đỡ thay nàng mũi kiếm kia, Trẫm cũng không suy nghĩ nhiều, cũng không kịp suy nghĩ, chỉ còn phản ứng bản năng của cơ thể."

Lộ Ánh Tịch không có lời nào để đối đáp, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thăm thẳm như biển cả của hắn, chợt cảm thấy đáy mắt như dòng nước xoáy cuồn cuộn, sức mạnh vô hình hùng dũng muốn kéo nàng rơi vào.

Hoàng đế cũng ngắm nhìn nàng, không nói nửa lời. Hắn thật lòng muốn cứu nàng, vốn tưởng bản thân mình sẽ chỉ bị trày da tróc vảy chút ít, không ngờ đã đánh giá sai. Tên thích khách kia nội công thâm hậu khác thường, một kiếm đâm thấu xương. Có điều những suy nghĩ này, hắn tất nhiên sẽ không nói thật với nàng.

Lặng im trong chốc lát, Lộ Ánh Tịch dời tầm mắt, lời nói dịu nhẹ: "Được Hoàng thượng liều mình cứu giúp, Thần thiếp khắc cốt ghi tâm, đến chết cũng báo đáp."

Hoàng đế khẽ cười đáp: "Nói như vậy, duyên phận của Trẫm và nàng sẽ kéo dài đến kiếp sau."

Lộ Ánh Tịch im lặng, lát sau mới nói: "Hoàng thượng, trước khi người tỉnh lại, có Hình bộ thượng thư Thẩm đại nhân cầu kiến."

"Thẩm khanh gia có chuyện gì khởi tấu?" Ánh mắt Hoàng đế nổi lên tia âm u sắc nhọn không dễ nhận biết.

"Là chuyện thích khách, nhưng chưa tìm được chứng cớ sát thực. Trước mắt Hoàng thượng đang bệnh, cần phải tĩnh dưỡng, hay là giao toàn quyền cho Hình bộ xử lý?" Lộ Ánh Tịch đưa ra đề nghị.

"Vậy cũng được." Dường như Hoàng đế cảm thấy kiệt sức, mệt mỏi nhắm mắt, không lên tiếng thêm.

"Hoàng thượng nên nghỉ ngơi một chút, Thần thiếp đi gọi Thái y tới thay thuốc cho Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch ngưng mắt nhìn hắn một lúc mới đứng dậy đi ra ngoài.

Nghe tiếng bước chân của nàng xa dần, Hoàng đế bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt u ám khôn lường. Thích khách mai phục Thần cung lần này không tầm thường. Lúc đầu hắn còn nghi ngờ là do nàng sắp đặt, nhưng hình như không giống. Còn tên thích khách phóng hỏa Phượng Tê cung, là do hắn sắp xếp. Thời gian gần đây, hắn sai người âm thầm lục soát lãnh cung, nhưng vẫn tìm không được dấu vết mật đạo. Cho nên hắn mới nảy sinh nghi ngờ, có lẽ lãnh cung chỉ là sương mù nàng giăng ra, thực ra mật đạo ở trong Phượng Tê cung của nàng.

Hắn sai người đốt tẩm cung của nàng, không phải là muốn mạng nàng, chẳng qua muốn bức nàng vào đường cùng để nàng phải trốn trong mật đạo, nhưng ai ngờ đâu nàng khi không lại chạy đến Thần cung, làm bao công sức của hắn thành công cốc. Không thể trách hắn độc ác vô tình, là do nàng lấy trứng chọi đá. Sự tồn tại của mật đạo, với hắn mà nói, giống như trong hoàng cung bị đặt thuốc nổ vậy, sẵn sàng nổ tung bất cứ lúc nào. Thử nghĩ, nếu mật đạo đủ dài, đủ để giấu nghìn người, hay vạn người, đây đúng là hiểm họa nguy hiểm cỡ nào! Nhưng tên thích khách bịt mặt bằng gấm đen viền vàng không phải người của hắn. Đoán là có người bày trò vàng thau lẫn lộn, đánh lừa mọi người. Biết đâu có liên quan đến thích khách ẩn náu ở Thần cung.

©STE.NT

Lộ Ánh Tịch ra khỏi phòng ngủ của Hoàng đế, gọi Thái y vào, bản thân lại đi ra vườn hoa phía trước hít thở không khí.

Đèn lồng rực sáng, tô điểm bóng đêm, ánh sáng phản chiếu lên các mái điện ngọc bằng ngọc lưu ly vàng rực cong cong xung quanh, rực rỡ đẹp mắt.

Lộ Ánh Tịch đứng dưới tán cây một gốc hoa quế, tĩnh tâm nhìn về nơi xa xăm. Tẩm cung của nàng bị đốt, cần phải mất ít thời gian sửa chữa. Mà trong khoảng thời gian này, tốt nhất nàng không nên mạo hiểm bí mật liên lạc với Hi vệ. Điều đó cũng có nghĩa là nàng sẽ không nắm bắt được tình hình, tin tức bên ngoài, cũng không thể làm gì trong cung. Nghĩ tới điều này, nàng không thể không nghi ngờ Hoàng đế. Ơn là ơn, nghĩa là nghĩa, nàng không thể gộp hai cái làm một được.

Một cơn gió nhẹ khẽ thổi qua, cánh hoa tung bay như mưa rào, tới tấp phất phơ trong gió, rơi trên mái tóc dài đen nhánh của Lộ Ánh Tịch. Gió mát thổi nhè nhẹ làm váy của nàng bay phấp phới, giống như đang uyển chuyển khiêu vũ cùng những cánh hoa, phiêu diêu xao động, như một bức tranh thiên nhiên đẹp không sao tả xiết.

Phạm Thống đang đi về phía này liền dừng bước, tròng mắt như muốn rớt ra ngoài. Hắn ta còn tưởng bản thân mình bị ảo giác, được nhìn thấy tiên nữ giáng trần hư hư thực thực, nhưng hóa ra lại là Hoàng hậu đáng ghét kia!

Lộ Ánh Tịch nghe thấy tiếng bước chân, xoay người nhìn hắn ta, xinh đẹp mỉm cười.

Phạm Thống đột nhiên cảm thấy mặt nóng lên, căm ghét cắn chặt hàm răng. Hoàng hậu chết tiệt không biết liêm sỉ kia, ngang nhiên quyến rũ hắn ta?!

Lộ Ánh Tịch thấy sắc mặt hắn ta lúc đỏ lúc xanh, không khỏi vui mừng. Người này quả thực rất thú vị. Nàng chỉ là tức cảnh sinh tình mà mỉm cười, hắn ta lại tức giận thành bộ dáng như thế?

Nàng mỉm cười nói: "Phạm hiệp sĩ, bắt được người chưa?" Nàng nghe nói sáng nay hắn ta xuất cung, dò hỏi trong chốn giang hồ có người nào lén lút thuê sát thủ... Lòng trung thành của hắn ta rất đáng khen, nhưng đáng tiếc là thiếu mưu trí. Nếu tử sĩ đã xuất đầu lộ diện, và nhất là được bồi dưỡng nhiều năm, sẽ không giống với sát thủ võ lâm bình thường.

Phạm Thống hừ một tiếng, hướng về phía nàng đang bước đến chắp tay hành lễ, lạnh lùng trả lời: "Phạm mỗ nhất định sẽ tận lực truy bắt thủ phạm. Xin Hoàng hậu yên tâm."

Lộ Ánh Tịch mím môi cố nén cười. Thường nghe nói người có học thường đa nghi, người dũng cảm ít lo âu, loại người thứ hai là để nói về Phạm Thống, trung thành chính trực. Còn chưa biết thủ phạm là ai, hắn ta đã nghiến răng nghiến lợi muốn băm kẻ đó thành hàng trăm hàng ngàn mảnh.

Thấy ánh mắt nàng chứa đầy ý cười, Phạm Thống không khỏi phát cáu, cố gắng nói lớn: "Mặc dù Phạm mỗ bất tài, nhưng tuyệt đối sẽ không ngồi yên nhìn Hoàng thượng bị ám sát!"

"Phạm hiệp sĩ muốn ám chỉ Bản cung khoanh tay đứng nhìn?" Lộ Ánh Tịch nhàn nhạt nói tiếp.

Phạm Thống nghiến răng, hậm hực nhìn nàng. Hắn ta mặc kệ nàng có khoanh tay đứng nhìn hay không, nhưng nàng hại Hoàng thượng bị trọng thương, đó chính là tội không thể tha thứ!

"Phạm hiệp sĩ, có phải Hoàng thượng từng có ơn với ngươi?" Lộ Ánh Tịch hiếu kỳ hỏi.

"Đúng vậy." Phạm Thống gật đầu, lạnh lùng nhìn nàng nói, "Hoàng thượng từng cứu Phạm mỗ một mạng. Phạm mỗ từng lập lời thề suốt cuộc đời này vĩnh viễn đi theo Hoàng thượng. Chắc Hoàng hậu cũng biết một câu này: Nhận của ngươi chút ân huệ, nguyện hết lòng báo đáp."

"Phạm hiệp sĩ trung thành, can đảm chính nghĩa. Bản cung tự thấy mình không bằng." Lộ Ánh Tịch cười nhạt nhìn hắn ta. Nàng đương nhiên vừa nghe đã hiểu, hắn ta là muốn ám chỉ nàng, sau này nàng phải như hắn ta, phải một lòng một dạ với Hoàng đế.

Phạm Thống hừ tiếp một cái nữa, chỉ cảm thấy nàng là gỗ mục không thể chạm khắc được.

"Phạm hiệp sĩ muốn đến tẩm cung gặp Hoàng thượng? Có chuyện gì cần bẩm báo?" Lộ Ánh Tịch thay đổi đề tài nói chuyện, ý cười trên môi vẫn không giảm. Mỗi lần gặp vị Phạm đại hiệp này, không hiểu sao nàng cảm thấy tâm tình hớn hở. Có lẽ do tính khí trẻ con của nàng chưa mất hết, lấy việc trêu chọc người khác làm thú vui.

"Phạm mỗ có việc cần cầu kiến Hoàng thượng, nhưng thái giám nói phải được Hoàng hậu thông qua." Nhắc đến đó, Phạm Thống càng tức tối bất mãn, nàng rõ ràng là lợi dụng lúc Hoàng thượng bị thương nặng nằm trên giường, cáo mượn oai hùm.

"Hoàng thượng đang nghỉ ngơi, Phạm hiệp sĩ có chuyện gì thì nói với Bản cung, Bản cung sẽ truyền đạt thay ngươi." Lộ Ánh Tịch vẫn thân thiện mỉm cười.

"Đa tạ Hoàng hậu có lòng, nhưng ngày mai Phạm mỗ sẽ trở lại cầu kiến thánh thượng." Phạm Thống không bị mắc lừa, trừng mắt nhìn nàng, sau đó phất áo rời khỏi.

Lộ Ánh Tịch cười khúc khích, nhìn theo bóng lưng cao lớn của hắn ta. Hiếm khi thấy hắn ta thông minh được một lần, biết giữ lại tâm tình. Nàng quả thực cố tình làm vậy, muốn cướp thông tin thu thập được trước Hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 25: Phá kén nhả tơ

Tẩm cung bị thiêu trụi, Lộ Ánh Tịch theo mệnh lệnh của Hoàng đế, buộc lòng phải ở tạm Thần cung.

Nữ tử trong chốn hậu cung này đều muốn trèo lên long sàng, còn nàng ngủ ở đó xương cốt lại ê ẩm, nhức mỏi. Không phải long sàng không thoải mái, mà do nàng ngủ không quen. Lòng nàng có một nỗi ám ảnh, cảm giác đâu đâu cũng có hơi thở của Mộ Dung Thần Duệ. Trong đầu tự dưng cứ quanh quẩn một câu nói: Sống ngủ cùng giường đắp chung chăn, chết nằm cùng mộ chung quan tài. Càng nghĩ lại càng thấy không được tự nhiên, thoải mái.

Khi ánh nắng ban mai chiếu rọi, nàng mới thức dậy. Nhưng Hoàng đế còn dậy sớm hơn nàng, đã lên thượng triều. Nàng không nhịn được cảm thán, bậc Đế vương cao quý bậc nhất lại gian lao vất vả hơn những người dân lao động bình thường.

Sau khi dùng xong bữa sáng, nàng ra khỏi Thần cung đến Phượng Tê cung. Chẳng biết qua một đêm chìm trong biển lửa, chỗ ở của nàng đã cháy thành hình dạng ra sao rồi.

Bước vào cung, nàng không đến thẳng tẩm cung mà đến Thiên điện trước. Hai ngày vừa qua trong cung nổi sóng gió, nhưng bên phía Tê Điệp lại yên ả khác thường. Đương nhiên nàng muốn xem thử chuyện gì đang xảy ra.

Vừa bước chân vào cửa điện, đã thấy Tê Điệp trước khi tiếng truyền gọi nghênh đón Phượng giá nổi lên.

"Cung chúc Hoàng hậu nương nương phượng an!" Tê Điệp cúi người hành lễ, mặt mang theo nụ cười, vẫn ngọt ngào, xinh đẹp nhưng rụt rè hơn trước.

"Miễn lễ." Lộ Ánh Tịch ngồi trên ghế dành cho chủ, nhã nhặn mở miệng nói, "Tối hôm qua trong Phượng Tê cung xảy ra nhiễu loạn, có làm kinh động đến ngươi? Không bị động thai chứ?"

Tê Điệp cúi đầu kính cẩn trả lời: "Nhờ hồng phúc của Hoàng hậu, Tê Điệp không sao. Tối hôm qua Tê Điệp đi nghỉ sớm, nghe thấy bọn cung nữ hoảng loạn la hét sợ hãi, mới giật mình tỉnh giấc, biết trong cung bị hỏa hoạn."

"Như vậy, trước đó có thích khách lẻn vào Thiên điện của ngươi, ngươi cũng không phát hiện ra?" Lộ Ánh Tịch thuận miệng hỏi, thực ra Hình bộ thượng thư Thẩm Dịch theo luật lệ thẩm vấn, đã hỏi qua Tê Điệp kỹ càng.

Tê Điệp hơi ngẩng đầu, ra vẻ nghĩ ngợi: "May là những tên thích khách kia bị Tình Thấm phát hiện kịp, không thì… Bây giờ nghĩ lại, thật đáng sợ."

Lộ Ánh Tịch mím môi khẽ cười. Trong hoàng cung này, mỗi người đều có thiên phú đóng kịch. Phượng Tê cung xảy ra tình trạng hỗn loạn lớn như vậy, Tê Điệp từ đầu đến cuối lại không hỏi han một câu?

Thấy nàng không nói, Tê Điệp cũng không lên tiếng, chỉ yên lặng đứng một bên.

"Tê Điệp." Lộ Ánh Tịch thình lình gọi tên nàng ta, giọng nói dần trầm thấp, đôi mắt rực sáng, "Tên thích khách lẻn thẳng vào điện của ngươi, rõ ràng muốn gây bất lợi với ngươi. Trong lòng ngươi nếu có nghi ngờ ai, cứ nói thẳng, Bản cung chắc chắn sẽ giải quyết giúp ngươi."

Môi Tê Điệp khẽ nhúc nhích, chần chừ hồi lâu, lúng túng nói: "Tê Điệp không dám phỏng đoán lung tung, nhưng mà…" Nàng ta dừng lại, thanh âm càng ngày càng nhỏ, "Lúc trước Tê Điệp dường như có đắc tội với Diêu, Diêu…" Nàng ta tỏ ra sợ hãi không dám nói hết, vẻ mặt lo sợ bất an.

"Ừ." Lộ Ánh Tịch lạnh nhạt lên tiếng. Nàng cũng nghĩ đến điều này, nếu đúng là Diêu Hiền phi ghi hận trong lòng, lại không muốn nhìn thấy Tê Điệp sinh hạ Hoàng tự, quả thực nàng ta âm thầm ra tay là có khả năng rất cao.

"Hoàng hậu nương nương." Tê Điệp nhỏ nhẹ gọi một tiếng, ánh mắt đầy sợ hãi, ngập ngừng nói, "Tê Điệp nghe phong phanh các cung nữ nói chuyện, Hình bộ dường như đã tra được chút manh mối, hình như có liên quan tới Hàn Thục phi?"

"Việc này Hình bộ sẽ tự điều tra, ngươi không cần lo lắng, cũng đừng nhiều chuyện." Lộ Ánh Tịch quét mắt liếc nàng ta một cái, ánh mắt sắc bén. Không khó để nhìn ra, Tê Điệp đang muốn hướng mũi nhọn về phía Diêu Hiền phi, không hy vọng Hàn Thục phi chịu oan uổng mà để Diêu Hiền phi thoát tội.

"Vâng, Tê Điệp lắm lời rồi." Tê Điệp ngoan ngoãn cúi đầu.

"Ngươi đang mang thai, nên nghỉ ngơi nhiều hơn." Lộ Ánh Tịch đứng lên, khách sáo dặn dò một câu, liền cất bước dời đi.

"Cung tiễn Hoàng hậu nương nương." Tê Điệp khẽ khuỵu gối, không nói lời thừa thãi.

Lộ Ánh Tịch vừa đi vừa im lặng thở dài. Tê Điệp không hỏi tình trạng thương tích của Hoàng đế thế nào, như không một chút quan tâm, xem ra giữa nàng ta và Hoàng đế, chỉ có quan hệ lợi ích, không có tình cảm gì đáng nói.

Đi tới cửa bên ngoài tẩm cung của mình, ngước mắt nhìn, cảnh trước mắt tan hoang, ngay cả hoa cỏ trồng trong sân cũng bị cháy sạch không phân biệt được hình dáng.

Lộ Ánh Tịch khẽ nhíu mũi, có mùi dầu cây tùng chưa tan hết. Có thể thiêu hủy một tòa tẩm cung sạch sành sanh, chắc chắn cần phải một lượng lớn dầu tùng. Thích khách có thể mang nhiều dầu như vậy lẻn vào cung? Nếu nói không có nội ứng, thực sự khó có thể làm người ta tin được. Nàng càng khẳng định, việc này có liên quan đến Hoàng đế. Theo suy đoán, chuyện ở Phượng Tê cung, e rằng sẽ không được giải quyết.

Mà chuyện thích khách ẩn nấp ở Thần cung, hẳn là Hoàng đế sẽ càng truy xét chặt chẽ. Hắn bỗng dưng bị trọng thương, chắc hẳn sẽ không chịu để yên.

Lộ Ánh Tịch nhếch môi, nghĩ thấu mọi chuyện, nàng dần cảm thấy trong lòng sảng khoái. Nếu là người Lâm Quốc ám sát nàng, lại liên lụy Hoàng đế, với nàng càng có lợi. Về phần Hàn gia bị vu oan giá họa, có thể do Diêu Hiền phi tiện tay làm. Trong sự kiện lần này, phải có cả thảy ba thế lực nhúng tay vào.

Nàng xoay người, không bước vào cửa tẩm cung, hiên ngang đi khỏi. Nàng đương nhiên sẽ không ngốc đến mức vào mật đạo ngay tại thời kỳ nhạy cảm này.

Trở lại Thần cung, Hoàng đế đã hạ triều sớm, nửa nằm nửa ngồi trên long sàng, vẻ mặt rất mệt mỏi.

“Hoàng thượng đã uống thuốc chưa?” Nàng chậm rãi đến gần, ôn nhu cất tiếng hỏi.

Hoàng đế chăm chú nhìn về phía nàng, bỗng dưng nói: “Hàn Thục phi khóc lóc kể lể với Trẫm.”

“Khóc lóc kể lể? Xảy ra chuyện gì?” Nàng thắc mắc.

“Thích khách, tơ lụa.” Hoàng đế chỉ phun ra đúng hai từ, đôi mắt nhắm hờ, hàng lông mày cau lại, có vẻ như lao tâm lao lực quá độ.

Lộ Ánh Tịch yên lặng một lát, lại hỏi: “Hoàng thượng, có phải Diêu Hiền phi xuất thân võ lâm thế gia?”

Hoàng đế bỗng trợn mắt, ánh mắt cảnh giác: “Hoàng hậu vì sao lại hỏi vậy?”

“Thần thiếp chẳng qua hiếu kỳ mà thôi.” Lộ Ánh Tịch mỉm cười, giọng điệu bình thản. Diêu Hiền phi muốn đổ tội cho Hàn gia, nhất định phải trộm được một ít gấm trước đã. Mà nàng ta còn có tử sĩ, có thể thấy gia thế cũng không đơn giản.

Hoàng đế bình tĩnh chăm chú nhìn nàng, một lúc sau thở dài một tiếng, nói: “Trẫm biết nàng đang nghĩ gì. Nếu như nàng muốn điều tra, cũng có khả năng tra được, thôi thì để Trẫm trực tiếp nói cho nàng. Lăng nhi từ thuở nhỏ đã được đào tạo trở thành sát thủ, bởi vì phụ thân nàng là minh chủ một hội sát thủ trong giang hồ. Lăng nhi ghê tởm cuộc sống tăm tối như vậy, nên đã bỏ trốn. Lúc đó Trẫm còn là hoàng tử, thường ra cung đi đây đi đó, trùng hợp gặp Lăng nhi đang bị người ta đuổi giết, Trẫm liền ra tay cứu nàng. Nàng ấy hận chính thân thế của mình, nên đã giải thích chính mình là con gái của tiêu đầu[1] tiêu cục[2], bị kẻ thù diệt môn, chỉ còn mình nàng may mắn trốn thoát. Trẫm thấy nàng ấy lẻ loi một mình, liền lén lút đem nàng về cung.

[1] Tiêu đầu: người đứng đầu tiêu cục.

[2] Tiêu cục: thường là nơi tập trung những người giỏi võ công làm nghề vận chuyển, bảo vệ tài sản hoặc con người từ nơi này đến nơi khác.

Lộ Ánh Tịch im lặng lắng nghe. Có thể tưởng tượng năm đó một thiếu niên khôi ngô sáng sủa tình cờ gặp một thiếu nữ xinh đẹp, thương xót cho thân thế nàng long đong lận đận, luyến tiếc nàng không người thân thuộc, dần dần nảy sinh tình cảm. Thế nhưng đến cuối cùng, thiếu niên ấy đăng cơ Hoàng đế, lại không có khả năng lập một cô gái mồ côi làm Hậu. Từ đó một đoạn tình cảm thuần khiết ngây thơ bị rạn nứt, khó có thể bù đắp.

“Về sau Trẫm tra được thân phận thực của nàng ấy.” Hoàng đế trầm giọng xuống, có chút buồn bã rầu rĩ, “Trẫm cũng không quan tâm, cũng chưa từng đối chất với nàng ấy, hai bên đều hiểu rõ nhưng không nói thôi. Chỉ là Trẫm thực sự không cách nào giữ lời hứa, phong nàng ấy làm Hoàng hậu.”

“Biết rõ làm không được, sao còn hứa hẹn?” Giọng nói Lộ Ánh Tịch cũng rất nhỏ, cũng có chút phiền muộn. Nàng không có cơ hội nghe được lời hứa muốn nghe, bản thân lại càng không có dũng khí nói ra những lời như vậy. Những tình cảm từ hai phía, có lẽ đã định trước không có kết quả tốt.

Hoàng đế nhếch môi cười gượng, trả lời: “Thời niên thiếu hết sức lông bông. Trẫm từng nghĩ tới, Trẫm có thể vì nữ tử mình yêu, vứt bỏ ngôi vị Hoàng đế, làm một Vương gia ung dung tự tại. Nhưng có những lúc chính bản thân cũng không được phép lựa chọn, nếu lùi một bước chính là vực thẳm, ngã xuống nhất định sẽ thịt nát xương tan, vì thế chỉ có thể dứt khoát tiến lên.”

“Thần thiếp hiểu.” Lộ Ánh Tịch gật đầu tiếp lời. Có lẽ chỉ có những người cũng sinh ra trong gia đình Đế vương, mới có thể thấu hiểu sâu sắc. Cuộc chiến tranh đoạt vương quyền, bất kỳ thủ đoạn nào đều tàn khốc. Huynh đệ ruột thịt chỉ vì ngôi vị Hoàng đế mà tàn sát lẫn nhau. Cho dù có người cam tâm tình nguyện bỏ cuộc, đối phương cũng sẽ không tin, chỉ biết đuổi cùng giết tận, diệt trừ hậu họa về sau. Theo như nàng biết, năm đó nhị hoàng tử và tam hoàng tử của Hoàng Triều, tức hai em trai cùng cha khác mẹ của Mộ Dung Thần Duệ, trước khi Mộ Dung Thần Duệ đăng cơ kế vị không lâu, đã chết bất đắc kỳ tử, chết không rõ nguyên nhân. Đây là bí mật của hoàng thất, tuyên bố với bên ngoài là nhiễm bệnh qua đời. Nhưng không khó để suy đoán, mưa gió bão táp khi đó kịch liệt thảm thiết ra sao.

“Đáng tiếc là Lăng nhi không hiểu.” Hoàng đế nhẹ giọng than thở, suy nghĩ một lúc lâu lại thấp giọng nói một câu, “E rằng nàng ấy cả đời cũng không hiểu, cũng không tha thứ.”

Lộ Ánh Tịch không nói gì mà nhìn hắn. Vầng trán kiên cường anh tuấn của hắn ẩn giấu biết bao nhiêu cô đơn trống vắng, như từng trải sương gió nhiễm đầy tang thương, khiến người ta nhìn vào nổi sinh thương cảm.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 26: Dụ dỗ yêu

Sau giờ Ngọ, Nam Cung Uyên đến thay thuốc cho Hoàng đế. Lộ Ánh Tịch trầm lặng đứng một bên, chỉ lẳng lặng nhìn.

“Hoàng thượng, đây là thuốc kim thương[1] vừa được nghiên cứu, thuốc có hiệu quả tương đối nhanh chóng, nhưng lúc thoa lên sẽ hơi đau, mong Hoàng thượng cố chịu đựng.” Nam Cung Uyên ôn hòa nói, động tác tay vẫn nhẹ nhàng linh hoạt.

[1] Thuốc kim thương: là thuốc đặc trị vết thương bằng đao, kiếm, vật bằng kim loại; công hiệu là cầm máu, giảm đau, chống nhiễm trùng.

Hoàng đế tựa lưng vào đầu giường, áo bào gấm mở ra một nửa, lộ ra lồng ngực tràn đầy cường tráng.

Tầng tầng lớp lớp băng gạc quấn trên bả vai hắn từ từ được gỡ ra, vết thương thâm tím hiện rõ.

Lộ Ánh Tịch nhíu mày, vết thương rất sâu, giống như trên thân thể bị khoét một lỗ, lại như bị xẻo một miếng thịt lớn.

"Bao giờ có thể kết vảy?" Hoàng đế nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt nhìn thẳng, không nhìn người cũng không nhìn chỗ bị thương của mình.

"Cũng phải nửa tháng nữa." Nam Cung Uyên vừa nói vừa lấy ra thuốc đã được tán nhuyễn bỏ trên băng gạc sạch, nhẹ nhàng phủ lên vết thương của Hoàng đế.

Hoàng đế kêu đau một tiếng, đúng là bị đau trong tích tắc, từng giọt mồ hôi trên trán chảy ròng ròng xuống thái dương.

Lộ Ánh Tịch bất giác xoay mặt đi, không muốn tận mắt thấy bộ dạng đau đớn của hắn, nhưng lại phát hiện cổ tay bị hắn nắm chặt. Nàng cúi đầu nhìn xuống, đó là một bàn tay từng khớp xương rõ rệt, gân xanh nổi chằng chịt trên mu bàn tay. Tầm mắt nàng dần di chuyển lên trên, thấy Hoàng đế hờ hững nhắm mắt, vẻ mặt không chút biến đổi, chỉ có mồ hôi trên trán vẫn tuôn chảy.

Nàng xoay đầu về phía Nam Cung Uyên, y đang cúi đầu chuyên chú băng bó vết thương cho Hoàng đế, dường như không nhận thấy ánh mắt lom lom của nàng.

Đại khái qua khoảng thời gian một chum trà, Nam Cung Uyên vừa thu dọn hòm thuốc, vừa nói: "Hoàng thượng, phải nhớ kỹ cánh tay trái không được dùng sức, để tránh vết thương bị toác ra. Nam Cung Uyên xin cáo lui."

Hoàng đế gật đầu ừ một tiếng, cũng không mở mắt.

"Sư phụ." Lộ Ánh Tịch bất ngờ thốt ra.

Nam Cung Uyên đã cất bước, nghe vậy bước chân không tự chủ được liền dừng lại, đôi mắt đen huyền nhuộm một tầng buồn bã.

Lộ Ánh Tịch vốn định nói sẽ tiễn y một đoạn, nhưng cổ tay đang bị nắm bất ngờ siết chặt. Nàng hoảng hốt, không biết phải làm sao đành nói: "Sư phụ đi thong thả, đồ nhi không tiễn."

Nam Cung Uyên gật đầu, không nói không rằng nhanh chóng rời khỏi.

Phòng ngủ to lớn không một tiếng động, nhất thời chìm trong tĩnh lặng, sự yên tĩnh khiến người khác lo sợ, nghi ngờ.

Hoàng đế vẫn nắm chặt tay nàng, trước sau không hề buông lỏng, nhưng nhắm mắt không nói nửa lời, giống như hoàn toàn không biết bản thân đang nắm tay nàng.

"Hoàng thượng?" Nàng khe khẽ từ từ rút tay ra, không ngờ hắn lại nhanh chóng gắn sức nắm lại.

Nàng bị đau, mặt hầm hầm nhìn hắn. Còn hắn vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm như cũ, cả người dựa vào đầu giường bất động như núi.

"Hoàng thượng. Có phải vết thương gây đau nhức?" Nàng nuốt xuống cơn nóng giận, dịu dàng hỏi.

Hoàng đế chầm chậm mở mắt, ánh mắt hàm chứa vẻ hung ác nham hiểm, lạnh nhạt mở miệng: "Hoàng hậu nóng lòng muốn đi đâu?"

Lộ Ánh Tịch đã hiểu, khẽ nhếch môi cười, vui vẻ trả lời: "Chẳng qua Thần thiếp muốn đi vắt chiếc khăn ướt, lau mồ hôi cho Hoàng thượng."

Mặt mày Hoàng đế giãn ra, giọng điệu hòa hoãn, ấm áp hơn: "Hoàng hậu thông minh nhạy bén, nhất định hiểu rõ nơi nào có thể tới, nơi nào là cấm địa."

Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng vào đáy mắt u tối sâu thăm thẳm của hắn. Mặt nàng tươi rói, nụ cười trong trẻo, nói rõ từng từ một: "Phải chăng Hoàng thượng đang ghen?"

Hoàng đế đảo mắt qua lại, mặt biến sắc càng thêm đỏ lựng, nhỏ giọng nói: "Quả thực Trẫm đang ghen tị đó. Vừa rồi Hoàng hậu một mực cúi thấp đầu, nhưng ánh mắt luôn mải miết nhìn về hướng khác."

Lộ Ánh Tịch không nghĩ tới hắn lại trực tiếp chĩa mũi nhọn về phía nàng như vậy, tim nàng không khỏi đập loạn lên.

Hoàng đế bật cười, vẫy vẫy tay ra hiệu cho nàng ngồi xuống giường, sau đó mới nói: "Hoàng hậu không cần lo lắng, Trẫm không đến nỗi nhỏ nhen hẹp hòi như vậy."

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn hắn mỉm cười tiếp lời: "Nhưng Thần thiếp cảm thấy tâm tình Hoàng thượng không được tốt."

Hoàng đế gật đầu, khuôn mặt tuấn tú chính trực nghiêm túc, thản nhiên nói: "Thực ra thì đây không phải là lần đầu tiên Trẫm thấy Hoàng hậu ở cùng chỗ với Nam Cung Uyên. Nhưng không hiểu vì sao, hôm nay lại xuất hiện cảm giác rất khác."

Lộ Ánh Tịch quyết im lặng không nói, trong lòng suy nghĩ mông lung. Hắn buồn vui thất thường, lời nói ra khó mà phân biệt được cái nào là chân thật, cái nào giả dối. Lúc này đây hắn lại đang giở trò?

Hoàng đế thở dài, đành phải vừa nhìn thẳng mắt nàng vừa nói: "Trẫm cảm thấy Hoàng hậu mới rồi không tập trung. Trẫm muốn biết, Hoàng hậu đang suy nghĩ đăm chiêu cái gì?"

Lộ Ánh Tịch bất ngờ, hắn đang muốn tâm sự với nàng chăng? Lẽ nào hắn cho rằng nàng sẽ trải lòng với hắn?

"Trẫm biết, có một số việc không thể thổ lộ dễ dàng." Hoàng đế nhếch môi cười gượng: "Trẫm và nàng là phu thê, nhưng lúc nào cũng đề phòng lẫn nhau. Trẫm chẳng biết nàng có mệt mỏi hay không, nhưng bây giờ Trẫm cảm thấy rất vất vả."

"Hoàng thượng suy nghĩ nhiều quá rồi." Lộ Ánh Tịch đáp lời mập mờ, nước đôi: "Hoàng thượng đang bị thương nặng, khó tránh khỏi cơ thể mệt mỏi bất an, nghỉ ngơi nhiều là được." Bộ dạng yếu đuối bày ra trong giờ khắc này của hắn có bao nhiêu chân thực, nàng không dám chắc. Nhưng điều nàng có thể khẳng định chính là nàng không được mềm lòng, không được mất cảnh giác, nếu không sẽ vạn kiếp bất phục[2].

[2] Câu đầy đủ là "Nhất thân nhơn thân, vạn kiếp bất phục" có nghĩa một khi thân này mất rồi thì muôn đời muôn kiếp khó mà có lại được.

"Ừm. Trẫm quả thực rệu rã cả tinh thần lẫn thể xác, cần phải tĩnh dưỡng." Hoàng đế thở một hơi dài, kéo chiếc chăn gấm lên, "Ánh Tịch, đến đây. Nằm cùng Trẫm một lát."

Nàng vâng lời bước đến, im lặng nằm xuống bên cạnh hắn.

Hoàng đế nằm ngửa, vẫn không chạm vào nàng, bình thản nói: "Ánh Tịch, nếu Trẫm nói có lẽ Trẫm gần yêu nàng rồi, nàng có tin không?"

Thân thể Lộ Ánh Tịch chấn động cứng đờ, tim đập dồn dập, thỏ thẻ trả lời: "Hoàng thượng cứ nói đùa."

Tiếng nói Hoàng đế càng thêm nhỏ nhẹ trầm thấp, mềm mỏng như vải lụa trơn mượt, rất êm tai cuốn hút: "Trẫm chỉ nói có lẽ. Biết đâu sẽ xảy ra, biết đâu lại không. Đương nhiên Trẫm hy vọng là sẽ không, bởi vì tình yêu là thứ giày vò con người vô cùng, giống như phát bệnh sốt rét, lúc nóng lúc lạnh, khiến người ta không thể khống chế được. Trẫm ghét tất cả mọi chuyện không nằm trong vòng kiểm soát. Nhưng thực sự trên đời này lại tồn tại những việc như vậy."

Lộ Ánh Tịch thầm nghiến răng, bây giờ nàng đang lúc nóng lúc lạnh đây. Lời hắn nói chẳng khác nào đang đội lớp trá hình ngầm cổ vũ, khích lệ nàng vận dụng tất cả kỹ xảo, bản lĩnh của bản thân để khiến hắn yêu nàng. Không thể nghi ngờ điều này đối với nàng là một loại cám dỗ, khiến nàng phát sốt, nóng lòng muốn thử. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cái này có thể là thủ đoạn tấn công tâm lý của hắn, dụ dỗ nàng cắn câu, cuối cùng nàng phải mất cả chì lẫn chài. Nghĩ đến đó, trái tim nàng nguội lạnh đi.

"Ánh Tịch. Nàng nói xem, Trẫm nên để mặc tình cảm nảy nở, hay là sớm bóp chết từ trong nôi?" Thanh âm Hoàng đế trầm thấp dịu nhẹ, phiêu bồng như cơn gió lay nhẹ rèm che, phảng phất sự dụ hoặc vô hình.

Lộ Ánh Tịch trầm mặc rất lâu. Giữa nam và nữ vũ khí tấn công sắc bén nhất đó chính là tình yêu. Nếu nàng đạt được nó, thì nhất định tương lai nắm chắc phần thắng nhiều hơn thua. Nhưng mà, một lưỡi dao luôn có hai mặt…

Nàng đấu tranh tư tưởng rất lâu, đến khi liếc mắt nhìn người nằm bên cạnh, hắn đã chìm sâu vào giấc ngủ, hơi thở đều đều, khuôn mặt khôi ngô vẫn còn lưu lại vẻ tái nhợt, nhưng khóe môi khẽ nhếch, nụ cười như có như không, vô cùng mị hoặc quyến rũ.

Đôi mắt trong sáng của nàng tối sầm lại, phát ra tia sát khí phức tạp cùng mâu thuẫn. Nàng lặng lẽ vươn tay, tiến sát đến trên người hắn. Chỉ cần nàng vận công hạ một chưởng, thì hắn chết chắc. Nàng sẽ không phải đắn đo lựa chọn con đường phải đi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 27: Tai nạn bất ngờ

Bên ngoài tiếng sấm bỗng nổ vang một tiếng, tia sét xé ngang bầu trời. Lộ Ánh Tịch giật mình run tay, liền điều khí tức thu tay về. Nàng đang làm gì vậy? Cuối cùng vì cái gì mà không kháng cự được mê hoặc của hắn, lại muốn ra tay hạ sát hắn? Nếu giết hắn lúc này, mọi âm mưu, kế hoạch nàng đã trù tính đều tan thành bọt nước sao? Đương nhiên, nếu Mộ Dung Thần Duệ băng hà, sẽ khiến triều đình và dân chúng đại loạn, nhưng cũng dẫn tới sự căm phẫn ngập trời của toàn thể quân dân Hoàng Triều. Cái đó được gọi là quân đau thương tất vùng lên thắng lợi. Ô Quốc của nàng chỉ là một đất nước nhỏ bé, làm sao có thể địch lại hàng vạn binh hùng tướng mạnh Hoàng Triều? Cho dù Hoàng Triều không dấy binh đối phó với Ô Quốc, thì vẫn còn Long Triêu nhìn chằm chằm như hổ đói rình mồi. Nếu có một ngày Long Triêu có cơ hội tiêu diệt Hoàng Triều, Ô Quốc mất đi đồng minh trợ giúp, nhất định sẽ bị cắn xé không chừa một tấc đất nào.

Lúc cấp thiết nhất, nàng đã cam tâm tình nguyện tự gả mình cho Mộ Dung Thần Duệ, chẳng phải do Long Triêu lăm le xâm phạm sao? Vậy mà bây giờ

nàng lại hành động cảm tính như thế?

Lộ Ánh Tịch thở dài một hơi, ánh mắt càng thâm sâu ảm đạm. Với tình hình thực tế khốc liệt tàn nhẫn trước mắt, nàng buộc phải kiềm chế tính khí kiêu ngạo, thái độ tự mãn của bản thân và loại bỏ hoàn toàn cách làm việc tùy hứng.

"Không ra tay được sao?" Một giọng nói thình lình vang lên, nhưng lại giống như sấm sét bất ngờ giáng xuống, khiến nàng hoảng sợ không thôi.

"Hoàng thượng dậy rồi sao?" Nàng cố gắng trấn tĩnh, như chưa từng xảy ra việc gì mà nhẹ giọng hỏi.

"Trẫm đột nhiên cảm thấy một luồng sát khí lạnh giá nên mới tỉnh ngủ." Hoàng đế chống tay ngồi dậy, ngạo nghễ liếc nhìn nàng, giữa đôi đồng tử đen huyền hiện lên một tia sáng xanh lạnh lẽo u tối. Quả thực hắn chợt giật mình bừng tỉnh, chỉ vì cảm nhận trong mơ hồ sát khí ngùn ngụt vây quanh.

"Có cần đắp thêm tấm chăn ấm?" Lộ Ánh Tịch bình ổn hỏi, cố gắng đè nén tâm trạng hỗn loạn, khó hiểu trong lòng. Nàng không để tâm chút nào đến việc bị hắn nhìn thấu ý đồ. Trên thực tế, không phải hắn cũng thường xuyên kiềm chế ý muốn giết nàng sao? Nàng và hắn giống nhau cả thôi.

"Không cần." Hoàng đế ho nhẹ hai tiếng, cầm gối mềm kê phía sau lưng, nâng cơ thể ngồi thẳng dậy, từ tốn nói: "Ánh Tịch, nàng là người thông minh, nên biết rõ cái gì có thể làm còn cái gì không được. Tại vì sao cứ chống cự yêu thương Trẫm? Vì sao không nghe theo tiếng lòng của nàng? Chỉ có Trẫm, mới là nam nhân duy nhất trong thiên hạ này có thể sánh đôi cùng nàng."

Lời hắn nói tự cao tự đại, nhưng khuôn mặt điềm tĩnh kiên quyết không một tia do dự nào, không một chút đùa cợt.

"Làm sao Hoàng thượng biết được tiếng lòng của Thần thiếp như thế nào?" Lộ Ánh Tịch cũng ngồi thẳng lưng, trầm tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm, sắc bén của hắn.

"Nếu không phải vì nàng lo sợ sẽ yêu Trẫm, vì sao lại muốn cùng sống cùng chết, kết thúc tất cả?" Hoàng đế chống lại ánh mắt của nàng, môi mỏng từ từ nhếch lên, nụ cười thách thức ung dung.

Lộ Ánh Tịch đông cứng toàn thân, cảm thấy không thở nổi. Hắn nói không sai, đúng là nàng đang sợ hãi. Lấy tình yêu dụ dỗ người khác, nhất định phải trả giá bằng công sức và hơn hết là trái tim. Nàng sợ chính mình không thể chống đỡ, càng không thể tự dừng lại được. Hắn là một đối thủ ưu tú, ngang tài ngang sức, nàng không dám chắc sẽ bảo toàn bản thân.

"Ánh Tịch, nàng yêu người nào sao?" Hoàng đế bất ngờ thắc mắc một điều.

"…" Lộ Ánh Tịch không tài nào trả lời được. Nàng yêu sư phụ sao? Cái cảm giác tin tưởng dựa dẫm vào y, có phải là tình yêu? Nàng chỉ biết rằng nếu cả đời này không còn được gặp lại sư phụ, nàng sẽ vô cùng đau khổ, phiền muộn.

"Yêu một người, không phải là một thói quen, cũng không phải chỉ cần tin cậy là đủ." Hoàng đế chăm chú nhìn nàng như muốn đi sâu vào trong ánh mắt cũng như đáy lòng nàng, thong thả mà dịu dàng nhả từng chữ: "Có thể Trẫm cũng không thật sự hiểu yêu một người là như thế nào, nhưng Trẫm biết tình yêu có sức mạnh không thể cưỡng lại, khiến người ta không cách nào thoát khỏi tự sa vào."

"Hoàng thượng có cảm giác như vậy đối với Diêu Hiền phi sao?" Lộ Ánh Tịch khe khẽ hỏi, không phải nàng muốn xoi mói, chẳng qua nàng không hiểu. Nếu tình yêu đúng là thần kỳ như những gì hắn nói, vậy tại sao cuối cùng hắn vẫn có thể lựa chọn cắt đứt?

Hoàng đế nghe thế ngẩn người, lập tức cười gượng, hắng giọng trả lời: "Quả thật khi đó Trẫm cũng từng đau, thường giãy giụa đấu tranh, cũng cho rằng đó chính là yêu. Một tình yêu suốt đời suốt kiếp, mãi không thay đổi."

"Nhưng mà, nó vẫn thay đổi." Nàng thẳng thắn bẻ lại.

"Đúng, nó đã thay đổi." Hoàng đế không phủ nhận, trong mắt phát ra tia sáng xanh u ám, như bi thương lại như tự chế giễu.

"Vậy Hoàng thượng có tư cách gì dạy Thần thiếp thế nào là yêu?" Lời của nàng nghe qua bất kính, nhưng cũng không phải có ý muốn mạo phạm, chẳng qua trong lòng vô cớ nổi lên cố chấp, khó chịu. Hắn không hiểu yêu một người là sao, dựa vào đâu hắn có thể nói nhăng nói cuội với nàng?

"Đến nay, trong lòng Trẫm vẫn chất chứa một nghi hoặc. Rốt cuộc trên thế gian này có tồn tại tình yêu mãi không thay đổi, vững như đá tảng hay không?" Hoàng đế nhếch môi khẽ cười, thở than: "Trẫm thật không nên bàn luận chuyện này với nàng, bởi vì nàng luôn chỉ cho rằng Trẫm lúc nào cũng có mưu đồ bất lương."

Lộ Ánh Tịch cũng mỉm cười chúm chím, thưa lại: "Dù gan thiếp có to cũng không dám làm thế. Nhưng mà Thần thiếp cũng thật không ngờ, Hoàng thượng mà cũng có vấn đề nghĩ không thông."

"Trẫm không phải thần tiên đắc đạo, có chuyện giác ngộ không tới, nghĩ hoài không hiểu là điều bình thường." Giọng điệu Hoàng đế chuyển sang thoải mái, trêu đùa nói: "Thấy Trẫm yếu đuối bất lực, phải chăng Hoàng hậu cảm thấy rất sảng khoái hả hê?"

"Tình yêu nam nữ và tài năng trời cho cũng không liên quan với nhau." Lộ Ánh Tịch cười đùa.

Hoàng đế gật đầu, bày tỏ tán thành: "Nói chuyện với người thông minh, quả thực ít tốn sức."

Lộ Ánh Tịch chỉ cười không nói. Đúng là sống cùng bậc Đế vương họa phúc khó dò. Hắn khi thì thâm trầm sắc bén, chốc lát lại ôn hòa vô hại, làm người

khác không thể nắm bắt được.

"Bây giờ Trẫm thật sự rất mệt, nằm xuống ngủ ngay không biết chừng, đến gặp chuyện gì cũng không hay, sét đánh trúng bất tỉnh cũng không đường mà tránh." Hoàng đế cười cười nhìn nàng, lời nói đầy ẩn ý.

"Thần thiếp cũng hơi buồn chán, nên ra ngoài đi dạo một chút. Hoàng thượng nghỉ ngơi cho khỏe, Thần thiếp không ở lại đây quấy phá mộng đẹp của người nữa." Lộ Ánh Tịch vốn đang ngồi trên giường cùng hắn, nhanh nhẹn nhỏm người xuống giường, uyển chuyển hành lễ với hắn, sau đó xoay người rời khỏi.

Hoàng đế nhìn bóng lưng thướt tha của nàng, từ từ nhếch môi, ánh mắt rực cháy. Sau một hồi chiến đấu tình cảm, mới ở màn dạo đầu, nhưng hắn nhất định phải thắng.

***

Lộ Ánh Tịch ra khỏi Thần cung, thẫn thờ dạo bước không mục đích.

Trên bầu trời, mây đen giăng kín che lấp mặt trời, sấm rền vang liên tục, chỉ một lúc liền có một cơn mưa nặng hạt đổ ập xuống. Nàng đang ở Ngự hoa viên, đứng dưới đình nghỉ mát thưởng thức mưa to gió lớn đang ào ào lướt qua.

Không lâu sau, mưa gió gào thét, sấm chớp ầm ầm giáng xuống, cơn mưa tầm tã. Bầu trời như đang trút nước, từng hạt mưa nối đuôi nhau rơi xuống lộp bộp.

Lộ Ánh Tịch hơi nheo mắt. Tia chớp lóe mắt sượt qua ở phía chân trời, trong nháy mắt lại biến mất, sắc trời lại mờ mịt trở lại. Trong lòng nàng xúc cảm trào dâng, cảm thấy rằng đất trời mênh mông khó lường, có sức mạnh thần bí vô tận. Số phận mỗi con người dưới vòm trời mưa nắng thất thường này trở nên vô cùng nhỏ bé. Thế nhưng nàng vẫn vững tin, con người có thể chế ngự thiên nhiên. Tương lai của nàng, nàng muốn tự mình nắm chặt nó trong tay.

Mưa bão vẫn ập tới, nhưng từ xa có một đại nhân đang chạy nhanh tới đây. Sở dĩ người nọ muốn tìm một chỗ trú mưa, không ngờ lại gặp Lộ Ánh Tịch đang đứng dưới đình nghỉ mát, sải chân đang bước lên thềm đá trước đình nhất thời cứng đờ.

"Thẩm đại nhân." Lộ Ánh Tịch khẽ cười, ra hiệu cho hắn ta vào trong đình rồi hẵng nói.

Thẩm Dịch khom người cúi chào, rồi mới kính cẩn bước vào đình, toàn thân ướt sũng từ trên xuống dưới, trên mặt ướt đẫm nước mưa cũng thấp thoáng ngượng ngùng.

"Sao Thẩm đại nhân lại đến Ngự hoa viên?" Lộ Ánh Tịch lên tiếng hỏi.

"Bẩm Hoàng hậu, vi thần định đến Thần cung yết kiến Hoàng thượng, đang đi đường nhỏ trong Ngự hoa viên thì gặp mưa dông, đành lòng phải tìm chỗ trú mưa trước đã." Thẩm Dịch hơi cúi thấp đầu, bởi vì toàn thân hắn ta nhếch nhác thảm hại, vẻ mặt hơi sượng sùng.

"Có phải Thẩm đại nhân đã tìm ra thân phận của thích khách?" Lộ Ánh Tịch thuận miệng hỏi.

Thẩm Dịch lắc đầu, hơi nâng mặt lên, nhìn lướt qua nàng, lưỡng lự đáp: "Chưa tra được, nhưng mà…"

Lộ Ánh Tịch không nói, xoay đầu nhìn hắn ta.

Hắn ta nhìn đôi mắt trong trẻo sáng ngời của nàng, trong lòng không khỏi run lẩy bẩy, lại lần nữa cúi thấp đầu, hạ giọng cung kính bẩm báo: "Lúc Hoàng thượng cải trang vi hành, giữa đường bị tập kích, sau khi lần theo dấu vết, điều tra và xác nhận kỹ càng, là do gian tế Lâm Quốc gây ra."

Lộ Ánh Tịch sửng sốt, nghi hoặc hỏi lại: "Tin này chính xác chứ?" Nàng vốn tưởng rằng đó là kế hoạch do Phụ hoàng nàng bày ra, đến Mộ Dung Thần Duệ cũng nhận định là thế, nhưng trên thực tế lại là người Lâm Quốc?

"Vi thần không dám dối lừa Hoàng hậu." Thẩm Dịch lại cúi đầu thấp hơn nữa, cằm gần như chạm đến ngực, sắc mặt tái mét. Vì cái gì hắn ta không thể ngậm miệng lại được? Việc này được coi là việc chính sự, bí mật quân cơ, không thể để lộ cho người trong hậu cung phi tần. Nhưng hắn ta không thể nhịn được mong muốn trò chuyện dăm ba câu với Hoàng hậu. Tâm trạng gì đây?

Vài giọt mưa phất phơ theo gió bay vào trong đình, trượt vào trong vạt áo của hắn ta, càng làm hắn ta thêm nôn nóng bất an. Lẽ nào hắn ta nổi lên ý nghĩ bất chính với Hoàng hậu? Đây là chuyện quốc pháp không dung, hắn ta sao có thể mộng tưởng hão huyền như vậy?

Bên ngoài đình nghỉ mát, từng cơn gió lạnh lẽo ùn ùn kéo đến. Hắn ta theo bản năng run cầm cập, chỉ không rõ là do trời lạnh hay là vì hoang mang lo lắng.

"Chuyện miếng gấm đen che mặt đã tra được chưa?" Thấy thần sắc thấp thỏm bồn chồn của hắn ta, Lộ Ánh Tịch thay đổi đề tài câu chuyện. Vụ án này có quan hệ mật thiết với nàng, dù sao Tẩm cung của nàng cũng bị thiêu hủy, cho nên nàng có mở miệng thăm dò vài câu cũng là hợp tình hợp lý.

Thẩm Dịch âm thầm hít thở sâu, cố gắng ưỡn thẳng lưng, trấn tĩnh tinh thần, trầm giọng đáp: "Gấm thuần một màu đen đúng là đồ của Hàn gia sơn trang; thuốc độc mà tên thích khách dùng để tự sát, cũng là độc dược tử sĩ của Hàn gia hay dùng. Vi thần đang muốn xin chỉ thị cho vụ án từ Hoàng thượng."

Lộ Ánh Tịch càng cảm thấy kỳ lạ, hỏi lại: "Mật chim khổng tước là loại độc tử sĩ Hàn gia thường dùng?" Sao lại không dùng loại kịch độc mất mạng ngay tức khắc?

"Tổ tiên Hàn gia đã tự mình nghĩ ra một bộ tâm pháp nội công, có thể giải trừ được độc mật chim khổng tước. Nếu trong vòng một khắc sau khi tử sĩ uống thuốc độc, có thể thừa dịp người ta phòng bị sơ hở mà thoát thân được, thì có thể tự mình vận công khử độc. Nếu không thể trốn thoát, cũng có thể vận công đẩy nhanh tốc độ phát độc. Lời đồn đại này được truyền tụng rộng rãi trong dân gian, đây là cách đối nhân xử thế nhân hậu phúc đức của Hàn gia, lưu lại cho người ta một con đường sống, cũng là một phương pháp lung lạc lòng người." Thẩm Dịch nói đúng sự thực, với thái độ biết gì nói đó.

Lộ Ánh Tịch thầm than chính mình thu thập tin tức tình báo chưa đầy đủ. Giả sử có người giá họa cho Hàn gia, thì người đó đối với Hàn gia phải rõ từng chân tơ kẽ tóc, không chừng đã muốn ra tay từ lâu, chỉ là chưa tìm được thời cơ thích hợp mà thôi. Lúc này, e rằng Hàn gia có phiền toái lớn rồi.

Ngoài đình, cơn mưa đang từ từ nhẹ đi, Thẩm Dịch ngước mắt trông, liền vội vội vàng vàng khom lưng nói: "Mưa đã nhỏ hơn, vi thần xin cáo lui."

Hắn ta thấy Lộ Ánh Tịch gật đầu, liền vội vã mau lẹ chạy ra ngoài, hấp ta hấp tấp vọt thẳng như đang trốn chạy.

Lộ Ánh Tịch bất đắc dĩ lắc đầu, hắn ta càng muốn che giấu, lại càng dễ dàng để lộ ra ngoài. Nàng có thể nắm chắc chín phần khẳng định, hắn ta nổi mong nhớ yêu thương với nàng. Chỉ có điều, tình cảm của hắn ta sao lại đến nhanh như vậy, nhanh đến nỗi khiến người ta không kịp trở tay.

Nàng đứng yên tại chỗ, kiên trì đợi cơn dông hoàn toàn tạnh hẳn.

Đợi gần nửa canh giờ, mưa mới tạnh gió mới ngừng, mây đen chậm rãi tản mát thưa dần, bầu trời dần dần sáng tỏ trở lại. Một dải cầu vồng rực rỡ sau cơn mưa, giắt ngang chân trời, xinh tươi chói lọi.

Lộ Ánh Tịch ngước mắt trông về nơi xa, trên gò má hiện lên lúm đồng tiền nhỏ xinh. Sau mưa gió bão bùng, lại được thấy cầu vồng, nàng hy vọng nàng cũng sẽ có một ngày tươi sáng như vậy.

Giẫm lên con đường đá nhỏ ẩm ướt nước mưa, nàng khoan thai chầm chậm quay lại Thần cung.

***

Vừa bước qua cửa, nàng trông thấy Hoàng đế đã thức dậy, đang ngồi ở phòng ngoài cau mày uống chén thuốc.

Nàng vừa khẽ nhún người cúi chào, vừa vui vẻ cười nói: "Hoàng thượng, có phải thuốc rất đắng? Thần thiếp sai người chuẩn bị sẵn một đĩa mứt hoa quả nha?"

Hoàng đế hừ nhẹ, một hơi uống cạn thuốc đắng trong chén, nuốt xuống xong mới mở miệng nói: "Hoàng hậu xem Trẫm là một cô nương mảnh mai mỏng manh?"

Lộ Ánh Tịch mỉm cười, chỉ khi hắn đau bệnh thì mới thỉnh thoảng giống một đứa trẻ.

Hoàng đế liếc mắt nhìn nét mặt tươi cười sáng lạn của nàng, khóe môi bỗng nhếch lên, nở nụ cười gian tà quỷ quyệt: "Ánh Tịch, qua đây."

"Vâng, Thần thiếp tuân lệnh." Hôm nay tâm tình nàng rất tốt, ngoan ngoãn đến ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh hắn.

Ý cười trên môi Hoàng đế càng rõ nét. Hắn không hề báo trước nghiêng người tới gần nàng, nàng giật nảy người lùi về sau.

"Không được lùi." Hắn thấp giọng ra lệnh, ánh mắt sáng quắc, nhìn nàng chằm chặp.

Cơ thể nàng từ từ ngửa ra đằng sau, thấy khuôn mặt tuấn tú của hắn ngày càng áp sát, mà vòng eo của bản thân gần như đã uốn cong sắp gãy, không thể tránh được nữa.

"Lại lùi?" Hoàng đế xấu xa cười nhạo nàng một câu. Tiếp đó môi hắn đặt lên môi nàng, mạnh mẽ cọ xát, cắn mút bờ môi đỏ mọng của nàng.

Lộ Ánh Tịch phát cáu, muốn tung một chưởng đẩy hắn ra. Nhưng hắn lại tự động tách ra, mắt cười nhìn nàng.

"Thuốc tốt càng đắng, Trẫm muốn chia sẻ cùng nàng." Hắn đường đường chính chính nói, coi đó là điều hiển nhiên.

"Đa tạ Hoàng thượng ban ơn!" Lộ Ánh Tịch cắn răng trả lời. Cái tên mặt dày trơ tráo này, bụng dạ lại hẹp hòi xấu xa, rõ ràng ghi hận nàng vừa rồi đã đem hắn làm thú vui.

Nhìn nàng tức giận khó tiêu tan mà phồng mang trợn má, Hoàng đế càng thêm hớn hở vui sướng, bật cười sằng sặc.

Vừa cười vài tiếng, hắn đột ngột dừng lại. Lộ Ánh Tịch liếc hắn một cái, không còn bực mình nữa, ngược lại từ từ nhếch môi tươi cười.

Hoàng đế ôm ngực, hàng lông mày rậm khẽ nhíu, dễ nhận thấy là do hắn vừa rồi cười đến mức dùng quá nhiều sức, cho nên chấn động đến vết thương phát đau.

"Hoàng hậu thế này là đang cười trên nỗi đau của người khác?" Hắn dò xét nàng, lòng cảm thấy dở khóc dở cười. Hắn chưa từng nghĩ qua, hắn và nàng

cũng có thể vui vẻ sống với nhau như vậy, không tranh giành, không mưu tính, không chĩa mũi nhọn vào nhau, mà chỉ tranh hơn thua, cùng đấu võ mồm vô hại thế này.

Lộ Ánh Tịch chỉ cười không mở miệng. Bầu không khí vui tươi, ấm áp này, đúng là hiếm có. Nhưng nàng và hắn đều hiểu sâu sắc, những cái này chỉ là ảo ảnh trong chốc lát. Đợi đến khi hắn lành bệnh, còn nàng lại quay lại Phượng Tê cung, tất cả mọi thứ sẽ phục hồi như cũ. Hắn và nàng tiếp tục mang trọng trách bảo vệ tổ quốc.

Trong không gian tĩnh lặng, tầm mắt hai người giao nhau, nhìn nhau mỉm cười. Nhưng chỉ trong gang tấc, hai người không hẹn mà cùng xoay mặt đi.

***

Hàn thị bị nghi ngờ, Hoàng đế hạ lệnh gia tăng tra xét cẩn mật. Ý chỉ được hạ truyền không bao lâu, Hàn Thục phi mang vẻ mặt lạnh nhạt thắc mắc đến Thần cung.

Hoàng đế được tĩnh dưỡng mấy ngày, thần sức đã chuyển biến tốt hơn, biếng nhác ngồi trên ghế cao trong điện, im lặng đợi Hàn Thục phi nói.

Lộ Ánh Tịch ngồi ngay ngắn ở bên cạnh, mặt tỉnh rụi, thản nhiên nhìn xuống dưới.

"Hoàng thượng." Hàn Thanh Vận sau khi hành lễ, một lúc lâu sau vẫn trầm mặc không nói, bây giờ mới mở miệng thốt ra hai chữ.

"Sao?" Hoàng đế thờ ơ lên tiếng.

"Hoàng thượng hoài nghi lòng trung thành của Hàn gia?" Đôi mắt lung linh của Hàn Thanh Vận trợn tròn, hai đốm lửa giận mơ hồ muốn bốc cháy.

"Có điểm đáng ngờ, đương nhiên phải điều tra." Hoàng đế không nhanh không chậm trả lời.

Hàn Thanh Vận nhíu chặt chân mày lá liễu, cực kỳ muốn phản bác, nhưng lại khổ nỗi không thể đưa ra bằng chứng trong sạch có ích, tâm trạng càng thêm căm phẫn. Có người muốn hãm hại Hàn gia của nàng ta, cái này không khó để nhìn ra, nàng ta không hận Hoàng đế đã giải quyết theo lẽ công bằng, chỉ hận kẻ đứng sau ra tay thâm hiểm. Nghĩ đến ắt hẳn là một trong số phi tần hậu cung, nếu không phải là Hạ Quý phi, thì là Diêu Hiền phi hoặc Hoàng hậu mà thôi.

Hoàng đế lặng lẽ nhìn nàng ta một lúc lâu, chợt thở dài một hơi, bước xuống từ ghế ngồi trên đài cao, đến đứng trước mặt Hàn Thục phi, thấp giọng nói: "Thanh Vận, Trẫm sẽ không giết hại người trung thành ngay thẳng."

Chỉ với một câu nói này, vẻ mặt lạnh lẽo của Hàn Thanh Vận trở nên hòa hoãn hơn, dịu dàng tiếp lời: "Thần thiếp tin tưởng Hoàng thượng."

Lộ Ánh Tịch đến giờ vẫn giữ nguyên nét mặt, bình thản ngồi một bên nhìn hai người, cho đến lúc này mới khẽ cười, vẽ ra một nụ cười trào phúng. Hoàng đế chỉ nói sẽ không sát hại người trung thành ngay thẳng, nhưng không có nói sẽ không truy cứu hung thủ.

Khóe mắt Hàn Thanh Vận liếc ngang liếc dọc, thoáng thấy Lộ Ánh Tịch bày vẻ mặt châm chích thản nhiên, trong lòng lập tức sinh uất hận. Hoàng hậu đang xem kịch vui? Muốn làm ngư ông đắc lợi? Hoặc căn bản nàng chính là kẻ chủ mưu đứng sau?

Lộ Ánh Tịch tâm tư nhạy bén, thấy ánh mắt không mấy tốt lành của nàng ta đang phóng tới, nàng liền biết nàng ta đã trông gà hóa cuốc. Nhưng cái này cũng chẳng thể trách Hàn Thục phi, hậu cung vốn là nơi đầy thị phi, ai cũng phải nơm nớp lo sợ, căng thẳng phòng bị, sẵn sàng chiến đấu với kẻ khác. Nhưng nàng thấy hơi tiếc một chút, Hàn Thục phi chỉ còn lại thanh cao, không còn cứng cỏi ngông nghênh nữa.

Nhưng nàng cũng không ngờ Hàn Thanh Vận đột nhiên lại gây khó dễ nói: "Hoàng thượng, nếu Hàn gia có hiềm nghi thì Hoàng hậu cũng không tránh khỏi nghi ngờ."

"Sao? Nói thử xem nào?" Hoàng đế nhướng mày, nhàn nhạt hỏi.

Hành Thanh Vận cười nhạt nói: "Ban đầu thích khách lẻn vào Thiên điện của Phượng Tê cung, mục tiêu chính là nhắm đến tài nhân Tê Điệp. Tài nhân Tê Điệp vốn chỉ là một cung nữ nhỏ bé, làm sao có thù sâu oán nặng với ai? Trước đây là nhờ Hoàng hậu thông tuệ có mắt nhìn mỹ nhân, mới tuyên triệu tài nhân Tê Điệp đến làm dưới trướng ở Phượng Tê cung. Về sau, tài nhân Tê Điệp mới may mắn được Hoàng thượng xem trọng, lại mang long thai. Có lẽ đó là nguyên nhân dẫn đến có người ghen ghét đố kị, và bước tiếp theo là muốn nhanh chóng ra tay giết chết."

Lộ Ánh Tịch khẽ bật cười, nhưng vẫn không nói lời nào.

"Nói tiếp đi." Hoàng đế điềm nhiên thốt ra, không thể hiện là đang vui hay đang giận.

Hàn Thanh Vận liếc mắt nhìn Lộ Ánh Tịch một cái, nói tiếp: "Thần thiếp nhất quyết không phải nhằm vào Hoàng hậu, chẳng là muốn nói ra điểm đáng ngờ. Hoàng hậu kế thừa Nam Cung thần y, tinh thông y dược, nhất định cất giữ rất nhiều thuốc quý, biết đâu cũng có loại thuốc độc tầm thường như mật chim khổng tước. Vả lại với thân phận cao quý của Hoàng hậu, có vài tử sĩ bên người cũng không phải chuyện lạ."

Lộ Ánh Tịch vẫn im lặng như cũ, nụ cười không tắt. Tội danh quá gượng ép, đích thực không cần nàng đứng ra tự biện hộ cho sự trong sạch của bản thân.

Mặt mũi Hàn Thanh Vận dần lạnh căm, giọng nói tuy trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh, nói tiếp: "Điều quan trọng nhất là, một tháng trước Hàn gia sơn

trang bị mất trộm, chỉ bị đánh cắp mấy cuộn gấm vua ban. Phụ thân không dám bẩm báo lên trên, đúng là lỗi của phụ thân, nhưng lại may mắn bắt được hai tên trộm nữ. Mặc dù hai kẻ trộm bị xử tử ngay tại chỗ, nhưng trên người các nàng ấy phát hiện có dấu ấn đặc biệt."

Lộ Ánh Tịch vẫn giữ nụ cười nhạt trên môi, nhưng đáy lòng dần buốt giá từng mảnh, giống như trong thoáng chốc bị ném vào nơi tuyết rơi đầy, đóng thành những tảng băng lạnh thấu xương. Sao nàng lại tính toán không chu toàn như thế? Lúc trước vì chuyện thuốc dẫn cổ độc, nàng đã phái Hi vệ đột nhập Hàn gia sơn trang, bởi vậy mới mất hai Hi vệ. Nhưng nàng cũng không bận tâm lắm đến điều đó. Hàn gia lại hành sự hết sức cẩn thận kỹ lưỡng thế này, có thể phát hiện ra ấn ký dưới lòng bàn chân của Hi vệ, đồng thời còn điều tra được gốc gác của ấn ký kia.

Hàn gia vẫn luôn giấu giếm việc này, bây giờ không giữ kín trong lòng nữa mà bộc phát ra, tất nhiên vẫn chực thời cơ tốt nhất, sẽ một nhát làm nàng bị thương nặng. Diệt trừ được nàng, Hàn Thục phi là người có khả năng nhất leo lên vị trí Hoàng hậu. Có thể nói phụ thân của Hàn Thục phi thật biết nhìn xa trông rộng, trăm phương ngàn bề. Nhưng đáng tiếc, Hàn Thanh Vận thật thiếu kiên nhẫn, mới đây đã vạch trần hết thảy.

Ai mới là người thực sự trộm gấm, bây giờ đã không còn quan trọng nữa. Hàn Thanh Vận nóng lòng muốn rửa sạch tội danh cho Hàn gia nên định đổ tai vạ cho người khác.

"Ấn ký ra sao?" Vẻ mặt Hoàng đế không đổi, trầm giọng hỏi tiếp.

Hành Thanh Vận lại liếc xéo Lộ Ánh Tịch một cái, thấy nàng gặp biến cố lại không có biểu hiện sợ hãi nào, không khỏi có chút khâm phục. Trước đây nàng ta chưa từng có ý hại người, nhưng những lời phụ thân nói không phải không có lý. Cho dù nàng ta không đụng tới người ta, người ta cũng sẽ không tha cho nàng ta. Chỉ có trở thành Hoàng hậu cao cao tại thượng, kề vai sát cánh cùng Hoàng đế, nàng ta mới có thể bảo vệ được tình yêu, che chở được gia tộc của nàng ta. Huống hồ Hàn gia gặp nạn lần nay, nàng ta không thể ngồi yên nhìn mọi chuyện diễn ra.

Hàn Thanh Vận tự thuyết phục bản thân. Nàng ta kiêu ngạo ngẩng đầu, chậm rãi nói: "Giữa lòng bàn chân của hai trộm nữ kia đều xăm một đóa hoa thược dược." Mặc dù nàng ta không rõ đóa hoa thược dược kia có ý nghĩa sâu xa gì, nhưng phụ thân nàng ta đã tự tin nắm chắc phần thắng trong tay, nàng ta tất nhiên không cần hoảng loạn.

Ba chữ "hoa thược dược" vừa được nói ra, ánh mắt thâm sâu của Hoàng đế bỗng xuất hiện một tia sáng lạnh lẽo, sắc nhọn bắn thẳng đến Lộ Ánh Tịch. Ánh mắt lạnh lùng kia, nhọn bén như muốn xuyên thủng người nàng, nhìn chòng chọc sau gáy của nàng.

Từ đầu đến cuối Lộ Ánh Tịch chưa phát ngôn một từ, giống như để mặc cho người ta xâu xé, hoặc như trong lòng đã có dự tính trước mọi sự.

Hàn Thanh Vận nhìn không thấu nỗi niềm của nàng, nhưng Hoàng đế lại chộp được tia sáng chợt lóe trong mắt nàng, ánh sáng phức tạp cùng u tối.

"Truyền ý chỉ của Trẫm, lập tức tuyên Trang chủ Hàn gia sơn trang tiến cung!" Hoàng đế đột ngột cất giọng, giọng nói vô cùng lạnh lẽo, rét buốt.

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu chăm chú nhìn hắn, khe khẽ mỉm cười, đành tự chế giễu. Nàng được gả vào Hoàng Triều hơn hai trăm ngày, hôm nay là lần đầu tiên chân chính được lĩnh giáo cuộc tranh đấu mưu mô, kịch liệt chốn hậu cung.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 28: Ai thiện ai ác

Ánh chiều tà đỏ rực như máu, trải dài rộng khắp. Ánh sáng chiếu rọi từ bên ngoài cửa điện đến tận sâu bên trong. Những viên gạch bằng ngọc phát sáng màu vàng óng huy hoàng, thanh lạnh.

Lộ Ánh Tịch từ từ tiến gần đến Hoàng đế, khuỵu gối một cái, giọng nói nghiêm túc nhưng cũng rất bình thản: "Hoàng thượng! Thần thiếp không có hứng thú với giở trò, ám khí, và lục lặc với nhau."

Sắc mặt Hoàng đế không biến đổi, trầm giọng nói: "Trẫm biết Hoàng hậu có hứng thú với cái gì, cái gì thì không."

Câu này đối với hai người trong cuộc có ý nghĩa sâu xa. Nhưng Hàn Thục phi đứng bên tất nhiên không thể lĩnh hội được, nên cười giễu một tiếng.

Lộ Ánh Tịch liếc mắt về phía nàng ta, cong khóe môi lên, mỉm cười nói: "Hàn Thục phi, Bản cung tin tưởng ngươi không cố tình nhằm vào ta."

Nghe thế, khuôn mặt thanh cao của Hàn Thanh Vận biến sắc, cảm nhận rõ lời nói của Hoàng hậu mang đầy tính châm chích, thầm tức giận trong lòng đồng thời cũng có chút chột dạ.

Lộ Ánh Tịch cười càng tươi vui, trong đôi mắt đẹp phát ra tia sáng lung linh, trong veo, hoàn toàn không chứa chút tủi thân khi bị người ta chèn ép oan uổng, cũng không tức giận nóng lòng muốn phân trần cho bản thân.

Hoàng đế thản nhiên lướt nhanh qua người hai nàng, lười nhác chắp tay sau lưng, uể oải nói: "Khi nào Hàn trang chủ vào cung thì truyền vào. Trẫm mệt, về tẩm cung nghỉ ngơi trước."

Hắn nói xong, bước từng bước rời khỏi, để lại hai nữ tử đứng lặng im tại chỗ.

Đợi bóng dáng Hoàng đế mất hút trong tầm mắt, Lộ Ánh Tịch mới chậm chạp mở miệng nói: "Hàn Thục phi, ngươi mới nhắc tới hai tên trộm nữ kia, thi thể vẫn còn ở Hàn gia sơn trang?"

Hàn Thanh Vận thấy nàng bất ngờ hỏi vậy, không nén nổi lo lắng đang bùng lên, nhanh chóng trả lời: "Đúng vậy."

"Tuy là mùa nắng nóng đã đi qua, nhưng mà để thi thể lâu như vậy, Hàn trang chủ không sợ mùi hôi thối bốc lên sao?" Lộ Ánh Tịch cười hỏi.

"Bẩm Hoàng hậu, Hàn gia sơn trang có quan tài bằng băng, có thể đóng băng thi hài, không bị thối rữa." Hàn Thanh Vận khẽ cười, nụ cười hàm chứa kiêu ngạo đắc ý.

Lộ Ánh Tịch gật gù, không bình luận gì thêm. Lão Hàn gia thật là lao tâm khổ tứ suy tính, nghĩ mọi cách lưu lại bằng chứng để sử dụng trong mai sau. Quả thực Hi vệ là người của nàng, điểm ấy nàng tất nhiên không thể chối bỏ. Không phải tất cả Hi vệ đều có ấn ký hoa thược dược, chỉ có cá biệt vài người có bệnh lâu năm trong người, mới được sư phụ dùng phương pháp hỗ trợ tâm mạch. Hai Hi vệ đã hy sinh kia, trùng hợp đều từng bị bệnh, đúng là bị chuyện bệnh tật chơi xỏ. Người tính không bằng trời tính, bao lần không có vấn đề gì, hai Hi vệ đã hy sinh lần này, lại đều mang ấn ký trên người.

Thấy nàng không còn lời nào đối đáp, lòng Hàn Thanh Vận bình tĩnh hơn ít nhiều. Nàng ta căn bản trong tình thế cấp bách, chưa từng cân nhắc tới hậu quả của việc đổ tội cho Hoàng hậu. Nhưng xem tình hình trước mắt cũng không cần quá lo lắng, một mai Hoàng hậu bị khép tội, thì đã không còn tư cách của bậc mẫu nghi thiên hạ nữa.

"Hàn Thục phi, Bản cung trước đây đã từng giúp đỡ ngươi?" Lộ Ánh Tịch chợt thở dài thườn thượt, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn nàng ta, hòa nhã nói: "Ngươi có thật muốn khăng khăng làm theo ý ngươi? Nếu bây giờ ngươi hối hận, Bản cung có thể đồng ý với ngươi, sẽ không đem chuyện ngày hôm nay khắc ghi trong lòng, chỉ xem như cánh nhạn bay vút qua không để lại chút vết tích."

"Hoàng hậu, Thanh Vận không rõ ý tứ của người." Hàn Thanh Vận càng nói càng cất cao giọng. Nàng ta cho rằng Hoàng hậu đã hết cách nên mới hạ giọng cầu hòa.

"Ngươi đã nghe qua câu nói hận lầm khó quay đầu lại chưa? Khi có cơ hội quay đầu hối lỗi, đừng bỏ lỡ để sau này không phải hối hận." Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng nàng ta, không kiềm được khẽ lắc đầu. Hàn Thanh Vận thật quá ngây thơ, ắt hẳn luôn cho rằng chỉ bằng mánh khóe nhỏ bé, qua loa này là có thể vật ngã nàng. Không nói đến việc nàng và Hoàng đế có hiệp ước đồng minh, mà lúc này đang trong thời kỳ chiến sự gay gắt, nước sôi lửa bỏng. Đừng nói đến cái gọi là chứng cứ kia, cho dù chứng minh được Hi vệ là người của nàng, thì đã làm sao? Nàng có thể tìm đại một con cừu chịu tội thay, hoặc đùn đẩy nói rằng bản thân cũng không biết rõ sự tình, tất cả đều do thủ lĩnh Hi vệ tự chủ trương. Huống hồ, họ chỉ đột nhập vào Hàn gia chứ không phải đi trộm gấm.

"Thanh Vận bẩm sinh đã ngoan cố, không biết luồn lách, thay đổi." Hàn Thanh Vận đứng thẳng lưng, hiên ngang cao ngạo. Chuyện đã đến nước này, không cho phép nàng ta lui bước.

Hàn Thanh Vận nhìn theo bóng dáng thon dài, như được chạm trổ từ khối ngọc trong trắng đẹp đẽ của nàng. Trong lòng nàng ta bỗng dưng dâng lên một cảm giác bất an không tên. Cái liếc mắt vừa rồi của Hoàng hậu, dường như ẩn chứa thương hại? Nàng ta có chỗ nào cần được cảm thông sao? Hoàng hậu mới là người sắp phải hứng chịu tai họa giáng xuống đầu!

***

Lộ Ánh Tịch không định hạ mình đến tẩm cung tìm Hoàng đế. Mà sau khi ra khỏi Thần cung, một mình nàng đến Thái y viện. Nàng vốn không có ý định đối phó Hàn Thục phi, nhưng người ta đã dồn nàng đến đường cùng, nàng chỉ ra tay phản kích nhằm bảo vệ bản thân mà thôi.

Lộ Ánh Tịch không rảnh rỗi ngó đông liếc tây, nhanh chân rảo bước vào trong viện, đi thẳng đến phòng dược dành riêng cho Nam Cung Uyên.

Mùi thảo dược thơm ngát xông vào mũi, nàng hít thở thật sâu, đem mùi hương yêu thích nhập sâu vào lồng ngực, miệng mỉm cười thỏa mãn. Đây là hương thơm nàng đã quen thuộc từ thuở nhỏ, trên người sư phụ cũng mang theo một hương thảo dược khiến người ta trầm ổn, bình tĩnh.

Nam Cung Uyên không ngoảnh đầu lại, đứng trước tủ thuốc sắp xếp lại dược liệu, hai bàn tay vẫn không ngừng lại, giọng điệu ôn hòa nhưng chứa thêm chút ấm áp, vui vẻ nói: "Không sự không lên điện Tam Bảo. Ánh Tịch, ngươi lại gặp phiền phức sao?"

Nàng đến đứng gần bên cạnh y, vừa cười vừa đáp: "Sư phụ liệu sự như thần, có thể mở sạp bói toán được rồi, con nghĩ nhất định sẽ làm ăn phát đạt."

Nam Cung Uyên không khỏi cong cong khóe môi, xoay người lại, cười nhìn nàng, nói: "Còn có tâm tình đùa giỡn, xem chừng rắc rối lần này không quá hóc búa."

"Đáng lý rất khó giải quyết, nhưng chỉ cần có sư phụ ra tay cứu trợ, mọi vấn đề nan giải đều có thể giải quyết một cách dễ dàng." Lộ Ánh Tịch ngước mắt nhìn y, nụ cười xu nịnh, xòe lòng bàn tay đưa đến trước mặt y.

"Muốn cái gì?" Nam Cung Uyên cúi đầu nhìn bàn tay trắng sáng của nàng, những hình ảnh năm xưa chợt ùa về trong ký ức. Đó là trước khi nàng đến tuổi cập kê[1], vẫn rất ham chơi. Sau mỗi lần nghịch ngợm phá phách, thì đều tự giác chìa lòng bàn tay đến trước mặt, nói rành mạch: "Ánh Tịch bướng

bỉnh, sư phụ cứ đánh vào lòng bàn tay Ánh Tịch đi.” Nhưng y bao giờ cũng không đành lòng, chỉ giáo huấn mấy câu rồi thôi.

[1] Tuổi cập kê: chữ kê ở đây có nghĩa là tóc. Khi cô gái tròn 15 tuổi, dùng trâm buộc tóc, bày tỏ đã đến tuổi lấy chồng.

“Vô tung tán.” Ba tiếng khe khẽ này được Lộ Ánh Tịch dùng nội công bí truyền, truyền vào trong tai Nam Cung Uyên.

Nam Cung Uyên khẽ nhíu mày, cũng sử dụng âm công chuyển lời muốn nói trong miệng: “Thứ ấy dược tính mạnh, khi dùng nghìn vạn lần phải cẩn thận.”

Lộ Ánh Tịch gật đầu tán thành, nhìn y cười mà không nói. Nàng đương nhiên biết điều đó. Nhưng mà ngoại trừ cách đó ra, không còn biện pháp nào tốt hơn.

Hàng chân mày của Nam Cung Uyên không giãn ra, nhưng vẫn đến một ô bí mật trong tủ thuốc, lấy ra một lọ vô tung tán.

“Sư phụ, Ánh Tịch còn có việc chờ xử lý, không ở lại lâu được.” Lộ Ánh Tịch đón nhận bình dược, lập tức xin cáo từ.

“Không được tổn thương chính mình.” Nam Cung Uyên lo lắng căn dặn một câu, trong đôi mắt đen tuyền nhuộm một tia đau thương. Y hiểu rõ tính khí của nàng, mặc dù không biết nàng muốn làm cái gì, nhưng có thể đoán được kết quả.

“Không có gì đáng ngại, sư phụ đừng lo lắng.” Nàng mỉm cười, cất bước đi khỏi.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Lúc trở lại Thần cung, sắc trời đã tối đen, màn đêm dần buông xuống.

Hoàng đế đang nằm trên nhuyễn tháp, chợp mắt nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng bước chân, liền từ từ mở mắt.

“Hoàng thượng.” Lộ Ánh Tịch chạy đến bên cạnh hắn, thuận miệng hỏi: “Có cần phải truyền bữa tối?”

“Dường như nàng rất thảnh thơi.” Hoàng đế thấp giọng bật cười, liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó mới nói: “Trẫm đã ao ước được chứng kiến bộ dáng nhón nhác, chật vật của nàng.”

“Khiến Hoàng thượng thất vọng rồi. Thần thiếp tội đáng muôn chết.” Lộ Ánh Tịch giả bộ hành lễ thỉnh tội.

Hoàng đế khẽ nheo ánh mắt sâu sắc mê đắm, cuối cùng gật đầu tán thành nói: “Nàng quả thực đáng chết.”

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu, ánh mắt long lanh, hỏi tiếp: “Chẳng biết Thần thiếp phạm phải tội gì đáng xử chết?”

“Ngực Trẫm đau.” Hắn bỗng bật ra một câu nói không đầu không đuôi, đôi mắt sâu thăm thẳm hướng về phía nàng, nhìn chằm chằm.

Lộ Ánh Tịch đã lĩnh hội sâu sắc tâm trạng thay đổi thất thường của hắn, than nhẹ một tiếng mới nói: “Có phải Hoàng thượng động đến vết thương rồi không? Muốn tuyên Thái y sao?”

Hoàng đế chống tay xuống giường đứng lên, cong môi vẽ ra nụ cười nhạt: “Thái y không thể trị khỏi thương tổn của Trẫm.”

Lộ Ánh Tịch thất thần, nghi ngờ hỏi: “Lẽ nào thương tích rất tệ sao?”

Uổng phí công sức Hoàng đế cố gắng trầm tĩnh chăm chú nhìn nàng, nhưng khóe miệng cứ run run, không lâu sau bật cười ha hả. Tiếng cười vang vọng khắp phòng, chấn động đến tận mái nhà.

Lộ Ánh Tịch lúc này mới biết hắn đang trêu ghẹo nàng, không khỏi tức giận trừng mắt với hắn.

“Hại Trẫm lo lắng không yên, hại ngực Trẫm đau đớn khôn nguôi, nàng nói xem cái này có tính là tội đáng muôn chết không?” Hắn khó khăn mới dứt cười được, lạnh mặt hơn một chút, trong đôi mắt sâu kín thấp thoáng dịu dàng.

“Thế thì, Hoàng thượng muốn áp dụng loại tử hình nào với Thần thiếp?” Lộ Ánh Tịch đặt câu hỏi xuôi theo ý hắn. Nàng rủa thầm hắn trong lòng, nếu hắn lo lắng đến sống chết của nàng, thì ngày mai mặt trời mọc ở đằng Tây.

“Vậy giam cầm cả đời, dằn vặt đến chết, nàng cảm thấy như thế được không?” Khóe miệng hắn hơi cong lên, thoạt nhìn hết sức ôn nhu.

“Hoàng thượng cảm thấy được, thì nó được.” Lộ Ánh Tịch cười nhạt đáp trả hắn. Lời hắn nói thật mâu thuẫn, dường như vừa muốn bảo vệ nàng, lại sợ dưỡng hổ làm loạn. Thực ra, căn bản hắn không cần quá lo âu, nàng sẽ giải quyết ổn thỏa tai bay vạ gió lần này.

“Ánh Tịch.” Hoàng đế dần nghiêm mặt, giọng nói trầm thấp hẳn đi: “Chuyện rắc rối đó, Trẫm tin vào sự trong sạch của nàng. Trẫm hy vọng nàng giữ được trái tim nhân từ, lưu lại cho người khác một con đường sống.”

“Thần thiếp rất không hiểu ý tứ của Hoàng thượng.” Trong ánh mắt của nàng, tia trào phúng và bái phục đan xen lẫn nhau. Hàn Thanh Vận không khôn ngoan, nhưng Hoàng đế vẫn cơ trí sáng suốt trước sau như một. Hắn đoán đúng việc nàng không chịu ngậm oan ức, ngồi yên để bị người ta ức hiếp, đang chuẩn bị phản kích, cho nên mới có lời khuyên lưu lại con đường sống.

“Tội không đáng chết.” Hoàng đế chỉ nói một câu đơn giản như vậy, nhìn thẳng mắt nàng.

Lộ Ánh Tịch gật nhẹ đầu một cái.

Hoàng đế thấy thế nhếch môi cười, nhìn nàng khen ngợi.

“Thần thiếp đi sai người chuẩn bị bữa tối.” Nàng giữ nguyên nụ cười trên môi rời khỏi phòng ngủ. Tội không đáng chết là chỉ Hàn gia. Nàng hiểu nỗi lo ngại của Hoàng đế. Nếu lần này nàng phản kích thành công, định Hàn gia tội vu khống hãm hại Hoàng hậu, thì Hoàng đế sẽ mất đi một thế lực quan trọng. Với hắn mà nói, trước mắt vẫn cần các cơ sở ngầm nằm rải rác khắp năm sông bốn biển, và việc âm thầm bồi dưỡng hàng loạt tử sĩ của Hàn gia. Nhưng những thứ đó không ảnh hưởng gì tới nàng, chẳng qua nàng không muốn bức ép người khác quá mức. Con rết trăm chân, chặt hoài không chết[2], nàng không thể khinh thường Hàn gia. Giả sử Hàn gia sau khi bị đập một phát mà phẫn nộ tột cùng, phái tử sĩ lôi nàng chôn cùng, thì nàng đúng là được một mất mười.

[2] Nguyên văn: Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương. Câu này dùng để chỉ một người hay một thế lực, tuy rằng thất thế, nhưng không dễ dàng bị tiêu diệt triệt để.

Có điều, trừng phạt nho nhỏ là điều cần thiết, bằng không thì người ta lại nghĩ nàng nhẹ dạ mà xem thường.

***

Lúc mọi nhà đều lên đèn. Trong điện nghị chính đèn đuốc sáng trưng, sáng tỏ như ban ngày.

Trong cung điện rộng lớn, lại không có một thái giám hay cung nữ hầu hạ, cũng không có bóng dáng triều thần nào. Rất rõ ràng đây là một cuộc thẩm tra riêng của hoàng thất.

Giữa cung điện, Hàn phụ và Hàn Thục phi đứng ở bên này, Lộ Ánh Tịch đứng ở bên kia, mà ở giữa phòng đặt hai chiếc quan tài bằng băng trong suốt.

Hoàng đế ngồi trên chiếc ghế tựa trên cao, được khắc rồng tinh xảo. Vẻ mặt hắn hờ hững, nhưng vẫn kín đáo để lộ vài phần uy nghiêm, trầm giọng hỏi: “Hàn trang chủ, trong quan tài là ai?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, trong quan tài chính là hai tên trộm nữ đã đột nhập vào Hàn gia sơn trang một tháng trước. Có một tên đồng bọn đã trốn thoát, mà bốn cuộn gấm vua ban cho Hàn gia sơn trang cũng theo đó không cánh mà bay mất.” Hàn phụ cúi người hành lễ, rõ ràng rành mạch đáp.

Lộ Ánh Tịch vẫn cười cười không lên tiếng. Lời nói thật khéo léo tài tình, hoàn toàn không chỉ thẳng Hi vệ đã trộm mất gấm lụa, nhưng lại miêu tả sống động như thật. Vị Hàn trang chủ bề ngoài xấu xí thân hình gầy trơ xương này, quả nhiên có bụng dạ đen tối hơn nữ giới nhiều.

Hoàng đế cau mày nói: “Có đúng ngươi tận mắt chứng kiến tên trộm đã chạy thoát có ôm theo mấy cuộn gấm không?”

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn hắn, không nén nổi mỉm cười. Hắn muốn dàn xếp ổn thỏa vụ này. Nhưng dù cho nàng bằng lòng, chưa chắc Hàn Thục phi sẽ cam chịu.

Đúng như dự đoán, Hàn Thanh Vận cướp lời Hàn phụ, mở miệng nói trước: “Hoàng thượng, khi đó có vài tên hộ vệ đều trông thấy.”

“Ừm.” Hoàng đế khẽ lên tiếng, không bày tỏ thái độ nào, trong đôi mắt đen xuất hiện một tia thất vọng tiếc nuối. Hắn còn nhớ rõ lúc ban đầu khi Hàn Thanh Vận mới tiến cung, một mực trầm lặng ít nói, thanh tao, nhã nhặn, lạnh lùng, như hoa mai trắng kiêu ngạo nở trong ngày đông. Hắn yêu thích nàng ta bởi vì một phần khí chất cao ngạo như đóa hoa mai tinh khiết kia. Thế nhưng lòng kiêu hãnh tự tôn của nàng ta đã bị mài mòn từng chút một, trở nên mù quáng ngu xuẩn, vả lại không tự nhận ra.

Ba năm trước, hắn phong nàng ta làm Thục phi, đã từng hỏi qua một vấn đề. Trên thế gian này, thứ nàng ta muốn nhất là cái gì? Nàng ta đã trả lời rằng, nàng ta muốn những thứ thuộc về chính mình, không muốn van xin ai. Hắn đã tin lời giải đáp trong khoảnh khắc kia của nàng ta, chính là xuất phát từ trái tim chân thành. Nhưng hắn đã nhìn rõ, Hàn Thanh Vận ngày hôm nay đã không còn thấy đủ với điều đó.

“Hoàng thượng.” Lộ Ánh Tịch cất giọng nói tươi mát êm tai, kéo tâm tư đang trôi dạt nơi đâu của hắn trở lại.

“Nói.” Hắn lãnh đạm phun ra một chữ, trong lòng tràn ngập cảm xúc phức tạp. Nữ tử thông minh trầm ổn, xinh đẹp tuyệt trần trước mắt này, phải chăng trong tương lai cũng bị cuộc sống chốn thâm cung ăn mòn thành một người phụ nữ hay ganh ghét đố kị và có lòng tham không đáy?

“Trước đây Hàn Thục phi từng nói, lòng bàn chân của tên trộm có ấn ký đặc biệt, trùng hợp thay sau cổ của Thần thiếp cũng có một đóa hoa thược dược. Thần thiếp vô cùng tò mò, muốn mở quan tài xem thử, chẳng biết có được hay không?” Lộ Ánh Tịch bình tĩnh dò hỏi.

“Được.” Tay phải Hoàng đế phất lên, ra hiệu cho Hàn phụ mở quan tài.

Lộ Ánh Tịch không để lộ bất kỳ điểm khả nghi nào, thong thả bước đến phía dưới quan tài băng, đứng ngay tại vị trí hai chân của xác chết.

Đôi mắt dài hẹp của Hàn phụ lóe sáng, ánh mắt cảnh giác đề phòng, luôn nhìn Lộ Ánh Tịch chằm chặp. Nhưng ông ta lại nghĩ Hoàng đế đang có mặt tại đây, nàng có mười lá gan cũng không dám giở trò, nên không nhanh không chậm mở nắp quan tài.

“Phiền Hàn trang chủ mở nốt cái quan tài băng kia luôn, Bản cung muốn nhìn cho thật kỹ.” Lộ Ánh Tịch bày ra kiểu cách ta đây Hoàng hậu, vẻ mặt biểu lộ vẻ kiêu căng.

Hàn phụ chợt hiện tia khinh miệt bất mãn trong ánh mắt, nhưng vẫn cắn răng làm theo lời sai bảo.

“Ồ!?” Khi hai nắp quan tài đều được mở ra hoàn toàn, Lộ Ánh Tịch lập tức thốt ra một tiếng kêu kinh ngạc, vả lại nhanh như chớp lướt tay qua gan bàn chân của xác chết.

Động tác của nàng rất nhanh, hai đôi bàn chân trần bị nàng cấp tốc chạm qua, chuyện đó chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt. Đến khi Hàn phụ quay lại đề phòng, thì đã quá muộn.

“Hoàng hậu!” Hàn phụ buột miệng nghiêm khắc quát to, liền tự cảm thấy có phần thất lễ, vội vã nói: “Hoàng hậu là bậc chí tôn thân thể ngàn vàng, vẫn là không nên đến quá gần thi thể người chết, để khỏi phải nhiễm khí độc không rõ.”

“Hàn trang chủ nói phải.” Lộ Ánh Tịch cười nhạt, lui lại hai bước, một bộ dáng biết nghe theo lời hay ý đẹp. Thực ra nàng đang ngấm ngầm nắm chặt tay, kiềm nén đau đớn đang bùng cháy, đục khoét đến tận xương tủy trong lòng bàn tay nàng.

“Sao vừa rồi Hoàng hậu lại ngạc nhiên?” Giọng nói Hoàng đế to rõ, bình thản mở miệng nói, đáy mắt lại nổi lên ý cười khó nhận thấy. Hắn ngồi trên đài cao, chuyện mờ ám lén lút nàng làm hắn đều thấy sạch sành sanh. Hắn đã sớm biết nàng là người xảo quyệt, tất có kế sách đối phó, nhưng chính mắt nhìn thấy lại là một cảm nhận khác. Hắn có một cảm giác tự hào mơ hồ. Nữ tử gặp chuyện không sợ hãi, bình tĩnh, quyết đoán này là Hoàng hậu của hắn, là thê tử của hắn.

Hắn khe khẽ lắc đầu qua lại, muốn lắc rớt những cảm giác hoang đường, lệch lạc trong đầu. Hắn rời khỏi ghế, đứng dậy đi xuống dưới.

“Bẩm Hoàng thượng, Thần thiếp chỉ sửng sốt, tại sao lòng bàn chân của hai tên trộm trong quan tài lại không có bất kỳ ấn ký nào?” Lộ Ánh Tịch từ tốn trả lời. Nét mặt nàng tỉnh rụi, bình tĩnh, nhưng thật ra đang vô cùng đau đớn không cách nào ngăn chặn, phía sau mồ hôi lạnh thấm ướt áo.

“Sao cơ?” Hoàng đế liếc mắt nhìn Hàn phụ một cái, sau đó đi đến chỗ đặt quan tài băng.

Hàn phụ sắc mặt căng thẳng nhăn nhó, trên trán mồ hôi chảy ròng xuống. Lão ta đi theo sau Hoàng đế, đến cuối quan tài nhìn vào, tức khắc mặt xám xịt như tro tàn.

“Sao lại thế này?!” Hàn Thanh Vận thấy sắc mặt phụ thân khác thường, tâm trạng khiếp sợ, chạy vội lại xem xét.

Giữa quan tài băng, trên đôi chân trần không được mang hài của hai thi thể, vừa nhìn là thấy ngay. Ánh mắt Hàn Thanh Vận kinh ngạc không thôi, hoảng sợ không tin vào mắt mình.

“Đã là hiểu lầm, Bản cung cũng không muốn truy cứu đến cùng.” Thanh âm Lộ Ánh Tịch ung dung bình thản, nghe qua không một chút bất thường, chỉ có bàn tay phải đang nắm chặt hơi run lên. Giáo huấn Hàn gia không phải việc cần làm lúc này. Hiện tại nàng cần phải rời khỏi vở kịch này ngay lập tức để đi trị thương, nếu không bàn tay phải của nàng sẽ tàn phế.

Nàng đang muốn xin Hoàng đế cho phép cáo lui, bất ngờ nghe Hàn Thanh Vận tức giận lên tiếng: “Ấn ký bỗng biến mất, rõ ràng do Hoàng hậu vừa mới động tay động chân!”

Lộ Ánh Tịch không khỏi nhíu chặt chân mày. Hàn Thanh Vận mạo hiểm làm liều, nhưng đã vô tình thực sự làm hại tới nàng rồi. Nếu còn kéo dài thời gian thêm nữa, chỉ sợ đến sư phụ cũng không cứu nổi tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 29: Tình cảm lay động

Lộ Ánh Tịch trầm tư đứng lặng, trong đầu bao ý nghĩ thoáng qua, lại vô cớ nhớ tới chuyện đã xảy ra trong Thái y viện. Sư phụ có khả năng sử dụng âm công để giao tiếp, chứng tỏ nội công của sư phụ đã hồi phục? Trong vòng hơn ba tháng hiệu quả của thuốc vẫn còn tác dụng, sư phụ lại tự mình phá bỏ phong bế huyệt mạch, quả thực khiến nàng lo lắng. Đây là hành động tổn hại đến nội lực, sư phụ miễn cưỡng làm thế, người có nỗi khổ tâm sao?

Nàng mới lơ đễnh trong giây lát, chỉ thấy trước mắt có người rảo bước tiến lại gần, khuôn mặt lạnh lùng, mang theo vẻ nôn nóng khẩn trương khó giấu nổi, hùng hổ dọa nạt nói: “Hoàng hậu, vừa rồi Thanh Vận nhìn thấy người thò tay chạm vào lòng bàn chân của thi thể, có thể mời người vui lòng xòe bàn tay ra cho mọi người cùng xem.”

Bàn tay phải đang co lại của Lộ Ánh Tịch theo bản năng siết chặt lại, lạnh nhạt nói: “Hàn Thục phi, ngươi nên suy nghĩ chu đáo, chuyện phiền phức này đối với ngươi đến cuối cùng có hại hay có lợi ra sao.”

Những lời này mang đầy ẩn ý cảnh cáo, khí sắc Hàn phụ đang đứng cạnh bên nàng càng thêm xấu xí khó coi. Nhưng lão ta kiềm chế được cơn nóng giận hơn Hàn Thanh Vận và biết suy xét cẩn trọng, nên cung kính chen ngang nói: "Hoàng hậu thứ tội, tiểu nữ đần độn không hiểu chuyện. Nếu có chỗ nào mạo phạm, mong Hoàng hậu rộng lòng tha thứ."

"Thanh Vận, đừng càn quấy nữa." Hoàng đế trưng ra biểu tình không thể nhẫn nại thêm được, thấp giọng trách mắng: "Trẫm xem như chuyện hôm nay chỉ là một vở hài kịch, quên hết đi."

Trong lòng ba người ở nơi này đều đã thông suốt, đều xem như chấm dứt ở đây, chẳng ai nắm được lợi thế trong tay.

Đáng tiếc người còn lại cứ như bị ma xui quỷ ám, hồ đồ ngu xuẩn, đôi mắt xinh đẹp trợn to, hoang mang xen lẫn căm thù, tròng mắt ửng lên những tia máu đỏ thẫm, gay gắt nói: "Thần thiếp chỉ muốn nhìn qua một chút bàn tay của Hoàng hậu, có gì không được? Hay là Hoàng hậu có tật giật mình?"

Lộ Ánh Tịch thấp đầu cười khan một tiếng, trong đôi mắt sáng bắn ra tia sáng lạnh lẽo sắc nhọn. Lòng bàn tay đau đớn như bị hàng vạn con kiến đang cùng nhau cắn xé, không có máu tươi chảy xuống nhưng dược tính ăn mòn của thuốc đã khoét sâu một mảng thịt.

"Được!" Nàng bỗng cao giọng quát to. Nàng đưa nắm tay đến trước mặt Hàn Thanh Vận, khẩu khí mạnh mẽ, dứt khoát, lời nói mạch lạc khách khí: "Hàn Thục phi, ngươi hãy nghe cho kỹ! Chỉ cần Bản cung mở lòng bàn tay này ra, thì những lời Bản cung đã nói trước đây đều hết hiệu lực. Hàn gia các người ác ý vu cáo hãm hại Bản cung, Bản cung nhất định truy cứu đến cùng!"

"Không được!" Hàn phụ vội vã la to: "Xin Hoàng hậu nghĩ lại! Hàn gia quyết không có ý đồ xấu, tất cả việc này chỉ là hiểu lầm. Thảo dân nguyện ý ngay lập tức cúi đầu lạy tạ tội với Hoàng hậu nương nương!"

Hàn Thanh Vận nhìn thái độ nhún nhường cung kính của lão ta, ngọn lửa tức giận không tên trong lòng càng thêm bùng cháy phừng phực, không cam chịu thất bại mà lớn tiếng nói: "Không liên can tới Hàn gia, là một mình Thần thiếp muốn nhìn bàn tay của Hoàng hậu. Nếu có khép tội vô lễ bất kính, thì cũng chỉ mình Thần thiếp chịu tội!"

"Được lắm!" Lộ Ánh Tịch tươi cười ngọt ngào như mật ong đậm đặc, ánh mắt lại càng tăm tối rét lạnh. Nàng xoay đầu nhìn Hoàng đế, từng chữ từng chữ ngân vang: "Hoàng thượng, bây giờ Thần thiếp sẽ xòe tay ra, nếu không có điều gì bất thường, thì xin Hoàng thượng cho Thần thiếp một đáp án rõ ràng công bằng. Hàn Thục phi đưa ra chứng cớ cho rằng Thần thiếp phái người xâm nhập vào Hàn gia sơn trang trộm cắp, lại nói Thần thiếp hại tài nhân Tê Điệp cùng long thai trong bụng, mà lại nham hiểm giá họa cho Hàn gia. Những tội danh lớn như vậy, đủ để khiến Thần thiếp chết ngàn vạn lần cũng không đền hết tội. Xin hỏi Hoàng thượng, nếu như toàn bộ những điều đó đều do Hàn Thục phi bịa đặt không có căn cứ, cố ý hãm hại, thì tội mà Hàn Thục phi phạm vào, phải chăng có liên lụy tới cửu tộc?"

Nhất thời, hết thảy ánh mắt đều dồn trên người Hoàng đế. Cung điện rộng lớn nhưng im ắng, thêm thân hình đứng im kia càng khiến mọi người hít thở không thông.

Hoàng đế khẽ gật đầu, động tác rất nhỏ nhẹ, nhưng không hề do dự.

Hàn phụ bị giá buốt quất một phát, cực kỳ hoảng sợ, nôn nóng nói: "Hoàng thượng! Hoàng hậu! Tiểu nữ ngu si đần độn, không hiểu chuyện. Thảo dân lập tức lôi tiểu nữ ra ngoài!"

"Không cần! Hiện giờ Bản cung muốn cho các người nhìn rõ!" Tiếng nói Lộ Ánh Tịch nghiêm túc, bàn tay để trước mặt Hàn Thanh Vận từ từ mở ra, năm ngón tay thon dài trắng trẻo, lòng bàn tay sạch sẽ, không có một thứ nào.

Mồ hôi trên trán Hàn phụ chảy ròng ròng, cũng không bận tâm lau đi, cắn răng quỳ gối, ngẩng đầu ngước mặt lên van xin: "Khẩn cầu Hoàng hậu rộng lượng khai ân một lần! Tha thứ cho tiểu nữ ngu dốt này!"

Lộ Ánh Tịch không đáp lại lão ta, lạnh lùng nhìn Hàn Thanh Vận nói: "Hàn Thục phi, đã xem xong bàn tay trái của Bản cung, có còn muốn xem nốt bàn tay phải của Bản cung nữa không? Hậu quả này, ngươi có chắc đảm đương nổi, gia tộc ngươi có khả năng chống đỡ được không?"

Hàn phụ nghe vậy hung hăng trừng mắt về phía Hàn Thanh Vận, ánh mắt bực tức đe dọa nàng ta, vạn lần không được làm bậy nữa. Thật ra lão ta cũng nhìn thấy rất rõ, Hoàng hậu đã dùng bàn tay phải chạm vào thi hài. Nhưng với tình hình cung đã căng dây, gươm đã tuốt vỏ lúc này, lão ta không ngu dốt đến độ đổ thêm dầu vào lửa, nếu không Hàn gia chắc chắn rơi vào thảm họa.

Hiện tại tâm trạng Hàn Thanh Vận giống như bị cả băng đá và lửa nóng đánh úp cùng lúc, hừng hực như bị nấu chín, mà lại rét mướt run cầm cập. Nàng ta không cam tâm! Chỉ thiếu một bước nữa, nàng ta sẽ thành công. Thế nhưng ngộ nhỡ thất bại, thì buộc phải trả giá bằng mạng của nàng ta và toàn bộ gia tộc Hàn thị!

"Đủ rồi!" Hoàng đế bực mình khẽ quát, khuôn mặt anh tuấn tái nhợt, "Thật là càn quấy! Trẫm không nhìn được nữa. Các ngươi muốn ầm ĩ náo loạn, thì tự mình gây loạn tự xem đi."

Dứt lời, hắn phất mạnh ống tay áo bỏ đi, bước chân rất nhanh, nháy mắt một cái đã ra khỏi cửa.

Lộ Ánh Tịch thả lỏng thở hắt một hơi. Hoàng đế giữ cục diện ở thế cân bằng, coi như đã giúp nàng. Nàng quả thực sắp không chống đỡ được nữa rồi.

Sau khi nàng liếc mắt trông Hàn Thanh Vận một cái, liền theo chân Hoàng đế, chỉ xoay đầu lạnh lùng bỏ lại một câu: "Nếu vẫn chưa cam tâm, Bản cung ở tại tẩm cung của Hoàng thượng chờ ngươi đến dạy bảo."

Hoàng đế vừa mới đi, Hoàng hậu cũng theo sau. Điện chính sự rộng mênh mông trở thành khoảng không tĩnh mịch, hai chiếc quan tài băng tỏa hơi lạnh nghi ngút đang nằm giữa điện, càng tăng thêm vẻ âm u rợn người.

Hàn Thanh Vận bừng tỉnh đứng yên tại chỗ, toàn thân bỗng mềm nhũn cả ra, mới bước tới trước liền lảo đảo, nghiêng ngả vịn nhanh vào cột nhà bên cạnh, khắp người cảm thấy rõ rệt cái lạnh thấu xương. Vừa rồi nàng ta điên rồi sao? Suýt nữa phạm vào tội chu di gia tộc, tịch thu tài sản! Nhưng sự thực nàng ta chỉ là người hấp hối giãy dụa lần cuối, không muốn đánh mất tín nhiệm của Hoàng thượng, lại càng không muốn Hoàng thượng cho rằng nàng ta vô duyên vô cớ oan uổng Hoàng hậu…

"Vận nhi, nhìn xem chuyện tốt ngươi đã làm ra!" Hàn phụ đứng lên, mặt đen xì như hung thần, cơn thịnh nộ bừng bừng bốc lên, không nể tình chút nào mắng mỏ: "Hàn gia ta trăm năm gây dựng cơ nghiệp, hôm nay chỉ kém chút nữa đã bị hủy hoại trong tay nữ tử đần độn nhà ngươi! Ngươi nghĩ Hoàng hậu là nhân vật thế nào? Nàng ta là công chúa Ô Quốc, chống lưng cho nàng ta là cả một quốc gia! Ngươi không hiểu hả? Ngươi muốn cắn xé cào mặt nàng ta, cũng phải xem tình hình hiện tại chứ. Đầu óc của ngươi vứt đi đâu! Ngươi… thật uổng phí là con gái Hàn gia ta!"

Hàn Thanh Vận đôi mắt trống rỗng vô hồn, đau khổ suy sụp tột cùng, không có nửa câu cãi lại, hốc mắt trào lên từng cơn nóng ran, những giọt nước mắt nóng hổi trong vô thức rơi lã chã. Nàng ta từ trước đến nay đều không biết, hóa ra bản thân lại ngu xuẩn đần độn như thế, lại ác độc như vậy. Ngay từ đầu nàng ta chưa từng suy xét đến hoàn cảnh, địa vị của Hoàng hậu ra sao, chỉ muốn gỡ tội cho Hàn gia. Chuyện sau đó, nàng ta giống như thân bất do kỷ mà phát điên, bóp méo tính tình, toàn tâm toàn ý muốn phải thắng là sao? Từ khi vào cung đến nay, điều duy nhất nàng ta muốn là tình yêu của Hoàng thượng, hoàn toàn không phải hư danh Hoàng hậu hay là quyền thế ngập trời.

Nàng ta dựa sát cột từ từ trượt xuống, ngồi bệt dưới đất, nước mắt ướt đẫm khuôn mặt, vùi sâu đầu giữa hai tay của mình. Thật đáng sợ, nàng ta biết quá ít về chính bản thân…

***

Bên ngoài điện nghị chính, Hoàng đế kéo Lộ Ánh Tịch lại, bàn tay to lớn ôm chặt eo thon của nàng. Hắn khó khăn thi triển khinh công, bay nhanh về phía Thần cung.

Đến tận lúc đã vào tẩm cung, đóng chặt cửa, hắn mới nhẹ nhàng chầm chậm buông nàng ra.

"Sao rồi?" Hắn cúi đầu nhìn nàng, tiếng nói ấm áp, ân cần hỏi.

Lộ Ánh Tịch cố gắng mỉm cười, từ từ chìa tay phải ra, mở nắm tay ra từng chút một.

Hoàng đế ngay lập tức sững sờ, trong mắt nhiễm đầy vẻ sợ hãi, đau đớn. Trên lòng bàn tay của nàng, màu đen tím cháy sém. Một cái lỗ đen sẫm giống như bị ngọn lửa bùng cháy đốt lõm xuống, máu thịt lẫn lộn, đập ngay vào mắt vô cùng đáng sợ.

"Thuốc giải đâu?" Hắn nhỏ giọng quát một tiếng, sắc mặt sốt ruột đau xót, không mảy may giả bộ.

"Không có thuốc giải." Lộ Ánh Tịch khẽ lắc đầu, nụ cười trên môi nàng càng tươi. Vô tung tán, là loại thuốc có thể làm mờ bất kỳ dấu vết ngoài da nào, nhưng thuốc nhất thiết phải rắc thật mỏng. Nàng vì muốn xóa ấn ký hoa thược dược trên lòng bàn chân của Hi vệ, nên đã cầm sẵn vô tung tán trong tay, thời gian càng lâu thì nó càng đục khoét đến tận xương tủy. Nhưng nàng nhanh chóng bôi dầu cây cọ qua tay, vẫn có thể chế ngự vết thương, có lẽ chỉ thương tổn ngoài da thôi.

"Cái gì?" Hoàng đế nóng nảy bùng phát cơn thịnh nộ, gào thét với nàng: "Nàng muốn hại bản thân phải tàn phế mới vui sướng tột độ sao?!" Hắn ngầm ưng thuận cho nàng ra tay vì trong sạch của chính mình, nhưng hắn lại không ngờ rằng nàng thật sự "ra tay"!

Nàng nhếch môi cười, không phải miễn cưỡng mà có ý muốn cười thật.

Sao hắn lại cảm thấy như chính hắn bị đau? Dường như nàng không cần hắn tháo gỡ giúp, ngược lại hắn lại thật tình quan tâm lo lắng cho nàng.

"Nàng còn cười được?" Hắn nổi trận lôi đình, mạnh mẽ tung một chưởng đập xuống mặt bàn gỗ lim bên cạnh, một tiếng "rầm" lớn vang lên.

Lộ Ánh Tịch cố gắng nín cười nhưng không được, lẳng lặng đi đến bên lò huân hương, gập người mò mẫm, lấy ra một lọ dầu cây cọ được cất dưới đáy lò. Đây được xem là mất bò mới lo làm chuồng, nhưng chí ít nó có thể làm cho dược tính của thuốc không tiếp tục phát tác, nếu không sẽ phải bỏ đi toàn bộ bàn tay. Nhưng vết thương lớn này, thế nào cũng để lại sẹo. Lòng bàn tay mất đi một miếng thịt, sợ là cả đời không trở lại như trước được.

Hoàng đế dồn toàn bộ tâm trí nhìn chằm chặp động tác của nàng, thần kinh căng thẳng, nhưng chính hắn hoàn toàn không tự phát giác ra. Ngay cả việc vừa rồi hắn thi triển khinh công và một chưởng đập nát chiếc bàn đã làm hé vết thương bên ngực trái, mà hắn cũng không nhận ra.

Lộ Ánh Tịch sợ nhìn bàn tay của mình, lần lữa không dám bôi thuốc, mới xoay đầu nhìn hắn. Ánh mắt nàng mới lướt tới, đã không khỏi sửng sốt: "Hoàng thượng! Vết thương rướm máu!"

Hoàng đế cúi nhìn xuống, rồi lại ngẩng đầu lên, chẳng hề quan tâm, cơn giận còn sót lại nên bất mãn nói: "So với vết thương của nàng, cái vết thương bé nhỏ của Trẫm chỉ như con kiến so với con voi!"

Lộ Ánh Tịch không khỏi phì cười, trêu chọc hắn nói đùa: "Hoàng thượng, Thần thiếp bạo gan hỏi một câu. Bộ dạng đau lòng thương tâm này của Hoàng thượng, là vì yêu Thần thiếp sao?"

Nét mặt Hoàng đế lập tức đông cứng, phất tay áo xoay người đưa lưng về phía nàng, vừa cười vừa nói: "Suy nghĩ viển vông!" Tuy hắn nói thế, nhưng hắn đột ngột tỉnh ngộ, hắn thật không ngờ sự quan tâm lo lắng dành cho nàng lại xuất phát từ tận đáy lòng hắn. Đây là việc không nên xảy ra! Hắn muốn nàng yêu hắn, mà không phải bản thân sơ suất sa vào và đắm chìm trong đó.

Lộ Ánh Tịch chỉ nói đùa mà không nghĩ nhiều, không để tâm lắm. Vả lại tay phải vẫn co rút từng cơn, giống như mũi kiếm sắc nhọn từng chút một xuyên qua da thịt nàng, cưa kéo qua lại. Nàng chẳng còn tâm trí để ý đến sự khác thường của Hoàng đế.

Thấy nàng lặng lẽ không nói, Hoàng đế xoay người lại, hơi nhíu mày, giọng điệu không tự nhiên hỏi thăm: "Đau sao? Phải chịu đau đến lúc nào?"

"Chắc phải chịu đựng hơn một đêm." Lộ Ánh Tịch thở dài, không nén nổi xúc động bùi ngùi. Nếu không phải do Hàn Thục phi dây dưa rầy rà, kéo dài thời gian, may ra nàng ít phải chịu đau khổ hơn bây giờ. Nhưng hiện tại nàng chỉ có thể ngồi than thở tạo hóa trêu ngươi.

"Vết thương có thể khép miệng hay không?" Hoàng đế lại hỏi, ngữ khí vẫn khó nghe.

"Khép miệng là đương nhiên." Lộ Ánh Tịch ngước mắt nhìn hắn, khó hiểu nói: "Hễ là vết thương, sao lại không thể khép miệng? Chỉ là thời gian dài hay ngắn mà thôi."

Hoàng đế mím chặt môi, vẻ mặt càng thêm cáu kỉnh. Hắn là muốn hỏi nàng khi nào thì lành lại!

"Chừng mười ngày sau thì dần dần kết vảy." Lộ Ánh Tịch tựa như đang lẩm bẩm, tự nói với chính mình: "Bàn tay này về sau sẽ xấu xí, nhìn không quen nữa."

Ánh mắt Hoàng đế liền trầm xuống, lại thêm vài phần tức giận. Thanh Vận lần này thật không biết chừng mực, không, phải nói là ngu không ai bằng. Nếu hắn không bày tỏ thái độ, nàng ta sẽ không biết an phận thủ thường!

"Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch thình lình gọi hắn, cười chúm chím nói: "Thần thiếp có được tính là có 'Trái tim nhân từ'?"

Hoàng đế khẽ giọng hừ một tiếng, không đáp trả.

"Giả sử sự việc vừa rồi lặp lại một lần nữa, Hoàng thượng có còn khuyên Thần thiếp phải nhân từ không?" Lộ Ánh Tịch lại hỏi, hơi lắc lắc bàn tay phải vẫn đang đau đớn râm ran, ám chỉ đây là hậu quả khó chịu và thiệt thòi mà nàng phải gánh chịu. Nếu nàng muốn mượn chuyện thích khách để trừng trị Hàn Thục phi là việc dễ như trở bàn tay. Vốn có người muốn vu oan giá họa cho Hàn Thục phi, nàng chỉ cần đổ thêm dầu vào lửa, là có thể khiến Hàn Thục phi đã rét vì tuyết lại giá vì sương, có kêu oan cũng chẳng có chỗ dung thân.

Hoàng đế cân nhắc một lúc lâu, nhưng lại nói: "Nếu lặp lại một lần nữa, Trẫm sẽ không để việc này xảy ra."

Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười trừ, trong lòng biết rõ hàm ý sâu xa trong lời nói đó. Cho dù có lần nữa, hắn cũng sẽ bảo nàng thả cho Hàn gia một con đường. Bởi vì, so với một Hàn gia có thể mang đến sức mạnh giúp đỡ hắn, thì bàn tay này của nàng có ra sao cũng không đáng kể.

Hoàng đế ngắm nhìn đôi mắt trong veo sáng ngời của nàng, trong lòng hắn nổi lên chút day dứt không thể diễn đạt bằng lời.

Lộ Ánh Tịch xoay đầu sang chỗ khác, như không có việc gì nói: "Hay là tuyên Thái y đến thay thuốc cho Hoàng thượng? Tay của Thần thiếp cũng phải băng bó."

"Ừ." Hoàng đế lên tiếng, cũng đánh tầm mắt sang một bên, bình thản mở miệng: "Tuyên Nam Cung Uyên đến đây, thương tích của nàng, có lẽ hắn có biện pháp điều trị."

"Không cần phiền đến sư phụ. Vết thương này chỉ có thể để như vậy." Nàng thở khe khẽ than thở. Nàng không muốn bị sư phụ trông thấy, không hy vọng sư phụ đau lòng vì nàng.

Tâm tư nhỏ bé này của nàng, làm sao qua mắt được trực giác nhạy bén của Hoàng đế. Hoàng đế bất ngờ đứng dậy, đi thẳng ra cửa, dứt khoát ra lệnh: "Tuyên Nam Cung Uyên đến đây!"

Lộ Ánh Tịch rủ mi mắt xuống, nỗi đau sâu kín trào dâng trong lòng. Nàng còn nhớ cái đêm trước khi nàng được gả đến Hoàng Triều, sư phụ lưỡng lự đi qua đi lại bên ngoài tẩm cung của nàng rất lâu. Những câu nói thì thầm rất nhỏ rất nhẹ như bị cơn gió thổi bay trong đêm. Y tưởng không có ai nghe thấy, nhưng lại không biết khi đó nàng đang nín thở trốn phía sau cửa. Y đã nói: "Ánh Tịch, ngươi xuất giá xa xôi, ta thành tâm cầu nguyện cho ngươi được hạnh phúc, sẽ không chịu tí tổn thương nào. Nếu dù làm thế nào ngươi cũng không thể sống hạnh phúc, bất kể đau thương thế nào, ta cũng bằng lòng che chắn cho ngươi."

Nàng không biết khi hắn nói những điều đó, tâm trạng cảm thấy ra sao? Xuất phát từ tình thầy trò? Hay là tình yêu? Là tình yêu sao? Nàng luôn cảm thấy mơ hồ, hoang mang.

"Sao thế? Đau lắm sao?" Hoàng đế từ cửa quay trở lại, thấy bộ dạng ủ rũ của nàng, không kiềm được quan tâm mà nhỏ nhẹ hỏi.

Lộ Ánh Tịch cố gắng chớp mắt, muốn nuốt xuống nước mắt đang dồn lại trong khóe mắt, mới chầm chậm gật đầu, cười cười trả lời: "Rất đau, như bị lửa thiêu đốt, lại như dao cắt."

"Vậy sao nàng còn cười được?" Hoàng đế cáu gắt liếc mắt nhìn nàng, nhưng cực kỳ dịu dàng cầm tay nàng, phảng phất yêu thương, luyến tiếc không lời

hòa cùng nỗi hối hận.

Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng hắn, trong lòng bỗng nhiên có loại rung động không tên. Dịu dàng mà hắn lơ đãng bộc lộ ra, hoàn toàn không giống với dịu dàng ấm áp của sư phụ. Người trước tựa như một hố lửa trên núi băng, có thể tan chảy cả băng tuyết. Người sau lại như gió xuân phương Nam thổi đến, từ từ sưởi ấm lòng người, thấm vào tận tim gan.

Bắt đầu từ lúc nào, nàng cứ so sánh Hoàng đế và sư phụ với nhau? Cái này căn bản hoàn toàn là chuyện vô nghĩa. Mộ Dung Thần Duệ ra sao mà có thể được đánh đồng với sư phụ!

Lòng nàng bỗng hết sức kiên định, tự nhắc nhở bản thân phải cảnh giác, quyết tâm nhiều lần. Sau đó nàng mới liếc mắt nhìn hắn lần nữa.

Nàng vừa ngước mắt nhìn vào đôi mắt sâu thẳm như dòng nước xoáy của hắn, trong đầu bỗng trống rỗng mù mịt. Nàng trông thấy tròng mắt đen như mực của hắn mang theo tia sáng xanh huyền bí, như có ma lực không báo trước, kéo toàn thân nàng cuốn vào…

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 30: Đau lòng

Như có một luồng khí nóng phả lên mặt nàng, nóng bỏng quái lạ không tên. Nàng dùng sức rút mạnh tay, trong lòng run sợ.

"Hoàng thượng nắm chặt làm đau tay Thần thiếp." Nàng cau mày, lạnh nhạt sẵng giọng, cũng không suy nghĩ nhiều đến việc bỗng dưng giật mình sợ hãi vừa rồi.

Hoàng đế cũng không miễn cưỡng, thanh nhã nhếch môi mỏng nói: "Dạo này trong cung gặp nhiều rắc rối, Trẫm hy vọng Hoàng hậu có thể chia sẻ cùng Trẫm."

"Được chia sẻ khó khăn với Hoàng thượng là bổn phận và vinh hạnh của Thần thiếp." Nàng rủ mi trông xuống dưới, nhìn chiếc lọ dầu cọ được nắm trong tay đang nhỏ giọt xuống nền nhà, cười khẩy một cái, thản nhiên nói tiếp: "Chuyện hôm nay, Thần thiếp sẽ không đối phó với Hàn Thục phi."

Hoàng đế khẽ ừm một tiếng, không cho ý kiến gì thêm. Nàng rất thông minh, quả thật hắn có ý đó.

Bờ môi Lộ Ánh Tịch cong lên xẹt qua một nụ cười chế giễu. Hắn cho phép nàng hủy đi ấn ký trên chân Hi vệ, đó không phải tự dưng nảy sinh tình cảm riêng tư. Là hắn muốn bảo vệ Hàn gia, không muốn thấy nàng và Hàn gia đối mặt thù địch, bị nàng làm suy yếu đi thế lực. Về phần bàn tay bị thương của nàng, kỳ thật cũng chẳng trách người khác. Nàng hoàn toàn vì lo nghĩ cho cảnh ngộ của bản thân, không mong muốn bị Hàn gia nắm được nhược điểm trong tay, để tránh mang đến vô vàn hậu họa.

"Hi vệ Ô Quốc, tổng số ba nghìn người." Hoàng đế chợt lên tiếng, giọng nói bình tĩnh trầm thấp, đều đều, khó nhận ra tâm tình: "Kiếm thuật binh pháp, tinh thông ngũ hành, đều có sở trường đặc biệt. Sức mạnh tương đương với một vạn quân tiên phong. Trẫm có nói sai không?"

Lộ Ánh Tịch thầm giật mình hoảng sợ, chậm rãi ngước mắt nhìn hắn.

"Nàng không cần phải khẩn trương. Chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Hoàng hậu vốn là công chúa tôn quý, có người bảo vệ cũng là lẽ đương nhiên." Hoàng đế mắt cười cong cong, nhưng lời nói ẩn chứa sắc sảo: "Chỉ có điều, giờ đây đã có Trẫm bầu bạn bên cạnh Hoàng hậu, do đó trách nhiệm bảo vệ giai nhân phải do Trẫm đảm đương. Ba nghìn Hi vệ này, giữ lại vài người là đủ rồi, Hoàng hậu xem Trẫm nói có đúng không?"

Lộ Ánh Tịch khe khẽ lắc đầu, nhỏ nhẹ nói: "Đích thực Hi vệ có ba nghìn người, nhưng đâu có theo Thần thiếp đến Hoàng Triều."

"Nếu Hoàng hậu đã nói thế, Trẫm không gây khó dễ nữa." Hoàng đế thoải mái liếc mắt nhìn nàng, khuôn mặt lịch sự hòa nhã, nhìn qua như đang trao đổi bàn bạc.

Thái độ Lộ Ánh Tịch bình thản, đã cố diễn kịch nhằm che giấu kín đáo bí mật trong lòng. Chỉ cần mật đạo không lộ ra ngoài, Hi vệ cũng sẽ không bị phát hiện. Nhưng nếu Hoàng đế tìm được mật đạo ở chỗ nào, thì nàng sẽ thua toàn bộ.

Hai người đều đăm chiêu suy nghĩ. Không lâu sau, bên ngoài cửa tẩm cung vang lên tiếng bẩm báo.

"Hoàng thượng, Nam Cung thần y đến!"

"Truyền vào."

Hoàng đế lên tiếng trả lời, đến nhuyễn tháp ngồi, vẻ mặt tự nhiên, khó dòm ra tâm tình.

Nam Cung Uyên từ từ bước vào, cúi thấp đầu, quỳ gối hành lễ, sau đó mở miệng nói: "Không biết Hoàng thượng triệu kiến là có việc gì cần phân phó?"

Hoàng đế chỉ về phía Lộ Ánh Tịch, giữ nguyên nét mặt nói: "Nam Cung thần y, băng bó chỗ bị thương cho Hoàng hậu trước đã."

Nam Cung Uyên ngước mắt nhìn nàng, đôi mắt đen nhánh như mực tàu, không gợn sóng không dao động.

Lộ Ánh Tịch đến gần y, vươn bàn tay phải ra, he hé miệng nói: "Sư phụ, dùng băng gạc lót lên trên là được rồi."

Năm ngón tay của nàng khẽ khàng xòe ra. Vết lõm đen xì trong lòng bàn tay chảy xuống những giọt dầu đục ngầu, khó coi không thể tả, nhìn thấy mà đau lòng.

Hàng mi của Nam Cung Uyên run run, bả vai cũng run rẩy theo, nhưng ngữ điệu vẫn cố gắng vững vàng: "Trước khi kết vảy, đừng để dính nước."

"Dạ, thưa sư phụ." Lộ Ánh Tịch ngoan ngoãn đáp, trong nhất thời cách trả lời như quay về khoảng thời gian lúc thơ bé. Khi nàng còn nhỏ thường xuyên leo cây trèo tường, thỉnh thoảng sơ ý có rớt bịch xuống đất, luôn trầy da xước vảy, nhất là ở đầu gối và bàn tay. Những lúc như thế, sư phụ đều căn dặn nàng như vậy. Nhưng mà, ánh mắt khi đó của sư phụ giống như là vừa bực mình vừa buồn cười. Mà hiện tại, y cảm thấy đau lòng sao? Có phải người đang trách nàng làm việc quá nhẫn tâm, quyết đoán, để đạt được mục đích, không ngại tự làm hại bản thân không? Có ai biết rằng, nàng hoàn toàn không còn cách nào khác. Nàng không thể để Hàn gia nắm được điểm yếu của nàng, cũng không thể để Hoàng đế có bằng chứng chính xác chứng thực sự tồn tại của Hi vệ.

"Vết thương này e là không trị hết." Nam Cung Uyên giở giọng lạnh nhạt, từ hòm thuốc mang theo lấy ra miếng gạc sạch, lưu loát băng bàn tay cho nàng.

"Dạ." Trong lòng Lộ Ánh Tịch đều hiểu, nên cũng không cảm thấy buồn lòng. Nhưng bỗng nhiên, nàng cảm nhận từng khối chân khí ấm áp truyền vào từ cổ tay, đau đớn ban đầu thoáng chốc đã bị cuốn trôi, cuối cùng không còn một tí đau đớn cắt da cắt thịt.

Nàng kinh ngạc nhìn Nam Cung Uyên, thì thấy vẻ mặt y bình tĩnh hờ hững, không có bất kỳ biểu hiện khác thường.

Hóa ra sư phụ đã tự gỡ bỏ phong bế huyệt mạch trước thời hạn, là lo lắng nàng gặp chuyện không may, phòng ngừa chu đáo.

"Sư phụ…" Nàng không nhịn được khẽ gọi một tiếng, lời cảm ơn đã tới cổ họng nhưng lại nuốt xuống. Hoàng đế ở ngay bên cạnh, nàng cái gì cũng không được nói.

"Đau lắm sao? Cố nhịn một chút, sẽ qua nhanh thôi." Nam Cung Uyên dịu dàng dụ dỗ, đáy mắt nổi lên ý cười.

"Không sao, con chịu được." Lộ Ánh Tịch cũng cười, giả vờ cắn răng nhẫn nại.

Một tầng rồi lại một tầng vải trắng bao bọc toàn bộ tay phải, nhìn khá giống cái kén tằm, hình thù kỳ quái buồn cười.

Nàng giơ tay lên, vút lên cao lại lượn xuống thấp, cười khúc khích: "Trước khi bươm bướm được bay lượn tự do trong không trung, cần phải có dũng khí phá khén chui ra ngoài."

Hoàng đế ở bên kia ngó sang bên ngày, không nén nổi cong khóe môi. Nàng của lúc này như một đứa trẻ con hồn nhiên ngây thơ, vô hại, có chút gì đó đáng yêu vô cùng.

Nam Cung Uyên vẫn không liếc mắt nhìn nàng một cái, vô cùng đúng chừng mực, quay mặt về phía Hoàng đế lên tiếng: "Hoàng thượng, vết thương của người đang rỉ máu, nên đắp thuốc lại lần nữa."

Hoàng đế vô ý thức gật đầu, ánh mắt vẫn khóa chặt trên người Lộ Ánh Tịch, như liếc mắt đưa tình, hoặc như ánh đèn sáng quắc thèm thuồng.

Lộ Ánh Tịch cảm nhận được ánh nhìn bức bách từ hắn, làm như không để ý đến, khuỵu nhẹ gối một cái, nói: "Long bào của Hoàng thượng dính máu, Thần thiếp đi gọi người đến thay y phục giúp Hoàng thượng."

Nàng viện cớ lui ra ngoài, sau khi dặn dò vài việc với cung nữ, nàng đến vườn hoa phía trước đứng yên chờ đợi.

Chưa đợi được Nam Cung Uyên đi ra, nàng đã thấy một thân hình cao to đi tới.

"Tham kiến Hoàng hậu." Phạm Thống chắp tay chào, không nhịn được tự rủa thầm trong bụng. Sao hắn ta lại xui xẻo vậy chứ? Mỗi lần hắn ta đến bái kiến Hoàng thượng, đều đụng phải nữ nhân này!

"Phạm hiệp sĩ, đêm đã khuya thế này, còn chưa đi nghỉ sao?" Lộ Ánh Tịch cười khẽ. Làm sao hắn ta vừa nhìn thấy nàng thì đã bùng phát giận dữ?

"Phạm mỗ có việc gấp cần cầu kiến Hoàng thượng." Phạm Thống cúi đầu, đôi mắt nhất quyết nhìn chằm chằm viên sỏi trên mặt đất, không muốn cũng chẳng thiết nhìn nàng.

"Việc gấp ra sao? Không biết có thể để Bản cung chuyển lời thay không?" Lộ Ánh Tịch rất nhiều chuyện hỏi.

"Không được!" Phạm Thống cả giận thốt ra mà không suy nghĩ, ngẩng phắt đầu lên, liền thấy ý cười ngập tràn trong mắt nàng, hắn ta mới phát giác bản thân đang bị nàng chọc ghẹo.

“Không được thì thôi. Hoàng thượng đang thay thuốc, Phạm hiệp sĩ chờ một lát rồi vào nội điện sau.” Lộ Ánh Tịch cười cười nhìn hắn ta, bỗng nói: “Phạm hiệp sĩ, trước đây ngươi bằng lòng bảo vệ Bản cung chu đáo. Ngươi xem, Bản cung bị thương.” Nàng nói xong liền giơ lên bàn tay phải quấn đầy băng gạc, ý bảo hắn ta dòm thử.

“Sao Hoàng hậu bị thương?” Phạm Thống ngơ ngác. Nàng rất giỏi võ công, ai có thể làm nàng bị thương?

“Bản cung muốn luyện Thiết sa chưởng[1], nhưng mà thất bại rồi.” Lộ Ánh Tịch bày một bộ dạng ảo não chán chường, “Kết quả là làm bị thương tới chính ta nè.”

[1] Thiết sa chưởng: ý nghĩa như tên, là công phu quan trọng trong võ Thiếu Lâm Tự, luyện tập lâu ngày có thể tăng cường cánh tay rắn chắc như sắt có thể đập nứt đá.

Phạm Thống vừa sửng sốt, vừa dở khóc, dở cười. Nữ nhân này quả nhiên không giống với người thường, đúng là ngoại tộc.

“Thiết sa chưởng không dễ luyện. Nếu không có bí kíp gia truyền, là luyện không thành.” Thấy nàng dù sao cũng có thương tích trên người, khẩu khí của Phạm Thống có chuyển biến tốt hơn.

“Đúng vậy. Phạm hiệp sĩ nói phải. Tiếc là ngươi không nói sớm hơn một chút.” Lộ Ánh Tịch cười thầm trong lòng, người này bị lừa quá dễ dàng. Cái lý do vớ va vớ vẩn này mà hắn ta lại tin sái cổ?

“Trước đó Hoàng hậu vẫn chưa hỏi qua Phạm mỗ.” Phạm Thống chỉ cảm thấy nàng ngang như cua không cần lý lẽ. Mặc dù hắn ta đã đáp ứng sẽ nỗ lực che chở nàng an toàn, nhưng đâu có cam đoan nàng sẽ không bệnh, không đau, sống lâu trăm tuổi.

“Phạm hiệp sĩ, ngươi ở trong cung cũng không có chức quan. Không biết ngươi cống hiến sức lực cho Hoàng đế với công việc ở phương diện nào?” Lộ Ánh Tịch bất ngờ thay đổi trọng tâm câu chuyện.

“Quân…” Phạm Thống nhất thời không suy xét kỹ câu hỏi, suýt nữa thì lỡ miệng nói ra.

“Cái gì?” Lộ Ánh Tịch giống như quá hiếu kỳ truy hỏi đến cùng.

“Hoàng thượng yêu cầu Phạm mỗ làm cái gì, Phạm mỗ sẽ dốc toàn lực hoàn thành, không dám phụ ơn vua.” Phạm Thống bắt đầu cảnh giác, trả lời đâu ra đấy.

“Ừ.” Lộ Ánh Tịch thản nhiên đáp một tiếng, lại nói: “Phỏng chừng cũng khá lâu rồi, Phạm hiệp sĩ đi yết kiến Hoàng thượng đi.”

“Phạm mỗ xin cáo lui.” Phạm Thống lại chắp tay chào lần nữa, tức khắc sải bước rời khỏi.

Lộ Ánh Tịch khẽ nhếch môi, đôi mắt trong veo phát ra tia sáng lạnh băng. Phạm Thống có nhiệm vụ điều tra thông tin bí mật quân sự. Mà ngay lúc này hắn ta lại nói có chuyện gấp cần bẩm báo, như vậy rất có khả năng là liên quan đến chuyện chiến sự ở biên cương. Chuyện hậu cung phi tần, nàng không lòng dạ nào để ý nhiều. Bởi vì, nàng có một dự cảm, có lẽ cơ hội Long Triêu và Hoàng Triều chiến nhau, lưỡng bại câu thương[2] đã tới.

[2] Lưỡng bại câu thương: dùng để diễn đạt ý cả hai đều thiệt; hai bên cùng thiệt hại; cả hai cùng bị thua thiệt; hai hổ cắn nhau, con què con bị thương.

Nàng đứng tại chỗ thêm một lúc nữa, một thân hình tuấn lãng, mặc áo dài màu xám đập vào tầm mắt.

“Sư phụ.” Nàng tiến tới trước nghênh đón, cúi đầu xuống, bộ dạng biết lỗi.

Nam Cung Uyên không nói, chỉ khẽ phát ra một tiếng thở dài thườn thượt. Nàng không sai. Y hiểu rõ tính tình quật cường của nàng, làm việc dứt khoát, y còn tự tay đưa nàng vô tung tán.

“Sư phụ.” Đợi mãi mà không thấy y lên tiếng, Lộ Ánh Tịch hơi ngẩng đầu, đúng lúc trông thấy đôi mắt đen của y lóe qua tia yêu thương trìu mến.

“Chuyện ngươi muốn làm, sư phụ sẽ không ngăn cản ngươi.” Nam Cung Uyên dời tầm mắt, trông về phía màn đêm u tối, giọng nói hòa nhã xa xăm. “Ngươi làm chuyện lớn, chung quy phải trả giá một số thứ. Nhìn qua không đáng thế, nhưng thực ra chỉ có người trong cuộc mới có thể nhận thức được cái được cái mất trong đó.”

Lộ Ánh Tịch nhíu mày. Nàng nghe không hiểu ẩn ý trong câu sau cùng của sư phụ. Là ám chỉ cái giá phải trả là cánh tay bị thương của nàng? Hay là chỉ cái khác?

“Ánh Tịch.” Nam Cung Uyên thu lại tầm nhìn, kiên định nhìn thẳng mắt nàng, tiếng nói vẫn ấm áp như trước nhưng thêm vài phần trầm thấp nghiêm trang. “Thân thể do cha mẹ sinh ra, không nên hủy hoại, phải bảo vệ như đồ quý vậy. Ngươi có hiểu không? Cho dù ngươi dùng thủ đoạn nào, cũng không được làm tổn thương đến chính bản thân. Khi ngươi làm mình bị thương, thì kẻ thù của ngươi sảng khoái còn người thân của ngươi đau đớn.” Tất cả chịu đựng dồn nén của y, chỉ vì muốn nàng không phải chịu chút thương tổn. Nhưng bây giờ nàng lại tự mình hại mình, y có bao nhiêu tức giận và đau xót, nàng có biết không?

“Sư phụ, con xin lỗi…” Lộ Ánh Tịch yếu ớt nói tiếng xin lỗi, như thái độ dễ bảo mỗi khi nghịch ngợm làm sai trước đây, lại mang thêm một chút nũng nịu.

“Ánh Tịch, ngươi phải ghi nhớ những lời ta nói hôm nay.” Nét mặt Nam Cung Uyên dần dần chuyển sang nghiêm khắc, lời nói vang vọng: “Dạy không

nghiêm là lỗi của thầy. Nếu như có lần tới, ngươi lại làm hại đến chính mình, sư phụ cũng sẽ tự lấy dao cắt một miếng giống chỗ ngươi bị thương. Tự phạt giáo đồ[3] không lo, làm hại đệ tử."

[3] Giáo đồ dùng để chỉ hàng ngũ những người đang tu hành, học tập theo một tín ngưỡng hay tông giáo.

"Sư phụ?" Lộ Ánh Tịch sững sờ, ngơ ngác nhìn hắn chăm chăm.

"Ngươi hẳn là biết rõ, sư phụ luôn nói được thì làm được. Ngươi hãy tự trân trọng bản thân." Nam Cung Uyên chắc nịch bỏ lại một câu, liền cất bước rời khỏi, không một lần ngoảnh đầu lại.

Tà áo bào màu xám kia phất phơ trong gió, bị bóng đêm nhuộm màu mơ hồ không rõ. Nhưng trong mắt Lộ Ánh Tịch là lần đầu tiên cảm thấy chân thực như vậy, không hề xa xôi cách trở, mà như vươn tay là có thể chạm vào.

Khóe mắt nàng lặng yên ươn ướt, một giọt nước mắt lóng lánh chảy xuống tóc mai, liền bị hút vào trong nháy mắt, tan biến vào hư không.

Nàng cuối cùng cũng rõ, sư phụ đối với nàng, không chỉ là tình sư đồ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 31: Ai cũng có dĩ vãng

Vết thương do kiếm gây nên của Hoàng đế ngày càng tốt hơn, nhưng đáy mắt chứa vài phần lo lắng. Lộ Ánh Tịch hiểu thấu nội tình, biết chắc chắn là vì chiến sự tại biên cương đang căng thẳng, làm hắn phiền não.

Mà chuyện thích khách, thủ đoạn của Hoàng đế cũng mạnh mẽ như sấm rền gió cuốn, tác phong quả quyết sắc bén, không lộ chút sơ hở.

Trước tiên, để giúp rửa sạch tội dành cho Hàn gia, hắn đã sắp đặt một kẻ chết thay. Kẻ mạo danh này thừa nhận đã đột nhập vào Hàn gia trộm gấm. Vả lại, để bao che cho người đứng phía sau sai khiến ám sát Tê Điệp, hắn cho kẻ làm bia đỡ đạn kia lãnh thêm tội danh ấy. Thật đáng thương cho cái tên quan trung nghĩa kia. Hắn ta là một thị vệ có địa vị cao, đã lên tới chức quan tam phẩm, phải miễn cưỡng hứng chịu tội danh mưu phản, đại nghịch bất đạo.

Về phần động cơ, tên thị vệ kia đã chết không cung khai, do đó dẫn đến những lời đồn đại sôi nổi, những chuyện vô căn cứ không ngừng xuất hiện. Có người nói tên thị vệ kia đã mến mộ Tê Điệp đã lâu, nhưng từ đầu đến cuối không chiếm được dù chỉ là một cái liếc mắt của mỹ nhân. Lại thấy mỹ nhân từ chim sẻ biến thành phượng hoàng, nên cuối cùng từ yêu biến thành hận, muốn hủy hoại nàng ta mới cam lòng. Cũng có người nói, tên thị vệ kia vốn là người trong giang hồ, đã có mối hận thiên thu với Hàn gia từ trước, luôn tìm cơ hội trả thù.

Bản lĩnh xuyên tạc, huyên thuyên của người trong cung, quả thực khiến người ta bội phục. Nhưng kết quả này cũng là điều hắn muốn trông thấy, mọi thứ đều nằm trong tay hắn. Lộ Ánh Tịch bàng quan đứng xem, không nhúng tay vào bất kỳ việc gì. Chỉ có điều, không ngờ Hoàng đế cũng giáo huấn Hàn Thục phi một chút, xem như là đã vì nàng mà ra tay.

"Hoàng thượng muốn Hàn Thục phi ăn chay niệm Phật, thanh tịnh nhân tâm, thực ra cũng không cần phải chuyển đến Trai cung sống một thời gian." Chờ Hoàng đế lật xem hết thiện bài[1], Lộ Ánh Tịch mới dịu dàng mở miệng.

[1] Thiện bài: tên một đồ vật dùng để ghi danh sách quan viên muốn gặp vua, chờ vua triệu kiến. Trên đó có ghi tên họ, quê quán, tuổi tác, công lao… Nó thường được trình lên khi vua dùng bữa nên được gọi như vậy vì thiện nghĩa là bữa ăn.

"Trai cung xưa nay luôn tĩnh mịch, vừa hay để nàng ta tĩnh tâm suy nghĩ." Hoàng đế lười nhác ngẩng đầu nhìn nàng.

"Nhưng mà…" Lộ Ánh Tịch chỉ bỏ ngõ hai chữ, ngừng lại mỉm cười, không nói tiếp Trai cung là nơi ở của Diêu Hiền phi. Hoàng đế làm thế này, vừa muốn uốn nắn Hàn Thục phi, vừa là cảnh cáo Diêu Hiền phi.

"Nàng nếu muốn ầm ĩ náo loạn, chớ trách Trẫm ra tay không lưu tình." Hoàng đế nói chuyện nhẹ nhàng bình thường, nhưng ánh mắt lạnh thấu xương.

"Chỉ sợ Hoàng thượng không nỡ." Lộ Ánh Tịch tươi cười rạng rỡ, ý tứ hàm súc sâu xa. Một chữ "nàng" này, thật là khéo léo. Hắn phụ bạc Diêu Hiền phi lâu nay, cho nên luôn khoan dung che chở nàng ta. Nhưng sao lại không biết là nuông chiều quá hóa hư.

"Trong lòng Hoàng hậu có phải có chút ấm ức bất bình chăng?" Hoàng đế bỗng nhiên hỏi.

"Sao lại ấm ức? Thần thiếp gieo gió gặt bão, không oán trách người khác." Nàng khiêm tốn, nhưng là nói những lời chân thành: "Chẳng qua Hàn Thục phi nhất thời nông nổi nóng nảy, Thần thiếp có thể hiểu." Người bị khó khăn vây khốn, thường dễ dàng mất đi lý trí, như bị ma sai quỷ khiến, không cách nào tự động khống chế. Nàng có thể thông cảm, bởi vì nàng nhớ tới sư phụ. Sư phụ luôn ẩn nhẫn, giấu kín mọi thứ, không phải là điều mỗi người trên thế gian đều có thể làm được.

"Nàng khoan dung nhân hậu, Trẫm hy vọng, vĩnh viễn không thay đổi." Hoàng đế than nhẹ, ánh mắt thăm thẳm nổi lên tia sáng âm u phức tạp. Hắn mừng vì nàng sẽ không gây khó dễ đối với các phi tần, cũng là nữ tử như nàng. Đồng thời hắn cũng rất rõ, đối mặt với chuyện quốc gia đại sự, nàng nhất định sẽ lòng dạ nham hiểm.

Các thái giám hầu hạ ở Thiện phòng nối đuôi nhau đi vào, nhanh tay nhanh chân đặt đồ ăn xuống, sau đó đứng thẳng một bên.

Hoàng đế đứng dậy, thong dong đến bên chậu nước rửa tay, không nói thêm một lời.

Trên bàn ăn lớn, ngoại trừ cơm tẻ là cống phẩm ra, chỉ có bốn đĩa trắng tinh như ngà voi, tương ứng là cá tươi chưng cách thủy, măng non xào sơ với bã rượu, đậu hũ kho, canh nấm đông cô.

Hoàng đế vẫy tay ra hiệu cho thái giám lui hết ra bên ngoài, tự mình lấy đũa bạc thử độc, mới lên tiếng nói: "Ngồi đi."

"Tạ ơn Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch vâng lời ngồi xuống bên cạnh hắn, cười nói: "Hoàng thượng cần kiệm tiết kiệm, là phúc của muôn dân."

"Hiện nay chiến tranh liên miên, dân chúng sống tại những thành gần biên giới e rằng ngay cả cháo trắng cũng không có để ăn. Trẫm có thể nào xa xỉ lãng phí." Hoàng đế đều đều đáp, trên trán lại mơ hồ hiện lên những vết nhăn âm u.

"Nghe nói quân ta tấn công Hải thành đã lâu còn chưa hạ được." Lộ Ánh Tịch khẽ nói, không bình luận nhiều, chẳng qua là tung gạch nhử ngọc[2].

[2] Tung gạch nhử ngọc: là kế thứ 17 trong 36 kế của sách lược binh pháp, ý nghĩa là dùng để chỉ việc lấy ý kiến bình thường để dẫn dụ hiểu biết cao minh của người khác.

Hoàng đế thản nhiên gật đầu, tiếp lời: "Quân ta không thiện chiến dưới nước, mà thủy quân Long Triêu người đông, trang bị đầy đủ, hàng ngũ hùng mạnh. Nhưng Hải thành là cửa khẩu công phá thuận lợi nhất."

Thấy hắn vui lòng thảo luận cùng nàng, Lộ Ánh Tịch liền không do dự, giọng nói trong trẻo, thẳng thắn nói: "Long Triêu chiếm cứ thượng lưu sông, nên nắm lấy việc xuôi dòng dễ dàng, chỉ cần giương buồm thẳng tiến, rất nhanh chóng. Nếu quân ta đã ngược dòng rồi mạnh mẽ chiến đấu, thế nào cũng tổn thất nặng nề. Chi bằng ta thối lui và dụ địch đến nơi tiếp theo, rồi chuyển sang tấn công chỗ Bái Loan. Tuy địa thế Bái Loan hiểm trở, nhưng lục quân của ta thực lực rất mạnh, như vậy dễ dàng có phần thắng hơn."

Hoàng đế liếc mắt nhìn nàng một cái, chậm rãi nhếch môi nói: "Cái đó khác nào liều mạng đánh bừa."

"Đánh càng lâu càng hao phí lực lượng, càng thêm vô ích." Lộ Ánh Tịch bình tĩnh chống lại ánh mắt sắc bén của hắn.

"Ừ." Hoàng đế hờ hững lên tiếng, đôi mắt thâm sâu, sắc sảo.

Lộ Ánh Tịch bình thản ung dung nâng đũa ăn cơm, không cần phải nhiều lời nữa. Theo như nàng đoán, hắn đã sớm có ý nghĩ này trong đầu, nhưng chỉ mới cân nhắc mà chưa quyết định. Nếu chuyển sang lục chiến, xác thực Hoàng Triều có ưu thế hơn nhiều, nhưng cái giá phải trả để đánh hạ Hải thành cũng sẽ không ít. Nàng sẽ nhìn hắn lựa chọn thế nào. Đối với nàng, điều nàng mong muốn thấy nhất chính là Hoàng Triều từng chút một thôn tính Long Triêu, song song đó cũng bị tổn hại nghiêm trọng.

"Mấy ngày gần đây, Trẫm bộn bề chính sự, không rảnh dứt ra, nhờ Hoàng hậu đến Trai cung một chuyến." Hoàng đế chợt nói, ánh nhìn khóa chặt mặt nàng.

"Không biết Hoàng thượng muốn Thần thiếp đi Trai cung làm chuyện gì?" Lộ Ánh Tịch cảm thấy rất ngạc nhiên. Lẽ nào hắn còn chê hậu cung chưa đủ loạn?

"Hôm nay là sinh nhật Lăng nhi." Giọng điệu Hoàng đế trầm xuống, như có một loại vô lực kín đáo, chầm chậm nói: "Trẫm từng nhận lời Lăng nhi, mỗi năm đều tặng quà sinh nhật cho nàng. Nhưng mấy năm gần đây, nàng đều cự tuyệt nhận mọi vật châu báu ngọc ngà tầm thường Trẫm ban."

"Hoàng thượng muốn Thần thiếp tặng thay?" Lộ Ánh Tịch áng chừng dò hỏi, trong lòng thầm đoán. Hắn đã nói là vật tầm thường, tại sao không tặng quà từ tấm lòng?

"Không, chỉ cần thay mặt Trẫm nói một câu chúc sinh nhật vui vẻ là được." Hoàng đế thở dài một hơi, ấn đường chau chặt hiện rõ những vết nhăn, khó nén nổi mệt nhọc khó tan. Hắn biết, cái Lăng nhi muốn chính là cây mộc trâm kia. Mà cây mộc trâm đó đã bị hắn tự tay hủy hoại. Cũng giống như lời thề khi xưa, đã tan thành mây khói, e rằng không thể bù đắp.

"Vâng, Thần thiếp sẽ đi đến đó." Lộ Ánh Tịch dịu ngoan trả lời, không ngờ nhớ ra một chuyện, vội vã nói: "Hoàng thượng, hộp đồ trang sức của Thần thiếp sợ là cũng đã bị thiêu cùng."

"Cái gì?" Hoàng đế nhất thời nghe không hiểu, dừng một chút, bỗng ngộ ra, tức giận buột miệng nói: "Cây trâm Trẫm tặng nàng cũng bị cháy rụi?!"

"Chỉ sợ là…" Lộ Ánh Tịch hổ thẹn cúi đầu. Nàng đối với cây trâm kia hoàn toàn không để tâm đến, sao phải cất giấu bên mình như vật vô giá? Nếu đổi lại là Diêu Hiền phi, nhất định sẽ trân trọng giữ gìn, xem như tính mạng của bản thân.

"Nàng…" Hoàng đế như muốn nói gì đó, lại dừng lại, vẻ mặt rối rắm phức tạp.

Lộ Ánh Tịch cúi đầu không nói. Nàng biết cây trâm đó đối với hắn và Diêu Hiền phi đều có ý nghĩa đặc biệt. Nhưng với nàng mà nói, nó chẳng qua là một thủ đoạn hắn dùng với ý đồ làm dao động lòng nàng không hơn không kém.

"Trẫm tặng nàng cây mộc trâm đó, quả thực có dụng ý." Hoàng đế bỗng nhiên mở miệng, giọng nói trầm thấp đến tột cùng. "Nhưng mà, bây giờ Trẫm cảm thấy đã không tặng sai người." Chẳng nhẽ đây là ý trời? Hắn và Lăng nhi có duyên vô phận, còn hắn và Lộ Ánh Tịch lại có phận mà vô duyên?

"Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch ngước mắt nhìn hắn, nhỏ nhẹ nói: "Thực ra, một trái tim thành tâm đều quý giá hơn bất cứ quà tặng xa hoa nào." Phàm là nữ tử, đều mong muốn phu quân có lòng. Chỉ là phu quân định mệnh của nàng không biết đang ở chốn nào…

"Thành tâm?" Hoàng đế khẽ lặp lại, đăm chiêu suy nghĩ. Bảy năm trước, hắn đã trao trái tim thật tình không tính toán. Mà hiện tại, hắn đã không thể giao ra. Người khác vẫn luôn cho rằng bậc Đế vương vô tình, làm sao biết được mùi vị đấu tranh không có kết quả trong đó.

"Nếu có một ngày, sẽ không có sự tác động, ngăn cản từ bên ngoài, cũng không có sự tồn tại của Thần thiếp, Hoàng thượng có muốn phong Diêu Hiền phi làm Hoàng hậu hay không, vì nàng phế bỏ toàn bộ hậu cung phi tần?" Lộ Ánh Tịch ôn hòa hỏi, mang theo chút kỳ vọng và thăm dò không hay biết.

Hoàng đế giống như bị kinh sợ vì lời nói của nàng, giật mình nhìn nàng chằm chặp, không có cách nào chống đỡ.

"Hoàng thượng không yêu nàng…" Lộ Ánh Tịch êm dịu nói ra kết luận, đáy lòng không hiểu sao lại có chút vui sướng, nhưng tức thì được kiềm chế, đè nén nó xuống. Nước yếu ba ngàn, hắn sẽ không chỉ lấy một bầu nước[3], bất luận đối tượng là ai.

[3] Câu trên được dựa trên câu thơ "Mặc cho nước yếu ba ngàn, ta chỉ lấy một bầu nước" được trích trong cuốn Hồng lâu mộng; câu thơ ý nói có rất nhiều đối tượng có thể lui tới nhưng chỉ thích một người.

"Có lẽ… đúng là vậy." Hoàng đế ngập ngừng đáp, đôi mắt lóe ra ánh sáng khác thường, mâu thuẫn cùng đấu tranh lan rộng. Hắn đối với Lăng nhi, chỉ còn lại áy náy, thế nhưng trái tim hắn cũng không do đó mà trống không. Một bóng hình xinh đẹp khác, thẩm thấu vào trái tim hắn không một tiếng động, rất có thể xảy ra việc chiếm giữ trái tim hắn không buông.

Hai người im lặng nhìn nhau, khuôn mặt đều thản nhiên không loăn xoăn, chỉ có đáy mắt phập phồng gợn sóng, u tối tĩnh lặng biến đổi thất thường.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Sau giờ ăn trưa, Lộ Ánh Tịch ngồi kiệu đến Trai cung.

Sau khi bước qua cửa chính tiền điện, chủ nhân cung điện mới kính cẩn nghênh đón mời nàng ngồi, cung nữ dâng trà nóng. Diêu Hiền phi đứng bên cạnh, vẻ mặt hờ hững, khom người nói: "Không biết Hoàng hậu phượng giá, Thần thiếp không tiếp đón từ xa."

"Hôm nay là sinh nhật Diêu Hiền phi, ngươi không cần phải câu nệ như vậy." Lộ Ánh Tịch vươn tay tỏ ý cho nàng ta ngồi.

"Ngày sinh nhật của Thần thiếp, cũng không phải ngày đáng ăn mừng." Diêu Hiền phi vẫn không ngồi xuống, lời nói lạnh lùng, gương mặt bị hủy hoại nhan sắc thêm âm u.

"Nói thế nghĩa là thế nào?" Lộ Ánh Tịch không nén nổi cau chặt mày, nhìn bộ dạng Diêu Hiền phi thế này, đúng là không phải cố ý làm bộ làm tịch.

"Vào sinh nhật nhiều năm trước, phụ thân của Thần thiếp đã tạ thế." Diêu Hiền phi bất ngờ lạnh nhạt nói, đôi mắt phượng xinh đẹp nhuộm một mảng băng giá hiu quạnh.

Lộ Ánh Tịch khẽ thở dài, đứng dậy khỏi ghế, đến trước mặt nàng ta, ôn nhu nói: "Người đã mất rồi, người sống nên sống vì người đã mất. Hơn nữa, phải sống thật vui vẻ, sống thật hạnh phúc."

"Vui vẻ? Hạnh phúc?" Diêu Hiền phi như vừa nghe thấy một chuyện nực cười, thấp giọng bật cười, giọng nói lạnh lẽo đáng sợ. "Hoàng hậu nói đùa, Thần thiếp một lòng quy y cửa Phật, chỉ cầu yên ổn bình an, không cầu vui buồn thế tục."

Lộ Ánh Tịch âm thầm cúi đầu, cố nhịn để không bắt bẻ lời nói của nàng ta. Căn bản là không thể nào cắt đứt, sao phải lừa mình dối người?

Lặng im trong giây lát, nàng mới lại mềm mỏng mở miệng nói: "Diêu Hiền phi, Hoàng thượng ra lệnh cho Bản cung truyền đạt lại một câu nói của Hoàng thượng. Chúc nàng sinh nhật vui vẻ, an khang như ý." Diêu Hiền Phi nhếch môi, vẽ ra một đường cong cong nhưng không cười, cung kính trả lời: "Thần thiếp đa tạ những lời vàng ngọc của Hoàng thượng."

"Khối ngọc bội là ngọc cổ trừ tà mà Bản cung đeo từ thuở nhỏ. Chúc ngươi cát tường." Lộ Ánh Tịch tháo ngọc bội đeo bên hông, đưa cho nàng ta. Tuy rằng Hoàng đế không có chuẩn bị quà, nhưng nàng không thể thất lễ, đến tay không.

Khối bảo ngọc long lanh, trong suốt sáng bóng, nắm trong tay cảm thấy lành lạnh, trơn bóng nhẵn mịn. Thế nhưng Diêu Hiền phi cũng không hề liếc mắt đến một cái, chỉ nắm trong tay.

Tất cả cử động của nàng ta, Lộ Ánh Tịch đều lưu lại trong mắt, cũng không để bụng, chỉ khách sáo nói: "Vốn muốn mở buổi tiệc rượu mừng sinh nhật cho ngươi, nhưng nhớ tới ngươi ăn chay lại thích yên tĩnh, nên lại thôi không làm nữa. Bản cung cũng không tiếp tục làm phiền, hôm khác trở lại thỉnh giáo ngươi đạo lý Phật pháp."

"Cung tiễn Hoàng hậu." Diêu Hiền phi khuỵu gối, thực hiện đầy đủ lễ nghi.

Lộ Ánh Tịch chỉ cảm thấy bao quanh Trai cung là bầu không khí áp lực, nên xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Ra khỏi cửa, nàng mới dừng chân lại dưới bậc thềm trước điện, khóe mắt dò xét xung quanh, liếc nhanh qua một người đang đứng ngay khúc cua trên hành lang cách đó không xa.

Nàng tưởng rằng đó là Hàn Thục phi, nhưng khi tập trung nhìn kỹ, thì vô vùng kinh ngạc. Đúng là sư phụ! Sao sư phụ lại tới đây? Đến thăm hỏi Diêu Hiền phi? Giữa bọn họ, kết cục tồn tại vướng mắc như thế nào?

Nàng ra lệnh cung nữ và thái giám theo hầu phải đứng yên tại chỗ, một mình đi đến chỗ gấp khúc trên hành lang dài.

"Sư phụ." Khi nàng đã đến gần, mới lên tiếng gọi.

"Ánh Tịch." Nam Cung Uyên lộ ra nụ cười nhã nhặn nồng hậu, mắt liếc qua bàn tay phải được bao bọc trong lớp băng dày của nàng, căn dặn: "Trước khi vết thương kết vảy, ngươi sẽ cảm thấy ngưa ngứa, nhưng phải nhớ không được gãi."

"Vết sẹo nhất định sẽ lưu lại, da thịt trên lòng bàn tay cũng sẽ không đầy đặn như trước, vậy thêm vài dấu tích gãi ngứa cũng chẳng sao." Lộ Ánh Tịch mỉm cười châm chọc bản thân nói: "May mà không phải bị thương ở mặt, nếu không thì thật sự sẽ không nhận ra người luôn."

Nam Cung Uyên nghe thế sắc mặt nặng nề trông thấy, nghĩ đến khuôn mặt mang theo vết sẹo hung ác của Diêu Hiền phi, không khỏi thở dài một hơi.

"Sư phụ?" Lộ Ánh Tịch nghi hoặc nhìn y, khó hiểu hỏi: "Sao sư phụ ở đây? Trai cung có người bị bệnh sao?"

"Ta muốn trị hết vết thẹo dao rạch trên mặt Diêu Hiền phi." Đôi mắt đen sâu thẳm cô đơn như cái giếng sâu không thấy đáy của Nam Cung Uyên, lúc này lại đang xao động ánh sáng nhu hòa long lanh.

"Sư phụ đã biết Diêu Hiền phi từ trước?" Lộ Ánh Tịch càng cảm thấy bất thường ngờ vực. Nàng chưa thấy ánh mắt dịu dàng như vậy của sư phụ lộ ra ngoài.

"Rất lâu rất lâu trước đây, đã biết nhau." Nam Cung Uyên dường như đang nhớ lại những tháng ngày khi xưa, trên môi hiện lên nụ cười ấm áp. Nhưng chỉ trong chốc lát, ánh mắt dần dần tối lại, khó chịu đi.

"Thanh mai trúc mã?" Lộ Ánh Tịch không dằn được lòng hiếu kỳ, truy hỏi đến cùng.

Nam Cung Uyên thu lại nụ cười, trầm mặc một lúc lâu, sau cùng vẫn không có lời đáp.

Thấy y giấu kín như bưng, Lộ Ánh Tịch dần cảm thấy trong lòng như có con kiến khẽ cắn, ngứa ngáy khó chịu. Không phải sư phụ và Diêu Hiền phi từng có một quãng thời gian yêu nhau chứ? Nhưng mà mối tình đầu của Diêu Hiền phi không phải là Hoàng đế sao?

"Ánh Tịch, ngươi có để ý đến quá khứ kinh khủng của một người không?" Nam Cung Uyên nhàn nhạt lên tiếng, hỏi một vấn đề kỳ lạ.

"Vậy phải xem quá khứ kia là của ai." Lộ Ánh Tịch vòng vo không trả lời thẳng, mà bảo lưu vấn đề.

"Nếu là quá khứ của ta?" Nam Cung Uyên lại hỏi, con ngươi đen lại bị nhuộm kín một tầng tối tăm khó phân biệt được.

"Kinh khủng là chỉ cái gì?" Nàng theo bản năng thấp giọng hỏi.

"Xấu xa, dơ bẩn, quá quắt, khó coi." Nam Cung Uyên cũng hạ thấp giọng, nghe qua có chút mơ hồ không rõ.

"Sư phụ…" Nàng cảm thấy trái tim tự dưng không thể điều khiển bắt đầu đập dồn dập, kịch liệt hoảng loạn, đáy lòng nảy sinh một cảm giác bi thương rõ rệt, rùng mình ớn lạnh.

Quá khứ của sư phụ, thời gian đã qua trước khi y mười lăm tuổi ra sao, nàng đã từng hỏi qua, nhưng sư phụ tuyệt nhiên không đề cập đến. Là một đoạn ký ức đau thương không có ánh sáng sao? Nếu như vậy, nàng thà rằng không nghe. Nàng không muốn sư phụ vạch trần vết sẹo cũ, sẽ lại thêm một lần đau đớn.

Thấy y muốn nói, nàng vội vàng chặn ngang nói chen vào: "Sư phụ, Ánh Tịch bỗng nhớ còn có chuyện đợi xử lý, con về Thần cung trước!"

Lời nói còn chưa dứt, nàng đột ngột xoay người, rảo bước rời đi, vội vã giống như có thú dữ đang rượt theo.

Nam Cung Uyên chăm chú nhìn theo bóng lưng nàng, trên môi nở nụ cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 32: Tự nhiên chen ngang

Khi đã ngồi trên kiệu, Lộ Ánh Tịch nhắm hai mắt, trong lòng bức bối, hỗn loạn.

Nàng đang sợ điều gì? Vì cái gì nàng không dám nghe quá khứ đã qua của sư phụ? Nàng sao lại không hiểu cơ chứ, bản thân nàng nhất quyết không phải sợ không tiếp nhận được điều "kinh khủng" mà sư phụ đã nhắc tới, mà là…

Nàng cho tới bây giờ cũng không ngờ, hóa ra tình yêu lại là việc kỳ diệu như vậy. Nàng nhất định sợ sư phụ đối xử chân thành với nàng, lại sợ sư phụ không hề giữ lại mà nói rõ đầu đuôi cho nàng biết.

Đáng lẽ ra nàng phải cảm thấy vui mừng nhảy cẫng lên, bởi vì sư phụ sẵn lòng chia sẻ mọi thứ trong sinh mạng này với nàng, bất luận cuộc sống vui vẻ, hay là cuộc sống đau buồn. Thế nhưng, nàng lại chợt nhát gan dừng bước.

Dọc đường đi tinh thần nàng hoảng hốt, ngẩn ngơ. Trở lại Thần cung, Lộ Ánh Tịch đến ngồi trước bàn trang điểm, giật mình sững sờ.

Trên mặt gương đồng cao bằng nửa thân người, hiện lên một dung mạo tuyệt sắc vô song, đôi mắt trong veo, đen huyền như bầu trời đêm.

Rành rành quen thuộc như vậy, lại dường như có chút xa lạ. Con ngươi đen láy kia không cố định một chỗ, hào quang tươi sáng, nhưng lại như ẩn chứa một nỗi buồn vu vơ.

Thay đổi! Nàng thấy rằng đã có thứ gì đó đổi thay, nhưng lại không nói rõ được đã thay đổi ở đâu. Loại cảm giác này, tựa như có hàng nghìn hàng vạn dây leo mềm mại quấn chặt trái tim nàng, có một chút đau nhức, một chút chua chát.

"Ánh Tịch?" Một âm thanh trầm thấp nhưng mạnh mẽ, ở ngay sau lưng nàng vang lên.

Nàng quay đầu lại, đập vào mắt chính là khuôn mặt tuấn lãng, góc cạnh rõ rệt. Đương nhiên, đó không phải là sư phụ.

"Hoàng thượng." Nàng đứng lên, trấn tĩnh mỉm cười với hắn, "Thần thiếp đã đến Trai cung, thành tâm chúc thọ Diêu Hiền phi."

"Ừm." Hoàng đế cũng bình thản mỉm cười, ánh mắt sâu lắng như hồ sâu, giống như vô tình hỏi thăm mà mở miệng nói: "Nàng có khỏe không?"

"Hoàng thượng đã có lòng, sao không tự mình đến đó xem?" Nàng chợt cảm thấy chán ghét, chán ghét tất cả những hành động việc làm mờ ám khó hiểu. Hoàng đế nếu đã khó quên tình cũ, sao không dứt khoát kiên trì đến cùng, gắng sức làm gương vỡ lại lành.

"Lăng nhi làm nàng nổi cáu sao?" Hoàng đế nhíu chặt hai hàng lông mày rậm, thắc mắc hỏi.

"Không có." Lộ Ánh Tịch khẽ lắc đầu, phảng phất trong lồng ngực có một luồng khí khó chịu ứ nghẹn ở đó, đến mức khiến nàng hết sức bực bội.

"Nếu vậy, nàng có tâm sự?" Ánh mắt nhạy bén của Hoàng đế lướt qua nàng, tuy là một câu hỏi, nhưng khẩu khí chắc chắn. Có thể nhìn ra nàng không giống thường ngày, không hề nguội lạnh, lòng có phiền não, cáu kỉnh.

"Hoàng thượng, vết sẹo trên mặt Diêu Hiền phi, nguyên do từ đâu tạo thành?" Lộ Ánh Tịch không đáp, hỏi ngược lại.

Hoàng đế ngẩn người, khuôn mặt anh tuấn dần ảm đạm, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng tích tụ nhiều năm.

Hắn bỗng dưng xoay người, đưa lưng về phía nàng, trầm giọng mở miệng: "Năm đó, Trẫm nỗ lực gánh chịu dị nghị của quần thần, khăng khăng nạp nàng làm phi tần. Tuy không phải là Hậu vị, song lúc đó hậu cung trống không, chỉ có hơn mười tú nữ, nàng cũng đồng ý mà không có kháng nghị quyết liệt."

Lộ Ánh Tịch không hé răng, im lặng lắng nghe. Nàng có thể đoán rằng, Diêu Hiền phi năm xưa, chắc chắn trong lòng mang khát khao mãnh liệt, chờ đợi Hoàng đế đến cuối cùng sẽ đem chiếc mũ Hoàng hậu đội lên đầu nàng ta. Chỉ tiếc, áp lực triều đình vượt xa sự tưởng tượng của một nữ tử trong giới giang hồ. Khi đó Hoàng đế phải chịu đựng những chỉ trích, chê trách cùng buộc tội ra sao, chưa chắc Diêu Hiền phi đã có thể thấu hiểu.

"Điều Trẫm chỉ có thể làm được đó là để trống vị trí Hoàng hậu, nhưng vị trí tứ phi, vẫn cần phải đầy đủ. Cơ nghiệp khi đó của Trẫm chưa ổn định, không thể mù quáng thỏa hiệp nhường nhịn." Hoàng đế ngữ điệu thấm mệt, ho khan một tiếng, khôi phục lại giọng điệu lạnh lùng, mới nói tiếp: "Sau này Lâm Đức phi vào cung, rồi mang long thai. Trong cung mọi người đều bàn luận sôi nổi, cũng phỏng đoán xem Trẫm có lập Lâm Đức phi làm Hoàng hậu hay không. Lăng nhi đâm sinh ra khủng hoảng, tìm Trẫm đối chất, nhất định bắt Trẫm phải hứa, tuyệt đối không thể phong Hậu."

Dừng lại phút chốc, hắn chậm rãi xoay người lại, rồi nói: "Đời người phù phiếm qua đi. Đừng nhắc lại."

"Vâng." Lộ Ánh Tịch khe khẽ lên tiếng, "Đời người phù phiếm qua đi. Chỉ còn đọng lại nụ cười biệt ly."

Dường như mỗi người đều có dĩ vãng xa xăm, sư phụ, Hoàng đế, Diêu Hiền phi, thậm chí ngay cả Phạm Thống cũng có một quá khứ không giống người khác.

Năm Lâm Đức phi mang thai công chúa, trước khi lâm bồn đã bị thương, nên khó sinh rồi mất. Chuyện này, nói vậy là có liên quan đến Diêu Hiền phi? Có phải Diêu Hiền phi tự trách hổ thẹn với lương tâm, nên mới hủy hoại dung nhan, nhằm đền tội nghiệt đã gây ra? Thực là khó đoán, có lẽ có một ngày Hoàng đế sẽ kể cho nàng nghe, nhưng xem ra sẽ không phải là hôm nay.

"Theo Trẫm biết, Hoàng hậu từ nhỏ đã thường xuyên xem và thuộc binh thư, am hiểu binh pháp." Hoàng đế nói chuyện vòng vo, nhìn nàng chằm chặp, từ từ nói: "Hơn nữa, đối với địa hình từng quốc gia đều đã nghiên cứu, có thể nắm rõ trong lòng bàn tay."

"Hoàng thượng quá khen. Thần thiếp chẳng qua quá rảnh rỗi nhàn hạ nên tiện tay lật xem một ít binh thư mà thôi." Lộ Ánh Tịch cười nhạt, đôi mắt lóe sáng. Hắn muốn nàng giúp hắn?

"Trẫm muốn nghe chút cách nhìn của Hoàng hậu. Vùng Bái Loan, nhiều núi non hiểm trở, rừng rậm kéo dài trăm dặm, quân địch dễ dàng thiết lập cạm bẫy, quân ta muốn tấn công ồ ạt, e là sẽ hao binh tổn tướng." Hoàng đế dán mắt nhìn nàng, theo dõi từng biểu hiện như đang dò xét thái độ của nàng.

Lộ Ánh Tịch vẫn cười như thường, trả lời: "Vốn đã sớm nghe danh tiếng Trấn quốc đại tướng quân Tư Đồ Thác dũng mãnh thiện chiến. Thần thiếp tin tưởng Tư Đồ tướng quân chinh chiến trên sa trường bao năm, nhất định có khả năng nghĩ ra kế sách đối phó."

"Nói như vậy, Hoàng hậu keo kiệt không chịu chỉ dạy cho." Hoàng đế nhướng mày lên cao, liếc xéo nàng.

Lộ Ánh Tịch cúi thấp người, kính cẩn nói: "Từ chỉ dạy kia, Thần thiếp hổ thẹn không dám nhận. Thần thiếp chưa bao giờ ra chiến trường, không dám tùy tiện tung lý luận suông."

"Nếu có cơ hội, Hoàng hậu có hứng thú tự mình trải nghiệm, tận mắt chứng kiến khói lửa chiến tranh?" Hoàng đế cũng không thúc ép, ngược lại nhàn hạ hỏi.

"Thần thiếp thân tại cung cấm, có lẽ không có duyên tận mắt thấy." Lộ Ánh Tịch ơ hờ cười nói. Thực ra với việc công phá Bái Loan, trong lòng nàng đã có sách lược, nhưng nàng không thể thảo luận nghiên cứu cùng hắn. Chắc hẳn hắn cũng biết rõ, nàng sẽ vui sướng biết bao khi thấy Hoàng Triều và Long Triều lưỡng bại câu thương.

"Cái đó cũng không chắc." Hoàng đế mong ngóng nhìn nàng. Ánh mắt cháy bỏng rất đặc biệt, "Biết đâu có một ngày trong tương lai không xa, nàng và Trẫm đều có cơ hội thân chinh trên chiến trường."

Lộ Ánh Tịch chỉ cười miễn cho ý kiến. Đúng, quả thực có khả năng đó. Nhưng mà, đến lúc đó nàng và hắn sẽ không phải là phu thê kề vai sát cánh, mà là kẻ địch tranh đấu.

"Ánh Tịch, vào lúc này Trẫm muốn nói với nàng một câu." Trong đôi mắt sáng của Hoàng đế dần dần trở nên ôn hòa gần gũi, lời nói trầm ấm, "Hiện tại, những lúc nàng ở trước mặt Trẫm, nếu không muốn cười có thể không cười. Trẫm sẽ không cấm nàng tự do vui buồn. Nàng cũng không cần miễn cưỡng lấy lòng Trẫm cho có lệ."

"Vâng." Lộ Ánh Tịch vẫn giữ bộ mặt tươi cười, ngoan ngoãn vâng lời đáp. Gần vua như gần cọp, nàng có thể nào lơ là cảnh giác, thả lỏng tâm hồn, theo tâm trạng muốn vui muốn buồn?

Hoàng đế khe khẽ lắc đầu, bất đắc dĩ than thở: "Nàng vẫn luôn không tin Trẫm. Cho dù chỉ là tín nhiệm trong chốc lát cũng không dám thử."

Lộ Ánh Tịch giương mắt nhìn hắn, vẫn không đáp trả. Nàng không phải không dám tin, mà là không thể tin.

Hoàng đế cũng trầm lặng theo, không nói chỉ đối mắt nhau. Hắn là Đế vương cao quý của một nước, giẫm dưới chân biên cương vạn dặm, ngạo nghễ nhìn thiên hạ. Thế nhưng, cũng có những thứ hắn không chiếm được. Phải chăng càng không chiếm được, càng muốn có cho bằng được?

***

Đêm đó, sau bữa tối, Lộ Ánh Tịch thong thả đến đình nghỉ chân ở tiền đình hóng mát ngắm cảnh.

Cơn gió đầu thu oi bức có chút khác thường, hiu hiu lướt qua mặt hồ xanh biếc bên cạnh đình, chẳng mấy khó khăn làm mặt nước lăn tăn gợn sóng.

Lộ Ánh Tịch nhìn những ngọn đèn lồng xa xa trước mặt, những mái hiên ngọc lưu ly lộng lẫy phát sáng lấp lánh, điểm trên đó những ánh đèn sáng rực, như bầu trời đêm đầy sao.

Nàng chuyển tầm nhìn hướng về phía Trai cung, cố định ánh mắt nhìn chằm chằm, thật lâu không dời đi. Nàng nhớ đến một lần, sau khi nàng đến thăm hỏi Diêu Hiền phi, Diêu Hiền phi liền phóng hỏa đốt phòng thưởng trà. Mà lần này, sẽ bình an vô sự sao?

Trong đầu vừa xuất hiện suy nghĩ đó, liền thấy cung nữ vội vội vàng vàng chạy tới, hoảng hốt hành lễ: "Hoàng hậu nương nương phượng an!"

Lộ Ánh Tịch thầm than thở trong lòng, lên tiếng hỏi: "Hoảng loạn vì chuyện gì?"

Cung nữ quỳ gối xuống thềm đá trên đình nghỉ mát, vội vã thưa: "Bẩm Hoàng hậu, thương tích của Hoàng thượng chuyển biến xấu, mời nương nương cấp tốc quay về tẩm cung!"

Lộ Ánh Tịch kinh hãi, tâm trạng cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Không kịp hỏi nhiều, nàng lập tức rảo bước nhanh chóng quay lại tẩm cung.

Cửa phòng ngủ đóng chặt, hai gã thái giám sắc mặt lo âu đang đứng canh ở bên ngoài. Sau khi Lộ Ánh Tịch hỏi qua tình hình cụ thể, cũng không đẩy cửa tiến vào, chỉ bình lặng đứng chờ ở bên ngoài. Nàng chỉ sợ rằng không phải chỉ đơn giản là vết thương chuyển xấu như vậy, chỉ không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì lại khiến Hoàng đế tức giận đến mức tác động đến chỗ bị thương?

Đại khái qua khoảng một khắc, Thái y lui ra ngoài, hành lễ với Lộ Ánh Tịch nói: "Long thể Hoàng thượng không đáng ngại, chỉ là vết thương hơi toác ra, cần tĩnh dưỡng nhiều hơn."

Lộ Ánh Tịch nhíu mày, không truy hỏi nguyên do, đi thẳng vào trong phòng.

Hoàng đế đang dựa lưng vào nhuyễn tháp, lông mày cau chặt lại, sắc mặt không tốt, mơ hồ có vài phần tái nhợt và hung ác, nham hiểm.

"Hoàng thượng?" Nàng đến gần, khẽ khàng hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Vết thương của Hoàng thượng đã hồi phục rất tốt, khi không lại toét ra thế?"

Hoàng đế mở mắt, lạnh lùng liếc mắt qua nàng, nhếch làn môi mỏng nhưng không nói.

Lộ Ánh Tịch không khỏi nghi ngờ, lẽ nào sự việc có liên quan đến nàng? Ánh mắt nàng xẹt qua bàn tay phải băng bó trắng toát đang run run của hắn, nàng phỏng đoán rằng khi ấy có thể hắn đã nghe thuộc hạ bẩm báo tin tức gì đó, giận dữ đập bàn một cái, làm chấn động đến vết thương.

Nàng lại thử thăm hỏi một lần nữa, nhẹ nhàng nói: "Nhát kiếm trước đó mặc dù chưa tổn hại đến trái tim, nhưng cũng tổn hại đến kinh mạch. Hoàng thượng, ưu sầu phẫn nộ đều có thể ảnh hưởng đến sức khỏe, giải sầu tiêu buồn mới có thể hết bệnh mau chóng."

Ánh mắt Hoàng đế băng giá bức người, âm trầm trở miệng: "Giải sầu? Trẫm sao có thể giải sầu! Hoàng hậu và Nam Cung Uyên dây mơ rễ má, Trẫm cũng cố gắng bỏ qua. Nhưng không nghĩ đến Nam Cung Uyên lại to gan lớn mật, được một tấc lại muốn tiến một thước! Nàng nói xem, Trẫm dùng cái gì giải sầu?"

"Thần thiếp không rõ, Hoàng thượng sao lại nói những lời ấy?" Lộ Ánh Tịch trấn tĩnh tinh thần, nghiêm túc trả lời bình thường như mọi khi. Hoàng đế điều tra được điều gì sao? Hay là sư phụ đã làm gì?

Hoàng đế hừ lạnh liên tiếp, chống người ngồi thẳng, dựa lưng ra sau, liếc mắt về phía nàng, vẻ mặt âm u dọa người.

"Hoàng hậu, nàng đừng nói với Trẫm, nàng hoàn toàn không biết chuyện gì?" Ánh mắt của hắn như lưỡi dao sắc nhọn, phóng thẳng về phía nàng, "Lúc chiều thần trí thấp tha thấp thỏm, tâm trạng không vui, chính là vì Nam Cung Uyên mà buồn bã, đau khổ phải không?"

Lộ Ánh Tịch giật mình, mở miệng phản pháo theo phản ứng bản năng: "Hoàng thượng đây là miễn cưỡng gán ghép! Thần thiếp vui buồn thế nào, sao lại bị ảnh hưởng bởi người khác? Chỉ e là buồn vui của Hoàng thượng mới đúng là dễ dàng bị nữ nhân nào đó ảnh hưởng!"

Lời vừa thoát ra khỏi miệng, nàng nhất thời kinh ngạc. Hoàng đế bị ai ảnh hưởng, có liên quan gì tới nàng đâu? Nàng việc gì phải giận dữ như vậy? Không đúng, nhất định là nàng bực bội vì hắn lăng mạ sư phụ, mới xúc động mà bộc phát như vậy!

Hoàng đế nhếch môi cười nhạt, băng trắng trên ngực ló ra ngoài vạt áo đang mở banh ra, bị thấm đỏ màu máu tươi, nhìn qua càng cảm thấy rợn người.

"Hôm nay Trẫm sẽ nhìn kỹ, nàng có chịu ảnh hưởng từ sư phụ tốt của nàng hay không?!" Ngữ khí của hắn cực kỳ lạnh lẽo như đang ở âm phủ, đáy mắt như có hai khối thuốc nổ bằng băng muốn bắn ra ngoài.

"Thần thiếp lỡ lời, mong Hoàng thượng thứ tội." Lộ Ánh Tịch hòa hoãn nói, toàn thân khẽ khom xuống, "Nhưng không rõ rốt cuộc sư phụ đã làm chuyện gì, lại làm cho Hoàng thượng mặt mày tức giận như vậy?"

Hoàng đế nhếch môi tạo nên độ cong sắc bén, bỗng nâng giọng hét lớn: "Truyền ý chỉ của Trẫm! Sai cấm vệ quân áp giải Nam Cung Uyên vào thiên lao, đợi Trẫm tự mình thẩm vấn!"

Chỉ lúc sau, vang lên âm thanh cung kính đáp lại bên ngoài phòng: "Vâng, Hoàng thượng! Nô tài lập tức đi tuyên chỉ."

Lộ Ánh Tịch trong lòng khẩn trương, nhưng trên mặt không để lộ vẻ lo lắng bất an, chỉ dịu dàng hỏi: "Bạo gan hỏi Hoàng thượng, sư phụ phạm phải tội gì mà bắt nhốt ở thiên lao?" Nếu như là có quan hệ tới Diêu Hiền phi, thì đó là việc xấu trong nhà, cho rằng Hoàng đế cũng không muốn lọt ra ngoài. Chỉ có điều dựa vào tính cách của Hoàng đế, thì không đến mức lén xử tử sư phụ, nhưng cũng sẽ không nương tay áp dụng các loại cực hình.

Nàng chìm đắm trong suy nghĩ riêng, trong lòng càng thêm lo lắng sầu não. Lúc nàng ngước mắt nhìn Hoàng đế, đã thấy hắn cau mày nhìn nàng chằm chặp, vẻ dữ dằn trên mặt không giảm, mà càng thêm tàn bạo buốt giá.

Trong lòng nàng thấp thỏm không yên, cố gắng nhẫn nại, chỉ âm thầm nắm chặt tay. Xem ra chuyện lần này không phải chuyện đùa, sư phụ gặp nạn rồi.

"Nam Cung Uyên đêm hôm khuya khoắt dám xông vào Trai cung, cả gan lẻn vào phòng ngủ của Diêu Hiền phi, mưu đồ làm loạn, bụng dạ khó lường. Luận tội đáng chém!" Hoàng đế lạnh giọng nó, lại bồi thêm một câu nói lạnh lùng: "Hoàng hậu muốn cầu xin thay y, Trẫm khuyên nàng không nên tốn hơi tốn sức làm gì cho mệt!"

"Hoàng thượng, có thể có nội tình khác." Lộ Ánh Tịch thần sắc điềm tĩnh, đều đều nói: "Hay là nên truyền Diêu Hiền phi đến đây, hỏi vài câu cho rõ tình hình cụ thể."

Hoàng đế ánh mắt bỗng tăm tối, lần thứ hai cất to giọng nói: "Tuyên Diêu Hiền phi yết kiến!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 33: Bỗng nhiên bùng nổ

Diêu Hiền phi thong dong đến, áo váy lụa là trắng tinh khôi, càng tăng thêm vẻ thướt tha bồng bềnh nhưng hờ hững.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu!" Nàng ta vừa bước vào trong điện, liền lập tức quỳ xuống hành lễ, cung kính cúi đầu, nhưng mặt không chút biểu cảm.

Hoàng đế nghiêng người dựa vào nhuyễn tháp, sắc mặt âm u trước sau như một, chẳng hề mở miệng, cũng không ra hiệu cho nàng ta đứng dậy.

Lộ Ánh Tịch thầm thở dài, lấy giọng ấm nồng mở miệng nói: "Diêu Hiền phi, nghe nói tối nay Trai cung xảy ra chút chuyện. Hãy kể lại tình huống ra sao, ngươi vui lòng nói rõ ràng, tỉ mỉ."

Diêu Hiền phi ngẩng đầu nhìn nàng, một đôi mắt phượng tuyệt đẹp ẩn chứa ánh sáng lạnh băng, khẩu khí không ôn nhu như trước mà trả lời: "Bẩm, chuyện Hoàng hậu muốn nhắc đến là nửa canh giờ trước, Nam Cung Uyên đến trước Trai cung, cầu kiến Thần thiếp. Thần thiếp một mực không thích gặp người khác, nên bảo cung nữ đuổi Nam Cung Uyên rời khỏi đó. Nhưng Nam Cung Uyên thần y vẫn rất kiên trì, ngoan cố xông vào, rồi mạnh mẽ nói, y muốn trị hết vết sẹo trên mặt Thần thiếp."

Lộ Ánh Tịch nghe xong nhíu mày. Trên thực tế rõ ràng là sư phụ lặng lẽ đột nhập Trai cung, muốn lén thuyết phục Diêu Hiền phi. Những lời nói này của Diêu Hiền phi ngược lại còn bảo vệ sư phụ.

"Phải không?" Hoàng đế lạnh lùng nhả ra hai từ, ánh mắt sâu hun hút như đầm băng.

"Vâng." Diêu Hiền phi khẳng định một lời hết sức kiên định. "Mặc dù có câu lương y như từ mẫu, nhưng Nam Cung Uyên không để ý đến cấp bậc lễ nghĩa, làm trái với cung quy, về lý nên khiển trách. Huống hồ, Thần thiếp vốn không muốn trị khỏi vết sẹo lâu năm này."

Ánh mắt Hoàng đế lại bắn ra tia sáng lạnh căm, bờ môi khẽ nhếch, nhưng cuối cùng cũng kiềm chế. Diêu Hiền phi không ngờ lại giải vây cho sư phụ, từ trọng tội tử hình chuyển sang mức độ nhẹ hơn, chỉ là tội thất lễ mà thôi. Nếu nàng ta lại mở miệng xin tha, thì sẽ không giống đổ thêm dầu vào lửa.

"Phạt đánh năm mươi trượng, bị giam trong ba ngày. Hoàng hậu, Hiền phi, các nàng thấy Trẫm xử phạt như vậy, đã được chưa?" Ánh mắt Hoàng đế buốt giá, lướt qua Diêu Hiền phi đang quỳ dưới nền nhà, sau đó chuyển qua trên người Lộ Ánh Tịch.

"Hoàng thượng anh minh." Hai nữ tử hai miệng một lời đồng thanh đáp.

Hoàng đế thấp giọng cười nhạt, mở giọng châm chích, mỉa mai: "Hoàng hậu cùng Hiền phi phối hợp ăn ý, khiến Trẫm trông thấy vui mừng quá đỗi."

Diêu Hiền phi mặt không đổi sắc, nhàn nhạt nói: "Tự tìm lối đi, tự lo thân mình là tốt nhất!"

Diêu Hiền phi nhấc váy đứng dậy, hướng Lộ Ánh Tịch khẽ cúi đầu chào, mặc nhiên không một tiếng động rời khỏi.

Lộ Ánh Tịch mang trong lòng vô số thắc mắc, đáng tiếc không có người có thể giải đáp cho nàng. Mà lúc này, sư phụ không tránh được phải chịu một trận đau rát da thịt. Nhưng về điểm này, nàng cũng không lo lắng lắm, bởi vì sư phụ đã sớm âm thầm khôi phục nội lực. Điều nàng lo nhất lúc này, đó là Hoàng đế chưa hết giận, sẽ khai đao với nàng.

"Lộ Ánh Tịch!" Một tiếng quát chói tai bất ngờ vang lên, làm tâm tư đang phiêu dạt của nàng hoảng hồn quay trở lại.

"Hoàng… Hoàng thượng?" Trong lòng nàng chợt rúng động, cúi đầu kêu một tiếng.

"Ngươi nói rõ ràng cho Trẫm!" Hoàng đế bỗng đứng bật dậy, thân hình cao lớn tàn ác lạnh thấu xương từng bước đến gần nàng.

"Hoàng thượng muốn Thần thiếp nói cái gì?" Lộ Ánh Tịch cũng lui từng bước về phía sau theo bản năng, chẳng hiểu vì sao lồng ngực phập phồng theo nhịp tim dồn dập liên hồi. Hơi thở rắn rỏi chỉ thuộc riêng hắn bao phủ toàn thân nàng, cực kỳ sắc bén cũng vô cùng nóng bức.

"Nam Cung Uyên rốt cuộc muốn gì? Ngươi chớ nói ngươi không biết! Với quan hệ giữa ngươi và Nam Cung Uyên, chuyện của y ngươi há có thể không biết!" Hoàng đế sấn sổ lấn tới, từng bước bức bách nàng, thân hình thẳng tắp đè thấp xuống, đôi mắt u tối nhìn thẳng, nhốt nàng vào trong đó.

Lộ Ánh Tịch dừng chân đứng lại, lưng nàng đập vào cạnh bàn ở phía sau cái bốp, xương sống ở thắt lưng phát đau.

“Thần thiếp không có bản lĩnh phi thường, sao biết được mọi chuyện?” Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, đôi mắt thẳng thắn trong sáng.

Hoàng đế nắm những sợi tóc dài lưa thưa buông suôn trước ngực của nàng, dữ tợn hất ra. Bàn tay hắn quấn quanh chiếc cổ lành lạnh của nàng.

Hắn mạnh tay dùng sức, lòng bàn tay nóng hổi có thể đốt cháy người, kề sát cổ của nàng không một kẽ hở, cuối cùng khiến nàng đau đớn như bị ngàn mũi kim chọc thủng.

“Hoàng thượng.” Nàng nỗ lực ổn định tinh thần, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đáy mắt ngập tràn hiểm ác âm u của hắn, nhẹ giọng lên tiếng: “Thần thiếp ngu dốt, không rõ Hoàng thượng đến tột cùng là đang cáu gắt chuyện gì. Là liên quan tới Diêu Hiền phi? Hay là liên quan đến Thần thiếp?”

“Ngươi và nàng ấy, đều là nữ nhân của Trẫm!” Hoàng đế nói những lời đó, mạnh mẽ vang vọng, lạnh lẽo nghiêm túc, bao hàm vô số thâm ý.

Lộ Ánh Tịch bỗng nhiên cong cong khóe môi, nở nụ cười thanh thoát xinh đẹp, đôi mắt phát sáng rực rỡ chói mắt.

“Cười cái gì?” Hoàng đế nheo mắt, tạo thành một đường nhìn mỏng sắc nhọn.

“Thực ra Hoàng thượng cũng không phải quan tâm một nữ tử nào, chỉ có quan tâm đến mặt mũi của bản thân.” Lộ Ánh Tịch lớn mật làm càn nói thẳng: “Hoàng thượng hoài nghi Thần thiếp cấu kết cùng người khác, vì vậy nổi giận. Nhưng Thần thiếp chưa bao giờ nghĩ rằng bởi vì Hoàng thượng yêu Thần thiếp, nên mới căm giận khó nguôi ngoai. Mà hôm nay Hoàng thượng lại hoài nghi Diêu Hiền phi, không phải lúc trước Hoàng thượng đã thừa nhận không yêu nàng ta sao? Đã như vậy, còn quan tâm để ý sao?”

Đôi tay Hoàng đế mơ hồ run rẩy, không phải do bị chọc trúng bí mật nội tâm nên hoảng hốt, mà là nổi quạu cáu tiết, cuồng phong nổi lên!

Lộ Ánh Tịch không lùi bước, vẫn một mực mở miệng nói không nể nang, từng tiếng từng chữ rõ ràng: “Hoàng thượng có nghĩ tới hay không, biết đâu tất cả đều là lòng nghi ngờ bị ma xui quỷ khiến của Hoàng thượng? Những chuyện hư ảo giả dối này, chỉ là do Hoàng thượng tưởng tượng ra, hoàn toàn không có căn cứ! Hoàng thượng cứ mãi nói Thần thiếp không tin tưởng Hoàng thượng, nhưng chính Hoàng thượng lại không thật sự tin cậy bất kỳ ai không phải sao? Đến ngay cả nữ tử người từng yêu, cũng không chiếm được tín nhiệm đơn giản nhất của Hoàng thượng!”

Khuôn mặt anh tú của Hoàng đế lạnh lẽo đến cực điểm, hai bên thái dương nổi gân xanh, co giật liên tục, trong mắt phát ánh lửa hừng hực, giống như muốn thiêu hủy toàn bộ vạn vật trên trời đất này!

Lộ Ánh Tịch cố nén một tia kinh hãi, hất chiếc cằm thon gọn, lại quật cường nói: “Thần thiếp không biết vì sao sư phụ khăng khăng muốn trị thương cho Diêu Hiền phi, nhưng Thần thiếp biết cách đối nhân xử thế của sư phụ, y quyết sẽ không đi con đường lệch lạc, làm ra những chuyện trái luân thường đạo lý!”

Hoàng đế như là đã nhẫn nại đến cực hạn, đột nhiên phát ra tiếng gầm gừ, như dã thú bị thương hung hăng phản kích lại!

“Lộ Ánh Tịch! Ngươi câm miệng cho Trẫm! Trẫm là người ra sao, ngươi có tư cách gì xen vào! Nam Cung Uyên sẽ không bao giờ làm những chuyện sai trái? Rối rắm mập mờ giữa ngươi và y, ngươi cho rằng Trẫm hoàn toàn không biết gì cả sao? Trên cánh tay của ngươi không có thủ cung sa[1], chẳng lẽ chính ngươi không rõ sao? Trinh tiết của ngươi đã hiến cho ai, Trẫm cũng chưa từng truy cứu, bây giờ ngươi còn mặt mũi nào giáo huấn ngược lại Trẫm à! Ngươi quả nhiên không muốn sống? Có phải ngươi cho rằng Trẫm không có ngươi thì không được?” Hoàng đế liên tục gào rống, nói ra tất cả những điều giấu trong lòng không kịp suy nghĩ, lồng ngực phập phồng liên hồi, lửa giận nhuộm đỏ mắt hắn, như là một con quỷ la sát[2] khát máu đáng sợ.

[1] Thủ cung sa là dấu vết chứng tỏ người con gái còn trinh tiết. Nuôi 1 con tắc kè bằng 7 cân thần sa - loại cát đỏ tươi, rất mịn, giã nát con thủ cung này được nước đỏ như son, chấm vết son vào cánh tay trái con gái, nếu chưa thất thân thì vết này còn mãi không phai. (theo wikipedia)

[2] Quỷ la sát: dùng để chỉ ác quỷ trong Phật giáo, ăn thịt người, xấu xí, độc ác.

Bàn tay hắn ghìm mạnh chiếc cổ mảnh mai của nàng, từng chút bóp chặt lại, tâm tình không cách nào khống chế được nữa. Thực ra hắn hiểu rất rõ so với bất kỳ ai khác, không phải hắn để bụng quan hệ chằng chịt giữa Lăng nhi và Nam Cung Uyên. Chuyện tối nay chẳng qua chỉ là ngòi nổ, khuấy động lên những ấm ức chất chứa tận đáy lòng hắn. Hoàng hậu thất trinh này của hắn là nỗi sỉ nhục lớn nhất mà hắn không cách nào ngẩng đầu với ai. Mà hắn lại còn động lòng với nàng, lý trí cũng lung lạc theo.

Lộ Ánh Tịch bị hắn dồn sức siết chặt cổ họng, hơi thở không thể thông lên trên, hai gò má trắng mịn của nàng dần đỏ ửng.

“Hoàng… Hoàng thượng…” Nàng không phản kháng, chỉ khó khăn phun ra vài từ, đứt đoạn khàn tiếng, “Thần thiếp… là… còn… hoàn bích…”

Sức mạnh trên cánh tay của Hoàng đế bị kiềm hãm, nhưng chỉ dừng lại trong tích tắc, liền tăng thêm lực đạo, năm ngón tay thắt chặt, môi mỏng bật ra từng lời phẫn nộ: “Trong tình cảnh hiện tại còn nói những lời dối trá này thì đã quá trễ rồi! Hôm nay Trẫm sẽ tự tay lấy mạng ngươi! Trẫm sẽ chống mắt đợi xem không có Ô Quốc trợ giúp, Trẫm có thể đoạt được thiên hạ này hay không!”

Lộ Ánh Tịch chỉ cảm thấy sát khí nồng đậm bao quanh toàn thân, không khí trong lồng ngực bị dồn ứ lại không còn một chỗ trống. Nếu nàng không đánh trả, tất sẽ chết vì ngạt thở.

Con người trong thời khắc nguy cấp nhất, thì chỉ còn lại bản năng sinh tồn. Bàn tay trái ở phía sau lưng nàng nhẹ nhàng xoay tròn, vận nội công, bất ngờ tung một chưởng đánh vào ngực trái Hoàng đế.

Hoàng đế lảo đảo hai bước, không dám tin nhìn nàng chằm chặp, bên khóe miệng từ từ tràn ra một dòng máu tươi.

Bên ngực trái của hắn bị thương từ trước, giờ lại nhận thêm một chưởng từ Lộ Ánh Tịch, vết thương càng thêm nặng, sắc mặt nhanh chóng chuyển sang trắng toát, mồ hôi túa ra khắp cả người.

Lộ Ánh Tịch sờ cổ, ho khan dữ dội một lúc, mới chậm chạp đến gần hắn, giọng nói nghèn nghẹt như có vật gì đó chặn ngang cổ họng: "Hoàng thượng, tại sao không nghe Thần thiếp nói hết?"

Hoàng đế nở nụ cười nhạt, bên miệng vẫn còn dính máu, nhưng hắn không lau đi, ánh mắt giống như băng đá, đông cứng hết thảy mọi tâm tình. Ngay cả chính hắn cũng không phân biệt được, bây giờ hắn đang hoảng sợ nhiều hơn, hay là căm hờn nhiều hơn. Từ khi hắn đăng cơ đến nay, luôn luôn giấu sắc bén vào trong, chưa từng thất thố không khống chế được như vậy. Nhưng chỉ có nữ tử trước mắt vừa mới dạo qua một vòng trước quỷ môn quan[3], nhưng vẫn giữ được bình tĩnh như cũ này, người có thể kích động được hắn, làm hắn quên mất việc phải che giấu; khiến hắn đem tất cả khúc mắc, buồn bực tích tụ lâu ngày trong lòng bộc phát ra ngoài.

[3] Quỷ môn quan: là cửa ải dưới âm phủ theo truyền thuyết Trung Quốc, là lằn ranh giữa sống và chết. Tháng 7 là tháng cô hồn và rằm tháng 7 quỷ môn quan sẽ mở cửa.

Yết hầu Lộ Ánh Tịch đau buốt vô cùng, lại thêm ho khù khụ, mới có thể gắng gượng nói được: "Hoàng thượng, Thần thiếp nguyên vẹn. Trước nay đều như vậy."

Câu nói này không nặng không nhẹ. Nàng nói rất bình thản không thấp thỏm, nhưng lại giống như một tiếng sấm sét nổ vang trời, làm chấn động bầu không khí đông cứng ngột ngạt và khó chịu trong phòng.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Hoàng đế dường như mang một chiếc mặt nạ đang xuất hiện những khe nứt. Cơn phẫn nộ bừng bừng và thất vọng từng mảng từng mảng bong ra. Chiếc mặt nạ dần vỡ vụn, từ từ lộ ra bộ mặt chân thực bên trong.

Bờ môi hắn mấp máy run rẩy một chút, ánh nhìn nhấp nháy vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, nhưng trong chớp mắt liền bị ánh mắt tăm tối phức tạp che đậy đi. Lời của nàng có thể tin sao? Hắn sợ phải đi kiểm chứng, Mộ Dung Thần Duệ hắn đây từ khi nào trở thành người nhu nhược như vậy? Chẳng qua chỉ là một nữ nhân mà thôi, hắn sao lại mặc kệ bản thân bị nữ nhân chi phối tình cảm!

"Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch hơi nhíu mày, sắc mặt hắn kỳ dị, lúc thì tái xanh, khi thì ửng đỏ cả lên, rốt cuộc là đang nghĩ cái gì?

Hoàng đế không trả lời, trừng mắt nhìn nàng, cơ thể bỗng nghiêng ngả, yếu ớt ngã xuống nhuyễn tháp bên cạnh.

Hoàng đế nhắm nghiền hai mắt, dần rơi vào thế giới đen tối hỗn loạn. Thần trí bị sương mù dày đặc bao phủ, nhưng trong lòng hắn vẫn lởn vởn quanh vấn đề mâu thuẫn nan giải. Hắn nên hay không nên, có thể hay không thể, tiến tới trước từng bước một, là đến gần tới trái tim? Trước mặt, là vách núi sâu vạn trượng chờ sẵn? Một ngày nào đó hắn dũng cảm chạy một mạch đến, có phải sẽ rơi xuống đến thịt nát xương tan?

Lộ Ánh Tịch cau chặt mày nhìn hắn chăm chú. Trước ngực hắn nhuộm khắp màu đỏ tươi, cùng với sắc mặt hắn trắng bệch, càng thêm nhức mắt. Nhưng nàng không thể truyền gọi Thái y, bởi vì do nàng đã ra tay.

Nàng cúi đầu thở dài, đưa tay nhẹ nhàng xoa lồng ngực nở nang dưới vạt áo đã bung ra của hắn. Xem ra, cũng chỉ có thể do nàng ra tay cứu hắn.

Tự nàng cởi bỏ một góc áo của hắn, lộ ra bờ vai rắn chắc cùng với tầng lớp băng gạc quấn bên trên.

Thân thể to lớn không một tì vết, cơ bắp rắn chắc, rõ rệt, hoàn hảo như được tạc tượng, bỗng lọt vào tầm mắt nàng. Lộ Ánh Tịch không khỏi cảm thấy khốn khổ, âm thầm cắn răng, nhắm mắt lại.

Nàng đang muốn tháo gỡ băng gạc, nhưng chợt nghe thấy một tiếng rên rỉ mơ hồ, khiến bàn tay của nàng dừng ngay lại, lơ lửng giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 34: Cực hình tàn nhẫn

"Ánh Tịch… Trẫm không thể…"

Nàng đông cứng, gấp rút nhìn chằm chặp đôi môi đang mấp máy của hắn. Hắn muốn nói cái gì? Cái gì không thể?

"Trẫm rất muốn… Thế nhưng không thể…"

Lời nói mớ nhỏ bé và đứt đoạn, giống như đang nằm chiêm bao mà nói ra khỏi miệng. Từ những từ ngữ rời rạc lẻ tẻ, không đủ để suy đoán toàn bộ cuộc vật lộn trong mơ cũng như trong nội tâm của hắn.

Nàng giật mình nhìn hắn, bàn tay trái đang lơ lửng trong không khí, quên không bỏ xuống. Phải chăng hắn muốn nói, không thể yêu? Cuộc sống đầy những nguyên tắc khắt khe, hắn không vất vả sao?

Tay nàng cuối cùng cũng hạ xuống, đầu ngón tay xoa vuốt khuôn mặt nhợt nhạt của hắn, nhỏ nhẹ gọi: "Mộ Dung Thần Duệ…"

Nàng có thể cảm thụ được đau khổ của hắn, nhưng vì vậy mà phát giác được đau thương của chính bản thân nàng. Hai chữ "không thể", đó là tiếng lòng của hắn, cũng là nỗi lòng của nàng. Cho dù hai người có dứt bỏ thân phận đối địch đã định trước, nàng cũng không thể sinh tình với hắn. Bởi vì lòng nàng đã sớm chứa bóng hình của sư phụ, và nàng cũng đã sớm đem tình cảm gửi gắm trên người sư phụ. Một trái tim sao có thể có hai ngăn? Một nữ tử có thể nào yêu hai người nam tử?

Nàng bỗng dưng rụt tay lại, như bị bàn ủi làm bỏng. Yêu cái gì? Nàng căn bản không thể yêu Mộ Dung Thần Duệ! Người nàng thích chỉ có duy nhất sư phụ mà thôi!

Nàng thấy tâm tư rối loạn, thật sự không hiểu sao lại như thế. Nàng vội vàng qua quýt tháo lớp băng trước ngực hắn, động tác thô lỗ không kiêng dè như đang trút bực bội cho hả giận.

"A…" Hoàng đế phát ra tiếng kêu rên khàn khàn khi cảm thấy không thoải mái, nói chung là bị nàng chạm vào vết thương sinh đau.

"Đau sao? Đáng đời!" Lộ Ánh Tịch lầm bà lầm bầm với kẻ đang hôn mê bất tỉnh, giọng điệu vô cùng dữ dằn, ghê gớm: "Ai bảo ngươi muốn bóp cổ giết ta, bây giờ đúng là báo ứng của ngươi!"

Nàng không biết là đang hờn dỗi với ai, tùy tiện tháo hết băng gạc ra ngoài, kiếm một lọ thuốc kim thương, trút toàn bộ lên vết thương của hắn.

Hoàng đế vốn hơi há miệng, do nàng để tay rắc thuốc hơi cao nên bột thuốc màu nâu nhạt bay phấp phới, có một ít đáp vào trong khoang miệng hắn, khiến hắn bị sặc, lập tức hắn bắt đầu dồn sức ho khù khụ kịch liệt.

Lộ Ánh Tịch đứng thẳng ở bên cạnh, ngạo nghễ ghé mắt từ trên cao ngó xuống, chỉ cảm thấy lòng không mấy dễ chịu, vui sướng vì trả được thù. Hắn ngày thường ngông cuồng tự cao tự đại, không ai dám ngang bướng gây gổ với hắn, nhưng lúc này ngược lại còn dằn vặt, dày vò nàng hơn.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi bật cười to. Nàng cười một lúc lâu, cuối cùng cười ra nước mắt. Một cảm giác đau đớn chua xót cùng đắng chát pha trộn, cào xé cõi lòng, như để lại vết tích cạn sâu khác nhau, dập tắt không được, chôn vùi cũng không xong. Nàng không phải là loại người nhỏ mọn thích ghi hận trong lòng, vì sao lại bộc phát tính tình xấu xí với người đang mê man như hắn. Hành động này, giống như nàng và hắn đã quen thuộc từ lâu, rất thân thiết, nên nàng mới làm nũng với hắn.

Mắt nàng ngân ngấn nước mắt, cố gắng chịu đựng để những giọt nước mắt không lăn dài xuống, dung nhan xinh đẹp dần dần lấy lại vẻ cứng rắn.

Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản[1]. Nàng sẽ không như thế, mà hắn cũng sẽ không như vậy.

[1] Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản: đây là một câu trong hồi thứ 18 của "Thủy hử ký", có nghĩa anh hùng là để thế nhân ngưỡng mộ, không nên vướng bận vào tình yêu nam nữ, làm tiêu tan chí khí phấn đấu.

"Hoàng thượng." Nàng lớn tiếng gọi, cúi người vỗ nhẹ lên má hắn.

Hoàng đế không có phản ứng, chỉ có hàng lông mày rậm vô ý thức cau chặt lại.

Nàng chìa tay đặt trên cổ tay hắn, cẩn thận bắt mạch, mạch đập yếu ớt hỗn loạn, hơi thở ngắn rời rạc. Nàng cấp tốc dùng băng gạc sạch băng bó lại vết thương cẩn thận cho hắn một lần nữa. Sau đó nàng vận công tụ khí, truyền chân khí qua ngay ngực trước của hắn. Một luồng chân khí cuồn cuộn không dứt, ổn định được đưa vào cơ thể hắn, sắc mặt hắn chuyển biến tốt hơn từng chút một, dần có sắc hồng.

Qua khoảng thời gian một chén trà, nàng chầm chậm rút tay về, nhắm mắt tự điều chỉnh khí tức, vầng trán trắng nõn thông minh phủ một lớp mỏng mồ hôi lấm tấm.

"Ánh Tịch." Một tiếng gọi như có như không, tựa như lông vũ mềm mại bềnh bồng lướt nhẹ qua bên tai của nàng.

Nàng ngồi bên mép giường, mở mắt nhìn lại. Hoàng đế đã hồi tỉnh, đôi mắt sắc nhọn kia cũng không còn chút mơ mơ màng màng nào, mà lại vô cùng trong veo sáng suốt lạ thường.

"Hoàng thượng, lúc nãy Thần thiếp cả gan mạo phạm thực sự rất không phải, mong rằng Hoàng thượng đại nhân cũng đại lượng, bao dung thứ tội." Nàng không kiêu ngạo nhưng cũng không nịnh nọt nói, vẻ mặt dửng dưng.

Hoàng đế khẽ gật đầu, khóe môi nhếch lên, nở một nụ cười dịu dàng ôn hòa, bất ngờ nói: "Ánh Tịch, có phải vừa mới rồi nàng đã gọi tên của Trẫm?"

"Dạ?" Lộ Ánh Tịch sửng sốt, ngay lập tức che giấu trả lời: "Phải chăng Hoàng thượng đã nằm chiêm bao? Vừa nãy, Thần thiếp vẫn luôn chăm chú đổi thuốc chữa thương cho Hoàng thượng, không nói một câu với người."

"Có lẽ là mộng, trong mông lung Trẫm nghe được một giọng nói dịu dàng, gọi tục danh[2] của Trẫm." Hoàng đế thản nhiên cười cười, tâm tình dường như hết sức bình lặng. Cơn giận dữ xung thiên lúc trước giống như cơn dông tố, mạnh mẽ càn quét, cuốn sạch mọi thứ khi nó đi qua, nhưng sau đó lại

trời quang mây tạnh.

[2] Tục danh hay tên húy: là dùng để chỉ tên của bậc vua chúa hoặc người tôn kính. Những người khác không thể gọi thẳng, ngay cả viết cũng không được có tục danh khi vị vua đó còn sống.

Lộ Ánh Tịch rủ mi mắt không nói. Dịu dàng? Nàng đã dùng giọng điệu dịu dàng gọi hắn sao? Chính nàng cũng không biết. Nhưng mà nàng cũng không cần biết, cái đó cũng không quan trọng.

"Trẫm chưa bao giờ chờ mong giống như bây giờ, chờ mong một ngày kia thiên hạ đại định." Hoàng đế phát ra âm thanh trầm thấp, nhưng ánh mắt lại phát sáng. Nhiều năm qua, lý tưởng của hắn chính là thống nhất thiên hạ, đan bện bách tính bốn phương tám hướng làm một nhà. Không thể phủ nhận, chảy trong cơ thể hắn là dòng máu bá đạo ngông cuồng, nhưng nó cũng không phải xuất phát từ lòng hiếu chiến ham hư vinh. Chiến tranh là vì hòa bình lâu dài.

Mà giờ đây, hắn lại có thêm một mong muốn. Chỉ khi nào hắn hoàn thành sự nghiệp bá chủ thiên hạ, muôn dân bốn phương đều thuần phục với hắn, hắn mới có thể hoàn toàn nắm chắc cuộc đời của chính hắn. Hắn không chỉ muốn có thiên hạ này, hắn còn muốn có nữ nhân trước mặt này. Hắn muốn nàng cam tâm tình nguyện trở thành thê tử của hắn, cùng hắn nắm chặt tay kề vai sát cánh, đồng thời cảm thấy tự hào quang vinh vì hắn.

"Thần thiếp cũng rất chờ mong." Lộ Ánh Tịch bộc lộ bộ dáng tươi cười, đôi mắt trong sáng giống tuyết đầu mùa trong veo lành lạnh. Tự do của nàng được quyết định chính vào lúc thiên hạ bình định. Bất luận nàng thắng hay thua, sống hay chết, chỉ có tới ngày đó, nàng mới có thể xem như dỡ bỏ xuống trọng trách mang trên người, mới có thể triệt để giải thoát thân thể cùng trái tim.

"Ánh Tịch, thay Trẫm đi một chuyến đến thiên lao." Giọng nói Hoàng đế càng thêm trầm thấp, ra lệnh nói: "Trẫm phải biết được quan hệ giữa Nam Cung Uyên và Lăng nhi. Trẫm tin rằng nàng sẽ không làm Trẫm thất vọng."

"Hoàng thượng tin Thần thiếp?" Lộ Ánh Tịch bình tĩnh nhìn hắn. Chung quy nàng cho rằng hắn hình như trở nên có chút không giống trước, nhưng lại không thể nói rõ không giống chỗ nào.

"Trẫm có thể dành cho nàng tín nhiệm. Nàng phải nắm chắc nó. Nàng là người thông minh nên hẳn là biết điểm mấu chốt là cái gì." Ánh mắt Hoàng đế bình thường, lại đặc biệt bình yên. Nếu hắn đã vùng vẫy nhưng vẫn không thoát khỏi đau khổ, thì hắn sẽ vẽ một ranh giới cho chính bản thân. Trong phạm vi mà bản thân cho phép, hắn sẽ đối xử chân thành nhất với nàng.

Lộ Ánh Tịch gật đầu, dịu ngoan trả lời: "Thần thiếp hiểu. Thần thiếp sẽ đi ngay."

"Chờ một chút." Hoàng đế chợt lên tiếng, ngăn ham muốn bước đi của nàng.

"Hoàng thượng còn có gì căn dặn?" Nàng ngoái đầu lại nhìn hắn.

"Lại đây." Cả khuôn mặt Hoàng đế như cười, rất anh tuấn cuốn hút.

Nàng đến gần, hơi nghiêng người về phía trước. Hắn vươn tay kéo nàng lại, lấy ống tay áo lau khô mồ hôi trên trán nàng, động tác nhè nhẹ chầm chậm và cưng chiều.

Nàng ngẩn người, hoàn hồn nói: "Đa tạ Hoàng thượng." Vừa nói dứt lời, nàng lập tức bước nhanh ra khỏi phòng ngủ, không dám quay đầu lại.

Ra đến ngoài cửa, nàng mới dừng lại, thở phào một hơi. Hắn lại bắt đầu dùng nhu tình mật ngọt tấn công nàng, mà giờ đây nàng cảm thấy khó có thể chống đỡ.

***

Đang là giờ Hợi, màn đêm u tối, gió thu thổi tới bên người mang theo không khí se lạnh.

Lộ Ánh Tịch đi một mạch đến thiên lao mà không có bất kỳ trở ngại nào. Nàng nghĩ đến đây là lần thứ hai, sau khi sư phụ đến Hoàng Triều, liên tiếp gặp tai ương lao tù.

Nàng đến sát phòng giam với những cột sắt bao quanh, hướng mắt ngó vào trong, tức khắc kinh hãi chấn động.

"Sư phụ!" Nàng vội vàng hô to, lòng thoáng chốc đã dâng lên căm giận ngút trời, giận dữ muốn tung một chưởng phá tan nát nhà giam sắt thép kiên cố này.

"Ánh Tịch." Tiếng nói Nam Cung Uyên vẫn trầm thấp ấm áp bình thản như cũ, không nghe ra chút đau đớn.

"Sư phụ! Là ai tự ý dụng cực hình đối với người?" Lộ Ánh Tịch quay đầu nhìn tên quan cai ngục sau lưng, khuôn mặt nghiêm khắc.

Tên cai ngục sợ hãi đến mức co rúm lại, dạ thưa trả lời: "Hoàng hậu nương nương, là… là…" Ấp a ấp úng cả buổi, hắn ta cũng không dám bẩm báo sự thật.

"Nói." Lộ Ánh Tịch trở nên nóng tính, gầm lên một tiếng.

“Dạ là… là Thẩm đại nhân…” Quan trông ngục lại run lẩy bẩy, gập người dập đầu sát đất, sợ hãi.

“Thẩm Dịch? Lập tức theo lệnh Bản cung truyền hắn ta đến đây! Còn nữa, mở cửa phòng giam này ngay!” Lộ Ánh Tịch bực bội tung một chưởng lên cây trụ sắt, tiếng nổ lớn vang lên.

“Tiểu nhân không có chìa khóa phòng giam… Tiểu nhân đi… đi tìm Thẩm đại nhân!” Tên quan coi ngục hoảng loạn mặt không còn chút máu, mang hoang mang kinh hoàng chạy vội ra ngoài.

Bàn tay trái còn lành lặn của Lộ Ánh Tịch sưng đỏ một mảng, cơn đau nhức ập đến. Thế nhưng dù có nhức nhối hơn nữa cũng không bằng sự đau đớn của trái tim nàng! Thẩm Dịch lại có thể bạo gan ra tay độc ác!

Nam Cung Uyên ngồi dựa sát trụ sắt phòng giam, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhưng vẻ mặt vẫn ôn hòa ấm áp, không khác mọi ngày là bao.

“Ánh Tịch, không nên kích động. Ta không sao.” Y miễn cưỡng nhếch môi, cố gắng tạo nên nụ cười cong cong. Nhưng y lại không nhìn vào đôi mắt Lộ Ánh Tịch, để biết rằng đau thương lo lắng đang ngập tràn trong đó.

“Sư phụ, người đừng ngồi ở đó! Mau qua đây đi!” Mắt nàng từ từ rơm rớm nước mắt, giọng nói hơi nghèn nghẹt, nghẹn ngào nói: “Có phải cái tên Thẩm Dịch kia đã điểm huyệt của người? Sư phụ, sao người không phản kháng? Vì sao muốn nhẫn nhịn chịu nhục?”

Nàng càng nói, tiếng nói càng không rõ ràng. Nước mắt phút chốc tràn khỏi khóe mi, che mờ tầm mắt của nàng.

Sư phụ lại đặt bản thân trong đống muối ăn cao cao… Cái ụ muối trắng tuyết kia bao phủ toàn bộ thân thể y, chỉ ló đầu ra ngoài, nhìn sơ qua như là một người tuyết kì dị.

Không cần hao tâm tốn sức suy đoán nàng cũng biết, chắc chắn sư phụ đã lãnh đủ hình phạt. Chính là tròn năm mươi gậy! Năm mươi gậy đó đối với sư phụ mà nói không đáng kể, thế nhưng sát muối lên vết thương thì sẽ đau rát đến cắt da cắt thịt như thế nào? Huống chi, toàn bộ thân người y bị chôn trong cả núi muối, mỗi một vết thương hở miệng đều bị hạt muối mặn chát gặm nhấm. Loại hành hạ tra tấn này thật quá tàn ác!

“Sư phụ!” Nàng dùng sức rung lắc trụ sắt, nhưng chỉ nghe tiếng lạch cạch vang lên, mà cột sắt vẫn cứ kiên cố.

Nam nhân đứng đối diện nàng khẽ thở dài, âm sắc không nỡ. Nhưng ẩn giấu trong đó niềm vui nho nhỏ.

“Ánh Tịch, dùng chưởng.” Y đành phải nhắc nhở. Cái này gọi là động tâm tất rối loạn, có thể thấy nàng bộc lộ chân tình, dù cực khổ thế nào y cũng có thể chịu đựng.

Lời y nói như thể lôi nàng bừng tỉnh khỏi giấc mộng, đôi mắt Lộ Ánh Tịch phát sáng vui vẻ, liền tung một chưởng. Chỉ với một chưởng nhanh gọn, nàng đã thổi bay núi muối.

Mặc dù muối đã không còn nữa, nhưng những hạt muối đã dính trên người Nam Cung Uyên kia đã sớm ăn sâu vào trong. Vết thương do gậy gộc gây ra, đang ở sau lưng y. Lộ Ánh Tịch đương nhiên không thấy nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra được.

“Sư phụ, có phải rất đau?” Nàng biết là đã hỏi dư thừa, nhưng nàng không thể nhịn được.

“Rất đau.” Nam Cung Uyên cũng không cần bịa chuyện giấu diếm, đáp lại một cách thành thực. Nhưng y không nói hết, loại đau nhức này thấm vào máu xâm nhập vào tận máu thịt, còn khó chịu đựng hơn bị đao chém, với lại còn lan truyền khắp toàn thân, ruột gan, dường như không có điểm dừng. Nếu như không phải do trong cơ thể y có luồng chân khí di động chống đỡ, thì y đã sớm đau đớn đến ngất xỉu.

Lửa giận trong lòng Lộ Ánh Tịch lại bộc phát lần nữa, những ngấn nước mắt dần tiêu biến, ánh mắt hừng hực rực cháy. Thẩm Dịch dám dùng thủ đoạn thâm độc với sư phụ, sử dụng cực hình tàn nhẫn vô nhân đạo cỡ này! Hắn ngại mạng hắn quá dài?!

“Vi thần tham kiến Hoàng hậu.” Một giọng nói cung kính, nhún nhường vang lên, kèm theo tiếng leng keng của chùm chìa khóa đúc bằng sắt đong đưa va vào nhau.

“Thẩm Dịch, ngươi thật to gan!” Lộ Ánh Tịch bất chợt xoay người, đã thấy Thẩm Dịch đang kính cẩn đưa hai tay dâng chìa khóa phòng giam.

Nàng hung tợn trợn trừng nhìn hắn một cái, bàn tay nhanh chóng giật chìa khóa, lập tức mở cửa sắt, nhanh chân chạy đến chỗ Nam Cung Uyên.

“Sư phụ! Để con giúp người giải huyệt!” Nàng vừa nói vừa đưa tay nhanh chóng điểm đúng chỗ.

Huyệt đạo Nam Cung Uyên đã được giải, lảo đảo choáng váng vịn trụ sắt đứng lên, sắc mặt vàng vọt, thần sắc gần như trong suốt.

Lúc này khi đã đến gần, Lộ Ánh Tịch mới phát hiện mặt Nam Cung Uyên đầy mồ hôi lạnh, ướt đẫm tóc mai. Đôi mắt đen huyền như ngọc đá đen của y mất đi ánh sáng, yếu ớt dễ vỡ.

“Sư phụ, Ánh Tịch sẽ đỡ người trở lại Thái y viện trước đã! Nhất định phải dùng thảo dược tắm toàn thân, tẩy sạch vết muối thấm dính!” Lúc này nàng không chú ý gây khó dễ cho Thẩm Dịch nữa, vội vàng nâng cánh tay Nam Cung Uyên, dìu y ra khỏi ngục tù.

Thẩm Dịch không lên tiếng, im lặng nhìn hai người bọn họ rời đi. Trên khuôn mặt tuấn tú trẻ tuổi để lộ ra một chút khổ tâm thầm kín. Hắn ta không muốn

làm kẻ địch của nàng, lại càng không mong muốn nàng căm ghét hắn ta. Thế nhưng hắn ta thân bất do kỷ.

Nàng đã quyết tâm, cho dù Hoàng đế muốn hỏi tội nàng, nàng cũng sẽ không sợ!

Mãi đến lúc đến được phòng dược của Thái y viện, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong đầu bắt đầu suy đoán quay cuồng. Nếu chỉ bằng quyền hạn của một hạ thần như Thẩm Dịch, làm sao dám làm chuyện trái thánh chỉ? Diêu Hiền phi? Chắc bẩm có người làm chỗ dựa phía sau! Là ai độc ác như vậy, muốn lấy mạng mà dằn vặt sư phụ như thế? Cũng có thể trước đó không phải Diêu Hiền phi muốn gỡ tội danh cho sư phụ? Tóm lại có bí mật gì ẩn giấu bên trong?

Trong phòng thuốc yên ắng, không có lấy một người hầu chờ sẵn. Lộ Ánh Tịch sớm đã lệnh cho thái giám lui ra ngoài, không cho phép bất kỳ ai đến gần.

"Sư phụ, có sao không?" Nàng dè dặt tiến từng bước đỡ Nam Cung Uyên ngồi xuống ghế, ân cần hỏi.

"Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi." Nam Cung Uyên nhỏ nhẹ trả lời qua loa. Thanh âm mỏng manh, hơi thở đứt quãng khó nhọc.

"Sư phụ nên nghỉ ngơi trước đã, ngày mai Ánh Tịch quay lại đây." Trông thấy dáng dấp yếu ớt của y, lòng nàng khó chịu, mắt cay xè. Nàng không đành lòng ở lại đây thêm một khắc nào nữa, vì nàng sẽ hỏi rất nhiều điều.

"Không được, Hoàng thượng muốn phạt giam ta ba ngày, ta phải trở lại thiên lao." Đôi mắt Nam Cung Uyên có chút mông lung, mí mắt chập chờn muốn nhắm lại, dường như không chịu nổi nữa, có thể gục ngã bất cứ khi nào. Y gắng gượng đến lúc này, vì không muốn thấy nàng quá lo lắng, nhưng giờ đây y gần như không chịu đựng nổi nữa.

"Sư phụ!" Lộ Ánh Tịch không khỏi phát cáu, "Đã đến tình trạng này rồi, sư phụ còn muốn kiên trì chi nữa? Vì sao để mặc người ta hiếp đáp?"

Nam Cung Uyên âm thầm bấm sâu móng tay vào chính cánh tay mình, duy trì chút tỉnh táo, mở miệng vẫn ôn hòa: "Ánh Tịch, không được truy cứu. Cái này là số kiếp sư phụ phải nhận lấy, không oán trách ai."

"Số kiếp? Lại là số kiếp?" Lộ Ánh Tịch hậm hực cười khổ. Nàng không hiểu, cũng không muốn tin vào cái đó nhưng lại cân nhắc nó! Nàng muốn sư phụ khỏe mạnh bình an!

"Mau đưa ta vào nhà lao. Ánh Tịch, cá nhân ngươi mang ta ra ngoài, nếu Hoàng thượng giáng tội, ngươi lại có phiền phức." Nam Cung Uyên nhắm mắt, che đậy vẻ đau khổ trong đôi mắt đen láy. Đây là cái y đã nợ Diêu Lăng năm xưa, y nhất định phải trả lại cho nàng ta. Thế nhưng y không muốn liên lụy đến Ánh Tịch.

"Sư phụ!" Lộ Ánh Tịch khẽ quát, ngực bị đè nén, tức anh ách muốn được phát nổ. "Sư phụ, tối nay con sẽ đưa người rời khỏi đây! Cho dù trong lòng người đang cất giấu bí mật gì, con cũng không quản. Con chỉ biết một điều, nếu người còn ở lại trong cung, nhất định sẽ chịu cực!"

Nhưng Nam Cung Uyên chỉ nhè nhẹ lắc đầu, khuôn mặt anh tuấn mang nét ảm đạm bi thương. Y đã hy sinh nhiều như vậy, có thể nào nửa chừng bỏ dở ngay lúc này?

"Sư phụ, người cự tuyệt cũng có ích gì, bây giờ con sẽ đưa người đi!" Lộ Ánh Tịch liếc nhìn y, đột ngột ra tay khiến y bất ngờ không kịp tránh mà điểm đại huyệt trước ngực của y.

"Hoàng hậu nương nương muốn đưa Nam Cung thần y đi đâu? Tự ý thả phạm nhân, chính là tội lớn!" Trước cửa phòng dược, một giọng nói lạnh tanh bỗng vang lên.

Lộ Ánh Tịch quay đầu lại, nôn nóng kích động trong lòng bị dội gáo nước lạnh trong nháy mắt. Nàng nheo mắt để nhìn rõ hơn, và nhận ra bản thân đã giậm lên cái hố mà kẻ khác đã đào sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 35: Phẫn nộ câm hận

Tiểu thái giám theo phía sau người đó, đang bất an vặn vẹo hai tay, cúi đầu lúng ta lúng túng nói: "Hoàng hậu thứ tội, nô tài thật sự đã ngăn cản Hiền phi nương nương, nhưng mà… Thế nhưng…"

Lộ Ánh Tịch giữ sắc mặt bình tĩnh không lo âu, khẽ phất tay, ra hiệu cho hắn ta lui xuống.

Tiểu thái giám kia vội vã tránh đi giống như đang chạy trốn. Hai nương nương cao quý sắp đại chiến đến nơi, hắn ta chỉ là một kẻ nô tài thấp kém nhỏ bé, không nên ở lại đây như cá trong chậu chờ tai ương ập đến. "Diêu Hiền phi, đêm khuya còn chưa ngủ, ngược lại còn rất hăng hái." Lộ Ánh Tịch chậm rãi mở miệng, vẫn bình thản ung dung.

"Nếu không phải Thần thiếp đến kịp thời, chỉ e Hoàng hậu đã phạm tội tày đình." Vẻ mặt Diêu Hiền phi lạnh căm, đôi mắt phượng trầm lắng.

"Nói như vậy, Diêu Hiền phi đã có tâm cứu giúp Bản cung?" Lộ Ánh Tịch nhàn nhạt cười, tùy tiện đáp trả một câu.

"Hoàng thượng đã mở miệng vàng ngọc, muốn giam Nam Cung thần y ba ngày. Không phải Hoàng hậu muốn kháng chỉ phạm thượng chứ?" Diêu Hiền phi liếc mắt nhanh qua Nam Cung Uyên đang cứng ngắc không thể động đậy một cái, ánh mắt dường như nổi lên mâu thuẫn phức tạp.

"Bản cung đương nhiên không dám đại nghịch bất đạo như vậy. Nhưng có người lại to gan lớn mật, dám tự tiện thay đổi ý chỉ của Hoàng thượng, gia tăng dụng cực hình." Sắc mặt Lộ Ánh Tịch dần trở nên lạnh lùng, giọng nói chuyển sang cứng rắn nghiêm túc.

"Kẻ nào lại cả gan như vậy?" Diêu Hiền phi không dao động sợ hãi, thản nhiên nói tiếp: "Có điều bây giờ Thần thiếp là tận mắt chứng kiến, Hoàng hậu ngấm ngầm thả Nam Cung thần y ra khỏi thiên lao, hơn nữa còn muốn dẫn người rời cung. Chỉ riêng điểm này, e rằng Hoàng hậu cũng đã khó ăn khó nói với Hoàng thượng."

"Cái này là Diêu Hiền phi đang uy hiếp Bản cung?" Lộ Ánh Tịch thầm nhíu mày, nghe qua những lời này, dường như Diêu Hiền phi có yêu cầu khác?

"Thần thiếp không dám, chỉ mong Hoàng hậu để Nam Cung thần y nhanh chóng quay trở lại thiên lao, nhằm tránh rắc rối." Diêu Hiền phi mặt vẫn không chút biến đổi, lại bồi thêm một câu, "Có một số việc, không nên truy cứu. Đương nhiên Thần thiếp sẽ không lắm lời."

"Ý của Diêu Hiền phi là muốn Bản cung không nên truy cứu nữa?" Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười khẩy. Hóa ra là như thế này.

Diêu Hiền phi gật đầu, không nói thêm nửa lời, ánh mắt sắc như dao, lại liếc qua Nam Cung Uyên lần nữa.

"Nhưng, nếu có lần sau, thì phải làm thế nào?" Lộ Ánh Tịch nhìn chăm chăm khóa cứng nàng ta, muốn nàng ta đưa ra một lời hứa. Sự việc đã rất sáng tỏ, Diêu Hiền phi không phải muốn dồn sư phụ vào chỗ chết, mà chỉ muốn y sống để mà chà đạp hành hạ!

"Chuyện tương lai, há có thể biết trước?" Diêu Hiền phi vẫn không lung lay dao động, vết sẹo dài trên mặt kia giờ đây càng thêm đặc biệt xấu xí rùng rợn.

Lộ Ánh Tịch bật cười ha hả hai tiếng, đôi mắt trong veo, từ tốn nói: "Diêu Hiền phi, chuyện hôm nay, cho dù ầm ĩ đến tai Hoàng thượng, cũng không nhất thiết chỉ có mình Bản cung đuối lý cứng họng."

Diêu Hiền phi mím chặt môi, trong đôi mắt phượng bắn ra những tia sáng bén ngót, nhẫn nhịn thỏa hiệp: "Được thôi. Sẽ như lời Hoàng hậu nói." Trong lời nói ẩn chứa hàm ý, mập mờ lấp lửng.

"Người đâu! Đưa Nam Cung thần y quay lại thiên lao." Lộ Ánh Tịch cất giọng quát to, cứng cỏi quyết đoán. Những đau khổ sư phụ phải chịu, sau này nàng sẽ đòi lại tất thảy. Chuyện khốn đốn hiện tại thật muốn tìm Hoàng đế phân xử, cũng dự đoán được Hoàng đế sẽ bênh vực Diêu Hiền phi, việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không.

Nàng xoay người giải huyệt đạo cho Nam Cung Uyên, thỏ thẻ nói: "Sư phụ dù thế nào cũng phải bảo trọng. Người đừng làm Ánh Tịch lo âu thêm nữa."

Nam Cung Uyên thở dài than thở: "Ánh Tịch, sư phụ liên lụy đến ngươi rồi."

Lộ Ánh Tịch lắc nhẹ đầu qua lại, lời nói kiên định: "Ánh Tịch biết sư phụ có nỗi khổ riêng, chỉ hy vọng sư phụ có thể tự bảo vệ bản thân hơn nữa. Có một số việc, không phải do ông trời, mà do lòng người."

Nam Cung Uyên chưa kịp nói, đã có một tiểu thái giám bên ngoài e ngại tiến vào, khom người cung kính nói: "Nam Cung thần y, xin mời."

Đợi hai người đó khuất dạng, trong phòng thuốc chỉ còn lại hai nữ tử đứng im đối mặt nhau.

"Diêu Hiền phi, sư phụ và ngươi có thù hận gì? Ngươi năm lần bảy lượt gây khó dễ cho sư phụ, có phải ngươi cho rằng sư phụ yếu đuối dễ bắt nạt?" Lộ Ánh Tịch dứt khoát nói hết, không hề kiêng dè.

"Nam Cung Uyên là huynh ruột của Thần thiếp." Diêu Hiền phi bất chợt nói một câu.

"Ngươi là muội muội ruột thịt của sư phụ?" Lộ Ánh Tịch quá đỗi ngạc nhiên.

"Đúng vậy." Ánh mắt Diêu Hiền phi u ám đi, bị bao trùm bởi hàn ý: "Do đó, đây là chuyện trong nhà của Thần thiếp. Mong Hoàng hậu chớ nhúng tay vào."

Vừa dứt lời, nàng ta cúi người, lặng lẽ bỏ đi, bóng lưng thon gầy dường như thấp thoáng cô quạnh.

©STENT

Lộ Ánh Tịch mang tâm trạng rối bời và hoang mang trở lại Thần cung.

Hoàng đế vẫn chưa đi nghỉ, nửa nằm nửa ngồi trên long sàng, nhắm mắt tĩnh dưỡng.

“Hoàng thượng.” Nàng đến gần, nhẹ giọng nói: “Thần thiếp đã hỏi Diêu Hiền phi. Diêu Hiền phi nói rằng nàng ta và sư phụ là huynh muội ruột thịt.”

Hoàng đế không quá ngạc nhiên, giống như chẳng hề để ý, bộ dạng biếng nhác nhưng ánh mắt rạch ròi nhìn thẳng nàng: “Hoàng hậu đến Trai cung?”

Lộ Ánh Tịch cúi đầu không lên tiếng. Xem ra Hoàng đế đã nắm được tin tức, biết rõ mọi điều.

“Ánh Tịch.” Hoàng đế chợt gọi dịu dàng, thở dài thườn thượt, khuyên nhủ nàng: “Mỗi người đều có chỗ khó của mình, cũng có cách xử trí riêng. Nàng không cần phải bận tâm mọi chuyện, tự làm khổ bản thân mà thôi.”

“Thần thiếp hiểu.” Nàng vâng lời đáp. Nàng cũng không muốn phải lo nghĩ thế này, nhưng chuyện này liên quan tới sư phụ, nàng không thể đứng nhìn sư phụ chịu cực.

“Nàng không thể buông tay như thế, có nghĩ tới cảm nhận của Trẫm không?” Đôi mắt sâu hút của Hoàng đế dần nhuộm đầy vẻ u tối, như đang nén nỗi bất lực sâu lắng.

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu lên, nhìn hắn hồi lâu, đáp lại: “Một ngày làm thầy, cả đời làm thầy. Thần thiếp không phải là người vong ân bội nghĩa, chẳng qua làm hết bổn phận, chỉ là báo đáp ân sư.”

“Mong rằng những lời nàng nói cũng giống những gì nàng nghĩ trong lòng.” Hoàng đế thản nhiên liếc nhìn nàng một cái, không bình luận thêm, tự nằm xuống.

“Thần thiếp đi rửa mặt chải đầu.” Nàng khom người hành lễ, lui ra ngoài.

Hoàng đế nhắm mắt thở dài, trong lòng rối rắm bao tâm tư. Hắn đang muốn đối xử tốt với nàng, nhưng nàng lại làm lung lay ý nghĩ đó của hắn. Một nữ tử đang nặng lòng với người nam nhân khác, sao xứng đáng nhận đối đãi chân thành từ hắn?

***

Ba ngày yên ắng trôi qua, cuối cùng Nam Cung Uyên cũng được thả ra. Nhưng Lộ Ánh Tịch cũng không vì thế mà cảm thấy yên tâm, thầm suy nghĩ thấu đáo làm thế nào để Hoàng đế chấp nhận thả sư phụ ra khỏi cung.

Ánh nắng chiều mùa thu chan hòa ấm áp, những tia nắng nhẹ nhàng xuyên qua tán lá cây rọi xuống mặt đất những giọt nắng lung linh, tạo nên những vết loang lổ nhiều màu sắc.

Lộ Ánh Tịch ngồi trong nhà thủy tạ ven hồ, pha trà đánh đàn, chờ Hoàng đế thảo luận chính sự xong xuôi sẽ đến đây.

Dây đàn tranh được khẩy lên, tiếng nhạc trong trẻo vang lên, như châu ngọc rơi rụng, lại như hoa cất cao tiếng hát, cực kỳ êm tai thẩm thấu.

Bên kia bờ hồ, Hoàng đế hạ lệnh dừng chân, kiệu vụa từ từ dừng lại, khuôn mặt nổi lên chấn động. Nói cho cùng, nàng còn có bao nhiêu tài hoa tuyệt diệu nữa? Kỳ môn độn giáp[1], y thuật binh pháp, cầm kỳ thi họa, tất cả mọi thứ đều tinh thông tài giỏi?

[1] Kỳ môn độn giáp là một loại thuật số cổ xưa của Trung Quốc, là một di sản văn hóa quý giá, còn được xem là một công pháp tu hành.

Nhà thủy tạ bên kia, mành trúc quấn lên cao, ánh mặt trời nghiêng nghiêng rọi bóng lên người Lộ Ánh Tịch, những tia sáng mong manh quây quanh nàng, như một thần tiên cao quý đã hạ xuống phàm trần, tiên khí tỏa ra xung quanh.

Hoàng đế nheo mắt, đứng bờ bên này ngắm nghía tán thưởng.

Ánh mặt trời thanh trong càng tô thêm mặt ngọc sáng ngời, trắng mịn hơn tuyết của nàng, xinh đẹp rạng rỡ đến chói mắt, rung động lòng người. Tiếng đàn du dương trầm bổng nhảy nhót cưỡi gió đến bên hắn, thánh thót tung bay, không có dấu vết kiểu như than thân trách phận, mà chỉ có thanh âm véo von phiêu du vô tận.

Hoàng đế khẽ bật mũi chân, cả người rời khỏi mặt đất, bay vút về phía nhà thủy tạ, và nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Nốt nhạc cuối cùng vang lên, tiếng đàn dần tan biến, duy chỉ có dư âm của nó còn mãi, rất lâu vẫn không mất đi.

“Hoàng thượng.” Lộ Ánh Tịch đang ngồi sau cổ cầm đứng lên, khóe môi mỉm cười: “Vết thương chưa lành, Hoàng thượng đừng quá sức.”

“Hôm nay Hoàng hậu thật có nhã hứng.” Hoàng đế hơi nhếch hàng lông mày dài, cười đùa nhưng cực dịu dàng.

“Những ngày trời xanh mây trắng, tâm tư sảng khoái, liền muốn được sưởi nắng.” Lộ Ánh Tịch cười cười vừa đi đến bên bàn trà vừa trò chuyện: “Hoàng thượng, uống trà Ô Long chứ?”

“Muốn cho Trẫm mở mang tầm mắt tài nghệ pha trà của nàng sao?” Hoàng đế nói đùa, đến ngồi vào chỗ.

Lộ Ánh Tịch chỉ cười không đáp. Chiếc ấm nước cạnh bàn đang sôi, nàng nhanh nhẹn lấy nước sôi tráng sơ qua bộ bình trà.

Chờ một lát, nàng mới cầm bình trà tử sa[2] rót trà ra chén, kính cẩn nói: “Mời Hoàng thượng thưởng trà.”

[2] Tử sa: là một loại đất sét có nhiều ở tỉnh Giang Tô; đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu đỏ, tím đen; chủ yếu được dùng làm đồ sứ uống trà. Bình trà tử sa có hình dạng đặc biệt, liên quan nhiều đến nghệ thuật uống trà của người Trung Quốc.

Bình trà tử sa

Hoàng đế nhận lấy, khuôn mặt anh tuấn vui vẻ hớn hở, mang theo nét hiền hòa. Trong chén trà có màu xanh nhạt lấp lánh ánh hồng, hương thơm dịu mát tỏa ra khắp nơi.

"Trà hảo hạng." Hoàng đế nhấp một ngụm nhỏ, gật đầu khen.

"Hoàng thượng không sợ Thần thiếp hạ độc trong trà sao?" Lộ Ánh Tịch cười mỉm nói, đôi mắt cũng phát sáng long lanh.

"Nếu đã như vậy, Trẫm chỉ có thể nói là bị thua dưới chân mỹ nhân, coi như phong lưu phóng khoáng." Hoàng đế đùa bỡn, nụ cười vẫn trên môi.

"Quả thật Thần thiếp đã hạ độc." Lúm đồng tiền trên gò má Lộ Ánh Tịch càng thêm hiện rõ, như đóa hoa đang khoe sắc.

"Vậy sao? Phải chăng là tình độc?" Hoàng đế bật cười sảng khoái, "Trẫm đã sớm phủ phục dưới gấu váy của Hoàng hậu, không cần phải làm chuyện vô ích."

Lộ Ánh Tịch ngưng mắt nhìn hắn, ý cười càng đậm, giọng điệu chuyển lạnh: "Thần thiếp muốn cầu xin Hoàng thượng một việc."

"Chuyện gì?" Hoàng đế thong dong cao ngạo, không nhanh không chậm hỏi.

"Việc giải độc cho tiểu công chúa đã giải được hơn phân nửa. Phần độc tố còn lại, Thần thiếp có thể khử hết." Lộ Ánh Tịch nhìn hắn không chớp mắt, lưu ý những thay đổi trên nét mặt của hắn.

Hoàng đế không đưa ra ý kiến nào, cười liếc mắt trông nàng, chờ nàng tiếp tục nói xong.

"Sư phụ vốn không phải là người ở trong cung, khi không lại lãnh đủ phiền phức, Thần thiếp rất là buồn phiền." Nàng cau mày, nghiêm túc nói tiếp: "Khẩn cầu Hoàng thượng cho sư phụ rời cung, không cần thiết ở lại rước lấy xích mích tranh chấp không đáng có. Mối bất hòa giữa Diêu Hiền phi và sư phụ, Thần thiếp không muốn can thiệp, lại càng không muốn không khí trong cung vì chuyện này mà ngột ngạt."

Hoàng đế nhếch môi cười, bộ dạng lãng tử lười nhác, chẳng bày tỏ thái độ, nhưng lại hỏi: "Hoàng hậu vừa nói, có hạ độc với Trẫm, có thể tốt bụng nói cho Trẫm biết, đó là loại độc gì không?"

Từng câu từng chữ hết sức khiêm nhường, thực ra lại che giấu sắc bén.

"Trong chén trà của Hoàng thượng không có độc. Là chén của Thần thiếp có độc." Nàng nâng chén trà lên, chỉ nhẹ nhàng lắc lư vài cái, hương trà dần lan tràn ra xung quanh.

"Hoàng hậu lấy tính mạng bản thân để uy hiếp Trẫm?" Ánh nhìn Hoàng đế trầm hẳn xuống, ánh mắt nghiêm nghị nổi lên.

Lộ Ánh Tịch chầm chậm lắc đầu, hơi cúi xuống trả lời: "Thần thiếp sao lại xem thường tính mạng của mình? Độc trong chén này, sẽ không làm hại Thần thiếp. Nhưng nếu xảy ra chuyện khuê phòng, độc tính sẽ phát tác, chuyển hết sang cơ thể người nam nhân."

Hoàng đế cười lạnh, đôi mắt âm u bắn ra ánh lửa hung ác nham hiểm. Chén trà nhỏ xinh trong lòng bàn tay bị hắn siết chặt, như muốn vỡ vụn. Nữ nhân chết tiệt này! Hắn vừa mới phân tâm mềm lòng với nàng, nàng liền được đằng chân lân đằng đầu. Lẽ nào phải bức được hắn vô tình độc ác, nàng mới vui vẻ?!

"Thần thiếp kiềm lư kỹ cùng[3], không biết phải làm sao, mới phải dùng hạ sách này. Hoàng thượng đừng giận, Thần thiếp đời này kiếp này chỉ thuộc về một người duy nhất là Hoàng thượng, bất kể tình huống gì xảy ra, cũng quyết không lấy người khác. Đây là lời hứa của Thần thiếp với Hoàng thượng, cũng là lời thề. Nếu Thần thiếp nuốt lời, thì ông trời sẽ trừng phạt Thần thiếp không thể chết yên lành, sống không bằng chết." Lộ Ánh Tịch nâng chén trà nhìn trời, từng chữ thành khẩn tha thiết.

[3] Kiềm lư kỹ cùng: có một chút khả năng ít ỏi mà đã dùng hết không còn gì nữa. Đồng nghĩa với thất thủ vô sách, vô kế khả thi.

Hoàng đế không xúc động, cười gằn nói: "Cái này gọi là đe dọa cùng dụ dỗ? Chỉ tiếc rằng cám dỗ này không đủ lớn, không thể làm Trẫm dao động." Hắn quả thực chưa định bỏ qua cho Nam Cung Uyên, một ngày nào đó phải tiêu diệt tận gốc. Bởi vì thân phận của Nam Cung Uyên vô cùng đặc biệt, xuất thân Huyền môn, am hiểu binh pháp và ngũ hành. Tuy rằng y đã giấu tài năng, nhưng lòng hắn hiểu rất rõ, người này là nhân tài hiếm có, nhất định sẽ trở thành kẻ địch của hắn.

"Thêm năm vạn kỵ binh Ô Quốc, đã đủ rồi chứ?" Lộ Ánh Tịch từ tốn nhả chữ, ánh mặt khóa chặt hắn. Nàng nhìn thấy được hắn đã tích tụ sát khí. Phải nói là, hắn sớm muộn gì cũng giết sư phụ. Thật ra nàng muốn chờ, chờ một cơ hội thuận tiện, tình cảm hòa thuận, để không làm tổn thương. Nhưng tình hình trước mắt, trước mặt có lang sói sau lưng có hổ báo, nàng không thể ngồi đợi được nữa, bằng không sư phụ không chết cũng tàn phế.

"Nàng cho rằng Nam Cung Uyên rời khỏi hoàng cung, thì có thể bảo toàn mạng sống?" Ánh mắt như lưỡi dao sắc nhọn của Hoàng đế bắn thẳng về phía nàng.

"Thần thiếp tin tưởng Hoàng thượng là người quang minh chính đại, sẽ không dùng thủ đoạn hiểm độc." Lộ Ánh Tịch bình tĩnh đáp trả ánh mắt của hắn, có thể nhận ra ý thỏa hiệp trong lời nói của hắn. Ô Quốc liên minh với Hoàng Triều, đã phái mười vạn quân trương trợ. Bây giờ nàng lại tăng thêm năm vạn, với Mộ Dung Thần Duệ mà nói, chỉ có lợi mà không có hại. Ngược lại với nàng mà nói, cũng không phải là làm một việc vô bổ. Vì năm vạn kỵ binh này là tân binh, rất thiếu kinh nghiệm thực chiến. Nàng để cho đội quân này tham chiến, cũng có thể xem là một lần luyện binh.

"Nếu lần này Trẫm muốn làm một kẻ tiểu nhân nhỏ mọn, nàng có kế sách gì?" Hoàng đế dằn lòng nuốt con tức giận đã đến cực điểm vào trong, lạnh giọng hỏi. Hắn chưa bao giờ gặp qua nữ tử nào như thế, cả gan đến thế, nhưng cũng thông minh cơ trí như vậy. Khả năng đàm phán của nàng, quả thực còn hơn triều thần lão luyện! Nhưng mọi thứ nàng làm này là vì bảo vệ một người nam nhân khác. Hắn dám khẳng định, nếu Nam Cung Uyên gặp nạn, nàng thậm chí muốn lấy mạng đền mạng!

"Hoàng thượng anh minh, biết nhìn xa trông rộng, chắc chắn sẽ không làm chuyện tốn công vô ích." Lộ Ánh Tịch mỉm cười, tự tin hãnh diện: "Sư phụ không phải con cọp không nanh vuốt, chỉ là nhẫn nhịn không lộ ra mà thôi. Thần thiếp cũng không phải hạng người hữu dụng vô mưu, nếu đã đi bước đầu tiên, làm sao lại không an bài đường lui được."

"Hôm nay là lần đầu tiên Trẫm được nghe nàng đánh đàn, âm điệu dễ nghe như âm thanh của thiên nhiên." Hoàng đế bỗng nhiên nói ra một câu không đâu vào đâu.

"Dạ." Lộ Ánh Tịch gật đầu, ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm.

"Nhưng mà, Trẫm không muốn nghe lần thứ hai." Giọng nói Hoàng đế vô cùng lạnh lẽo, giống như băng tuyết đông cứng.

"Cuộc giao dịch mà nàng và Trẫm vừa đổi chác, Trẫm đồng ý. Chỉ có điều, tốt nhất nàng nên ghi nhớ sâu đậm mỗi một câu nàng đã nói ngày hôm nay." Hoàng đế lạnh nhạt liếc mắt nhìn nàng một cái, để chén trà trong tay xuống bàn. Hắn phẩy tay áo đứng lên, ra khỏi nhà thủy tạ, bước lên chiếc thuyền nhỏ, bỏ đi đầy cao ngạo.

Lộ Ánh Tịch ngồi ngay ngắn một chỗ, lặng im không động đậy, hạ tầm mắt nhìn chằm chặp chén trà bằng đất sét tử sa tinh xảo trên bàn kia. Chiếc chén vẫn chưa vỡ, nhưng đã xuất hiện những khe hở, uốn lượn vòng quanh toàn thân chén. Nhìn giống như trong quan hệ giữa nàng và Hoàng đế, đã xuất hiện một vết nứt, tuy mắt thường không trông thấy, nhưng rõ ràng hiển hiện.

"Sẽ không hối hận." Nàng khe khẽ tự nói, đôi mắt tăm tối không ánh sáng. Chỉ cần Hi vệ hộ tống sư phụ về Ô Quốc, lại thêm người của Huyền môn âm thầm bảo vệ, sẽ không có nguy hiểm. Còn nàng sau đó sẽ không bị bó tay trói chân nữa, có thể toàn tâm đối phó thời cuộc biến động, không bị cản trở.

Thế nhưng, vì sao trong lòng lại có chút phiền muộn và sầu não? Nàng không phải là người vô tri vô giác. Nàng có thể cảm nhận được, mấy ngày gần đây Mộ Dung Thần Duệ đã dần nảy sinh bao nhiêu tình cảm dịu dàng với nàng. Nhưng hôm nay, nàng tự tay đẩy hắn ra xa.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 36: Tâm bất do kỷ

Phượng Tê cung vẫn đang sửa chữa. Lộ Ánh Tịch đã sớm sắp xếp từ trước, không đem Tình Thấm đến Thần cung. Vì vậy nàng thuận tiện bảo Tình Thấm mang tin tức hộ tống Nam Cung Uyên trở về Ô Quốc đến cho Hi vệ.

Sự việc dường như hết sức suôn sẻ, không một ai xuất hiện chặn đường, ngăn cản Nam Cung Uyên rời khỏi. Nhưng trong lòng Lộ Ánh Tịch vẫn không bình tâm được. Hoàng đế nói đúng, rời cung được chưa hẳn là chu toàn.

"Hoàng hậu không thể ngủ được sao?" Giọng nói trầm thấp, sát bên người nàng, lại mang theo ý chê cười không chút nào che giấu.

Lộ Ánh Tịch nằm mãi đến nửa đêm nhưng không cách nào ngủ được, thình lình nghe tiếng nói của hắn, quả thực đã giật mình.

"Hoàng thượng cũng không buồn ngủ sao?" Nàng không giả vờ đã ngủ, nhẹ giọng hỏi ngược lại.

"Hoàng hậu của Trẫm mang bao tâm sự, cứ đắn đo suy nghĩ, trằn trọc khó ngủ, sao Trẫm có thể ngủ một mình được?" Hoàng đế cười khẽ, nhưng giọng điệu lạnh lùng, không nghe ra chút vui vẻ trong đó.

"Hoàng thượng, đã chiếm đóng Bái Loan chưa?" Lộ Ánh Tịch cố ý chuyển sang đề tài khác. Hai ngày nay, dù sao tâm tình hắn vẫn không ổn định, gần như không còn dịu dàng thấp thoáng nữa.

"Trẫm đã hạ lệnh lùi việc tiến công lại, chờ năm vạn viện binh của Ô Quốc." Trong bóng tối, khẩu khí Hoàng đế như băng giá thấm thấu vào trong, thấy lạnh cả người.

"Hoàng thượng muốn dùng kỵ binh Ô Quốc làm quân tiên phong?" Lộ Ánh Tịch không khỏi nhíu mày. Cái này rõ rệt là hắn ôm hận phục thù! Tân binh

non nớt yếu kém, làm sao có khả năng làm quân tiên phong? Chỉ thích hợp giữ lại làm quân chi viện, không lý nào hắn lại không rõ đạo lý này được.

"Hoàng hậu không đành lòng?" Hoàng đế dịch người đến gần, đôi mắt đen nhánh nhìn nàng chăm chú, "Năm vạn binh sĩ. Tính mạng một mình Nam Cung Uyên. Có như vậy mới có thể tôn giá trị của Nam Cung Uyên lên cao hơn. Nếu bây giờ Hoàng hậu mới hối hận, thì đã quá muộn rồi."

"Thần thiếp chỉ là đang gặp chuyện thì bàn luận đôi chút." Lộ Ánh Tịch vẫn giữ được sự trầm tĩnh, chậm rãi nói: "Binh không quý nhờ số lượng, mà quý ở tinh anh. Huống hồ trận chiến ở Bái Loan phải dựa vào nước cờ lợi thế địa hình, không thể đánh bừa."

"Cuối cùng Hoàng hậu cũng bằng lòng bày mưu hiến kế?" Hoàng đế hờ hững hỏi qua loa.

"Thần thiếp không phải là người thần thông quảng đại, cho nên không dám bày mưu tính kế bừa bãi." Lộ Ánh Tịch bình ổn trả lời, "Nếu Hoàng thượng không trách tội, vậy Thần thiếp sẽ bày tỏ ý kiến ngu ngốc của mình."

"Nói." Hoàng đế chỉ đơn giản nói một từ, cánh tay chợt giang rộng, đem nàng ôm trong vòng tay.

Nhiệt độ ấm áp của cơ thể ngay lập tức làm dịu đi cơ thể hơi lành lạnh của nàng. Nàng không được tự nhiên, khẽ nhúc nhích một chút, rồi mới mở miệng nói tiếp: "Vùng Bái Loan, nhiều núi, rừng lại rậm rạp, rất thích hợp để đặt bẫy. Nếu phải tấn công ồ ạt, không bằng dẫn địch đến bắt gọn."

"Quả nhiên Hoàng hậu rất giỏi dùng mưu lược." Hoàng đế không nóng không lạnh thốt ra một câu, không rõ là đang khen hay chê.

Lộ Ánh Tịch bất đắc dĩ than nhẹ, nàng không muốn binh mã Ô Quốc hy sinh vô ích, không thể làm gì khác hơn là phải hiến kế.

"Long Triêu cậy thế quen thuộc địa hình, chắc chắn sẽ không ngờ bị lọt hố." Nàng rù rì nói: "Nếu muốn dụ dỗ quân thù, nhất định phải giả vờ rút lui, bị đánh tan tác mà tháo chạy. Quân địch thừa thắng truy kích, quân ta câu dẫn chúng vào bẫy."

"Giả sử kế đó thành công cũng chỉ là chiến thắng nhỏ." Hoàng đế vuốt ve mái tóc của nàng, cằm gác lên đầu nàng, cái vuốt ve vô cùng thân mật quyến luyến.

"Đúng vậy, hơn nữa sau trận chiến này, Long Triêu thất bại nhất định sẽ đề cao cảnh giác, sẽ phòng bị khắp nơi." Cơ thể Lộ Ánh Tịch cứng ngắc, hơi thở của hắn cứ thổi vào mái tóc của nàng, làm gò má nàng cảm thấy nhồn nhột.

"Ừ, sau đó?" Hoàng đế thản nhiên hỏi tiếp, không rõ vô tình hay hữu ý mà cúi thấp đầu, chiếc cằm cương nghị của hắn chạm vào làn da nhạy cảm ở cổ của nàng.

"Long Triêu sẽ không dám phát động phản công, lúc đó cuộc chiến này sẽ kéo dài thêm mấy tháng." Lộ Ánh Tịch miệng vẫn đều đều phân tích, lại bị động tác như có như không của hắn quấy nhiễu tâm tư, cau mày lại nói: "Đợi đến mùa đông, dòng sông Tân Hà của Hải thành đóng băng, quân ta có thể tấn công từ hai phía, không còn phải sợ thủy quân Long Triêu nữa. Nhưng điều quan trọng nhất là phải chuẩn bị đủ lương thảo."

"Hoàng hậu suy tính rất chu đáo." Hoàng đế giống như đang tỏ ý khen ngợi nói: "Đầu xuân này, Long Triêu khơi mào chiến tranh, xâm lấn biên giới của ba nước, là do lúc đó chúng cho rằng đang cách mùa đông khá lâu, cho dù chưa thực hiện được ý đồ xâm chiếm đất đai, cũng có thể tự bảo vệ mình. Không ngờ thời gian như thoi đưa, nửa năm chớp mắt đã trôi qua."

Lộ Ánh Tịch hơi cong khóe môi, tiếp lời hắn: "Chẳng qua Long Triêu thật không ngờ Ô Quốc đã cấp tốc kết đồng minh với Hoàng Triều." Nếu không làm thế, e rằng Ô Quốc đã sớm bị Long Triêu thôn tính. Thế cuộc không nghe theo con người, lại càng không thuận theo nàng.

"Nhân duyên của Trẫm và nàng cũng bắt đầu từ đó." Ngữ điệu Hoàng đế dịu nhẹ, nhưng ý tứ hàm súc sâu xa.

"Có lẽ đây là nhân duyên trời định." Lộ Ánh Tịch lòng sinh cảm thán. Phải chăng từ lúc nàng được sinh ra đời, thì đã định trước như vậy?

"Hoàng hậu cũng tin vào số phận?" Hoàng đế khép chặt vòng tay, ôm nàng chặt cứng trong lồng ngực, nhìn thẳng đôi mắt gần trong gang tấc của nàng.

"Chỉ tin ngũ hành[1]." Lộ Ánh Tịch trả lời rất thành thật, "Nếu ông trời muốn phá hủy con người, Thần thiếp sẽ nhẫn nhịn nhận lấy."

[1] Ngũ hành: tất cả vạn vật đều phát sinh từ năm nguyên tố cơ bản và luôn luôn trải qua năm trạng thái được gọi là: Mộc, Hỏa, Thổ, Kim và Thủy. Năm trạng thái này, gọi là Ngũ hành. Học thuyết Ngũ hành diễn giải sự sinh hóa của vạn vật qua hai nguyên lý cơ bản Tương sinh và Tương khắc trong mối tương tác và quan hệ của chúng.

"Phá hủy cái gì? Tính mạng? Tự do? Hay hạnh phúc?" Hoàng đế tập trung quan sát biểu cảm của nàng.

"Thần thiếp chưa nghĩ đến đó." Nàng lắc nhẹ đầu, điều đó tạm thời bảo lưu.

Hoàng đế bỗng lật người, đặt nàng dưới thân mình, ánh mắt sâu hút, trầm giọng nói: "Phu quân là trời, Trẫm chính là trời của nàng. Trẫm sẽ không hủy hoại nàng, nhưng nàng không được phép phản kháng."

"Hoàng thượng?" Nàng ngẩn người, đáy lòng hoang mang lo sợ. Nghe ra ý tứ trong lời hắn nói, là tối nay sẽ…

Hoàng đế không nói nữa, thoắt cái cúi người xuống, phủ kín bờ môi đang hé mở của nàng. Nụ hôn bá đạo ngang ngược, không cho phép nàng trốn tránh, đầu lưỡi cậy mở hàm răng của nàng, xâm nhập vào trong.

Môi với răng dây dưa nóng bỏng, quấn quít. Trong đầu nàng là một khoảng không mù mịt, chỉ cảm thấy hai hơi thở quyện vào nhau, không thể tách rời.

Vết thương trước ngực Hoàng đế đang bắt đầu kết vảy, nhưng hắn lại hoàn toàn phớt lờ, cánh tay phải mạnh mẽ, cương quyết ôm cứng thắt lưng của nàng. Nụ hôn nồng nhiệt, gần như điên cuồng quấn chặt lấy nàng. Hắn không phải là Liễu Hạ Huệ[2], mỗi một đêm hương thơm cơ thể thanh cao và xinh đẹp của nàng lượn lờ trong hơi thở của hắn. Nàng vô hình chung đã mê hoặc hắn. Hắn kiềm chế, chỉ vì xem thường hành động cưỡng đoạt. Nhưng sự tôn trọng của hắn, đã nhận được hồi báo thế nào?

[2] Liễu Hạ Huệ: tên thật là Triển Cầm, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Nghĩ đến điều này, lửa giận trong lòng hắn càng bùng cháy, không rõ là lòng đố kị hay là dục vọng mãnh liệt!

Môi hắn trượt xuống nơi mẫn cảm ở cổ nàng, bàn tay trái vươn tới, lỗ mãng kéo vạt áo trước của nàng.

"Ánh Tịch!" Hắn gọi nhỏ, đôi con ngươi đen tối hiện lên ngọn lửa màu xanh lam, khiến cho bầu không khí trong phòng ngủ trở nên nóng cháy, như muốn thiêu đốt da thịt trắng sáng của nàng.

"Hoàng thượng?" Trống ngực nàng đập dồn dập, thình thịch thình thịch, lộn xộn, sợ hãi nhìn hắn.

"Trẫm chỉ hỏi nàng một câu." Bàn tay của hắn dừng trước ngực của nàng, chỉ một chút nữa là đã cởi bỏ lớp áo bên trên, ánh mắt thẫm nhẫn nhịn và nóng bỏng.

"Cái, cái gì cơ?" Hai má nàng đỏ hồng như dồn hết máu lên mặt, giọng nói hơi run run, thậm chí cơ thể cũng run rẩy theo.

"Có hay không bằng lòng đem bản thân giao cho Trẫm?" Tiếng nói của hắn trầm thấp đến mức không thể thấp hơn nữa, khàn khàn, ẩn chứa trong đó khát khao mãnh liệt. Không phải đến hôm nay hắn mới muốn nàng, đã từng có vô số đêm bị kích thích thôi thúc, chẳng qua hắn chịu đựng rồi lại chịu đựng mà thôi.

Nàng ngơ ngác nhìn hắn, hàng lông mi đen dài vô ý chớp vài cái, vừa rối rắm vừa sợ sệt. Nàng từng thuyết phục chính mình rằng chuyện như thế này sẽ không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra. Thế nhưng, lúc này lại thấy hoảng sợ. Thân thể và trái tim, nàng đều muốn giữ lại nguyên vẹn. Nguyện vọng này là mong ước quá xa xỉ sao?

"Trả lời Trẫm!" Miệng hắn khó khăn nhả ra ba chữ, tầm mắt lướt qua nửa người nơi xiêm y đã bị kéo ra của nàng. Áo lót màu hồng nhạt kia căn bản không thể che được cảnh xuân cám dỗ! Chết tiệt! Hắn cần gì phải giữ khăng khăng cái gọi là tôn trọng kia?!

Nàng lần lữa không đáp, đôi mắt trong sáng như bị sương mù nhuộm kín, say đắm và ngây thơ vô tội. Vào lúc này, trong lòng nàng đã sớm lạc lối trong mớ suy nghĩ nan giải, nàng phải lựa chọn thuận theo hay phản kháng.

"Nàng không nói, Trẫm coi như là ngầm đồng ý!" Hoàng đế khó chịu đựng hơn nữa mà gầm nhẹ một tiếng, bỗng lại một lần nữa hạ thấp cơ thể, dính sát vào nàng không một kẽ hở, lại tiếp tục thưởng thức bờ môi mềm mại của nàng.

Môi hắn mang theo khí thế mãnh liệt ngang ngược, đặc biệt nồng nhiệt tàn bạo, mỗi một lần cắn mút, như muốn ăn nàng sạch sẽ.

"Đừng…" Lộ Ánh Tịch khước từ theo bản năng, cách thức chinh phục dũng mãnh này khiến nàng ngang bướng không chịu khuất phục tận trong xương tủy.

"Không được cự tuyệt!" Hoàng đế hơi mở miệng, thấp giọng quát, rồi lập tức lại ra sức bao phủ đôi môi nàng.

"Không!" Nàng vô ý thức vươn tay, chụp bờ vai hắn, đẩy mạnh người đang đè lên ngực nàng.

"Không?" Hoàng đế lui về sau một chút, ẩn nhẫn trông xuống nàng, khuôn mặt anh tuấn vì cố nén dục hỏa giày vò mà hơi nhăn nhó.

Lộ Ánh Tịch kéo vạt áo trước lại, rủ mi thỏ thẻ nói: "Hoàng thượng thứ tội!"

"Thứ tội? Nàng phạm tội gì mà cần Trẫm tha thứ?" Âm điệu Hoàng đế lạnh buốt, pha chút tức giận.

Lộ Ánh Tịch cẩn thận nhích từng chút thoát khỏi hắn, ngồi dậy, nhẹ giọng nói: "Không phải Hoàng thượng hy vọng Thần thiếp cam tâm tình nguyện sao? Vì sao không thể chờ một ngày kia?"

Hoàng đế lạnh lùng bật cười, lửa nóng hừng hực trong lòng như bị gáo nước lạnh giội vào dập tắt trong nháy mắt. Quả nhiên nàng vẫn không muốn! Một ngày nào đó cam tâm tình nguyện? Lẽ nào muốn hắn đợi đến khi răng thì thưa, tóc thì bạc trắng! Chưa từng có nữ tử nào cả gan ngỗ ngược với hắn như thế!

"Hoàng thượng không có lòng tin với chính mình sao?" Lộ Ánh Tịch cúi thấp đầu, ửng đỏ trên má vẫn chưa tan đi, nói khẽ: "Hoàng thượng là nam tử ưu tú khó gặp trong thiên hạ, nên cần phải tự tin rằng, theo thời gian trôi qua Thần thiếp nhất định sẽ toàn tâm toàn ý yêu Hoàng thượng, như vậy cần gì phải nóng lòng nhất thời." Nàng chỉ có thể đánh cuộc vào kiêu ngạo của hắn, cũng là đánh cuộc vào kiêu ngạo của chính mình. Bởi vì, cái gì càng không dễ

đạt được, nam nhân lại càng muốn chiếm được, nàng tin rằng hắn cũng không ngoại lệ.

Hoàng đế cười lạnh, đôi mắt u ám, nhưng lại không đáp trả, tâm tư của nàng, sao hắn lại không nhìn thấu được. Nhưng lời nàng nói, quả thật không sai. Hắn là người có tính kiêu hãnh trời sinh, chiếm đoạt thân thể một nữ tử thì có ý nghĩa gì!

"Hoàng thượng, từ nhỏ Thần thiếp đã sống trong hoàng cung sân rộng tường cao, thường ngày chỉ tiếp xúc với cung nữ và thái giam. Thần thiếp đối với… tình yêu, không hiểu cho lắm." Nàng thẳng thắn nói rõ để tránh hiểu nhầm, hơi ngẩng đầu lên nhìn trộm hắn, "Giữa sư phụ và Thần thiếp, là tình thân, đúng là tình thân, không phải tình yêu. Thần thiếp ngây thơ ngốc nghếch, nhưng Hoàng thượng sáng suốt, nên biết Thần thiếp không phải đang nói dối."

Nàng nói chắc như đinh đóng cột, nhưng thực ra trong thâm tâm có vài phần hoang mang bối rối. Nàng đối với sư phụ là tình thân sao? Thế nhưng vì sao lại hoàn toàn không giống với tình cảm dành cho Phụ hoàng? Rốt cuộc, cái gì mới là tình yêu?

"Hễ nàng mở miệng là toàn nói lời ngon ngọt khéo léo." Hoàng đế lạnh nhạt nói, tầm mắt lướt qua đôi môi anh đào của nàng vừa bị hắn hôn đến sưng tấy, ánh mắt hòa hoãn đi đôi chút, lại nhiễm thêm mấy phần tình cảm mờ ám, "Thiệt xán liên hoa[3], khiến Trẫm không ngăn được lòng sinh bái phục."

[3] Thiệt xán liên hoa: dùng để chỉ những người có tài ăn nói, miệng lưỡi lanh lợi, giống như vẻ đẹp của hoa sen. Điển cố "Thiệt xán liên hoa" xuất phát từ sự tích về cao tăng Đồ Trừng thời Nam Bắc. Triệu vương Thạch Lặc đến Tương quốc (nay là Đài Châu, Chiết Giang) triệu kiến Đồ Trừng, muốn thử đạo hạnh của y. Đồ Trừng bèn đem ra một bát nước, thắp hương niệm kinh, không bao lâu, từ trong bát nước mọc lên một đóa sen xanh chói lọi, khiến người ta yêu thích.

"Hoàng thượng khen trật rồi, Thần thiếp chỉ nói những lời thật lòng." Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Nàng vừa tránh được một kiếp, nhưng không biết sau này miệng lưỡi có còn may mắn như vầy.

"Trẫm nghĩ giống những lời nàng nói. Nhưng… không có nghĩa là Trẫm sẽ làm theo những điều đó." Hoàng đế nhếch môi, vẽ ra một nụ cười quỷ quyệt, "Nàng cũng biết, chuyện khuê phòng, nam nhân có sẵn ưu thế trời cho? Giả sử một ngày nào đó nàng xúc phạm đến điểm mấu chốt của Trẫm, Trẫm sẽ không băn khoăn đến cái quái gì là phong độ quân tử. Trẫm không chiếm được, Trẫm sẽ tự tay phá hủy."

"Vậy Hoàng thượng có khác gì Diêu Hiền phi?" Lộ Ánh Tịch buột miệng nói ra, tức khắc đã tự biết bản thân hấp tấp, lỗ mãng, liền vội vàng bổ sung: "Ngọc nát đá tan, tổn thương người khác cũng là tổn thương chính mình. Thần thiếp cho rằng tác phong, hành động cực đoan luôn luôn không tốt lắm."

Hoàng đế trầm mặc không nói, im lặng nhìn nàng chăm chú. Một lúc lâu, hắn mới dời tầm mắt, xoay người nằm xuống.

Bên ngoài khung cửa sổ, ánh trăng sáng vành vạnh soi rọi vào phòng, xóa đi một chút đen tối trong phòng, Lộ Ánh Tịch trong lòng cảm thán thở dài. Thiên uy khó dò, xem ra sau này nàng phải cẩn trọng hơn nữa, không có việc gì thì không nên lớn mật bạo gan vuốt râu rồng.

Hoàng đế nhắm mắt nằm nghiêng, tâm tình còn phức tạp hơn nàng. Giết Nam Cung Uyên, hủy hoại nàng, phải chăng thế giới của hắn mới được bình yên?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 37: Sóng ngầm

Nam Cung Uyên đã rời hoàng cung được hai ngày thì đến ngày bảy tháng bảy.

Lộ Ánh Tịch thức dậy sớm hơn mọi khi, trong lòng phập phồng bất an không rõ nguyên do, mí mắt giật giật liên tục, một loại cảm giác báo hiệu điềm xấu lan tràn từ đáy lòng.

Nàng ngẩn ngơ nhớ lại ngày này năm mười một tuổi, sư phụ đã kể nàng nghe câu chuyện về Ngưu Lang và Chức Nữ. Sư phụ nhìn bầu trời đêm đầy sao, đọc một bài thơ. Lúc đó nàng chỉ nghe thấy câu chữ bay bổng, vô cùng êm tai, nhưng lại không hiểu ý nghĩa sâu xa trong đó.

"Nhu tình như nước,

Hẹn đẹp như mơ,

Ngậm ngùi chẳng nỡ ngoảnh trông thước kiều!"

Giờ đây nhớ lại, nàng mới lờ mờ nhớ rằng khi đó sư phụ không có đọc nửa sau bài thơ.

"Tình này nếu mãi dài lâu,

Cần chi sớm sớm chiều chiều bên nhau?"[1]

[1] Đây là bài thơ Thước Kiều Tiên của Tần Quan. Phiên âm bài thơ:

Tiêm vân lộng xảo,

Phi tinh truyền hận,

Ngân Hán điều điều ám độ.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng,

Tiện thắng khước nhân gian vô số.

Nhu tình tự thủy,

Giai kỳ như mộng,

Nhẫn cố thước kiều quy lộ!

Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì,

Hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ?

Cho tới hôm nay nàng vẫn không biết, sư phụ có quá khứ ra sao, cũng không rõ những năm đó sư phụ đã đối đãi với nàng như thế nào. Tình cảm giữa nàng và y mông lung mờ ảo, tựa như tình yêu lại như không yêu. Nàng vốn tin chắc trên thế gian này sẽ không có bất kỳ nam tử nào ưu tú xuất sắc hơn sư phụ được. Nhưng hiện tại nàng đã dao động, thậm chí còn thầm cảm thấy hổ thẹn vì cảm giác phản bội mơ hồ.

"Ánh Tịch." Hoàng đế gọi, đột ngột cắt đứt dòng hồi ức buồn man mác của nàng.

"Hoàng thượng muốn lâm triều sao?" Nàng ngồi trước bàn trang điểm, quay đầu nhìn hắn.

"Ừ." Hoàng đế đã rửa mặt chải đầu xong xuôi, một thân áo bào sáng chói càng tôn thêm khuôn mặt anh tuấn cao quý, "Yến tiệc đêm nay, nàng tự mình chuẩn bị."

Nàng gật đầu, đứng dậy tiễn hắn đến cửa tẩm cung.

Bóng dáng cao lớn đĩnh đạc của Hoàng đế dần xa khuất, nhưng vẫn còn nghe tiếng ngâm nga:

"Ngân hà xanh lại nông, ngăn trở xa thế hử?

Nhởn nhơ một dòng nước, cách biệt không ra lời."[2]

[2] Đây là 2 câu thơ trong bài thơ vô danh trong Cổ thi thập cửu thủ (古詩十九首 - Mười chín bài cổ thi - vô danh), nói về câu chuyện Ngưu Lang và Chức Nữ:

Điều điều Khiên Ngưu tinh, kiểu kiểu Hà Hán nữ.

Tiêm tiêm trạc tổ thủ, trát trát lộng kỵ trữ.

Chung nhật bất thành chương, khấp thế linh như vũ.

Hà Hán thanh thả thiển, tương khứ phục kỉ hứa?

Doanh doanh nhất thủy gian, mạch mạch bất đắc ngữ."

Nàng nhìn hoài về phía góc áo bào vàng rực dần biến mất sau cánh cửa. Nàng bất giác nhớ đến lần hắn nói "Không được yêu". Mà giờ lại nghĩ đến đêm qua, rốt cuộc hắn không chiếm giữ nàng. Nàng biết rất rõ, không phải do tài hùng biện của nàng cao siêu, mà là hắn có kiêu ngạo của chính hắn.

Nàng phát hiện dường như bản thân càng ngày càng hiểu hắn, không cần lời nói, chỉ cần ánh mắt khẽ động cũng có thể thấu hiểu.

Nếu như không phải thân phận đối lập, nếu như không có quá khứ đã qua, nàng sẽ yêu hắn sao? Phòng tuyến của nàng hình như chỉ còn lại việc nhất quyết giữ lại thân thể. Cái ý nghĩ trong đầu này khiến nàng cảm thấy sợ hãi không gì sánh được.

Nàng khẽ lắc đầu, vứt bỏ toàn bộ tạp niệm hỗn độn, đứng dậy sai người chuẩn bị yến hội đêm nay.

Vào đêm thất tịch, chiếu theo cung quy, các cung tần mỹ nữ trong cung sẽ cùng nhau tụ họp. Cái yến tiệc này, trên danh nghĩ là cúng bái hai vị Ngưu Lang Chức Nữ, nhưng thật ra là thời cơ tốt để tranh giành ưu ái của Hoàng đế.

***

Không khí tươi mát cuối thu, mặt hồ lăn tăn gợn sóng, một tòa lầu gắn cẩm thạch đầy màu sắc nằm ven bờ hồ, dưới ánh nắng lấp lánh càng thêm xa hoa rực rỡ.

Lộ Ánh Tịch nhàn rỗi thảnh thơi, liền thong thả qua đây ngắm cảnh. Nàng bước từng bước lên chiếc cầu thang nghiêng nghiêng bằng trúc, lên tầng hai. Nàng dựa người bên thành lan can, đưa mắt nhìn về nơi xa.

Bên bờ hồ bên kia, có một bóng dáng đang đi về hướng lầu các bên này. Môi nàng mỉm cười, xem ra người nọ là tới tìm gặp nàng.

Sau một lúc, có tiếng bước chân lộp bộp nện lên chiếc cầu thang gỗ.

"Hoàng hậu phượng an." Tiếng thỉnh an cứng cỏi, vừa nghe là đã biết là ai.

"Phạm hiệp sĩ, dạo này khỏe chứ?" Lộ Ánh Tịch chậm rãi xoay người lại, mỉm cười nhìn hắn.

"Khỏe." Phạm Thống liếc nàng một cái, cứng nhắc trả lời. Hắn không hiểu vì sao mỗi lần gặp nàng, nàng đều bày bộ dạng tươi cười hớn hở này? Có thật là do sống quá vui vẻ?

"Phạm hiệp sĩ tới tìm ta?" Xung quanh yên tĩnh không người, Lộ Ánh Tịch không cần thể hiện dáng vẻ cao ngạo của Hoàng hậu, nhàn hạ hỏi.

"Vâng." Phạm Thống tiết kiệm lời nói như vàng bạc, lời ít mà ý nhiều: "Chiến dịch Bái Loan, cần thuốc phòng ngừa chướng khí."

Lộ Ánh Tịch à một tiếng, cũng không thèm truy hỏi tiếp.

Phạm Thống trợn trừng mắt, cao giọng nghiêm nghị nói: "Xin Hoàng hậu vui lòng ban tặng!"

"Ban tặng cái gì?" Lộ Ánh Tịch làm điệu bộ mù mờ không hiểu, thắc mắc hỏi lại.

"Thuốc đề phòng chướng khí!" Phạm Thống nhắc lại từng từ, trong mắt bắn ra tia sáng tức giận.

"Không có." Lộ Ánh Tịch còn xòe hai tay, ung dung nói.

"Hoàng hậu am hiểu y thuật, chắc hẳn biết bào chế phương thuốc." Phạm Thống dằn lòng nuốt giận vào trong, chắp tay cung kính nói.

"Không biết." Lộ Ánh Tịch hết sức thẳng thắn mà đáp, trong ánh mắt thấp thoáng ý cười. Tại thâm cung đầy rẫy cạm bẫy này, chỉ có ở cùng với người chính trực ngay thẳng này, nàng mới tự nhiên thoải mái nhất.

"Thực sự không biết?" Phạm Thống cau mày lưỡi kiếm, bán tín bán nghi nhìn nàng chăm chăm. Nếu nàng làm không được, sao Hoàng thượng bảo hắn ta đến xin phương thuốc?

"Nói cho ngươi một bí mật." Bộ mặt Lộ Ánh Tịch lộ ra vẻ thần bí, nghiêng người về phía hắn ta, hạ giọng nói nhỏ: "Thực ra, ta từ nhỏ theo sư phụ học về độc thuật, chứ không phải y thuật. Hay nói chính xác là, sở trường của ta là sử dụng độc dược, không rành chữa bệnh."

Vừa nói dứt lời, nàng bất thình lình đưa tay đến trước mặt hắn ta.

Phạm Thống kinh ngạc nhảy dựng lên, lùi về sau hai bước, nổi cáu hỏi: "Ngươi hạ độc với ta?"

Lộ Ánh Tịch thu tay lại, cười tủm tỉm nhìn hắn, "Phạm hiệp sĩ, ngươi cả gan dám vu khống Bản cung?"

Phạm Thống trên trán nổi gân xanh, thêm nữa bị lời của nàng làm cho á khẩu, không mở miệng trả lời được. Nàng đang đùa giỡn hắn ta?

Lộ Ánh Tịch đang nhẫn nhịn không vì quá buồn cười mà cười ra tiếng. Tâm trạng lo lắng lúc sáng sớm lúc này đã tiêu tan không còn dấu vết. Thật ra nàng có một tật xấu ăn sâu vào máu, đó là lấy trêu đùa người khác làm thú vui.

Phạm Thống hầm hừ, bực tức trừng mắt liếc nàng, nhưng chỉ ôm hận trong lòng mà không dám nói gì. Nữ tử như thế này lại có thể là Hoàng hậu của một nước!

"Phạm hiệp sĩ, trên đời này không có miếng bánh nào tự dưng rớt xuống, ngươi muốn Bản cung giao phương thuốc, thì hãy đáp ứng Bản cung một điều kiện." Lộ Ánh Tịch vẫn thong dong nhìn hắn ta, nụ cười tươi rói trên môi vẫn không đổi.

"Điều kiện gì?" Sắc mặt Phạm Thống tối sầm, phát cáu nói: "Bảo vệ Hoàng hậu chu toàn còn chưa đủ?"

"Đừng sợ, Bản cung không có yêu cầu vô lý, chỉ là muốn nghe chuyện cũ của một người." Lộ Ánh Tịch thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói.

"Chuyện cũ của ai?" Đôi mày lưỡi kiếm của Phạm Thống khẽ cau lại lần thứ hai.

"Chuyện cũ của ngươi." Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng chầm chậm nói nhưng rất rõ ràng.

"Vì sao?" Hai hàng lông mày Phạm Thống càng nhíu chặt thành một đường thẳng, trong lòng khó hiểu lại hoài nghi. Nàng luôn tinh quái như thế, không phải là lại muốn lừa gạt hắn ta?

"Hôm nay là ngày hội Thất tịch, Bản cung thích nghe kể chuyện xưa, chỉ đơn giản như vậy. Đương nhiên, ngươi có thể không đồng ý, có điều là phương thuốc cũng không có nốt." Lộ Ánh Tịch lời nói nhàn tản, nhưng rõ ràng là có ý đe dọa.

Phạm Thống than một tiếng đầy buồn bực, cực kỳ khó chịu, không vui.

"Không muốn nói? Vậy không cần miễn cưỡng." Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười cười, làm bộ muốn rời đi.

"Phạm mỗ còn có lệnh vua phải làm, Hoàng thượng đang chờ Phạm mỗ đến phục mệnh. Để hôm khác sẽ kể, coi như Phạm mỗ nợ câu chuyện này." Phạm Thống mấy máy môi, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng ẩn chứa chút ảo não. Không phải là hắn ta đã quá dễ dàng thỏa hiệp chứ? Quá khứ của hắn ta cũng chẳng vui vẻ rực rỡ gì. Nói cho nàng nghe, chỉ sợ lại dọa nàng sợ.

"Được, hẹn ngày khác." Lộ Ánh Tịch cũng không làm khó hắn, mỉm cười nói: "Bản cung lập tức về cung để kê đơn thuốc, sau nửa canh giờ nữa ngươi hãy đến lấy."

"Đa tạ Hoàng hậu." Phạm Thống cúi người thi lễ, rồi cất bước rời đi.

Bộ dạng cất bước của hắn ta như cơn gió lớn, nhanh nhẹn sang sảng, như cá tính không hay vòng vo của hắn ta.

Lộ Ánh Tịch trong mắt ngập ý cười vui vẻ, lòng không còn chút lo lắng chộn rộn. Trong đau khổ cũng có niềm vui, đại khái tâm trạng nàng hiện giờ như thế. Hai ngày gần đây, Hi vệ không truyền về tin tức của sư phụ, lo âu trong lòng nàng càng dày đặc, giống như có chuyện đại sự nào đó sắp sửa xảy ra.

***

Hôm nay Hoàng đế hạ triều sớm, khi quay lại Thần cung thần sắc hơi kỳ quái.

"Hoàng thượng mệt sao?" Lộ Ánh Tịch dâng một chén trà xanh, dịu dàng hỏi.

Hoàng đế nhận lấy, nắm trong tay cả buổi vẫn không uống.

"Ánh Tịch, tối nay là đêm thất tịch." Hắn bỗng nhiên nói, đôi mắt sóng sánh ánh trầm tối.

"Vâng. Đêm nay hàng vạn vì sao tinh tú trong dãy ngân hà tỏa sáng, dẫn đường cho Chức Nữ gặp Ngưu Lang." Nàng nhỏ nhẹ tiếp lời, lòng hơi không hiểu. Chỉ là đêm thất tịch mà thôi, vì sao hắn lại u sầu?

"Trong triều có người can gián, nói rằng Trẫm đã đăng cơ nhiều năm, đến nay vẫn chưa có hoàng tử, phải làm hoàng cung sung túc tràn đầy." Ánh mắt Hoàng đế thâm sâu như hố băng, không chút vui mừng.

"Vậy nên muốn nhân lễ hội hôm nay dâng lên mỹ nhân?" Nàng nhàn nhạt cười, nhìn thẳng vào hắn. Không thể phủ nhận, hắn quả thực là bậc quân vương không quá ham mê nữ sắc. Nghe đồn vua Long Triêu, hậu cung ba ngàn, là đúng ba ngàn mỹ nữ thực sự. Ngay cả Phụ hoàng của nàng, cũng có mười bốn phi tần, phía dưới còn có gần trăm quý nhân.

Hoàng đế gật đầu, mở mắt nhìn nàng, trầm giọng nói: "Trẫm cực ghét hậu cung phân tranh, càng chán ghét vì việc sinh con nối dõi mà buộc phải…" Hắn ngừng lại, không nói gì thêm nữa. Hắn đã vì mục tiêu củng cố giang sơn mà phải lấy ba phi cùng một hậu. Lẽ nào sau này vì muốn kéo dài huyết thống Hoàng tộc mà phải thắm thiết thân mật với những nữ tử xa lạ? Không ai hiểu rõ hơn hắn cái cảm giác hốt hoảng khi vào ban đêm đột nhiên tỉnh giấc, lại nhìn thấy một dung nhan không quen của người ngủ cùng giường kia.

"Vậy trước tiên nên trì hoãn cái kiến nghị này?" Lộ Ánh Tịch hiền dịu đề nghị. Nàng cũng ghét hậu cung phân tranh, lại càng ghét việc chia xẻ phu quân với người khác. Nàng cam chịu số phận, nhưng không chấp nhận số mệnh cả cuộc đời vẫn thế. Tương lai, nếu như nàng may mắn đạt được tự do, nàng sẽ theo đuổi cuộc sống mà bản thân thật sự muốn sống. Nghĩ đến đó, trái lại Mộ Dung Thần Duệ suốt đời đều chạy không thoát số mệnh Đế vương.

"Tùy nàng, nàng tìm cách thay Trẫm khéo léo từ chối." Hoàng đế nhếch mày dò xét nàng, môi mỏng nhếch lên, ánh mắt đã nguôi ngoai nhiều.

"Để Thần thiếp ra mặt?" Lộ Ánh Tịch không nén nổi sửng sốt. Cái này chẳng khác nào hại nàng? Các triều thần và cung tần chắc chắn sẽ cho rằng nàng không khoan dung độ lượng, muốn độc bá sủng ái của quân vương.

"Hoàng hậu túc trí đa mưu, cái này chỉ là việc cỏn con, nhất định sẽ không làm khó được Hoàng hậu." Bờ môi Hoàng thượng càng giương cao, nụ cười có chút xấu xa gian xảo.

"Thần thiếp sợ rằng không gánh nổi trọng trách, mong Hoàng thượng nghĩ lại." Lộ Ánh Tịch nhíu mày, âm thầm liếc hắn. Hắn muốn nàng gây thù chuốc oán thay hắn? Chiêu này có thể nói là giết người vô hình.

"Cần chi suy nghĩ nghiêm trọng thế. Cho dù có người bất mãn, Trẫm sẽ là chỗ dựa cho nàng, sao phải sợ?" Hoàng đế cười nhìn nàng, lúc này mới có nhã hứng thưởng thức trà, khoan thai nâng chén trà hớp một ngụm.

Lộ Ánh Tịch không còn lời để nói, tay trái ở sau lưng nắm thành quả đấm, thực muốn cho hắn một chưởng ngay chỗ bị thương trên ngực. Chỉ vì nàng đã

sử dụng kế để đưa sư phụ đi, hắn dường như luôn canh cánh trong lòng? Đáng ghét! Đáng ghét!

Ánh mắt Hoàng đế phát sáng, đặt chén trà xuống, cầm cổ tay nàng kéo lại gần, sau đó nhẹ nhàng đem tay nàng đặt trong lòng bàn tay hắn.

"Giận Trẫm sao?" Hắn vừa cười vừa nói, lông mày giãn ra, trong đôi mắt như có ánh sáng chói mắt phá bỏ lớp sương mù dày đặc khi nãy, mê hoặc nhân tâm.

"Trẫm thích bộ dạng này của nàng, như giận dỗi, lại như e thẹn buồn bực, đặc biệt phong tình." Nụ cười hắn ôn hòa, như ánh mặt trời ấm áp, lại hơi trêu ghẹo, "Nếu nàng cứ như thế này, trái tim của Trẫm sợ rằng không giữ lại được nữa."

"Trái tim của Hoàng thượng, thì vẫn ở sâu trong lồng ngực Hoàng thượng, không có mảy may nguy hiểm." Nàng nổi cáu, ra sức rút tay ra, mang tai cũng không khống chế được ửng đỏ cả lên. Nàng không sợ đao gươm trước mắt hay đâm lén sau lưng, nhưng lại sợ nhất loại ve vãn nhu tình mật ngọt này, không có cách nào chống đỡ.

Hắn thả nàng ra, nhưng thuận đà lướt đến thắt lưng thon nhỏ của nàng, nghịch đùa nói: "Chỗ này là nhược điểm của nàng?" Lời nói còn chưa dứt, hai ngón tay véo nhẹ một cái giữa vòng eo của nàng.

Nàng giật mình, lập tức cảm thấy nhột, liền nghiêng người né tránh, khóe miệng cong cong, gò má lộ lúm đồng tiền chúm chím.

"Hoàng thượng chơi ăn gian." Nàng nói một lời hai tầng nghĩa, không cam lòng nói tiếp: "Nạp đầy hậu cung là một chuyện tốt, chi bằng Hoàng thượng an hưởng diễm phúc đi."

"Nếu Trẫm diễm phúc vô biên, Hoàng hậu không ghen chút nào sao? Thật khiến lòng Trẫm tê tái." Hoàng đế cười tươi, cười đến độ không ngừng lại được.

"Từ xưa đến nay, hậu cung là để nhận ân huệ của quân vương, sao Thần thiếp phải ghen?" Nàng phản bác hỏi ngược lại, nhếch cao cằm, hiên ngang nhìn hắn. Nếu nàng không yêu hắn, tất nhiên sẽ không chú ý đến. Nếu nàng yêu hắn…

Nàng không muốn nghĩ tiếp nữa, chỉ cố ý kèn cựa hơn thua với hắn, đôi mắt sáng trong trọn tròn, ngang tàng nhìn về phía hắn.

"Mạnh miệng." Hoàng đế cười nhẹ, như đang cưng chiều đứa bé ngỗ ngược.

Nàng mở miệng định phản pháo, cuối cùng lại quyết định ngậm miệng không nói năng. Dù sao hắn cũng có khả năng nhìn thấu nàng, nàng cần gì phải nói những lời dư thừa. Trong cuộc đấu giằng co tình cảm này, phải chăng nàng đích thực không phải là đối thủ của hắn?

"Trẫm chờ 'một ngày kia', một ngày mà nàng cam tâm tình nguyện mở rộng lòng mình với Trẫm." Hoàng đế giọng điệu chầm chậm thực lòng, ánh mắt sáng trưng, không hề chớp mắt. Từ khi biết nàng đến nay, hắn chưa bao giờ chứng kiến nàng nổi giận vì việc hậu cung tranh đấu, chỉ phẫn nộ vì đại cục và người nàng quan tâm. Bụng dạ nàng không hẹp hòi, mà đối với người yêu mến lại cực kỳ trọng tình nghĩa, không tiếc thứ gì để bảo vệ. Nam tử được nàng yêu thương, chắc hẳn sẽ vô cùng hạnh phúc. Hắn thật sự cảm thấy vô cùng chờ mong.

Cảm nhận được ánh mắt săm soi khóa chặt nàng, Lộ Ánh Tịch không được tự nhiên, bối rối khó chịu, suy nghĩ một chút, dứt khoát lách người đi vào phòng trong. Ngày hôm nay còn rất dài, ở chung như vậy rất nguy hiểm. Nàng vẫn nên chuyên tâm suy xét làm cách nào ứng phó với chuyện tối nay, không muốn bị hắn quấy nhiễu tâm tư.

Nàng đi qua bức rèm che, những viên trân châu nhẹ nhàng lắc lư, va vào nhau vang lên những tiếng kêu leng keng giòn tan.

Hoàng đế không gọi nàng lại, ánh mắt cũng không dời đi, sâu sắc lại thêm hào quang cháy bỏng. Hắn chắc chắn nàng sẽ yêu hắn, yêu đến độ quên sạch mối tình ngây ngô thời niên thiếu khi xưa! Đến lúc đó, hắn mới có thể giết chết Nam Cung Uyên. Người này nhất định phải tận diệt. Vì hắn mới nhận được mật báo, thế lực sau lưng Nam Cung Uyên hùng mạnh khủng khiếp.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 38: Yến tiệc đêm thất tịch

Trời đêm màu tối như nước mát,

Ngồi xem nàng Chức gặp chàng Nguru.[1]

[1] Đây là 2 câu thơ được trích từ bài thơ Thu tịch của Đỗ Mục. Phiên âm bài thơ:

Ngân chúc thu quang lãnh hoa bình,

Khinh la tiểu phiến phác lưu huỳnh.

Thiên giai dạ sắc lương như thủy,

Tọa khán Khiên Ngưu, Chức Nữ tinh.

Tại lầu các màu sắc sặc sỡ bên bờ hồ, phồn hoa náo nhiệt, đèn lồng chiếu sáng khắp chốn, lung linh rực rỡ. Tiếng đàn sáo vui tươi được tấu lên kéo dài mãi, tay áo dài thướt tha của những vũ cơ cứ xoay tròn bên bờ nước, quyến rũ nhẹ nhàng tung bay.

Tại lầu gác rộng thoáng, ở giữa đặt một bàn đại tiệc kim long, từ hướng bắc đến nam, Đế vương và Hoàng hậu ngồi cùng nhau. Hai bên cạnh lót hai hàng dài đệm ngồi thượng phẩm, các cung tần đều mặc trang phục lộng lẫy công phu, dung nhan xinh đẹp cuốn hút.

Có điều Hoàng đế có vẻ không có chút hứng thú, sau khi bảo mọi người cứ tự nhiên, rồi lo ngồi uống rượu một mình. Lộ Ánh Tịch vẫn đoan trang ngồi im, mỉm cười không nói.

Hạ Quý phi đối nhân xử thế tương đối khôn khéo hoạt bát, cười nói rộn rã: "Hạ thần nghe nói, một vùng ở Giang Nam có tập tục, mỗi lần đến đêm thất tịch, các thiếu nữ sẽ len lén một thân một mình trốn dưới giàn bí ngô."

Một Tiệp dư trẻ tuổi hiếu kỳ hỏi: "Tại sao phải trốn dưới giàn bí ngô?"

Hạ Quý phi vẻ mặt thân thiện, cười đáp: "Truyền thuyết kể rằng khi màn đêm buông xuống, vạn vật đều rơi vào tĩnh lặng, đứng dưới giàn bí ngô có thể nghe được tiếng nói cười khi Ngưu Lang gặp Chức Nữ. Mà nếu thiếu nữ đến tuổi xuất giá nghe được lời thì thầm đó, về sau sẽ gặp được tình yêu không đổi không dời."

Vị Tiệp dư kia rất hâm mộ, vẻ mặt như vừa bừng tỉnh ngộ ra điều gì, hai tay vỗ bộp một cái, hào hứng nói: "Lãng mạn quá đi! Không biết đây là tập tục ở đâu?"

Hạ Quý phi đôi mắt khẽ lướt sang nơi khác, khóe môi ngậm cười, vẫn không trả lời.

Hàn Thục phi đang ngồi bên cạnh ho khan một tiếng, mở miệng nói: "Quê quán hạ thần huyện Âm Sơn[2], nơi có truyền thuyết ấy."

[2] Huyện Âm Sơn thuộc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc

Hạ Quý phi dường như vô ý mà cười hỏi: "Khi Hàn Thục phi còn trẻ, phải chăng đã từng tham gia lễ hội đêm thất tịch này?"

"Hạ thần từ nhỏ đã được giáo dục nghiêm khắc, sao làm ra chuyện hoang đường như vậy." Hàn Thục phi lạnh nhạt trả lời.

Lộ Ánh Tịch bàng quang ngồi nghe, trong lòng biết rõ hai người kết thù kết oán đã lâu, liền lên tiếng giảng hòa: "Tối nay đẹp trời, hay là mọi người cùng nhau chơi một trò chơi nhỏ, cho có hứng thú, vui vẻ hơn." Nàng xoay người nhìn Hoàng đế, xin ý kiến hỏi: "Hoàng thượng thấy gõ trống truyền hoa[3] thế nào?"

[3] Gõ trống truyền hoa: là một trò chơi dân gian. Mọi người ngồi thành vòng tròn, có một người cầm hoa, có một người gõ trống. Khi tiếng trống vang lên, mọi người bắt đầu truyền hoa đi. Khi tiếng trống dừng lại, hoa trong tay người nào thì người đó phải lên biểu diễn một tiết mục.

"Cũng được. Trẫm cũng muốn thưởng thức tài hoa của các ái phi." Hoàng đế thản nhiên gật đầu.

Hắn vừa dứt lời, mọi người đều lộ vẻ háo hức chờ mong. Chỉ riêng Diêu Hiền phi từ đầu đến cuối đều thờ ơ trầm mặc, mặt không chút biến đổi.

Thái giám theo hầu bên cạnh nhanh trí dâng lên chiếc trống hoa[4] nhỏ xinh và một nhánh hoa quế tứ quý[5]. Lộ Ánh Tịch nhận chiếc trống hoa, dịu dàng lên tiếng: "Vậy để Bản cung khua trống."

[4] Trống hoa: là một loại trống nhỏ, bề mặt khoảng lòng bàn tay người lớn, được dùng trong một thể loại ca múa dân gian của Trung Quốc.

[5] Quế tứ quý: là loại cây xanh biếc; hoa màu trắng, trắng đục, xanh, vàng; có mùi thơm; nở hoa quanh năm (nên được gọi là tứ quý - bốn mùa), nhưng mùa thu hoa sẽ thơm nhất. Dùng làm hương liệu, hoặc dược liệu.

Nàng quay lưng về phía mọi người, nhắm mắt lại, bắt đầu chậm rãi gõ trống, từng tiếng từng tiếng, hài hòa cùng nhịp nhàng. Thính giác của nàng vô cùng nhạy bén, trí nhớ lại tốt, hoàn toàn có thể khống chế để cho nhành hoa rơi vào tay ai.

Trong chốc lát, lúc tiếng trống dừng lại, thì cành hoa quế tứ quý vừa vặn đến trên tay tài nhân Tê Điệp.

"Hả?" Tê Điệp nhỏ giọng kinh ngạc, cuống quít nói: "Nô tỳ ngu dốt bất tài, không có tài nghệ…"

Những người đang có mặt ở đây, đa phần đều có địa vị hơn nàng ta, nàng ta hèn mọn xưng nô tỳ, cũng không tính là muốn nổi trội. Lộ Ánh Tịch âm thầm quan sát, càng nghĩ càng cảm thấy người này không đơn giản.

"Không sao, ngâm thơ cũng được." Hoàng đế mở miệng, khuôn mặt cứng cỏi bình thản, thanh tao còn mang theo vài phần thân thiết.

“Nô tỳ không biết nhiều chữ, càng không biết làm thơ. Mong Hoàng thượng thứ tội…” Tê Điệp rụt rè đáp, cúi thấp đầu không dám ngẩng lên.

“Tài nhân Tê Điệp có thể múa?” Lộ Ánh Tịch bỗng hỏi. Nàng đang suy đoán, Tê Điệp giống nàng như vậy, biết đâu là trời sinh, nhưng cũng biết đâu là cố ý bắt chước theo. Nếu là khả năng thứ hai, chẳng nhẽ đến việc bé xíu như tài năng múa cũng giống y hệt?

Tê Điệp hơi ngẩng đầu, đôi mắt long lanh như chú nai con vô tội, nhỏ giọng trả lời: “Bẩm Hoàng hậu, nô tỳ từng thấy các vũ cơ trong cung tập múa, nhưng bản thân chưa từng học qua.”

“Nói như vậy, ngươi có biết chút ít?” Lộ Ánh Tịch mỉm cười, lại nói: “Có từng xem Kinh hồng vũ[6]?”

[6] Kinh hồng vũ: là điệu múa nổi tiếng của Mai phi, vị quý phi được sủng ái của vua Đường Huyền Tông, đã thất truyền. Điệu múa mô phỏng như dáng điệu bay lượn xinh đẹp của chim hồng nhạn (Kinh hồng), vũ đạo cực kỳ đẹp đẽ, thú vị; uyển chuyển nhưng phóng khoáng, dịu dàng và thoải mái tự nhiên.

Tê Điệp gật đầu, giọng điệu ngây ngô: “Nô tỳ từng thấy, điệu múa ấy hết sức duyên dáng mê hoặc, phong thái lại phóng khoáng như tiên nữ hạ phàm vậy.”

“Vậy thì ngươi hãy múa một khúc, để cho Hoàng thượng cùng mọi người xem ra sao?” Lộ Ánh Tịch vừa nói vừa ngoảnh đầu về phía Hoàng đế, đôi mắt sáng trong chất chứa vẻ hứng thú, “Hoàng thượng nghĩ sao?”

“Trẫm có nghe nhắc đến điệu múa ấy, cũng từng xem vũ cơ múa rồi, nhưng rất ít người có thể thể hiện được cái dáng điệu ‘uyển chuyển như kinh hồng’ của tiên nữ.” Hoàng đế không nhanh không chậm nói, bàn tay khẽ nhấc lên hạ lệnh: “Tê Điệp, ngươi hãy múa một khúc thử xem, múa không được đẹp lắm cũng không sao. Điệu múa này dễ học nhưng khó đạt đến độ hoàn mỹ.”

Tê Điệp do dự một chút, sau đó mới thưa: “Vâng, nô tỳ tuân mệnh.”

Trong mắt những người dự bữa tiệc thấp thoáng ý khinh miệt, từng người đều thầm nghĩ, tài nhân thấp kém này, xuất thân từ cung nữ, năm nay lại mới mười sáu, sao có thể lĩnh hội được cái thần của Kinh hồng vũ? Cho dù để nàng ta múa, cũng chỉ là chuốc nhục vào thân.

Một nhạc công bên mép lan can lãnh nhiệm vụ tấu nhạc, liền nghe tiếng đàn trầm bổng chợt vang lên, như thủy triều xanh biếc, lại tựa nụ hoa trắng vừa hé mở.

Tê Điệp bước đến giữa lầu các bằng ngọc thạch, thướt tha yêu kiều, mặc chiếc váy màu hồng phấn, khoác bên ngoài dải lụa mỏng. Tà váy theo gió tung bay, phất phơ tươi đẹp.

Bản nhạc dừng một nhịp, rồi bỗng nhiên cao vút, chỉ thấy Tê Điệp xoay vòng trên mũi chân, ống tay áo cùng tà váy xòe rộng ra, cũng xoay tròn đều theo thân người, như mặt nước tĩnh lặng bị xáo động lăn tăn gợn sóng với những vòng tròn đồng tâm vô tận. Tiếng nhạc phụ họa càng lúc càng nhanh, điệu múa của nàng ta cũng trở nên sôi nổi dồn dập. Vòng eo mềm mại như cây liễu uốn cong về phía sau. Dải lụa mỏng uốn lượn tạo thành những đường cong đẹp mắt trên cao, trong phút chốc phác họa thành hai áng mây hồng nhạt. Những chiếc chuông bạc quấn quanh lưng váy của nàng ta không ngừng vang lên những tiếng leng keng véo von, vui tai lay động lòng người.

Trong hoàn cảnh này, chỉ có thể thốt lên rằng mỹ nhân nhẹ nhàng thanh thoát, quyến rũ thu hút, thanh tú khoan thai. Các cung tần khác thấy thế không khỏi bàng hoàng, sắc mặt phức tạp, biến đổi không ngừng.

Khúc ca lên cao vút rồi từ từ chậm lại, động tác múa của Tê Điệp cũng dần mềm dẻo thanh nhã, như đang dạo bước khắp phòng, cũng như đang đứng trên chiếc thuyền lững thững trôi. Nàng ta thon thả dễ dàng ngã ngửa ra sau, đầu gần chạm đất, đôi bàn tay uốn lượn những động tác mềm dẻo, ống tay áo khẽ chuyển động theo, như đám mây ráng hồng bồng bềnh, múa điệu vũ của những khóm mây.

Âm nhạc dừng hẳn đi, đã đến hồi kết. Nàng ta uỡn thẳng ngực, bước tới trước vài bước rồi dịu dàng khom người. Chiếc váy dài phủ bệt trên mặt đất, như một đóa hoa sen diễm lệ.

Khúc múa đã kết thúc, hầu hết mọi người đều nín thở, bầu không khí lặng ngắt như tờ, thất thần sững sờ.

Nữ tử còn mang nét trẻ con ngây thơ này khi múa lại hết sức thanh lịch nhã nhặn giống như cửu thiên huyền nữ[7] giáng trần.

[7] Cửu thiên huyền nữ: gọi tắt là Huyền nữ, là vị nữ thần trong thần thoại cổ đại Trung Quốc, là một vị thần pháp lực vô biên, có công trừ gian diệt ác giúp dân nên được Ngọc hoàng đại đế sắc phong làm Cửu thiên huyền nữ.

Hoàng đế lại luôn điềm nhiên, là người đầu tiên vỗ tay khen ngợi: “Múa đẹp! Rất có tài!”

Lúc này mọi người mới dần hoàn hồn bừng tỉnh, vỗ tay rần rật, sôi nổi tán thưởng.

“Tê Điệp, ngươi thật sự quá khiêm tốn, cả người tài hoa. Hôm nay ngươi thật sự khiến Bản cung mở rộng tầm mắt.” Lộ Ánh Tịch mỉm cười xinh đẹp, mặt mũi vẫn tỉnh rụi. Có lẽ nàng ta vẫn đang che giấu thực lực. Có thể thấy trước được rằng, nữ tử trẻ tuổi này, qua vài năm nữa thôi, nhất định sẽ trở thành nhân vật cuốn hút nghiêng nước nghiêng thành.”

“Hoàng thượng và Hoàng hậu quá khen. Nô tỳ chẳng qua học trộm vài bước múa của các vũ cơ mà thôi, không phải được tập tành bài bản.” Tê Điệp thu lại vẻ mặt tự tin khi múa, liền khôi phục lại dáng điệu nhút nhát e sợ, rủ mi cúi đầu lui về chỗ ngồi.

"Cho dù không được học đến nơi đến chốn, nhưng bài múa đúng là tuyệt mỹ." Lộ Ánh Tịch mỉm cười, đánh giá đúng trọng điểm. Có thể nàng múa đẹp hơn Tê Điệp rất nhiều lần, nhưng sư phụ từng căn dặn nàng không được tùy tiện múa trước mặt người khác. Nhưng giả sử Tê Điệp thể hiện hết thực lực thực sự, nàng cũng chưa thể khẳng định ai xuất sắc hơn ai.

"Nghe Hoàng hậu nói thế, phải chăng Hoàng hậu cũng là một người múa giỏi?" Hoàng đế bỗng nhiên ngắm nhìn nàng, ánh mắt rực cháy, như mũi tên lửa bắn thẳng về phía nàng. Hắn từng nghe nàng đánh đàn, như là tiên nhân. Chắc hẳn nàng múa cũng hơn hẳn Tê Điệp một bậc. Nếu thật sự như thế, dáng dấp sẽ mê hoặc, cuốn hút ra sao. Chỉ tưởng tượng thôi, đã đủ làm hắn thần hồn điên đảo.

"Hạ thần không có thiên phú về múa, cũng không miễn cưỡng gắng gượng theo học." Lộ Ánh Tịch dịu ngoan, khiêm tốn trả lời.

"Hoàng thượng." Một giọng nói hơi khản đặc bất chợt vang lên. Diêu Hiền phi câm lặng từ đầu buổi tiệc, chỉ ngồi lặng lẽ thưởng trà, nay lại mở miệng, nói đều đều: "Tài nhân Tê Điệp đang mang long thai, không hợp với việc múa hao công mất sức."

"Đúng là sơ sót của Trẫm." Hoàng đế vội vàng xoay người nhìn Tê Điệp quan tâm hỏi: "Không sao chứ?"

"Không sao. Đa tạ Hoàng thượng quan tâm." Tê Điệp thẹn thùng trả lời.

"Là sơ suất của hạ thần, may mắn là tài nhân Tê Điệp không có việc gì. Hạ thần tự phạt một chén." Lộ Ánh Tịch áy náy nâng chén hướng về phía mọi người, uống một hơi cạn sạch. Thật ra trước giờ nàng đã quên mất việc Tê Điệp đang mang thai. Nói đúng hơn là nàng chưa bao giờ tin Tê Điệp thật sự có thai.

"Hoàng thượng, tài nhân Tê Điệp đã múa một điệu khiến người khác ngẩn ngơ không thôi. Phải chăng nên có phần thưởng?" Diêu Hiền phi lại nói, giọng điệu không chút ấm áp, như là thuận miệng thốt ra.

Hoàng đế trầm ngâm giây lát mới nói: "Trẫm vốn định đợi Tê Điệp sinh hạ Hoàng tự mới ban thưởng. Hôm nay ngày lành thế này, vậy trước tấn phong Tê Điệp làm Tam phẩm Tiệp dư đi."

"Tạ ơn Hoàng thượng long ân!" Tê Điệp vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, quỳ lạy tạ ơn.

Diêu Hiền phi cũng không nhìn bọn họ, sau khi nói xong điều muốn nói, lại tiếp tục im lặng uống trà.

Lộ Ánh Tịch thu hết mọi thứ vào tầm mắt, âm thầm suy tính. Diêu Hiền phi và Tê Điệp từ lúc nào đã ở cùng một chiến tuyến? Phải chăng giữa các nàng ấy đã có hiệp nghị gì đó?

Nàng chưa kịp nghĩ nhiều hơn, đã có một vị triều thần bước lên cầu thang lên gác, cung kính hành lễ, thưa báo: "Khởi bẩm Hoàng thượng, mười bảy tú nữ đang chờ ở bên ngoài, có muốn cho các nàng ấy tiến vào hiến vũ?"

"Không cần." Hoàng đế phất tay, uể oải nói: "Trẫm mới được thưởng thức một vũ khúc tuyệt vời, hôm nay không còn tâm trí xem nữa."

Vị quan kia rõ ràng lại bị chúng thần đùn đẩy, ép buộc đưa đầu ra chịu tội, nghe thế không kiềm được có chút khẩn trương cùng ngượng ngùng khốn đốn, ngập ngừng nói: "Nhưng, nhưng mà…"

Hoàng đế không chịu nổi nữa, đằng hắng một cái, ngăn tên quan lại kia nói tiếp, ánh mắt chuyển dời về phía Lộ Ánh Tịch.

"Thị lang đại nhân." Lộ Ánh Tịch bị ánh nhìn đầy hàm ý của hắn làm phiền, không còn cách nào khác buộc lòng phải lên tiếng: "Hai tháng nữa là ngày giỗ của tiên đế, việc tuyển tú vẫn nên tạm gác lại đến đầu mùa xuân năm sau lại bàn tiếp. Chiếu theo cung quy tổ tiên đã lập ra, ba năm tuyển chọn một lần. Đừng làm trái với quy tắc tổ tông."

Tên lễ bộ thị lang kia ngượng nghịu thưa: "Lời của Hoàng hậu thật thấu tình đạt lý."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 39: Kinh hồng diễm ảnh

Trở lại Thần cung, Lộ Ánh Tịch đứng lặng trong đình viện không người, đứng cả buổi vẫn không động đậy, khuôn mặt thất thần.

Sư phụ gặp nạn. Ngay cả mười Hi vệ cũng không bảo vệ được y? Thực ra chỉ dựa vào thực lực của một mình sư phụ, cũng có thể thuận lợi trở về Ô Quốc. Trừ khi… y tự nguyện để người ta bắt đi?

Nàng ngẩng đầu nhìn màn đêm ở trên cao, xa thẳm kia. Bầu trời sao sáng lấp lánh, rực rỡ đến lóa mắt. Mà bốn bề lại thoang thoảng mùi hương hoa quế thanh nhã, dịu ngọt.

Khung cảnh xinh đẹp thần tiên là vậy, nhưng không thể vỗ về làm nguôi ngoai nỗi chua xót, bất lực phập phồng trong lòng nàng. Nàng không định trách sư phụ, nàng muốn cảm thông thấu hiểu người. Thế nhưng dù nỗ lực đến đâu, nàng cũng mù tịt khó hiểu, vì sao sư phụ để mặc người ta hiếp đáp? Chẳng lẽ y không biết, nàng sẽ lo lắng? Chẳng lẽ y không hiểu, bởi vì đó mà cuộc sống của nàng ngày đêm lo lắng bất an?

Nàng hít thở sâu một hơi, nhếch môi cười mang vài phần cay đắng. Hoa quế năm nay trổ bông sớm, so với năm trước sớm hơn một tháng. Nàng còn nhớ như in, vào một năm nọ, cũng vào mùa hoa quế thơm ngát nức mũi. Nàng quấn quýt bên sư phụ, y thổi sáo phụ họa điệu múa Kinh hồng vũ của nàng. Tiếng sáo réo rắt bay bổng, y phục múa phất phơ, nàng múa lượn bên cạnh y, trong mắt nàng không dung nạp bất kỳ ai, chỉ có hình ảnh một người mặc bộ áo dài xám. Khuôn mặt nho nhã lấp ló đó đã được nàng khắc sâu trong lòng.

Nhưng chỉ có một lần duy nhất đó mà thôi. Sau này nàng chưa từng múa lại lần nào. Nàng đối với những lời y nói, nhất mực bảo gì nghe vậy.

"Bao lần tiêu tấu giữa trời hoa, ngân hà tựa cửa đứng trông xa." Nàng cúi đầu ngâm nga, tự phối nhạc điệu cho bài thơ, cơ thể mềm mại xinh đẹp chuyển động, nhẹ nhàng tự nhiên.

"Như là sao sáng rơi đêm ấy, vì sao phong sương tụ nửa khuya?[1]" Miệng nàng vẫn nhấp nháy ca vang, điệu múa không ngừng bay lượn như cánh chim xanh biếc, uyển chuyển như rồng dạo chơi[2].

[1] Là hai câu trong bài thơ thứ mười lăm trong số mười sáu bài thơ thuộc chùm bài thơ "Khỉ hoài" của Hoàng Trọng Tắc; hai câu còn lại của bài thơ là:

"Triền miên nghĩ ngợi gọt vết chai, uyển chuyển thương tâm bỏ u hoài;

Dăm ba năm cũng như dăm ba tháng, chỉ thương rượu ấy chẳng hề phai."

[2] Đây là câu thơ được trích trong bài "Trường sa cửu nhật đăng đông lâu quan vũ" của thi nhân nổi tiếng thời Vãn Đường là Lý Quần Ngọc; bài thơ khen ngợi điệu múa Kinh hồng vũ. Phiên âm bài thơ:

Nam quốc hữu giai nhân, khinh doanh lục yêu vũ.

Kinh hồng vũ

Hoa diên cửu thu mộ, phi mệ phất vân vũ.

Phiên như lan điều thủy, uyển như du long cử.

Việt diễm bãi tiền khê, ngô cơ đình bạch trữ.

Mạn thái bất năng cùng, phần tư khúc hướng chung.

Đê hồi liên phá lãng, lăng loạn tuyết oanh phong.

Trụy nhị thì lưu hễ, tu cư dục tổ không.

Duy sầu tróc bất trụ, phi khứ trục kinh hồng.

Tiếng ca càng lên cao, trong veo mềm mại, giống như tiếng suối róc rách chảy qua khe suối, âm thanh của tự nhiên. Mũi chân nàng nhún nhẹ, đôi tay xòe rộng, ống tay áo rộng bay lượn như đám mây ngũ sắc vui mừng trôi, lại giống như tuyết trắng trong sáng không tỳ vết.

Màn đêm dần buông xuống, một bóng trắng nhảy múa huyền diệu, như mộng ảo thần tiên. Làn tóc suôn dài như thác, đen nhánh như mực tàu, xõa dài theo thân váy, cùng tung bay trong gió, hai màu sắc đối lập, hết sức mê hoặc cuốn hút.

Giọng hát dịu nhẹ, du dương rung động lòng người, luyến láy không đứt quãng. Chỉ thấy đôi chân nàng cứ xoay tròn xoay tròn mãi, vòng eo mềm mại như rắn, dần dần ngửa mặt uốn cong người, rồi lại bật lên. Nàng xoay tròn như vậy tựa như mặt đất đang nứt ra, nở ra một đóa hoa bạch trà duyên dáng, rực rỡ đến chói mắt, xuất hiện rồi lại biến mất trong nháy mắt, diệu kỳ cùng mị hoặc.

Tới đoạn giữa, nàng bỗng nhiên toàn thân nhảy vọt lên, nhẹ nhàng đáp trên ngọn cây hoa quế, từng bước chân êm ái trên cành cây mảnh mai, nàng vẫn cứ xoay vòng, như tiên nữ dưới ánh trăng. Trong sự xuất thần mang theo chút tinh nghịch tinh quái, như là yêu tinh nghịch ngợm.

Tiếng ca ngân dài, nàng dần mỉm cười, phất nhẹ tay áo, điệu múa bay vút trên không. Dung mạo tuyệt sắc càng thêm tỏa ánh hào quang xinh đẹp, chói lòa. Cơ thể yểu điệu xoay quanh thân cây, bày ra dáng vẻ gợi cảm, cứ như thân cây đó chính là tình nhân thân mật nhất của nàng. Chỉ là một biểu cảm, chỉ là một ánh mắt lả lướt, còn hơn ngàn vì sao sáng cùng chiếu rọi, hơn cả trăm hoa đua nở, khiến tất cả cảnh vật xung quanh như mất đi màu sắc vốn có của nó!

Đây mới là Kinh hồng vũ chân chính.

Như sự khởi đầu mới, khéo léo linh hoạt, sau cùng cũng quay đầu nhoẻn cười trăm vẻ đẹp tươi[3]!

[3] Đây là một câu thơ trích trong "Trường hận ca" của Bạch Cư Dị. Phiên âm đoạn thơ chứa câu thơ này:

… Thiên sinh lệ chất nan tự khí

Nhất chiêu tuyển tại quân vương trắc

Hồi đầu nhất tiếu bách mị sinh

Lục cung phấn đại vô nhan sắc…

Dưới hành lang cách đó không xa, có một thân hình cao lớn lặng lẽ đứng dựa sau cột nhà, trong đôi mắt dài hẹp ánh mắt sáng chói nguy hiểm chợt lóe lên. Từ kinh diễm đến kinh sợ, rồi đến thuyết phục, và cuối cùng là rung động nóng cháy. Hắn chẳng thể dùng bất cứ ngôn từ nào để hình dung tâm tình của hắn ngay lúc này. Chỉ cảm thấy nữ tử đang nhảy múa trên cành cây ngoài kia, không giống người trần mắt thịt, giống thần tiên trên trời cao hơn, lại như yêu tinh quỷ mị.

"Yêu nghiệt!" Hắn rủa thầm một tiếng trong cửa miệng, cảm giác được một luồng nhiệt nóng bỏng đang đánh úp tứ chi cùng thân thể hắn, không cách nào chống đỡ!

Hắn im lặng nắm chặt nắm tay, âm thầm cắn răng, từng cơn ham muốn tự đáy lòng bốc thẳng lên trên, rồi lại cuộn cuộn xuống hạ thân của hắn! Hắn chưa bao giờ muốn nàng giống như tối nay và ngay lúc này! Không thể không muốn được! Không thể không chinh phục và chiếm giữ nàng được!

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn không lộ mặt, khuôn mặt anh tuấn nhẫn nhịn gần như tái nhợt méo mó, bước chân im ắng rời khỏi chốn mê hoặc lòng người này.

Lộ Ánh Tịch không phát giác ra, dừng chân trên ngọn cây, lặng yên đón gió. Rất lâu sau, nàng mới nhẹ nhàng đáp xuống đất, đi quanh co rồi mới quay lại tẩm cung.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Sắc trời lúc tờ mờ sáng, phía chân trời hướng đông hiện ra vệt sáng trắng dài.

Hoàng đế trằn trọc suốt một đêm, không thể chìm vào giấc ngủ. Hắn quả thực hận chính bản thân. Còn chờ cái gì? Sự kiêu ngạo này rõ ràng là dằn vặt hành hạ chính hắn!

"Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch cũng không ngủ sâu, chỉ chập chờn, nên cảm nhận được hắn cả đêm trăn trở xoay người suốt, không khỏi kỳ quá, "Hoàng thượng không ngủ được sao? Có phải có chuyện lo lắng không?"

"Trẫm đang nghĩ đến điệu Kinh hồng vũ kia." Giọng nói Hoàng đế có chút khàn khàn, như vì phải chịu đựng, kiềm chế chuyện gì mà cổ họng thắt chặt.

"Hoàng thượng thấy Tiệp dư Tê Điệp múa rất đẹp?" Lộ Ánh Tịch càng cảm thấy nghi hoặc. Chẳng nhẽ Hoàng đế xem Tê Điệp múa xong, lòng sinh yêu mến vô hạn, nhớ mãi không quên?

"Đẹp." Hoàng đế chậm chạp ậm ừ một tiếng, không nghe được đang vui hay giận.

"Nếu Hoàng thượng thích, đợi Tiệp dư Tê Điệp sinh hạ long tự, thì sẽ gọi nàng ta thường xuyên múa cho Hoàng thượng xem?" Tâm trí Lộ Ánh Tịch không tập trung mà đưa kiến nghị. Trong lòng nàng vẫn đang suy tư đến vấn đề khác, không rõ Tiểu Thẩm bên kia đã nắm được tin tức gì chưa? Hi vệ suốt đêm tìm kiếm tăm tích sư phụ, không biết đã có tin chưa?

"Ừ." Hoàng đế ôn hòa trả lời, có chút kỳ quái. Hắn muốn chinh phục trái tim của nàng, sau đó mới chiếm hữu thân thể nàng, nhưng dễ nhận ra điều này làm khó bản thân hắn. Hắn cũng không biết, vì sao hắn đối với nàng lại có một cảm giác tự nhiên trân trọng, nâng niu như báu vật.

"Hoàng thượng muốn thức dậy lâm triều sao?" Lộ Ánh Tịch vừa hỏi vừa chuẩn bị ngồi dậy xuống giường, nhưng bất ngờ bị hắn kéo lại ôm vào lòng.

Vòng tay hắn như gông cùm xiềng xích bao quanh nàng, dùng rất nhiều sức, như muốn đem nàng dung nhập vào cơ thể hắn, mơ hồ có trạng thái thô bạo nắm giữ.

"Hoàng thượng?" Nàng chăm chú nhìn hắn, nhận thấy có điểm không thích hợp, nhưng lại không thể nói được là do đâu.

"Trẫm biết nàng biết khiêu vũ." Ánh mắt hắn sáng trưng, phảng phất phát ra nhiệt độ nóng bỏng.

"Thần thiếp chỉ biết thưởng thức, đánh giá thôi." Lộ Ánh Tịch khẽ nhíu mày. Đừng nói là cảnh đêm qua đã bị cung nữ thấy? Nhưng nàng hoàn toàn không phát hiện khi đó có ai quanh quẩn gần đó.

"Quá khiêm tốn, chẳng phải chính là quá kiêu ngạo?" Hoàng đế thả lỏng vòng tay, nhưng lại xoay người lại, đem toàn thân hắn nằm đè lên người nàng.

"Hoàng thượng!" Nàng nhỏ giọng quát, tức giận đẩy hắn ra. Đây là hắn muốn đè chết nàng? Đường đường là vua của một nước, lại như một tên vô lại!

"Trẫm mệt lắm, cho Trẫm ôm một cái." Hắn nằm yên như núi, tựa như dán khít vào người nàng.

“Hoàng thượng, cái này không gọi là ‘ôm’.” Nàng dùng đầu gối đẩy chân hắn ra, lại bị hắn thoăn thoắt tránh được.

“Trẫm bảo đây là ôm, thì chính là ôm.” Hắn bá đạo đáp, hương thơm dịu mát của cơ thể mềm mại dưới thân hắn làm tiêu tan u sầu trong lòng, khiến hắn vô cùng thoải mái dễ chịu.

“Nhưng Thần thiếp không thở nổi.” Lộ Ánh Tịch vừa xấu hổ còn thêm bực bội. Vùng ngực trồi lên phía trước bị hắn kề sát, vô cùng thân mật, càng khiến nàng vô ý thức vùng vẫy loi nhoi.

“Đừng nhúc nhích.” Đôi mắt Hoàng đế bỗng sa sầm, trở nên sâu tối rực cháy.

Lộ Ánh Tịch lập tức dừng động tác, ngượng ngùng túng quẫn quay mặt sang chỗ khác. Mặc dù nàng không rành chuyện nam nữ, nhưng không phải hoàn toàn không biết. Cái rắn chắc nóng hổi đang chạm vào nàng kia…

Hoàng đế vùi đầu vào hõm vai thơm mềm của nàng, hôn nhẹ vài cái, nhỏ giọng nói: “Có biết Trẫm bây giờ phải chịu đựng rất cực khổ không? Để làm theo hiệp nghị quân tử như lời nàng nói, Trẫm phải hàng đêm kiềm chế, hàng đêm mất ngủ.”

Hắn nói hơi khoa trương, nhưng Lộ Ánh Tịch không còn tâm trạng phản bác, cả người cứng ngắc, không dám động đậy một tí nào, chỉ sợ lại làm dục hỏa của hắn sôi sục, lúc đó càng không thể cứu vãn.

Môi mỏng của Hoàng đế lưu luyến không rời cổ nàng, môi hôn nhẹ dần hạ xuống, làm nàng cảm thấy như bị lông vũ cọ nhẹ qua, tê dại ngưa ngứa.

“Trẫm chính là chính nhân quân tử. Nhưng quân tử cũng cần được cổ vũ.” Hoàng đế lại thì thà thì thầm bên tai nàng, mê hoặc dụ dỗ: “Trẫm kết luận, nàng đương nhiên biết múa Kinh hồng vũ. Khi nào định múa một khúc cho Trẫm xem?” Hắn không muốn để nàng biết hắn xem trộm vũ điệu của nàng, cũng không muốn miễn cưỡng dồn ép. Nhưng hắn quả thực rất muốn ngắm nhìn phong thái tuyệt thế kia một lần nữa.

“Thần thiếp không thể…” Nàng run rẩy, hơi thở nóng ấm của hắn luồn vào trong tai nàng, mang theo sự tán tỉnh tà mị.

“Đôi môi anh đào rõ ràng rất mềm mại vô song.” Hắn ngẩng đầu lên, nhìn nàng chằm chặp, ngón tay thon dài lướt qua bờ môi nàng, “Sao lại cứ mạnh miệng?”

“Thần thiếp không thể múa Kinh hồng vũ…” Nàng vẫn ngang bướng không đổi ý, nhưng ánh mắt đã dần nhuộm mấy phần mơ màng cùng thấp thỏm bồn chồn.

Đúng như dự cảm của nàng, hắn cúi đầu che lấp môi nàng. Nhưng không mạnh mẽ tiến công, chỉ cách làn môi nàng một khe hở, vẫn còn chỗ để mở miệng rì rầm: “Nếu không đáp ứng Trẫm, bây giờ Trẫm không chỉ dừng lại ở một nụ hôn.” Nói xong, hắn thẳng lưng động đậy.

“Đừng!” Nàng hoảng sợ la hét theo bản năng!

“Vậy là nàng đồng ý rồi?” Hắn nhoẻn miệng cười, ánh mắt chớp động quỷ quyệt, trêu đùa.

Nàng cứng đờ gật đầu một cái, gần như không thể nhận ra.

“Tốt. Trẫm muốn vào ngày sinh nhật Trẫm, sẽ vì Trẫm mà hiến vũ!” Ngữ khí của hắn ngạo nghễ, hãnh diện, pha một chút hào hứng hăng hái. Hắn muốn mỗi người trong hậu cung này đều nhìn rõ, Hoàng hậu của hắn có phong thái đáng mong ước ra sao, không người nào sánh kịp! Chỉ có nàng, mới xứng đáng cùng hắn ngồi trên đỉnh cao trông coi thiên hạ!

Lộ Ánh Tịch mím môi, cau mày không nói. Nàng cũng không xem việc nhảy múa quá đỗi nghiêm trọng, chỉ là sư phụ không cho phép. Nhưng mà múa thật thì sẽ làm sao? Sẽ dẫn đến tai họa sao?

“Dám ở trước mặt Trẫm để hồn trên mây?” Hoàng đế hung hăng cắn môi nàng một chút, mới hớn hở mở miệng, “Đã quyết định rồi. Trẫm phải dậy rửa mặt, chuẩn bị thượng triều.”

Hắn linh hoạt xoay người xuống khỏi long sàn, trực tiếp gọi thái giám vào hầu hạ.

Lộ Ánh Tịch bất giác đưa tay bụm môi, suy nghĩ cấp tốc. Sinh nhật Hoàng đế vào mùa đông giá rét, từ đây đến khi đó còn khá xa, vậy đến lúc đó hẳng quyết định.

“Ánh Tịch.” Hoàng đế đang thay y phục, đột nhiên ngoảnh đầu nhìn lại.

“Hoàng thượng có việc gì cần phân phó?” Nàng cũng đứng dậy, cúi thấp đầu, gò mà ửng đỏ, thêm chút nóng rát. Sáng nay là lần đầu tiên nàng cảm thụ rõ rệt chân chính dục vọng của hắn như vậy. Chỉ vì vài lời nàng đã nói, hắn liền sẵn lòng luôn luôn nhẫn nại?

“Trẫm tôn trọng nàng, hy vọng nàng cũng tôn trọng Trẫm.” Hoàng đế nói chậm và thấp, vẻ mặt nghiêm túc.

“Thần thiếp đương nhiên kính trọng Hoàng thượng.” Nàng lễ độ cung kính đáp, trong lòng cảm thấy thấy quái lạ. Sao hắn lại nói điều này?”

“Nếu nàng cần Trẫm giúp đỡ, có thể mở lời nhờ.” Thanh âm của hắn trầm ấm, dừng lại một chút, hắn lại nói: “Thế nhưng, chớ đừng không coi Trẫm ra gì, tác oai tác quái.”

Nàng khẽ ngẩng đầu, liền thấy vẻ mặt nghiêm trang lạnh lùng, nàng lại buông hạ mi mắt, thấp giọng đáp lời: "Vâng, Thần thiếp ghi nhớ." Đúng là hắn vẫn còn muốn che chở Diêu Hiền phi, tình cũ khó quên. Nhưng nàng mặc kệ những thứ này, nếu Diêu Hiền phi dám ra tay độc ác với sư phụ, nàng chắc chắn sẽ tính toán đầy đủ nợ cũ lẫn nợ mới, trả lại hết cho nàng ta trong một lần!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 40: Không dụng binh đao

Còn chưa tra được tăm hơi Nam Cung Uyên, nàng đã nhận được một tin tức giật gân khác.

"Tiểu Nam, ngươi đem đầu đuôi sự việc kể lại tỉ mỉ một lần xem." Lộ Ánh Tịch ngồi trên ghế lớn trong phòng, lông mày nhíu chặt lại.

"Vâng." Cung nữ Tiểu Nam cúi đầu cung kính, nói: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, sáng nay Tiệp dư chủ tử nói trong người khó chịu, nô tỳ liền mời Thái y. Thái y bảo, Tiệp dư chủ tử bị động thai."

"Tình hình hiện nay thế nào?" Lộ Ánh Tịch giọng điệu trầm thấp, khuôn mặt hờ hững lạnh lùng.

"Hoàng hậu thứ tội!" Tiểu Nam bất ngờ khuỵu gối quỳ sụp xuống, đầu chạm đất, thỉnh tội: "Thái y hỏi nô tỳ, Tiệp dư chủ tử gần đây có phải đã hoạt động mạnh, quá sức hay không. Nô tỳ nhớ lại yến tiệc đêm thất tịch hôm qua, liền thành thực trả lời. Thái y nói, có khả năng cao là do nhảy múa mà động thai, mới dẫn đến sảy thai."

"Thai nhi không thể giữ được?!" Lộ Ánh Tịch giọng điệu ngạc nhiên, nhưng tâm tình lại bình thản, thờ ơ như đoán được từ trước.

"Vâng." Tiểu Nam cúi đầu trả lời.

Lộ Ánh Tịch thở dài, trầm giọng nói: "Ngươi đứng dậy đi. Vị Thái y được ngươi mời ấy là ai?" Từ khi tẩm cung của nàng bị phóng hỏa, Tiểu Nam liền được điều động đến Thiên điện hầu hạ Tê Điệp. Chuyện lần này, Tiểu Nam thực ra cũng biết được nội tình?

Tiểu Nam vâng lời đứng lên, khuôn mặt thanh tú vẫn không biểu lộ chút hoảng loạn nào, trầm tĩnh trả lời: "Thái y Từ Tấn Từ."

"Bản cung bây giờ phải đến Phượng Tê cung, thăm Tiệp dư Tê Điệp." Lộ Ánh Tịch từ từ đứng dậy khỏi ghế cao, thần sắc nghiêm túc.

"Nương nương…" Tiểu Nam khẽ nhíu mày, lộ ra vẻ mặt hơi chần chừ khó xử.

"Làm sao? Bản cung không được đi?" Ánh mắt Lộ Ánh Tịch phát ra tia sáng sắc bén, nhìn thẳng vào nàng ta.

"Nô tỳ không dám ngăn cản nương nương!" Tiểu Nam quỳ xuống lần nữa, cung kính thưa lời: "Tiệp dư chủ tử thương tâm quá đỗi, cự tuyệt không muốn gặp ai. Hoàng thượng đã tranh thủ qua đó. Bây giờ đang an ủi Tiệp dư chủ tử, bảo nô tỳ báo cho nương nương biết trước một tiếng."

Lộ Ánh Tịch phất hai ống tay áo một cái, cũng không nói năng rườm rà, ra hiệu cho nàng ta lui ra: "Bản cung hiểu, ngươi trở lại hầu hạ cho tốt."

"Vâng, nô tỳ xin phép cáo lui." Tiểu Nam như trút được gánh nặng, đứng dậy rời đi.

Bên ngoài cửa son, ánh nắng mặt trời chói chang, nghiêng nghiêng xẹt qua mép ngói, chiếu thẳng vào trong. Lộ Ánh Tịch khẽ nheo đôi mắt đẹp. Tê Điệp căn bản không có thai, tại sao phải nói sảy thai? Lần này, lại xuất phát từ mục đích gì? Sợ rằng không chỉ đơn giản là muốn hãm hại nàng như vậy.

Giữa Tê Điệp và Diêu Hiền phi dường như đạt được sự thỏa thuận ngầm nào đó. Lẽ nào, Diêu Hiền phi giúp đỡ Tê Điệp với điều kiện tiên quyết là… không cho Hoàng tự tồn tại?

Nếu như thật sự là như vậy, hẳn là Diêu Hiền phi cho rằng Tê Điệp thật sự mang thai. Hoàng đế đăng cơ đã bảy năm, chỉ có duy nhất Lâm Đức phi sinh một công chúa. Chúng cung tần tú nữ trong cung, tất cả không một ai sinh hạ long nhi. Có lẽ nào mọi thứ này đều là do Diêu Hiền phi ngấm ngầm dùng kế sau lưng? Thế nhưng, Hoàng đế hoàn toàn không biết, làm người hồ đồ bị người ta che mắt, lừa gạt? Còn nếu Hoàng đế ngầm đồng ý, nhắm mắt cho qua; cái này khó trách người ta gọi là trái tim băng giá!

Lộ Ánh Tịch ra ngoài nội điện, đáy lòng có dòng khí chán chường bắt đầu bốc lên. Ánh nắng gay gắt chiếu rọi khắp nơi, nhưng không mảy may sưởi ấm được trái tim nàng. Diêu Hiền phi ngay cả Hoàng đế cũng không sợ, thì còn nể nang gì ai nữa? Sư phụ rơi vào tay nàng ta, đúng là thập tử nhất sinh!

Lộ Ánh Tịch không căn dặn chuẩn bị kiệu, tự mình dạo bước không mục đích dưới ánh mặt trời. Tẩm cung của nàng sửa chữa gần xong, mấy ngày nữa là có thể quay lại. Đến khi đó, muốn lần theo dấu vết, thu thập tin tức cũng nhanh gọn và dễ dàng hơn nhiều.

Sau khi nàng thẫn thờ bước đi như vậy được hai khắc, dọc theo con đường mòn nhỏ lót đá, bên cạnh con đường có một tòa lương đình. Từ xa nàng đã

thấy trong đó có bóng hình hai người đang đứng nói chuyện, đặc biệt quen mắt.

Gần như là bản năng, nàng lách mình trốn sau hàng cây cao to, im lặng tới gần.

Càng đến gần, thanh âm cuộc đối thoại của hai người kia càng thêm rõ ràng.

"Lăng nhi! Nàng tuyệt đối phải cân nhắc cẩn thận!" Tiếng nói của nam tử kia ép tới mức thấp nhất, mang theo vẻ thống khổ, chua xót cùng van nài.

"Câm miệng!" Tiếng quát lạnh lùng phát ra từ đôi môi đỏ mọng ngọt ngào, "Ngươi dám gọi thẳng tục danh của Bản cung? Ngươi quên thân phận của ngươi rồi sao?"

"Vi thần lỡ lời! Mong nương nương thứ tội!" Giọng nam cực kỳ kiềm chế, đè nén; nghe thế khiến người ta không khỏi có chút thương hại.

"Bản cung muốn làm chuyện gì, không tới phiên ngươi xen vào! Lần sau Bản cung sẽ không đồng ý hẹn ra đây nữa!" Tiếng nói của nữ tử vẫn lạnh lùng, không hề ôn hòa.

"Lăng… nương nương, mong người suy nghĩ lại, đừng làm chuyện khiến bản thân hối hận." So với người kia thì ngữ khí của nam tử nhã nhặn và tận tình khuyên nhủ.

"Bản cung hành sự, chưa bao giờ hối hận!" Thái độ kiêu kỳ cố chấp bày ra không bỏ sót.

"Nương nương! Y là…" Nam tử lo lắng, nôn nóng muốn khuyên giải.

"Câm miệng!" Nữ tử bỗng cắt ngang lời hắn ta, "Được rồi! Nếu đây là những lời hôm nay ngươi muốn nói, Bản cung nghe xong rồi. Ngươi có thể lui xuống!"

Nam tử ủ rũ, chán nản cúi chào, bước ra khỏi lương đình, quay đầu lại xin cáo từ rồi bỏ đi.

Lộ Ánh Tịch vô cùng kinh ngạc, dù đã biết Thẩm Dịch ngầm nghe lệnh của Diêu Hiền phi, nhưng không ngờ đến việc giữa hai người còn có quan hệ mờ ám.

Bên kia, Diêu Hiền phi chỉ đợi trong lương đình một lúc liền đi ra. Nàng ta ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xôi, vẻ mặt hơi đăm chiêu.

Những tia nắng long lanh xuyên qua tán lá, rọi lên khuôn mặt còn lưu lại vết sẹo dài của nàng ta, thấp thoáng tạo nên một cảm giác đau thương khó diễn tả thành lời.

Lộ Ánh Tịch nheo mắt trầm tĩnh, thầm suy đoán, biết đâu Diêu Hiền phi đang suy nghĩ chuyện của sư phụ.

"Diêu Hiền phi." Nàng bỗng dưng cất giọng gọi, đi ra từ chỗ náu mình sau cây đại thụ, chậm rãi bước về phía lương đình.

"Hoàng hậu?" Diêu Hiền phi giật mình sợ hãi, cả người đông cứng. Nhưng chỉ là phản ứng trong khoảnh khắc, nàng ta ngay tức thì lấy lại bình tĩnh, thản nhiên vốn có, mím chặt môi.

"Ban ngày ban mặt Diêu Hiền phi lại lén la lén lút gặp riêng Thượng thư đại nhân, quả thực không kiêng kị gì cả." Lộ Ánh Tịch không hề che đậy vẻ châm biếm, lời nói vô cùng sắc bén.

"Xin Hoàng hậu ăn nói cẩn trọng." Diều Hiền phi không mềm yếu, vẫn không bị nàng hù dọa, nhàn nhạt nói: "Thần thiếp chẳng qua là đi dạo ở đây một lát, trùng hợp thay Thẩm đại nhân cũng đi ngang qua, nên hành lễ thỉnh an với Thần thiếp."

Thấy ra đòn phủ đầu vô dụng, Lộ Ánh Tịch cũng không lại giả vờ nghiêm nghị, hòa nhã nói: "Diêu Hiền phi, Bản cung cũng không muốn làm khó ngươi, chỉ hy vọng ngươi nhớ đến tình huynh muội máu mủ ruột thịt, thủ hạ lưu tình[1]."

[1] Thủ hạ lưu tình ý nói lúc ra tay chừa chút tình cảm, khi xử lý (giải quyết) chuyện nào đó không nên quá hà khắc.

"Thần thiếp không rõ ý của Hoàng hậu." Diêu Hiền phi ánh mắt nghiêm trọng, lại hàm chứa hàn ý.

"Diêu Hiền phi, ngươi thật sự chưa bao giờ làm chuyện khiến bản thân hối hận?" Lộ Ánh Tịch bất chợt chuyển sang vấn đề khác, yên lặng quan sát nàng ta.

"Chưa từng." Diêu Hiền phi lắc đầu rất kiên quyết.

"Cho dù là làm tổn thương trái tim của Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch nhẹ giọng, ôn nhu hỏi.

Trong đôi mắt phượng của Diêu Hiền phi phút chốc bắn ra tia lửa, ngang ngạnh trả lời: "Trái tim của Hoàng thượng há có thể dễ dàng bị thương như người bình thường?"

Lộ Ánh Tịch khe khẽ lắc đầu, thở dài nói: "Không, ngươi sai rồi. Hắn không hoàn toàn mạnh mẽ, cứng cỏi như ngươi tưởng, sẽ không bị tổn thương. Ngươi có bao giờ nghĩ đến, những năm gần đây, ngươi trốn ở Trai cung không hỏi han thế sự, là ai đã bảo vệ sự thanh tịnh của ngươi? Bất kể bên ngoài

cuồng phong bão táp ra sao, ngươi có bị xâm phạm, tấn công tí xíu nào không? Còn nữa, ngươi làm những chuyện không nên làm, hắn có bao giờ trách mắng ngươi chưa? Nguyên nhân sâu xa là gì? Chẳng qua là do năm xưa hắn đã thất tín với ngươi. Ngươi là người trọng tình nghĩa, không phải hắn cũng như vậy sao?"

Diêu Hiền phi cứng người, để rơi mất vẻ mặt lúc trước, lạnh căm tiếp lời: "Có một số việc một khi đã xảy ra, sẽ không thể nào bồi thường lại được. Xin hỏi Hoàng hậu, nếu có ai đó đâm người một nhát, phập sâu nhưng không thấy máu, xuyên thấu trái tim, đau đớn tận tim gan. Rồi người đó lại quay lại tạ lỗi với người, để bù đắp lỗi lầm đó liền cầu xin và hứa sẽ bảo vệ người như báu vật. Người sẽ tha thứ sao?"

"Nếu như, tha thứ có thể làm trái tim của chính mình thoải mái hơn một tí, ta sẽ làm." Lộ Ánh Tịch tự xưng 'ta', ngôn ngữ chất phác cùng chân thành, "Cứ canh cánh trong lòng lỗi lầm mà người khác phạm phải mãi, kỳ thật cũng là một kiểu hành hạ bản thân mình. Tha thứ cùng khoan dung, không phải vì buông tha người khác, mà là buông tha cho chính mình."

Diêu Hiền phi cúi đầu hừ lạnh, rồi ngẩng đầu nhìn nàng, xa cách dửng dưng nói: "Hoàng hậu nương nương đương nhiên là người đứng ngoài công minh liêm khiết; nhưng đã là người ngoài thì làm sao biết cảm thụ của người trong cuộc? Chỉ có người uống nước, mới biết nước nóng hay lạnh. Thần thiếp đa tạ bài giáo huấn hôm nay của Hoàng hậu."

"Diêu Hiền phi, ta chỉ nói một câu cuối cùng." Lộ Ánh Tịch nhìn nàng ta chăm chăm, giọng rất nhẹ nhưng vô cùng trịnh trọng: "Nếu như lòng của ngươi đối với Hoàng thượng, chỉ còn tồn tại một chút hối hận thôi, thì hôm nay đã không giẫm lên vết xe đổ."

Diêu Hiền phi điếng người lặng im, hàng mi rủ xuống, nhìn không được sắc mặt biến đổi ra sao. Một lúc lâu, nàng ta mới khom người thi lễ: "Thần thiếp ghi nhớ lời răn dạy của Hoàng hậu, Thần thiếp xin cáo lui."

Lộ Ánh Tịch thấp giọng thở dài. Thật cứng đầu cứng cổ! Nàng không biết liệu trái tim Diêu Hiền phi có thể còn chút mềm yếu nào không, đừng quá độc ác lăng nhục sư phụ. Nàng chỉ có thể mong mỏi thế thôi.

Qua giờ Ngọ, nàng mang tinh thần không tốt quay lại Thần cung.

Hoàng đế đang ở tẩm cung, dùng bữa một mình, thấy nàng trở về, biếng nhác ngẩng đầu, mở miệng hỏi: "Vì chuyện chi mà Hoàng hậu mặt mày ủ dột?"

Nàng thu lại tâm tình u ám, dịu dàng hỏi lại: "Hoàng thượng, Tiệp dư Tê Điệp kia vẫn ổn chứ?"

"Nàng ấy rất thương tâm, Trẫm muốn cho nàng ấy được yên tĩnh nghỉ ngơi." Hoàng đế trả lời rất thản nhiên.

"Dường như Hoàng thượng cũng không quá đau lòng?" Lộ Ánh Tịch mỉm cười, đôi mắt sắc bén.

"Hoàng hậu muốn thấy Trẫm đau lòng mới hài lòng sao?" Hoàng đế liếc nàng một cái, bộ dáng vẫn nhàn tản.

Nàng không đáp, thướt tha đi về hướng hắn, rồi tự nhiên ngồi xuống bên cạnh.

Hoàng đế cười trông nàng, lên giọng khiển trách: "Lời nói bất kính cũng nhắm mắt cho qua, nay ngay cả hành động ví cũng chẳng có phép tắc."

Nàng ngồi vào chỗ của mình cười tươi rói, ánh mắt phát sáng chói lòa: "Sáng nay Hoàng thượng có bảo, nếu Thần thiếp cần giúp đỡ, chỉ cần mở miệng nhờ là được. Hoàng thượng còn nhớ chứ?"

Hoàng đế càng thêm thích thú gật đầu: "Đã nói tất nhiên có bản lĩnh thực hiện. Chuyện gì cần Trẫm giúp?"

"Thần thiếp muốn xin Hoàng thượng đến khuyên bảo Diêu Hiền phi." Nàng liếc hắn một cái, chỉ nhìn lướt qua, cũng đủ thấu hiểu không cần nói nhiều. Nếu có thể không động đến binh đao, giải quyết trong hòa bình hiển nhiên là tốt nhất. Dù sao Diêu Hiền phi cũng là muội muội ruột của sư phụ.

"Được." Hoàng đế hết sức thẳng thắn đồng ý, không hỏi vì sao, rồi lại nhướng mày kéo dài giọng nói: "Nhưng mà.."

"Nếu việc thành công, Thần thiếp sẽ múa một điệu Kinh hồng vũ cho Hoàng thượng xem trước thời hạn được không?" Nãng khẽ mỉm cười, trong lòng vẫn không ôm quá nhiều hy vọng. Tính tình ngoan cố cực đoan của Diêu Hiền phi không phải một sớm một chiều mà hình thành, chỉ e rất khó thuyết phục được. Hơn nữa, nàng và Hoàng đế cũng không biết Diêu gia đã xảy ra chuyện gì, dẫn đến hôm nay cốt nhục tương tàn.

"Không được." Hoàng đế một mực không chịu, môi mỏng từ từ nhếch lên vẽ ra một độ cong gian xảo: "Nàng chẳng bao giờ chủ động hôn Trẫm, nếu như Trẫm có thể biến chiến tranh thành hòa bình, Trẫm muốn nàng chuẩn bị mà…"

Lời nói mập mờ lấp lửng, để lại sự tưởng tượng tiếp nối vô tận…

Lộ Ánh Tịch mặt đỏ ửng, không biết là do bị chọc giận hay do ngượng ngùng.

"Trẫm cũng không quá tham lam, lần này chỉ đòi một nụ hôn. Chỉ có điều, sau này sẽ đòi hỏi càng ngày càng cao hơn." Hoàng đế dí dỏm nói, khuôn mặt ẩn chứa bao ám muội, hứng thú; che giấu sự thèm thuồn không nhỏ.

"Hoàng thượng làm xong chuyện lần này đi rồi hẵng bàn tiếp." Lộ Ánh Tịch giữ bình tĩnh nói.

"Cũng có chút khó giải quyết." Hoàng đế lẩm bẩm với chính mình, sau đó đứng dậy: "Bây giờ Trẫm phải đi, chỉ cố thử một lần."

Lộ Ánh Tịch lẳng lặng nhìn theo bóng dáng của hắn, hàng mi nhíu lại.

Có lẽ Hoàng đế đã muốn phá tan cục diện bế tắc giữa hắn và Diêu Hiền phi từ lâu, chỉ khổ nỗi không có cơ hội. Biết đâu nhờ lần này, có thể cho bọn họ một lý do đường hoàng, tìm hiểu hoàn cảnh thân thế, mượn điều đó để mở rộng trái tim, thổ lộ những điều thực lòng chất chứa đã lâu, hay là những lời tâm tình, âu yếm.

Nàng giơ tay lên, dùng đầu ngón tay xoa vuốt vết nhăn giữa hai hàng lông mày. Bọn họ có nối lại tình xưa hay không, không liên can đến nàng, nàng chỉ hy vọng sư phụ bình an, tai qua nạn khỏi.

Nàng nói vậy là cho chính bản thân nghe, cố gắng nhếch miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 41: Điều tra cẩn thận

Hoàng đế trở về từ Trai cung, sắc mặt không tốt lắm, không biết ở chỗ Diêu Hiền phi bị cái quái gì chọc giận.

Lộ Ánh Tịch vẫn thảnh thơi lật quyển sách, cũng không nôn nóng hỏi han.

Hoàng đế đến bên cạnh nàng, ngồi xuống cái phịch, giống như là đứa trẻ con đang giận dỗi.

"Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch để tay kẹp giữa đánh dấu trang sách, quay đầu nhìn hắn, "Diêu Hiền phi không muốn nghe khuyên nhủ?"

Hoàng đế hừ nhẹ một tiếng, cáu giận nói: "Trẫm nói hết một khắc, nhưng nàng ấy chỉ quay qua nói với Trẫm đúng một câu: "Thần thiếp không rõ ẩn ý Hoàng thượng muốn nói!"

Lộ Ánh Tịch nhàn nhạt cười, đều đều nói: "Hoàng thượng trước khi đi hình như cũng đã lường trước được điều đó."

Sắc mặt Hoàng đế không vui, môi mấp máy muốn nói nhưng lại không nói nên lời.

Thật ra sự việc không hẳn là như vậy, chỉ là hắn không tiện kể rõ với nàng. Bí mật trong quá khứ của Diêu gia, hắn biết cũng không nhiều, có thể nói là hiểu biết lơ mơ, nửa vời. Hồi đó khi Lăng nhi quay lưng với gia tộc vào sống trong cung, bởi vì hắn tôn trọng nàng ta, không muốn ở trước mặt nàng ta hỏi cặn kẽ. Đến hôm nay qua lời nàng ta nói, lại biến thành chứng cứ chứng minh sự thiếu quan tâm của hắn đối với nàng ta. Lúc nãy ngôn từ của nàng ta lạnh nhạt, rõ ràng là đang ngầm oán trách hắn phụ bạc. Nàng ta nói, nếu như muốn hỏi nguyên do, muốn can thiệp cách làm của nàng ta, trước kia thì được phép làm như vậy. Mà hiện tại, hắn ta đã không còn tư cách xen vào.

"Không được thì thôi vậy." Lộ Ánh Tịch khẽ cau mày, tắt mất nụ cười, vùng trán cau lại nhuộm thêm mấy phần ảm đạm. Giả sử phải dùng đến thủ đoạn cứng rắn, e rằng không chỉ khiến Hoàng đế khó xử, cũng sẽ làm tổn thương trái tim của sư phụ. Diêu Hiền phi giống như là người làm bọn họ khẩn trương, căng thẳng.

"Nàng định làm thế nào?" Hoàng đế giương mắt nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm.

"Hoàng thượng sẽ tiếp tục giúp Thần thiếp sao?" Nàng dịu dàng hỏi.

Hoàng đế gật nhẹ đầu. Hắn không cách nào không đếm xỉa đến, những gì còn nợ Lăng nhi, kiếp này hắn nhất định phải trả hết. Bằng không cả đời gánh hổ thẹn trên lưng, trái tim hắn sẽ không bao giờ yên ổn. Cho dù phải diệt trừ Nam Cung Uyên, cũng không để Lăng nhi ra tay.

"Hoàng thượng có phái người âm thầm điều tra không?" Lộ Ánh Tịch lại hỏi, ngữ khí dịu dàng. Nàng yêu cầu trợ giúp của Hoàng đế, là để đánh lạc hướng chú ý của Diêu Hiền phi.

"Trẫm đã lệnh cho Tiểu Phạm bắt tay vào đi thăm dò." Hoàng đế liếc mắt nhìn nàng một cái, giọng điệu nhắc nhở: "Nàng đừng quá nóng lòng. Trẫm cam đoan, bất luận hao tốn bao nhiêu nhân lực vật lực, nhất định sẽ tra ra kết quả đưa nàng."

Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười nhạt, không nói một từ. Kết quả? Nếu phải mất một thời gian dài mới dò xét được tin tức, mà lại là một tin dữ, thì có tác dụng gì?

"Nam Cung Uyên không phải là hạng người không có tài cán gì." Hoàng đế nói thẳng, thần sắc băng giá.

"Dạ?" Nàng nghi hoặc nhìn hắn.

"Nếu Nam Cung Uyên đã chấp nhận ở lại Hoàng Triều, y hẳn đã suy nghĩ kĩ, nhất định sẽ không ngáng chân nàng." Sắc mặt Hoàng đế dần u ám, ánh

mắt đầy sát khí, thẳng thắn nói: "Nàng một mực lo lắng, cho nên u mê hồ đồ. Nam Cung Uyên nhìn qua thì hòa nhã thanh cao, vô hại; nhưng thực ra tài năng đầy mình. Làm sao y lại không có năng lực tự bảo vệ bản thân được? Chẳng qua y muốn tự mình giải quyết gút mắt năm xưa, không muốn lôi kéo nàng xuống nước. Nếu nàng tin tưởng y, thì hãy buông tay để tự y xoay xở. Sớm muộn gì y cũng sẽ xuất hiện trước mặt nàng thôi."

Lộ Ánh Tịch không khỏi bàng hoàng. Ánh mắt Hoàng đế vô cùng nhạy cảm, đã nhìn thấu tất cả từ lâu. Nhưng mà nàng sao lại không hiểu những đạo lý đó chứ, chỉ có điều nàng cầm lòng không đậu mà quan tâm, lo lắng.

"Hoàng thượng hy vọng Thần thiếp chỉ ngồi xem, không đếm xỉa đến, chỉ lo cho bản thân?" Ngữ khí của nàng bình thường trở lại, mang thêm vài phần trào phúng. Nói trắng ra là Hoàng đế đang sợ nàng sẽ làm hại đến Diêu Hiền phi của hắn mà thôi. Vì rằng con người đều có sự ích kỷ riêng, nên ai cũng bất công với người khác.

"Nàng có thể cho rằng Trẫm không công bằng, nhưng nàng cũng giống như Trẫm kẻ tám lạng người nửa cân." Hoàng đế nhếch môi cười trừ, lại nói: "Nàng và Trẫm rất giống nhau, làm việc gì đều có mục đích rõ ràng. Đương nhiên việc quan tâm đến người khác, cũng là chuyện hiển nhiên."

"Thần thiếp là người không thuần túy như vậy sao?" Lộ Ánh Tịch không khỏi nhíu mày, thắc mắc nhưng cũng là tự hỏi.

"Nàng vẫn chưa thật sự thuần túy lắm, may ra tương lai sẽ có một ngày như vậy." Hoàng đế nở nụ cười tươi, trong đôi mắt thăm thẳm như hồ thu hiện lên tia sáng nhu hòa, ngọt ngào.

Lộ Ánh Tịch rủ mi không nói. Từ khi nàng được gả vào Hoàng Triều, thế giới của nàng dường như đã thay đổi, những vấn đề ăn sâu vào suy nghĩ lâu nay, bây giờ lại liên tiếp bị chất vấn bởi chính nàng. Phải chăng từng ngày trôi qua, tất cả sẽ bị phá vỡ?

***

Ngày hôm sau, Lộ Ánh Tịch trang phục chỉn chu, đề cao tinh thần đến Phượng Tê cung.

Trong cung thanh tịnh vắng vẻ như trước. Các cung nữ bận rộn làm công việc của họ, nhưng vẫn nhanh nhẹn, nề nếp trong im lặng. Lộ Ánh Tịch không cho kẻ dưới thông báo, đi một mạch đến Thiên điện, chẳng dè mới đến khúc quanh chỗ hành lang vườn ngự uyển bị cung nữ Tiểu Nam chặn lại.

"Hoàng hậu nương nương, Tiệp dư chủ tử thân thể ốm yếu, nên đang nghỉ ngơi." Tiểu Nam bộ dạng lo sợ bẩm báo, nhưng khuôn mặt thanh tú xinh đẹp lại không có vẻ bất an.

"Vậy thì Bản cung sẽ đợi nàng ta ngủ dậy." Lộ Ánh Tịch nheo mắt sáng, không cho nàng ta dễ dàng đuổi đi. Tê Điệp kết đồng minh với Diêu Hiền phi, khó đảm bảo rằng Tê Điệp không nhúng tay vào chuyện của sư phụ.

Tiểu Nam khom người một cái, không dám tiếp tục cản đường, cung kính nói: "Thỉnh nương nương đến tiền sảnh ngồi đợi một chút, nô tỳ vào đánh thức Tiệp dư chủ tử."

"Không cần, Bản cung sẽ đến chờ ở trước tẩm phòng của Tiệp dư Tê Điệp." Lộ Ánh Tịch một mặt nói, một mặt bước đi.

Tiểu Nam khẽ nhíu mày, lẽo đẽo theo phía sau.

Mới vừa đến vườn hoa phía trước tẩm cư, còn chưa đến gần cánh cửa, đã nghe thấy tiếng đập phá đồ loảng xoảng. Lộ Ánh Tịch dừng bước, chăm chú lắng nghe.

"Cút ra ngoài!"

"Tiệp dư chủ tử, người hôm nay còn chưa uống thuốc…"

Trong tẩm phòng, láng máng có tiếng đối thoại của chủ tớ truyền ra ngoài, một người nóng nảy cáu gắt, còn một người sợ sệt ngập ngừng.

"Đã bảo không uống! Ngươi cút ra ngoài cho ta!"

"Nhưng Thái y nói…"

"Câm miệng! Cơ thể của ta mà ta không biết rõ sao? Đổ hết mấy chén thuốc này đi!"

Sau đó liền nghe tiếng "xoảng" thật lớn vang lên, như là âm thanh của bát sứ bị ném vỡ trên mặt đất.

Lộ Ánh Tịch không nén nổi kinh ngạc, đây mới thật sự là tính tình của Tê Điệp, điêu ngoa tùy hứng như vậy. Có thể thấy những hành động thường ngày của nàng ta đã được chuẩn bị kỹ càng. Chung quy lại nàng ta là công chúa Lâm Quốc, tuy rằng đã ẩn nấp nhiều năm trong cung Hoàng Triều, nhưng vẫn không làm giảm đi tính khí cao ngạo đã ăn sâu trong xương tủy.

Một cung nữ khẩn trương đi ra từ sau cánh cửa, tay bụm cái trán, máu chảy ra từ những kẽ tay, xem chừng bị cái bát sứ đập trúng đầu. Nàng ta thấy Lộ Ánh Tịch, không dám hó hé nửa lời, chỉ cung kính hành lễ.

"Tiểu Nam, dẫn nàng ta đi đắp thuốc." Lộ Ánh Tịch quay đầu nhìn Tiểu Nam đang đứng sau lưng dặn dò: "Bản cung vào một mình cũng được."

Không đợi nàng ta đáp lời, Lộ Ánh Tịch xải chân bước nhanh vào tẩm phòng của Tê Điệp.

Bên trong căn phòng bừa bộn hỗn loạn, những mảnh sứ vỡ rải đầy mặt đất. Tê Điệp đang dựa lưng vào đầu giường, sắc mặt xấu xí khó coi, vẫn còn mang bộ dạng hầm hầm giận dữ. Nàng ta không có thai, càng không có việc sảy thai. Nhưng mỗi ngày nàng ta đều bị tiếng lải nhải thúc giục nàng ta uống thuốc mãi không thôi của cung nữ, ngột ngạt khó chịu.

"Tê Điệp." Lộ Ánh Tịch bước đến không phát ra tiếng, nhẹ nhàng lướt qua tấm bình phong, liền xuất hiện Tê Điệp đang nửa nằm nửa ngồi trước mắt.

"Hoàng hậu nương nương?!" Tê Điệp nhất thời kinh ngạc, cuống quít xuống giường, lập tức khuỵu gối hành lễ, "Hoàng hậu nương nương phượng an!"

"Mau đứng dậy, quay lại giường nằm nghỉ ngơi đi. Ngươi thân thể còn yếu, không cần để ý đến những lễ nghi rườm rà này." Lộ Ánh Tịch ôn hòa mỉm cười, tầm mắt hạ xuống dưới, đảo qua một lượt tấm thảm lông cừu bị bát thuốc vấy bẩn trên nền nhà.

"Nô tỳ thất lễ…" Tê Điệp cúi thấp đầu, tiếng nói lúng ta lúng túng, rồi dần nghẹn ngào, "Nô tỳ trong lòng quá đau buồn, bực dọc cáu kỉnh, nên… nên mới…"

Nước mắt như những hạt trân châu, lăn từng hàng dài trên má, nàng ta khóc không thành tiếng.

"Tê Điệp." Lộ Ánh Tịch nói giọng trầm thấp, đôi mắt trầm tĩnh phát ra ánh nhìn nghiêm khắc, "Không cần phải diễn kịch trước mặt Bản cung nữa."

Tê Điệp vẫn khóc thút thít không ngừng, cũng không ngẩng đầu lên.

"Thân phận của ngươi, Bản cung đã biết rõ." Lộ Ánh Tịch nói chuyện thong thả, nhưng nghiêm túc và lạnh lùng khiến người ta sợ hãi, "Đường đường là công chúa cao quý, phải tủi hờn làm nô tỳ. Nếu nói không có ý đồ mờ ám nào, chẳng có ai tin được điều đó."

"Hoàng hậu…" Tê Điệp cuối cùng cũng ngước đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp trẻ con nước mắt ngắn dài, càng thêm ngây thơ tội nghiệp, "Nô tỳ ngu đần, không hiểu Hoàng hậu đang nói gì. Công chúa gì cơ? Nô tỳ là Tê Điệp, Đát Bẩn nương nương[1]. Người làm sao vậy?"

[1] Ở đây Tê Điệp nhại theo tên của Đát Kỷ - một mỹ nhân nổi tiếng, vợ vua Trụ, và là một trong những nguyên nhân chính gây nên sự sụp đổ của nhà Thương.

"Ngươi…" Lộ Ánh Tịch ngập ngừng định nói tiếp lại thôi, chỉ nhìn thẳng nàng ta chăm chú.

"Nô tỳ không nên nổi giận lung tung. Nô tỳ sai rồi, thỉnh Hoàng hậu nương nương trách phạt." Tê Điệp hiền dịu quỳ xuống, giọng điệu nghẹn ngào ấm ức, "Sau này nô tỳ không dám thế nữa. Mong nương nương tha thứ cho nô tỳ lần này!"

Lộ Ánh Tịch lặng yên nhìn nàng ta, không nói xen câu nào. Xem ra nàng ta muốn diễn kịch đến cùng. Rõ ràng là tính nết rất kiêu căng khinh người, nhưng co được dãn được, hèn mọn nịnh hót, âm thầm nhẫn nhịn, không thể không nói người như vậy cũng là một dạng nhân vật.

"Đứng dậy đi." Lộ Ánh Tịch vô vị mở miệng, uể oải khoát tay ra sau lưng.

"Vâng, tạ ơn nương nương!" Tê Điệp ngoan ngoãn đứng lên, nơm nớp lo sợ đứng sang một bên.

"Tê Điệp, Bản cung làm một cuộc giao dịch với ngươi." Lộ Ánh Tịch không muốn lột trần thân phận nàng ta, chỉ nói sang chuyện khác: "Ngươi cũng biết, hiện nay hậu cung còn có một vị trí trong tứ phi bỏ trống đã lâu. Nếu ngươi có thể giúp Bản cung tra được tung tích của một người. Bản cung sẽ khuyên Hoàng thượng tấn phong ngươi làm Đức phi."

Tê Điệp rơi vào trầm mặc, một lúc sau mới nhỏ giọng hỏi: "Tung tích của ai?"

"Sư phụ của Bản cung, Nam Cung Uyên." Lộ Ánh Tịch thẳng thắn nói, ánh mắt rét lạnh, khóa chặt nàng ta.

Tê Điệp khẽ lắc đầu, vẻ mặt mù mờ: "Không phải Nam Cung thần y đã xuất cung rồi sao? Hoàng hậu nương nương không biết y đi đâu?"

"Ngươi phải biết tường tận chứ?" Ánh mắt sắc bén của Lộ Ánh Tịch như muốn xuyên thủng nàng ta.

"Biết tường tận cái gì ạ? Hoàng hậu nương nương, nô tỳ ngu dốt, không hiểu nương nương muốn nói…" Tê Điệp hoang mang nhìn thẳng mắt nàng, hai người âm thầm quan sát đối phương.

"Cơ hội chỉ có một lần. Ngươi phải lựa chọn cẩn thận, ai là đồng minh ai là kẻ địch." Lộ Ánh Tịch vẫn quan sát nhất cử nhất động của nàng ta, ánh mắt sắc lạnh nghiêm trang. Nàng tin rằng Tê Điệp chắc chắn nghe hiểu được.

Trong mắt Tê Điệp dường như có một tia lưỡng lự sượt qua, cuối cùng vẫn lắc đầu, bối rối e sợ nói: "Những lời Hoàng hậu nương nương nói hôm nay, nô tỳ đều không hiểu. Nương nương người không sao chứ?"

Lộ Ánh Tịch từ từ nhếch môi, ngữ khí lạnh căm: "Tốt thôi. Bản cung đã biết quyết định của ngươi."

Vừa dứt lời, nàng liền xoay người đi, để lại bóng lưng thon dài, dứt khoát. Tê Điệp im lặng nhìn theo, trống ngực đập dồn dập, bất giác rùng mình ớn lạnh.

Lộ Ánh Tịch cũng không lưu lại Phượng Tê cung, về thẳng Thần cung. Nàng đã xác định điều Tê Điệp thèm muốn không phải vị trí quý phi. Diêu Hiền phi đã đáp ứng Tê Điệp cái gì đó mà nhất định có lực hấp dẫn hơn nhiều. Hai người mà liên kết thì cuộc sống sau này của nàng chắc chắn sẽ nguy hiểm, khó khăn gấp bội.

Vào tẩm cung liền thấy Hoàng đế đã hạ triều trở lại, đang uống trà nghỉ ngơi.

"Ra ngoài hết đi." Lộ Ánh Tịch ra lệnh với các nội giám đang đứng hầu bên cạnh hắn.

Các nội giám hướng mắt về phía Hoàng đế, thấy hắn không có dị nghị, liền kính cẩn thưa: "Vâng, thưa Hoàng hậu."

Cho đến khi không còn một ai, Lộ Ánh Tịch mới quỳ xuống, hai gối chạm đất, nhẹ giọng kêu: "Hoàng thượng."

Hoàng đế biếng nhác ngẩng đầu nhìn nàng, bộ dạng vô cùng ngạc nhiên: "Sao Hoàng hậu lại hành đại lễ như vậy?"

"Thần thiếp khẩn cầu Hoàng thượng đáp ứng một việc." Lộ Ánh Tịch nhìn hắn, khuôn mặt bình thản, mang theo vẻ kiên quyết.

"Chuyện gì?" Hoàng đế cũng không bảo nàng đứng dậy, trái lại mình đứng lên, từ trên cao liếc mắt nhìn nàng đang quỳ ở dưới.

"Mong Hoàng thượng phá lệ khai ân, cho phép Thần thiếp xuất cung một chuyến." Nàng ngẩng đầu, âm lượng không cao, nhưng rất rõ ràng rành mạch.

"Khẩu khí của nàng không giống như đang cầu xin Trẫm." Hoàng đế chắp tay đi vòng quanh nàng, như cố tình muốn làm nàng khốn đốn.

"Chính xác là Thần thiếp không van xin mà là trao đổi." Lộ Ánh Tịch mỉm cười, ánh mắt lấp lánh chói mắt.

"Sao cơ? Trẫm cảm thấy vô cùng hứng thú, nàng lấy cái gì trao đổi với Trẫm." Hoàng đế nhếch môi nở nụ cười thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 42: Nữ giả nam

"Hoàng thượng không thiếu vàng bạc, cũng không thiếu mỹ nhân, chẳng hay Hoàng thượng muốn thứ gì chăng?" Lộ Ánh Tịch thần sắc điềm tĩnh, ngửa mặt nhìn hắn.

"Tất nhiên là có." Hoàng đế cười sảng khoái, mặt mày vui vẻ, cực kỳ anh tuấn bất kham, "Trẫm mong mỏi xã tắc yên ổn, hy vọng trăm năm hòa bình, tuy không phải là hiện vật thực tế, nhưng lại là thứ quý giá trên đời muốn theo đuổi, hoài mong."

"Hai cái này không nằm trong phạm vi năng lực Thần thiếp có thể thực hiện." Lộ Ánh Tịch nhướng mày, cười nói: "Thần thiếp chỉ có thể hoàn thành yêu cầu Hoàng thượng đưa ra lúc trước."

"Yêu cầu Trẫm đưa ra?" Hoàng đế hơi ngơ ngác, nheo mắt suy nghĩ nhanh chóng, rồi bất ngờ không nén nổi vỗ tay "bộp" một cái, liền nói: "Được! Cái đó đúng là một việc khó!"

"Thần thiếp muốn cải trang xuất cung khi trời tối, và nhất định sẽ trở về trước khi trời sáng." Lộ Ánh Tịch nói thẳng, không hề khách sáo, quanh co với hắn: "Nếu Hoàng thượng lo lắng, có thể phái người đi theo Thần thiếp."

"Trẫm lo lắng cái gì? Không phải nàng nhân cơ hội này bỏ trốn đấy chứ?" Hoàng đế nhếch mày dài, nghiền ngẫm một tí rồi liếc mắt trông nàng, "Quả thật đây cũng có thể xem là một cơ hội tốt. Nàng xuất cung, nếu có thể tìm được Nam Cung Uyên, đại khái có thể bỏ đi luôn không quay lại, từ đó ung dung tự tại, quy ẩn son lâm."

Hắn vừa nói vừa đưa tay ra đỡ nàng đứng dậy.

"Thần thiếp tuyệt đối sẽ không làm bừa như vậy." Lộ Ánh Tịch đứng thẳng, đối mắt với hắn, nghiêm mặt nói: "Thần thiếp tự biết thân biết phận, hơn nữa vẫn đang mang trọng trách trên vai."

"Trách nhiệm của lý trí, làm sao địch lại với sự thôi thúc sức quyến rũ của nhớ nhung." Hoàng đế trả lời hàm ý sâu xa.

"Thần thiếp không phải là người xốc nổi." Nàng cười nhạt, bình chân như vại. Đáy lòng nàng xác thực có chút dao động như thế. Nếu từ nay về sau có thể biến mất hoàn toàn khỏi trần thế phân tranh, sống ở nơi không có người làm phiền, sao lại không muốn nếm trải hạnh phúc của cuộc sống tự do tự tại đó chứ? Thế nhưng, thuở nhỏ sư phụ đã dạy nàng rằng, làm người nhất định phải không thẹn với trời đất. Nàng sao có thể vong ân bội nghĩa, làm rạn nứt minh ước giữa Ô Quốc và Hoàng Triều? Nếu vì điều đó mà dẫn đến Ô Quốc trăm họ lầm than, nàng sẽ thành tội nhân thiên cổ.

"Có đôi khi, con người lại đánh giá cao lý trí và sự kiên định của chính mình." Hoàng đế nở nụ cười uyên thâm, ánh mắt sâu thẳm khó dò. Để nàng xuất cung một chuyến cũng tốt, hắn muốn nhìn xem, nếu đối mặt với lựa chọn, nàng sẽ vứt bỏ cái gì.

Lộ Ánh Tịch định mở miệng nhưng lại thôi, chỉ cười trừ. Có thể tìm được tăm tích của sư phụ là vấn đề chính cần quan tâm. Lúc này nàng hà tất phải lo sợ không đâu, suy nghĩ đến những chuyện vô vị.

"Nàng đã đồng ý chuyện của Trẫm. Trẫm sẽ chờ nàng trở về, lại đến đòi nợ nàng." Hoàng đế cong cong khóe môi, vẽ nên nụ cười tà mị.

"Đa tạ Hoàng thượng." Nàng hơi khuỵu chân, kính cẩn thi lễ.

"Đợi trời tối, Trẫm sẽ sai Tiểu Phạm dẫn nàng xuất cung từ cửa Bắc." Hoàng đế đứng dò xét nàng, ý cười trong mắt càng rõ, "Nàng có thể cải trang thành thị vệ, chớ để người khác quá mức chú ý." Chẳng hay nàng mặc trang phục nam tử, sẽ phong tình ra sao?

"Vâng." Lộ Ánh Tịch trả lời ngắn gọn, nghĩ gì đó lại nói: "Nhưng mà Thần thiếp không có trang phục thị vệ."

"Bây giờ Trẫm sẽ sai người đem đến vài bộ liền." Hoàng đế lời nói đi đôi với việc làm, mới nói xong đã đến trước cửa của tẩm phòng, nhỏ giọng căn dặn với tùy tùng tâm phúc đang đứng chờ ở bên ngoài.

Trong chốc lát, đã có một nội giám cung kính dâng lên một hộp gấm, sau đó tự giác rời khỏi.

Lộ Ánh Tịch âm thầm nhíu mày, nhìn bộ dạng của Hoàng đế cứ như muốn nàng ngay tức khắc thay quần áo?

"Ánh Tịch, thay đồ cho Trẫm ngắm xem." Quả nhiên, Hoàng đế mở miếng nói đúng dự cảm của nàng, ánh mắt không che đậy hứng thú dạt dào.

"Vâng, Thần thiếp tuân lệnh." Nàng không còn cách nào, lấy phục trang trong hộp gấm, xoay người đi vào gian phòng thay y phục.

Trang phục thị vệ có màu be, có vài chỗ có áo giáp, có dây đai bằng vải bố buộc ngang thắt lưng, kim giáp, bảo vệ phần ngực. Lộ Ánh Tịch gỡ búi tóc, quấn gọn mái tóc dài lại để dưới mũ. Sửa soạn lại đôi chỗ, nàng đứng thẳng lưng trước chiếc gương đồng lớn, khuôn mặt cùng thần sắc cũng có vẻ anh hùng lẫm liệt.

"Thay xong chưa?" Hoàng đế khoan thai đi ra sau tấm bình phong, "Để Trẫm nhìn tư thế oai hùng của Hoa Mộc Lan[1]."

[1] Hoa Mộc Lan (412 - 502) là một nữ anh hùng, trung hiếu tiết nghĩa, thay cha nhập ngũ đánh bại quân xâm lược.

Lộ Ánh Tịch xoay người lại, đối diện với ánh mắt săm soi của hắn.

Hoàng đế bỗng nhiên ngẩn người, ánh mắt trở nên sâu hút, cả buổi không mở miệng được.

"Hoàng thượng? Không giống nam tử sao?" Lộ Ánh Tịch nghi hoặc, quay người nhìn lại hình ảnh của mình phản chiếu trong gương, vẫn không phát hiện điểm bất thường.

"Nàng…" Hoàng đế như đang phải nhẫn nại điều gì đó. Khóe mắt giật giật, hạ tầm mắt nhìn đảo qua trước ngực của nàng.

Cuối cùng Hoàng đế cũng không nhịn được nữa, đôi môi mở lớn, tuôn ra một tràng cười sảng khoái, vừa cười vừa trêu chọc: "Là Trẫm lú lẫn, đã quên mất Hoàng hậu của Trẫm có một vóc dáng lả lướt, quyến rũ thế nào."

Lộ Ánh Tịch kêu lên một tiếng, không nói nên lời. Xiêm y nữ tử Hoàng Triều rộng thùng thình là chủ yếu, rườm rà phức tạp, nhiều lớp. Nhưng trang phục của nam tử không phải vua quan lại cực kỳ đơn giản, áo không rộng, tay áo cũng nhỏ hẹp, làm cho các đường cong của cơ thể lộ hết ra ngoài.

"Đừng miễn cưỡng bó ngực." Hoàng đế nhìn chăm chú ngực nàng, đùa giỡn nói: "Nếu quấn chặt quá, Trẫm sẽ thấy đau lòng, không nỡ."

"Hoàng thượng đã từng thấy nữ cải trang thành nam sao?" Lộ Ánh Tịch hai tay chống hông, giọng điệu hậm hực.

"Đã thấy." Hoàng đế phun ra hai chữ, ánh mắt nhuộm vẻ u buồn không dễ phát hiện ra. Đó là chuyện của rất nhiều năm về trước, khi đó Lăng nhi không có bộ dạng thờ ơ, hờ hững cùng lạnh nhạt như hiện tại, mà có chút gì đó xinh đẹp bướng bỉnh, thường xuyên cải trang thành nam tử, quấn quít hắn không rời, muốn hắn dẫn nàng ta đi chơi du ngoạn phong thủy.

Lộ Ánh Tịch cau mày, thấy hắn ta biết điều mà đi ra phía ngoài tấm bình phong, để nàng tự chỉnh sửa lại trang phục lần cuối. Nàng nghe theo lời hắn nói, không quấn vải quanh ngực, nhưng lại cuộn thêm nhiều lớp vải quanh bụng của nàng. Lúc xuất hiện lại trước mặt của hắn thì đã trở thành một người mập mạp tròn trịa.

Hoàng đế sửng sốt, lại bật cười ha hả: "Ánh Tịch, nàng… Nàng thật thông minh!"

Lộ Ánh Tịch bĩu môi, liếc xéo hắn bằng nửa con mắt, không thèm mở miệng, yên lặng đến trước bàn trang điểm, vẽ đông vẽ tây gì đó lên mặt mình.

Hoàng đế vẫn đứng nhìn chăm chú theo động tác của nàng, không khỏi tấm tắc khen: "Nếu như không phải Trẫm nhìn tận mắt, thì sẽ bị nàng đánh lừa." Dừng một tí, lại bắt đầu xoi mói: "Màu da quá đen, chỉ còn đôi mắt to tròn sáng chói, quả thực giống cú mèo."

“Hù dọa Hoàng thượng sao?” Nàng dịu dàng hỏi một câu, tay hơi dừng lại, da cổ trắng ngần cũng bị bôi đen, vả lại trên mặt ngay gò má còn dán thêm mấy cái nốt ruồi to tướng, trên nốt ruồi còn có sợi lông chồi ra, rất xấu xí.

“Nàng tội gì phải làm bản thân xấu xí vậy chứ?” Hoàng đế có chút không vừa mắt, hàng lông mày rậm cau chặt.

“Để tránh bị người trong cung nhận ra, hạn chế rắc rối.” Lộ Ánh Tịch cuối cùng cũng tô trét xong, đứng dậy xoay người đối diện với hắn, tươi cười nhìn hắn.

Hoàng đế tay đỡ trán, cảm thấy như không còn chút sức lực nào: “Đừng cười với Trẫm…”

“Tại sao?” Lộ Ánh Tịch cảm thấy khó hiểu.

Hoàng đế quay mặt sang chỗ khác, làm như cảm thấy vô cùng thảm hại không nỡ nhìn, rồi nói: “Nàng cười rất đẹp, thế nhưng khuôn mặt này quá xấu. Quá đẹp và quá xấu đi cùng với nhau, Trẫm chịu không thấu.”

“Hoàng thượng, dĩ mạo thủ thân, thất chi Tử Vũ[2].” Lộ Ánh Tịch ho nhẹ hai tiếng, khàn khàn giọng, nói năng thô lỗ.

[2] Là một câu nói của Khổng Tử, đã chủ trương nhận biết người không lấy ngoại hình làm tiêu chuẩn. Ông nói: “Ngộ dĩ ngôn thủ nhân, thất chi Tể Dữ, dĩ mạo thủ nhân, thất chi Tử Vũ”, tức là: Qua tiếng nói chọn người thì mất Tể Dữ, lấy tướng mạo mà chọn người thì mất Tử Vũ (Tể Dữ và Tử Vũ đều là học trò của Khổng Tử).”

“Nhưng mấy cái nốt rồi với chùm lông, Trẫm thấy thật sự không cần thiết phải…” Hoàng đế bỗng liếc mắt trừng nàng, nói: “Trẫm chỉ vừa mới nghĩ ra, nếu Trẫm muốn hôn nàng, sẽ bị mấy cọng lông đen thui kỳ lạ đó quẹt qua mặt thì sẽ cảm thấy quái dị, rùng rợn ra sao.”

“Nhưng Thần thiếp thấy mấy nốt ruồi trên mặt rất có cá tính.” Lộ Ánh Tịch cười nham nhở, bộ dạng lỗ mãng.

Hoàng đế quay đầu lại, bình tĩnh quan sát nàng giây lát, chợt nói: “Nàng đang đùa bỡn với Trẫm?”

Nụ cười trên môi nàng càng rộng thêm, không hề che giấu vẻ vui đùa, chọc ghẹo.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 43: Đêm ở ngoài hoàng cung

“Thật to gan, dám đùa giỡn Trẫm!” Hoàng đế cáu giận nói, bỗng bước nhanh tới trước, vươn tay muốn chùi mất cái nốt ruồi trên mặt nàng.

Nàng nghiêng người tránh sang phải, không kìm chế được cười thành tiếng. Hắn tưởng là vì hắn muốn thấy hình ảnh khác của nàng sau khi hóa trang, nên nàng càng muốn tô xấu khuôn mặt để hù hăn.

“Làm một công tử anh tuấn không tốt sao?” Hoàng đế tức giận quở trách: “Nàng đúng là muốn hại Trẫm mất khẩu vị ăn tối, lòng dạ nàng quá nham hiểm.”

“Hoàng thượng, cái này mà cũng xem là nham hiểm?” Nàng không cho rằng đang ngỗ ngược mà cười lớn, nhanh nhẹn lách người tránh bàn tay lại vươn tới: “Thần thiếp muốn xuất cung làm công chuyện, không phải để chơi đùa vui vẻ.”

“Cho Trẫm nhìn thấy dáng vẻ thanh tú khi nàng mặc nam trang cũng được vậy?” Hoàng đế giận hờn liếc xéo nàng một cái, nhưng trong lòng không mảy may tức giận, thậm chí còn rất vui vẻ. Hắn thích bộ dạng cởi mở cười đùa của nàng như vậy, có chút gì đó gian xảo, lại có chút gì đó thấy được, nàng là một nữ tử có nhiều bộ mặt. Nàng bình thường thì hòa nhã điềm nhiên, lúc nhảy múa thì phong tình vạn chủng, khi vui đùa lại tinh quái đáng yêu. Thật giống như điệu Kinh hồng vũ, phong thái biến ảo không ngừng, khiến người ta đã xem được một lần muốn thấy lại lần nữa.

“Hoàng thượng có thích thế này không?” Lộ Ánh Tịch cố ý giả bộ ra vẻ thắc mắc hỏi, nhìn hắn từ trên xuống dưới.

“Một chút cũng không thích!” Hoàng đế phối hợp với nàng, lớn tiếng cự nự, “Trẫm rất bình thường.”

Nàng cười không ngừng, lời nói dịu dàng ấm áp nhưng không kém phần nhọn bén: “Hoàng thượng không thích, sao lại nóng lòng muốn xem Thần thiếp cải trang?”

Hoàng đế bỗng nhiên im lặng, xoa cằm trầm ngâm, lúc lâu sau mới nói: “Nếu lòng Trẫm không rõ ràng, sợ rằng đã cho rằng nàng đang ghen tuông, để ý.”

“Nói không chừng Thần thiếp thực sự đang ghen đấy.” Lộ Ánh Tịch thu lại nụ cười, lạnh nhạt trả lời. Chỉ qua vài lời nói chuyện phiếm vừa nãy, cũng đủ để nàng đoán được, nữ tử đã từng hóa trang thành nam nhi chính là Diêu Hiền phi.

"Nếu là thế, Trẫm sẽ cảm thấy rất vui." Hoàng đế nhếch môi mỏng, vẽ nên một đường cong đẹp đẽ. Hắn và nàng tra qua hỏi lại, tình cảm mông lung không rõ, nhưng lại có sức mạnh vô hình, vô thanh vô tức xâm lấn trái tim hắn. Cũng không phải hắn yêu không được, chỉ là sợ yêu, đặc biệt là yêu một nữ tử đã định trước sẽ đối địch với hắn như vậy.

"Hoàng thượng không chán ghét nữ tử hay ghen tuông sao?" Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn hắn, câu hỏi có vài phần nghiêm túc.

"Mệt mỏi." Hoàng đế trả lời thật, nhưng lại nói: "Nhưng nó cũng là một loại gia vị cho tình cảm, cái gì cũng có mức độ của nó, bằng không sẽ đánh mất hứng thú ban đầu. Nàng thông minh cơ trí, chắc chắn rằng phải hiểu đạo lý này."

Lộ Ánh Tịch gật nhẹ đầu, tiếp lời hắn: "Thần thiếp hiểu, nát rượu hại thân. Con người nên tự hiểu mình và tự biết thỏa mãn, nếu như quá theo đuổi khát vọng của chính mình, sẽ nuôi dưỡng cái xấu xa."

Hoàng đế mỉm cười tán thưởng: "Ánh Tịch, nàng có thể hiểu điều mà không có nhiều nữ tử có thể làm được. Có đôi khi Trẫm quên mất, nàng còn chưa được mười chín tuổi."

"Kỳ thật Thần thiếp hiểu được đạo lý này thì đa số nữ tử khác cũng có thể hiểu được. Nhưng nói thì dễ, làm được mới khó, những lời này đều đúng với mỗi chúng ta." Lộ Ánh Tịch không tự mãn, giọng điệu nhã nhặn bình ổn.

"Trẫm hy vọng, lúc nào cần ra tay nàng cũng sẽ hành động lý trí như lúc này." Hoàng đế nói lời hàm ý sâu xa.

Lộ Ánh Tịch khẽ lắc đầu không đồng ý nói: "Hoàng thượng đánh giá cao Thần thiếp rồi. Thần thiếp cũng là một nữ tử bình thường, cũng có chờ mong, ước vọng giống như bất kỳ nữ tử khác." Giả sử nàng và Diêu Hiền phi đổi vị trí với nhau, tuy rằng nàng sẽ không cực đoan cố chấp như nàng ta, nhưng cũng không tránh khỏi cảm thấy thất vọng xót xa như nàng ta.

"Nàng chờ mong điều gì?" Hoàng đế ngắm nhìn nàng, nét mặt mong đợi, ánh mắt thăm thẳm.

"Điều nữ tử khắp thế gian mong muốn nhất không phải là một phu quân có thể nương tựa cả đời sao?" Nàng nhẹ giọng đáp, đáy mắt hiện lên chút phiền muộn. Nếu nàng và sư phụ không phải quan hệ sư đồ, sư phụ có thể thành phu quân của nàng? Một nam tử nho nhã ôn hòa như sư phụ, ai làm thê tử của y, nhất định có thể có hạnh phúc trọn đời?

"Làm thế nào mới được xem là phu quân?" Hoàng đế lại hỏi, ánh mắt tối sầm đi.

"Lúc tử sinh hay khi cách biệt, chẳng bỏ nhau lời quyết thệ rồi. Cầm tay nàng hẹn mấy lời: 'Sống bên nhau mãi đến hồi già nua[1].' Phu quân là như thế." Nàng cười chúm chím, đôi mắt sáng lóng lánh, "Hơn nữa, chỉ có thể nắm tay của một người mà thôi."

[1] Đây là bài thơ Kích cổ 4 của Khổng Tử. Phiên âm bài thơ:

Tử sinh khiết thoát,

Dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ,

Dữ tử giai lão.

"Trẫm hiểu." Hoàng đế gật gù, không đồng ý nhưng cũng không phản bác, chỉ hỏi: "Nếu hiện thực khó khăn tàn khốc, không thể đạt được, thì nàng sẽ làm sao?"

"Trên đời này không chỉ có duy nhất một con đường. Nếu con đường này không thông, thì ta đi đường khác." Lộ Ánh Tịch ngữ điệu mềm mại, nhưng hiện rõ sự kiên định.

Hoàng đế không khỏi thở dài: "Tính tình của nàng cũng quá cố chấp."

Lộ Ánh Tịch không phủ nhận, mỉm cười nhìn hắn. Không hiểu sao, nữ tử hắn gặp dường như đều ngang bướng mạnh mẽ. Có lẽ trong thâm tâm hắn thích những nữ tử như thế.

"Giờ không còn sớm nữa, Trẫm tuyên Tiểu Phạm đến đây, dặn dò vài việc trước đã." Hoàng đế không muốn nói tiếp vấn đề này nữa, vẻ mặt hờ hững, xoay người ra khỏi phòng.

©STE.NT

Màn đêm buông xuống, vầng trăng treo trên đỉnh đầu, không khí lành lạnh.

Lộ Ánh Tịch toàn thân mặc quân phục thị vệ, đi theo sau lưng Phạm Thống đang im lặng dẫn đường.

Sắc mặt Phạm Thống cổ quái, hắn ta đang hồi tưởng lại tình cảnh lúc vừa nhìn thấy nàng.

Mới lúc trước hắn ta đến Thần cung diện kiến, thấy Hoàng đế đứng bên cạnh một người vóc người bậc trung có nước da sẫm màu, thêm mấy nốt ruồi

màu đen, vốn cũng không để ý nhiều lắm. Đến khi người nọ mở miệng, hắn ta mới phát hiện đó là Hoàng hậu. Lúc ấy, hắn ta đâu chỉ cảm thấy kinh ngạc, quả thực là kinh hoàng. Nàng đem dung nhan xinh đẹp của chính mình hủy hoại triệt để! Đặc biệt là mấy nốt ruồi trên má, còn có lưa thưa mấy dúm lông dài, xấu không chịu nổi, nhìn lâu thậm chí có thể khiến người khác buồn nôn. Thế nhưng, đôi mắt của nàng vẫn sáng ngời. Giống như bầu trời đầy sao, chiếu sáng lấp lánh.

Hai người trầm mặc không nói năng đi một mạch đến cửa Bắc, nhờ có thủ dụ[2] mở cửa của Hoàng đế, suôn sẻ không chút trở ngại ra khỏi hoàng cung.

[2] Thủ dụ: chỉ thị viết tay của cấp trên.

Cách hoàng cung một đoạn đường khá xa, đến một chỗ kín đáo vắng vẻ, Lộ Ánh Tịch mới cười cười lên tiếng: "Làm phiền Phạm hiệp sĩ rồi. Hay là chúng ta hẹn giờ Dần gặp lại ở đây, đến lúc đó lại cùng hồi cung."

Phạm Thống quay đầu nhìn nàng, dưới ánh trăng, hàm răng trắng toát của nàng lóe sáng bóng, ngược lại làm người ta quên đi làn da đen đúa quái đản của nàng.

"Phạm mỗ từng nhận lời Hoàng hậu, nếu có thể làm được, sẽ dốc sức bảo vệ Hoàng hậu chu đáo." Phạm Thống vẻ mặt lạnh nhạt, trước sau như một không nhiều lời.

"Nếu muốn đi cùng ta cũng được, nhưng ngươi phải đổi cách xưng hô đi, nếu không sẽ khiến người qua đường hoảng sợ." Lộ Ánh Tịch đổi giọng ồm ồm thô ráp.

"Vâng, thưa phu nhân." Phạm Thống khấu đầu, nghe lời chữa lại cách gọi.

"Phu nhân?" Lộ Ánh Tịch buồn cười liếc mắt nhìn hắn.

Phạm Thống nghẹn họng đờ người, không được tự nhiên hắng giọng vài cái, một lần nữa gọi: "Lộ huynh, không biết kế tiếp muốn đi đâu?"

Lộ Ánh Tịch hài lòng gật đầu: "Phạm huynh, ngươi có nghe đến Tu La Môn[3]?"

[3] Tu La: hay là A Tu La, A Tác La, A Tô La, A Tu Luân: Có nhiều giả thuyết về vị thần này, nhưng phần nhiều giải thích đây là không phải thần, không phải quỷ, không phải người, là quái vật ở giữa ba giới thần, quỷ và con người.

Phạm Thống nhất thời rùng mình, nghi ngờ nhìn nàng: "Chớ bảo Lộ huynh muốn ban đêm xông vào Tu La Môn?"

"Không phải xông vào." Lộ Ánh Tịch nhếch môi tươi cười, thầm thì nói: "Mà là lẻn vào."

"Ngươi điên rồi!" Phạm Thống buột miệng mắng thẳng tuột, chợt phát giác đã thất lễ, ngượng nghịu nói: "Chỉ bằng sức của hai người chúng ta mà lẻn vào Tu La Môn là nắm chắc cái chết."

"Vì sao?" Lộ Ánh Tịch thong dong, trong lòng suy tính. Hồi đó Diêu Hiền phi thoát ly khỏi Tu La Môn, phụ thân của nàng ta đã mất, nhưng hội sát thủ đen tối đó vẫn đứng vững trong giang hồ. Mấy năm qua, nếu Diêu Hiền phi lén lút tìm sự trợ giúp từ bên ngoài, nhất định là có liên lạc với Tu La Môn.

"Sát thủ của Tu La Môn đều là cao thủ hàng đầu." Phạm Thống nhăn đôi mày lưỡi mác, tự giác thả lỏng mà không biết, ân cần chỉ dạy nói: "Hơn nữa, trong Tu La Môn cơ quan phân bố khắp nơi, nhất quyết không phải là chỗ có thể dễ dàng đột nhập vào. Những thủ đoạn của bọn chúng đều rất tàn nhẫn. Mấy cơ quan đó cũng không chỉ là ngăn cản người khác đột kích, mà là những cạm bẫy lợi hại nhằm tiêu diệt sạch sẽ."

"Thì sao hả?" Lộ Ánh Tịch ơ hờ hỏi vặn lại.

Phạm Thống càng nhíu chặt mày, giọng nói trầm hơn: "Phạm mỗ biết khinh công của huynh phi phàm, nội lực thâm hậu, nhưng trận pháp các cơ quan khó lòng phòng bị, đừng hành động theo cảm tính, cậy mạnh làm càn."

"Phạm huynh không dám đi? Vậy thì ở đây chờ ta, ta đi một lát sẽ trở lại ngay." Lộ Ánh Tịch cười nhìn hắn. Đúng là có một người đồng hành như hắn cũng không tồi. Hắn ta là người trọng nghĩa, nếu gặp phải nguy hiểm, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ nàng lại mà chạy thoát thân.

Phạm Thống trầm mặc rất lâu, sinh sôi bao phần tức giận, cả buổi mới phun ra được một câu: "Người không đi không được?"

"Đúng, không đi không được." Lộ Ánh Tịch gật mạnh đầu, trong sự thản nhiên vốn có mang theo sự dứt khoát, kiên quyết rõ rệt. Diêu Hiền phi không có khả năng nhốt sư phụ trong cung. Bởi vì nếu không có mật đạo, nàng ta muốn ngầm mang một người vào Trai cung là việc vô cùng khó khăn. Ngoại trừ hoàng cung, chỉ còn lại khả năng duy nhất đó chính là Tu La Môn. Cho nên, dù cho Tu La Môn đầm rồng hang cọp, nàng cũng phải đi.

"Được!" Phạm Thống ậm ừ một tiếng, ánh mắt quyết tâm, nhìn thẳng nàng nói: "Vậy để Phạm mỗ đi!"

"Ngươi đi một mình?" Lộ Ánh Tịch cảm thấy kinh ngạc. Nàng tự mình ra tay vì Tu La Môn nguy hiểm rình rập, Hi vệ không thể đảm đương được. Tuy Phạm Thống võ công cao, nhưng không am hiểu kỳ môn ngũ hành, cũng không vào được Tu La Môn. Về điểm này, hắn là trong lòng Phạm Thống hiểu rõ hơn ai hết.

"Phạm mỗ không thể để Hoàng… Lộ huynh mạo hiểm." Vẻ mặt Phạm Thống cương nghị, không có biểu hiện sợ hãi, lại bày thái độ thấy chết không sờn, "Giờ Dậu, gặp nhau ở đây. Nếu Phạm mỗ không quay lại đúng giờ, xin Lộ huynh tự mình trở về một mình."

Lộ Ánh Tịch nhìn hắn đăm đăm, không khỏi hiếu kỳ hỏi: "Phạm huynh, người mà ngươi nguyện cống hiến thân mình không phải là ta, vì sao lại tình nguyện liều mạng như vậy?"

"Phạm mỗ làm theo lời người đó, muốn Phạm mỗ bảo vệ Lộ huynh. Phạm mỗ chắc chắn sẽ tận tâm tận tụy liều chết thực hiện." Những lời nói nho gia này được phát ra từ miệng Phạm Thống càng lộ rõ vẻ chân thành kiên định. Hắn ngưng một lúc, bổ sung nói: "Huống hồ, Phạm Thống đã từng thua cược với Lộ huynh. Đại trượng phu nói lời phải giữ lấy lời, Phạm mỗ sẽ không nuốt lời bội tín."

Lộ Ánh Tịch thở dài lắc đầu. Người trung hậu thuần lương thế này thật hiếm có đáng quý xiết bao.

"Lộ huynh không tin Phạm mỗ?" Phạm Thống thấy nàng lắc đầu, hàng lông mày lưỡi kiếm lại nhăn lại, trợn mắt trừng nàng.

"Tin." Nàng đáp chỉ một từ, môi nở nụ cười, "Vậy chúng ta đi cùng. Ngươi không nên tranh luận cùng ta nữa, bằng không trời sáng mất."

"Không được! Người không được đi!" Phạm Thống khăng khăng nhìn nàng chằm chặp.

Lộ Ánh Tịch càng cười tươi hơn, không để ý đến hắn ta, đầu ngón chân nhún một cái, toàn thân bay vút lên.

Phạm Thống giật mình, hung dữ lườm theo bóng lưng của nàng, sau đó nhanh chóng triển khai khinh công đuổi theo.

Bóng đêm dày đặc, hai cái bóng lướt nhanh trên các đỉnh nhà người dân, như những cơn gió trong đêm, thổi qua không để lại dấu vết.

Lộ Ánh Tịch đã nhận được thông tin, cũng nghiên cứu trước bản đồ địa thế kinh đô, nên biết được vị trí chính xác của Tu La Môn nằm ở đâu. Nhưng đến khi nàng đến trước dinh tổng của Tu La Môn, nàng không kiềm được hãi hùng.

Là nghĩa trang! Trước căn nhà lớn giăng đầy những dải lụa trắng phất phơ, những chiếc đèn lồng lắc lư theo gió, ánh nến le lói cũng dao động không ngừng. Nơi này rất âm u!

Nàng tin rằng tin tức Hi vệ điều tra được không sai. Vậy thì, thôn trang Tu La Môn ở dưới lòng đất? Ở dưới bia đá? Thật đúng như cái tên, Tu La địa ngục, khí thế rùng rợn!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 44: Đột nhập không thành

Hai người nằm sấp trên nóc nghĩa trang, vẻ mặt đều dè dặt, thận trọng đề phòng.

"Ở đây chờ ta." Lộ Ánh Tịch nói bằng khẩu ngữ không tiếng động.

Phạm Thống đôi mắt mở to, trợn trừng nhìn nàng, rất không tán thành việc nàng tự ý manh động.

"Ta đi tìm chỗ vào trong." Lộ Ánh Tịch thỏ thẻ thì thào nói tiếp: "Nếu ngươi theo ta xuống dưới, sẽ liên lụy đến ta."

Nàng cũng không muốn cố ý nói như thế, nhưng nếu không nói như vậy, Phạm Thống sẽ không nghe lời.

Phạm Thống trầm lặng, nhưng vẫn quắc mắt bực bội đối kháng với nàng, Lộ Ánh Tịch không nhịn được bật cười. Nàng cũng không vì thế mà dừng lại, nhảy phốc xuống khỏi mái nhà, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm dày đặc.

Nghĩa trang này có diện tích tương đối rộng, ở phía sau là một khoảng không mênh mông trống trải, liếc ngang liếc dọc cũng chỉ có một cái cây đại thụ và một cái giếng cổ.

Lộ Ánh Tịch nín thở, cẩn thận từng li từng tí mò mẫm đi tới từng bước. Xuất phát từ trực giác hơn nhiều năm học hỏi nghiên cứu kỳ môn ngũ hành, nàng có dự cảm cửa vào cơ quan nằm ngay tại chỗ này.

Lộ Ánh Tịch ẩn mình sau cây đại thụ bên cạnh cái giếng, nàng nhíu chặt mày, trong lòng có loại cảm giác kỳ lạ. Trong nghĩa trang này, ngay cả một người trông coi cũng không có, lặng ngắt như tờ, u tối và cổ quái bao trùm vạn vật.

Nàng không dám tùy tiện di chuyển lung tung, đưa mắt quan sát bốn bề xung quanh nàng. Ánh mắt nhạy bén rơi ngay lên miệng giếng cổ đã đổ nát, bỗng nghe một tiếng gió khác thường.

Nàng nhất thời rùng mình, ánh mắt truy quét lập tức, cơn gió đó như dòng điện, xẻ gió như một mũi tên, phóng thẳng hướng trên nóc nhà! Liền sau đó, nàng thấy Phạm Thống lăn lộn trên mái ngói, rơi thẳng xuống mặt đất!

Lộ Ánh Tịch thầm nghĩ không xong rồi, phóng mắt nhìn kỹ, đã thấy Phạm Thống nhanh nhẹ lộn một vòng trên không, rồi đáp bằng hai chân xuống đất.

Nàng thở phào nhẹ nhõm. Sau đó nàng quyết định thật nhanh nhảy vọt lên, bay đến chỗ Phạm Thống, túm chặt cổ tay hắn ta, cấp tốc rời khỏi chỗ đó.

Tiếng gió quái đản vẫn vi vu thổi sau lưng hai người, rất nhỏ nhưng rất nhanh, vun vút xẹt qua tà áo hai người bọn họ. Mãi đến khi đã cách nghĩa trang khá xa, những ám khí liên tục không ngừng nghỉ kia mới không truy sát nữa. Không khí xung quanh mới yên ả trở lại.

Trong một con ngõ nhỏ tối tăm, hai người dừng bước.

"Người…" Phạm Thống thấp giọng nói, nhưng lời đến cổ họng cứ nghẹn lại, mặt đen bỗng ửng hồng đáng ngờ, cổ tay giãy mạnh một cái hòng thoát khỏi bàn tay của Lộ Ánh Tịch.

"Phạm huynh có sao không?" Lộ Ánh Tịch bình tĩnh như thường, thản nhiên mỉm cười.

"Không sao." Phạm Thống thở hắt hơi cho thông giọng mới lên tiếng trả lời, liếc mắt nhìn nàng: "Chỉ e chúng ta vừa tiến vào nghĩa trang, thì đã bị người ta phát hiện ra rồi."

"Ừ." Lộ Ánh Tịch đồng ý, trầm ngâm nói: "Cao thủ Tu La Môn quả thực cao thâm khó lường. Bây giờ chúng ta bứt dây động rừng, lại xông vào cũng không mấy khả thi."

"Vậy chúng ta trở về trước. Chuyện này hãy giao cho Phạm mỗ điều tra thêm." Phạm Thống lại cau mày, đôi mắt màu hổ phách càng thâm sâu. Nàng là cành vàng lá ngọc, căn bản không nên tự mình nhảy vào hiểm nguy.

"Được, về thôi." Lộ Ánh Tịch thẳng thắn bằng lòng.

Trái lại Phạm Thống lại bắt đầu nghi ngờ, lia mắt qua nàng.

Lộ Ánh Tịch khẽ cười, nói: "Ta đã tra được cái muốn điều tra."

"Tra được cái gì?" Phạm Thống khó hiểu hỏi. Mới vừa rồi họ rõ ràng cái gì cũng chưa kịp làm, đã bị người ta phát hiện hành tung.

Lộ Ánh Tịch chỉ cười không đáp. Dựa vào cách làm nhất quán của Tu La Môn, nếu có người lẻn vào sào huyệt của bọn họ, bọn họ chắc chắn sẽ giải quyết triệt để. Thế nhưng những ám khí vừa rồi chỉ có ý cảnh cáo. Điều này chứng minh bọn họ đã nắm trước tin tức, sắp tới sẽ có người ghé thăm. Nàng phân tích sâu vấn đề này, tức là Diêu Hiền phi tạm thời chưa muốn vạch mặt nàng, cũng không muốn giết chết người của nàng hoặc Hoàng đế phái đến. Hẳn là Diêu Hiền phi không lường được nàng sẽ đích thân xuất cung đi tìm kiếm. Các dấu hiệu này đủ để chứng tỏ sự thật là Diêu Hiền phi và Tu La Môn đã bắt nhốt sư phụ. Đã như vậy, nàng cũng không cần phải mạo hiểm đột nhập Tu La Môn lần nữa, chỉ cần ra tay với chính Diêu Hiền phi là được.

Mà điểm quan trọng nhất là vị trí cửa vào cơ quan của Tu La Môn nàng đã nắm chắc đến chín phần. Nhưng hiện tại nàng thân cô thế cô, vả lại lúc này không phải là thời cơ tốt.

"Vậy lập tức trở về thôi." Phạm Thống không hỏi tới, giờ chỉ nghĩ phải mau chóng hộ tống nàng trở về hoàng cung, phòng ngừa có sơ sẩy, chuyện ngoài ý muốn.

"Trời còn chưa sáng." Lộ Ánh Tịch cong khóe môi, nụ cười vui vẻ hứng khởi mau chóng xuất hiện.

"Ý của người là sao?" Phạm Thống lại nhíu mày, cảm thấy nàng vô vàn phiền phức.

"Trước khi đi, ta đã nhận lời là trước khi hừng đông sẽ trở về. Bây giờ vẫn còn mấy canh giờ mới đến lúc đó. Hiếm khi được ra ngoài, ta muốn đi dạo." Nàng vừa nói vừa ung dung quan sát hắn ta.

"Giữa đêm khuya tĩnh lặng, có cái gì hay mà muốn đi dạo?" Phạm Thống trong lòng bất mãn, vì vậy giọng điệu không vui.

"Phạm huynh, ngươi thường xuyên được ra ngoài, cho nên thế giới bên ngoài không có gì đáng ngạc nhiên với ngươi. Nhưng ta đã rất lâu không được hít thở không khí bên ngoài hoàng cung." Lộ Ánh Tịch cười nói, nhưng ánh mắt buồn hiu và tha thiết.

Phạm Thống phút chốc im lặng không nói. Hắn ta cũng hiểu, nữ tử trong cung như chú chim hoàng yến, bị nhốt trong chiếc lồng son quý giá nhưng không được tự do. Hắn ta suy nghĩ đôi chút, trái tim trong nháy mắt đã mềm yếu hơn, nhưng vẫn lạnh nhạt mạnh miệng nói: "Không biết Lộ huynh muốn đi đâu?"

"Kinh thành có nơi nào thú vị không?" Lộ Ánh Tịch hiếu kỳ hỏi. Nàng chỉ mới nghĩ đến thôi đã khiến trái tim thổn thức. Nàng xuất giá vào Hoàng Triều lâu như vậy, cũng chỉ cải trang đi tuần cùng Hoàng đế một lần, hơn nữa đến thẳng cổng thành rồi thôi.

"Thú vị?" Phạm Thống cân nhắc hai từ này, lắc đầu trả lời: "Hàng quán đã đóng cửa từ lâu. Vào giờ này, ngoại trừ…" Hắn ta vội ngậm miệng, nhanh chóng đưa ra kết luận: "Không có chỗ nào thú vị cả. Đi về thôi."

"Ngoại trừ cái gì?" Lộ Ánh Tịch cười tươi rói, nói thẳng tuột: "Cái giờ này, không phải chỉ còn thanh lâu tửu quán vẫn đang đón tiếp khách sao?"

Nghe thế, Phạm Thống khóe mắt giật giật, bậm môi chẳng thèm trả lời.

"Phạm huynh, lẽ nào ngươi chưa từng đến nơi trăng hoa đó?" Lộ Ánh Tịch thong thả bước vòng quanh hắn ta, cố tình đánh giá hắn ta: "Phạm huynh thủ thân như ngọc, chẳng lẽ trong lòng đã có ý trung nhân?"

"Thủ thân như ngọc là để hình dung nữ tử!" Phạm Thống không kiềm được bực bội trong lòng, bực mình nói: "Quân tử chính trực, cần phải giữ mình trong sạch, chỗ nào không nên đi, thì sẽ không đi."

"Xem ra Phạm huynh là một nam nhân tuyệt vời." Lộ Ánh Tịch trêu đùa cười nói vui vẻ: "Sau này Phạm huynh cưới vợ nạp thiếp, ta nhất định sẽ tặng hậu lễ."

"Cưới vợ là đủ rồi, không cần nạp thiếp." Phạm Thống thuận miệng đáp, sau đó quay về phía nàng hành lễ: "Trước, tạ ơn ý tốt của Lộ huynh, Phạm mỗ không ham hậu lễ quý giá, chỉ cần một câu chúc phúc thôi là đủ rồi."

"Ngươi khẳng định là ngươi sẽ không nạp thiếp?" Lộ Ánh Tịch không thể không đứng lại ngắm nhìn hắn ta lom lom, "Ngươi xác định ngươi có thể làm được 'Nguyện làm một đôi suốt đời suốt kiếp'?" Dân chúng trong bốn nước đều giống nhau, đa số nam tử đều tam thê tứ thiếp, mà nữ tử cũng có thể tái giá. Người tin tưởng và làm được việc một lòng một dạ, nam tử đặc biệt như vậy, trên thế gian này quả thực quá ít.

"Trong nhà có một nữ nhân cũng đã rất phiền toái rồi." Phạm Thống trả lời như vậy. Hắn ta chưa từng yêu ai, nhưng hắn ta tin tưởng bản thân, nếu có một ngày như thế, hắn sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi với người đó, vĩnh viễn không thay lòng.

"Nói rất có cảm xúc, thấu hiểu." Lộ Ánh Tịch mỉm cười, trong lòng có chút chua xót. Ví như nơi có nhiều nữ nhân nhất, là thuộc về nhà Đế vương, nhưng phiền toái cũng nhiều nhất.

"Ở trong cung lâu ngày, ít nhiều cũng thấy được một số việc." Phạm Thống không hề kiêng dè mà phải vòng vo, nhưng cũng chỉ nói đến đó thì ngưng lại. Hắn ta may mắn được làm bạn tri kỷ của Hoàng thượng, quả là đã biết được không ít chuyện cung đình. Thật ra làm quân vương cũng không dễ dàng gì, không chỉ mang trên vai trách nhiệm dẹp yên bên ngoài, còn có nghĩa vụ yên ổn bên trong, trên vai mang gánh nặng bao nhiêu, người thường khó có thể hình dung được.

"Phạm huynh có còn nhớ, ngươi nợ ta một câu chuyện đã qua?" Trên con đường tĩnh mịch bị bóng đêm nuốt chửng, hai người đứng nhìn nhau, giống như đang tản mạn trò chuyện phiếm ở quán trà.

"Nhớ rõ." Phạm Thống gật đầu. Lộ Ánh Tịch không thúc giục, ngóng nhìn hắn, chờ hắn tự kể.

Thế nhưng Phạm Thống không nói, đôi lông mày dần dần cau chặt.

"Phạm huynh?" Lộ Ánh Tịch gọi hắn ta, cảm thấy bất thường. Hình như sắc mặt hắn ta bắt đầu chuyển sang xanh tím?

Phạm Thống không hé răng, đưa tay sờ sờ sau lưng, cảm thấy có chút tê dại, cơ thể dần cảm thấy đông cứng lại.

Lộ Ánh Tịch thần sắc run sợ, đến sau lưng hắn ta quan sát kỹ càng quần áo hắn ta. Nàng không thấy có vết máu, quần áo cũng không bị rách. Nàng đưa tay chạm vào lưng hắn ta dò tìm.

Phạm Thống chấn động, không được tự nhiên thấp giọng nói: "Lúc ở trên nóc nhà, có lẽ ta đã trúng ám khí."

"Thế sao ngươi không chịu nói?!" Lộ Ánh Tịch bàng hoàng. Nếu vậy thì xem ra, ám khí này vô cùng nhỏ, chẳng hạn như cây kim đi sâu vào cơ thể.

"Lúc đó ta chỉ cảm thấy hơi đau, tưởng rằng ám khí chỉ trầy da xước thịt một chút, nên không chú ý." Phạm Thống xấu hổ cúi đầu. Trong tình huống nguy cấp đó, nàng lại kéo tay hắn ta, một loại cảm xúc mềm mại trong chớp mắt làm hắn ta phân tâm, nên hắn ta không còn tâm trạng suy nghĩ đến điều khác thường kia.

"Để ta xem." Vừa dứt lời, Lộ Ánh Tịch rút con dao nhỏ từ trong ống tay áo, nhanh chóng cắt bỏ mảnh vải sau lưng hắn ta.

"Không được!" Phạm Thống la to, vội vàng chống chế: "Nam nữ thụ thụ bất thân!"

Lộ Ánh Tịch phớt tỉnh hắn ta, cứng rắn nắm được cánh tay hắn ta, để ngón tay trên mạch cổ tay. Phạm Thống gắng sức vùng ra, thái dương đổ mồ hôi lạnh.

"Ám khí có độc." Lộ Ánh Tịch buông tay, khẽ thở dài: "Phạm huynh, mạng của ngươi chỉ kéo dài ba ngày nữa." Có thể nàng phán đoán sai, Diêu Hiền phi và Tu La Môn không phải hạ thủ lưu tình, mà là lấy độc đả thương người, muốn mượn cái này để cảnh cáo nàng chớ lại nhiều chuyện xen vào.

Nếu người đến đây lần này là Hi vệ, Hi vệ nhất định sẽ liều chết, hy sinh vì nhiệm vụ. Nhưng Phạm Thống không phải là tử sĩ của nàng, mà nàng cũng không thể trơ mắt nhìn hắn ta phát độc chết.

"Phạm mỗ bản lĩnh không bằng ai." Phạm mỗ cười khổ. Hắn ta vốn rất tự hào với võ công uyên thâm của bản thân, nhưng lần này lại nhất thời sơ xuất. Nội công của nàng đương nhiên cao hơn hắn, mới có thể im hơi lặng tiếng không bị người ta phát giác.

"Yên tâm, độc tính không phát tác ngay lập tức." Lộ Ánh Tịch dịu dàng an ủi, lại nói: "Ngươi phải tự mình bảo vệ tâm mạch, đừng để độc tố chạy tán loạn. Âm khí là ngân châm, ta phải lập tức giúp ngươi lấy ra, nếu không để ngân châm di chuyển trong cơ thể, sẽ hết sức nguy hiểm."

"Làm phiền." Giọng điệu Phạm Thống bình ổn, nhưng đáy lòng trăm mối tơ vò. Vốn là hắn ta phải bảo vệ nàng, ai ngờ đâu lại cần nàng cứu hắn ta.

Lộ Ánh Tịch lại bước đến sau lưng hắn ta lần nữa, hai tay nhẹ nhàng xoay chuyển, lòng bàn tay dán trên lưng hắn ta. Qua giây lát, nàng nhíu mày thu tay về.

"Tìm không ra ngân châm đang ở chỗ nào trong cơ thể ngươi, không có cách nào dùng nội lực bức ra." Nàng đành phải nói thẳng, ánh mắt nhìn bờ vai rộng lớn, cơ bắp rắn chắc của hắn.

"Nếu như ý trời như vậy, cũng không cần thiết phải miễn cưỡng." Phạm Thống thản nhiên trả lời, không có chút nào hoảng sợ. Hắn ta là một người cô độc, không sầu không lo, sống hay chết hắn ta thấy cũng không mấy quan trọng.

"Có biện pháp khác." Lộ Ánh Tịch thở dài, từ tốn nói: "Ta sẽ tìm thấy vị trí cây kim đâm vào, ta có thể thử hút ra ngân châm từ chỗ đó."

"Tuyệt đối không được!" Phạm Thống đột ngột quay đầu, đôi mắt sáng ngời nhìn nàng lăm lăm: "Thứ nhất nam nữ thụ thụ bất thân. Thứ hai nếu trên ngân châm còn lưu lại độc tố, Lộ huynh sẽ bị trúng độc."

"Lại nam nữ thụ thụ bất thân?" Lộ Ánh Tịch ra vẻ thoải mái, mở miệng bật cười, trêu ghẹo hắn ta: "Vì sáu từ này, ngay cả mạng sống ngươi cũng không cần?"

Nét mặt Phạm Thống cũng đặc biệt đứng đắn nghiêm chỉnh, giọng điệu trầm thấp: "Danh tiết đối với nữ tử mà nói, quan trọng hơn cả tính mạng. Huống hồ, nếu làm Lộ huynh trúng độc, Phạm mỗ làm sao dám nhìn mặt ân nhân."

Hai từ "ân nhân" trong miệng hắn ta đương nhiên là ám chỉ Hoàng đế. Nhưng mà danh tiết của nữ tử đối với hắn ta hình như coi trọng hơn bình thường. Lộ Ánh Tịch âm thầm suy tính đôi chút, mới ngước mắt nhìn hắn ta, thong thả nói: "Mà thôi, trở về lại nghĩ biện pháp khác."

"Vâng." Phạm Thống cúi đầu đáp lời một tiếng, dẫn đường bước đi trước, nhưng dáng đi hơi loạng choạng.

Lộ Ánh Tịch lại lắc đầu thở dài, đuổi theo hắn ta, bất ngờ ra tay điểm huyệt đạo phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 45: Nghe câu chuyện buồn

Phạm Thống toàn thân cứng còng bất động, vừa kinh ngạc vừa tức giận, rướn cổ vội la to: "Không được làm bậy!"

Lộ Ánh Tịch bình tĩnh vòng đến trước mặt hắn ta, mỉm cười nói: "Phạm huynh, ngân châm trong cơ thể ngươi sẽ chạy loạn nếu ngươi cử động, lẽ nào ngươi muốn mất mạng giữa đường?"

"Cho dù chết, cũng quyết không để Lộ huynh mảy may bị thương!" Phạm Thống vẻ mặt hầm hầm giận dữ, không cần nghĩ ngợi mà bác bỏ liền.

"Bởi vì thân phận của ta sao?" Lộ Ánh Tịch vẫn cười ôn hòa, trong đôi mắt cũng đầy vẻ kiên định không dao động, "Dù cho ngân châm còn sót lại độc tố, cũng chỉ là một ít. Ta có thể vận công bức ra, không để bản thân bị thương."

"Vậy cũng không được!" Phạm Thống tiếp tục phản đối, ngữ khí cũng hết sức kiên trì.

"Thế thì chúng ta cứ đứng đây giằng co đến khi trời sáng là được." Lộ Ánh Tịch giương mắt nhìn trả hắn ta, cười mỉm chi nói.

Phạm Thống nghẹn lời, khuôn mặt dần dần ửng đỏ lên, không khỏi căm ghét bản thân. Hắn ta không có tài ăn nói nên không thể cãi thắng nàng.

"Không nên vận khí chống cự." Thấy hắn nghẹn giọng, Lộ Ánh Tịch buồn cười nhắc nhở một câu, rồi liền vòng ra sau lưng hắn ta.

"Soạt" một tiếng, quần áo sau lưng Phạm Thống bị nàng xé rộng hơn lúc trước, nhiều vết sẹo dài ngắn khác nhau lọt vào tầm mắt nàng. Một vết thẹo ước chừng khoảng hai thước, kéo dài từ bả vai phải đến thắt lưng trái, như một con rết to lớn hung dữ.

Lộ Ánh Tịch thầm than thở trong lòng, quả thật mỗi người đều có quá khứ, đều đã từng trải qua cuộc bể dâu gian nan vất vả.

"Xin Lộ huynh nhắm mắt." Nội tâm Phạm Thống tranh đấu nửa ngày, mới nói ra được một câu.

"Nhắm mắt lại thì làm sao ta có thể thấy vị trí lỗ kim châm ở đâu?" Lộ Ánh Tịch cười khẽ. Người này thực sự rất bảo thủ cứng nhắc, chỉ có điều cứng

nhắc bảo thủ này ngược lại có điểm đáng yêu.

Phạm Thống lần thứ hai ngậm miệng, thái dương hiện lên gân xanh. Hắn ta cảm nhận được bàn tay mềm mại của nàng chạm vào lưng, đáy lòng xúc động mạnh, trái tim đập dồn dập.

Lộ Ánh Tịch nhanh chóng tìm được đúng vị trí lỗ kim châm, cúi đầu sát xuống ịn môi vào đó.

Phạm Thống chấn động, ngay cả vành tai cũng ửng đỏ, hai gò má cuồn cuộn dòng nhiệt nóng hổi. Hắn ta sống hai mươi tám năm, chưa bao giờ tới gần nữ sắc, cũng không thấy nữ nhân có chỗ nào đáng để yêu thích. Nhưng tại lúc này đây hắn ta thần hồn điên đảo, lồng ngực dậy sóng liên hồi, còn tâm trạng thì nhộn nhạo cả lên.

Lộ Ánh Tịch không biết hắn ta đang đăm chiêu, nàng vẫn vô cùng chăm chú cố gắng hút ra, âm thầm vận nội lực, truyền qua miệng nàng đến bờ lưng của hắn ta.

Sau giây lát, một cây ngân châm lạnh bị nàng cắn giữ giữa hai hàm răng.

Nàng phun ngân châm ra, liền nhắm mắt điều tức, sau đó mới vươn tay giải huyệt đạo cho Phạm Thống.

Vừa được thả lỏng, Phạm Thống lập tức vội vã xoay người trông nàng, lo âu thân thiết hỏi: "Lộ huynh, người không sao chứ?"

"Không sao, độc tố còn sót lại rất ít." Lộ Ánh Tịch bình thản trả lời, ngẩng đầu nhìn hắn ta, thấy khí sắc của hắn ta cũng không có chút biến chuyển tốt hơn, ấn đường còn hiện lên một đường xanh đen, tâm tình nàng hơi chán nản. Loại độc này không đơn giản, đúng là độc dược của Tu La Môn. Tuy rằng nàng có kiến thức về độc dược, nhưng phải lấy máu tỉ mỉ nghiên cứu mới có thể biết trong đó có chứa những loại độc tố nào. Mà để pha chế ra thuốc giải sợ rằng phải mất hơn nửa tháng.

"Nhanh chóng hồi cung thôi." Phạm Thống lo lắng nhăn mặt. Hắn ta thấy cánh môi nàng nhuộm một màu tím nhạt, nhìn thoáng qua có vẻ đẹp quỷ dị.

"Ừ." Lộ Ánh Tịch gật nhẹ đầu, lại bắt đầu nói: "Đề phòng độc tố khuếch tán, chúng ta nên đi bộ về, không được vận công."

"Lộ huynh cứ về trước đi, Phạm mỗ đi bộ một mình cũng được." Phạm Thống ngừng lại một chút, lại thấp giọng nói nhỏ: "Sau khi về đến nơi tức khắc tuyên Thái y, cố gắng loại hết dư độc."

"Ta có dư độc trong người, cũng không tiện sử dụng khinh công." Lộ Ánh Tịch nhún vai, biểu cảm trên khuôn mặt thoải mái, nhàn hạ. Tuyên Thái y cũng vô dụng, răng nàng chỉ chặn ngân châm cũng bị nhiễm độc, đủ thấy độc tố này rất nan giải.

"Cái này…" Phạm Thống ảo não, cúi hẳn đầu xuống đối diện với bàn chân, khó nhọc nói một câu: "Phạm mỗ liên lụy đến Lộ huynh, xin lỗi."

"Phạm huynh trở nên nhu nhược yếu đuối như vậy từ khi nào?" Lộ Ánh Tịch cười trêu ghẹo hắn ta, không đợi hắn ta trả lời nàng đã đi thẳng ra khỏi con đường hẻm.

Hiện tại đang là canh ba, trên đường có rất ít người qua lại, chỉ có hai lão phu canh đi tuần tra đêm và điểm giờ, tay gõ vào chiếc chuông đồng, tiếng hô vang vọng mọi ngõ ngách: "Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi lửa…"

Lộ Ánh Tịch và Phạm Thống sánh vai đi trên đường, bước chầm chậm như đang tản bộ.

Lão phu canh tuần cảm thấy kỳ lạ nên liếc mắt về phía hai người bọn họ, miệng lẩm bẩm: "Thói đời bây giờ, xã hội ngày càng tệ."

Lộ Ánh Tịch nghe thấy thế môi mấp máy cười trộm. Phạm Thống do vẫn chưa hiểu, nên ngờ vực đưa mắt lườm nguýt nàng.

Trùng hợp thay có một cơn gió đêm mang cái lạnh thấu xương thổi quét qua. Phạm Thống nhất thời sửng sốt, ngượng ngùng bước nhanh hơn, chật vật như đang cố chạy trốn trối chết.

"Phạm huynh, đi chậm thôi!" Lộ Ánh Tịch vừa cười vừa cất giọng gọi.

"Không chậm được!" Phạm Thống không dám quay đầu lại, giống như sau lưng hắn ta có dã thú đang đuổi theo.

"Phạm huynh, tốt nhất ngươi nên dừng lại chờ ta một chút." Lộ Ánh Tịch cũng không nôn nóng đuổi theo, chậm chạp bước từng bước, vừa đi vừa nói oang oang: "Là do ta bị bỏ rơi phía sau, cho dù không muốn nhìn cũng phải nhìn."

Bước chân của Phạm Thống thắng gấp lại, hậm hực xoay người. Nếu hắn ta đang ở trên sàn đấu võ, không mặc áo thì cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên. Nhưng hiện tại…

"Phạm huynh chớ vội, ta với ngươi đi song song thì chẳng nhìn thấy gì. Hơn nữa, vào cái giờ này người qua lại trên đường rất ít, cũng không tính là gây ảnh hưởng đến thuần phong mỹ tục." Lộ Ánh Tịch chậm rãi theo kịp, khóe môi lấp ló nụ cười trêu ghẹo.

Phạm Thống buồn bực khó chịu, nhưng cũng không muốn tranh cãi vô ích. Sau lưng hắn ta một mảng lạnh lẽo, không biết quần áo đã bị nàng xé tan tành, te tua ra sao. Vừa rồi hắn ta chưa nghĩ đến, bây giờ nghĩ lại không khỏi hoài nghi, không chừng nàng cố tình. Cái lỗ kim châm kia chẳng qua là một điểm nhỏ tí xíu, có nhất thiết phải xé hết lưng áo của hắn ta?

Lộ Ánh Tịch liếc hắn ta một cái rồi lại cười: "Phạm huynh đừng hiểu lầm. Ta làm vậy là để tìm vị trí ngân châm chứ không phải để ngắm cho đã mắt."

"Ngươi!" Phạm Thống thấp giọng bật ra một chữ, thẹn quá hóa giận mà nghiến răng quay đầu mặc kệ, mỗi bước chân đều giậm bình bịch xuống đất.

Lộ Ánh Tịch không để bụng, đi bên cạnh hắn ta, rảnh rang nói: "Từ đây về đến nơi cũng mất ít nhất hai canh giờ. Đường dài đằng đẵng! Phạm huynh, hay là ngươi kể chuyện cũ giải sầu đi."

Phạm Thống lại hừ một tiếng, cơn giận còn sót lại vẫn chưa tan hết nên không chịu mở miệng.

Lộ Ánh Tịch buồn cười, phản ứng của hắn ta cứ như là một cô nương đang giận dỗi vì bị trêu ghẹo.

Qua khoảng nửa khắc, giọng nói trầm thấp của Phạm Thống hơi khàn khàn miễn cưỡng cất lên: "Phạm mỗ là cô nhi, đến nay vẫn không biết cha mẹ mình là ai, được dưỡng mẫu mang về nuôi đến năm mười tuổi."

"Dưỡng phụ đâu?" Lộ Ánh Tịch thu lại vẻ mặt hớn hở, hỏi nhỏ nhẹ.

"Không có." Phạm Thống khôi phục vẻ lạnh lùng nghiêm nghị thâm căn cố đế, kể sơ lược, "Suốt cả cuộc đời mình, dưỡng mẫu chưa lần nào xuất giá, cũng không có con cái. Nghe nói lúc Phạm mỗ còn là trẻ sơ sinh thì bà đã nhặt về nuôi nấng."

"Dưỡng mẫu của ngươi họ Phạm?" Lộ Ánh Tịch lại hỏi. Thật ra điều nàng muốn hỏi là vì sao dưỡng mẫu của hắn ta lại đặt một cái tên như vậy.

"Ừm." Giọng Phạm Thống càng lúc càng lãnh đạm, biết bao tâm sự khó nói chôn sâu trong lòng hắn ta, "Trời sinh Phạm mỗ ăn uống rất nhiều, mỗi bữa ăn đều phải ăn ba bát to đầy cơm. Đấy là lý do có cái tên của Phạm mỗ[1]."

[1] Chữ Phạm (范) và chữ Phạn (饭) đều được đọc là fàn, mà chữ Phạn có nghĩa là cơm. Chữ Thống (统) có nghĩa là lớn, toàn bộ.

Lộ Ánh Tịch không cười, trái lại vẻ mặt thêm rầu rĩ. Dưỡng mẫu của hắn ta dường như đối xử với hắn ta cũng không tốt lắm.

Phạm Thống chợt quay đầu sang, dùng ánh mắt sâu hút nhìn nàng, giọng nói lạnh buốt tim gan: "Sự thực thì Phạm mỗ từ nhỏ sống tại câu lan viện[2]. Dưỡng mẫu bán rẻ tiếng cười để sống, vài năm trước vì mắc bệnh hoa liễu[3] nặng mà chết."

[2] Câu lan: là nơi hát múa và diễn kịch thời xưa, như rạp hát bây giờ.

[3] Bệnh hoa liễu: là từ dùng để chỉ các bệnh lây qua đường tình dục, gồm nhiều bệnh như giang mai, bệnh lậu, bệnh nấm…

Lộ Ánh Tịch rất lâu sau cũng không nói gì, đến lúc này nàng đã mới hiểu được, vì sao hắn ta đối với trinh tiết của nữ tử lại đặc biệt câu nệ cố chấp như thế.

"Năm mười tuổi, Phạm mỗ đánh nhau với người ta ở trên đường, bị đánh đến mặt mũi bầm dập." Phạm Thống không nhìn nàng chỉ lững thững bước đi, mặt khác vẫn đều đều nói: "Lúc đó Phạm mỗ nằm bẹp trên mặt đất, không còn sức để lết đi, thì bỗng có một quái nhân xách Phạm mỗ lên, nói rằng xương cốt của Phạm mỗ rất đặc biệt thích hợp tập võ. Sau đó Phạm mỗ bái ông ta làm sư phụ và bắt đầu luyện võ từ đó."

"Thân phận người đó thế nào?" Lộ Ánh Tịch hiếu kỳ hỏi.

"Là một ông lão quái dị, tứ cố vô thân, sống một mình trên núi hoang vắng. Tính tình của lão cũng kỳ quặc không kém, hở ra là đánh chửi, tính khí nóng nảy. Những lúc lão say rượu, lão ra tay chẳng phân biệt nặng nhẹ, có mấy lần Phạm mỗ sém chết trong tay lão." Ánh mắt Phạm Thống nhìn thẳng về phía trước, nét mặt gần như không biểu lộ cảm xúc, như là đang kể lại câu chuyện của người khác: "Phạm mỗ quá hối hận, muốn bỏ trốn quay về bên dưỡng mẫu. Nhưng lần nào Phạm mỗ cũng mới đến nửa đường liền bị lão bắt được, lại cho ăn một trận đòn. Đến năm Phạm mỗ mười tám tuổi, võ công của Phạm mỗ cuối cùng cũng vượt qua lão. Phạm mỗ trở về gặp dưỡng mẫu, khi đó dưỡng mẫu đã phát bệnh, đang trong tình trạng nguy kịch. Thái độ ngày đó của bà rất hiền hậu. Bà nói liên miên, còn kể rất nhiều chuyện."

Lộ Ánh Tịch lẳng lặng lắng nghe, tuy hắn ta kể chuyện rất bình thản, thế nhưng nàng có thể tưởng tượng được những năm đó hắn ta đã trải qua cuộc sống ra sao.

"Ngày đó Phạm mỗ mới biết thì ra sư phụ là người quen cũ của dưỡng mẫu." Phạm Thống bỗng nhếch môi cười, nụ cười hàm chứa bao cảm xúc phức tạp, "Đại khái là sư phụ yêu dưỡng mẫu, nhưng đáng tiếc dưỡng mẫu không đoái hoài đến lão. Phạm mỗ vừa đúng thành người để sư phụ trút hết oán hận trong lòng. Nhưng mà Phạm mỗ nghĩ sư phụ chắc cũng đã nhận ra, cho dù lão hành hạ Phạm mỗ đến chết, dưỡng mẫu cũng sẽ không mảy may chảy một giọt nước mắt vì Phạm mỗ."

Lộ Ánh Tịch không đành lòng rủ mi mắt xuống, trong lòng trỗi dậy cảm giác đau xót cùng thương cảm. Hắn ta lớn lên trong hoàn cảnh khác thường, khó khăn như vậy, nhưng hắn ta vẫn có tính cách chính trực trung nghĩa như hôm nay, là chuyện đáng quý biết bao.

"Sau năm mười tám tuổi, Phạm mỗ đánh thắng sư phụ đó, Phạm mỗ tự cho mình là thiên hạ vô địch, ngông cuồng tự phụ muốn lập băng phái." Phạm Thống khẽ cười, tự chê cười chính mình nói: "Trên giang hồ Phạm mỗ đã lỗ mãng, liều lĩnh càn quấy một phen, bị ăn đánh không ít, cuối cùng cũng học được khôn. Nhưng lúc đó Phạm mỗ muốn quay đầu cũng đã muộn, vì đã gây thù chuốc oán quá nhiều nên ngày qua ngày bị người ta đuổi giết."

"Sau đó là gặp 'ân nhân'?" Lộ Ánh Tịch nhỏ giọng tiếp lời.

Phạm Thống gật đầu, đôi mắt dần sáng ngời trả lời nàng: "Năm ấy Phạm mỗ hai mươi hai tuổi, lần đầu tiên gặp được người có thể làm Phạm mỗ khuất phục. Không phải do võ công cao hay thấp, mà là nhờ khí phách bẩm sinh tỏa ra từ người ấy. Lúc đó Phạm mỗ đang bị kẻ thù truy sát, đành trốn tạm trong một khu miếu đổ nát. Có một vị công tử nho nhã ăn vận quần áo phẳng phiu đến trú mưa. Phạm mỗ thấy người ấy lịch sự tao nhã, lại chỉ đi có một mình. Lòng ác trỗi dậy muốn đánh cướp vị công tử trói gà không chặt kia. Bởi vì Phạm mỗ không một xu dính túi, mấy ngày không có cái gì bỏ bụng."

"Người ấy giáo huấn ngươi?" Lộ Ánh Tịch khẽ tươi cười. Hẳn là khi ấy Hoàng đế chưa đăng cơ, vẫn tương đối tự do xuất cung ngao du đó đây. Với tính tình của Hoàng đế, sao hắn có thể cho phép kẻ khác leo lên đầu ngồi?

"Không sai." Phạm Thống tuyệt nhiên Phạm mỗ, và hẹn mười ngày sau gặp lại ngay tại đó. Nếu đến khi đó không hổ thẹn, trái lại trong đôi mắt lại lóe lên ánh sáng kính trọng và khâm phục, "Người ấy không hề động võ, mà đánh cược với Phạm mỗ một ván. Người ấy đem toàn bộ ngân lượng mang trên người đưa cho Phạm mỗ, có thể xuất hiện không mất cọng lông nào thì người ấy sẽ cho Phạm mỗ một ngàn lượng vàng."

Lộ Ánh Tịch cười lắc đầu, hỏi hắn ta: "Có phải lúc người ấy ra quyết định mạnh bạo đó, ngươi đang có rất nhiều kẻ thù, trốn có thể thoát nhưng sẽ đổ máu?"

"Vâng." Phạm Thống gật đầu đáp.

"Vậy khi ngươi nghe xong, có phải rất không phục?" Lộ Ánh Tịch lại hỏi.

"Đúng vậy." Phạm Thống lại gục gặc đầu lần nữa.

"Vụ đánh cược này, đổi lại từ nay về sau ngươi sẽ bán mạng cho người ấy?" Lộ Ánh Tịch không khó lý giải. Đó chẳng qua là phép khích tướng mà thôi. Hoàng đế nhất định đã sớm phát hiện ra tình hình xung quanh của căn miếu rách nát có điểm khác thường.

"Phạm mỗ thua cược, nhận lời phục vụ người ấy nửa năm." Ánh mắt sáng rực rỡ trong mắt Phạm Thống dần tối sầm lại, thấp giọng nói tiếp: "Nửa năm đó đã phá bỏ hoàn toàn quan niệm sống trong hai mươi năm qua của Phạm mỗ. Nếu không phải nhờ may mắn gặp được người, Phạm Thống của ngày hôm nay có lẽ đã trở thành một tên lưu manh, đầu trộm đuôi cướp, hoặc có lẽ đã chết dưới binh đao loạn lạc, hóa thành một đống xương khô."

"Ừm." Lộ Ánh Tịch liếc mắt dòm hắn, đôi mắt mang theo nét dịu dàng, khích lệ. Nàng đương nhiên hiểu được chuyện cũ chỉ đến đó, như đã đến khúc hát cuối cùng của vở diễn, hắn ta sẽ không kể thêm. Điều nàng muốn động viên là: Hãy quên đi quá khứ bất hạnh để hướng về tương lai tươi sáng.

Đối mặt với đôi mắt hiền dịu như gió xuân của nàng, Phạm Thống chỉ im lặng mặt không biến sắc, nhưng trái tim không kiềm nổi rung động đập thình thịch. Hắn ta không dễ dàng kể cho người khác nghe quá khứ của mình, vì sao lại có thể nói cho nàng nghe một cách tự nhiên như vậy? Dường như hắn ta vô ý thức tin tưởng rằng sau khi nàng nghe chuyện này, tuyệt đối sẽ không xem thường hắn ta.

Đêm càng thêm u tối, vạn vật đều chìm sâu vào giấc ngủ. Hai người trở nên lặng thinh, do cơ thể có chút mệt mỏi.

Lúc về đến hoàng cung thì trời đã tờ mờ sáng. Bầu trời màu đen xám lờ mờ như muốn đè ép xuống, làm người ta có cảm giác nghẹt thở bứt rứt.

Sau khi Lộ Ánh Tịch dặn đi dặn lại Phạm Thống phải nghỉ ngơi, chờ nàng đưa thuốc giải tới, nàng mới quay lại Thần cung.

Lúc này vẫn còn sớm, nhưng Hoàng đế đã thức giấc và đang thong thả dùng bữa sáng. Cũng do hắn một đêm mất ngủ nên đành dậy sớm.

"Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch hành lễ thỉnh an.

Hoàng đế liếc mắt ngó nàng, đôi lông mày nhíu lại: "Còn không mau thay bộ dạng xấu xí này đi."

"Thưa vâng, Hoàng thượng." Nàng vâng lời đi vào phòng trong, rửa sơ qua mặt mũi.

Hoàng đế bỏ đũa bạc xuống, vầng trán nhăn nhó vẫn không giãn ra được. Hắn phái người âm thầm đi theo nàng và Phạm Thống, vì không muốn bọn họ phát hiện ra nên giữ cự ly rất xa. Tuy nhiên đại thể cũng biết được đã xảy ra chuyện gì. Sắc mặt nàng không tốt, xác định là đã trúng độc.

Hắn ngồi im chốc lát, nhưng không thấy nàng đi ra từ phòng trong. Hoàng đế đứng bật dậy, bước nhanh về phía phòng trong.

Bên cạnh chiếc hòm quần áo đang mở toang, chỉ có một nữ tử nhỏ bé đang nằm nghiêng trên mặt đất. Làn da trắng mịn của nàng dưới chiếc áo lót màu vàng nhạt mỏng manh, càng tôn thêm vẻ mịn màng trắng tuyết.

Cảnh xuân là thế nhưng Hoàng đế không có tâm tình thưởng thức, sải bước về phía nàng dang đôi bàn tay đỡ nàng lên ôm vào lòng, cúi đầu kêu: "Ánh Tịch!"

Hắn ôm nàng đến bên long sàng nhẹ nhàng đặt xuống, đắp thêm chiếc chăn gấm. Hắn lập tức cao giọng gọi: "Tuyên Thái y!"

Âm thanh của hắn rất to, Lộ Ánh Tịch mơ hồ ưm một tiếng, giống như đang kháng nghị.

"Ánh Tịch?" Hoàng đế ân cần cúi đến gần, quan sát biểu hiện của nàng.

Nhưng nàng vẫn không tỉnh lại, chỉ là rên rỉ trong vô thức. Hoàng đế lấy tay sờ lên trán nàng cảm thấy hơi lạnh, hắn lại nắm tay nàng trong lòng nhất thời

căng thẳng. Không phải độc mới trong người nàng phát tác mà là hàn độc dấy lên!

"Thêm lò sưởi!" Hoàng đế lại to tiếng gọi lớn. Hắn suy nghĩ một chút, như thế chưa đủ nên vội vàng cởi y bào, xoay người trèo lên giường. Hai loại độc cũ độc mới trong cơ thể nàng gặp nhau, bây giờ đang phát cơn, chỉ e sẽ vô cùng đau đớn.

Dưới tấm chăn gấm, hắn cởi áo lót của nàng ra, sau đó mạnh mẽ ôm chặt nàng vào lòng.

Hai cơ thể trần trụi thân mật dán chặt vào nhau, nhiệt độ cơ thể giao hòa. Hai người đồng sàng cộng chẩm lâu ngày, lúc này mới là thời khắc gần kề nhất.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 46: Lấy thân dụ tình

Thái y tới chẩn bệnh nhưng cũng bất lực ra về.

Cung nữ mang trà gừng lên, sau đó lặng lẽ lui ra.

Hoàng đế ôm Lộ Ánh Tịch sưởi ấm cho nàng. Cả hắn và nàng đều được bao bọc trong lớp chăn gấm dày cộm, hơi ấm tỏa ra từ lò sưởi cháy hừng hực. Cơ thể hắn nóng rực, đầm đìa mồ hôi nhưng người tựa trong lòng hắn lại rét run.

Hắn với tay lấy chén đặt trên bàn trà nơi đầu giường, uống vào một hớp, rồi cúi thấp người phủ môi mình lên môi Lộ Ánh Tịch, hắn chầm chậm rót trà gừng vào miệng nàng.

Miệng truyền miệng, môi vít môi đến khi cạn chén trà gừng, hắn mới dừng lại.

Tay hắn chống cằm nằm nghiêng ngắm nàng, đột nhiên hắn cảm thấy mọi hành động của mình quá mức dịu dàng và tình cảm. Dẫu nàng thật sự chịu đựng hàn độc thay hắn, hắn cũng không cần tậm tâm chu đáo như thế này, nhưng nàng khiến hắn cảm thấy yêu thương vô bờ.

Nữ tử nằm lặng trước mắt có khuôn mặt nhỏ bằng một bàn tay của hắn, làn da nàng trắng ngần, hàng mi dài rủ xuống, sống mũi cao thẳng, đối xứng phía dưới là đôi môi đỏ au xinh xắn. Hắn biết nàng là một nữ tử thanh tú, xinh đẹp vô ngần. Có điều từ nhỏ hắn đã quen nhìn mỹ nhân nên nhan sắc mỹ lệ không thể mê hoặc được hắn. Thế nhưng mỗi lần trông thấy nàng, chẳng rõ tại sao tim hắn cứ đập rộn ràng vô cớ.

"Lạnh…" Lộ Ánh Tịch hơi cuộn người, nàng nhíu chặt mày, thều thào khe khẽ.

Hoàng đế thở dài một hơi, nhích đến, ôm nàng lần nữa.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, Lộ Ánh Thịch vô thức lần tìm nguồn ấm, hai tay nàng ôm gáy hắn, áp sát người vào hắn.

Hoàng đế bất giác hóa đá.

Cơ thể nàng lạnh như băng đá nhưng mềm mại không sao tả được, còn bàn tay không chịu yên phận của nàng lại lướt lung tung trên người hắn tìm nơi ấm áp nhất.

"Lộ Ánh Tịch!" Hoàng đế trừng mắt nhìn nàng, tức giận khẽ quát.

"Ưm…" Nàng thầm thì vẻ như đang trả lời hắn. Nhưng tay của nàng xoa thắt lưng hắn liên tục, rồi dịch từ từ xuống dưới…

"Đáng chết!" Hoàng đế mắng khẽ, túm ngay bàn tay đang "châm ngòi thổi lửa" của nàng. Khi hàn độc phát tác thì không thể chạm vào nàng, nếu không hắn sẽ muốn nàng tức khắc, mặc kệ khí phách chết bẫm gì đó!

Nàng giãy ra, muốn rút tay lại. Hoàng đế lật người nằm đè lên nàng, hắn vận khí, đặt lòng bàn tay trên ngực nàng. Khí nóng kéo đến cố gắng đẩy hơi lạnh trong cơ thể nàng.

Một lúc sau, Hoàng đế thu tay, thở dài sườn sượt, nằm thẳng nghỉ ngơi. Vết thương của hắn vừa mới lành, bây giờ còn vận công truyền chân khí cho nàng, vì vậy hắn không khỏi mệt mỏi.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Lộ Ánh Tịch lim dim đôi mắt. Nàng phát bệnh ư? Lồng ngực nàng không co rút đau đớn, vậy không phải bệnh tim mà là hàn độc đang phát tác.

Nàng dần định thần, thấy Hoàng đế nằm cạnh nhắm mắt nghỉ ngơi, nàng cau mày.

Nàng giở chăn lên xem theo bản năng.

Bỗng dưng nàng khiếp sợ tột độ, nàng đang khỏa thân?

Tiếng hét thất thanh sắp thoát ra ngoài bị nàng cố gắng nuốt xuống, nàng nghiến răng gọi hắn: "Hoàng thượng?"

"Nàng dậy rồi à?" Hoàng đế nghiêng người, mở choàng mắt nhìn nàng.

"Hoàng thượng truyền chân khí cho Thần thiếp?" Nàng vừa hỏi vừa xê người ra xa hắn, dợm xuống giường mặc đồ.

"Ừ." Hoàng đế nhướng cao mày quan sát nàng. Hắn vươn vai, ngang ngược ôm nàng ép vào lồng ngực mình, "Muốn trốn đi đâu? Nàng đừng tỏ vẻ nữa, phải nghỉ ngơi cẩn thận. Còn nữa, lúc ở ngoài cung nàng đã trúng độc gì? Đến Thái y cũng không biết nàng bị làm sao?"

"Thần thiếp không biết." Lộ Ánh Tịch trả lời thật tình, lén chống tay trước ngực hắn, nhằm tạo khoảng cách giữa hai người.

Hoàng đế liếc nàng bất mãn, càng nhích đến sát, đẩy tay nàng ra.

"Hoàng thượng!" Nàng căm tức, giương mắt nhìn hắn, gò má tái nhợt của nàng lại ửng hồng.

"Niệm kinh xong nên đá văng hòa thượng?" Hoàng đế một tay ôm Lộ Ánh Tịch, một tay vuốt ve đôi má nàng, đầu ngón tay của hắn phác họa đường nét thanh tú trên gương mặt nàng.

Lộ Ánh Tịch cứng họng, nàng sởn gai ốc, xấu hổ tột cùng. Vòm ngực rắn chắc của hắn đang cọ lên da thịt nàng. Điều đáng ghét nhất chính là chân của hắn bắt đầu chen vào giữa hai chân nàng. Tư thế mờ ám thế này gợi nàng nhớ đến vật cứng rắn nóng rẫy không thể lãng quên của hắn!

"Nàng đừng lo. Cái gì không thể 'ăn', Trẫm sẽ không gượng ép." Hoàng đế nhếch miệng cười gian tà.

"Vậy xin Hoàng thượng buông Thần thiếp ra." Lộ Ánh Tịch nổi đóa, giọng nàng rin rít qua kẽ răng, "Thần thiếp không mệt, không cần ngủ."

Nàng gồng cứng người, không dám động đậy. Nàng quên mất còn mấy phần hàn khí đang vùng vẫy tán loạn trong cơ thể.

"Thế nhưng Trẫm buồn ngủ, nàng nằm với Trẫm một lát đi!" Hoàng đế phớt lờ cơn giận toát ra từ mắt nàng, làn môi mỏng nhếch cười trêu chọc, "Trẫm lo lắng suốt đêm, chẳng tài nào yên lòng chợp mắt. Nàng nói xem nàng có nên báo đáp Trẫm không?"

"Nhưng Thần thiếp trúng độc, cần nghiên cứu kỹ lưỡng về loại độc này." Lộ Ánh Tịch ngửa mặt nhìn, cố gắng thuyết phục hắn, "Một người tính ngắn, hai người tính dài. Thần thiếp muốn đến Thái y viện nhờ các Thái y chỉ dạy."

"Nàng không cần đi." Ánh mắt hắn sa sầm, nói nhàn nhạt, "Thái y đã nói, chất độc trong cơ thể nàng tạm thời không phát tác. Trẫm tuyệt đối không để nàng có chuyện, nàng yên tâm ngủ đi."

"Hoàng thượng có cách lấy thuốc giải?" Lộ Ánh Tịch nhanh nhạy bắt lấy ngụ ý của hắn.

Hoàng đế không đáp, chỉ nói: "Để tỉnh táo hẵng nói, một canh giờ nữa Trẫm phải thượng triều."

Bàn tay hắn suồng sã mơn trớn làn da mịn màng nơi eo nàng, đôi tròng mắt của hắn u tối. Là do hắn "bỏ phí của trời", nhẫn nhịn đủ thứ. Giờ khắc ôm nàng thân mật thế này khiến hắn bừng tỉnh, lẽ ra hắn nên ôm nàng ngủ từ lâu rồi mới đúng. Dù không chiếm hữu nàng, hắn cũng phải ôm nàng trong tình trạng khỏa thân giống lúc này.

Lộ Ánh Tịch cứng đờ người, lòng bàn tay của hắn thô ráp khiến nàng cảm thấy ngưa ngứa.

Hoàng đế tựa hồ cảm nhận được cơ thể nàng căng cứng, hắn cười thầm điều chỉnh tư thế, ôm trọn nàng từ phía sau.

"Như vậy có dễ chịu hơn không?" Hắn rót giọng vào tai nàng.

Lộ Ánh Tịch im phăng phắc, cơ thể nàng vẫn cứng đờ. Tuy nàng không đối diện với hắn, nhưng cơ thể rắn chắc áp vào sau lưng khiến nàng hơi đờ đẫn.

"Trẫm từng nói sẽ chờ đến ngày nàng tự nguyện giao bản thân nàng cho Trẫm. Nàng an tâm ngủ, Trẫm chỉ muốn ôm nàng, không làm gì vượt ngoài cái ôm này." Giọng hắn trầm thấp nồng ấm, hơi thở nóng hổi phả vào tóc nàng.

"Thần thiếp quen mặc đồ khi ngủ." Thanh âm của Lộ Ánh Tịch nhỏ nhẹ. Nàng cảm nhận cơ thể hắn nóng hầm hập khác thường, phảng phất như hắn đang cố khắc chế dục vọng cháy hừng hực của bản thân.

"Bắt đầu từ hôm nay, nàng phải sửa thói quen này vì Trẫm." Hắn cọ cằm lên tóc nàng, giọng điệu vừa nồng hậu vừa độc tài.

"…" Nàng không đáp lại, cũng không phản bác.

"Chỉ cần nàng hứa với Trẫm. Trẫm sẽ nhích xa một chút ngay tức khắc." Hoàng đế bật cười, nom nụ cười của hắn xấu xa vô cùng.

Nàng ậm ờ cho qua, coi như đã đồng ý.

"Nếu lúc nào nàng cũng nghe lời Trẫm thế này, Trẫm sẽ bớt mệt mỏi phần nào." Hoàng đế thở dài, hắn dịch người ra một chút nhưng hai tay vẫn ôm chầm nàng.

Lộ Ánh Tịch bất giác thả lỏng. Ít nhất nơi nào đó nóng hổi đáng sợ không còn nằm gần nàng nữa. Hắn muốn ôm, vậy nàng cho hắn ôm.

Hoàng đế lặng lẽ nhếch mép. Hắn thầm nghĩ mỗi ngày cứ tiến chầm chậm để nàng lơi lỏng cảnh giác, thì trước sau gì nàng cũng phải đồng ý "bước cuối cùng đó".

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 1: Sắc xuân tươi hồng

Lúc Lộ Ánh Tịch tỉnh lại thì mặt trời đã lặn ở đằng tây. Tẩm cung bốn bề yên tĩnh, lò sưởi vẫn tỏa hơi nóng lượn lờ trong không khí.

Lộ Ánh Tịch gắng gượng chống hai tay nâng người ngồi dậy. Nàng thấy hàn khí đã tan hết nhưng cơ thể mềm yếu vô lực. Toàn thân nàng nhớp nháp mồ hôi do bị bọc kín trong chiếc chăn gấm dày quá lâu.

Nàng gọi cung nữ vào trong chuẩn bị nước tắm.

Trong hoàng cung, bể tắm to nhất, lộng lẫy nhất chỉ dành riêng cho Hoàng đế có tên là Hồ Ngọc Bích. Cho dù nàng là Hoàng hậu cao quý của một nước, ngày thường cũng chưa từng tắm trong hồ nước lớn được lót ván gỗ trong phòng đó. Nhưng hôm nay cung nữ báo cho nàng hay rằng Hoàng đế đã căn dặn sau này nàng có thể tùy ý dùng Hồ Ngọc Bích.

Bể tắm của riêng Hoàng đế to đến độ khiến người khác trố mắt nhìn. Hồ tắm rộng khoảng năm trượng, dài hơn mười trượng và sâu khoảng bốn thước[1]. Nó còn có đường mương dẫn nước vào và thoát nước ra nên lúc nào cũng chứa đầy dòng nước ấm sạch trong.

[1] Để dễ hình dung, cái hồ này rộng khoảng 17 mét, dài hơn 33 mét và sâu khoảng 1,3 mét.

Lộ Ánh Tịch cho lui hết cung nữ theo hầu mới đưa mắt ngắm nhìn. Phòng tắm được lót đá với những nét điêu khắc tinh xảo, trên những rãnh khắc được mạ vàng tạo thành một vườn hoa sinh động. Cảnh vật hết sức xa hoa tráng lệ.

Không khí mờ mịt hơi nước nghi ngút bốc lên từ hồ nước nóng, không thể nhìn rõ vật trước mắt.

Nàng dựa lưng vào thành hồ nhắm mắt trầm ngâm. Phạm Thống trúng độc mà nàng cũng nuốt vào một ít độc tố, cho nên nàng phải nắm được thuốc giải trong vòng ba ngày tới. Nàng muốn có thuốc giải chỉ có hai cách, một là tìm đến Tu La Môn, hai là đến thương lượng với Diêu Hiền phi. Khách quan mà nói, cách sau khả thi hơn. Nhưng nàng lấy cái gì để đem đi đàm phán?

Nàng đang nghĩ ngợi mông lung thì chợt nghe tiếng cọt kẹt vang lên từ phía chiếc giá áo mạ vàng được gắn bên cạnh hồ nước.

"Ai đó?!" Nàng đột nhiên trợn trừng mắt nhìn về phía đó, cơ thể khỏa thân của nàng chìm sâu vào nước theo bản năng.

"Có thể vào Hồ Ngọc Bích, ngoại trừ Trẫm còn có ai dám vào đây?" Tiếng cười nhẹ thảnh thơi mang ý trêu đùa dí dỏm dần đến gần.

Lộ Ánh Tịch nghe thế, cơ thể vẫn không thả lỏng, ngược lại càng thêm đề phòng cảnh giác. Chớ bảo hắn muốn tắm uyên ương?

Nàng đang ngâm mình trong nước, từ từ bơi đến một góc hồ nước nóng cách xa hắn. May mà trên mặt nước phủ kín những cánh hoa thơm ngát, nên cơ thể nàng không đến mức lồ lộ hết ra ngoài.

"Nàng lại muốn trốn?" Hoàng đế cũng không vội áp sát nàng. Hắn cúi người ngồi xổm trên thành hồ dán mắt lên người nàng.

"Thần thiếp chạy đi đâu được chứ?" Lộ Ánh Tịch cười gượng, nếu sớm biết sẽ thế này nàng đã không ham thích mới mẻ mà chui đầu vào địa bàn của hắn.

"Sáng nay Trẫm bị lò sưởi hâm nóng cả người đầy mồ hôi." Giọng điệu Hoàng đế vô cùng chậm rãi như là cố ý kéo dài âm điệu, nhằm quan sát phản ứng của nàng.

"Thần thiếp tắm xong rồi. Xin Hoàng thượng ra ngoài uống chén trà, Thần thiếp thay quần áo xong sẽ sai người thay nước ngay lập tức." Lộ Ánh Tịch âm thầm nhíu mày.

"Cái hồ to thế này, đổi nước đến khi nào mới xong?" Hoàng đế nhếch hàng lông mày lên cao, ánh mắt vẫn nhìn nàng chằm chặp. Mái tóc vừa đen nhánh vừa suôn dài của nàng sũng nước bện vào nhau dính trước ngực nàng, làm tôn lên làn da trắng sứ nõn nà, vô cùng mê hoặc cuốn hút.

"Vậy phải làm sao?" Lộ Ánh Tịch buồn bực nhìn trả hắn, trong lòng nàng biết rõ hắn cố tình muốn trông thấy bộ dạng túng quẫn của nàng.

"Nàng biết vì sao Trẫm cho xây cái hồ này không?" Hoàng đế bỗng nhiên vòng vèo sang chuyện khác, nhưng mắt vẫn dính chặt trên người nàng.

"Vì sao ạ?" Lộ Ánh Tịch thỏ thẻ tiếp lời hắn, trong thâm tâm lại tự trả lời, xây bể tắm không dùng để tắm, thì để làm cái gì?

"Trẫm không thích thức ăn ngon, cũng không đam mê mỹ sắc, chỉ riêng việc tắm táp này lại có đòi hỏi khắt khe. Ví dụ như nơi này phải luôn trữ nước nóng." Hoàng đế nghiêm túc trịnh trọng nói, hắn coi chuyện tắm rửa như là đại sự quốc gia.

"Thần thiếp hiểu." Lộ Ánh Tịch nhàn nhạt lên tiếng, hai tay khoanh tròn trước ngực. Nàng ở tại Thần cung cũng được một thời gian, đương nhiên biết Hoàng đế bận rộn ra sao. Hầu như toàn bộ thời gian hắn đều dành để xử lý chuyện triều chính, tác phong làm việc của hắn là tự lực tự cường không quá ỷ lại vào các đại thần quan lại. Rất nhiều lần khi nàng đã đi ngủ nhưng hắn vẫn còn đang phê duyệt tấu chương ở Ngự thư phòng. Mỗi ngày hắn đều lao lực như vậy nên việc tắm trước khi đi ngủ đã trở thành thói quen hưởng thụ cuộc sống duy nhất của hắn. Hắn ngâm mình trong bồn tắm để đầu óc tạm nghỉ ngơi, tâm tư thư thái trở lại, và cũng là để xua tan mệt mỏi.

"Nếu nàng hiểu, hẳn là nàng sẽ lại không ngăn Trẫm xuống nước chứ?" Hoàng đế nhếch môi mỏng, ý cười thấp thoáng trong ánh mắt, dù vậy vẫn không quên ngắm nhìn nàng.

Lộ Ánh Tịch trong lòng căm phẫn, mặt biến sắc quay sang hướng khác vì không muốn xem hắn cởi quần áo.

Không lâu sau, nàng nghe thấy tiếng sóng nước bì bõm dập dờn, biết rằng hắn đang bơi đến bên nàng. Nàng suy nghĩ chóng vánh, bỗng ngẩng đầu mỉm cười nhìn hắn. Cánh tay trắng nõn của nàng vung lên, vận khí tung một chưởng, chiếc váy lót treo trên mắc áo lập tức bị gió cuốn bay vút đến lòng bàn tay nàng.

Nàng cấp tốc mặc váy áo lên người, khẽ cười nói: "Hoàng thượng thường ngày vẫn quen tắm một mình, Thần thiếp không ở đây làm phiền sự thanh tịnh của Hoàng thượng nữa."

Hoàng đế vươn tay nắm chặt eo thon của nàng kéo lại, gây nên tiếng nước chập trùng.

"Trẫm không ngại tắm chung với nàng." Ánh mắt sáng quắc của hắn như muốn xuyên thủng cơ thể nàng.

"Nhưng mà Thần thiếp ngâm mình trong nước đã lâu, bị khí nóng làm cho choáng váng đầu óc." Lộ Ánh Tịch không giãy giụa để mặc hắn ôm, chỉ dùng ngôn ngữ để khước từ.

"Nước rất nóng sao?" Hoàng đế cố ý xuyên tạc lời của nàng, "Đã vậy sao nàng còn mặc váy áo? Đồ ướt dính vào người càng thêm khó chịu. Để Trẫm cởi giúp nàng."

"Không cần! Hoàng thượng!" Lộ Ánh Tịch vừa la vừa nắm chặt cổ áo, nhưng vẫn không lay chuyển được sức mạnh của hắn, xiêm y bị tuột một nửa lộ ra bờ vai thon thả quyến rũ.

Hoàng đế bỗng nhiên cúi đầu in những dấu hôn liên tiếp lên bả vai nàng, đôi môi hắn dần di chuyển xuống gò ngực căng tròn.

Nước trong hồ sâu vừa đúng đến ngực nàng, Hoàng đế cau hàng lông mày rậm, ngẩng đầu dừng hành động xâm chiếm lại.

Lộ Ánh Tịch vừa giận vừa thẹn đỏ cả mặt lên. Tuy rằng cảm giác khi hắn ôm nàng đã sớm tập thành thói quen, nhưng khi da thịt thân mật chạm vào nhau vẫn khiến nàng cảm thấy cuống quýt cùng xấu hổ.

"'Ngày nào đó' rốt cuộc là đến khi nào?" Hoàng đế bất đắc dĩ thở dài một hơi, ngóng trông khuôn mặt thanh lệ ửng hồng tựa đám mây ráng chiều của nàng.

Lộ Ánh Tịch không nói một lời, mím chặt môi. Nhưng chẳng rõ vì sao nàng đột nhiên muốn cười. Bộ dạng ham muốn mà không được này của hắn làm sự thâm trầm sắc sảo của hắn biến mất trong nháy mắt, nàng cảm thấy hắn giống như bao nam tử bình thường khác.

Hoàng đế liếc mắt trông nàng, khẽ hừ một tiếng: "Nàng đang cười nhạo Trẫm sao?"

Nàng cười tươi ôn nhu đáp: "Thần thiếp không dám."

Hoàng đế ngắm nàng một lúc lâu, khóe môi nở nụ cười gian tà quỷ quyệt.

Lộ Ánh Tịch hiểu rõ hàm ý trong nụ cười của hắn, lòng nàng nhất thời sinh cảnh giác, đề phòng dõi theo nhất cử nhất động của hắn.

"Trước khi nàng xuất cung đã đồng ý với Trẫm một chuyện." Hoàng đế chầm chậm nói, đôi mắt phát sáng rực rỡ.

Lộ Ánh Tịch sửng sốt, nàng đã quên mất chuyện đó. Quả thực nàng đã nhận lời với hắn, nếu hắn ân chuẩn cho nàng xuất cung một chuyến thì nàng sẽ

chủ động hôn hắn một cái.

“Đừng nói với Trẫm rằng nàng mắc bệnh hay quên, nên chuyện gì cũng không nhớ được.” Nụ cười trên môi Hoàng đế càng vui vẻ, hiển nhiên hắn đang chọc ghẹo nàng.

“Thần thiếp còn nhớ.” Lộ Ánh Tịch gật nhẹ đầu, âm thầm nghiến răng; nàng còn bày bộ mặt anh dũng hy sinh, thấy chết không sờn.

“Còn nhớ là tốt rồi.” Hoàng đế thong dong nhắm hờ đôi mắt, cả người dựa vào thành hồ tắm chờ nàng dâng lên đôi môi ngọt ngào.

Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng gương mặt hắn, bởi vì hắn đang khỏa thân, không một mảnh vải che thân nên mắt nàng không dám di động lung tung. Nàng thoáng áp sát hắn, lướt nhẹ môi mình lên môi hắn rồi nhanh chóng lui ra đằng sau.

Hoàng đế mở mắt nhìn nàng, mở giọng điệu bỡn cợt gian tà nói: “Xem ra nàng còn chưa biết hôn là như thế nào. Trẫm quyết định hôm nay sẽ dạy nàng thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 2: Một đêm rối rắm

Mặt hồ sóng nước dập dờn, những gợn sóng lăn tăn nối chồng lên đuôi nhau, phản chiếu màu sắc của những viên đá sáng loáng hoa lệ.

Ánh mắt sâu thẳm tà mị của Hoàng đế khóa chặt trên người nàng, khuôn mặt khôi ngô cúi thấp xuống. Bàn tay hắn nắm eo nhỏ nhắn của nàng kéo mạnh làm nàng ngã nhào vào ngực hắn. Không đợi nàng phản ứng lại, hắn bất ngờ cúi đầu phủ kín môi nàng.

Cái ôm mạnh mẽ của hắn làm nàng không nhúc nhích được, nhưng chiếc lưỡi ướt át của hắn lại dịu dàng dụ dỗ cậy mở cánh môi của nàng, từ từ len vào giữa khuôn miệng nàng.

Trong đầu Lộ Ánh Tịch là một khoảng trống mông lung rối loạn, nàng muốn giãy giụa nhưng lại sợ chạm vào tấm thân trần trụi của hắn. Chỉ trong giây lát chần chờ đó của nàng, lưỡi hắn đã chóng vánh xâm nhập vào trong, dây dưa khiêu khích lưỡi nàng, muốn dụ dỗ nàng cùng hòa chung vào nụ hôn nóng bỏng kích tình.

Đôi chân dài rắn chắc của Hoàng đế chạm đáy hồ, cho dù hắn không có mảnh vải che thân nhưng tư thế vẫn cao quý sang trọng. Lúc mới bắt đầu nụ hôn của hắn mang dục vọng chinh phục, nhưng dần dà hắn đã quên mất ý đồ xâm chiếm ban đầu, chỉ còn lại khao khát bản năng. Hắn càng hôn càng sâu, càng xoắn xuýt, càng cảm thấy không đủ. Tay hắn xoa nắn ngực nàng, dần di chuyển lần mò xuống dưới giống như một loại thôi thúc khó chịu. Từ bụng dưới truyền lên từng cơn khô nóng làm tinh thần hắn hỗn độn, tim đập loạn nhịp.

Lộ Ánh Tịch khẽ run rẩy, mơ hồ cảm nhận nguy hiểm từng chút một tiến đến điểm mấu chốt.

“Hoàng… Đừng…” Nàng muốn ngăn lại, nhưng lời chưa kịp thoát ra khỏi miệng liền bị hắn nuốt hết vào trong.

Mùi hương mạnh mẽ quyến rũ chỉ có duy nhất trên người nam tử này bao bọc toàn thân nàng, đôi môi của hắn vừa dịu hòa vừa nhiệt tình. Thế tấn công mãnh liệt cuồng dã như vậy khiến nàng không có cách nào chống đỡ nổi.

Chiếc váy lót trên người nàng lặng lẽ trơn trượt xuống, bồng bềnh trên mặt nước. Dáng vẻ lả lướt của nữ tử cùng cơ thể cường tráng của nam tử không biết từ khi nào đã dán chặt vào nhau không một khe hở, cùng tỏa ra mùi vị đê mê nguyên thủy nhất.

Hắn vẫn chưa nhả môi ra, một tay giữ chặt eo thon của nàng, còn tay kia chu du khắp nơi, còn lần mò đến chỗ cấm kỵ.

Lộ Ánh Tịch chấn động toàn thân, đầu óc nhất thời tỉnh táo hơn hẳn, đưa hai tay lên ngực hắn đẩy mạnh ra.

“Sao thế?” Hoàng đế nhích người ra một chút, ánh mắt mê mẩn nhìn nàng.

“Không được.” Nàng nói rất khẽ, dù đã cố nén nhịn nhưng vẫn không giấu được vẻ sợ hãi run run.

“Nàng muốn trốn tránh đến khi nào?” Ánh mắt sâu thẳm hừng hực ánh lửa của hắn ngóng trông nàng.

“Hoàng thượng đã nói sẽ chờ ‘ngày nào đó’.” Giọng nàng dịu nhẹ khe khẽ, có chút mông lung bất định, nhưng càng tăng thêm vẻ mê đắm.

“Là hôm nay.” Âm điệu Hoàng đế trầm thấp nhưng vô cùng kiên quyết.

“Hôm nay?” Lộ Ánh Tịch bị cảm giác hoảng sợ đốn ngã.

“Ánh Tịch, nàng không hề chống cự lại đụng chạm của Trẫm. Vì sao còn muốn lừa mình dối người?” Hoàng đế nhìn thẳng nàng, giọng nói trầm khàn kiên định pha lẫn một chút nhẫn nại, “Thân thể nàng thành thực hơn trái tim nàng.”

“Không đúng!” Nàng vội vàng phản bác.

“Không phải nàng không chấp nhận được việc thân mật với Trẫm.” Ánh mắt Hoàng đế âm u thêm vài phần, chậm rãi nói: “Cái nàng khăng khăng muốn giữ lại là gì? Nàng sợ mất thân lại còn mất trái tim? Nàng muốn giữ lại thân thể cùng trái tim này dành cho ai?”

Lộ Ánh Tịch lắc đầu liên tục, nhưng không thốt được lời nào để bác bỏ. Hắn nhìn thấu đáo mọi thứ về nàng, ngay đến nàng cũng không thể hiểu rõ bản thân mình như hắn hiểu về nàng như vậy.

“Vua không nói đùa, Trẫm nói hôm nay thì chính là hôm nay.” Hoàng đế trầm giọng khẳng định, buông tay thả nàng ra.

“Trẫm đến Trai cung một chuyến. Bất luận phải dùng đến biện pháp gì, Trẫm sẽ cố gắng lấy được thuốc giải. Tối nay nhất định là đêm động phòng của Trẫm và nàng.”

***

Khi màn đêm buông xuống, cả hoàng cung lên đèn xua tan bóng đêm.

Lộ Ánh Tịch ngồi lặng trước bàn ăn, tay vẫn không đụng đũa. Tâm trí nàng bấn loạn, câu nói kia của Hoàng đế vẫn vang vọng bên tai nàng, tối nay là đêm động phòng.

Nàng cúi đầu thở dài, hạ đôi đũa bạc trong tay xuống, hiện tại nàng không có tâm trạng ăn uống. Hoàng đế đến Trai cung, không rõ tình hình thế nào rồi. Nếu như hắn thuận lợi lấy được thuốc giải, thì nàng càng khó tránh được chuyện đêm nay.

Thực ra trước khi được gả vào Hoàng Triều, nàng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, thậm chí cũng dự tính mọi tình huống xấu nhất. Nàng từng nghĩ rằng nếu Hoàng đế Hoàng Triều là một nam tử tính tình thô bạo, nàng sẽ tạm thời cúi đầu chịu đựng. So với xã tắc Ô Quốc được bình yên thì cái túi da của nàng có là gì đâu?

Thế nhưng vì sao bây giờ nàng lại do dự? Là do nàng đã quá dung túng cho bản thân? Hay là do Mộ Dung Thần Duệ vô ý hay cố tình nhường nhịn nàng, khiến nàng được đằng chân lân đằng đầu? Hoặc là sự kiên trì của nàng là không cần thiết? Chỉ cần bảo vệ được trái tim, cần chi phải quan tâm tấm thân này đi về đâu?

Nàng chầm chậm đứng dậy, bước ra khỏi tẩm cung, đến đình viện để lặng lẽ ngẫm suy. Cơn gió đêm oi bức, dường như báo hiệu sắp đổ xuống một trận mưa tầm tã. Nàng ngửa mặt nhìn thẳng bầu trời, ngắm nhìn đêm không ánh sao. Không biết sư phụ đang ở đâu, có phải chịu khổ không?

“Hoàng hậu nương nương, Phạm hiệp sĩ cầu kiến.” Một thái giám vội vã bước đến, khom người bẩm báo.

Lộ Ánh Tịch thu lại tầm mắt, dịu hiền trả lời: “Mời hắn đến chờ ở Tiền điện.”

“Vâng!” Tên thái giám lĩnh mệnh, mau chóng lui ra.

Lộ Ánh Tịch cau mày, bước chậm từng bước. Phạm Thống chịu không nổi độc tố phát tác nữa rồi chăng?

Những ngọn đèn tỏa sáng mọi ngõ ngách trong cung điện, Phạm Thống mặc áo dài vải thô, đang đứng thẳng thớm, nắm chặt hai tay sau lưng. Hắn ta nghe thấy tiếng bước chân, liền xoay người lại chắp tay chào: “Hoàng hậu phượng an.”

Lộ Ánh Tịch cho người hầu lui xuống xong mới mở miệng hỏi: “Phạm huynh không sao chứ?” Nàng quan sát hắn ta từ trên xuống dưới, không khỏi nhíu mày hỏi lại lần nữa: “Khí sắc của ngươi vô cùng xấu. Ngươi đã vận công bức độc phải không?”

“Chất độc này quá tàn ác ghê rợn, dù có bức thế nào cũng không ra.” Sắc mặt Phạm Thống tái xanh, vẻ mặt lại thản nhiên: “Sống chết có số, Phạm mỗ sẽ không miễn cưỡng. Nhưng còn Hoàng hậu chỉ nhiễm một ít độc, có thể có cách chữa trị được.”

“Chữa thế nào?” Lộ Ánh Tịch tìm được đầu mối, bình chân nhìn hắn.

“Y thuật của Nam Cung Uyên vang danh thiên hạ, nếu có y ở đây, Hoàng hậu nhất định có thể biến nguy thành an.” Phạm Thống rủ mi, tránh ánh mắt thăm thẳm đang nhìn hắn của nàng.

“Dù cho sư phụ có ở đây, cũng không kịp điều chế được thuốc giải.” Lộ Ánh Tịch thở dài một hơi, nhẹ nhàng lên tiếng tiếp: “Phạm huynh à, dư độc trong cơ thể của ta có thể giải được, bởi vì thời gian phát tác khá chậm, có thể kéo dài hơn một tháng. Không cần sư phụ, tự ta cũng có thể khử độc. Nhưng ngươi trúng độc quá nặng, không có thuốc giải là không xong.”

“Hoàng hậu hà tất phải lừa gạt Phạm mỗ.” Phạm Thống ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt nàng. Lúc đầu hắn ta cũng cho rằng nàng chỉ nuốt tí độc, sẽ không quá nghiêm trọng, nhưng càng ngẫm kỹ lại càng thấy không đúng thế. Nàng có thể tự chữa, vậy sao lúc vừa hồi cung liền muốn đến Thái y viện trước. Vả lại lúc sáng khi Hoàng đế tuyên gặp hắn ta, nói rằng các Thái y không có cách nào, nàng cũng không đưa ra được phương pháp khử độc.

“Lúc cần ngươi thông minh thì không thấy ngươi nhạy bén như vậy.” Lộ Ánh Tịch khẽ cười, không chút giấu giếm nói: “Chất độc này quả thật lợi hại, ta

chỉ bị dính một chút đã lủi đi khắp lục phủ ngũ tạng. Ngươi trúng độc nhiều hơn ta nhiều, nên sẽ phát độc nội trong ba ngày. Mà ta có thể giúp ngươi kéo dài thêm mấy ngày, nhưng phải có sư phụ ở đây, mới thực sự trị khỏi cho chúng ta."

Phạm Thống cau chặt mày hơn, đôi mắt lạnh lùng lộ ra chút lo lắng.

"Phạm huynh, phải chăng ngươi có tin tức về sư phụ của ta?" Lộ Ánh Tịch ngưng mắt nhìn hắn ta, nhẹ nhàng hỏi.

Phạm Thống gật nhẹ đầu, rất khó nhận ra.

"Người hiện đang ở đâu?" Lộ Ánh Tịch không vui mừng quá sớm, vì nhìn vẻ mặt của Phạm Thống, nàng chỉ sợ rằng tình trạng của sư phụ không mấy sáng sủa.

"Ở Tu La Môn." Giọng Phạm Thống khi trả lời trầm hẳn đi, có vài phần ngập ngừng do dự, "Ngay khi về đến hoàng cung, Phạm mỗ đã cử người âm thầm bám sát các vùng lân cận nghĩa trang."

"Người của ngươi thu được cái gì?" Giọng điệu của Lộ Ánh Tịch đều đều, đặc biệt bình lặng.

"Không có gì hết." Phạm Thống đón nhận ánh mắt sáng trong lạnh giá của nàng, trái tim không biết vì sao đập liên hồi, lời trong miệng không kiềm lại được, cứ tự nhiên phun hết ra: "Tu La Môn giăng tin Nam Cung Uyên đang trong tay bọn họ. Hoàng hậu muốn thấy người thì tối nay đúng giờ Tý có mặt tại nghĩa trang. Nếu như không đến thì chờ nhặt xác."

Sắc mặt Lộ Ánh Tịch tối đi, ánh mắt phát ra tia sáng lạnh giá.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 3: Thể theo yêu cầu

Phạm Thống không khỏi hối hận, nhất thời không nói nên lời.

"Đa tạ Phạm huynh báo cho ta biết." Lộ Ánh Tịch rủ mi mắt, ngữ điệu đều đều, "Hoàng thượng đã đến Trai cung. Đợi Hoàng thượng về hẵng bàn tính tiếp."

Phạm Thống trầm mặc một lúc mới mở miệng nói: "Nếu Hoàng hậu nhất quyết muốn dấn thân mạo hiểm, Phạm mỗ sẵn lòng dẫn đường thay Hoàng hậu."

Lộ Ánh Tịch khẽ lắc đầu: "Còn lâu mới đến giờ Tý, chúng ta không cần vội." Phạm Thống trúng kịch độc, cho dù hắn ta đi theo cũng vô dụng.

Trong lòng Phạm Thống cũng hiểu rõ điểm này, nên không nói thêm những lời bừa bãi, chỉ chắp tay cúi người, cáo từ lui ra ngoài. Đúng là hắn ta đã không suy nghĩ thấu đáo, thế nhưng nếu hắn ta không nói cho Hoàng hậu hay, ngộ nhỡ Nam Cung Uyên bị giết chết đồng thời không lấy được thuốc giải thì nàng sẽ phải cùng xuống hoàng tuyền[1] với hắn ta. Nếu mà như vậy, hắn ta sẽ chết không nhắm mắt.

[1] Hoàng tuyền: suối vàng, âm phủ.

Lộ Ánh Tịch trông theo bóng lưng rời đi của hắn ta. Thân thể cao lớn như thân tùng của hắn ta giờ đây lại hơi khòm xuống, nàng không kiềm nổi thở dài một hơi. Phạm Thống là một người trọng tình trọng nghĩa, chuyện lần này nhất định đã làm hắn rất bứt rứt, khó chịu.

Nàng chậm bước quay về tẩm cung, ngồi yên bên khung cửa sổ chờ Hoàng đế quay lại. Cho dù Hoàng đế có nắm được thuốc giải, nàng cũng phải xuất cung một chuyến nữa. Sự an nguy của sư phụ, nàng sao có thể không để ý đến?

Qua khoảng nửa canh giờ, nàng nghe thấy tiếng những viên ngọc trên bức mành châu va vào nhau kêu leng keng, báo hiệu có người đi vào trong phòng.

Khuôn mặt Hoàng đế xám xịt, hai tay nắm chặt sau lưng, nhưng vẫn nói rõ: "Sáng sớm ngày mai sẽ có thuốc giải."

"Ngày mai?" Lộ Ánh Tịch nhíu mày. Nếu Diêu Hiền phi đã đồng ý giao ra thuốc giải, ắt hẳn phải biết sự cấp thiết trong lúc này, nhưng sao lại muốn đợi đến ngày mai mới giao ra?

"Ừ." Hoàng đế không muốn nói nhiều, một tay ôm vết thương rồi nằm thẳng xuống nhuyễn tháp, sắc mặt mệt mỏi rã rời như vừa phải hao tâm tổn trí quá độ.

Lộ Ánh Tịch vừa bưng tới cho hắn chén trà nóng, vừa thầm suy tính trong đầu. Diêu Hiền phi không phải là người dễ bị thuyết phục, rốt cuộc hắn đã làm như thế nào?

Hoàng đế nhắm hai mắt, nhưng vẫn đón lấy chén trà từ tay nàng, uống cạn một hơi.

"Hoàng thượng còn chưa dùng bữa tối sao? Có cần Thần thiếp sai người chuẩn bị?" Lộ Ánh Tịch đứng hầu một bên, trong lòng lại thầm đắn đo cân nhắc, hắn đã đặc biệt cho phép nàng xuất cung một lần, liệu hắn có đồng ý lần nữa?

"Không cần. Trẫm không muốn ăn." Giọng Hoàng đế hơi khàn khàn, rõ ràng mang theo vài phần rệu rã.

"Diêu Hiền phi đã công nhận có quan hệ lui tới với Tu La Môn sao?" Lộ Ánh Tịch thử thăm dò.

"Nàng ấy xuất thân từ Tu La Môn, có thuốc giải gia truyền của bọn họ cũng không phải là chuyện lạ." Hoàng đế nhẹ nhàng trả lời.

Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười giễu cợt, dùng ánh mắt lạnh lùng, khinh dễ lướt qua khuôn mặt anh tuấn của hắn.

Hoàng đế bỗng nhiên mở mắt, đối diện thẳng với ánh mắt mỉa mai của nàng.

"Trẫm lao tâm khổ tứ là vì ai?" Đôi mắt chứa vài phần phẫn uất của hắn lạnh nhạt liếc mắt trông nàng.

"Là vì Thần thiếp sao?" Lộ Ánh Tịch hỏi ngược lại, nhếch mép cười khẩy. Phạm Thống vừa là tri kỷ giang hồ của hắn, cũng là bộ hạ đắc lực của hắn, sao hắn có thể đứng nhìn Phạm Thống phát độc mà chết? Cứu nàng chỉ là việc tiện tay làm luôn mà thôi.

"Cho dù chỉ có một mình nàng trúng độc, Trẫm cũng sẽ tìm cho bằng được thuốc giải cho nàng." Hoàng đế hạ giọng xuống, lấy lại bình tĩnh nhìn thẳng nàng.

"Làm Hoàng thượng tốn công phí sức là lỗi của Thần thiếp." Nàng dùng lời lẽ cung kính, không muốn tiếp tục tranh luận về vấn đề này.

Hoàng đế thở dài một hơi, nhíu mày nói từ từ: "Trẫm mới tranh cãi ầm ĩ với Lăng nhi một trận."

Lộ Ánh Tịch kinh ngạc nhìn hắn. Hắn mà cũng có lúc không bình tĩnh như vậy sao? Lại còn bị người ta chọc giận đến độ đỏ mặt tía tai? Thật sự khó tưởng tượng được.

"Thiếu nữ hồn nhiên xinh đẹp một thời sao lại biến thành bộ dáng như hôm nay?" Hoàng đế tự mình lẩm bẩm, bồi hồi khôn nguôi, "Lúc mới quen, nàng ấy đã từng nói nàng ấy không chỉ có một mặt, còn nói rằng nàng ấy thực ra là một người có nội tâm u ám. Trẫm không tin điều đó. Trẫm chỉ một mực yêu thích bộ dáng vui vẻ tung tăng cùng nụ cười ngọt ngào của nàng ấy. Bây giờ nghĩ lại, quả thực là Trẫm đã sai. Trẫm đã đem toàn bộ hình tượng bạn đời lý tưởng của Trẫm áp đặt lên người nàng ấy. Nói trắng ra thì Trẫm chỉ yêu cái ảo ảnh do chính mình nặn ra mà thôi."

"Hoàng thượng đã nói những lời này với Diêu Hiền phi?" Lộ Ánh Tịch nhẹ giọng hỏi.

Hoàng đế gật đầu, đôi lông mày nhíu chặt thành một đường thẳng, "Những điều Trẫm nói đều là lời nói thật lòng."

"Đa phần lời nói thật đều không dễ nghe." Lộ Ánh Tịch than vãn, "Hoàng thượng nói như thế, Diêu Hiền phi sẽ cho rằng Hoàng thượng đã quên toàn bộ quá khứ đã có."

"Trẫm cũng không có ý này. Đúng là có sự nhầm lẫn ở đây, nhưng Trẫm không phủ nhận đã từng yêu nàng ấy." Hoàng đế chau mày biện bạch.

"Nữ tử thường nhạy bén tinh tế, nên sẽ suy nghĩ sâu xa." Lộ Ánh Tịch nghĩ đến Diêu Hiền phi hiện tại còn nhạy cảm hơn trước rất nhiều, chỉ một đôi lời của Hoàng đế cũng đủ khiến nàng ta nghiền ngẫm, suy đoán, nghi ngờ hết lần này đến lần khác.

"Trẫm phát hiện rằng, đối với nữ tử "đa sầu đa cảm" [2] thì chỉ có thể dùng lời nói ngon ngọt, không thể có nửa câu nặng lời." Hoàng đế nâng người ngồi dậy, lưng dựa vào thành giường, ngẩng đầu nhìn ngắm nàng.

[2] Thật ra, đây là phần đầu của câu: "Tâm giác bi kiền đa nhất khiếu, bệnh như tây tử thắng tam phân." Câu này trích từ hồi thứ 3 của Hồng Lâu Mộng, ý chỉ Lâm Đại Ngọc là nữ tử vừa thông minh, vừa kiều diễm xinh đẹp nhưng cũng đa sầu đa cảm, số phận long đong.

"Hoàng thượng đang ám chỉ Thần thiếp sao?" Lộ Ánh Tịch mỉm cười. Tuy hắn nói thế ngược lại hết sức thành thật, nhưng đáng tiếc khắp chốn hậu cung đều là nữ tử như vậy. Một phần là do bản tính trời sinh, phần khác là bị môi trường cung cấm hun đúc, bản thân phải thay đổi để sinh tồn.

"Nàng?" Hoàng đế nheo mắt nhìn nàng, cũng thấp thoáng nở nụ cười, "Trẫm kỳ vọng rất cao đối với nàng, nàng đừng làm Trẫm thất vọng đấy."

Lộ Ánh Tịch không muốn trả lời nên nói lảng ra chuyện khác, "Hoàng thượng tranh luận thật lưu loát, lại thành công thuyết phục Diêu Hiền phi, Thần thiếp vạn phần kính phục."

"Nịnh bợ đây sao?" Hoàng đế cười khẽ, nhưng khuôn mặt nhanh chóng lấy lại vẻ cương nghị, chậm rãi bày tỏ: "Trẫm hy vọng nàng sẽ không trách Trẫm. Trong mắt Trẫm, cứu mạng nàng và Phạm Thống quan trọng hơn hết thảy."

Lộ Ánh Tịch chấn động, hắn có ý gì khi nói thế…

"Trẫm đã đáp ứng với Lăng nhi chỉ lấy thuốc giải, và không nhúng tay vào chuyện Nam Cung Uyên." Dường như Hoàng đế cảm thấy bất đắc dĩ, đành thở dài một hơi. Bảy năm qua hắn đã luôn dung túng cho Lăng nhi, nhưng gần đây hắn cảm thấy nó đã chạm đến giới hạn cực độ rồi. Hắn vốn không quan tâm đến việc nàng ta sẽ xử lý ân oán Diêu gia ra sao, nhưng chỉ trừ việc đó ra, hắn sẽ không nhân nhượng cho bất kỳ hành động cực đoan nào của

nàng ta thêm nữa.

"Cho dù vì điều đó mà có người mất mạng, Hoàng thượng cũng không quan tâm sao?" Lộ Ánh Tịch bật thốt lời trách móc, nhưng chính mình cũng chợt cảm thấy nực cười. Mạng của sư phụ, nàng xem trọng, nhưng Hoàng đế có lẽ đang muốn ngồi mát ăn bát vàng.

Hoàng đế không giận vẫn bình thản nói: "Nam Cung Uyên là huynh trưởng của Lăng nhi, là máu mủ tình thâm. Trẫm tin rằng Lăng nhi sẽ không độc ác đến nỗi ra tay giết anh trai."

Lộ Ánh Tịch cảm thấy không còn gì để nói. Đúng vậy, nàng cũng cho rằng Diêu Hiền phi sẽ không giết chết sư phụ, nhưng không có nghĩa sẽ không đày đọa sư phụ. Có điều hẹn ước vào giờ Tý tối nay, xem ra chính là muốn đòi mạng của nàng.

Nàng trầm mặc một lúc lâu, rồi mới mở miệng nhẹ nói: "Hoàng thượng, Tu La Môn đã hạ chiến thư với Thần thiếp."

Hoàng đế giật mình, rồi đột ngột mở mắt, nhanh chóng quả quyết: "Trẫm không cho nàng đi!"

"Sư phụ đã hết lòng dạy dỗ Thần thiếp mười ba năm, phần ân sư này Thần thiếp không thể không báo." Lộ Ánh Tịch trầm tĩnh trả lời.

Hoàng đế bùng phát tức giận, đứng phắt dậy lớn tiếng hỏi: "Nàng biết rõ Nam Cung Uyên không có nguy hiểm đến tính mạng mà vẫn muốn đi?"

Nàng khẽ cười nhẹ đáp: "Người ta đã đến tận cửa uy hiếp, lẽ nào Thần thiếp lại đi làm con rùa rụt đầu rụt cổ sao?"

Hoàng đế phát cáu trừng mắt liếc nàng, ngay lập tức phê phán: "Cái dũng của kẻ thất phu[3]!"

[3] Cái dũng của kẻ thất phu: chỉ người không dùng mưu trí, chỉ dựa vào hành động dũng khí, đồng nghĩa với hữu dũng vô mưu.

"Thật ra Thần thiếp cũng muốn xuất cung một chuyến để xem sao, nếu quả thật có nguy hiểm đáng sợ, Thần thiếp sẽ ngay lập tức trở ra." Giọng nói Lộ Ánh Tịch nhỏ nhẹ và nũng nịu hơn.

"Không được!" Hoàng đế dứt khoát quăng ra hai chữ, ánh mắt vẫn dán chặt vào nàng. Tối nay định là một đêm xuân tốt lành của hắn và nàng, giờ đây lại thành đêm giông đáng sợ, bảo sao hắn không buồn bực cho được?!

"Chuyện đó là một việc tốt đẹp, vì vậy phải phát sinh trong một bầu không khí tốt đẹp. Hoàng thượng cũng nghĩ như thế chứ?" Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng điệu dịu dàng.

Hoàng đế không cách nào phản bác, sắc mặt càng xấu hơn. Nếu lúc da thịt kề sát, thân thể giao hợp triền miên, mà lòng của nàng lại phiêu dạt nơi khác. Điều đó với hắn mà nói thật sự là một loại sỉ nhục.

"Giao ước như hôm qua được không?" Giọng Lộ Ánh Tịch càng lúc càng êm dịu như câu dẫn người ta lạc lối, lại thỏ thẻ nói tiếp: "Trước hừng đông, Thần thiếp sẽ trở về. Thần thiếp sẽ hôn Hoàng thượng lâu hơn, Hoàng thượng có thể đòi hỏi bất cứ lúc nào."

Hoàng đế không hé răng, ánh mắt u tối. Chỉ hôn môi chưa thỏa mãn được hắn. Nhưng cái này không phải là trọng điểm. Tình huống lần này không giống với đêm qua, không phải nàng đi dò xét mà là nghênh chiến. Nguy hiểm rình rập trong đó, không cần nói cũng biết.

Lộ Ánh Tịch không dồn ép mà để hắn tự suy nghĩ. Lúc này vẫn còn sớm, nàng nên tụ khí ngưng thần, cần bảo dưỡng cả sức lực lẫn tinh thần.

Thời gian dần trôi qua, gần đến giờ Hợi, trên khuôn mặt khí khái anh hùng của Hoàng đế từ từ hiện lên vẻ cáu kỉnh, bực dọc. Nếu là mấy tháng trước, hắn tuyệt đối sẽ không mảy may do dự, sẽ không lo lắng đến tâm tình của nàng. Nhưng hiện tại hắn lại sợ nàng oán giận hắn.

Tuy rằng hắn không muốn phân tích sâu hơn, nhưng tận đáy lòng cũng mơ hồ cảm nhận được, thì là Lăng nhi không đến mức giết Nam Cung Uyên, nhưng cũng có thể vì Lộ Ánh Tịch không chịu xuất hiện mà sinh căm phẫn, chặt đứt một ngón tay hoặc một cánh tay Nam Cung Uyên để cảnh cáo.

"Nếu như Trẫm nhất định không cho nàng đi, nàng sẽ làm sao?" Im lặng một lúc lâu, hắn mới mở miệng hỏi.

"Phu quân là trời, Hoàng thượng đã nói vậy, Thần thiếp đương nhiên không dám không thuận theo." Lộ Ánh Tịch vẻ mặt bình lặng không hề lộ vẻ âu lo, thản nhiên nói: "Lần này sư phụ gặp nạn kiếp, âu cũng là số mệnh đã định. Việc Thần thiếp có thể làm là cố gắng hết sức, nếu như không được thì cũng không dám oán thán, chỉ có thể hận bản thân vô dụng."

Những lời này không nặng không nhẹ, nhưng lại nhắm trúng đáy lòng của Hoàng đế.

Nàng nói không dám hận hắn, nhưng không phải là sẽ không hận.

"Chung quy có một ngày, nàng sẽ hận Trẫm." Hắn như đang tự nói tự trả lời, khóe môi nhếch cao hiện ra nụ cười đau khổ, "Cho dù không phải là lúc này."

Lộ Ánh Tịch nhận ra hắn đã có ý buông tay trong lời nói, mỉm cười dò hỏi: "Hoàng thượng lo lắng điều này sao?"

"Ừ." Hoàng đế gật đầu, nhìn thẳng ánh mắt của nàng, vừa chuyên chú vừa trịnh trọng nói: "Trẫm sẽ không lừa dối bản thân mình nữa. Trẫm đã động lòng vì nàng, đây là sự thực không thể chối cãi."

Lộ Ánh Tịch kinh ngạc, không ngờ vào thời khắc này hắn lại thổ lộ thẳng thắn như vậy.

Hoàng đế đưa tay cầm bàn tay búp măng mềm mại của nàng, giọng nói trầm thấp, "Trẫm muốn nàng hiểu rõ một việc. Như việc nàng vì đại cục mà không ngại tổn thương bản thân, Trẫm cũng giống như vậy. Nếu như trong tương lai Trẫm buộc phải tổn thương nàng, chỉ mong nàng hiểu một điều, việc đó giống như Trẫm nhẫn tâm tự thương tổn chính mình."

Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng mở lòng bàn tay của nàng, ánh mắt dịu dàng quyến luyến của hắn cứ chăm chăm nhìn vào một vết sẹo lõm trên đó.

"Hoàng thượng." Nàng nhẹ gọi, nhưng không nói tiếp. Vì sao nàng không cảm thấy hắn đang rắp tâm tấn công trái tim nàng? Vì sao nàng lại thấy đây là lời bày tỏ xuất phát từ tấm chân tình của hắn?

Hoàng đế đưa tay nàng đến bên môi, nhẹ phớt một nụ hôn lên đó.

Chỉ là một nụ hôn thoáng qua, cảm giác âm ấm, nhưng nàng lại thấy như bị phỏng, hoang mang vội rụt tay lại.

"Ánh Tịch." Hoàng đế để mặc nàng rút tay về, mở to mắt nhìn nàng chăm chú, nói từng chữ một: "Trẫm để cho nàng đi. Thế nhưng nàng phải nhớ kỹ, nếu nàng làm mình bị thương, sẽ có người đau lòng."

"Vâng." Lộ Ánh Tịch chỉ đáp nhanh một tiếng, vội vã quay đầu đi, không muốn bị cuốn vào ánh mắt da diết của hắn. Nàng thà tin rằng người sẽ đau lòng trong lời hắn nói là sư phụ, mà không phải là hắn.

Thời gian đang đến gần, màn đêm càng trầm lắng. Không khí pha trộn giữa nguy hiểm cận kề và ôn nhu ấm áp, vừa mâu thuẫn vừa xoắn xuýt.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 4: Bị khống chế

Lần này Lộ Ánh Tịch xuất cung không có Phạm Thống bầu bạn, chỉ có vài ám vệ ngấm ngầm đi theo.

Chung quy là Hoàng đế không yên tâm khi nàng chỉ có một thân một mình, có lẽ lo lắng cho sự an nguy của nàng, hoặc là muốn giám sát nàng. Nàng không muốn tìm hiểu sâu tâm tình của hắn, cố gắng tập trung tinh thần và đến thẳng chỗ hẹn.

Lúc nàng đến nghĩa trang kia là vừa đúng nửa đêm. Mây đen giăng đầy bầu trời, che khuất mặt trăng. Màn đêm u tối không một tia sáng, mặt đất là khoảng không tăm tối vắng lặng.

Trước cửa nghĩa trang treo hai chiếc đèn lồng nhỏ ở hai bên, ánh nến leo lắt đong đưa trước gió, như đang nghênh đón người khác hạ cố đến chơi. Cửa chính rộng mở thế nhưng lại không có một bóng người canh giữ, khung cảnh vắng vẻ càng thêm kỳ dị.

Lộ Ánh Tịch đứng lặng yên trước cửa, nín thở để chăm chú lắng nghe, đôi mắt phát ra tia sáng sắc nhọn. Xung quanh có rất nhiều người đang ẩn nấp, hơi thở của bọn họ đều nhẹ như tơ, có thể thấy được tất cả đều là cao thủ võ lâm.

Nàng không liều lĩnh bước vào nghĩa trang, mà chỉ dừng chân dưới bậc thềm đá, lạnh lùng cất giọng: "Lộ Ánh Tịch đã đến đây theo lời mời!"

Một lúc lâu vẫn không có ai trả lời, bốn bề lặng ngắt như tờ.

Lộ Ánh Tịch không hề sốt ruột, vẫn thong thả đứng đợi. Nàng không định xông vào trong đó, trong tình hình địch trong tối nàng ngoài sáng, chỉ có bình tĩnh nghĩ mưu kế mới là thượng sách, kích động ắt hẳn sẽ làm hỏng việc.

"Ha ha ha ha" Một chuỗi tiếng cười to bỗng xuyên thủng không khí truyền đến.

"Mời các hạ lộ diện." Lộ Ánh Tịch mở miệng nói nhưng không ngẩng đầu lên, cũng không có bất kỳ động tĩnh nào khác.

Nàng nghe thấy tiếng quần áo đang lay động trong gió. Một thân ảnh vận đồ đen đang bay vút đến đây, tiếng xé gió vun vút. Tư thái vô cùng sắc bén, giống như chú chim kền kền với chiếc mỏ nhọn hoắt đang vọt thẳng về phía nàng.

Lộ Ánh Tịch đã có phòng bị từ sớm nên nhanh chóng nghiêng người tránh, lùi về sau vài bước, để kéo dài khoảng cách nửa trượng với người mới đến.

Người nọ đứng thẳng trên mặt đất, miệng vẫn không ngừng phát ra giọng cười quỷ quái. Trên mặt bịt một lớp vải đen, chỉ để lộ đôi mắt nhỏ dài.

"Các hạ chính là môn chủ của Tu La Môn?" Lộ Ánh Tịch trầm giọng hỏi, đồng thời quan sát kỹ người nọ.

"Còn các hạ là Lộ Ánh Tịch?" Người nọ không trả lời mà hỏi ngược lại, đôi mắt nhỏ hẹp quét qua nàng từ trên xuống dưới, "Mỹ nhân Ô Quốc trong lời truyền tụng, hôm nay tại hạ mới vinh hạnh được trông thấy diện mạo."

Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười khẩy, không tiếp lời hắn ta. Nàng đang cải trang thành thị vệ, mặt đen đúa xấu xí còn bộ dáng cục mịch, đương nhiên là xấu như Chung Vô Diệm[1].

[1] Chung Vô Diệm: bà là Vương hậu của Tuyên Vương Điền Tịch Cương; có trán cao, mắt sâu, bụng dài, chân thô, cổ to, tóc thưa, lưng gù, da đen đúa… nói chung là rất xấu, nhưng bà thông minh tài giỏi. Hiện tại hay dùng từ Chung Vô Diệm để chỉ những người có bề ngoài xấu xí.

Người nọ lại nhìn nàng chằm chặp, lại giở giọng cười khằng khặc quái dị: "Đừng hiểu lầm, đây là tại hạ có lời khen mới nói như vậy. Tuy rằng ngươi đã cố gắng che giấu, nhưng chỉ cần một đôi mắt linh hoạt trong sáng là có thể nhìn ra là khí chất mỹ nhân. Thảo nào sư muội hết sức kiêng dè ngươi."

"Các hạ là sư huynh của Diêu Hiền phi?" Vẻ mặt Lộ Ánh Tịch bình tĩnh, thản nhiên hỏi lại.

Người nọ chỉ ậm ừ một tiếng, giống như cực kỳ xem thường cách xưng hô của cung đình.

"Chẳng hay các hạ có bằng lòng cho ta gặp mặt sư phụ của ta một lần hay không?" Lộ Ánh Tịch làm như đang hỏi một câu vu vơ, khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười mỉm.

Ánh mắt người nọ bỗng nhiên phát ra những tia nhìn sắc lạnh, giọng nói trầm thấp: "Đã mời ngươi đến đây, đương nhiên sẽ cho ngươi gặp."

"Vậy bao giờ có thể gặp được?" Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn màn đêm đang bao phủ, ung dung thoải mái nói: "Đêm đã khuya như vậy, lẽ nào phải đợi đến hừng đông? Vậy việc gì phải hẹn vào giờ Tý?!"

"Nôn nóng vậy sao?" Giọng cười quái gở của người nọ tiếp tục vang lên, "Lúc sư muội nói ta còn không tin. Bây giờ xem ra tất cả đều có thể là sự thực. Nếu đã như vậy, sao ngươi vẫn còn tận lực chiếm cứ ngôi Hoàng hậu? Sao ngươi không cùng người trong lòng bỏ trốn, cùng tự do tự tại?"

Lộ Ánh Tịch nheo mắt, nhưng không lên tiếng.

"Được rồi, nếu ngươi có gan thì theo ta vào. Người ngươi muốn gặp đang ở trong nghĩa trang." Người nọ nhún vai một cái, bày ra bộ dạng đưa tay mời vào.

Lộ Ánh Tịch có một chút chần chờ, một khi đã vào khó lòng trở ra, bên trong nhất định đã giăng sẵn thiên la địa võng.

"Sợ rồi sao?" Đôi con ngươi của người nọ đảo qua một bên, liếc xéo nàng và nói với giọng khinh thường: "Còn tưởng rằng ngươi với Nam Cung Uyên ý trọng tình thâm, nhưng cũng chỉ đến thế thôi."

Lộ Ánh Tịch khẽ thở dài một hơi, đang định bước vào thì đột nhiên phía sau có một tiếng gào to nôn nóng từ đằng xa truyền tới.

"Lộ huynh hãy suy nghĩ lại!" Phạm Thống cấp tốc chạy tới, mồ hôi chảy thành dòng trên trán, thần sắc vô cùng xấu.

Lộ Ánh Tịch không khỏi giật mình xoay người lại nhìn người vừa chạy vội đến, "Phạm huynh, sao ngươi lại tới đây?" Hắn trúng kịch độc còn chưa giải trừ, nếu miễn cưỡng vận công chỉ càng khiến độc tố trong cơ thể phát tác nhanh hơn mà thôi.

Phạm Thống khom người thở dốc, nghỉ một lúc mới mở miệng nói được: "Bên trong nghĩa trang nguy hiểm khó lường, chi bằng để Phạm mỗ vào thay Lộ huynh."

"Ngươi là cái quái gì?" Hắc y nhân đang đứng bên cạnh chợt nói xen vào, giọng điệu hung dữ, khinh khỉnh nói: "Ngươi cho rằng Tu La Môn là chỗ nào? Chỉ dựa vào ngươi mà muốn vô thì vô sao?"

Phạm Thống cứng đờ người, nhưng lập tức phừng phừng lửa giận trừng mắt với người kia, trong đôi mắt tràn đầy tức tối.

Lộ Ánh Tịch mỉm cười nhẹ nói: "Phạm huynh, ta xin nhận tấm lòng tốt của ngươi. Ngươi về trước đi."

"Không." Phạm Thống nghiến răng bật ra một chữ duy nhất. Hắn ta không yên tâm, hắn ta từng nhận lời phải bảo vệ nàng chu đáo, không thể trơ mắt nhìn nàng đi vào hang hùm miệng sói.

Lộ Ánh Tịch bất giác nhíu mày. Xung quanh nơi này, ít nhất trong vòng ba dặm[2] đều là người của Tu La Môn đang ẩn núp. Phạm Thống có thể bình an vô sự đến được đây, chứng tỏ Tu La Môn đã cố ý thả hắn ta đi vào. Nếu bây giờ nàng bảo hắn ta ngay lập tức rời khỏi đây, chỉ sợ bỗng dưng lại tạo cơ hội cho Tu La Môn giam giữ Phạm Thống.

[2] Theo hệ thống đo lường cổ của Trung Quốc thì 1 dặm = 15 dẫn = 150 trượng = 500 mét.

Nàng cân nhắc lợi hại kỹ càng mới ôn nhu nói: "Phạm huynh, cùng theo ta vào trong thì thế nào?"

Phạm Thống gật đầu, vẻ mặt nghiêm nghị.

"Ta tin rằng các hạ cũng sẽ không phản đối chứ?" Nàng quay người hỏi hắc y nhân kia.

Ánh mắt người nọ lộ rõ vẻ khinh rẻ, liếc mắt nhìn Phạm Thống một cái, sau đó liền dẫn đường vào trong nghĩa trang.

Phạm Thống cố nén tâm trạng phẫn nộ xuống đáy lòng, hạ giọng đủ cho Lộ Ánh Tịch nghe, căn dặn nói: "Lộ huynh nghìn vạn lần phải cẩn thận. Nếu tình huống xấu xảy ra, thì lập tức rút lui. Hảo hán bất cật nhãn tiền khuy[3]."

[3] Hảo hán bất cật nhãn tiền khuya: hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, người thông minh phải biết thức thời, tạm thời né tránh tình cảnh bất lợi trước mắt, tránh khỏi bị thiệt thòi, bị nhục.

"Ừm." Lộ Ánh Tịch đáp một tiếng, đuổi theo bước chân người nọ tiến vào nghĩa trang.

Vẻ âm u bên trong nghĩa trang không giống với bên ngoài, dọc theo đường đi đều có một vài ngọn đèn với ánh sáng xanh lập lòe, lúc tỏ lúc mờ, nhìn qua giống như ma trơi.

Lộ Ánh Tịch và Phạm Thống đều tập trung tinh thần, trầm mặc tụ khí.

Lộ Ánh Tịch âm thầm đánh giá chỗ này. Ở đây bố trí Ngũ hành trận pháp khắp chốn, nếu một người không có người dẫn đường hoặc không am hiểu thuật Kỳ môn sâu sắc, thì quả thực khó lòng lẻn vào đây.

Hắc y nhân kia vẫn thoăn thoắt dẫn đường phía trước, đi qua tiền sảnh, dẫn bọn họ vào sâu bên trong.

Lộ Ánh Tịch nhíu nhíu mũi. Nàng mơ hồ ngửi thấy được mùi hương thảo dược thoang thoảng trong không khí, mùi hương chỉ có duy nhất trên người sư phụ.

Hắc y nhân đánh mồi lửa, thắp sáng những ngọn đèn dầu có giá nến bằng ngọc bích, bỗng chốc rọi sáng cả căn phòng rộng lớn.

Cả gian phòng lớn chỉ đặt độc nhất một chiếc quan tài ở chính giữa, nắp quan tài đóng một nửa, nửa còn lại để lộ ra một người đang nằm trong đó.

Lộ Ánh Tịch bỗng bật cười, lên tiếng: "Các hạ đừng bảo với ta rằng, sư phụ của ta đã qua đời."

"Mặc dù chưa đúng những cũng gần như thế." Người nói vừa nói lấp lửng, vừa đi dạo vòng quanh quan tài.

"Các hạ vui lòng nói rõ." Lộ Ánh Tịch không chút nào biểu lộ nôn nóng, vẫn thản nhiên nói.

"Nếu ngươi đáp ứng tại hạ một yêu cầu, Nam Cung Uyên có thể sống. Nếu ngươi không bằng lòng, y sẽ an giấc ngàn thu trong chiếc quan tài ấy." Ngón tay người nọ gõ nhẹ vào nắp quan tài, tạo ra những tiếng cốc cốc có tiết tấu dồn dập. Tiếng động đó càng thêm vang vọng trong căn phòng trống trải, giữa màn đêm u tối.

"Các hạ muốn gì cứ nói thẳng." Lộ Ánh Tịch cười cười, không giận dữ cũng không sợ hãi.

"Rất đơn giản, chỉ có bốn chữ - tự xin hạ đường[4]." Người nọ phút chốc bỗng dừng lại động tác gõ nhịp lên quan tài, trong phòng đột nhiên trở nên tĩnh mịch vắng lặng.

[4] Hạ đường: từ cổ chỉ việc từ hôn hay li hôn, có thể dùng cho việc trượng phu hưu thê tử, cũng có thể chỉ việc thê tử chủ động thỉnh cầu rời khỏi.

Lộ Ánh Tịch nhướng hàng lông mày cong cong lên cao, ý cười dạt dào, từ từ hỏi: "Ai muốn thay thế vị trí đó?"

"Cái này ngươi không cần quản. Ngươi chỉ cần suy nghĩ xem, Nam Cung Uyên có đáng giá để ngươi cứu hay không thôi." Giọng điệu sắc bén của người nọ lại cất lên, "Đừng nhắc với ta cái gì về hiệp ước liên minh hai nước, tất cả những cái đó ta không quan tâm đến. Ngươi có thể xin Hoàng thượng ban ý chỉ, cho ngươi vào ở lãnh cung, tự mình tháo mũ Hoàng hậu xuống."

Lộ Ánh Tịch im lặng không nói tiếp. Theo như nàng phỏng đoán, có lẽ Diêu Hiền phi cũng không muốn làm Hoàng hậu, nhưng cũng không muốn bất cứ ai được ngồi vào vị trí đó. Giống như việc nàng ta không muốn có bất kỳ cung tần nào hạ sinh Hoàng tự. Nếu nàng ta đã không chiếm được, thì không ai được phép có được.

"Đương nhiên ngươi cũng có thể lựa chọn không đáp ứng." Trong mắt người nọ phát ra tia sáng lạnh lẽo, chứa đầy sát khí, "Ngươi cũng có thể thử xem có cứu được Nam Cung Uyên từ trong tay ta hay không? Có thể vừa vác một kẻ hôn mê và kéo theo một tên trúng độc chạy thoát khỏi nơi này được hay không?!"

Lộ Ánh Tịch mím môi không nói. Nàng không thể phủ nhận việc nàng không có năng lực phi thường đó. Giả sử chỉ có một mình nàng, may ra nàng còn có thể đột phá vòng vây. Nhưng chỉ vậy thôi cũng đã rất liều lĩnh, mạo hiểm; huống chi nếu phải mang theo sư phụ và Phạm Thống.

"Nói thật cho ngươi biết, lúc trước ta đã nhận được tin rằng Hoàng đế căn bản sẽ bỏ mặc việc này. Hay chính là nói, ta có giết Nam Cung Uyên, Hoàng thượng cũng sẽ không trách tội sư muội." Người nọ chợt thổ lộ tâm sự, không chút giấu giếm tình cảm của bản thân, "Chỉ cần không liên lụy đến sư muội, chuyện gì ta cũng dám làm. Ta cũng không sợ Ô Quốc trả thù."

Ngụ ý rằng việc này là do Tu La Môn ra mặt, Diêu Hiền phi đứng phía sau, và điều tất yếu là Diêu Hiền phi có thể trốn tránh trách nhiệm, xem như người ngoài cuộc.

“Ta có một việc không hiểu, hy vọng các hạ vui lòng nói cho ta biết.” Lộ Ánh Tịch vừa nhìn về phía quan tài vừa hỏi: “Sư phụ ta võ công phi phàm, vả lại tinh thông y thuật. Các ngươi làm sao khống chế được người?”

“Chẳng tốn tí hơi sức nào.” Người nọ cúi đầu nở nụ cười xấu xa, lại nói tiếp: “Nam Cung Uyên tự giác đến trước mặt sư muội, tuyệt đối không phản kháng, ngoan ngoãn đến Tu La Môn làm khách.”

Lộ Ánh Tịch không khỏi nhíu mày. Quả thật đúng như nàng đã dự liệu, sư phụ tự nguyện để người ta bắt giữ. Nhưng mà, chẳng lẽ sư phụ chưa từng nghĩ đến, y làm như thế là hại đến nàng, hại cả Ô Quốc? Nàng cũng không quan tâm đến vị trí Hoàng hậu, chỉ có điều thiên hạ chưa bình định, tương lai Ô Quốc ra sao chưa rõ, nếu nàng bị nhốt tại lãnh cung, thì có rất nhiều việc nàng không có cách nào làm được.

“Với công lực của ngươi, hẳn là có thể nghe được hơi thở của Nam Cung Uyên hiện tại hoàn toàn ổn định, chỉ là đang hôn mê. Ta cho ngươi ba ngày để suy nghĩ thấu đáo. Ba ngày sau, nếu như ngươi vẫn là Hoàng hậu cao quý, thì Nam Cung Uyên kia bỗng chốc sẽ xuống hoàng tuyền.” Người nọ đánh mạnh vào nắp quan tài, chiếc nắp trượt qua rồi rớt thẳng xuống đất, vang lên tiếng bộp to rõ. Sau đó người nọ nói tiếp: “Những gì muốn nói ta đã nói xong. Thứ lỗi ta không tiễn.”

Lộ Ánh Tịch lưỡng lự không muốn đi, lại liếc mắt về phía quan tài. Nàng muốn cứu nhưng sợ ném chuột lại vỡ bình, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Phạm Thống đứng bên cạnh, thấy nàng bần thần cả buổi liền kéo nhẹ vạt áo của nàng, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Suy nghĩ kỹ hơn đã.”

Lộ Ánh Tịch bước đến gần quan tài hai bước, cúi người nhìn ngắm người đang nằm trong quan tài. Khuôn mặt anh tuấn ôn hòa như vậy, vẫn quen thuộc như thế, nhưng hai mắt nhắm nghiền, giống như đang chìm sâu vào giấc ngủ say, hoàn toàn không bị những chuyện trên thế gian này ảnh hưởng.

Nàng thở dài không ra tiếng, xoay người cùng rời đi với Phạm Thống.

Rời khỏi nghĩa trang khá xa, Lộ Ánh Tịch mới đi chậm lại, cũng thở phào nhẹ nhõm. Lúc cấp bách nàng vận nội lực đẩy lui độc tố, lúc đó thì nàng vẫn chưa cảm thấy đau đớn, bây giờ mới cảm giác hai chân mềm nhũn cả ra.

“Lộ huynh vẫn ổn chứ?” Phạm Thống nhíu đôi mày lưỡi mác, lo lắng nhìn nàng.

“Ta ổn.” Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn hắn ta, nhất thời phát hoảng, “Phạm huynh! Sắc mặc ngươi đã biến thành màu đen rồi!”

“Không sao.” Phạm Thống mạnh miệng trả lời. Thật ra lúc hắn ta mới đến nghĩa trang thì đã cảm thấy không khỏe nhưng vẫn cố nén nhịn. Hiện giờ mồ hôi đã thấm đẫm quần áo, hắn ta không thể nhìn rõ vật trước mắt.

“Sợ rằng với tình trạng hiện tại của ngươi, ngươi không còn sức để tự bảo vệ tâm mạch. Để ta giúp ngươi.” Lộ Ánh Tịch vươn tay muốn dìu hắn đến con hẻm nhỏ yên tĩnh.

“Không được! Lộ huynh, ốc không mang nổi mình ốc lại còn đòi làm cọc cho rêu. Ta sao có thể để người hao tổn chân khí!” Phạm Thống kiên quyết lắc đầu. Nhưng động tác lắc đầu càng làm hắn cảm thấy hoa mắt chóng mặt, đầu óc choáng váng muốn xỉu.

Lộ Ánh Tịch nhân cơ hội nắm một bên cánh tay hắn ta, mạnh mẽ đỡ hắn ta đến ngõ nhỏ kia.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 5: Bí mật của Hoàng đế

Phạm Thống một mực giãy giụa với sức lực gần như mất hết. Hắn vừa như dùng dằng phản kháng vừa như để mặc nàng kéo đến hẻm nhỏ kia.

Lộ Ánh Tịch không nói năng rườm rà, nhanh chóng truyền chân khí bảo vệ tâm mạch cho hắn ta.

Sau khi nàng truyền xong, nàng và Phạm Thống thở một hơi dài gần như cùng một lúc. Hai người mệt mỏi cùng dựa lưng vào tường, trượt dài theo bờ tường ngồi bệt xuống đất, bất chấp con hẻm nhỏ hẹp, rác bẩn ngổn ngang.

“Lộ huynh, Phạm mỗ liên lụy người rồi.” Phạm Thống quay đầu, dùng ánh mắt hổ thẹn nhìn nàng.

“Phạm huynh, ngươi thật là như bà cô già lắm chuyện.” Lộ Ánh Tịch cũng xoay đầu nhìn Phạm Thống, còn cố gắng buông lời trêu chọc hắn ta.

Hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng bật cười. Sau đó Lộ Ánh Tịch liền nhắm mắt điều tức. Qua một lúc lâu, nàng mới cảm thấy khôi phục được chút ít thể lực.

“Sáng mai sẽ có thuốc giải.” Thấy nàng mở mắt, Phạm Thống mới dám thấp giọng lên tiếng.

"Ừ." Lộ Ánh Tịch gật đầu, gắng gượng nhếch môi cười, "Sau cơn mưa trời lại sáng mà."

Phạm Thống nhìn nàng chăm chú, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đối với Phạm mỗ mà nói thì đúng là như vậy. Nhưng đối với Lộ huynh mà nói ngày mai vẫn là một ngày mưa tầm tã."

"Ngươi nói rất phải." Nụ cười tươi rói mới phút trước còn trên môi Lộ Ánh Tịch dần tắt hẳn, ánh mắt ảm đạm hơn, "Thật ra ta cũng không tiếc nuối vị trí Hoàng hậu là bao, chỉ có một việc nghĩ mãi không ra. Vì sao sư phụ lại bằng lòng để cho người khác khống chế, giày vò?"

"Biết đâu y có nỗi khổ tâm." Phạm Thống an ủi nàng. Hắn ta nói thế nhưng chính hắn cũng không hiểu. Phạm Thống đoán rằng trong chuyện này dường như còn có nhiều bí ẩn phức tạp. Hắn ta chỉ biết một số tình tiết bên ngoài mà thôi.

"Khổ tâm…" Lộ Ánh Tịch khẽ lẩm bẩm hai chữ này, đầu óc rối bời. Nàng cần phải thông cảm cho sư phụ thay vì oán trách người. Tuy rằng nàng không biết ân oán trước kia của Diêu gia ra sao, nhưng nàng phải tin tưởng sư phụ, y làm như vậy chắc chắn có nguyên do của y.

"Lộ huynh, sau khi hồi cung ngươi định làm như thế nào?" Phạm Thống thân thiết hỏi han. Kỳ hạn ba ngày chẳng mấy chốc mà đến ngay trước mắt, nàng sẽ lựa chọn ra sao?

"Ta cũng chưa biết." Lộ Ánh Tịch khẽ lắc đầu, tâm trạng chán chường: "Chiếc vương niệm đương kim Hoàng hậu này, không phải là chuyện ta có thể tự quyết định." Nếu nàng có thể bất chấp mọi thứ thì lúc trước nàng đã không phải gả vào Hoàng Triều.

"Thật mệt mỏi." Phạm Thống chợt cảm thán, thở dài một hơi rồi nói: "Trên đời này người cực khổ nhất ngoại trừ Hoàng thượng, có lẽ chính là Hoàng hậu."

"Sao cơ?" Lộ Ánh Tịch liếc mắt dò xét hắn ta, không nhịn được muốn cười.

"Người cười cái gì?" Phạm Thống cảm thấy vô cùng ngượng ngùng khi bị nàng xem như trò cười, lập tức phát cáu trừng mắt với nàng.

"Cách nhìn của Phạm huynh vô cùng đặc biệt. Đa số mọi người đều có thói quen phàn nàn bản thân họ vất vả cực nhọc ra sao, mà ít ai đặt mình vào vị trí người khác để suy nghĩ." Lộ Ánh Tịch cười nói.

"Những lời này không phải do Phạm mỗ phán bừa." Vẻ mặt Phạm Thống nghiêm túc như đang bàn chuyện đại sự, giọng nói trầm khàn nhưng êm dịu: "Phạm mỗ đã ở bên cạnh Hoàng thượng nhiều năm, biết rõ Hoàng thượng đã có bao nhiêu cực nhọc. Mà Lộ huynh lại là nữ tử, vì nước mà phải xuất giá hòa thân, phải làm chủ hậu cung, còn phải quản lý, suy xét mọi điều sao cho đúng mực. Như thế cũng không dễ dàng gì."

Lộ Ánh Tịch không khỏi nhìn Phạm Thống bằng cặp mắt khác xưa. Bình thường nàng thấy hắn ta luôn nghiêm nghị ít nói, nhìn sơ thì qua loa đại khái. Nàng không ngờ hắn ta lại có một trái tim trong sáng, biết lý lẽ.

"Phạm huynh, giả dụ đổi vị trí, nếu ngươi là ta thì ngươi sẽ làm sao?" Nàng chân thành hỏi.

Phạm Thống đờ người, hàng lông mày cau chặt, không trả lời được.

Lộ Ánh Tịch không hỏi tiếp, tự đứng dậy phủi bụi đất bám trên quần áo, xoay người nói với hắn ta: "Phạm huynh, phải về thôi."

Nàng đi phía trước, bờ lưng thon dài, thướt tha in bóng trên mặt đất, thoạt nhìn còn chứa vẻ cô đơn, thê lương. Phạm Thống chậm bước đuổi theo sau, trong lòng trào dâng cảm giác bứt rứt khó giải thích. Trước đây mỗi lần gặp nàng, hắn ta đều cảm thấy bộ dạng vừa tươi cười vừa trêu chọc của nàng là không đứng đắn, cực kỳ chướng mắt. Nhưng bây giờ, hắn ta thà nhìn thấy nàng lúc nào cũng cười đùa bỡn cợt như vậy còn hơn là nhìn dáng vẻ bất lực, suy sụp lúc này của nàng

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Chưa đến giờ Dần nàng đã về đến hoàng cung.

Thần cung vắng vẻ không một tiếng động, nhưng Hoàng đế vẫn chưa đi ngủ. Hắn đang dựa lưng vào nhuyễn tháp, tay lật sách nhưng ánh mắt lại không đặt trên đó.

"Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch gọi nhỏ một tiếng, đứng thẳng bên cạnh giường.

"Nàng đi rửa ráy chân tay mặt mũi, rồi ngủ một giấc đi." Hoàng đế ngẩng đầu nhìn nàng, chuyện gì cũng không hỏi, chỉ thản nhiên ra lệnh một câu như vậy.

"Dạ." Tinh thần và thể xác Lộ Ánh Tịch đều rã rời, cũng không còn hơi sức nói chuyện phiếm. Nàng vâng lời đi rửa mặt, thay quần áo.

Không lâu sau, nàng liền leo lên giường, đắp kín người lại bằng chăn gấm ấm áp, chuẩn bị đi ngủ. Nàng còn thời gian ba ngày, tạm thời chưa cần phải vội. Nàng cần phải lấy lại tinh lực mới có thể suy nghĩ mạch lạc, lý trí.

"Nàng uống thuốc giải đã." Hoàng đế chẳng biết tự khi nào đã đến bên long sàng, xòe bàn tay trước mặt nàng, trên đó có một viên đan dược màu đỏ.

"Đa tạ Hoàng thượng." Nàng nhận lấy, không dài dòng trực tiếp nuốt viên thuốc.

"Không sợ Trẫm gạt nàng sao?" Hoàng đế ngồi xuống bên mép giường, yên lặng ngắm nhìn nàng.

"Sống chết có số, phú quý nhờ trời." Nàng mỉm cười, nhắm mắt lại. Nàng từ nhỏ đã mang số mệnh tôn quý, không đếm được có bao nhiêu người ngưỡng mộ và ước ao có xuất thân như nàng. Nhưng thật ra ông trời rất công bằng, cho ai một cái gì đó tốt, thì đồng thời sẽ cướp đi của họ một thứ quý giá khác. Phải chăng, lần này ông trời muốn lấy đi chiếc mũ Hoàng hậu của nàng?

Hoàng đế khom người cởi giày, cũng nằm xuống giường rồi nói: "Lúc nàng xuất cung, Lăng nhi đã đến đưa thuốc giải. Nàng ấy nói, nếu thuốc giải không hiệu quả thì nàng ấy sẽ gánh vác toàn bộ trách nhiệm."

Lộ Ánh Tịch ậm ừ một tiếng, không có lời bình luận nào. Ý Diêu Hiền phi muốn biểu đạt chỉ là thuốc giải không có độc để nàng yên tâm dùng. Thực tình nàng tuyệt đối không lo lắng điều đó. Dù Diêu Hiền phi có to gan lớn mật đến đâu, cũng sẽ không bày trò hạ độc nàng trước mặt Hoàng đế. Huống chi, lúc này Diêu Hiền phi đã nắm trong tay tử huyệt của nàng. Nếu nàng ta muốn mạng của nàng thì còn rất nhiều cách mờ ám khác. Diêu Hiền phi không muốn trao thuốc giải sớm hơn, chắc là xuất phát từ lo lắng xảy ra sơ sót, bất trắc. Nàng ta đề phòng nàng vào được Tu La Môn rồi cướp sư phụ đi mất, cho dù cơ hội thành công của hành động đó vô cùng nhỏ bé.

Hai người im lặng một lúc, Hoàng đế tự nhiên mở miệng hỏi: "Tình hình thế nào?"

"Có chút khó khăn." Lộ Ánh Tịch thỏ thẻ đáp, điều chỉnh tư thế sang nằm ngửa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Khó khăn làm sao?" Hoàng đế lại hỏi.

"Hoàng thượng đăng cơ đã bảy năm, sao đến nay vẫn chưa có hoàng tử?" Lộ Ánh Tịch đột ngột hỏi ngược lại một câu, xoay người rồi mở mắt nhìn hắn chăm chú.

Hoàng đế giật mình trong giây lát, lập tức lấy lại vẻ hờ hững mọi khi mà trả lời: "Là ông trời không muốn ban phúc, Trẫm cũng bất lực."

Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười, mang hơi hướng châm biếm. Chỉ sợ không phải do ý trời mà là do lòng người.

"Còn nàng cho rằng thực tế thì vì sao?" Ánh mắt sâu thẳm của Hoàng đế lãnh đạm liếc mắt nhìn nàng.

"Thần thiếp không biết." Lộ Ánh Tịch khẽ rủ mi mắt, ôn nhu đáp.

"Nàng cho rằng Trẫm để mặc Lăng nhi một tay che trời?" Lời nói Hoàng đế hình như có ẩn ý, giọng nói rắn rỏi: "Cho dù bao che thế nào, Trẫm cũng không thể bỏ mặc huyết mạch hoàng thất."

"Lâm Đức phi vì sao qua đời?" Lộ Ánh Tịch chậm rãi hỏi, giọng điệu bình thản nhã nhặn. Nàng cần phải biết Hoàng đế bao che cho Diêu Hiền phi đến mức nào, để đánh giá cho đúng và từ đó tìm ra cách hành sự thích hợp nhất.

"Do Trẫm." Đôi mắt Hoàng đế tối sầm lại, nhuộm màu đau buồn, "Là Trẫm đã hiểu lầm nàng ấy, tự tay làm nàng ấy bị thương, mới hại nàng ấy mất ngay sau khi sinh."

"Có liên quan đến Diêu Hiền phi không?" Theo nàng suy đoán, hẳn là Diêu Hiền phi đã gây ra xích mích, mới dẫn đến việc Hoàng đế hiểu lầm Lâm Đức phi?

"Nguyên do là bởi vì Trẫm đã phán đoán sai, là trách nhiệm của Trẫm." Khuôn mặt Hoàng đế nặng nề, đôi lông mày chau lại thành đường thẳng, còn hỏi ngược lại: "Dưới Trẫm không có con trai nối dõi, nàng cho rằng nguyên nhân là tại Lăng nhi?"

Lộ Ánh Tịch không đáp, lặng thinh nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp.

"Lúc ban đầu Trẫm cũng nghĩ như nàng, cũng đã từng hoài nghi Lăng nhi." Giọng Hoàng đế càng nói càng sâu lắng, lại thêm vài phần bi thương, "Về sau Trẫm còn nghi ngờ những nữ tử được Trẫm sủng hạnh. Nhưng hóa ra không phải do họ, mà vấn đề nằm ở Trẫm."

Lộ Ánh Tịch hoang mang, cứng nhắc nhìn hắn chăm chăm. Ý hắn là… là hắn không thể quan hệ, là hắn bất lực?

"Ý Trẫm không phải thế." Hoàng đế nhìn thấu ý nghĩ của nàng, nhanh chóng giải thích: "Khoảng hai năm trước, có một lão ngự y trước khi mất vì bệnh đã nói cho Trẫm biết, Trẫm bị hàn độc ăn mòn đã lâu, làm cho nữ tử khó có thai, cho dù có may mắn mang long thai thì cũng rất dễ sẩy thai."

"Lần trước Hạ Quý phi mang thai có phải là một việc cực kỳ hiếm có?" Lộ Ánh Tịch im lặng nửa ngày mới nhẹ giọng hỏi được một câu.

Hoàng đế chỉ gật đầu mà không hé răng nửa lời.

Lòng Lộ Ánh Tịch có vô vàn cảm nhận phức tạp, khó diễn tả rõ tư vị ra sao. Lúc Hạ Quý phi sẩy thai, nàng thấy Hoàng đế không biểu lộ chút thương xót nào. Nàng còn tưởng rằng hắn không mấy lưu tâm, thì ra hắn đã tê liệt luôn cảm giác đau khổ. Nàng cũng biết sự lợi hại của hàn độc nhưng không ngờ tới nó lại nghiêm trọng đến vậy. Phụ hoàng nàng âm thầm làm Hạ Như Sương đẻ non, mà ma xui quỷ khiến thế nào nàng lại chịu hàn độc thay Hoàng đế, cái này xem như là ác giả ác báo sao? Sau này nàng cũng sẽ không cách nào mang thai thừa tự sao?

Căn phòng chìm trong lặng phắc, hai người đều đăm chiêu, không hẹn mà cùng thở dài một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 6: Muốn vào lãnh cung

Lộ Ánh Tịch ngủ thẳng giấc đến giờ Ngọ mới thức dậy, nhưng lòng dạ hoảng hốt. Nàng đứng bên khung cửa sổ ngẩn ngơ xuất thần. Nàng dường như không lựa chọn được, nếu muốn cứu sư phụ, cũng chỉ có thể bỏ Hậu vị. Nhưng Lộ Ánh Tịch không nắm chắc được khả năng Mộ Dung Thần Duệ cho nàng vào ở trong lãnh cung bao nhiêu phần.

Chuyện lần này, Mộ Dung Thần Duệ đã nói rất rõ sẽ không nhúng tay vào, cũng không hẳn là hắn đang bao che Diêu Hiền phi. Thứ nhất, hắn căn bản không quan tâm đến sống chết của sư phụ. Thứ hai, có thể hắn muốn nhìn xem nàng vì sư phụ mà có thể hy sinh bản thân đến cỡ nào.

"Hoàng hậu nương nương, Hạ Quý phi cầu kiến." Thanh âm bẩm báo ở bên ngoài cửa lớn của cung nữ vang lên.

Lộ Ánh Tịch trở lại bình thường, đi ra phòng ngoài ngồi xuống ghế, sau đó mới đáp: "Cho vào."

Qua chốc lát, nàng liền thấy Hạ Như Sương mặc bộ váy màu tím thướt tha, yểu điệu xuất hiện, dịu ngoan khuỵu gối thi lễ: "Hoàng hậu nương nương phượng an."

"Ban ngồi." Lộ Ánh Tịch bảo cung nữ dẫn chỗ cho khách xong thì lui ra ngoài đứng chờ.

Hạ Như Sương ngồi ngay ngắn trên ghế, khuôn mặt nhã nhặn mang theo nụ cười dịu ngọt, lễ phép. Nàng ta đợi cho bên cạnh không còn ai mới dịu dàng lên tiếng: "Đã lâu Như Sương không đến thỉnh an Hoàng hậu tỷ tỷ. Mong Hoàng hậu tỷ tỷ bao dung cho muội muội."

"Mấy lễ nghi rườm rà, cứng nhắc đó cái nào có thể miễn thì miễn làm." Lộ Ánh Tịch miệng cười chúm chím, hỏi han nàng ta: "Sức khỏe muội muội vẫn tốt chứ?"

"Đa tạ Hoàng hậu tỷ tỷ quan tâm, sức khỏe muội muội vẫn ổn." Hạ Như Sương ngẩng đầu nhìn nàng, giọng nói ngọt ngào như mật rót vào tai: "Tỷ tỷ chớ trách Như Sương nói thẳng, mấy ngày gần đây Hoàng thượng liên tục quá bộ đến Trai cung. Như Sương thực sự rất lo lắng."

"Lo lắng chuyện gì?" Lộ Ánh Tịch tỏ vẻ khó hiểu hỏi lại nàng ta. Thời gian gần đây, bên phía Hạ Như Sương vẫn an phận thủ thường, dưỡng bệnh ở Bạch Lộ cung, cuối cùng là vì sao hôm nay lại muốn phá cửa ra ngoài?

"Tỷ tỷ từng giúp Như Sương, Như Sương sẽ ghi nhớ suốt đời không quên, nhất định đội ơn báo đáp." Hạ Như Sương đứng dậy cúi người hành lễ mới nói tiếp, "Không phải Như Sương khinh thường tỷ tỷ, chỉ có điều tỷ tỷ vào cung khá muộn, có lẽ không biết đến những chuyện đã xảy ra trước kia trong hậu cung này, cùng với tính tình của 'vị nào đó'."

"Bản cung quả thực không hiểu lắm, nếu muội muội không ngại có thể kể cho tỷ tỷ biết một ít?" Lộ Ánh Tịch dùng ánh mắt da diết nhìn nàng ta, chờ nàng ta nói.

"Tỷ tỷ đã không trách tội Như Sương nhiều chuyện, Như Sương sẽ nói hết những gì mình biết." Hạ Như Sương hơi chau đôi mày lá liễu, trong đôi mắt đẹp hiện lên tia u buồn, "Năm đó, Lâm Đức phi mang long thai, có lời đồn thổi rằng Hoàng thượng có ý định lập nàng ta làm Hoàng hậu. Nhưng không lâu sau thì xảy ra một chuyện kinh thiên động địa[1], đừng nói đến việc lập hậu, thậm chí Lâm Đức phi suýt chút nữa thì đầu rơi xuống đất."

[1] Kinh thiên động địa: nghĩa đen là long trời lở đất, nghĩa bóng là ám chỉ một việc gây ngạc nhiên tột độ, có tác động lớn đến tâm lý con người hoặc ám chỉ một chiến thắng oanh liệt.

"Rốt cuộc khi đó đã xảy ra chuyện gì?" Lộ Ánh Tịch không khỏi hiếu kỳ. Hoàng đế có đề cập qua chuyện này nhưng mỗi lần đều không nói rõ ngọn ngành.

"Lâm Đức phi có xuất thân là con nhà quan lớn, sống trong nhung lụa từ nhỏ, thân phận cao quý. Lúc nàng ta mới được gả vào hoàng cung liền được phong phi, nhận nhiều ưu ái và bổng lộc. Sau đó nàng ta lại sớm mang thai Hoàng tự, địa vị độc nhất vô nhị, vinh quang không ai sánh bằng." Hạ Như Sương dừng lại một chút, tặc lưỡi một cái rồi nói: "Đại khái câu châm ngôn 'Thịnh tất có suy' đã ứng lên người nàng ta. Khi trong cung mới bắt đầu lưu truyền nàng ta sẽ ngồi ở vị trí Hoàng hậu thì chuyện đáng tiếc đã xảy ra. Khi đó Như Sương vẫn chưa vào cung, những chuyện này là do một vài nhũ mẫu lớn tuổi đang bàn tán với nhau thì Như Sương vô tình nghe được." Nàng ta ngừng lại giây lát mới tiếp tục câu chuyện.

"Nghe đâu vài tháng trước khi Lâm Đức phi chuyển dạ, lời đồn đãi Lâm Đức phi tư thông với nam tử khác lan truyền khắp chốn hậu cung. Tin đồn đó cũng đến tai Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng anh minh, đương nhiên sẽ không tin những lời đồn nhảm vô căn cứ đó. Nhưng rồi có một đêm, Hoàng thượng đến tẩm cung của Lâm Đức phi, phát hiện phòng ngủ của nàng ta quả thực có cất giấu một nam tử. Lâm Đức phi cũng chính miệng thừa nhận nàng ta có tình cảm với nam tử kia, hơn nữa còn van xin Hoàng thượng cho nàng ta xuất cung."

"Thật vậy sao? Nam tử kia là ai?" Lộ Ánh Tịch không cách nào tin được, chẳng lẽ không phải do có người vu oan giá họa sao?

"Nghe nói là biểu huynh có họ hàng xa với nàng ta, còn là thanh mai trúc mã, đã lớn lên cùng nhau từ thuở bé. Thế nhưng, bên nhà gái gia thế hiển hách còn nhà trai gia cảnh nghèo hèn, đúng là khác nhau một trời một vực." Hạ Như Sương lại thở dài một hơi, "Ở trong mắt người ngoài, trong thiên hạ này Lâm Đức phi là nữ nhân vô cùng cao quý và hạnh phúc, nhưng mấy ai biết rằng nàng ta căn bản không cảm thấy hạnh phúc."

"Chỉ có người uống nước, mới biết nước nóng hay lạnh." Lộ Ánh Tịch cũng cảm thán, trầm mặc một lúc mới hỏi: "Sau đó làm sao? Thế Hoàng thượng có giáng tội xuống Lâm Đức phi và nam tử kia không?"

"Lâm Đức phi cầu xin không được, tự nguyện xin được uống rượu độc tạ tội, chỉ mong Hoàng thượng cho nam tử kia một con đường sống. Có lẽ khi đó Hoàng thượng nhất định đã phải đấu tranh rất dữ dội. Sau cùng, Hoàng thượng ém nhẹm chuyện này, muốn Lâm Đức phi yên tâm chờ sinh. Còn nam tử kia bị lưu đày đến phương Bắc xa xôi cùng cái lạnh thấu xương, vĩnh viễn không được quay lại kinh thành." Khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Như Sương biểu hiện chút xúc động và tiếc nuối.

"Thế nhưng, sự việc chưa dừng lại ở đó. Sau chuyện đó, Lâm Đức phi sầu não, không vui và dần dần trở nên gầy gò, ốm yếu. Hoàng thượng cũng không đến thăm nàng ta. Cho đến khi có 'vị nào đó' buông lời gièm pha với người, nói rằng đứa bé Lâm Đức phi mang trong người không phải long tự, thực ra là cốt nhục của tên nam tử kia. Hoàng thượng cũng không tin ngay, mà đi tìm Lâm Đức phi để chứng thực. Chẳng hiểu vì sao, Lâm Đức phi lại không hề có chút ý chí muốn sống, hoàn toàn không giải thích một câu, cam chịu để người khác ác ý hãm hại. Hoàng thượng quá tức giận, muốn tung một chưởng đánh chết Lâm Đức phi. Nhưng cuối cùng người cũng không nhẫn tâm ra tay. Tuy nhiên, thân thể Lâm Đức phi vốn gầy yếu, một chưởng kia của Hoàng thượng dù chưa chạm vào người nàng ta, nhưng chỉ là luồng không khí chuyển động theo cú chưởng cũng đủ khiến nàng ta chịu không nổi."

Lộ Ánh Tịch chăm chú lắng nghe, đôi lông mày nhíu lại. Nếu như chỉ là lời gièm pha, sự tình ắt hẳn không phát triển đến tình trạng bi thảm như vậy.

"Kế tiếp, Lâm Đức phi khó sinh, mong mỏi được gặp mặt Hoàng thượng lần cuối." Hạ Như Sương buồn rầu rủ mi mắt xuống, kể tiếp câu chuyện: "Hóa ra biểu hiện buông xuôi của Lâm Đức phi để mặc người ta dồn đến đường cùng, là do nàng ta cho rằng Hoàng thượng đã hạ mật chỉ. Cho nên trái tim nàng ta đã nguội lạnh, chỉ muốn nhanh chóng xuống hoàng tuyền. Lâm Đức phi sinh hạ công chúa xong, trước khi tắt thở nàng ta nói với Hoàng thượng rằng công chúa là huyết mạch hoàng thất. Tiểu công chúa lớn lên giống Hoàng thượng như đúc, vả lại sau lưng còn có một cái bớt y hệt. Điều đó chứng tỏ những lời Lâm Đức phi nói lúc hấp hối đều là sự thật."

Lộ Ánh Tịch không khỏi thở dài, trong lòng bao cảm xúc trào dâng. Hoàng đế cũng biết điều đó chứ? Hắn có biết bàn tay đen tối giật dây đằng sau là ai không? Nhưng người chết đi là một phi tử không còn trong sạch, hắn sao phải sẵn lòng lấy lại công bằng cho người đó?

"Tỷ tỷ." Hạ Như Sương trầm mặc một lúc mới khẽ gọi nàng, vả lại còn nói: "Lúc Lâm Đức phi qua đời, Hoàng thượng vốn định truy cứu đến cùng. Nhưng 'vị nào đó' có thủ đoạn quá lợi hại, tự mình đứng ra nhận hành vi phạm tội của mình. 'Vị nào đó' còn đến trước mặt Hoàng thượng, tự tay hủy đi khuôn mặt của chính mình, lại còn xin từ đó về sau sẽ ở mãi trong Trai cung để chuộc lại tội nghiệt đã gây ra."

Ánh mắt Lộ Ánh Tịch nhìn sâu vào ánh mắt Hạ Như Sương, thân thiết hỏi: "Như Sương muội muội, hôm nay ngươi nói cho ta biết tất cả những chuyện này. Phải chăng muốn nhắc nhở Bản cung nên cảnh giác?"

"Đúng vậy." Hạ Như Sương trịnh trọng gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc, thành khẩn.

"Cảm ơn tấm lòng của muội muội, Bản cung sẽ lưu ý." Lộ Ánh Tịch cười nhẹ với nàng ta, không cần phải nhiều lời nữa.

Hạ Như Sương có sở trường là quan sát nét mặt và lời nói của người khác. Nàng ta thấy Lộ Ánh Tịch có ý tiễn khách, liền thức thời đứng dậy, khuỵu gối một cái rồi lui ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch từ từ thu lại nụ cười trên môi, trong mắt phát ra tia sáng lạnh lẽo, đầy sát khí. Hạ Như Sương lựa chọn nương nhờ dưới trướng của nàng, đem mạng sống đặt cược bên phía nàng. Đồng nghĩa rằng nàng ta đánh cược Diêu Hiền phi sẽ thua. Nhưng đối với nàng, thắng hay thua không quan trọng. Nàng chỉ biết là nàng tuyệt đối không được giẫm lên vết xe đổ trước kia của Lâm Đức phi.

***

Sau khi hạ triều, Hoàng đế trở lại tẩm cung, bộ dạng mệt mỏi, lê bước đến nằm trên giường.

Lộ Ánh Tịch vẫn đứng bất động bên ô cửa sổ, nhìn về phía chân trời. Nếu hắn không bao che Diêu Hiền phi một cách mù quáng, thì nàng có thể thương lượng được với hắn, cho nàng chỉ tạm thời dọn vào sống ở lãnh cung không?

"Ánh Tịch, sang đây." Hoàng đế nhắm hờ hai mắt, điềm nhiên gọi nàng.

Nàng xoay người lại, chậm rãi đến bên chiếc giường nhỏ được đẽo từ ngọc, vẫn cung kính như thường lên tiếng: "Hoàng thượng có gì sai bảo?"

"Nàng ngồi xuống." Hoàng đế chỉ mép giường.

Nàng vâng lời ngồi xuống, lập tức phát hiện ý đồ đen tối của hắn. Cánh tay hắn quấn quanh eo thon của nàng, sau đó gối đầu lên đùi nàng.

"Hoàng thượng?" Nàng cúi đầu nhìn hắn.

“Trẫm đã hai ngày không ngủ ngon giấc, giờ buồn ngủ lắm.” Hoàng đế oán trách, giọng điệu như một đứa trẻ.

“Vậy Hoàng thượng ngủ một giấc trước đã? Khi nào tới giờ ăn tối, Thần thiếp sẽ gọi Hoàng thượng dậy.” Lộ Ánh Tịch nhúc nhích muốn đứng dậy liền bị hắn ôm chặt hơn.

“Trẫm muốn ngủ thế này.” Hoàng đế mở mắt ngóng trông nàng, đôi môi mỏng vẽ nên một nụ cười khoái chí cong cong.

“Thần thiếp sẽ bị tê chân.” Thoát không khỏi nên Lộ Ánh Tịch dứt khoát ngồi im bất động, “Hoàng thượng cũng sẽ bị mỏi cổ.”

“Nàng có biết thế nào là hương vị của tình yêu không?” Giống như Hoàng đế bị nàng làm cho dở khóc dở cười mà thở dài thườn thượt, “Trẫm muốn gần gũi với nàng, nhưng nàng luôn tìm cách trốn tránh.”

Lộ Ánh Tịch không mở miệng nói. Hiện tại nàng còn tâm trạng để tìm hiểu sự thú vị của tình yêu là gì sao?

“Nàng vẫn còn thiếu Trẫm một nụ hôn.” Hoàng đế lo lắng nhắc nhở, lời nói ẩn ý sâu xa, “Trẫm cũng không vội, để nàng trả nợ trước đã. Trẫm sẽ đợi nàng giải quyết xong hết mọi tâm sự của nàng rồi mới bàn đến chuyện tiếp theo.”

“Quả thực Thần thiếp có nỗi niềm riêng.” Lộ Ánh Tịch trả lời hết sức chân thành “Hơn nữa, cũng chỉ có Hoàng thượng mới có khả năng giúp Thần thiếp.”

“Sao hả?” Hoàng đế vùng trán nhíu lại, lo âu hỏi: “Trẫm đã lấy được thuốc giải, giúp nàng không sao rồi. Còn có việc gì quan trọng hơn mạng sống của nàng?”

“Có rất nhiều chuyện quan trọng hơn tính mạng của Thần thiếp.” Lộ Ánh Tịch làm lơ lời châm chích của hắn, thẳng thắn nói: “Quốc gia, tình thân, tình thầy trò, tất cả những thứ đó đều quan trọng hơn sinh mệnh của Thần thiếp rất nhiều. Thần thiếp là người như vậy. Và Thần thiếp tin rằng Hoàng thượng và Thần thiếp là cùng một loại người.”

“Mặc dù Trẫm cũng có thái phó[2], và sự việc đầu tiên học được đó là tôn sư trọng đạo. Nhưng Trẫm rất khó lòng hiểu được tình cảm sư đồ lại sâu sắc thế kia.” Giọng Hoàng đế vẫn thong dong như thường, nhưng mang chút trầm lắng. Hắn không có nghĩa vụ cứu Nam Cung Uyên, thậm chí hắn còn muốn giết chết y. Nhưng tựa hồ nàng lại nghĩ hắn có tấm lòng bao dung rộng lượng, sẽ đi cứu nam nhân nàng thích sao?

[2] Thái phó: một nghĩa là chức quan thuộc hàng tam phẩm, dưới thái sư và trên thái bảo, là trọng thần triều đình. Nghĩa khác là chỉ thầy giáo của Đông cung thái tử.

“Thử hỏi sống cùng nhau mười ba năm, làm sao tình cảm không sâu đậm được cơ chứ?” Lời nói của Lộ Ánh Tịch nhẹ tênh, cũng không quan tâm nàng có làm hắn khó chịu, lại từ tốn nói: “Hoàng thượng chẳng phải cũng là một người trọng tình trọng nghĩa sao? Tuy rằng nhìn bên ngoài như kẻ bạc tình nhưng thực tế cho tới bây giờ cũng chưa từng muốn tiêu diệt ai tận gốc. Đây là lòng nhân từ trời sinh của Hoàng thượng, Thần thiếp chỉ mong Hoàng thượng nhân từ thêm một lần.”

Hoàng đế giống như vừa bị đấm vừa được xoa, khẽ cười nhạt nói: “Tấm lòng Trẫm nhân từ sao? Nàng không cần giả vờ nịnh hót.”

Lộ Ánh Tịch không tranh cãi với hắn, tiếp tục nói chuyện của nàng: “Có người muốn Thần thiếp cúi đầu để lại vị trí Hoàng hậu, cái này không những muốn gây hấn với Thần thiếp, mà còn là hành động coi thường sự uy nghiêm của Hoàng thượng.”

“Thoái vị?” Hoàng đế nhíu mày, ánh mắt lạnh căm. Hiện tại hắn chẳng thèm để tâm phía sau chuyện này ẩn giấu bao nhiêu rối rắm. Hắn chỉ chú ý đến một chuyện duy nhất đó là nàng vì Nam Cung Uyên mà chấp nhận vứt bỏ mọi thứ!

“Dạ.” Lộ Ánh Tịch thỏ thẻ trả lời một tiếng, bộ dạng thấp thỏm dò hỏi: “Theo Hoàng thượng thấy thì Thần thiếp phải làm thế nào cho phải? Nếu là Thần thiếp, Hoàng thượng chấp nhận thỏa hiệp, hay là kiên quyết phản công?”

Hoàng đế ngồi thẳng dậy, đôi mắt bắn ra những tia sáng xanh lạnh buốt về phía nàng, trầm giọng nói: “Đừng vòng vo với Trẫm! Nói đi! Nàng muốn thế nào?”

“Thần thiếp muốn tạm thời sẽ dọn đến sống ở lãnh cung.” Lộ Ánh Tịch ôn nhu trả lời, phía sau còn có một câu nhắc đến thời gian chưa kịp nói đã bị hắn lạnh lùng cắt ngang.

“Đừng hòng! Trẫm tuyệt đối sẽ không cho phép!” Hoàng đế đứng bật dậy, phất tay áo kêu phạch một tiếng, dứt khoát bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 7: Đêm đẹp đến muộn

Hoàng đế không đi xa, chỉ tản bộ loanh quanh trong hậu viên. Sắc trời tối dần, màn đêm lên thay thế. Từng cơn gió thổi hiu hiu như muốn lay động nỗi phiền muộn không tên nơi đáy lòng.

Lộ Ánh Tịch theo chân Hoàng đế đến đây nhưng nàng chỉ dừng lại dưới mái vòm hậu viên, từ xa nhìn hắn. Hoàng đế thân hình cân đối, phong thái đĩnh đạc, thân mặc áo bào thêu rồng tôn quý, đầu đội vương miện vàng óng. Thoạt nhìn hắn như người của cõi tiên, vừa uy phong lẫm liệt, lại vừa cao ngạo, bất khuất.

"Nàng định nhìn trộm đến khi nào?" Hoàng đế bất thình lình xoay người lại, hờ hững trông về phía nàng.

"Hoàng thượng." Nàng hơi khuỵu gối để chào, sau đó ngẩng đầu đến gần Hoàng đế nhưng không mở miệng nói thêm điều gì. Nàng phải hùng hồn thuyết phục hắn? Nàng có thể một mực vào ở lãnh cung, nhưng mà không thể vứt bỏ Hậu vị. Việc phế hậu liên quan đến minh ước giữa hai nước, hơn nữa còn ảnh hưởng đến thế cuộc thiên hạ. Nếu hắn phế bỏ nàng, bất kể nội tình ra sao thì trong mắt con dân hai nước đều là hành vi ruồng bỏ minh ước. Trừ khi nàng thất trinh thất đức, phạm tội tày đình, và phải chiêu cáo cho khắp bàn dân thiên hạ được biết.

"Sao không nói gì? Không phải nàng đuổi theo Trẫm đến đây là muốn thuyết phục Trẫm sao?" Hoàng đế nhếch môi mỏng, vẻ mặt lạnh nhạt cùng khinh khỉnh.

Lộ Ánh Tịch cắn răng, mím chặt môi. Nàng chuyển ánh nhìn từ hắn qua hồ nước có hòn non bộ bên cạnh hắn. Tiếng nước chảy róc rách, trong veo, màu nước trong vắt tinh khiết. Bên trong có một con cá chép vảy rồng[1] màu đỏ sậm đang tung tăng bơi lội. Thực ra nàng cũng giống như chú cá được nuôi kia, chỉ có tự do trong phạm vi nhất định.

[1] Cá chép vảy rồng (Cryprinus carpiod): còn được gọi là cá koi, có hơn 1400 loại, là loại cá cảnh dễ nuôi, ăn tạp, nhiều màu sắc và được nhiều người yêu thích.

Hoàng đế thấy ánh mắt lơ đễnh của nàng, liền nhíu mày hỏi: "Con Ngư Nhạc Trì[2] này không ổn sao?"

[2] Ngư Nhạc Trì: Ngư: cá, Nhạc: Vui vẻ, Trì: Hồ, ao; tên Ngư Nhạc Trì có thể hiểu là một chú cá vui vẻ, yêu đời.

"Ngư Nhạc Trì?" Lộ Ánh Tịch mỉm cười, dời mắt nhìn hắn, "Cái tên rất hay. Người không phải là cá, làm sao biết cá có vui[3]. Cũng không biết được cá có nỗi khổ riêng."

[3] Câu này xuất phát từ câu chuyện sau. Khi Trang Tử và Huệ Tử đi dạo chơi trên cầu sông Hào. Trang Tử nói: "Cá du dạo chơi thong thả, đó là niềm vui của cá." Huệ Tử hỏi: "Anh không phải là cá, sao biết cá có vui?" Trang Tử đáp: "Anh không phải là tôi, sao biết tôi không biết niềm vui của cá?" Huệ Tử trả lời: "Tôi không phải là anh, không biết anh đã đành. Nhưng anh vốn không phải cá, thì hẳn là anh không biết được niềm vui của cá." Trang Tử đáp lại: "Xin nói lại từ đầu. Anh hỏi tôi 'Sao biết được cá có vui', thế là anh đã biết tôi biết mà hỏi tôi. Tôi thì biết điều đó trên sông Hào này." Câu này được hiểu là chỉ người trong cuộc mới hiểu rõ ràng, người ngoài cuộc chỉ phỏng đoán thôi.

"Nàng đang oán giận Trẫm?" Ánh mắt trầm lạnh của Hoàng đế đảo qua nàng.

"Thần thiếp không có ý đó." Lộ Ánh Tịch ngữ điệu êm ả, khẽ khàng diễn giải, "Mỗi người đều có chỗ khó nói, Thần thiếp cũng có và Hoàng thượng cũng vậy."

"Vậy sao? Nói như vậy, nàng sẽ không miễn cưỡng đòi hỏi nữa?" Hoàng đế quét mắt qua nàng bằng tia sáng lạnh lẽo, sắc mặt vô cảm.

"Hoàng thượng hiểu lầm ý của Thần thiếp rồi. Thần thiếp muốn diễn đạt rằng Hoàng thượng và Thần thiếp là phu thê, theo đúng lý nên chung hưởng vinh hoa phú quý và san sẻ hoạn nạn cùng nhau. Cho nên Thần thiếp mới muốn bàn bạc thẳng thắn với Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch nhìn hắn chăm chăm, chậm rãi nói: "Chuyện lần này, ai đúng ai sai, Thần thiếp không muốn tranh luận thêm nữa, chỉ hy vọng có thể dàn xếp trong hòa bình."

"Làm sao mới dàn xếp hòa bình?" Hoàng đế nhếch mép cười khẩy, ánh mắt cũng tăm tối hẳn đi.

Lộ Ánh Tịch nhìn xung quanh, xác định bốn phía đều không có ai mới mở miệng nói: "Chỉ cần nửa ngày thôi, để cho Thần thiếp cứu người ra thì mọi thứ lại trở về nguyên trạng."

Hoàng đế vỗ tay bôm bốp, cười lạnh: "Đúng là một kế hoạch hoàn hảo."

"Làm như vậy Hoàng thượng sẽ không bị bất kỳ tổn thất nào, mà Thần thiếp sẽ cảm kích Hoàng thượng suốt đời." Lộ Ánh Tịch nói lời nhã nhặn, thành khẩn, còn ánh mắt thiết tha.

"Trẫm cần sự cảm kích của nàng để làm gì?" Hoàng đế không chút xao động, giọng nói vẫn cứng rắn, "Nàng nói sao mà nhẹ nhàng, đơn giản quá. Nàng cho rằng việc phế hậu chỉ là một trò đùa trẻ con? Nếu Trẫm đã ban hạ thánh chỉ phế bỏ nàng, lẽ nào hôm sau lại nói với bàn dân thiên hạ là Trẫm viết nhầm chiếu thư? Hoang đường!"

"Không cần cả thiên hạ đều biết, chỉ cần một người tin là thật." Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn thẳng vào khuôn mặt cương nghị của hắn, "Thần thiếp sẽ dọn sang lãnh cung trước, rồi sau đó nếu Hoàng thượng sẵn lòng giúp đỡ, Thần thiếp biết chắc Hoàng thượng sẽ có cách làm cho người nọ tin là thật."

"Nàng muốn Trẫm lừa dối Lăng nhi? Bày đặt đem chiếu thư phế hậu đưa cho nàng ấy xem, sau đó thì tự mình xé hủy chiếu thư giả?" Hoàng đế cười rộ lên, bộ dạng khoái trá cười ngất, nhưng ánh mắt không hề chứa ý cười, những tia sáng lạnh căm bắn về phía nàng.

"Hoàng hậu của Trẫm có một trái tim bao dung, rộng lượng, trí tuệ hơn người. Chỉ tiếc hôm nay khả năng trời cho đó vẫn chưa được dùng vào đúng việc. Nếu như nàng thật sự thông minh, thì nàng phải biết rằng Trẫm không có nghĩa vụ giúp nàng. Nàng và Trẫm không phải phu thê chân chính, nàng dùng cái mũ này để áp đặt Trẫm chỉ phí công vô ích mà thôi."

"Nếu là phu thê chân chính thì được sao?" Lộ Ánh Tịch sẽ sàng hỏi, trái tim bắt đầu run rẩy. Nàng quá ti tiện, trong đầu chỉ hiện lên duy nhất một ý nghĩ muốn lấy chuyện đó để dụ dỗ hắn.

Hoàng đế nghe thế, ánh mắt càng thêm lạnh giá, như những lưỡi kiếm bằng băng xuyên thẳng về phía nàng. Nàng vì cứu một người nam nhân khác mà chấp nhận trao thân cho hắn. Cái này đối với hắn là sự sỉ nhục to lớn!

Lộ Ánh Tịch cắn chặt răng vào bờ môi, âm thầm hối hận. Nàng nói sai mất rồi. Nhưng thật ra nàng chỉ nghĩ rằng, trước sau gì nàng cũng là người của hắn, dây dưa mãi cũng chỉ là hoãn thi hành án mà thôi. Nếu như đã vậy, chi bằng nàng tận dụng triệt để.

Hai người đều im lặng không nói. Bầu không khí yên lặng, nặng nề. Băng và lửa trong đôi mắt Hoàng đế đang giao chiến kịch liệt, khuôn mặt phẫn nộ.

Nhưng qua một lúc, khóe miệng hắn nhếch lên, phát ra tiếng cười nho nhỏ nhưng kéo dài.

Lộ Ánh Tịch hoang mang nhìn hắn, thấy nụ cười trên môi hắn càng lúc càng rộng mở, tiếng cười càng to hơn, như không thể ngưng lại được.

"Trẫm quyết định sẽ giúp nàng!" Hắn không hề báo trước đột nhiên dứt cười, cất cao giọng nói.

"Sao ạ?" Lộ Ánh Tịch vô cùng kinh ngạc, trong lòng tràn ngập nghi ngờ. Mới vừa rồi hắn rõ ràng đã thông cảm, vì sao lại biến sắc trong nháy mắt?

"Cho đến nay, Trẫm luôn không muốn gượng ép nàng, đó là Trẫm thể hiện sự tôn trọng đối với nàng. Hôm nay chính nàng đã mở miệng đề nghị, cũng chính là nói nàng xem sự tôn trọng của Trẫm không đáng một xu. Vậy thì Trẫm cớ sao phải kiên trì vô ích như vậy?" Giọng Hoàng đế trầm thấp lạnh lùng, thái độ kiên định nói: "Sớm muộn nàng cũng là nữ nhân của Trẫm, chuyện này Trẫm dám khẳng định, chỉ là Trẫm thật không ngờ điều đó lại xảy ra dưới loại tình huống này."

Lộ Ánh Tịch sững sờ, đứng ngây tại chỗ. Nàng nhất thời xúc động nên buột miệng, vốn chỉ định dò hỏi thôi, không ngờ lại chọc tức hắn.

"Cái gì mà phong độ quân tử, cái gì mà khí phách kiêu hãnh, tất cả đều là hư vô nực cười." Hoàng đế lạnh lùng nói một câu, liếc xéo nàng một cái, rồi xoay người đưa lưng về phía nàng, ngông nghênh ra khỏi hậu viên.

***

Đêm đến, bầu trời như thể nứt ra, bắt đầu trút xuống một cơn mưa tầm tã. Khí trời oi bức hai ngày nay bị cơn mưa xua tan, nhưng cùng lúc nó cũng mang đến cho người ta tâm trạng ngổn ngang trăm mối, một nỗi buồn vu vơ.

Lộ Ánh Tịch bị bốn cung nữ bao quanh, hầu hạ nước tắm cho nàng. Chuyện long trọng như vậy đương nhiên là do Hoàng đế ra lệnh.

Đây là lần thứ hai nàng bước vào Hồ Bích Ngọc, nhưng không có tâm trạng thưởng thức vẻ đẹp nơi đây.

Nước hồ trong vắt, độ nóng vừa phải, mặt nước trải dài những cánh hoa mềm mại bồng bềnh. Các cung nữ nửa quỳ nửa ngồi bên thành hồ, múc nước gội đầu cho nàng, hương thơm tỏa ngát. Nàng như con rối bằng gỗ, để các nàng ấy làm tùy ý, đầu óc nàng là một khoảng trống mờ mịt.

Là tối nay sao? Nàng không có một lý do hợp lý nào để khước từ. Chính nàng chủ động đưa ra, làm sao có thể mở miệng đổi ý? Huống hồ sư phụ cũng không thể không cứu.

Thật ra thì nàng cũng đã từng có lúc thử tưởng tượng đến nam tử trong tương lai của nàng sẽ có bộ dạng ra sao, trong lúc tâm hồn triền miên giao hợp sẽ như thế nào.

Nàng vẫn luôn lấy sư phụ làm thước đo, cho rằng tình cảm nam nữ trong lúc đó hẳn là quyến luyến không rời, ấm áp chan hòa. Nếu nàng được gả cho sư phụ, nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc sao? Chắc chắn sẽ không có cảnh tranh đấu mọi lúc mọi nơi, nghi ngờ lẫn nhau; mà chỉ có một đời êm ả suôn sẻ cho đến tận cuối đời.

Thế nhưng người nàng lấy lại là Mộ Dung Thần Duệ, một nam nhân thâm trầm phức tạp. Hắn mang đến cho nàng hết cơn sóng này đến cơn sóng khác, những cơn sóng cuồn cuộn ập đến mang đầy nỗi sợ hãi. Muốn có một cuộc sống bình thản và đơn giản quả thực quá khó khăn.

Về chuyện tình cảm, nàng không dám nghĩ nhiều. Nàng sợ suy nghĩ nhiều quá sẽ đánh mất dũng khí ngẩng cao đầu đón nhận mọi thứ.

"Hoàng hậu nương nương, tóc của người vừa dài vừa suôn mượt, giống như dải lụa thượng đẳng." Giọng điệu ái mộ của cung nữ vang lên.

"Không những tóc mà làn da của nương nương cũng mềm mịn như da em bé." Một cung nữ khác cười nói, giọng nói vừa thèm muốn vừa a dua xu nịnh.

Lộ Ánh Tịch cười nhạt, chỉ mở miệng nói: "Tắm lâu váng đầu, tắm vậy đủ rồi. Các ngươi lui ra ngoài trước đi, Bản cung sẽ tự mặc quần áo."

"Vâng, thưa nương nương." Bốn cung nữ đồng loạt đứng lên, khuỵu gối hành lễ, nghe lời cất bước ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch trần truồng rẽ nước bước lên bờ hồ. Những giọt nước trên người nàng chảy dọc theo những đường cong lả lướt trên cơ thể, rất cuốn hút mê đắm lòng người.

Nàng đến bên chiếc giá áo chạm rồng được mạ vàng, vươn tay lấy khăn lau khô mái tóc ướt sũng. Nàng chưa kịp mặc quần áo thì đã nghe thấy tiếng chân đang đến gần.

Nàng nhìn lướt qua người đang đến, tâm thần hốt hoảng. Tay nàng hấp tấp vơ vội chiếc áo khoác ngoài mặc nhanh lên người, không kịp mặc áo lót bên trong.

"Tắm xong rồi sao?" Hoàng đế ung dung bước đến gần nàng, vẻ mặt nhàn hạ, không thể hiện đang vui hay buồn.

"Xong rồi, thưa Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch vô thức nắm chặt vạt áo. Nàng bắt đầu khẩn trương, không thể đè nén nỗi lo lắng, ngại ngùng trong lòng. Hoàng đế là muốn nàng tắm rửa sạch sẽ trước, bây giờ lại muốn thúc giục nàng quay lại long sàng trong tẩm cung của hắn hay sao?

"Nàng đang sợ sao?" Giọng Hoàng đế nhỏ nhẹ hỏi, bước về trước hai bước để đứng đối diện với nàng.

"Sợ chứ." Nàng nhỏ tiếng trả lời, khe khẽ như tiếng vo ve của muỗi, rất khó để nghe thấy.

"Nàng cho Trẫm biết, nàng mất thủ cung sa là do dược tính của thuốc quá mạnh, đó là sự thật sao?" Đôi mắt màu xanh đen sâu hút của Hoàng đế chăm chú nhìn nàng.

"Tốt." Hoàng đế khẽ cười, vươn tay ôm vòng eo thon gọn của nàng. Hắn chỉ kéo nhẹ một cái, nàng đã nằm trọn trong vòng tay của hắn.

"Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch vừa ngạc nhiên vừa ngờ vực nhìn hắn. Lẽ nào hắn muốn ở chỗ này…

"Trẫm muốn ngay tại đây." Hoàng đế như biết nàng đang suy nghĩ cái gì, đôi tay đang ôm chặt quanh người nàng tăng thêm lực, liền khiến nàng dán chặt vào người hắn.

Vì dính sát vào người hắn nên nàng có thể ngửi được mùi Long tiên hương thoảng thoảng trên cơ thể hắn đang len lỏi trong không khí. Toàn thân nàng cứng ngắc, mà trái tim bỗng đập loạn nhịp, thình thịch như trống bỏi.

Hoàng đế cúi đầu, ghé mặt vào hõm vai của nàng, hít vào mùi hương thơm ngát trên người nàng, thấp giọng khen ngợi: "Rất thơm."

Vì đầu hắn nghiêng sang một bên nên nàng không thể nhìn thấy biểu cảm cùng ánh mắt hắn. Cho dù nàng đã khẳng định điều đó nhưng trong lòng hắn vẫn ngấm ngầm chứa vài phần tâm địa hung ác. Nói cho cùng hắn vẫn là đế bụng, bất luận nàng vô tình hay hữu ý, đều là đang làm nhục hắn. Vào lúc này đây hắn sẽ không thèm quan tâm đến cảm nhận của nàng nữa mà ngừng tay giữa chừng. Nàng đã dám nói ra điều đó, thì nàng cũng nên nỗ lực chịu trách nhiệm với nó. Sở dĩ hắn chọn ở hồ tắm mà không phải trên long sàng chỉ vì nàng không xứng.

"Hoàng thượng, về lại tẩm cung… được không?" Lộ Ánh Tịch không biết suy nghĩ của hắn, chỉ muốn kéo dài thời gian một chút.

Nhưng Hoàng đế không để ý đến lời của nàng. Hắn khẽ cắn mút ở cổ nàng vài cái, rồi dần di chuyển lên trên, dùng lưỡi ve vuốt vành tai xinh xắn của nàng.

Lộ Ánh Tịch rùng mình theo bản năng, hai má nhất thời ửng hồng.

Hoàng đế nhận thấy vẻ lo sợ run lẩy bẩy của nàng, liền ngẩng đầu nhìn nàng.

"Hoàng thượng…" Nàng gọi nhỏ, đôi mắt sóng sánh ánh sáng như được che bởi một tầng hơi nước, càng thêm yêu kiều say đắm.

"Tên đã lên dây cung, sự thông minh và tài trí của nàng lúc này có tác dụng gì không?" Hoàng đế nhoẻn miệng cười, giọng điệu trêu chọc vui vẻ, "Trẫm thật muốn thử xem nàng sẽ dùng miệng lưỡi dẻo quẹo của mình thuyết phục Trẫm lùi bước ra sao?"

Lộ Ánh Tịch im lặng không nói, tâm tư hoảng loạn. Cho dù nàng thoát được lần này, nhưng lần sau thì sao?

"Nàng phải hiểu rằng, đúng là nàng muốn cứu Nam Cung Uyên nhưng đáy lòng nàng cũng không bài xích việc thân mật với Trẫm." Ánh mắt Hoàng đế trầm tối hẳn xuống. Thật ra không cần nàng trả lời, hắn cũng xác định được đáp án, cả hai cái đều đúng. Chỉ có điều hắn không rõ bên nào nặng bên nào nhẹ.

Lộ Ánh Tịch vẫn yên lặng không nói, chỉ ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hắn, cố gắng tự động viên bản thân không được sợ hãi, chùn bước. Nàng không muốn suy nghĩ nhiều đến ẩn ý trong lời hắn nói, cho dù nàng không còn chống cự đụng chạm của hắn như trước đây, nhưng cũng không có nghĩa là nàng chấp nhận hắn.

"Yêu Trẫm không tốt sao?" Hoàng đế đột nhiên hỏi một câu.

Nàng khựng lại nhìn hắn chốc lát, nhanh chóng mở miệng trả lời: "Không tốt."

"Nhà của thiên tử là nơi chốn phức tạp nhất trên đời này." Lộ Ánh Tịch rất thành thật nói, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng rất thánh thót rành mạch, "Bên trong tường thành cấm cung là nơi tràn ngập khói lửa chiến tranh vô hình. Nữ tử yêu Hoàng thượng phải cẩn thận từng bước, suốt đời sống trong lo sợ, cảnh

giác. Tình yêu như vậy quá cực khổ, đây là điểm thứ nhất. Hoàng thượng gánh vác trọng trách xã tắc trên vai, còn có chí lớn phải thực hiện. Nữ tử yêu Hoàng thượng và mong muốn được cầm tay sánh bước bên Hoàng thượng, muốn chia ngọt sẻ bùi với Hoàng thượng, còn phải cùng nhau giành thiên hạ với người. Tình yêu như vậy quá nặng nề, đây là điểm thứ hai. Hoàng thượng thân phận cao quý bậc nhất, hậu cung đương nhiên sẽ luôn tràn đầy. Nữ tử yêu Hoàng thượng phải chịu đựng cảnh chia sẻ phu quân với nhiều người khác. Tình yêu như vậy quá chua xót, đây là điểm thứ ba."

Hoàng đế nghe nàng nói một tràng dài, nhất thời không thốt nên lời. Những phân tích của nàng sắc bén nhưng chuẩn xác. Phía sau quyền thế vinh hoa nhất định gắn liền với sự hy sinh. Đa số nữ tử chỉ biết làm thế nào để bay lên vị trí cao sang phú quý hơn, mà không nghĩ đến cái giá phải trả rất lớn.

Sau một lúc lâu, hắn mới thở dài nói: "Ánh Tịch, tình yêu không phải là một cuộc mua bán, đừng cân đo đong đếm thiệt hơn như thế."

"Vâng." Lộ Ánh Tịch không phản bác. Không phải nàng không biết đạo lý này, cũng không phải bản tính trời sinh của nàng đã lý trí lãnh đạm. Mà bởi lúc này xiềng xích nặng trĩu, nàng không thở nổi nữa, cho nên nàng không dám làm bừa.

"Ánh Tịch, cuộc đời rất ngắn ngủi, thỉnh thoảng dung túng cho bản thân một chút cũng được mà?" Hoàng đế lại thở dài thườn thượt, đôi mắt sâu thẳm hiện lên vẻ thương tiếc bùi ngùi. Nàng mới mười tám tuổi, những thiếu nữ cùng tuổi với nàng đang trải qua quãng thời gian hồn nhiên rực rỡ nhất, còn nàng thì ngay cả quyền lợi được khát khao mơ mộng cũng bị đoạt mất.

"Một đêm tình có thể cho là tận hưởng lạc thú trước mắt?" Lộ Ánh Tịch mỉm cười, giả vờ thoải mái ngoẹo đầu sang một bên nhìn hắn.

"Miễn cưỡng cho là thế." Hoàng đế nói như rất bất đắc dĩ, mắt hiện ý cười vui vẻ. E rằng đến nàng vẫn chưa phát giác ra, "Một đêm tình" đã để lộ ra nỗi háo hức chân thật ẩn náu trong nội tâm của nàng.

Nghĩ đến điều đó, Hoàng đế không khỏi dùng ánh mắt dịu dàng hơn, ấm áp hơn nhìn nàng.

"Ánh Tịch, hãy thử mở rộng trái tim mình, dùng sự chân thành đối đãi với Trẫm, Trẫm cũng sẽ hồi đáp nàng như vậy." Hắn cúi đầu xuống, môi hắn gần như chạm vào môi nàng.

Đầu Lộ Ánh Tịch hơi ngửa ra sau, hai gò má phát sốt, trái tim lại bắt đầu đập liên hồi. Muốn bắt đầu sao?

Trong không khí như có hơi thở ám muội quẩn quanh. Đôi môi Hoàng đế từ tốn hạ xuống đôi môi mềm ngọt của nàng. Hắn bắt đầu tuần tự từ hôn nhẹ bên ngoài, rồi từ từ thâm nhập vào trong miệng nàng, dây dưa cắn mút lưỡi của nàng. Một tay vươn lên tháo xuống chiếc khăn đang quấn trên đầu nàng, mái tóc đen nhánh, suôn dài như thác nước lập tức được buông xõa xuống. Bàn tay hắn vẫn không dừng lại, tiếp tục cởi chiếc áo khoác ngoài duy nhất trên người nàng.

Cảnh xuân hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 8: Đêm đầu là thế

Rèm cửa sổ bằng lụa mỏng manh phất phơ nhẹ nhàng như làn khói, tiếng mưa rơi tí tách ngoài trời truyền loáng thoáng vào phòng.

Hoàng đế ăn vận quần áo chỉn chu, còn Lộ Ánh Tịch thì khỏa thân, không mảnh vải che chắn. Nàng đỏ mặt ngại ngùng, trán túa đầy mồ hôi. Nàng run rẩy nhưng vẫn cố đè nén nỗi sợ hãi tựa vào vòm ngực của hắn.

Hoàng đế lướt miệng đến vành tai Lộ Ánh Tịch, rồi chuyển sang cắn mút cổ nàng. Bàn tay hắn cũng phủ lên bầu ngực tròn trịa của nàng, nắn bóp liên hồi. Hắn cảm thấy bầu ngực của nàng là dành riêng cho hắn, vì thế mới nằm gọn trong lòng bàn tay hắn.

Hắn thở hắt một tiếng, phủ môi hôn nàng dịu dàng.

Lộ Ánh Tịch cứng đờ người đón nhận nụ hôn của hắn. Từng cơn lạnh phủ lên tấm lưng trần lộ ra ngoài của nàng, nhưng lòng nàng lại nóng như lửa đốt. Nàng đã không rõ đây là xấu hổ, là căm giận hay là đau thương. Nàng muốn trách hắn, oán sư phụ, nhưng nàng biết rõ mọi thứ đều do chính nàng lựa chọn, không ai ép buộc nàng lấy "sắc" làm điều kiện trao đổi. Tất cả những việc này đều do nàng tự làm, tự đẩy mình vào hoàn cảnh khó khăn.

Nụ hôn của Hoàng đế mỗi lúc một nồng nhiệt hơn, tựa như hắn đang nghiêm phạt vẻ đãng trí của nàng. Môi nàng bị hắn cắn mút đến đau nhức. Ý thức của nàng bỗng trở nên thanh tỉnh hơn. Hắn không sủng hạnh nàng ở tẩm cung, mà muốn ở Hồ Bích Ngọc, chẳng phải vì hắn giận nên muốn sỉ nhục nàng ư?

Hoàng đế phát hiện nàng phân tâm, tay hắn bóp mạnh ngực nàng ngầm cảnh cáo. Đồng thời, hắn lại sục lưỡi vào miệng nàng, quấn lấy lưỡi nàng.

Lộ Ánh Tịch bất giác nhắm nghiền mắt. Bản tính ngang ngược của hắn dường như rút hết sức lực và hơi thở của nàng, hai chân nàng bỗng mềm nhũn.

“Ánh Tịch.” Giọng hắn khàn khàn vẻ như cố gắng kiềm chế dục vọng. Hắn đột nhiên thả Lộ Ánh Tịch ra, lui về sau hai bước, rồi bình tĩnh nhìn nàng.

Mái tóc nàng đen nhánh, làn da nàng trắng mịn như tuyết, hai nụ hoa hồng run run trên ngực nàng, làm nàng đẹp không sao tả xiết. Nàng lúc này vừa toát lên vẻ đẹp hồn nhiên, lại ẩn chứa nét phong tình khó tả thành lời.

Một luồng khí nóng từ lòng bàn chân hắn đột nhiên nhảy tót lên bụng, khiến đôi mắt hắn u tối, nhuốm đầy ham muốn.

“Hoàng thượng?” Thanh âm của Lộ Ánh Tịch run rẩy, nàng kinh ngạc nhìn hắn. Hắn bằng lòng dừng lại? Nàng có thể mặc đồ vào? Nhưng việc của sư phụ sẽ giải quyết thế nào?

“Trẫm có một chuyện muốn hỏi nàng.” Hoàng đế cuộn tròn tay, lòng bàn tay hắn tựa hồ vẫn còn lưu lại xúc cảm tuyệt vời khi tiếp xúc với da thịt mịn màng của nàng.

“Xin Hoàng thượng hãy hỏi!” Lộ Ánh Tịch vòng tay ôm lấy mình, dồn nén nỗi xấu hổ trong lòng. Khi con người ở trạng thái khỏa thân, họ cũng như những con nhím bị nhổ gai sắc nhọn, mất hết vũ khí tự vệ, lâm vào nỗi khủng hoảng khác thường. Giống như nàng lúc này.

“Nàng có một chút tình cảm nào với Trẫm không?” Hoàng đế cố để giọng điệu của mình thật bình thản, nhưng lòng hắn lại sốt ruột vô cùng. Hắn không cách nào phớt lờ rằng hắn thật sự rất để tâm đến nàng, chưa từng có nữ nhân nào khiến hắn cảm thấy lưỡng lự và mâu thuẫn như nàng. Hắn chán ghét mình không dứt khoát, thậm chí còn hận bản thân đến tận lúc này vẫn còn quan tâm cảm nhận của nàng.

Đây là lần đầu tiên của hắn và nàng. Hắn không muốn để lại nuối tiếc cho nàng. Nàng đã từng nói, hoan ái giữa phu thê là việc đẹp nhất trên đời. Hắn muốn mang lại hồi ức tuyệt vời nhất cho nàng.

Lộ Ánh Tịch không trả lời ngay, nàng hơi nhướng mày.

“Một chút cũng không có?” Hoàng đế truy hỏi, ánh mắt hắn thoáng nôn nóng nhìn nàng.

“Không phải vậy.” Lộ Ánh Tịch nói khẽ khàng, nàng không biết phải nói thế nào. Nàng không dám đào sâu suy nghĩ, nhưng hình như nàng có một chút cảm giác với hắn? Nàng không hiểu cảm giác này là gì, ý nghĩa như thế nào? Hay là vì hắn đã được định sẵn là phu quân của nàng nên nàng mới vậy? Chuyện tình cảm rất phức tạp, nàng thấy nó còn khó hơn cả đọc hiểu sách lược binh pháp.

“Tốt!” Hoàng đế đáp mềm mỏng, đưa mắt ngóng nhìn nàng. Hắn nói tiếp, “Trẫm sẽ để nàng chọn lựa, nàng muốn đến Thần cung hay ở đây?”

Lộ Ánh Tịch nhíu mày, một lúc sau nàng đáp nhỏ, “Ở đây.” Hắn từng kể nàng hay, long sàng đó của hắn chưa bao giờ có nữ nhân ngủ qua. Dù nàng đã ngủ ở đó rất nhiều đêm, nhưng nó vẫn sạch sẽ, chưa hề nhuốm mùi mờ ám. Nếu đã vậy, nàng cũng muốn bảo lưu phần sạch sẽ đó đến cùng. Biết đâu một ngày nào đó, hắn sẽ tìm được người cùng hắn lưỡng tình tương duyệt[1] triền miên trên nó.

[1] Lưỡng tình tương duyệt: câu này quý ở từ ‘duyệt’ có thể hiểu đại ý là cả hai đều yêu nhau, điều quan trọng là ở từ yêu ấy, tâm đầu ý hợp.

Mắt Hoàng đế lóe tia u tối khó hiểu, vẻ như hắn hiểu thấu suy nghĩ của nàng. Giữa nàng và hắn vẫn chưa đạt đến mức độ đó ư? Vậy tạm thời hắn sẽ giữ lại long sàng đến khi có thời cơ thích hợp hơn.

Hắn giơ tay lấy khăn dài trên giá áo, trải lên mặt hồ bằng phẳng, rồi đi đến gần nàng. Hắn dịu dàng bồng Lộ Ánh Tịch, đặt nàng nằm lên tấm khăn trắng tinh khiết đó.

Tóc nàng tản ra như thác nước đẹp đẽ rung động lòng người, khiến người đối diện nhìn đến ngất ngây.

Ánh mắt hắn nóng hực như muốn đốt cháy nàng. Hắn thong thả cởi áo mình ra, nhưng thoắt cái đã xong. Thân thể hắn cao lớn hoàn mỹ như được chạm trổ từng đường nét, không chút tì vết hiện ra trước mặt nàng.

Lộ Ánh Tịch phát run. Nàng không dám nhìn lung tung chỗ khác, chỉ dừng mắt trên mặt hắn. Đôi mắt hắn sâu hun hút phản chiếu bóng hình nàng, như muốn khắc ghi giờ phút này mãi mãi.

“Ánh Tịch, nàng đừng sợ. Trẫm sẽ không làm hại nàng!” Hắn nhỏ nhẹ bên tai nàng, xoa dịu đi sự căng thẳng trong lòng nàng.

“Thật không?” Nàng nói lí nhí, tựa hồ đang tự hỏi bản thân mình.

“Trẫm sẽ nhẹ nhàng.” Lời nói của hắn chứa đầy mờ ám. Hoàng đế vừa dứt lời, liền cúi thấp đầu, đặt nụ hôn lên môi, gáy, rồi ngực nàng.

Lộ Ánh Tịch giật bắn người, suy nghĩ của nàng vừa yếu ớt vừa hỗn loạn. Nàng giơ tay muốn đẩy hắn ra, nhưng rồi lại ngừng giữa không trung.

Hoàng đế túm cổ tay Lộ Ánh Tịch, hắn nói bên tai nàng, “Ánh Tịch, nàng còn thiếu Trẫm một nụ hôn.” Hắn áp môi mình lên miệng nàng, nhưng hắn không hề tiếp tục, chờ nàng chủ động hôn hắn.

Thân thể hai người dán sát vào nhau. Hắn nằm đè lên người nàng, nắm giữ hết quyền chủ động. Lộ Ánh Tịch bỗng đẩy hắn nằm ngửa, xoay người nằm trên hắn, rồi vần vò môi hắn qua quýt. Nụ hôn của nàng ngây ngô, mấy lần va vào răng hắn, nhưng nàng vẫn không chịu thua. Tính tình bướng bỉnh của nàng trỗi dậy, nàng mặc kệ tất thảy, thỏa sức gặm nhấm môi hắn.

Hoàng đế cảm thấy môi lưỡi mình nhói đau, nhưng hắn chỉ bật cười, vòm ngực hắn rung động đụng chạm vào da thịt nàng. Hắn thích dáng vẻ nổi giận ương bướng của Lộ Ánh Tịch, trái ngược hoàn toàn với bộ dạng chững chạc thường ngày. Nàng như thế này mới phù hợp độ tuổi của mình.

Tiếng cười của hắn vang vọng vào tai nàng, hệt như cười nhạo vẻ ngây ngô không rành sự đời của nàng.

Nàng trút giận dữ lên miệng hắn. Chốc chốc nàng mút môi Hoàng đế, chốc chốc lại cắn môi hắn để thỏa cơn tức tối của mình.

Hoàng đế vừa đau vừa buồn cười, mắt hắn sáng trưng chứa đầy vui thích nhìn nàng.

Lộ Ánh Tịch vén tóc rủ trước mặt mình sang bên, nàng căm giận liếc hắn. Nàng đã không thể trốn tránh chuyện đêm nay, vậy thì nàng cũng muốn nắm quyền chủ động, không muốn nhẫn nhục chịu đựng.

"Nàng muốn giày vò Trẫm thế nào?" Hoàng đế cười ngắm nàng, ngữ khí của hắn đầy trêu tức. Hắn dứt khoát dang rộng hai tay, để nàng tha hồ ức hiếp hắn.

"Giày vò cho đến chết!" Nàng nghiến răng nói với hắn, lòng gan dạ bất chấp tất cả trỗi dậy từ tận nơi sâu thẳm trong tim nàng.

"Trẫm rất muốn thử một lần cho biết!" Hoàng đế nhếch mép gian xảo.

Lộ Ánh Tịch càng nhìn càng giận, nàng cúi gằm đầu cắn cổ hắn.

Hoàng đế hít sâu một hơi, nhưng vẫn không ngăn cản hành động ngang tàng của nàng. Lộ Ánh Tịch cắn mút từ cổ đến vòm ngực rộng lớn của hắn, khiến toàn thân hắn trải đầy dấu răng mơ hồ của nàng.

"Trẫm nghi ngờ không biết có phải nàng đầu thai từ loài động vật gặm nhấm nào đó không." Hoàng đế chòng ghẹo nàng, ánh mắt hắn rực cháy vẻ nguy hiểm.

Lộ Ánh Tịch hừ nhẹ, nàng tiếp tục cắn mạnh bả vai hắn. Cơ thể hắn rắn chắc, làm nàng cắn đến mỏi nhừ mới thả ra.

Hoàng đế nén đau, thoáng thấy vai mình hằn vết răng rớm máu. Xem ra vết cắn này của nàng sẽ lưu lại rất lâu trên da thịt hắn.

"Đánh dấu lên người Trẫm để tỏ chủ quyền?" Hắn cong môi cười, đáy mắt hắn tối tăm đến khó hiểu. Lộ Ánh Tịch còn chưa kịp phản bác thì hắn đã lật người, đặt nàng nằm dưới thân mình, "Đến phiên Trẫm đánh dấu!"

Lộ Ánh Tịch mím môi, quật cường nhìn hắn. Nàng hận bản thân, hận mình cắn hắn quá nhẹ. Nàng không hiểu tại sao, nàng chỉ cảm thấy mình có rất nhiều bất mãn với hắn chất chứa đã lâu, nàng cần trút hết ra ngoài.

Hoàng đế nhìn nàng, hắn cười cười, cúi đầu mút ngực nàng.

Lộ Ánh Tịch thở hắt ra. Hắn quá xấu xa! Hắn dám động đến nơi mẫn cảm nhất của nàng!

Hắn day day nụ hoa trên ngực nàng hồi lâu. Sau đó hắn ngước đầu quan sát Lộ Ánh Tịch, nói giọng than vãn, "Trẫm không nỡ 'cắn đứt' nơi này, nên hai ngày sau sẽ mất hết dấu vết." Hắn nói tiếp, "Nhưng không sao. Khi nào tan rồi, Trẫm sẽ bổ sung thêm."

Không để cho nàng có cơ hội nói, hắn lại si mê cúi xuống hôn môi nàng.

Nước ở Hồ Ngọc Bích nguội dần, nhưng nhiệt độ không khí lại tăng vọt theo hai thân thể đang quấn chặt lấy nhau.

Cả người nữ nhân mềm mại như hoa, còn tấm lưng nam nhân cường tráng ướt sũng mồ hôi.

Hai người luân phiên nhau thay đổi vị trí cho nhau, không người nào chịu thua, không người nào bằng lòng bị chinh phục.

©STENT

Đêm khuya, mưa đã tạnh.

Chiếc khăn lớn trắng tinh nằm cạnh bờ Hồ Ngọc Bích đã bị nhàu nhĩ, nhăn nhúm đến không nhìn ra hình dạng, bị vứt bỏ nằm chỏng chơ trên mặt đất.

Lộ Ánh Tịch ngâm mình trong dòng nước đã chuyển sang lạnh ngắt từ lâu. Khuôn mặt nàng không chút biểu cảm đau khổ, nhưng lại đứng bất động thẫn thờ.

Một lúc sau, nàng mới khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh như cũ, ra khỏi hồ nước mặc lại quần áo. Nàng để nguyên mái tóc dài rối tung còn ẩm ướt mà quay lại Thần cung.

Tẩm cung to lớn lại không có một tiếng động. Những chiếc đèn lồng treo ở bốn phía, ánh sáng màu cam tỏa ra từ đó chiếu ánh sáng lên nửa khuôn mặt lạnh lùng của Hoàng đế.

Hoàng đế đang ngồi dựa vào đầu giường trên long sàng. Thấy nàng đến gần, hắn liền mở miệng nói: "Phượng Tê cung đã sửa chữa xong, ngày mai nàng

trở về đó đi."

"Vâng, Hoàng thượng." Nàng thản nhiên trả lời, cố gắng xem nhẹ nỗi chua xót đang cuồn cuộn trong lòng. Đây là đêm đầu tiên của nàng, sau khi nhiệt tình bùng cháy thì chỉ còn lại đống tro tàn buốt giá.

"Cầm chén thuốc uống hết đi." Hắn chỉ tay đến chiếc bàn trà ở đầu giường, giọng nói lạnh lẽo tuyệt tình.

"Vâng, Hoàng thượng." Nàng vẫn chỉ nói ba tiếng này. Tay nâng chén thuốc uống cạn một hơi. Đây là thuốc tránh thai, nàng đương nhiên biết rõ. Nhưng theo quy tắc hậu cung, sau khi trời sáng những phi tần được sủng hạnh mới phải uống nó, mà bây giờ nàng là trường hợp đặc biệt.

"Có phải có chuyện phải nói rõ với Trẫm không?" Hoàng đế dùng ánh mắt lạnh giá liếc nhìn nàng.

Lộ Ánh Tịch lắc đầu, nhẹ nhàng nhếch môi tự chê cười chính bản thân mình.

"Như vậy, nàng thừa nhận đã lừa dối Trẫm?" Giọng Hoàng đế đã như băng tuyết, ánh nhìn trong nháy mắt đã đóng thành băng.

"Thần thiếp không có lừa dối Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch đứng trước long sàng, lưng thẳng tắp như thân bút lông. Giữa hai chân nàng vẫn còn lưu lại đau đớn, có thể chiếm giữ người nàng nhưng lại nghi ngờ trinh tiết của nàng. Thật nực cười!

"Nàng muốn Trẫm tin tưởng nàng thế nào?" Sắc mặt Hoàng đế căng cứng, cũng không giữ được vẻ đạo mạo bình tĩnh nữa, hai bên thái dương hằn gân xanh, "Từ đầu nàng đã không có thủ cung sa, mà hôm nay lại…"

Hắn nghiến răng, đôi mắt phừng phừng phẫn nộ.

"Không có lạc hồng." Nàng thay hắn nói hết câu, trào phúng nói tiếp: "Thần thiếp không trách Hoàng thượng đã không tin. Ông trời trêu ngươi, oán thán cũng vậy thôi." Đừng nói là hắn, ngay cả nàng cũng hết sức bất ngờ. Vì sao nàng không có lạc hồng? Vì sao số kiếp nàng phải chịu không giống với những người khác? Nàng luôn cho rằng trời xanh luôn công bằng, nhưng giờ đây nàng chỉ thấy ông trời sao quá bất công!

"Trước kia nàng nói là vì chữa bệnh tim nên mới mất đi thủ cung sa. Nhưng sự thật thì sao? Trẫm tận mắt chứng kiến, sự thật không giống những gì nàng đã khẳng định!" Hoàng đế nhìn nàng chằm chặp, ánh mắt như lưỡi dao sắc nhọn xẹt qua khuôn mặt trong trắng thuần khiết của nàng. "Ánh Tịch, nếu nàng là Trẫm, nàng sẽ làm thế nào?"

Hắn vẫn còn điều khiển được bản thân, cố gắng đè nén lửa giận đang cuộn trào mãnh liệt trong lồng ngực, chỉ chực bùng phát ra ngoài. Hai tay hắn nắm chặt thành quyền, hiện rõ những khớp xương trắng bệch.

"Thần thiếp cũng sẽ không tin." Lộ Ánh Tịch dùng thái độ bình thản tự nhiên, không biện bạch cho bản thân, chỉ nói: "Thần thiếp từng nói, Hoàng thượng và Thần thiếp là cùng một dạng người, lúc nào cũng mang lòng hoài nghi rất nặng. Cho nên Thần thiếp hiểu được suy nghĩ của Hoàng thượng vào lúc này."

Những lời này đến tai Hoàng đế cứ như lời nói mỉa mai, như mũi kim nhọn đâm thẳng vào trái tim làm hắn đau nhói. Hắn dằn nén cơn giận không được, bỗng tung một chưởng lên tấm ván đầu giường! Tấm ván gỗ chắc dày và cứng bị hắn đập mạnh một phát, vang lên một tiếng bộp run run chấn động. Có thể thấy hắn đã dồn sức ra sao!

"Lộ Ánh Tịch!" Hắn hét to, khuôn mặt tuấn tú đã tái xanh, "Ngươi lập tức biến khỏi mắt Trẫm! Long sàng của Trẫm ngươi không có tư cách nằm! Cút về Phượng Tê cung ngay lập tức!"

"Vâng, Hoàng thượng!" Nàng dùng lời lẽ kính cẩn nhất, khom thấp người cúi chào rồi xoay người rời khỏi. Cho dù tài hùng biện của nàng thiên biến vạn hóa ra sao, thì đối với chuyện hôm nay nàng cũng không thể nói gì hơn, không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh sự trong sạch của nàng. Nếu nàng ở đây để bị hắn truy hỏi và lăng nhục, chi bằng ở một mình để suy ngẫm. Giữa nàng và hắn vốn đã tồn tại nhiều nghi kị, sự kiện hôm nay càng làm mất đi sự tín nhiệm vốn đã lung lay từ lâu.

Hoàng đế dõi theo bóng lưng của nàng, đôi mắt trợn trừng như muốn nổ tung, còn muốn xuyên thủng người nàng để nhìn xem nàng đang nghĩ gì. Nàng lại dửng dưng như vậy! Ngay cả giải thích, cả phân trần cũng không thèm làm! Thân mật triền miên mới lúc trước đối với nàng mà nói dường như không có chút ý nghĩa nào! Ngược lại, hắn lại khắc sâu cái cảm giác vui sướng chạy đến mọi tế bào trong cơ thể, vẫn nhớ rõ hắn không có cách nào kháng cự sự hấp dẫn chết người nàng mang đến cho hắn. Hắn trầm luân trong cảm giác ngây ngất. Thậm chí, trong suốt cuộc tình hắn hoàn toàn không phát hiện điểm bất thường. Cho đến khi tình cảm mãnh liệt dần thoái lui, khi thần trí hắn dần tỉnh táo, hắn mới phát hiện nàng không có lạc hồng!

Hắn không còn là chàng thiếu niên ngây ngô không hiểu chuyện nam nữ. Hắn cũng từng nghe nhũ mẫu nói qua, có một số ít nữ tử bẩm sinh đã không có lạc hồng. Thế nhưng những tú nữ có thể vào cung đều phải trải qua việc kiểm tra nghiêm ngặt. Hắn chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy. Chỉ có duy nhất Lộ Ánh Tịch vì minh ước liên minh mà được hưởng đặc quyền. Lúc đầu hắn cũng không quá bận tâm, cho dù trước đó đã thấy nàng không có thủ cung sa trên cánh tay, hắn cũng không cảm thấy tức giận, không một chút căm ghét. Nhưng hiện tại, hắn vừa đau đớn vừa oán hận.

Lộ Ánh Tịch ra khỏi Thần cung, không sai người chuẩn bị kiệu. Nàng thẫn thờ bước dưới màn đêm ẩm ướt, mỗi bước chân đều vô cùng thong dong chậm chạp. Từng bước từng bước giẫm lên những vũng nước còn đọng lại trên mặt đất.

Cơn gió sau mưa mang theo hơi lạnh ẩm thấp, thổi qua mái tóc còn chưa khô của nàng càng khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo. Nàng hơi rùng mình co người lại, hai tay ôm lấy trước ngực. Nhưng gương mặt thanh tú của nàng không thay đổi, vẫn trầm tĩnh, im ắng như từ lúc bước ra khỏi Thần cung.

Nàng đi từng bước về phía lãnh cung.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 9: Hồi ức về lãnh cung

Chốn này là lãnh cung. Nơi quanh năm cô tịch tăm tối, lạnh lẽo như Quỷ Vực[1].

[1] Quỷ Vực: theo truyền thuyết Trung Quốc cổ đại, con người sau khi chết sẽ biến thành ma quỷ, tồn tại ở nơi gọi là Quỷ Vực, là thế giới của âm hồn ma quỷ.

Lộ Ánh Tịch từ từ đẩy cánh cửa nặng trĩu để bước vào trong. Tên thị vệ đứng canh gác không dám cản nàng, chỉ kính cẩn bám theo gót chân nàng.

"Ngươi lui ra ngoài đi." Nàng quay lưng về phía tên thị vệ, bình thản ra lệnh.

Tên thị vệ lưỡng lự không quyết một lúc, nhưng cuối cùng cũng cung kính dâng lên chiếc đèn lồng trao cho nàng, sau đó mới lui ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch cầm chiếc đèn lồng trên tay đi dạo xung quanh lãnh cung. Lãnh cung này vừa mới được tu sửa, nhưng nó vẫn âm u tĩnh mịch như cũ. Nơi đây không có một chút hơi người, không một ngọn đèn dầu le lói nào. Nó giống như một tòa thành trống không vì vừa trải qua một trận đánh cướp kinh hoàng.

Không gian hoang vắng khiến người ta có cảm giác sợ hãi, cả người nàng phát run.

Nàng đi qua tiền điện vắng vẻ, lại bước dọc theo một hành lang dài gấp khúc mới đến được vườn hoa trước tẩm cung. Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười nhạt nhìn quanh. Thật ra ở đây rất tốt, mặc dù hơi u ám quạnh vắng, nhưng lại rất thanh tịnh và nhất là không có phân tranh.

Lúc còn thơ bé, nàng cũng từng rất hiếu kỳ không biết lãnh cung trông như thế nào. Có một hôm nàng len lén chạy đi xem trộm. Nàng trèo lên tường thành lãnh cung đã cũ kỹ loang lổ, liếc ngang liếc dọc thế nào lại trượt chân rơi thẳng xuống đất. Sau đó nàng có kể chuyện này cho sư phụ nghe, ánh mắt sư phụ bỗng chốc trở nên thương xót, giống như lúc đó người đã thấy trước tương lai nàng cũng sẽ trở thành một nữ nhân đáng thương chết dần chết mòn trong thâm cung.

Lãnh cung ở Ô Quốc không giống Ưu Cung này, ở đó vô cùng rách nát, hoang phế, có thể nói cả trăm năm chưa từng được tu sửa cũng không ngoa. Ở đó có khoảng bốn hay năm vị phế phi sinh sống. Trong đó có một người đã năm mươi tuổi và từng là phi tử của hoàng tổ phụ. Ngày ấy nàng năm sấp trên đầu tường đã nhìn thấy vị lão thái phi kia.

Lão thái phi kia mặc một bộ váy áo nhàu nát, rách rưới màu đỏ tươi, chắc hẳn nó đã cũ lắm rồi. Mái tóc của bà đã bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn, nhìn qua cứ tưởng bà đã bảy tám chục tuổi. Thế nhưng phong thái đi đứng của bà khoan thai với sống lưng thẳng tắp, đầu ngẩng cao, cánh tay buông lỏng hai bên. Thần thái của bà vẫn rất tao nhã, quý phái.

Nhưng điều kỳ lạ chính là bà luôn lẩm bẩm một mình, khi thì cúi lạy hành lễ, lúc lại oai phong quát tháo. Đáng sợ nhất là bà ngồi bên một gốc cây dương, nghiêng đầu dựa vai vào thân cây, vẻ mặt nũng nịu cùng ánh mắt mơ màng. Bà tâm sự nỉ non với thân cây.

Lộ Ánh Tịch tìm một chỗ trên lan can hành lang ngồi xuống, nàng ngẩng đầu thở dài. Vị thái phi bị phế truất kia đã bị giam cầm trong lãnh cung ba mươi năm. Từng ấy năm bà chưa từng hít thở không khí bên ngoài phòng giam vô hình đó. Nếu bà không tự tìm cách giãi bày tâm tư, nỗi khao khát thầm kín, thử hỏi làm sao không sớm phát điên? Mặc dù nữ tử trong chốn hậu cung đều có lòng dạ hiểm ác, đáng trách nhưng cũng có một mặt đáng thương.

Cơn gió thổi qua người nàng, làm ánh nến trong chiếc đèn chập chờn chực tắt.

Lộ Ánh Tịch bỗng đứng bật dậy, quát to: "Ai đó?"

Một thân hình ốm cao đi ra từ chỗ tối ở cuối hành lang. Bóng dáng đó từ từ đến gần nàng, còn nàng dần dần hóa đá.

"Sư phụ?" Nàng không dám tin chỉ gọi nhỏ, nhất thời không biết là vui hay buồn.

Người kia càng đến gần thì khuôn mặt anh tuấn càng hiện rõ dưới ánh đèn. Đôi mắt đen huyền, dịu dàng như ngọc cùng khuôn mặt tươi sáng bàng quan, không có chút khác biệt nào so với lúc trước.

"Sư phụ! Sao người lại ở đây?" Một lúc sau Lộ Ánh Tịch mới hoàn hồn, ngạc nhiên hỏi.

"Đương nhiên là sau khi ngươi đến Tu La Môn lần trước, ta đã ở đây chờ ngươi." Nam Cung Uyên cười nhã nhặn, cứ như y hoàn toàn không biết rằng những lời y nói đã khiến nàng kinh ngạc đến bàng hoàng.

"Vậy nói cách khác người…" Lộ Ánh Tịch trợn trừng mắt, con giận sôi sục đem những lời muốn nói ách tại cổ họng, muốn nuốt xuống cũng không trôi.

"Ánh Tịch, ngươi có biết ngươi càng ngày càng ngu ngốc?" Ánh mắt Nam Cung Uyên tối đi, nghiêm giọng nói: "Chỉ là thuốc mê là có thể khống chế được sư phụ sao?"

"Không phải sư phụ tự nguyện dâng hai tay chịu trói sao?" Lộ Ánh Tịch hỏi ngược lại, từng cơn khí lạnh chiếm giữ toàn thân đã đông cứng của nàng.

"Đúng vậy. Nhưng ta lại không ngờ Lăng nhi lại dùng ta đối phó với ngươi." Nam Cung Uyên nhìn nàng chăm chú, con ngươi trong đôi mắt như hai viên ngọc trai đen lóe lên tia sáng nhưng ngay lập tức lại trầm tối. "Ta nằm trong quan tài nghe được cuộc nói chuyện của ngươi với người của Tu La Môn, biết ngươi sẽ vào lãnh cung ở nên muốn tương kế tựu kế. Nhưng ta thật không ngờ ngươi lại xuẩn ngốc đến vậy."

"Sư phụ mắng Ánh Tịch ngu xuẩn, không biết con có thể rửa tai lắng nghe cao kiến của sư phụ?" Lộ Ánh Tịch bật cười, thanh âm trong trẻo nhưng ấm ức, khóe mắt ngân ngấn nước mắt, lòng quặn thắt rỉ máu. Nàng đã sớm hối hận, đã sớm biết bản thân ngu dại, trong hoàn cảnh như vậy lại dâng hiến bản thân cho Mộ Dung Thần Duệ. Trên hết nàng dù thế nào cũng không ngờ sư phụ lại đâm một nhát trí mạng ngay trái tim của nàng.

Nam Cung Uyên chìm trong yên lặng, vầng trán cau lại dần dần giãn ra, chỉ còn lại vẻ đau đớn khuôn nguôi nơi đáy mắt. Y đã tính toán trăm phương ngàn kế. Y chỉ muốn lợi dụng thời cơ để đưa nàng vào lãnh cung ở tạm nhằm tránh một kiếp nạn sắp xảy ra, nhưng không lường trước được vì cứu y mà nàng phải cùng Hoàng đế…

Mặc dù mọi chuyện xảy ra ở Hồ Bích Ngọc y không tận mắt chứng kiến, nhưng với thính giác cực nhạy của mình, dù ở khá xa y vẫn có thể nghe thấy tất cả. Ngay tại khoảnh khắc đó, y muốn bất chấp hậu quả mà xuất hiện ngăn cản. Cuối cùng lý trí đã chiến thắng tâm tình kích động. Trái tim y dường như chảy máu không ngừng, một vết thương không nhìn thấy miệng nhưng y rất đau, rất rất đau. Có lẽ là vết thương nhức nhối suốt cuộc đời y.

Thay vì y trách nàng không bằng y trách chính bản thân, hận chính mình. Y từng chút một đẩy nàng ra xa, giờ đây nàng đã ở rất xa tầm tay của y…

"Sao sư phụ lại lừa Ánh Tịch?" Lộ Ánh Tịch thu lại nụ cười gượng trên môi, ngẩng đầu nhìn thẳng vào y.

"Trong cung sắp xảy ra một chuyện lớn, nếu ngươi chờ ở lãnh cung thì có thể tránh một kiếp nạn." Giọng Nam Cung Uyên bình thản, đôi mắt đen trong veo bình lặng.

"Chuyện lớn thế nào? Sư phụ cho rằng Ánh Tịch không có năng lực tự vệ? Nên cần phải lấy cách thức mờ ám vằn vèo thế này để cứu Ánh Tịch phải không?" Ánh mắt nàng lành lạnh, giọng nói hung hăng.

"Đúng vậy, ta cho rằng ngươi không có cách tự bảo vệ bản thân." Nam Cung Uyên thản nhiên nhìn nàng, cố giấu đi nỗi buồn đang chấp chới trong lòng. Cho đến nay, y vẫn luôn cho rằng cách thức của y không hề sai. Y muốn bảo vệ nàng, không phải vì nàng không có bản lĩnh tự vệ mà điều đó xuất phát từ sự quan tâm lo lắng thật tâm của y, khó lòng bắt y nhắm mắt ngó lơ cho được. Thế nhưng hiện tại, y lại bắt đầu hoài nghi chính mình. Phải chăng y đã sai? Có phải y đã vô tình thao túng vận mệnh của nàng?

Lộ Ánh Tịch nở nụ cười cay đắng.

Sau một lúc im lặng, Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nói rành mạch: "Sư phụ, Ánh Tịch không tin vào số phận. Con người có thể tự giải thoát chính mình, không cần phải dựa vào thiên cơ, càng không cần phải trốn trách kiếp nạn. Ánh Tịch quyết định sẽ quay về Phượng Tê cung, sẽ không đến đây ở, cũng sẽ không từ bỏ Hậu vị."

"Ánh Tịch, ngươi đừng hành động tùy tiện." Giọng nói Nam Cung Uyên ấm áp, lại mang chút bất lực. Nửa cuộc đời y đã thờ phụng thiên mệnh, còn trong mắt nàng nó chẳng là gì. Nhưng đó mới chính là nàng, sao hắn có thể đem tín ngưỡng của mình áp đặt lên người nàng được?

"Bất kể tương lai có tai họa nào giáng xuống, Ánh Tịch luôn tin rằng mọi chuyện đều phụ thuộc vào con người. Nếu sức người nhỏ bé không cách nào xoay chuyển Càn Khôn, thì chí ít cũng phải dũng cảm đối mặt, dốc hết toàn lực, như vậy cũng đủ rồi." Nhìn qua Lộ Ánh Tịch vô cùng tự nhiên, thực ra nội tâm tràn đầy bi thương và chua xót. Mộ Dung Thần Duệ không tin nàng, sư phụ cũng không tin nàng, căn bản trên đời này không có ai tin tưởng nàng. Chuyện lạc hồng nàng không có cách nào chứng minh, nhưng chí ít nàng có thể chứng minh cho sư phụ thấy một điều, nàng không cần biết trước tai họa nhưng vẫn có thể vượt qua số kiếp.

Nam Cung Uyên nhìn nàng chằm chặp hồi lâu, miễn cưỡng cười gượng gạo, chỉ nói bốn chữ: "Cẩn thận mọi việc." Cái giá phải trả cho lần này lớn như vậy, có phải ông trời đang trừng phạt y vì đã toan tính hòng thay đổi số trời đã định? Vốn dĩ y cũng không hy vọng viển vông, dù giữa nàng và Hoàng đế trong sạch như nước. Nhưng cho đến khi chuyện đó thực sự phát sinh, y mới nhận ra bản thân lại đớn đau tận xương tủy như vậy. Thì ra y rất yêu nàng, yêu sâu đậm đến mức ngay cả y cũng không ngờ đến.

Màn đêm đen tối bao trùm bầu không khí lạnh vắng. Hai người đều chìm trong sự trầm mặc của bản thân, làm tăng thêm bứt rứt khó chịu cho cả hai.

"Sư phụ, vì sao Diêu Hiền phi hận người?" Lộ Ánh Tịch khẽ hỏi, nhất quyết nén chặt hết thảy ưu tư đang cuồn cuộn xuống đáy lòng.

"Lúc ta còn quấn tã đã bị sư tôn Huyền môn ẵm đi. Về lâu về dài ta đều nghĩ mình là trẻ mồ côi, mãi cho đến vài năm trước ta mới biết rõ thân thế của bản thân." Biểu cảm trên mặt Nam Cung Uyên không khác mấy, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, hờ hững nói tiếp: "Lúc đầu Huyền môn và Tu La Môn là bằng hữu có quen biết qua lại, cũng chính vì thế mà khi ta vừa mới chào đời thì sư tôn đã bồng ta đi mất. Sư tôn phát hiện bát tự[2] của ta khác hẳn với người thường, vả lại gân cốt đặc biệt nên liền lén mang ta đi."

[2] Bát tự: là tám chữ giờ, ngày, tháng, năm sinh theo Thiên can và Địa chi, là một cách xem số mệnh. Người xưa cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con

người được sinh ra đều bị Thiên can và Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người.

"Trộm trẻ sơ sinh?" Lộ Ánh Tịch không khỏi nhíu mày. Nàng cũng được tính là một đệ tử Huyền môn, nhưng không biết sư tôn lại là nhân vật như vậy.

"Sư tôn say mê với sự huyền bí của thuật kỳ môn đến mức gàn dở. Người nói với ta rằng ta là một kỳ tài Huyền môn trăm năm khó gặp." Nam Cung Uyên nhìn vòm trời xa xăm không ánh sao, nàng chỉ nhìn thấy một bên mặt hiện vẻ cô quạnh.

"Khoảng hơn chục năm trước, Tu La Môn không ngừng quấy rối và ám sát rất nhiều đệ tử Huyền môn. Ta không rõ nguyên do vì đâu, sư phụ cũng một mực không chịu nói vướng mắc của hai phái. Về sau tình hình ngày càng nghiêm trọng, sư phụ chỉ phòng thủ chứ không phản công, bên phía Tu La Môn sử dụng thủ đoạn càng thêm tàn nhẫn. Huyền môn dần dần lụn bại, sau đó biệt tích giang hồ. Sư tôn không muốn ta bị mai một tài năng ở núi rừng, muốn ta tự tiến cử vào hoàng cung. Hơn nữa còn nói, hơn mười năm sau thiên hạ sẽ đại loạn, người hy vọng ta có thể cứu bách tính khỏi khói lửa chiến tranh. Sư tôn quả thực đánh giá ta quá cao rồi."

Hắn cười giễu, lại nói tiếp: "Về sau này, phân nửa thời gian của ta sống ở trong cung, còn lại đều dành thời gian cho việc ngao du đó đây. Khi ở ngoài, ta trùng hợp gặp một tiểu cô nương, nàng nói phụ thân của nàng bị bệnh nặng, thuốc và châm cứu cũng vô dụng. Ta liền nhận lời theo nàng ta về nhà để chuẩn bệnh cho phụ thân nàng ta."

Y ngừng lại một chút rồi tiếp tục dùng giọng đều đều kể chuyện, "Bệnh tình của ông ta quả thật nghiêm trọng, nhưng vẫn có cách xoay chuyển. Thế nhưng ta không cứu ông ta ngay, bởi vì ta cảm thấy ngôi nhà này không tầm thường. Bên trong ngôi nhà bày bố trận pháp, oán khí rất nặng. Ta viện cớ muốn ra ngoài tìm thảo dược để âm thầm điều tra thân phận của bọn họ. Hóa ra người bị bệnh là môn chủ Tu La Môn. Ta nhớ đến những sư huynh đệ Huyền môn phải chết thảm dưới tay họ, liền nhẫn tâm không cứu ông ta mà tìm đường vòng vèo về cung. Sau đó mấy ngày, lòng ta vẫn phập phồng bất an. Cuối cùng ta cũng đầu hàng lương tâm, chạy thẳng đến đó thì cô nương kia lạnh lùng nhìn ta, chỉ nói với ta đúng bốn chữ 'hung thủ giết người'."

"Cô nương kia bây giờ là Diêu Hiền phi?" Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng hỏi.

Nam Cung Uyên gật đầu, giọng nói đau thương: "Vì chuyện này, ta thẹn với lòng mình nên đi tìm sư tôn, hy vọng người có thể khuyên giải. Nhưng mà do đó ta biết được thân thế của ta."

"Sư phụ, cái này không phải lỗi của người, đây là chuyện trời xui đất khiến, ngoài ý muốn mà thôi." Lộ Ánh Tịch dịu dàng an ủi.

Dường như Nam Cung Uyên không nghe lọt tai những điều nàng nói, vẫn kể tiếp: "Sau đó ta đi tìm Lăng nhi, quỳ gối cúi đầu chịu tội. Tính tình nàng ấy ương ngạnh không chịu tha thứ, nàng ấy muốn ta nợ máu phải trả bằng máu. Nàng ấy dùng dao găm đâm từng nhát từng nhát lên người ta. Nàng ấy còn nói muốn lấy hết máu trong người ta ra vì ta không xứng là người của Diêu gia. Vì mất máu quá nhiều mà ta rơi vào trạng thái hôn mê, trong khoảng không mơ mơ màng màng ta cảm thấy quanh mình xuất hiện bầu không khí dâm đãng. Ta cố mở mắt nhưng cái gì cũng mờ ảo nhìn không rõ, chỉ nghe thấy bên tai tựa hồ có âm thanh cầu cứu. Sau này ta mới biết đại sư huynh của Lăng nhi muốn xâm phạm nàng ấy. Nàng ấy vừa giãy giụa vừa nhìn ta mong ta cứu nàng ấy. Có điều ta mở mắt chỉ là phản ứng vô thức, nhưng nàng ấy lại cho rằng ta cố ý phớt lờ, thấy chết mà không cứu."

"Vậy…" Lộ Ánh Tịch muốn hỏi phải chăng Diêu Lăng đã bị nhúng chàm.

"Tính cách của Lăng nhi thà chết cũng không để người khác làm nhục. Đại sư huynh của nàng xem như còn chút nhân tính, sau đó đã buông tha cho nàng ấy. Đương nhiên sau đó Lăng nhi đã kiên quyết muốn thoát ly khỏi Tu La Môn. Chuyện đến đây thôi." Nam Cung Uyên thở dài thườn thượt. Y là một kẻ nghiệp chướng đầy mình, dù không tự tay giết chết nhưng cũng gián tiếp hại chết phụ thân.

Lộ Ánh Tịch cũng thở dài. Trước đây sư phụ từng nói y đã quen Diêu Lăng từ rất lâu, hóa ra cái đó không phải chỉ thời gian quen biết mà chỉ mối quan hệ huyết thống ăn sâu vào máu thịt. Xấu xa quá quắt mà y nói là để chỉ chính y. Tận sâu trong lòng y, y căm hận chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 10: Cái gọi là số phận

Lộ Ánh Tịch ra khỏi lãnh cung đi về phía Thần cung. Tâm tư tình cảm đều bay nhảy tán loạn như những âm hồn không tan.

Nhiều năm qua, nàng vẫn luôn xem sư phụ là nam tử hoàn hảo như thiên thần. Thì ra y cũng có lúc yếu đuối, cũng có những khúc mắc không tháo gỡ được. Sự thiếu hoàn mỹ của sư phụ làm nàng cảm thấy y càng thêm chân thực. Lúc trước y là thần tiên xa vời vợi không thể với tới, hiện tại y là một nam tử cõi trần bằng xương bằng thịt. Thế nhưng vì sao nàng càng hiểu rõ y, đến gần y hơn thì lại càng cảm thấy mất đi cái cảm giác rung động mông lung thuở ban đầu.

Nàng đi bộ rất lâu mới đến được Thần cung. Giây phút này nàng không muốn gặp Mộ Dung Thần Duệ nhưng vẫn phải đến đây.

Thái giám chầu chực bên ngoài Thần cung thấy nàng đến liền cung kính chào rồi mời nàng đến tiền điện đợi. Nàng nâng chén trà uống một hớp, lẳng lặng chờ đợi. Có lẽ Mộ Dung Thần Duệ cũng không muốn gặp nàng.

Qua khoảng nửa canh giờ, thái giám kia mới khúm na khúm núm bẩm báo với nàng: "Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng đã đi ngủ."

"Xin công công chuyển lời, nói rằng Bản cung có chuyện quan trọng cần thương lượng với Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch đặt chén trà xuống, ngồi thẳng lưng, giọng điệu kiên quyết.

Thái giám do dự một lúc mới kính cẩn rời đi.

Lộ Ánh Tịch đợi đến khi mặt trời ló dạng, Hoàng đế lên lâm triều. Nàng lại đợi đến khi hắn bãi triều mới được nhìn thấy mặt thánh.

"Hoàng thượng thánh an." Nàng hơi cúi người hành lễ, sau đó liếc nhanh quanh phòng. Chốn này vẫn không có gì thay đổi, nhưng lại bao phủ bởi một tầng không khí xa xách, không còn là nơi nàng có thể tùy ý ra vào.

"Ừ." Sắc mặt Hoàng đế lạnh nhạt còn hơn nàng. Hắn đứng bên cửa sổ, liếc mắt nhìn nàng một cái cũng không muốn làm.

"Hoàng thượng, Thần thiếp muốn thay đổi chủ ý." Lộ Ánh Tịch vẫn bình tĩnh, đều đều nói chuyện với tấm lưng của hắn, "Thần thiếp không muốn dọn đến lãnh cung nữa, chuyện lúc trước coi như Thần thiếp chưa từng nhắc đến." Tốt nhất là ngay cả cái chuyện hồ đồ kia cũng chưa từng xảy ra. Nàng cười khổ, chỉ sợ gương vỡ khó lành.

Hoàng đế khoan thai quay đầu lại, ánh mắt trào phúng, lạnh lùng nói: "Quả đúng là nữ nhân rất hay đổi thay."

Lộ Ánh Tịch không cự nự lại, chỉ im lặng giữ lưng thẳng tắp.

"Nàng lại có biện pháp mới để cứu Nam Cung Uyên sao? Trẫm luôn luôn cho rằng Hoàng hậu túc trí đa mưu. Chỉ tiếc hôm qua nàng đã phải trả cái giá quá đắt mà không đòi lại được." Hoàng đế liếc mắt trông nàng, khóe môi nhếch lên vẽ nên nụ cười hàm chứa hàm ý sâu xa.

"Vậy thì không cần lấy về." Lộ Ánh Tịch ôn hòa đáp.

"Vô duyên vô cớ lãng phí vậy sao?" Ánh mắt Hoàng đế càng thêm sắc bén nhìn nàng chòng chọc.

"Thần thiếp ngu dốt, không hiểu Hoàng thượng rốt cuộc muốn nói cái gì." Lộ Ánh Tịch quay đầu sang một bên, không muốn nhìn hắn.

"Trẫm chưa bao giờ gặp một nữ tử nào như nàng vậy." Hoàng đế đột nhiên nhỏ giọng, nói chậm rãi, "Cá nước thân mật, đối với nàng mà nói dường như không có chút quan trọng nào. Cái thái độ 'sao cũng được' này của nàng là đối với chính nàng hay là đối với Trẫm?"

Hắn vẫn quan sát từng nét mặt của nàng, thấy nàng mím môi không nói, hắn hắng giọng rồi nói, "Chỉ hỏi một lần. Nàng nói thật cho Trẫm biết, cuối cùng là còn hay là không còn?" Mắt Hoàng đế khóa chặt nàng, không buông tha bất kỳ biểu tình biến hóa trên khuôn mặt nàng. Khi đó hắn có thể cảm nhận được sự ngây ngô của nàng, điều đó là sự thật không cách nào nghi ngờ. Có lẽ những thứ này cũng không phải là trọng điểm, cái đáng chú ý là hắn quá lưu tâm là bởi vì điều gì?

Lộ Ánh Tịch không nói chỉ lặng nhìn hắn cả buổi, rồi khẽ gật đầu, "Còn." Nàng cũng chỉ trả lời một lần này thôi. Từ nay về sau, nàng sẽ không giải thích chuyện này nữa. Nếu hắn bằng lòng tin tưởng, thì nàng trả lời một lần là đủ rồi. Còn nếu hắn không tin, nàng có biện minh trăm lần cũng phí công vô ích.

"Tốt." Hoàng đế chỉ gật đầu đồng ý một tiếng, nhưng không nói gì thêm.

"Cái gì tốt?" Lộ Ánh Tịch nhíu mày, cố hỏi đến cùng.

Hoàng đế không đáp nhưng ánh mắt dịu dàng hơn nhiều.

Lộ Ánh Tịch mỉm cười, không cần phải nhiều lời nữa. Giữa người với người không có sự tin cậy không cần lý do. Tín nhiệm cần có nền tảng, mà nàng và hắn không có nền tảng bền chắc. Cho nên nàng không oán không trách, chỉ là trong lòng tự ngậm đắng nuốt cay.

Hai người cùng im lặng hồi lâu. Hoàng đế khẽ khàng lên tiếng: "Thần sắc nàng không tốt, ở lại dùng cơm rồi hẵng quay về Phượng Tê cung."

"Đa tạ Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch khẽ cười, cũng không từ chối.

"Nàng biết Trẫm phải lâm triều, sao không nghỉ ngơi rồi hãy trở lại?" Hoàng đế như tùy ý hỏi, nhưng lại mang theo chút hàm ý quở trách.

"Vì Thần thiếp muốn bàn bạc với Hoàng thượng xong xuôi mọi chuyện, mới yên tâm đi nghỉ." Giọng Lộ Ánh Tịch nhỏ nhẹ, nhưng lại rủa thầm trong bụng. Hắn làm như không biết nàng đã đợi cả đêm, sau đó còn bắt nàng đợi cả buổi sáng, đúng là phong cách của Hoàng đế.

"Ngồi xuống đi." Ngón tay Hoàng đế chỉ về phía nhuyễn tháp.

"Tạ ơn Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch vâng lời đến ngồi. Hai chân nàng bủn rủn, cơ thể cũng mệt mỏi. Coi như hắn đã thành công dạy dỗ nàng, nhưng nàng là người vô tội.

Hoàng đế cũng đến bên cạnh giường, đường nhìn bỗng dưng đảo nhanh xuống dưới, rồi lại nhìn mặt nàng, tựa như lơ đãng hỏi: "Nàng vẫn còn đau sao?"

“Dạ?” Lộ Ánh Thịch mở to mắt nhìn hắn, nhất thời không hiểu hắn muốn nói gì. Nhưng nàng chợt sáng tỏ, gò má ửng hồng cả lên.

Hoàng đế thấy nàng không lên tiếng, liền ngồi xổm xuống trước giường, để ánh mắt hắn đối diện với đôi mắt nàng, thở dài nói: “Trẫm đã định cho nàng hồi ức khó quên về một đêm tuyệt vời.” Hắn bất ngờ đâm một câu.

Lộ Ánh Tịch rủ mi mắt xuống, nhỏ nhẹ nói: “Hiện tại Hoàng thượng đã tin Thần thiếp?” Nàng cũng không cho là như vậy.

Hoàng đế không trả lời, chỉ tự nói: “Trẫm biết nàng chưa hưởng thụ được, ‘lần sau’ Trẫm sẽ dịu dàng hơn.”

Lộ Ánh Tịch cúi đầu thật thấp, vành tai nóng hổi, trái tim đập loạn nhịp. Với sự hiểu biết của nàng đối với hắn, có thể kết luận rằng hắn căn bản không tin tưởng nàng hoàn toàn. Theo tình huống hiện tại mà nàng đoán rằng hắn muốn đối xử ôn nhu với nàng, nhưng như vậy thì có thể bù đắp được những gì đã mất sao?

Hoàng đế đồng cảm với nàng, thở dài nói: “Không biết ‘lần sau’ là khi nào?” Nếu trong lòng có vướng mắc, hắn sẽ không gặp nàng.

“Thần thiếp quả thực rất mệt, không thể ở lại dùng bữa. Mong Hoàng thượng cho phép Thần thiếp về Phượng Tê cung nghỉ ngơi.”

Hoàng đế khẽ ừm một tiếng, không giữ nàng lại, chỉ ngồi im nhìn theo bóng lưng dần khuất xa của nàng.

***

Từ lúc quay về Phượng Tê cung, cuộc sống hằng ngày của nàng vô cùng thanh bình. Hoàng đế không triệu kiến nàng, cũng không đến chỗ nàng. Mà kiếp nạn mà sư phụ nhắc đến cũng không có xảy ra.

Qua hai ngày, nàng ngủ rất an giấc, chỉ là sáng sớm khi thức dậy thì lại có thói quen nghiêng đầu nhìn chiếc gối bên cạnh. Nhưng đã không còn một người luôn dậy sớm hơn nàng, khẽ khàng thay quần áo để thượng triều sớm. Bây giờ nằm nhớ lại, nàng mới phát hiện đó là một loại quan tâm mà trước nay nàng không nhận ra. Hoàng đế chưa từng bảo nàng dậy sớm, đi lại rất nhẹ nhàng tuyệt đối không muốn quấy rầy đến nàng, càng không để thái giám đánh thức nàng dậy. Hắn thay y phục, rửa mặt chải đầu, sau đó đi ăn sáng, làm việc gì cũng không yêu cầu nàng phải dậy hầu hạ hắn.

“Tiểu Thấm.” Lộ Ánh Tịch dựa cả người lên cửa sổ, lờ đờ hỏi: “Người đang ở đâu?”

Tiểu Thấm đứng hầu ở phía sau ngầm hiểu, lập tức cúi đầu trả lời: “Người đang ở hậu hoa viên. Trong khoảng thời gian nương nương không có ở đây, nàng ta ngoài việc ở Thiên điện thì thỉnh thoảng có đến hậu hoa viên đi dạo một chút, chưa từng ra khỏi Phượng Tê cung.”

“Được rồi.” Lộ Ánh Tịch nhíu mày lại, ánh mắt xa xăm, chú mục vào bụi hoa nhài màu tím bên ngoài cửa sổ. Những cánh hoa mong manh như những cánh bướm dương dương tự đắc tung cánh, nhởn nhơ hài lòng.

“Nương nương, nô tỳ vẫn cho rằng người này không thể lưu lại.” Tình Thấm thấp giọng đáp, cúi thấp đầu nhìn xuống bàn chân.

“Tiểu Thấm, ngươi có muốn thay thế nàng ta?” Lộ Ánh Tịch chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt dán chặt vào khuôn mặt thanh tú của nàng ta.

Tình Thấm chấn động, vội vã quỳ bệt xuống sàn khẩn khoản nói: “Nương nương minh giám, nô tỳ nhất quyết không có ý nghĩ này!”

Lộ Ánh Tịch mỉm cười, đưa tay dìu nàng ta đứng dậy, rồi nói: “Đừng sợ.”

Tình Thấm ngẩng đầu nhìn nàng, dè dặt nói: “Nương nương đang nghi ngờ lòng trung thành của nô tỳ sao?”

“Không phải chuyện đó.” Lộ Ánh Tịch lắc đầu, từ tốn nói rõ, “Mỗi ngày ngươi đều giám sát nhất cử nhất động của nàng ta, ở lâu ngươi sẽ học được bộ dạng, hành vi của nàng ta. Có thể một ngày nào đó trong tương lai, ngươi thật sự có thể lật đổ nàng ta.”

“Ý của nương nương là…” Tình Thấm vừa hoảng sợ vừa lo ngại.

Lộ Ánh Tịch không nói thêm nữa, phẩy tay cho nàng ta lui ra ngoài.

Tuy rằng hiện nay nàng không thể xác định Tê Điệp giống nàng là do trời sinh đã như vậy hay là do dùng thuật dịch dung, nhưng có một điểm nàng có thể khẳng định, Lâm Quốc không phải là những người có thể xem thường. Lâm Quốc dám cả gan ám sát Mộ Dung Thần Duệ, biết đâu đã sớm có minh ước với Long Triêu. Mộ Dung Thần Duệ vẫn giữ Tê Điệp trong cung chẳng khác nào đang tạm giữ con tin. Trong tình hình cả bốn nước đều đã sẵn sàng chiến đấu, nàng cần gì phải đưa đầu ra chịu trận, vẫn nên nằm yên quan sát biến động thì hơn.

Lộ Ánh Tịch đi một vòng quanh phòng, căng tai lắng nghe động tĩnh xung quanh. Sau một lúc lâu, nàng mới đi đóng cửa sổ, sau đó mới đến bên mật đạo dưới phượng sàng.

Cửa vào mật đạo được che chắn bởi một tảng đá lớn vững chắc dưới giường nên không bị trận hỏa hoạn vừa rồi lan đến.

Nàng đi vào phòng lót đá dưới mật đạo, đã thấy một người đang ngồi dựa bên bờ tường.

“Sư phụ.” Nàng thỏ thẻ gọi y, lại tiếp tục khuyên nhủ: “Vì sao người cứ muốn ở đây? Mật thất bức bối lại không có ánh mặt trời, tội gì phải giày vò bản thân như thế?”

"Ở đây để tĩnh tâm mà thôi." Nam Cung Uyên đứng dậy phủi y phục, bộ dạng tươi cười vui vẻ. Nàng sẽ không biết hai ngày nay y đã suy nghĩ rất nhiều việc. Y không cách nào phủ nhận y yêu nàng.

"Sư phụ định rời hoàng cung sao? Ngươi đã định đi đâu chưa?" Lộ Ánh Tịch quan tâm hỏi.

"Ta định về Huyền môn trước đã." Nam Cung Uyên đứng trong bóng tối ngắm nhìn nàng với ánh mắt ấm áp yêu thương.

Lộ Ánh Tịch không chú ý đến ánh mắt của y, ngạc nhiên hỏi, "Trước đây sư phụ có nói với Ánh Tịch là khi xưa Huyền môn đã bị diệt môn, nhưng thật ra không phải như thế. Thế hiện nay Huyền môn đang ở đâu?"

"Sau này ngươi sẽ biết." Nam Cung Uyên khẽ cười, ánh mắt vui tươi như gió xuân. Lúc trước y còn do dự, cảm thấy chiến tranh giết hại quá mức tàn nhẫn. Nhưng mấy hôm nay y đã suy nghĩ rất kỹ, thế sự bức người, chiến tranh là chuyện tất yếu không thể tránh khỏi. Y chỉ hy vọng chiến tranh là vì hòa bình lâu dài.

"Huyền môn còn lại bao nhiêu đệ tử?" Lộ Ánh Tịch nhanh chóng suy nghĩ, đệ tử Huyền môn không chỉ giỏi võ, y thuật cao cường, lại am hiểu kỳ môn trận pháp, nếu như có thể xuất binh ra trận, nhất định một người có thể địch lại cả trăm.

"Khoảng năm ngàn." Nam Cung Uyên cũng không giấu giếm.

"Năm ngàn?" Lộ Ánh Tịch khiếp sợ, "Không phải từng gặp họa diệt môn sao?" Nếu như năm ngàn người này đều là tinh anh, thì có thể chống lại đội quân có mấy vạn người.

"Bị ép đến đường cùng là chuyện của hơn chục năm trước. Những năm gần đây, sư tôn đào tạo không ít người tài." Nam Cung Uyên giọng nói ngày càng nhỏ dần, xúc động nói: "Ánh Tịch, ta đã giấu ngươi nhiều việc như vậy, thật xin lỗi."

Lộ Ánh Tịch ổn định lại tâm trạng, trầm giọng nói: "Sư phụ, ai là người nắm Huyền môn trong tay?"

Nam Cung Uyên thở dài: "Ngươi thông minh bẩm sinh. Có người âm thầm bồi dưỡng lực lượng hòng thống trị thiên hạ."

"Chẳng lẽ là sư tổ?" Lộ Ánh Tịch nhíu mày bày tỏ: "Cho dù năm ngàn Huyền môn đệ tử này mỗi người đều bản lĩnh phi phàm, nhưng cũng không đủ để xưng hùng xưng bá."

"Sư tôn đã qua đời vào năm ngoái." Mắt Nam Cung Uyên sóng sánh ánh sáng, bình thản nói: "Chưởng môn hiện nay của Huyền môn là ta."

Lộ Ánh Tịch bình tĩnh nhìn y, đôi mắt y trong bóng đêm thăm thẳm như hồ nước sâu, nhưng lại mang sự sắc sảo ẩn giấu, cứng rắn cùng kiên định.

"Sư phụ, mong người hãy cho Ánh Tịch biết, người có kế hoạch thế nào? Muốn đạt mục đích gì?" Giọng nàng nhỏ nhẹ nhưng nghiêm túc.

"Huyền môn chịu ân huệ của hoàng thất, nhưng cũng chịu sự khống chế của hoàng thất." Nam Cung Uyên chỉ đáp như vậy.

Lộ Ánh Tịch cắn chặt môi suy tư, hoàng thất ở đây là nói hoàng thất Ô Quốc? Hay là nước khác?

"Ánh Tịch, ngươi xuống đây lâu lắm rồi, nên lên đó đi." Nam Cung Uyên thúc giục nàng rời đi, còn ung dung bổ sung thêm một câu, "Hãy tin ta, ta sẽ không bao giờ hại ngươi rơi vào hoàn cảnh khó xử nữa đâu."

Chuyện Huyền môn làm Lộ Ánh Tịch rất lo sợ, vì vậy nàng không suy xét đến thâm ý trong lời y nói, ngơ ngẩn quay lên mặt đất.

Khó khăn lắm nàng mới mở cửa tẩm cung, đi ra ngoài hít thở không khí. Nàng mới bước ra ngoài đã nghe thấy tiếng thông báo của thái giám vang tới đây: "Hoàng thượng giá lâm..."

Nàng run hãi trong lòng, bỏ hết những suy nghĩ hiện có trong đầu, đi ra nghênh đón.

Một bộ dáng sắc vàng hoàng gia lướt nhanh qua cửa, ưu nhã bước đến trước mặt nàng, thờ ơ nói: "Hoàng hậu không cần giữ lễ nghi."

Lộ Ánh Tịch liếc mắt quan sát hắn, thầm cảm thấy quái dị. Tuy rằng sắc mặt hắn vẫn bình thường, nhưng ánh mắt có pha thêm sự độc ác, u ám. Ai đã trêu chọc hắn?

Hoàng đế không nhìn nàng, đi thẳng về hướng sân sau, bước đến ngồi xuống bàn đu dây bằng dây mây xanh, lên tiếng: "Làm phiền Hoàng hậu."

Lộ Ánh Tịch cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn im lặng không hỏi, đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng đẩy xích đu.

Hoàng đế nhắm mắt, cơn gió mát thổi mái tóc trước trán hắn, bày ra một loại phong thái tuấn tú, biếng nhác.

Lộ Ánh Tịch nhìn một bên mặt hắn, lại cảm thấy vẻ lười nhác này lại ẩn chứa trong đó sự sắc bén không dễ nhận ra và cũng không thể bỏ qua.

"Dừng lại!" Hoàng đế bỗng dưng hét lên, mở mắt nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc như vừa xót xa vừa căm hờn.

“Hoàng thượng làm sao vậy?” Lộ Ánh Tịch vô cùng ngạc nhiên hỏi.

“Nhụy nhi đã chết.” Ngữ điệu Hoàng đế đều đều, không nhận ra bất kỳ cảm xúc nào, chỉ có ánh mắt u tối.

“Tiểu công chúa?” Lộ Ánh Tịch kinh ngạc khôn nguôi, không thể tin nổi.

“Sáng nay Ngụy nhi phát độc, toàn thân tím ngắt, miệng sủi bọt trắng, không ngừng co giật, chết rất thê thảm.” Hoàng đế nói rặn từng từ, tiếng nói đè nén và vô cùng trầm thấp.

“Hoàng thượng cho rằng Thần thiếp đã hạ độc sao?” Lộ Ánh Tịch trấn tĩnh nhìn hắn.

“Nàng đã hại một lần rồi, thêm một lần nữa chẳng có gì lạ.” Hoàng đế không kết luận, nhưng mũi nhọn thì chĩa về phía nàng, “Thường ngày rất ít người đến điện của Nhụy nhi, chỉ có nàng nhất thiết phải lui tới thường xuyên.”

“Thần thiếp đến đó để giải độc cho tiểu công chúa.” Lộ Ánh Tịch không hờn không giận, bình ổn trả lời. Loại độc mà nàng đã hạ lên người tiểu công chúa là độc mãn tính, cần phải điều trị thường xuyên mới giải hết độc tố. Vì thế hai ngày này nàng rất rảnh rỗi nên năng đến thăm nom hơn bình thường. Chỉ vì thế mà đổ hết mọi tội lỗi lên đầu nàng sao?

“Trẫm đã hỏi các cung nữ đang hầu hạ ở đó. Tối hôm qua ngươi đến thăm Nhụy nhi, cho con bé uống thuốc. Sau đó thì Nhụy nhi chìm sâu vào giấc ngủ thì không còn ai đến thăm nữa.” Giọng nói Hoàng đế trầm tĩnh, lạnh nhạt, trình bày rành mạch.

“Tiểu công chúa trúng độc gì?” Lộ Ánh Tịch vẫn duy trì bình tĩnh, tự phân tích tình hình nói, “Tuy Thần thiếp là kẻ tình nghi lớn nhất, nhưng như vậy cũng không đủ chứng cớ để định tội. Nếu có người muốn hại tiểu công chúa, kẻ đó cũng có thể trộn lẫn thuốc độc vào trong thức ăn hoặc nước trà. Huống hồ, nếu Thần thiếp muốn ra tay, sẽ không làm một việc ngu xuẩn như thế, để bản thân rơi vào tình cảnh bị nghi ngờ do chính mình tự ra tay dễ dàng thế được.”

Hoàng đế lạnh lùng nhếch môi, đứng dậy khỏi bàn đu dây, đứng thẳng trước mặt nàng, vô cùng thong dong nói: “Tài ăn nói của Hoàng hậu quả nhiên hơn người, Trẫm đã sớm được thỉnh giáo. Trẫm sẽ không xử oan người vô tội. Nhưng nếu để Trẫm tra ra là ai đã ra tay lấy mạng Nhụy nhi, Trẫm sẽ dụng cực hình tàn nhẫn nhất, mặc kệ kẻ đó có thân phận thế nào.”

Hắn nói xong liền cất bước rời đi. Bóng lưng cao lớn nhưng lại mơ hồ lộ ra vẻ cô đơn, tịch mịch của người trên vạn người.

Lộ Ánh Tịch yên lặng dõi theo bóng dáng ấy, không khỏi thở dài một hơi. Mặc dù tiểu cô nương đáng thương kia được sinh ra là công chúa cao quý, nhưng lại quá lận đận, bất hạnh. Cô bé từ lúc sinh ra đã kém thông minh, ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Còn lúc mất, cô bé còn phải chịu nỗi đau đớn khi phát độc, cái chết quá sầu thảm. Cuộc sống ngắn ngủi của cô bé không được hưởng thụ vinh hoa phú quý của gia đình Đế vương mà cô bé đáng được nhận, nhưng lại phải chịu đựng sự phức tạp, sóng gió của nhà Đế vương. Kỳ thực Mộ Dung Thần Duệ chính là người bi ai nhất đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 11: Giông bão sắp đến

Lộ Ánh Tịch không chịu ngồi yên chờ chết nên khi Hoàng đế đi khỏi, nàng lập tức đến tẩm điện của tiểu công chúa. Nếu như đây chính là kiếp nạn mà sư phụ đã nhắc đến, vậy thì nàng phải dốc toàn lực ứng phó vì sự trong sạch của chính nàng. Nàng muốn chứng minh cho sư phụ thấy con người có thể chiến thắng ông trời.

Thế nhưng nàng vừa mới đến trước tẩm điện của tiểu công chúa đã bị người khác chặn lại. Một tốp thị vệ gươm mác đầy đủ đang canh phòng nghiêm ngặt bên ngoài, vài viên quan kiểm nghiệm vội vã ra ra vào vào, thẩm tra cặn kẽ.

“Hoàng hậu nương nương.” Ở phía xa xa có một người đang chậm rãi đi đến, vóc dáng mảnh mai, khuôn mặt xinh đẹp lành lạnh.

“Hàn Thục phi?” Lộ Ánh Tịch ngạc nhiên, thắc mắc hỏi: “Vì sao Hàn Thục phi đến đây?”

Hàn Thanh Vận hành lễ, sau đó dừng chân trước thềm đá, ngước mắt nhìn tấm biển cung điện, ánh mắt xẹt qua một chút buồn bã.

“Hàn Thục phi, chớ trách bản cung nói thẳng. Vào lúc đặc biệt như lúc này, ngươi tới đây khóc thương cho tiểu công chúa, e rằng sẽ khiến người ta nghi ngờ.” Lộ Ánh Tịch nhìn nàng ta chăm chú, đoan trang kín đáo. Đã lâu không gặp, nàng ta gầy đi rất nhiều, hai gò má hơi hóp vào, càng làm đôi mắt đen láy to tròn lớn hơn bình thường. Từ sau lần tranh luận và thẩm tra lúc trước, nàng ta đã suy nghĩ thông suốt mọi việc hay chưa? Hay là càng ngày càng chui vào ngõ cụt?

“Thanh giả tự thanh[1].” Hàn Thanh Vận bình thản trả lời, rủ mi mắt xuống.

[1] Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc: người ngay thẳng thì cho dù không cần phải giải thích biện hộ thì bản chất người ta vẫn ngay thẳng; còn người xấu

xa thì dù có lấp liếm thế nào thì bản chất xấu xa cũng lòi ra mà thôi.

"Mời Hàn Thục phi nói chuyện với Bản cung một lúc." Lộ Ánh Tịch bỗng nhiên nhớ ra, Hàn Thục phi đã từng có thai, mặc dù cuối cùng niềm vui cũng tan thành bọt biển. Bởi vì nàng ta rất thích trẻ con nên mới đến đây thương xót?

"Hoàng hậu nương nương khách sáo rồi." Hàn Thanh Vận gật đầu, nàng ta dẫn đường đến một con đường mòn sỏi đá vắng vẻ, vừa đi vừa nói, "Trước đây Thanh Vận hồ đồ ngu xuẩn không hiểu chuyện, may mắn được Hoàng hậu khoan dung lượng thứ. Sau này Thanh Vận nhất định sẽ an phận thủ thường, không ngang ngược đòi hỏi gì nữa."

"Vậy à." Lộ Ánh Tịch lên tiếng, không đưa ra ý kiến. Có lẽ nàng ta nói thật lòng, nhưng con người luôn có khả năng phạm sai lầm, khó đảm bảo trong tương lai nàng ta không có lúc nghĩ không thông.

"Hoàng hậu có gì muốn hỏi Thanh Vận?" Hàn Thanh Vận dừng bước dưới bóng râm cây đại thụ cao lớn, xung quanh không một bóng người.

"Người có biết ai trong cung không thích tiểu công chúa?" Lộ Ánh Tịch không quanh co, trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

"Bởi vì không có xung đột lợi ích, lẽ ra sẽ không gặp chuyện không may." Hàn Thanh Vận cau chặt đôi mày thanh tú, hình như nàng ta cũng đã vắt óc suy nghĩ đến chuyện này nhưng vẫn không tài nào lý giải nổi.

"Không có cạnh tranh lợi ích nhưng chưa hẳn không có thù xưa hận cũ." Lộ Ánh Tịch thở dài. Trong lòng nàng hoài nghi Diêu Hiền phi, nhưng không có chứng cớ nên khó đưa ra nhận định.

Hàn Thanh Vận mấp máy môi, chần chờ giây lát mới cúi đầu nói: "Mặc dù 'nàng ta' ghét Lâm Đức phi nhưng không có căm hận đứa nhỏ."

Ánh mắt Lộ Ánh Tịch bỗng nhiên bắn ra những tia sáng sắc bén, lạnh giá.

Hàn Thanh Vận cúi đầu, nhỏ giọng nói tiếp: "Ngồi đây đoán già đoán non chỉ làm Hoàng hậu càng thêm đau đầu. Hoàng hậu có thể tìm Hình bộ thượng thư Thẩm Dịch, biết đâu thu được manh mối."

Lộ Ánh Tịch khẽ nheo mắt, mỉm cười nói: "Hàn Thục phi thật có lòng, Bản cung cảm ơn ngươi trước." Vừa dứt lời, nàng không ở lại nữa mà nghênh ngang rời khỏi.

Hàn Thanh Vận dõi theo nàng, thở dài không tiếng động. Nàng ta lại quay đầu trông về phía tẩm điện của tiểu công chúa, trong lòng đau đớn từng cơn. Nàng ta vô cùng yêu thích trẻ con, từng cho rằng có thể sinh con cho nam tử mình yêu là hạnh phúc vô biên, nhưng ai ngờ đâu đó là ước vọng xa vời. Sau này nàng ta còn có cơ hội không? Đã rất lâu rồi, Hoàng thượng không sủng hạnh nàng ta.

***

Lộ Ánh Tịch vẫn không truyền gọi Thẩm Dịch đến ngay mà quay lại Phượng Tê cung nằm trên chiếc sạp nhỏ nghỉ ngơi. Hàn Thanh Vận cố ý chỉ dẫn nàng, nhưng không biết phía sau có cạm bẫy nào hay không? Nhưng tên Thẩm Dịch kia quả thực có điểm lạ lùng. Dường như hắn nghe lệnh Diêu Hiền phi, không rõ quan hệ của bọn họ ra sao? Lẽ nào hắn ta cũng là đệ tử Tu La Môn?

Nàng nằm nghĩ ngợi mông lung rồi dần chìm vào mộng đẹp. Nhưng bỗng dưng nàng lờ mờ nhận thấy sống lưng lành lạnh, liền giật mình tỉnh giấc.

"Hoàng thượng?" Nàng kinh ngạc nhìn hắn, xoa ngực ngồi dậy.

Hoàng đế đang nửa đứng nửa ngồi trước sạp, hai tay đang lơ lửng giữa không trung, khuôn mặt anh tuấn trở nên cứng đờ và có chút xấu hổ.

Lộ Ánh Tịch lấy lại bình tĩnh, nhìn theo đường nhìn của hắn, nàng cũng đông cứng người.

"Trẫm đến hậu hoa viên đi dạo một chút." Hoàng đế chợt đứng thẳng dậy, hoàn toàn không nhìn nàng, rảo bước ra khỏi phòng.

Lộ Ánh Tịch nhìn chằm chặp tấm thảm gấm thêu hoa trải trên giường một lúc lâu mới đứng dậy rửa mặt thay y phục. Nhân tiện nàng thay luôn tấm thảm nhuộm chút máu. Vừa rồi Hoàng đế muốn bế nàng tới giường lớn hay là muốn thay quần áo giúp nàng?

Nghĩ đi nghĩ lại nàng không khỏi buồn cười. Không biết vì sao mà dường như hắn lúc nào cũng không muốn đánh thức nàng, vì vậy mới rón ra rón rén như một tên trộm đang làm chuyện mờ ám. Đường đường là vua một nước, trái lại làm hắn thêm tủi thân.

Nụ cười trên môi nàng không kéo dài lâu, chỉ một lúc đã tắt ngấm. Kinh nguyệt của nàng không đến đúng chu kỳ, không biết là do chén thuốc tránh thai hay là do cơ thể chịu ảnh hưởng của hàn độc. Tuy rằng hiện tại nàng lo lắng thì còn quá sớm, nhưng chung quy nàng vẫn cảm thấy bất an. Hàn độc trong cơ thể càng lâu thì sau này cơ hội nàng mang thai nối dõi càng thấp.

Sau khi Lộ Ánh Tịch thay quần áo sạch sẽ, mới chậm chạp đi đến hậu hoa viên.

Lộ Ánh Tịch mới đến dưới cánh cửa vườn hình mái vòm đã thấy Hoàng đế đang ngồi bên chiếc bàn đá trong vườn, mà người đang đứng hầu bên cạnh hắn là một mỹ nữ yểu điệu. Hai người đang nói nói cười cười với nhau, thấy nàng đến thì lập tức im miệng.

"Hoàng thượng." Nàng đến nơi, hơi khom người hành lễ.

“Tê Điệp kính chào Hoàng hậu nương nương, nương nượng phượng an.” Tê Điệp thùy mị rủ mi mắt, khuỵu gối cúi chào.

“Tê Điệp, nàng lui xuống trước đi.” Hoàng đế bình thản mở miệng, không rõ tâm tình ra sao.

“Vâng, Tê Điệp xin cáo lui.” Tê Điệp cúi chào lần nữa mới thướt tha đi khỏi.

Thấy Tê Điệp đã đi xa, Lộ Ánh Tịch mới dịu hiền nói: “Hôm nay Hoàng thượng năm lần bảy lượt đến cung của Thần thiếp, Thần thiếp rất vinh hạnh. Không biết Hoàng thượng có theo luật cũng truy xét Tiệp dư Tê Điệp hay không?”

Hoàng đế hừ một tiếng, đứng lên nhìn thẳng vào mắt nàng, tức giận nói: “Nếu nàng có nghi ngờ gì, đến ai, nàng cứ việc nói thẳng. Đừng có nói vòng vo.”

Lộ Ánh Tịch mím môi thật chặt, trong lòng kinh ngạc không thôi. Dường như hắn rất cáu kỉnh, muốn che đậy cũng không che đậy được. Lúc sáng hắn đến hỏi tội nàng vẫn có thể kìm nén đau thương, vì cớ gì bây giờ hắn không thể giữ vẻ mặt lạnh?

Lông mày Hoàng đế cau chặt lại, đôi mắt chợt lóe sáng. Hắn chợt cảm thấy bản thân như là một người bị nguyền rủa, không có cách nào có con nối dõi. Lúc trước là do hắn có hàn độc trong người, nhưng hiện tại lại vì không có hứng thú chạm vào nữ nhân nào khác. Mà nữ nhân hắn muốn chạm vào, một mực không được để nàng mang thai Hoàng tự.

“Hoàng thượng, chuyện của tiểu công chúa có manh mối gì không?” Lộ Ánh Tịch trầm mặc hồi lâu mới nhỏ nhẹ hỏi.

Hoàng đế lắc đầu, ánh mắt lại trầm lạnh hơn. Hắn vốn có chút ngờ vực Tê Điệp, bởi vì hai nước đang âm thầm trở mặt. Thế nhưng vừa rồi hắn thử thăm dò cũng không thấy nàng ta có điểm nào khác thường. Tình trạng này xem ra, Lộ Ánh Tịch vẫn là tình nghi lớn nhất.

Lộ Ánh Tịch bình lặng nhìn hắn, cũng không hỏi nhiều. Trong hoàng cung này, có bao nhiêu chuyện kì lạ bất minh cuối cùng đều bị ém nhẹm đi, suốt đời không cách nào khui ra ngoài ánh sáng.

“Nàng có biết vì sao Trẫm trúng hàn độc không?” Hoàng đế bỗng nhiên mở miệng hỏi với giọng nói sâu lắng, trầm thấp.

“Thần thiếp không biết.” Lộ Ánh Tịch nhỏ giọng trả lời, trong lòng lại tự hỏi, đừng nói là do Diêu Hiền phi ra tay với hắn?

“Do Hoàng đệ của Trẫm gây ra.” Giọng Hoàng đế càng nói càng trầm, nhưng nói rất rành mạch: “Năm đó các hoàng tử đều nhảy vào tranh quyền đoạt vị, giở mọi mánh khóe, thủ đoạn tồi tệ nhất, không ai còn nhớ đến tình thân, nhớ đến dòng máu đang chảy trong người... Trẫm cũng không ngoại lệ. Bởi vì nếu Trẫm lùi một bước, đối phương sẽ áp sát một bước. Lúc Trẫm vừa mới đăng cơ, Tam hoàng đệ mưu phản bức vua thoái vị. Đó chính là lúc Trẫm trúng hàn độc.”

“Sau này bè phái mưu phản đều phải đền tội bằng án tử?” Lộ Ánh Tịch khẽ khàng hỏi.

“Tam hoàng đệ bị cầm tù.” Tiếng nói Hoàng đế thêm trầm ngâm, khàn khàn nói: “Trẫm vốn định giữ lại mạng hắn, nhưng khi biết được tác hại của hàn độc, Trẫm đã xuống tay tàn độc. Có lẽ vì tội nghiệt của Trẫm quá sâu, nhiều năm qua mỗi ngày Trẫm đều uống thuốc nhưng chỉ khống chế được độc tính, không cách nào loại trừ tận gốc. Cho đến khi nàng chịu mang hàn độc thay Trẫm.”

“Một tướng nêu công vạn đầu đen rơi[2].” Lộ Ánh Tịch lòng nảy sinh cảm thán, thở dài nói: “Nhà quyền quý, khắp nơi là chiến trường.” Ngay cả tiểu công chúa không ganh đua cùng ai cũng trở thành vật hy sinh.

[2] Đây là câu thơ trong bài Kỷ Hợi Tuế của Tào Tùng (đời Đường). Dựa theo điển tích năm Kỷ Hợi Tuế (897), đời Đường Hy Tông, Trấn Hải Tiết Độ Sứ Cao Biền được phong hầu sau khi trấn áp đẫm máu cuộc khởi nghĩa nông dân Hoàng Sào ở khu vực Hoa Nam, phía Nam Trường Giang. Dịch nghĩa bài thơ:

Giang sơn một bãi chiến trường,

Dân đen nào biết đến vùng nào yên?

Xin đừng nói chuyện phong hầu,

Một tướng nêu công vạn đầu đen rơi.

“Có phải Trẫm đã sai?” Hoàng đế ngẩng đầu nhìn nàng, giọng nói ủ dột hàm chứa bao ẩn ý nặng nề.

“Cái nào đúng cái nào sai, chúng ta lấy cái gì để làm chuẩn mực? Dù thế nào đi nữa, Hoàng Triều dưới sự cai quản của Hoàng thượng ngày càng phồn thịnh, nước mạnh dân an.” Do đó nàng mới chiếm được kim bài miễn tử, bây giờ nàng nghĩ lại không biết là đáng giá ra sao.

“Trước đây Trẫm không tin vào thuyết mọi chuyện đều có nhân quả tuần hoàn, nhưng bây giờ Trẫm càng ngày càng cần phải tin.” Hoàng đế nhếch môi cười khổ không phát ra tiếng, cõi lòng tan nát. Nếu cuộc đời này hắn không được con phụng dưỡng, thì đây đúng là tội nghiệt hắn tự tay gieo trồng.

“Hoàng thượng đã được giải hàn độc, không cần vướng mắc đến quá khứ nữa.” Lộ Ánh Tịch khẽ nhíu mày nhìn hắn. Nàng có thể hiểu hắn vì cái chết của con gái mà đau lòng, nhưng không hiểu vì sao hắn khi không lại trở nên chán nản bi ai?

Hoàng đế lấy lại gương mặt hờ hững, không quan tâm nhưng ánh mắt lưu luyến ngắm nhìn khuôn mặt nàng rất lâu, thâm thúy khó lường. Từ khi nàng đến ở tại Thần cung, hắn chưa từng sủng hạnh bất cứ phi tần nào khác. Tựa như hắn không có cảm giác lại như có ý kiêng kị, chính hắn cũng không biết là xuất phát từ nguyên nhân nào.

Ánh mắt nóng bỏng của hắn phảng phất rơi trên khuôn mặt nàng, khiến nàng không khỏi nghiêng đầu tránh né.

Dường như trải qua thật lâu, Hoàng đế mới thở dài một hơi nói: "Trước khi tìm ra thủ phạm, Trẫm muốn nàng an phận ở Phượng Tê cung. Đừng làm những chuyện vô ích."

"Thần thiếp không rõ thế nào là chuyện vô ích?" Lộ Ánh Tịch quay đầu lại nhìn hắn.

"Nếu như nàng trong sạch, tất nhiên Trẫm sẽ không xử oan nàng. Còn nếu như nàng đã làm, Trẫm chắc chắn sẽ bắt nàng đền tội." Hoàng đế không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ lặp lại lập trường và thái độ của hắn.

Lộ Ánh Tịch cau mày nhìn hắn, đôi mắt sáng trong nhuốm màu ưu tư. Hắn đang bảo vệ nàng sao? Hay là sợ nàng tự mình đi điều tra manh mối mà nắm trúng điểm yếu của kẻ khác? Có lẽ nàng nghĩ nhiều rồi.

"Nhớ lời Trẫm, cái gì cũng không cần làm." Hoàng đế nhắc lại lần nữa, như là một mệnh lệnh, cũng giống như là lời căn dặn.

"Có phải Hoàng thượng đã tìm được đầu mối rồi không?" Lộ Ánh Tịch thoáng hoài nghi, hỏi tới, "Có phải có thêm chứng cứ bất lợi đối với Thần thiếp?"

Đôi mắt Hoàng đế sâu thẳm khó dò, lướt nhanh qua mặt nàng, đôi môi nhếch lên nhưng khuôn mặt lạnh lẽo. Quả thực hắn có chút manh mối, mũi nhọn đúng là nhằm thẳng vào nàng, nhưng càng như vậy lại càng kỳ quặc. Hắn bằng lòng tin tưởng nàng nhiều hơn, chỉ mong hắn không đặt niềm tin nhầm chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 12: Khó tìm được sơ hở

Hai người đều im lặng một lúc lâu, chỉ có ánh sáng màu rượu đỏ phía chân trời chiếu rọi bao phủ thân hình của cả hai.

Hoàng đế cụp mắt, thở dài một cái nhưng gần như không thể nghe thấy, sau đó xoay người rời khỏi.

"Hoàng thượng!" Lộ Ánh Tịch chợt gọi lớn, níu giữ bước chân của hắn đứng lại.

"Chuyện gì?" Hoàng đế từ từ quay người lại, bình thản nhìn nàng.

"Thần thiếp không muốn phó mặc cho số phận." Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn hắn, giọng nói rõ ràng đâu ra đấy, nhả từng chữ một, "Thần thiếp muốn biết chân tướng sự việc, kể cả chi tiết nhỏ nhặt nhất."

"Nàng đang ra lệnh với Trẫm?" Hoàng đế nhíu mày dò xét nhìn nàng, không rõ đang giận hay hứng thú.

"Thần thiếp không dám." Lộ Ánh Tịch khom người một cái, từ từ nói, "Thần thiếp biết Hình bộ đã tra được đầu mối. Cầu xin Hoàng thượng hãy cho Thần thiếp biết, biết đâu Thần thiếp có thể tìm ra manh mối khác từ đó."

Hoàng đế không lên tiếng, khuôn mặt hững hờ nhưng ánh mắt lại hiện vẻ ưu tư.

"Thần thiếp thề rằng Thần thiếp không phải là hung thủ sát hại tiểu công chúa. Hy vọng Hoàng thượng cho Thần thiếp một cơ hội để chứng minh sự trong sạch của bản thân." Giọng điệu Lộ Ánh Tịch chắc nịch, đôi mắt sáng nhìn hắn chăm chăm.

Hoàng đế liếc mắt nhìn nàng một cái, cuối cùng cũng nói: "Nàng có nhớ hôm qua sau khi nàng cho Nhụy nhi uống thuốc có để lại một lọ thuốc rỗng không?"

Lộ Ánh Tịch suy nghĩ chốc lát, không kiềm được nheo mắt nói: "Đó là thuốc giải. Trùng hợp là vừa dùng hết nên sau đó Thần thiếp để sang một bên mà không cầm đi."

"Thái y và quan kiểm nghiệm đã xét nghiệm chiếc lọ không đó, trên thành lọ còn dính chút bột thuốc, đó chính là loại độc đã hại chết Nhụy nhi." Hoàng đế nói ra kết quả thực tế nhưng không đơm đặt hay thêm bớt bất kỳ nhận xét nào.

Đôi mắt Lộ Ánh Tịch tối sầm lại, khẽ nhếch môi, tự chế giễu bản thân: "Vậy đó là chứng cớ vô cùng chính xác rồi. Nhân chứng là các cung nữ và thái giám hầu hạ trong tẩm điện của tiểu công chúa, vật chứng là lọ thuốc kia. Thần thiếp khó mà chối cãi được."

“Trẫm đã hạ lệnh cho Hình bộ tiếp tục điều tra trong bảy ngày tới. Nếu như sau bảy ngày mà không tìm được bằng chứng mới thì Trẫm sẽ theo luật pháp Hoàng Triều, nàng sẽ bị áp giải đến công đường để thẩm vấn.” Hoàng đế giọng điệu thong thả, không mang theo chút tình cảm cá nhân nào nói.

“Đa tạ Hoàng thượng.” Lộ Ánh Tịch cúi đầu cảm tạ hắn, rồi lại mỉm cười. Với tình hình hiện tại, Hình bộ có thể lập tức bắt giữ, thẩm tra nàng. Nhưng hình như Hoàng đế lại tin nàng vô tội?

“Không phải Trẫm đang bao che nàng.” Hoàng đế nhàn nhạt nói, đáy mắt bỗng hiện lên nét đau thương bi ai, “Trẫm chỉ muốn thận trọng tìm chứng cớ chính xác, để cúng tế Nhụy nhi trên trời có linh thiêng.”

Lộ Ánh Tịch nhìn ngắm hắn, trái tim bỗng thắt chặt đôi chút, một nỗi đau xót len lỏi vào trong. Đó là đứa con duy nhất của hắn nhưng hắn vẫn không bảo vệ được. Hắn là Đế vương cao cao tại thượng thì sao? Không phải cũng có lúc có quyền cũng vô dụng sao? Không thể bảo vệ người thân nhất, ngoài việc để nỗi thống khổ đục khoét trái tim ra thì còn cảm thấy suy sụp tinh thần và chán nản nữa?

Suy nghĩ như vậy nên nàng không khỏi thương hại hắn. Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, dịu dàng nói: “Thần thiếp sẽ không để mặc người khác vu oan giá họa, đồng thời cũng sẽ không để tiểu công chúa chết oan. Nếu Hoàng thượng có thể tin tưởng Thần thiếp dù chỉ một chút, thì hãy cho Thần thiếp tham gia điều tra vụ án.”

“Nàng định bắt đầu điều tra từ đâu?” Hoàng đế nhếch mày nói, “Đã lục soát mọi ngõ ngách trong tẩm điện của Nhụy nhi, vả lại cũng đã gặng hỏi tất cả cung nữ và thái giám, nhưng không có gì cả. Nàng có thể làm gì chứ?”

“Độc mà tiểu công chúa đã trúng, tên là gì vậy?” Lộ Ánh Tịch cũng nhăn mày, quả thực hóc búa, có thể nói hung thủ đã ra tay vô cùng cẩn thận, đến một giọt nước cũng không lọt ra ngoài.

“Cũng không phải là loại thuốc độc đặc biệt, chỉ là thạch tín trắng.” Hoàng đế nói cho hay.

Lộ Ánh Tịch im lặng suy tư một lúc, cúi đầu thở dài. Lúc ban đầu khi nàng đến giải độc cho tiểu công chúa nhất định sẽ có một Thái y đi cùng để giám sát. Nhưng về sau, Hoàng đế cũng không phái Thái y giám thị nàng nữa. Không biết là hắn từ từ tin tưởng nàng hay là dám chắc nàng không dám lộ liễu hãm hại người.

“Đâm trước mặt dễ tránh, bắn lén sau lưng khó phòng. Là do Trẫm đã quá tự phụ.” Đôi mắt Hoàng đế u ám trầm buồn, cũng có suy nghĩ như nàng.

“Có vài lời muốn nói, Thần thiếp không biết có nên nói hay không?” Lộ Ánh Tịch nhìn hắn, ánh mắt sáng trong có vài phần do dự.

“Nàng cứ nói đừng ngại.” Hoàng đế trầm giọng trả lời.

“Có người không muốn thấy đầu Thần thiếp đội mũ Hoàng hậu, cũng không muốn Hoàng thượng có con nối dõi.” Lộ Ánh Tịch nói ngọt ngào, cũng không chỉ đích danh ai cả.

“Về vế sau mà nàng nói, nếu quả thực có người muốn như thế thì đã có thể ra tay từ sớm chứ không đợi đến bây giờ phải không?” Hoàng đế từ tốn phân tích, lại nói tiếp: “Còn về vế trước, chỉ e rằng không chỉ có một người ao ước Hậu vị.”

“Hoàng thượng thánh minh, Thần thiếp chỉ đưa ra một vài giả thuyết có thể xảy ra mà thôi.” Lộ Ánh Tịch ngoan ngoãn đáp, không bám riết đề tài này. Hắn vẫn là một nam tử lý trí sáng suốt, từ trước đến nay vẫn nhìn rõ hậu cung phân tranh, có lẽ chỉ phá lệ che chở một mình Diêu Hiền phi?

“Trẫm cũng tùy việc mà xét.” Hoàng đế che giấu tức giận, liếc mắt trông nàng.

“Dạ.” Lộ Ánh Tịch gật đầu, không muốn tranh cãi với hắn.

Hoàng đế đanh mặt, lạnh lùng quét mắt lườm nàng, rồi phất tay áo rời khỏi, chẳng biết lại nổi giận vì chuyện gì.

Lộ Ánh Tịch không hiểu ra sao, chỉ dõi theo bóng lưng của hắn. Nàng lắc đầu cảm thán, hắn quả thật vui buồn thất thường.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Ngày hôm sau, mặt trời vừa ló dạng, đất trời đón chào ngày mới. Lộ Ánh Tịch không thể nhẫn nại thêm nữa, liền truyền Thẩm Dịch đến.

Phía trên ghế cao của tiền điện, nàng đoan trang đưa mắt nhìn nam tử mặc quan phục màu tím đang chắp tay chào ở dưới. Thực ra Thẩm Dịch có tướng mạo tuấn tú, có thể tính là một nam tử nho nhã, nhưng giữa hàng lông mày của hắn ta luôn phát tia sắc bén, và một chút ủ dột u ám.

“Không biết Hoàng hậu nương nương triệu kiến vi thần có chuyện gì cần phân phó?” Thẩm Dịch cúi thấp người, mí mắt rủ xuống không nhìn thẳng nàng.

“Thẩm đại nhân.” Lộ Ánh Tịch đứng dậy, chầm chậm đi xuống đài cao đến trước mặt hắn ta.

Lộ Ánh Tịch đến rất gần chỉ cách hắn ta một bước chân.

Thẩm Dịch cúi gằm mặt xuống hơn nữa, khiếp sợ bất an nói: “Nếu Hoàng hậu nương nương không có chuyện gì cần căn dặn, vi thần xin cáo lui.”

“Thẩm đại nhân đang sợ hãi cái gì?” Lộ Ánh Tịch đảo mắt qua vành tai đang đỏ ửng của hắn, đôi mắt sáng như ánh đuốc trong đêm tối.

“Vi thần không có sợ...” Thẩm Dịch lùi về sau một bước, yết hầu lên xuống không ngừng, vô cùng khẩn trương. Mùi hương thanh nhã trên người nàng bay đến bên hắn ta, khiến tim hắn ta càng đập rộn rã. Không phải hắn ta thực sự trầm luân vào lưới tình chứ? Sao có thể như vậy? Không thể như thế!

Lộ Ánh Tịch cũng không hề bức bách hắn ta, khẽ thở dài một hơi nói: “Thẩm đại nhân, nếu ngươi biết điều gì có thể nói cho Bản cung biết được chứ?” Hôm qua Hàn Thục phi cố ý đề cập đến Thẩm Dịch, hiển nhiên bên trong phải có bí ẩn nào đó.

Thẩm Dịch chợt ngẩng đầu, vội vàng nói: “Vi thần tuyệt đối không dám hãm hại Hoàng hậu!”

Lộ Ánh Tịch lộ chút biểu cảm thấu hiểu, tiếp tục than thở: “Nhưng từng có một lần, Thẩm đại nhân đã dụng cực hình đối với sư phụ của Bản cung, chẳng phải đã làm khó dễ Bản cung hay sao?”

Thẩm Dịch mấp máy môi nhưng không có lời nào phản bác. Hắn ta vẫn chờ nàng truy cứu chuyện đó, nhưng rất lâu không thấy nàng hỏi đến. Càng như vậy càng làm hắn thêm bất an, càng cảm thấy day dứt.

“Những việc đã qua sẽ không nhắc lại, Thẩm đại nhân đừng lo. Bản cung chỉ muốn giải quyết chuyện lần này, bảo vệ cái mạng này của ta.”

“Vi thần tạm thời chỉ điều tra được công chúa trúng độc thạch tín trắng.” Thẩm Dịch chỉ trả lời như vậy.

Lộ Ánh Tịch thất vọng lắc đầu, bất lực nói: “Vậy thì xem ra Bản cung không tránh nổi tội chém đầu rồi.”

Thẩm Dịch âm thầm đắn đo, mấy lần muốn nói nhưng lại thôi. Vì Lăng nhi, hắn ta không thể nói!

Thấy bộ dạng hắn ta như vậy, lòng Lộ Ánh Tịch càng khẳng định chuyện này nhất định có liên quan đến Diêu Hiền phi. Nhưng lần này nàng ta đã đánh giá sai sự thông minh của bản thân rồi cũng bị chính sự thông minh đó hại thôi.

“Mà thôi. Thẩm đại nhân có thể lui rồi.” Nàng khẽ cười ý bảo hắn rời khỏi đây.

“Vâng, vi thần xin cáo lui.” Thẩm Dịch cung kính thi lễ, ngẩng đầu lên ánh mắt lưu luyến khẽ lướt qua người nàng một cái rồi mới hấp tấp đi khỏi.

Lộ Ánh Tịch nhấc từng bước đến nội uyển, bước chân lững thững chậm rì, đầu óc lại suy nghĩ không ngừng. Nàng có nên đến gặp Diêu Hiền phi hay không? Biết đâu chừng sẽ có thu hoạch ở Trai cung. May mắn thay, Hoàng đế không cấm túc nàng, cũng không sợ nàng bỏ trốn.

Gần đến Tết Trung thu, cơn gió thoảng bất chợt lay nhẹ cành lá, những chiếc lá vàng đong đưa đáp xuống mặt đất, càng làm cho cảnh vật thêm u buồn xơ xác.

Nàng dựa người vào cột nhà bên mái hiên, tâm tư phiêu diêu, nên không phát hiện ra có một người đang nhẹ bước đến gần.

“Nàng đang nghĩ đến chuyện gì mà như mất hồn vậy?” Một giọng nói trầm thấp mang thêm vài phần dịu dàng và tình cảm phức tạp vang lên.

Nàng hoàn hồn đứng thẳng dậy, nhỏ nhẹ trả lời: “Thần thiếp đang suy nghĩ ngày mùa thu dường như tiết trời càng đìu hiu, xơ xác tiêu điều.”

Hoàng đế không đáp chỉ lặng lẽ ngắm nhìn nàng. Mới vừa rồi trông thấy nàng từ xa, nàng mặc chiếc váy dài màu xanh lơ, tay áo lót bên trong màu hồng nhạt, đứng dựa vai vào cột giống như một tiên nhân không nhiễm bụi trần, thu hút ánh mắt hắn.

Rất lâu sau hắn mới ung dung mở miệng nói: “Nàng sinh ra trong nhà Đế vương, thừa biết ‘mùa thu mùa xử chém’ đã thành lệ từ lâu.”

“Thần thiếp biết.” Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng tiếp lời, “Tổ tiên các nước đều cho rằng, mùa xuân hạ là mùa vạn vật sinh sôi nảy nở, tượng trưng cho sự hồi sinh, cho nên mới thuận theo ý trời, không thích hợp với cảnh giết chóc. Mà mùa thu đông là lúc thời tiết đìu hiu vạn vật chìm vào giấc ngủ sâu, thích hợp để hành hình.”

“Nếu như Hình bộ không tra ra manh mối, Trẫm nên xử lý với nàng như thế nào?” Hoàng đế hỏi nàng cũng là đang tự hỏi chính mình.

“Nếu đúng là như thế, xử trảm sẽ phá hỏng quan hệ hai nước.” Lộ Ánh Tịch cười trào phúng nói: “Nhưng nếu không trừng trị nghiêm khắc theo quốc pháp, sẽ ảnh hưởng đến thiên uy của Hoàng thượng. Thật là một vấn đề nan giải. Hoàng thượng có tính toán ra sao?”

Hoàng đế mong ngóng nàng, ánh mắt nhu hòa như cơn gió, nhưng sau đó lại chuyển sang vắng lặng hờ hững.

“Hoàng thượng đã có quyết định rồi.” Lộ Ánh Tịch vẫn mỉm cười, lời nói khẳng định không phải câu hỏi.

“Trẫm nhất định phải tính đến điều tồi tệ nhất.” Hoàng đế thanh âm rõ ràng, ánh mắt trở nên trầm ổn.

“Có thể nói cho Thần thiếp biết để tránh cho Thần thiếp đến lúc đó lại hoảng loạn thất thần, đánh mất dáng vẻ tôn nghiêm của Hoàng hậu, khiến Hoàng thượng mất thể diện.” Lộ Ánh Tịch mặt mày vui vẻ, giống như chuyện nàng nói chỉ là chuyện vớ vẩn không quan trọng.

“Trẫm đã ban thưởng cho nàng một kim bài miễn tử.” Hoàng đế chăm chú nhìn nàng.

“Vâng, Hoàng thượng suy nghĩ thật chu toàn.” Lộ Ánh Tịch tươi cười nhìn hắn, lại nói: “Lúc đó Thần thiếp cả gan uy hiếp Hoàng thượng ban cho, lại không ngờ có một ngày bị hãm hại phải dùng đến nó.”

“Nàng phải nhớ, cái đó không phải nàng uy hiếp Trẫm đưa ra mà là sính lễ kết hôn mà Trẫm tặng cho nàng.” Hoàng đế nhỏ giọng thận trọng nói.

“Thần thiếp hiểu rồi.” Lộ Ánh Tịch cũng nhỏ giọng đáp, trong lòng rất hiểu, chỉ có nói như vậy mới hợp tình hợp lý. Thế nhưng, tội chết có thể miễn, nhưng hình phạt thì khó tránh.

“Chỉ để phòng ngừa mà thôi, nàng đừng quá lo lắng. Sẽ có bằng chứng mới nhanh thôi.” Hoàng đế khôi phục lại giọng nói bình thản thường ngày.

Lộ Ánh Tịch bỗng quỳ gối hành lễ với hắn, trịnh trọng nói: “Thần thiếp đa tạ Hoàng thượng lần này đã tin tưởng Thần thiếp.”

Hoàng đế nhàn nhạt xua tay, không bình luận thêm. Theo trực giác của hắn, hắn tin rằng nàng trong sạch, bởi vì nàng không có động cơ cũng không có lợi ích nào.

Lộ Ánh Tịch đứng dậy, khóe môi mỉm cười. Tuy rằng hắn tin tưởng nàng trong chuyện này nhưng cũng chỉ xuất phát từ sự suy xét lý trí. Hắn cũng không dang tay cố gắng bảo vệ nàng chu toàn. Nếu như nàng không có cách nào tìm ra hung phạm, e rằng nàng phải chịu tội.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 13: Tội chồng thêm tội

Lại qua hai ngày, vụ án có tiến triển mới.

Lộ Ánh Tịch nhận được tin truyền miệng từ Thẩm Dịch, nàng chạy vội đến tẩm điện của công chúa.

Cung điện của công chúa được trang trí tinh tế, xinh xắn, phủ một màu vàng rực rỡ được điểm xuyết bằng màu hồng với một chút trẻ con. Không khó để nhận ra, mặc dù Hoàng đế ít khi đến chơi với tiểu công chúa nhưng trong lòng vẫn yêu thương cô bé hết mực.

Trong điện yên ắng không một tiếng động, Lộ Ánh Tịch đi thẳng đến phòng ngủ dành cho các cung nữ.

Trong căn phòng có một xác chết của cung nữ nằm trên mặt đất, quan kiểm nghiệm đang ngồi xổm bên cạnh cẩn thận khám nghiệm tử thi.

“Thẩm đại nhân.” Lộ Ánh Tịch đến gần, mày nhíu chặt lại, lên tiếng hỏi: “Cung nữ này vì sao lại chết bất đắc kỳ tử?”

Thẩm Dịch cúi người hành lễ, sau đó cung kính đáp: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, cung nữ này không phải chết bất đắc kỳ tử, mà là treo cổ tự sát.”

“Tự sát? Có biết nguyên nhân không?” Lộ Ánh Tịch cau chặt hai hàng lông mày thành một đường thẳng, trong lòng bất chợt cảm thấy bất an không rõ.

Trên khuôn mặt tuấn tú của Thẩm Dịch hiện vẻ ngượng nghịu, chần chừ mãi mới nói: “Nàng ta có để lại một bức thư tuyệt mệnh.”

Đôi mắt Lộ Ánh Tịch khẽ nheo lại, nhưng không nói.

Thẩm Dịch hai tay nâng lên bức di thư mỏng manh kia, cúi đầu thở dài một cái.

Lộ Ánh Tịch nhận lấy, đọc lướt qua nội dung, không khỏi cười khẩy.

“Vi thần đã báo cáo với Hoàng thượng...” Thẩm Dịch hạ giọng, dường như không nỡ lớn tiếng làm nàng giật mình.

“Bản cung phải đa tạ Thẩm đại nhân đã kịp thời báo cho ta biết.” Lộ Ánh Tịch thản nhiên nói, cầm tờ giấy mỏng manh trên tay trả lại cho hắn ta.

Thẩm Dịch nghiền ngẫm trong chốc lát, rồi bỗng chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng, giọng điệu ôn hòa: “Vụ án mạng này vô cùng bất lợi đối với ương nương. Vi thần bất tài bất lực, chỉ e không giúp được gì cho nương nương.”

Lộ Ánh Tịch quan sát hắn ta bằng ánh mắt sắc bén, như muốn nhìn thấu đáy lòng của hắn ta: “Thẩm đại nhân, ngươi nhất định biết một ít manh mối mà không muốn người khác nắm được.”

Thẩm Dịch vẫn bình tĩnh lắc đầu nói: “Những thứ vi thần tra được đều đã bẩm báo hết rồi.”

Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười nhạt, vẫn nhìn hắn ta chằm chặp. Trong mắt hắn ta ẩn chứa một tia thương hại không tan. Hắn ta nhất định biết cái gì đó

nhưng không chịu nói. Nếu vậy có phải hung thủ là Diêu Hiền phi?

"Thẩm đại nhân muốn trơ mắt nhìn Bản cung bước lên đoạn đầu đài sao?" Vẻ mặt nàng nghiêm túc, khóa chặt ánh mắt hắn ta.

Thẩm Dịch đông cứng người, vội cúi đầu cụp mắt nói: "Vi thần bất lực, mong nương nương thứ tội."

Lộ Ánh Tịch nhìn hắn giây lát, phất ống tay áo một cái rồi nói: "Được rồi."

Trong di thư của cung nữ đã tự sát kia có viết, nàng ta đã tận mắt chứng kiến nàng đút cho tiểu công chúa uống thạch tín. Vả lại lúc đó nàng còn tự độc thoại rằng không cho phép một giọt huyết mạch hoàng thất nào được tồn tại. Vì nhìn thấy cái bí mật kia mà cung nữ ấy suốt ngày lo sợ, nếu khai thật với Hình bộ lại sợ dẫn đến họa sát thân, nếu không nói ra lại cảm thấy hổ thẹn với tiểu công chúa vô tội. Nàng ta bị lương tâm lên án, không chịu nổi giày vò cắn rứt, đành viết lại di thư này nguyện vì tiểu công chúa mà kể lại mọi việc. Nàng ta có thể nhắm mắt xuôi tay được rồi.

Lộ Ánh Tịch mím môi, dừng chân bên ngoài Trai cung. Người nào đứng phía sau quá độc ác, dùng tính mệnh của cung nữ để làm bằng chứng chỉ điểm nàng. Quả thật xem mạng người như cỏ rác.

Vừa bước qua cửa cung nàng đã ngửi thấy mùi hương sực nức kéo đến. Lộ Ánh Tịch chun mũi, trong lòng dợn sóng. Nếu quả thực Diêu Hiền phi đã ra tay, thì cái việc này chỉ có thể được gọi bằng bốn chữ "Khẩu phật tâm xà".

Diêu Hiền phi đang đứng hiên ngang trên bậc thềm trước tiền điện, trông thấy nàng cũng chỉ lạnh nhạt hành lễ, lên tiếng nói: "Hoàng hậu nương nương đại giá quang lâm, thật vinh hạnh cho Trai cung hèn mọn này."

"Gần đây Diêu Hiền phi vẫn khỏe chứ?" Lộ Ánh Tịch vẫn ôn hòa hỏi han, một mặt liếc nhìn các cung nữ đang đứng hầu ở hai bên trái phải của nàng ta.

"Thần thiếp vẫn bình thường, đa tạ Hoàng hậu đã quan tâm." Diêu Hiền phi thản nhiên trả lời, vung một tay ra hiệu cho cung nữ lui ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch mỉm cười, bước lên bậc thềm tiến vào trong cung điện. Diêu Hiền phi theo chân, sau đó tự mình đóng cửa lại.

"Diêu Hiền phi, ngươi cũng biết hôm nay Bản cung đến đây vì chuyện gì?" Lộ Ánh Tịch đứng lại, ánh mắt nhìn nàng ta chăm chăm.

"Vì chuyện của công chúa?" Diêu Hiền phi không muốn quanh co, khóe môi nhếch lên, "Hoàng hậu nghi ngờ Thần thiếp? Có bằng chứng không?"

"Bản cung vẫn luôn hiếu kỳ, có phải Hình bộ thượng thư Thẩm đại nhân và Diêu Hiền phi đã quen biết từ trước đúng không?" Lộ Ánh Tịch không nói tiếp vấn đề đó, mà hỏi sang chuyện khác.

"Vâng." Diêu Hiền phi cũng không phủ nhận, hờ hững nói: "Thẩm đại nhân xuất thân từ Tu La Môn, chuyện này Hoàng thượng cũng biết rõ mà."

"Thẩm đại nhân còn trẻ tuổi như vậy đã có thể ngồi lên chức Hình bộ thượng thư, chắc hẳn có điểm hơn người." Lộ Ánh Tịch cười nhạt nói, ánh mắt vẫn khóa chặt nàng ta, không rời mắt một giây nào.

"Thẩm đại nhân đã ly khai khỏi Tu La Môn từ khi còn trẻ, sau đó theo đuổi con đường công danh, làm việc cẩn trọng tận tụy nên được Hoàng thượng trọng dụng. Hắn ta giành được chỗ đứng nhỏ nhoi trong triều đình là may mắn của hắn." Giọng Diêu Hiền phi đều đặn, không nhận ra có tâm tình nào.

"Tu La Môn quả nhiên có nhiều nhân tài." Nụ cười trên môi Lộ Ánh Tịch vẫn tươi rói, chỉ có ánh mắt trầm hẳn xuống. Nàng nghe ra trong giọng điệu của Diêu Hiền phi dường như có ý bảo vệ Thẩm Dịch, có thể thấy rằng giao tình giữa hai người cũng khá sâu sắc. Thảo nào Thẩm Dịch cái gì cũng không chịu tiết lộ.

Diêu Hiền phi không hề hé răng, đôi mắt phượng sáng trong phát ra những tia sáng sắc nhọn bắn thẳng về phía nàng, tựa như đang chê cười nàng vẫn đang nói chuyện vòng vo.

"Diêu Hiền phi, ngươi là người ăn chay niệm Phật, chắc hẳn phải biết sinh mạng đáng quý." Lộ Ánh Tịch đanh mặt, thở dài nói: "Việc gì phải tạo nghiệp chướng."

Đôi mắt Diêu Hiền phi khẽ chớp động phát ra những mũi nhọn sắc bén, lạnh lùng trả lời: "Hoàng hậu, Thần thiếp không ngại nói thẳng. Hiện tại mọi người khắp chốn hậu cung đều nhìn chòng chọc vào chuyện này, sẽ không có ai cung cấp bất kỳ manh mối nào cho Hoàng hậu." Dừng lại một chút, nàng ta mới rõ ràng phun ra từng từ một, "Bởi vì, mỗi người đều nóng lòng muốn thấy Hoàng hậu bị thất thế."

Đáy lòng Lộ Ánh Tịch run rẩy, nhất thời á khẩu không đối đáp lại được. Nàng ta nói không sai, mọi người đều đang ngoảnh mặt làm ngơ, đang đợi chờ để làm ngư ông đắc lợi. Cho dù họ không chiếm được vị trí đó, chí ít họ cũng rộn rực muốn thấy Hậu vị bị bỏ trống, để từ đó có thể tiếp tục xây dựng mộng tưởng. Hàn Thục phi như vậy, và những người khác cũng thế.

Đôi môi đỏ mọng của Diêu Hiền phi bỗng nhiên cười lạnh, mở miệng nói tiếp: "Dù cho Hoàng hậu nghi ngờ Thần thiếp, thì có thể làm được gì?" Nàng ta vừa nói xong liền từng bước tiến đến gần, nghiêng người về phía trước áp sát nàng: "Hoàng hậu nương nương cao quý ơi, người còn có bản lĩnh phi thường nào không?"

Lộ Ánh Tịch lùi về phía sau, tức giận bùng cháy trong lòng nhưng nàng vẫn cố dằn xuống, bình tĩnh nói: "Ngươi chớ có đắc ý quá sớm, thiện hay ác đến cuối cùng cũng có báo ứng thôi."

Diêu Hiền phi ngửa đầu cười to, giọng nói trầm đục: "Cái gì gọi là thiện? Cái gì gọi là ác? Mỗi người đều là vì cuộc sống của chính mình. Con người vốn ích kỷ. Hoàng hậu muốn làm một người hiền lành tốt bụng, vậy thì không nên nỗ lực phản kháng, như vậy sẽ tác thành nguyện vọng của mọi người."

"Diêu Hiền phi..." Lộ Ánh Tịch tức giận quát, hai nắm tay cuộn chặt lại, cố gắng kiềm nén tâm trạng đang bùng nổ.

"Chỉ có đều Thần thiếp thắc mắc một điều nghĩ mãi không ra, lẽ nào Hoàng hậu chưa bao giờ muốn chiếm lấy Hoàng thượng cho riêng mình? Không muốn hắn chạm vào nữ nhân khác? Không cho phép nữ nhân khác sinh con cho hắn? Thần thiếp không tin Hoàng hậu vô tư đến độ ngay cả bản tính trời sinh của nữ nhân cũng không có!" Diêu Hiền phi không ngừng lại, ngược lại càng thêm hùng hổ lấn lướt, "Hoàng cung này trước nay vẫn luôn yên ổn bình an, nhưng từ khi Hoàng hậu được gả đến Hoàng Triều này thì rắc rối không biết từ đâu liên tiếp ập đến. Trước khi Hoàng hậu trách móc kẻ khác, có lẽ người nên tự suy xét lại bản thân. Tất cả những chuyện hiện nay có phải do Hoàng hậu gieo gió ắt gặt bão."

Lộ Ánh Tịch không nín nhịn nổi nữa, bàn tay tung một chưởng vào cột nhà bên cạnh, giận dữ nói: "Diêu Hiền phi nói hay lắm! Nếu cũng có người ghen ghét ngươi như vậy, dùng lời lẽ lăng nhục ngươi, còn hại ngươi đến cùng đường, vậy ngươi cũng sẽ không oán trách, không ra tay với người ta? Có phải Diêu Hiền phi cũng sẽ tự kiểm điểm bản thân, chịu thừa nhận do chính mình gieo gió nên gặt bão?"

Sắc mặt Diêu Hiền phi lạnh giá, nhưng không cãi lại, chỉ ngẩng đầu nhìn phía xà nhà phía sau.

Lộ Ánh Tịch hoài nghi, cũng ngước mắt nhìn theo.

Xà ngang trên đỉnh điện được treo một chiếc chuông pháp khí[1], dùng như vật trừ tà của Phật giáo. Chiếc chuông lúc này dường như lắc qua lắc lại, như sắp rớt xuống.

[1] Pháp khí: bao gồm các đạo cụ: chuông, trống, lục lạc, não bạt (xập xõa), dẫn khánh (nhạc cụ cổ), mõ, là các nhạc khí của đạo sĩ, thầy tu.

Lộ Ánh Tịch nhớ lại đúng là vừa rồi nàng có tung một chưởng vào cột nhà, nhưng sức lực không quá lớn. Không có lý nào lại...

Nàng không có thời gian để suy nghĩ, thì dây thừng xù xì cột pháp khí kia với xà ngang bỗng đứt phựt một tiếng, chiếc chuông pháp khí như một cái lồng lớn nhanh chóng rớt xuống. Sự việc xảy ra bất ngờ đến không kịp phòng tránh.

Lộ Ánh Tịch kinh ngạc chỉ kịp lách thân tránh né, lại muốn kéo Diêu Hiền phi, nhưng đã muộn một bước. Chiếc pháp khí nặng trịch, cứng như thép kia đập vào bả vai của Diêu Hiền phi, sau đó rơi xuống đất, biếng boong boong ngân vang, nghe thật rợn người.

"Diêu Hiền phi!" Lộ Ánh Tịch gọi lớn, nhanh chân nhanh tay lao tới nâng thân thể mềm yếu của nàng ta lên.

"Ha ha..." Tiếng cười yếu ớt nhưng quỷ dị bật ra từ trong miệng Diêu Hiền phi, nhưng chỉ ngay sau đó nàng ta liền "phụt" một tiếng liền phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên nàng ta đã bị thương không nhẹ.

"Diêu Hiền phi, ngươi?" Lộ Ánh Tịch vừa hoài nghi lại vừa lo lắng. Nàng thấy sắc mặt nàng ta trắng bệch, môi nhuộm máu đỏ. Nàng bất chấp những chuyện đã qua, chỉ nói nhanh: "Ngươi cần được trị thương ngay, mau ngồi thẳng."

Diêu Hiền phi không quan tâm, vẫn tiếp tục cười sảng khoái dù đang đau nhức: "Hoàng hậu, bây giờ Thần thiếp có thể nói thật. Tiểu công chúa không phải do Thần thiếp sát hại, nhưng Thần thiếp thật vui khi nhìn thấy tình hình hiện tại."

"Ngươi biết hung thủ là ai?" Lộ Ánh Tịch nhíu mày hỏi.

"Biết." Diêu Hiền phi cố sức đẩy nàng ra xa, lảo đảo vịn vào cột nhà, ngồi bệt trên nền đất, cả người dựa hẳn vào cột, nhưng miệng vẫn nhả từng chữ một: "Thế nhưng Thần thiếp tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không nói ra."

Nàng ta lại cười thành tiếng, nhưng chỉ được hai tiếng thì đầu lệch sang một bên ngất xỉu.

Lộ Ánh Tịch bình tĩnh nhìn nàng ta, còn chưa quyết định là nên tuyên Thái y hay đích thân nàng ra tay chữa cho nàng ta thì đã nghe tiếng bước chân đang chạy thình thịch đến đây.

Lộ Ánh Tịch đến cửa điện, lập tức lớn giọng gọi: "Mau truyền Thái y!"

Một cung nữ lớn tuổi đang ở ngoài cửa ngó nghiêng nhìn vào trong, cũng không lập tức tuân mệnh đi mời Thái y, mà đột nhiên hét lớn với giọng the thé: "Á... Diêu Hiền phi nương nương bị thương!"

Lộ Ánh Tịch hung hăng trợn mắt trừng mắt với bà ta, lớn tiếng ra lệnh: "Lập tức tuyên Thái y!"

Lúc này cung nữ kia mới nháo nhào chạy đi!

Đến tận lúc này, Lộ Ánh Tịch mới hoàn toàn hiểu rằng nàng đã rơi vào tròng của Diêu Hiền phi. Có thể bộ dạng cứ úp úp mở mở muốn nói lại thôi của Thẩm Dịch kia đều là do Diêu Hiền phi xúi giục, mục đích là muốn làm nàng sinh nghi, tiếp đó đến Trai cung tra xét. Giả sử sự thật đúng như những gì nàng ta nói, tiểu công chúa không phải do nàng ta đầu độc, vậy thì nàng ta muốn nhân cơ hội này bồi thêm cho nàng một vố, để nàng khó bề xoay xở.

Lòng Lộ Ánh Tịch ngổn ngang trăm mối tơ vò. Nàng quay trở lại vào trong, trước hết chữa thương cho Diêu Hiền phi, để tránh vết thương chuyển biến xấu. Vài cung nữ bỗng vọt ra từ cánh cửa bên cạnh điện thờ, vội vàng đi vào và vây quanh bảo vệ Diêu Hiền phi. Họ không cho nàng tới gần, bộ dạng

họ giống như sợ nàng lại ra tay phóng độc.

Lòng Lộ Ánh Tịch rét run, lạnh lùng lướt mắt quanh phòng một lượt, sau đó cất bước rời khỏi.

Lộ Ánh Tịch ngồi kiệu đến thẳng Thần cung. Nàng phải giải thích với hắn trước khi Diêu Hiền phi xấu xa kia tố cáo.

Nhưng Hoàng đế không ở Thần cung. Thái giám nói rằng Hoàng đế đang ở Ngự thư phòng thảo luận với triều thần. Vì vậy mà nàng đến chờ trước Ngự thư phòng. Nhưng một lần nữa nàng lại để hụt mất, Hoàng đế đã nhận được tin báo liền đến Trai cung rồi.

Nàng đứng dưới mái vòm ngọc lưu ly, ánh mặt trời ấm nóng chiếu rọi trên người nàng, nhưng không xua tan được hàn khí bao trùm quanh người nàng. Thì ra số phận thật là do trời định, dù làm thế nào cũng chạy không thoát.

Trong một lúc Lộ Ánh Tịch đã cảm thấy nản lòng, không muốn lại bôn ba khắp nơi. Nàng dứt khoát về Phượng Tê cung chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Không đầy một canh giờ sau, Hoàng đế liền đích thân đến Phượng Tê cung, khuôn mặt anh tuấn nay đã tái nhợt.

Trong tẩm điện chỉ có hai người duy nhất là hắn và nàng. Lộ Ánh Tịch dịu dàng hỏi: "Hoàng thượng, thương thế của Diêu Hiền phi ra sao?"

"Chưa đến nỗi chết." Miệng Hoàng đế chỉ nói ra bốn chữ, sắc mặt u ám.

"Hoàng thượng không hỏi Thần thiếp chân tướng sự việc sao?" Vẻ mặt Lộ Ánh Tịch bình thản nhìn hắn.

"Nói đi." Hoàng đế lạnh lùng nhìn nàng, vẻ hung ác thấp thoáng hiện lên trên gương mặt. Hắn đã nghe lập luận của Lăng nhi, cũng tận mắt thấy thương tích của nàng ta. Gần như một nửa người của nàng ta sưng phồng lên, rất đáng sợ.

"Thần thiếp ngay thẳng bộc trực, quả thực vì thấy Diêu Hiền phi khả nghi nên mới đến Trai cung. Sau đó Thần thiếp đích thị có lời qua tiếng lại với Diêu Hiền phi." Lộ Ánh Tịch nói thật, đại thể nàng cũng có thể đoán được Diêu Hiền phi đã rỉ tai Hoàng đế những gì.

"Tiếp tục đi." Hoàng đế dùng giọng điệu ngắn gọn vô cảm, giống như lời nói là vàng là bạc.

"Thần thiếp bị Diêu Hiền phi chọc giận, nên đã tung một chưởng lên cột nhà. Nhưng Thần thiếp dám đảm bảo cú đập đó không quá mạnh, không đủ sức chấn động đến pháp khí kia." Lộ Ánh Tịch kể sự thật không có một điểm dối lừa.

"Ừ." Hoàng đế lên tiếng, nheo mắt nhìn nàng.

"Không biết Hoàng thượng tin lý do của Diêu Hiền phi hay là của Thần thiếp?" Lộ Ánh Tịch mỉm cười tự giễu chính mình.

Hoàng đế không trả lời, chỉ lãnh đạm nói: "Hẳn là nàng đã biết Hình bộ đã tra được manh mối mới, vạch trần tội danh của nàng."

"Vạch trần?" Ý cười trên môi Lộ Ánh Tịch tăng thêm ý vị châm biếm, "Với thủ pháp vu oan vụng về như thế mà Hình bộ lại không nhận ra? Hoàng thượng cũng không xem thấu?"

"Hình bộ làm việc chú trọng chứng cứ." Ánh mắt Hoàng đế sâu lắng, lại nói: "Công chúa bị người khác đầu độc là chuyện lớn thế nào? Có bao nhiêu người đang quan tâm đến vụ án này? Nàng muốn Trẫm phải làm sao mới được?"

"Lẽ nào Hoàng thượng không đau lòng sao? Hoàng thượng muốn nhìn hung thủ thật sự sống nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật mà không bị trừng phạt sao?" Lộ Ánh Tịch không phục, nhưng đồng thời cũng hiểu những đạo lý mà hắn nói. Chuyện liên quan đến cái chết của công chúa, lại quan hệ đến danh dự của Hoàng hậu. Nếu chứng cứ không rõ ràng, triều đình cùng bách tính sẽ nghị luận thế nào?

"Trẫm không đau lòng?" Hoàng đế cúi đầu cười to, tiếng cười buốt giá. Hắn nhìn nàng chòng chọc, trầm giọng nói: "Tình cảnh hiện nay ra sao, không cần Trẫm nói, chắc nàng cũng nắm được."

"Thần thiếp biết." Lộ Ánh Tịch cười chua chát, "Đại tội hạ độc công chúa còn chưa rửa sạch, nay lại thêm tội làm bị thương phi tần. Thần thiếp lúc này quả thật nên nghĩ cách làm sao để đào tẩu khỏi hoàng cung."

"Thân mang trọng tội lại trốn chui trốn nhủi khắp chân trời?" Trong đôi mắt sâu thẳm đang nhìn nàng của Hoàng đế bất ngờ hiện lên nét dịu dàng ấm áp, "Với sự kiêu ngạo của nàng, Trẫm tin rằng nàng sẽ không làm điều đó."

"Không bàn đến vụ án của công chúa, chỉ nói đến chuyện Diêu Hiền phi bị thương. Thần thiếp muốn biết Hoàng thượng định xử trí với Thần thiếp thế nào?" Lộ Ánh Tịch đón nhận ánh mắt hắn, hỏi một câu rất đúng mực.

"Chuyện này đã lan truyền rất nhanh trong cung." Hoàng đế cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng giọng điệu vẫn trầm thấp, "Việc này thuộc về nội bộ của hậu cung, Trẫm sẽ đích thân xử lý. Chờ tình hình vết thương Lăng nhi tốt hơn một chút, Trẫm sẽ để hai người các nàng đối chất với nhau."

"Vậy thì phải nhanh lên." Lộ Ánh Tịch cười tươi, đôi mắt sáng trong nhưng lạnh lẽo như băng tuyết: "Thời hạn bảy ngày chỉ còn lại bốn ngày, thời gian tự do của Thần thiếp không còn nhiều lắm."

"Trẫm tự có chừng mực." Hoàng đế thản nhiên nói, liếc mắt nhìn nàng một cái.

Lộ Ánh Tịch im lặng. Từ trước đến nay hắn vẫn luôn thiên vị Diêu Hiền phi, hẳn là lần này cũng không ngoại lệ. Huống hồ, nàng vốn đang chịu tội, lại mang thêm một tội danh nữa, hắn sẽ không cảm thấy có gì khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 14: Hoàng đế thẩm vấn

Những ngày tiếp theo sóng yên biển lặng, rồi cũng đến hôm cuối cùng. Diêu Hiền phi đã có thể đứng dậy xuống giường. Đó cũng là thời điểm đối chất.

Vì sự việc phát sinh ở Trai cung nên Hoàng đế chọn tiến hành phán xử tại đó.

Cung điện đỏ thẫm, rộng rãi tịch mịch. Ánh tà dương màu vàng nhạt trải dài, tảng đá xanh trên mặt đất phát ra tia sáng lành lạnh.

Các cung nữ quỳ phủ phục trên mặt đất, đầu cúi thấp, đồng loạt thưa thốt: "Khởi bẩm Hoàng thượng, hôm đó Hoàng hậu nương nương và Diêu Hiền phi nương nương đóng cửa trò chuyện với nhau. Khoảng chừng nửa giờ sau đó chúng nô tỳ thấy Hoàng hậu nương nương ra mở cửa, còn Diêu Hiền phi bị thương nặng, ngã sõng soài trên mặt đất bên trong."

Hoàng đế thản nhiên liếc nhìn tất cả mọi người ở bên dưới, mở miệng, "Có người nào tận mắt chứng kiến Diêu Hiền phi bị thương như thế nào không?"

Các cung nữ đều im lặng, rất lâu sau mới có một người ngẩng đầu lên nhỏ tiếng nói: "Bẩm Hoàng thượng, khi ấy là gần đến giờ dùng bữa nên nô tỳ đã mạn phép gõ cửa. Sau đó nô tỳ thấy Hoàng hậu nương nương đã xoay người rời khỏi."

Hoàng đế khẽ ừ hử một tiếng, cũng không tỏ thái độ rõ rệt, đưa mắt nhìn về phía Diêu Hiền phi đang đứng đợi bên dưới, rồi mở miệng hỏi nàng ta: "Hiền phi, sự việc sao. Bây giờ nàng kể lại đi."

Diêu Hiền phi vẫn còn yếu, vết sẹo dài xấu xí kia càng thêm nổi bật gai mắt trên khuôn mặt tái nhợt của nàng ta.

"Thưa vâng, Hoàng thượng." Nàng ta cúi người một cái, vừa kính cẩn vừa hờ hững kể lại, "Ngày hôm đó Hoàng hậu đến cung của Thần thiếp nói chuyện, nói vòng vo nhưng đại thể ám chỉ rằng Thần thiếp đã hạ độc tiểu công chúa. Thần thiếp không chịu liền biện bạch cho chính mình, có thể vì thế mà đã mạo phạm đến uy nghi của Hoàng hậu. Ngay lúc ấy, Hoàng hậu bừng bừng tức giận đã tung một chưởng lên cột nhà, kéo theo làm đứt cả dây thừng treo pháp khí. Chiếc chuông pháp khí kia rơi xuống đập thẳng lên đầu Thần thiếp, Thần thiếp không kịp né, nhưng may là nhờ vào bản năng nên Thần thiếp đã nghiêng đầu sang một bên. Nếu không e rằng Thần thiếp đã vỡ sọ."

Hoàng đế lại tiếp tục ừm một tiếng, ánh mắt dán lên người Lộ Ánh Tịch đang đứng phía đối diện Diêu Hiền phi.

"Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch không nhanh không chậm lên tiếng, "Những điều Diêu Hiền phi nói đều đúng."

"Vậy sao?" Hoàng đế cất cao giọng, đôi lông mày khẽ nhíu lại.

"Hoàng thượng, Thần thiếp muốn nhìn pháp khí kia một chút." Lộ Ánh Tịch cung kính vừa khom lưng vừa thỉnh cầu.

"Được." Hoàng đế giơ tay cho phép nàng.

Chiếc chuông pháp khí được đặt ở giữa cung điện, trên đỉnh của nó có buộc một nửa đoạn dây thừng, nửa đoạn còn lại thì đang treo lơ lửng trên xà ngang phía trên điện thờ.

Lộ Ánh Tịch đến ngồi xổm trước chiếc chuông, quan sát kỹ rồi nói: "Xin Hoàng thượng xuống dưới này một chút."

Hoàng đế nhíu mày, đứng dậy chậm rãi bước xuống.

"Mời Hoàng thượng nhìn xem." Lộ Ánh Tịch chỉ về phía dây thừng, xoay đầu nhìn hắn mỉm cười, "Đầu dây thừng này gần như rất bằng phẳng, nội lực sao có thể làm đứt dây gọn ghẽ như vậy? Rất dễ nhận thấy, trước đó có người đã dùng đoản kiếm hoặc dao cắt sẵn gần hết vòng dây."

Hoàng đế ưu nhã đứng bên cạnh nàng, cúi người quan sát, ánh mắt thay đổi nhưng vẫn không nói gì.

Diêu Lăng cũng bước đến bên cạnh hai người, lạnh lùng nói đều đều: "Thần thiếp cũng hiểu biết chút ít võ thuật, một người có nội lực cao siêu chỉ bằng một chưởng cũng có thể làm đứt dây thừng lớn, mà đầu dây lại rất nhẵn không bị sần sùi, việc đó cũng chẳng có gì lạ cả?"

Lộ Ánh Tịch đứng dậy, nhìn thẳng vào đôi mắt phượng băng giá của nàng ta, chậm rãi nói: "Diêu Hiền phi nói không sai. Như Bản cung đây nếu dùng hết mười phần nội lực, chính xác có thể tạo ra kết quả như vậy. Nhưng nếu Bản cung đã làm thế, thì tại sao trên cột nhà không in lại dấu tay của Bản cung?"

Diêu Lăng đông cứng người, ánh mắt càng lạnh lẽo: "Hoàng hậu là đệ tử Huyền môn, được luyện nội công tinh thông thâm hậu. Phải chăng Hoàng hậu đã quá khiêm nhường? Thần thiếp nghĩ việc không lưu lại dấu tay lên cột nhà sẽ không quá khó với Hoàng hậu nếu Hoàng hậu muốn làm."

Lộ Ánh Tịch nheo mắt, khuôn mặt bỗng lạnh tanh, quát lớn: "Ngụy biện!"

Diêu Lăng không sợ hãi dùng đôi mắt ngày càng u ám đón nhận ánh mắt nghiêm khắc của nàng.

Hoàng đế trầm ngâm, lướt nhìn hai nàng.

"Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch ngước mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng nói rõ, "Thần thiếp bạo gan hỏi Hoàng thượng một câu. Trong lòng Hoàng thượng, giữa tình và lý có ranh giới rõ ràng hay không?"

Hoàng đế khẽ giật mình, hơi giận dữ nói: "Tốt nhất Hoàng hậu nên ăn nói cẩn thận."

Lộ Ánh Tịch nhìn hắn một lâu, lòng tràn đầy thất vọng, im lặng chỉ cười châm biếm.

Tức giận sôi trào trong mắt Hoàng đế, cổ họng lên xuống muốn nói, nhưng cuối cùng cũng gắng nuốt trôi những lời định thốt ra. Lẽ nào nàng lại chậm hiểu như vậy? Chuyện lần này với hắn mà nói không có chuyện đắn đo giữa tình và lý. Bởi vì, đơn giản là cả tình và lý đều nghiêng về một bên.

Bầu không khí chìm trong yên lặng. Diêu Lăng ho khan vài tiếng, sau đó lạnh nhạt nói: "Mong Hoàng thượng thứ tội, Thần thiếp bị thương chưa khỏe, không tiện đứng lâu. Nếu như vết thương này của Thần thiếp có điểm nào khuất tất, thì cũng mong Hoàng thượng nói rõ."

Hoàng đế đưa mắt nhìn nàng ta chăm chú, một lúc lâu cũng không mở miệng nói, dường như muốn xuyên thấu đáy lòng nàng ta để dòm ra chân tướng.

Trong vô thức, nàng ta đứng thẳng người, nghênh đón ánh mắt thăm dò của hắn.

"Lăng nhi..." Hoàng đế thở dài, tiếng gọi nhỏ gần như không thể nghe được, ánh mắt tối tăm nhuộm nỗi buồn vu vơ. Cái tên thân mật này là đại diện cho tình yêu ngọt ngào thuở ban đầu, nhưng bây giờ gọi ra cái tên này, cảm giác đã không còn như xưa, giờ đây chỉ còn lại đau khổ, đắng chát.

Diêu Lăng mấp máy môi, một tiếng "Thần" đã bay đến đầu lưỡi, cuối cùng lại không thốt ra được. Khi đó hắn chưa nối ngôi, nàng ta và hắn đã từng được tự do vui vẻ; nắm tay nhau dạo bước dưới những gốc cây anh đào, rừng cánh hoa đào hồng thắm đang tung bay lả lướt trong gió, bèn nhìn nhau cười ngu ngơ; tựa vai nhau ngồi trên mái ngói cung điện, cùng hướng mắt ngắm những vì sao tinh tú trên bầu trời đêm. Thế nhưng, tất cả những điều tốt đẹp đều bị phá hủy khi hắn đăng cơ. Hàng loạt mỹ nhân, tú nữ được đưa vào cung; đám phi tần được sắc phong ban thưởng. Còn nàng ta trở thành một người trong đám nữ nhân đông đảo của hắn, mãi mãi cũng không thể là người duy nhất.

Vốn trong đáy lòng nàng ta vẫn còn sót lại một nguyện vọng mong manh, hy vọng có một ngày khi giang sơn vững chắc, hắn còn nhớ đến lời hứa sẽ lập nàng làm Hoàng hậu. Thế nhưng, một nữ nhân khác bỗng xuất hiện. Nữ nhân này không chỉ chiếm mất vị trí Hoàng hậu, lại còn dần dần cướp đi sự quan tâm của hắn từ tay nàng ta!

Ánh mắt hai người giao nhau, dường như trong nháy mắt hai người đều quay về quãng thời gian vui vẻ khi xưa. Chẳng qua giờ đây, một người có muôn vàn bùi ngùi thương nhớ, một người lại mang oán hận ngút trời trong tim.

Lộ Ánh Tịch im lặng đứng bên nhìn lăm lăm cảnh tượng này, chỉ nhếch môi cười chua chát.

Giống như thời gian trôi qua rất lâu lại như chỉ trong chốc lát, Hoàng đế ho nhẹ một tiếng, rồi nói: "Hoàng hậu và Hiền phi đều có lý lẽ riêng, chi bằng để Trẫm tự nghiệm chứng."

"Không rõ Hoàng thượng định nghiệm chứng thế nào?" Lộ Ánh Tịch hỏi chen vào.

Hoàng đế mặc kệ nàng, nói với Diêu Lăng: "Hiền phi, nàng biết nội lực Trẫm ra sao mà."

Thấy Diêu Lăng gật nhẹ đầu, Hoàng đế lại nói: "Trẫm tin chắc rằng nội lực của Trẫm dù không hơn Hoàng hậu thì ít nhất cũng sàn sàn như nhau. Hiền phi cũng nghĩ giống Trẫm?"

Ánh mắt Diêu Lăng khẽ động, biểu tình phức tạp nhưng vẫn gật đầu.

"Thế thì Trẫm sẽ thử một lần, để xem Trẫm có thể làm rơi pháp khí mà không tổn hại gì đến cột nhà, và đầu dây thừng bị đứt vẫn trơn nhẵn." Giọng Hoàng đế nhàn nhạt êm tai nhưng cứng rắn.

Diêu Lăng không mở miệng, khuôn mặt dường như co chặt lại vì cơn giận dữ chực trào.

"Nếu Hiền phi không phản đối, tin rằng Hoàng hậu cũng không có ý kiến?" Hoàng đế liếc mắt trông Lộ Ánh Tịch, khóe môi khẽ cong lên, ánh mắt sáng lấp lánh.

"Thần thiếp không có ý kiến." Lộ Ánh Tịch ngoan ngoãn đáp, đôi mắt phát sáng vui mừng. Hóa ra hắn không định bênh vực Diêu Hiền phi.

Hoàng đế ra lệnh cho cung nữ đang lặng lẽ quỳ bên cạnh: "Hãy lấy một sợi dây thừng mới đến đây!"

Còn chưa nghe tiếng cung nữ thưa vâng đã thấy một tiếng la vang lên: "Không cần!"

"Hiền phi còn muốn nói gì sao?" Hoàng đế lãnh đạm ngó Diêu Lăng.

"Hoàng thượng không tin Thần thiếp, Thần thiếp không còn lời nào để nói. Nếu trong lòng Hoàng thượng đã sớm có đáp án, thì không cần phải nghiệm chứng làm chi." Giọng điệu Diêu Lăng hờ hững, nhưng hai tay nắm chặt hằn lên gân xanh, móng tay đâm vào lòng bàn tay rỉ máu, cảm giác đau nhức ở tay không lấn át được nỗi đau trong tim.

"Hiền phi cho rằng Trẫm đang thiên vị?" Hoàng đế nheo mắt dòm nàng ta, ánh mắt lạnh thấu xương, miệng bật ra tiếng cười khẽ trào phúng. Quả thực hắn đang thiên vị, nhưng lần này đã khác. Trước đây hắn vẫn tưởng, hắn không thể cho nàng ta cái nàng ta muốn, thế thì hắn sẽ dành nhiều sủng ái hơn với nàng ta. Nhưng thời gian trôi qua, hắn phát hiện không cách nào lấp đầy nỗi bất mãn sâu sắc trong lòng nàng ta.

Diêu Lăng trầm mặc nhìn hắn, lòng đau đớn khôn nguôi. Nam tử anh tuấn xuất sắc này là người duy nhất nàng ta yêu trọn kiếp này. Nhưng vì sao, nàng ta lại xem hắn là duy nhất, hắn lại không làm được như nàng ta?

"Hôm nay Trẫm sẽ xử công bằng!" Hoàng đế bỗng lên tiếng, tay chỉ vào một cung nữ, cao giọng hạ lệnh: "Ngươi lập tức đi lấy dây thừng lại đây, sau đó treo pháp khí về vị trí cũ! Trẫm quyết không thiên vị ai cả!"

"Vâng, Hoàng thượng..." Cung nữ kia nhanh chóng đáp lời, lui ra chuẩn bị mọi thứ.

Diêu Lăng cắn răng, sắc mặt không kiểm soát được ngày càng khó coi. Ánh mắt hậm hực căm hận nhìn Hoàng đế, rồi lại chuyển sang liếc Lộ Ánh Tịch. Tình yêu của nàng ta sẽ bị phá hủy hoàn toàn trong tay nữ nhân kia sao? Đoạt mất Hậu vị của nàng ta còn chưa đủ ư? Còn muốn cướp đi trái tim của Hoàng thượng?

Lộ Ánh Tịch im lặng đối mắt với nàng ta, không quan tâm hơn thua, thản nhiên nói: "Diêu Hiền phi, sự thực ra sao, ngươi là người rõ hơn ai hết. Chuyện nào ra chuyện nấy, Bản cung hy vọng ngươi có thể phân định rõ ràng."

Diêu Lăng ngẩng đầu đầy thách thức, chiếc cổ thon gầy hiện gân xanh, lạnh giọng nói: "Hoàng thượng và Hoàng hậu kẻ tung người hứng, rất ăn ý, khiến Thần thiếp không khỏi thở dài thán phục. Hoàng thượng không cần cố sức nghiệm chứng làm gì, Thần thiếp xem như bản thân không may mắn, như vậy được chưa ạ? Nếu Hoàng thượng cho rằng Thần thiếp bị thương là do bản thân tự rước lấy, vậy Thần thiếp coi như đã tự mình chuốc vạ vào thân. Nếu Hoàng thượng cho là Thần thiếp đã vu khống Hoàng hậu, vậy Thần thiếp sẽ nhận tội danh này. Hoàng thượng xử phạt Thần thiếp thế nào cũng được. Như vậy đã được chưa?"

Lộ Ánh Tịch nhíu mày nhìn Hoàng đế, thấy hắn cũng chau mày thật chặt, nàng không kiềm nổi thở dài.

"Được rồi." Nàng nhẹ nhàng lên tiếng, "Bản cung chỉ muốn chứng minh bản thân vô tội, không có ý làm khó bất cứ ai. Nếu Diêu Hiền phi đã nói vậy, việc này kết thúc ở đây thôi."

Diêu Lăng nhìn nàng ta chăm chăm, nhếch môi cười khẩy.

Lộ Ánh Tịch không khỏi cười khổ, lại thở dài một hơi. Nàng đã nể tình nàng ta rành rành, thế mà thái độ Diêu Hiền phi vẫn ngông nghênh hồ đồ như vậy.

"Việc này dừng ở đây, sau hôm nay chớ có ai nhắc lại chuyện này nữa." Lộ Ánh Tịch thu lại tầm mắt nhìn nàng ta, quay sang Hoàng đế hành lễ xin lui ra ngoài.

"Khoan đã!" Hoàng đế chợt quát lớn.

"Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch nghi hoặc dòm hắn. Không phải hắn muốn nàng giải quyết như thế ư? Nàng đã dàn xếp ổn thỏa, tiện cả đôi bên và không làm khó Diêu Hiền phi.

"Trẫm đã nói, hôm nay Trẫm sẽ xử lý công bằng, không thiên vị bất kỳ ai." Hoàng đế lạnh lùng hà khắc, không nhìn nàng cũng không ngó Diêu Lăng, xoay người chắp hai tay sau lưng, đến ghế ngồi xuống.

Bầu không khí đông cứng, vắng ngắt và ngột ngạt bao phủ cả cung điện.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 15: Đêm trước giông bão

Hoàng đế ngồi trên ghế cao, khuôn mặt anh tuấn, lạnh lùng liếc nhìn phía dưới, nói chầm chậm: "Chiếu theo cung quy, phàm là phi tần vì ganh ghét mà

sinh sự, nhẹ thì nhốt vào phòng tĩnh tâm, nặng thì tước đi chức vị."

Diêu Lăng ngẩng đầu, đôi mắt lạnh căm chiếu thẳng đến hắn, trả lời: "Từ khi Thần thiếp nhập cung đến nay, đã vứt bỏ tất cả mọi thứ lại sau lưng. Hoàng thượng nói thế nào thì liền làm thế ấy."

Vầng trán Hoàng đế nhăn lại, ánh mắt nặng nề u ám hàm chứa nhiều cảm xúc, môi mím chặt.

Bầu không khí lại trở nên im ắng, tù túng.

Cung nữ đã nhận lệnh mang dây thừng tới, và một thái giám vác thang gỗ theo sau. Sau đó, hắn ta trèo lên thang, cột dây để treo chuông pháp khí lên xà ngang.

Lộ Ánh Tịch vẫn giữ im lặng, mày cau chặt nhìn mọi thứ đang diễn ra. Đối với nàng mà nói, chuyện xui xẻo này chỉ là chuyện nhỏ, nàng vốn định chuyện nhỏ hóa không. Không hiểu vì sao Hoàng đế đột nhiên lại cố chấp muốn nhất định phải làm đến cùng. Có thể hắn đã quên, nhưng nàng vẫn còn nhớ rõ, ngay mai là đến kỳ hạn bảy ngày. Đó mới là chuyện lớn.

"Hoàng thượng," Diêu Lăng bỗng dùng giọng nói rét buốt lên tiếng, "Nếu Hoàng thượng chứng minh được Hoàng hậu vô tội, Hoàng thượng dự định đối xử với Thần thiếp ra sao?"

Hoàng đế lạnh tanh như cũ đứng dậy nhìn nàng ta từ trên cao: "Hiền phi ở trong cung đã lâu, hẳn là biết rõ cung quy."

Diêu Lăng cười gằn, sẵng giọng nói: "Vâng, bây giờ Thần thiếp xin lĩnh tội, chịu phạt tự đóng cửa ăn năn hối cải." Nếu hắn còn một chút lương tâm, thì không nên từng bước ép nàng ta đến đường cùng, không nên làm nàng ta mất mặt, chật vật trước mọi người.

Hoàng đế liếc mắt trông nàng ta một cái, hờ hững nói: "Ác ý nói xấu Hoàng hậu chính là tội lớn."

Diêu Lăng mím môi, nghiến răng phát ra tiếng "ken két", như là sự căm hận đã lên đến đỉnh điểm, "Hoàng thượng đã quyết như vậy, Thần thiếp sẽ không quyến luyến vị trí Hiền phi này."

Nhất thời Hoàng đế im lặng nhắm mắt, như muốn che giấu tâm tình vô cùng phức tạp.

Lộ Ánh Tịch bàng quan với cảnh trước mắt nhưng vẫn không tránh khỏi thổn thức, cúi đầu khe khẽ thở dài. Dù Diêu Hiền phi có bị phế truất, giáng cấp thành cung nữ thì nàng ta vẫn phải sống tại hoàng cung, đây là cung quy, một ngày là nữ nhân của Hoàng đế, thì cả một đời là nữ nhân của người.

Diêu Lăng tiến lên một bước, rồi quỳ dưới đài cao, đầu gối va mạnh xuống nền đá, nghe một tiếng phịch nặng nề.

"Hoàng thượng có còn nhớ, lúc sắc phong Thần thiếp làm Hiền phi, Hoàng thượng đã tự tay cài chiếc trâm[1] san hô Như Ý này lên mái tóc Thần thiếp?" Diêu Lăng vươn tay rút cây trâm trên tóc xuống, đôi mắt quyết liệt và ngập tràn hận ý.

[1] Trâm: là một vật trang sức cài lên tóc, ngoài ra nếu nam giới tặng trâm cho nữ giới, điều đó có ý nghĩa là kết tóc se duyên làm vợ chồng.

Hoàng đế gật nhẹ đầu, chỉ chớp mắt không nói gì. Giả sử hắn không đăng cơ làm Hoàng đế, quà tặng nàng ta cũng là cây trâm san hô Như Ý này, không phải ư? Thế nhưng thời gian sẽ không bao giờ quay trở lại, và mọi thứ sẽ không bao giờ lặp lại lần nữa.

"Bảy năm." Diêu Lăng rì rà rì rầm. Sau đó nàng ta ngẩng cao đầu, nói lớn: "Duyên phận giữa Thần thiếp và Hoàng thượng giống như cây trâm này, cắt đứt từ hôm nay!"

Cây trâm san hô tuyệt đẹp bị bẻ gãy làm đôi, tiếng "rắc" giòn tan vang lên, ngay sau đó là tiếng "lạch cạnh" khi hai đoạn trâm rơi xuống đất.

Hoàng đế chấn động, quay mặt sang một bên, như không đành lòng xem cảnh này.

Diêu Lăng quay ngược về phía Lộ Ánh Tịch, cười lạnh nói: "Kết quả như vậy, Hoàng hậu nương nương đã vừa lòng rồi chứ? Giờ đây Diêu Lăng không dám tự xưng là Thần thiếp. Sau này nô tỳ phải đến đâu tùy thuộc sự an bài của Hoàng hậu nương nương."

Lộ Ánh Tịch chỉ yên lặng nhìn nàng ta chăm chú. Thực ra nàng có thể hiểu hành động của nàng ta. Nàng ta dùng cách thức đoạn tuyệt dứt khoát và đau lòng như thế là vì muốn giữ lại cho bản thân chút tôn nghiêm cuối cùng. Nhưng nàng ta chưa từng suy xét lại bản thân, cũng không cho rằng chính mình đã làm sai.

"Hoàng hậu nương nương, nô tỳ bạo gan nói một câu thật lòng." Diêu Lăng ngước nhìn nàng, giọng nói bảy phần u buồn, ba phần từ tốn: "Lệ đẫm khăn thêu mộng chẳng thành[2]. Tình trạng của nô tỳ hôm nay chính là chuyện trong tương lai của Hoàng hậu. Nô tỳ hy vọng Hoàng hậu hãy bảo trọng."

[2] Đây là câu thơ trong bài thơ "Hậu cung từ" (Bài ca hậu cung) của Bạch Cư Dị. Ý của bài thơ này cũng như lời của Diêu Lăng là nữ nhân trong hoàng cung nay được ân sủng, mai lại bị hắt hủi, cuối cùng ôm hận khóc thầm, chết dần chết mòn trong chốn hậu cung.

Lộ Ánh Tịch lòng xúc động khôn nguôi, đó cũng chính là tiếng lòng của nàng.

Sắc mặt Hoàng đế tái mét, phất tay áo đi xuống dưới đài, đến bên cột nhà, vận công tung một chưởng thật mạnh!

Hắn dùng sức rất lớn, trên trụ nhà to lớn bị lõm xuống với hình dạng bàn tay người, pháp khí treo lơ lửng trên xà ngang chỉ đong đưa không ngừng, nhưng không rớt xuống.

"Chân tướng ra sao, không cần Trẫm nói nhiều!" Hắn lạnh lẽo quăng một câu, sau đó xoay người rời khỏi.

Diêu Lăng vừa quỳ trên mặt đất vừa trông theo bóng lưng của hắn. Nàng ta ngửa đầu bật cười, tiếng cười vô cùng thê lương như tiếng kêu ai oán của chim Đỗ Quyên[3].

[3] Chim Đỗ Quyên: còn gọi là Tử Quy, nôm na là chim Cuốc. Nó thường lủi trong bụi rậm, dưới ao sâu hoặc hồ rộng. Cuối Xuân sang Hè thì bắt đầu kêu vào đêm trăng mờ tịch mịch ở nông thôn. Tiếng kêu buồn thảm, gợi lòng lữ khách nhớ nhà, nhớ quê hương.

Lộ Ánh Tịch ngậm ngùi thương cảm. Nàng đến bên rồi bồi thêm một chưởng lên cột nhà. Chiếc chuông pháp khí kia liền rơi xuống, nhưng không phải do dây thừng bị đứt làm hai, mà là vì chỗ nút buộc hơi lỏng nên không thể chịu nổi sức nặng của pháp khí mà tuột bung ra.

Lộ Ánh Tịch nhìn Diêu Lăng một cái, rồi cũng rời khỏi chỗ đó. Có lẽ Diêu Hiền phi quá ung dung tự tin mà quên mất một kẽ hở nhỏ, mới khiến chiến thắng trong tầm tay lại biến thành thất bại thảm hại. Và phải chăng nàng ta quá tin chắc vào sự bao dung vô bờ bến, trước sau như một của Hoàng đế đối với nàng ta? Cũng có thể nàng ta chưa bao giờ nghĩ đến, bao khoan dung nhẫn nại rồi cũng đến một ngày biến mất không còn vết tích.

Sau lưng Lộ Ánh Tịch, tiếng cười đau thương khàn đặc xen lẫn nước mắt vẫn vọng đến, ai nghe đến đều tái tê lòng.

©STE.NT

Ra khỏi Trai cung, Lộ Ánh Tịch ngồi kiệu đến tẩm điện của tiểu công chúa.

Nàng cho kiệu dừng lại trước cung điện, chỉ đưa mắt ngóng nhìn vào trong.

Hai bên cửa cung buông dài những dải lụa trắng, chúng bay phất phơ trong gió. Khung cảnh tang tóc, thê lương làm lòng người đớn đau, nghẹn ngào.

"Hoàng hậu." Tiếng gọi mạnh mẽ cứng rắn. Một nam nhân cao lớn từ khúc cua hành lang chạy tới, khom người hành lễ với nàng.

"Phạm huynh." Nàng ngoảnh đầu lại, mỉm cười dịu dàng.

"Phạm mỗ đã phụ lòng ủy thác của Hoàng thượng và Hoàng hậu." Phạm Thống hổ thẹn cúi đầu.

"Không sao." Lộ Ánh Tịch khẽ lắc đầu. Nàng đã dự tính kết quả này từ trước. Hung thủ hạ độc tiểu công chúa rất xảo quyệt, đến trên người cung nữ đã treo cổ tự sát cũng không tìm ra manh mối. Cung nữ kia thường ngày rất nề nếp khuôn phép, tính tình hiền lành, không có qua lại với bất kỳ phi tần nào, không chút vết tích đáng ngờ.

Thoáng chốc cả hai đều trầm tư. Phạm Thống ngẩng đầu nhìn nàng, nói khẽ: "Phạm mỗ tin Hoàng hậu không phải là người điên làm bừa."

"Sao lại tin?" Lộ Ánh Tịch không nhịn được cười mủm mỉm, cố ý liếc hắn bằng nửa con mắt, "Bản cung vẫn còn nhớ, hồi trước Phạm hiệp sĩ cực kỳ ghét Bản cung."

Phạm Thống đông cứng người, khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng, vội nói: "Phạm mỗ chỉ nói là tin Hoàng hậu không phải người điên làm bừa."

Lộ Ánh Tịch cười khẽ, cố tình gây khó dễ với hắn ta: "Trong mắt Phạm hiệp sĩ, tuy Bản cung không phải người đại gian đại ác, nhưng cũng không phải người tốt?"

"Phạm mỗ chưa hề nói như vậy!" Sắc mặt Phạm Thống khó coi, lông mày nhíu chặt. Kỳ hạn cuối cùng đã đến gần mà nàng vẫn không đứng đắn, còn tâm trạng bỡn cợt hắn ta? Lẽ nào nàng thật không biết sợ là gì?

"Phạm huynh." Thần sắc Lộ Ánh Tịch bỗng trầm trọng, dòm những thái giám khiêng kiệu, nhìn trái nhìn phải như kẻ trộm, sau đó nhích lại gần hắn ta nói nhỏ nhất có thể, "Nhờ mà ta không tránh nổi kiếp nạn này, Phạm huynh có giúp ta trốn khỏi hoàng cung không?"

Phạm Thống giật mình, không cất nên lời chỉ lăm lăm nhìn nàng. Hắn biết chuyện lần này lớn thế nào, nàng có thể không qua nổi buổi xét xử ngày mai. Nhưng chuyện đào tẩu là tội vô cùng nặng, không phải hắn ta sợ bị liên lụy đến bản thân mà là hắn sẽ không còn mặt mũi nào ăn nói với Hoàng thượng. Nhưng nếu hắn ta không giúp nàng, nàng có thể bị phán tội tử hình? Cho dù Hoàng thượng cho nàng một con đường sống, e nàng sẽ bị tống đến lãnh cung, vĩnh viễn không thấy mặt trời.

Lộ Ánh Tịch mím môi, khóe môi ngày càng cong lên, cuối cùng nín nhịn không được nữa, nàng bật cười to.

Phạm Thống phát cáu, đôi mắt có thể phát ra lửa trợn trừng nhìn nàng. Hóa ra nàng lại trêu đùa hắn ta, uổng công hắn ta thực tâm lo lắng cho nàng!

Lộ Ánh Tịch tươi cười, hiền dịu nhìn hắn ta. Nàng biết một người có tấm lòng chất phác, tốt bụng như thế đáng quý trọng và khó tìm được xiết bao. Nếu không phải do hiện tại mạng sống của nàng khó đảm bảo, thì nàng rất muốn làm huynh muội kết nghĩa cùng hắn ta.

Nàng xoay người bước lên kiệu, không nói những lời thừa thãi, chỉ nhẹ gật đầu chào Phạm Thống một cái.

Phạm Thống chắp tay đáp lễ, trông theo chiếc kiệu mang nàng rời đi. Một lúc lâu, hắn mới thu lại ánh mắt, khuôn mặt cương nghị, thẳng tính không giấu được vẻ lo lắng.

Lộ Ánh Tịch về đến Phượng Tê cung thì mặt trời bắt đầu xuống núi.

Sắc hoàng hôn nhuộm hồng chân trời, đối lập hoàn toàn với bầu trời xanh thẳm, vòm trời càng thêm rực rỡ.

Lộ Ánh Tịch ngồi trên bàn đu dây trong đình viện. Cơn gió nhẹ thổi qua, mang theo dòng khí lành lạnh từ từ thấm vào da thịt, len lỏi từ chân tay đến trái tim.

Nàng buông lỏng hai tay đang nắm dây thường xuân hai bên chiếc đu, xòe tay trên đầu gối, nhìn chúng chăm chăm không chớp mắt.

Bàn tay trái nõn nà như ngọc, ngón tay thon dài mịn màng, một bàn tay gần như hoàn hảo xinh xắn. Mà bàn tay phải lõm xuống, đen kịt cháy xém, đặc biệt xấu xí. Đôi bàn tay giống như chính con người nàng, một nửa thiện lương tốt đẹp, một nửa tàn ác, u tối.

Chỉ còn lại tối hôm nay, nàng sẽ không bao giờ mềm lòng. Thà rằng nàng giết sai, cũng không bỏ sót. Tay phải nàng nắm thật chặt, ánh mắt phát ra tia sáng sắc nhọn.

"Ánh Tịch." Hoàng đế đi đến từ phía hành lang, vầng trán nhăn lại, hiện rõ vẻ lo âu.

"Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch tụt khỏi bàn đu dây để đón hắn.

"Lăng nhi thỉnh cầu ý chỉ đến Hoán Y Uyển[4]." Hoàng đế nhăn mặt, ánh mắt u ám, trầm buồn.

[4] Hoán Y Uyển: nơi phụ trách giặt giũ quần áo trong hoàng cung.

"Hoàng thượng không muốn?" Lộ Ánh Tịch cười nhẹ, nói thẳng: "Hoàng thượng đã hối hận rồi sao?"

"Trẫm không phải hối hận." Hoàng đế lắc đầu, vẻ ảm đạm nhuộm sâu.

Lộ Ánh Tịch nhìn hắn chăm chú, bỗng nói: "Đoạn tuyệt chẳng phải chính là một khởi đầu mới."

Hoàng đế ngước mắt nhìn nàng, bất ngờ ngâm nga vài câu thơ:

"Lệ đẫm khăn thêu mộng chẳng thành,

Đêm khuya Tiền điện rộn tiếng ca.

Nhan sắc chưa tan, tình đã nhạt,

Dựa lò hương lạnh đợi thâu đêm."

Lộ Ánh Tịch cười khổ, dịu hiền nói: "Thì ra Hoàng thượng để ý những lời Diêu Hiền phi đã nói."

"Nàng ta không còn là phi tử của Trẫm." Giọng nói nhỏ nhẹ, một tầng hơi mù bao phủ đôi mắt, khiến người ta không nhìn thấu nội tâm của Hoàng đế.

Lộ Ánh Tịch nghiêm mặt thở than: "Thế sự khó vẹn đôi đường, vì vậy phải đánh đổi để chọn một cái. Bảy năm trước, Hoàng thượng đã đưa ra lựa chọn của mình, bây giờ có hối tiếc cũng không được nữa." Điều đó là vô nghĩa vì chúng ta không thể quay trở lại.

Hoàng đế cụp mắt trầm ngâm, chốc lát lại ngẩng đầu, ánh mắt trở lại vẻ trong sáng bình tĩnh vốn có.

"Ngày mai, Hình bộ sẽ mở công đường thẩm án." Hắn nhìn nàng, nhàn nhạt nói.

"Vâng, Thần thiếp biết." Lộ Ánh Tịch gật đầu, trong lòng tự dưng nổi lên một ý nghĩ, liền hiếu kỳ hỏi, "Nếu chuyện cũ lặp lại một lần nữa, Hoàng thượng sẽ lựa chọn thế nào? Giang sơn vạn dặm, hay là tình yêu cùng mỹ nhân?"

Hoàng đế nghe xong liền chìm trong tư lự, đôi mắt phát sáng, cười như không cười nói: "Phải xem mỹ nhân đó đẹp thế nào, tình yêu sâu đậm ra sao."

"Thần thiếp có được xem là mỹ nhân?" Lộ Ánh Tịch cũng cười theo, lại hỏi tiếp.

"Nghiêng nước nghiêng thành." Hoàng đế tươi cười.

"Vậy nếu Hoàng thượng yêu Thần thiếp, thì người sẽ chọn thế nào?" Lộ Ánh Tịch hỏi hắn nhưng cũng là tự hỏi bản thân. Ngược lại nếu là chính nàng, nàng sẽ làm sao?

"Giang sơn và mỹ nhân, Trẫm muốn cả hai." Hoàng đế cười to, mặt mày ngang ngạnh tự tin cùng với đôi mắt kiêu ngạo thách thức. Hắn đã không còn là Hoàng đế non nớt mới lên ngôi. Ngày nay hắn đã sở hữu một quân lực hùng mạnh không ai sánh nổi.

“Hoàng thượng tự tin như vậy, Thần thiếp xin bái phục.” Lộ Ánh Tịch nở nụ cười. Nếu đổi lại là nàng, nàng sẽ lựa chọn vứt bỏ một thứ. Tính cách của nàng và hắn đúng là rất khác nhau.

Hoàng đế liếc nhìn nàng, ánh mắt xẹt qua một tia sắc nhọn u tối. Nàng không có lòng tin với hắn, vậy thì hắn phải làm một chút việc để thay đổi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 16: Mảnh ghép chân tướng

Màn đêm cuối cùng cũng buông xuống, tia sáng cuối cùng cũng bị bóng đêm nuốt chửng.

Lộ Ánh Tịch đứng lặng yên trước cửa điện, ngẩng đầu nhìn xa xăm. Khuôn mặt nàng lấp ló, lúc ẩn lúc hiện dưới mái tóc suôn dài bị làn gió mát thổi tung bay. Khung cảnh cuốn hút làm rung động lòng người.

Thẩm Dịch được truyền gọi đến đây. Từ xa hắn ta đã nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp kia, làn váy màu xanh lơ phất phơ trong gió khiến trái tim hắn ta bỗng đập mạnh. Hồi ức dưới lớp bụi dày của thời gian bất chợt bị khơi lại, làm bước chân hắn vô thức chậm lại.

Mười năm trước, khi hắn ta còn ở trong Tu La Môn, hắn ta cũng giống bao kẻ khác sinh tồn ở đó, trở thành sát thủ vì tiền thưởng. Có một lần, hắn ta tuân lệnh đến Ô Quốc thực thi nhiệm vụ. Hôm ấy hắn giết mục tiêu thành công nhưng lại để lộ hành tung nên bị người ta truy sát. Hắn ta đã cải trang thành một tên ăn mày trà trộn trong đám đông để che giấu tai mắt những kẻ đó.

Khi hắn ta giả vờ ngồi ăn xin ven đường, thì có một cô nương nhỏ tuổi mặc chiếc váy lụa trắng như tuyết đến trước mặt hắn ta, cũng như những người khác ném đồ vào chiếc bát của hắn ta. Ban đầu hắn ta cũng không để ý lắm, nhưng sau đó hắn ta vô tình liếc mắt qua, phát hiện thì ra tiểu cô nương kia đã cho hắn ta một lọ thuốc giải. Hắn ta đã vô cùng kinh ngạc, ngẩng đầu muốn tìm cô nương đó thì đã không còn thấy bóng dáng đâu cả. Lúc ấy thật sự hắn ta bị trúng độc, nhưng hắn ta không hiểu vì sao tiểu cô nương kia lại biết được.

Thời gian trôi qua càng lâu, đến nay hắn ta càng không thể truy ra tung tích người cần tìm. Nhưng hắn ta vẫn nhớ rõ hình dáng của cô bé khoảng tám chín tuổi có đôi mắt sáng lấp lánh như vì sao sáng nhất trên bầu trời đêm, còn có hình ảnh một thân mặc váy trắng toát như bông tuyết mùa đông.

“Vi thần tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Thẩm Dịch dừng chân trước bậc thềm đá trước điện, khom người cúi chào, thu lại mạch suy tư đã phiêu dạt, lan man.

“Thẩm đại nhân không cần đa lễ.” Lộ Ánh Tịch mỉm cười, sau đó quay người đi vào trong chính điện.

Thẩm Dịch cúi đầu đi theo, đáy lòng cảm thấy lo lắng mơ hồ. Tuy Hoàng hậu được hưởng đặc quyền, nhưng đơn độc gặp mặt một nam tử thì chung quy vẫn không hợp lễ nghi.

Lộ Ánh Tịch đứng giữa Đại điện, nàng giơ tay phát ra một chưởng về phía cửa điện, ngay sau đó có tiếng “rầm” rồi “cạch” vang lên, hai cánh cửa lập tức bị một lực mạnh đẩy tới đóng sập lại.

“Hoàng hậu nương nương?” Thẩm Dịch kinh ngạc ngẩng đầu.

“Thẩm đại nhân không cần phải sợ. Bản cung chỉ muốn nói một số chuyện riêng với Thẩm đại nhân.” Lộ Ánh Tịch vẫn tươi cười duyên dáng, nhưng ánh mắt lại sắc bén.

“Không biết Hoàng hậu nương nương có gì căn dặn?” Thẩm Dịch định thần lại, cung kính hỏi.

“Hình bộ có tra được đầu mối mới không? Sự trong sạch của Bản cung nằm trong tay Thẩm đại nhân. Thẩm đại nhân không định làm Bản cung thất vọng chứ?” Lộ Ánh Tịch chậm rãi bước đến gần hắn, giọng nói trầm lắng.

“Vi thần bất tài.” Thẩm Dịch nói nhỏ, lời nói có vài phần chân thành, cũng không phải hoàn toàn cho có lệ.

“Thẩm đại nhân quá khiêm tốn rồi.” Lộ Ánh Tịch lại bước tới một bước, buộc hắn ta phải nhìn thẳng vào mắt nàng, “Thẩm đại nhân là người nhận ơn vua, hưởng bổng lộc triều đình, nhưng lại vì chuyện riêng tư của bản thân mà che giấu thông tin, bao nhiêu đó chiếu theo luật pháp đã đủ để khép tội khi quân chưa?”

“Vi thần rất kinh ngạc, không hiểu Hoàng hậu đang nói đến cái gì.” Sắc mặt Thẩm Dịch trầm hẳn đi, rủ mi xuống cung kính, nhún nhường trả lời.

“Không phải Thẩm đại nhân muốn Bản cung nói huỵch toẹt ra chứ hả?” Lộ Ánh Tịch cười khẽ, lạnh lùng lên tiếng, “Ngươi cả gan giấu giếm manh mối quan trọng, chỉ bởi vì Diêu Lăng muốn thấy Bản cung thất thế. Ngươi và Diêu Lăng là đồng môn tình sâu nghĩa nặng, do đó ngươi đã giúp nàng ta. Bản

cung không nói sai, đúng không?"

Thẩm Dịch chấn động mạnh, nhưng cắn răng không đáp trả. Hắn ta và Lăng nhi là thanh mai trúc mã, có vô số lần hắn luyện võ bị thương, Lăng nhi đã thoa thuốc cho hắn ta; rất nhiều bận hắn ta bị môn chủ trách phạt, Lăng nhi đã cầu xin tha thứ thay hắn ta. Hiện tại Lăng nhi chỉ xin hắn ta giữ kín đầu mối kia. Yêu cầu đơn giản như vậy, sao hắn ta có thể không đáp ứng?

"Thẩm đại nhân trọng tình trọng nghĩa, lại không phân định đúng sai." Ánh mắt sắc nhọn tựa như những lưỡi mác bắn thẳng về phía hắn ta, lạnh giọng nói, "Nếu đến cả Hình bộ cũng không có cách nào trả lại sự trong sạch cho Bản cung, vậy Bản cung đành phải tự cứu mình."

"Hoàng hậu?" Thẩm Dịch nghi ngờ đưa mắt nhìn nàng.

"Bản cung không biết hung thủ đứng phía sau là ai. Nhưng Bản cung một thân một mình chịu tội oan, cảm thấy cô đơn vô ngần." Lộ Ánh Tịch híp mắt, nói rành rọt từng chữ: "Bản cung đã quyết định sẽ mời sư muội của Thẩm đại nhân cùng Bản cung san sẻ tai ương ngục tù."

"Ý Hoàng hậu là sao?" Thẩm Dịch nhíu mày, khuôn mặt khôi ngô tràn ngập sầu lo.

"Minh oan rất khó, nhưng hại người lại rất dễ. Thẩm đại nhân là người thông minh, hẳn là hiểu ý của Bản cung thế nào." Sống lưng Lộ Ánh Tịch thẳng đứng, đôi mắt lạnh lẽo yên lặng dõi theo hắn ta. Nàng đang uy hiếp hắn ta. Nếu hắn ta vẫn nhất định không nói ra những điều đã biết, nàng quyết sẽ đặt bẫy để kéo Diêu Lăng cùng xuống nước.

"Hoàng hậu là công chúa liên bang cao quý, lại là mẫu nghi thiên hạ, hà tất phải..." Thẩm Dịch giận tái mặt. Làm thế nào hắn ta cũng không ngờ đến nàng lại công khai uy hiếp hắn ta.

"Thân phận cao quý thế nào? Cùng lắm chỉ mang đến trách nhiệm và tai họa." Khóe môi Lộ Ánh Tịch nở nụ cười lãnh đạm, chua xót. Nàng dừng lại một chút, giọng điệu rét lạnh tiếp tục vang lên, "Nhưng mà, đôi khi quyền lực là thứ rất tốt. Bản cung muốn sư muội của Thẩm đại nhân sống không bằng chết là chuyện quá dễ dàng."

Thẩm Dịch muốn mở miệng chê trách, nhưng lời nghẹn ứ không tuôn ra được. Là hắn ta sai trước, sao có thể quát tháo nàng vì nàng đã đe nẹt hắn ta đây?

"Thẩm đại nhân, ngươi phải hiểu rõ. Nếu như ngươi nói thật, thì ngươi và sư muội của ngươi cũng không bị tổn thất gì. Nếu ngươi không chịu nói, thế thì rõ ràng thành kẻ dối trá." Lộ Ánh Tịch chắp hai tay ra sau lưng, hờ hững nhìn hắn ta.

Trong lòng Thẩm Dịch ngọ ngoạy tranh đấu, ngơ ngác nhìn dung nhan xinh đẹp trong sáng nhưng hơi lạnh, trái tim trỗi dậy chút thương tiếc không tên. Nhìn qua nàng rất kiên cường, dứt khoát, nhưng trong mắt hắn ta đó chẳng qua là lớp mặt nạ của nàng.

"Hoàng hậu." Hắn chìm trong suy tư rất lâu, cuối cùng cũng chịu lên tiếng, giọng nói trầm thấp, "Vi thần tin rằng Hoàng hậu không phải là người đê tiện. Vi thần chỉ hy vọng cuộc trò chuyện hôm nay chỉ có hai người Hoàng hậu và vi thần biết."

Lộ Ánh Tịch nghiêm túc gật đầu, im lặng đợi hắn ta nói tiếp.

Thẩm Dịch khẽ thở dài, từ từ nói rõ: "Mấy năm qua, Tu La Môn vẫn âm thầm chú ý đến động tĩnh của Hàn gia son trang và Hạ thị. Trước giờ Hàn gia và Hạ thị luôn như nước với lửa, không qua lại với nhau. Nhưng cách đây không lâu, có người Hàn gia đến tìm Hạ lão tướng quân."

Lông mi Lộ Ánh Tịch khẽ chớp động, trong lòng cũng dự đoán được một hai chuyện.

"Lúc Hạ Quý phi không may sảy thai, thực ra Hạ thị không tin những lời khai của Lan cô, mà luôn cho rằng nhất định có người chủ mưu phía sau. Hàn gia đặc biệt tích cực điều tra việc này, sau cùng bọn họ cũng tìm ra manh mối quan trọng." Thẩm Dịch ngừng nói, chỉ lẳng lặng nhìn nàng chăm chú.

"Vì vậy Hàn gia đem tin tức nắm được báo cho Hạ thị biết." Lộ Ánh Tịch nhỏ giọng tiếp lời, nói đều đều: "Hiển nhiên sẽ nói là Hạ Quý phi sảy thai có liên quan mật thiết đến Bản cung, cho nên bọn họ ẩn nấp, rình rập cơ hội trả thù."

"Những điều vi thần biết đều đã nói hết. Còn suy đoán của Hoàng hậu, trước mắt cũng không có bằng chứng xác thực nên vi thần không dám đưa ra ý kiến." Thẩm Dịch bình tĩnh trả lời, không tự đưa ra kết luận xằng bậy.

Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười khổ, lại nói: "Chẳng trách Bản cung một thân một mình, không ai giúp đỡ. Hóa ra bọn họ móc nối với nhau để cô lập Bản cung." Hàn gia tính giật dây để Hạ thị xem nàng là kẻ thù, dù kết quả là nàng bị đánh bại hay Hạ thị bị nàng phản kích, Hàn gia cũng chỉ ngồi rung đùi làm ngư ông đắc lợi. Chỉ e Hạ Quý phi đã hận nàng thấu xương. Tuy không phải nàng tự ra tay, nhưng sự thật là Ô Quốc của nàng đã hại nàng ta mất đi đứa con, hơn hết là làm nàng ta đánh mất ước vọng được trèo lên đỉnh cao vinh quang.

"Trở ngại quá lớn, muốn tra rõ chân tướng quả thực rất khó." Thẩm Dịch cảm thán từ tận đáy lòng. Dù cho chân tướng đã rõ như ban ngày, nhưng không có chứng cứ thì làm gì được chứ? Ngoại trừ Hoàng hậu ra, mỗi người trong các nàng tại hậu cung này đều có gia tộc chống lưng, mà các gia tộc này cũng không muốn chân tướng bị vạch trần.

"Trong lòng Bản cung tự có lo liệu, đa tạ Thẩm đại nhân đã cho Bản cung biết." Lộ Ánh Tịch cảm tạ hắn ta, không muốn làm khó hắn ta thêm nữa, khoát tay ra hiệu cho hắn ta lui ra ngoài.

"Vi thần xin cáo lui." Thẩm Dịch cúi người chào, lại ngước mắt nhìn nàng hồi lâu, nhỏ giọng nhắn nhủ, "Hoàng hậu hãy bảo trọng."

Lộ Ánh Tịch vô thức thở dài một hơi. Nhân quả tuần hòa, ác giả ác báo. Nàng vốn cũng không hoàn toàn vô tội mà.

Nàng lê bước vào nội điện, ngồi xuống bên cạnh bàn trong phòng ngủ. Nàng vừa bưng chén trà nhấp một ngụm nhỏ, chợt nghe cánh cửa bị người ta đẩy mạnh va vào tường vang lên tiếng 'rầm' thật to.

"Hoàng thượng." Nàng sửng sốt đứng dậy.

"Lộ Ánh Tịch." Hoàng đế đóng cửa lại, lạnh lùng hét to cả tên lẫn họ của nàng.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Lộ Ánh Tịch nhăn mặt. Tại sao ánh mắt hắn tràn đầy sát khí như thế? Có phải hắn đã biết nàng đơn độc triệu kiến Thẩm Dịch?

"Trẫm hỏi nàng, chuyện Như Sương sảy thai có liên quan đến nàng không?" Hoàng đế lạnh mặt, cả người cũng bị khí lạnh bao quanh.

Lộ Ánh Tịch ngẩn người, theo bản năng hỏi ngược lại: "Hoàng thượng phái người nghe lén nhất cử nhất động của Thần thiếp?"

"Nàng còn dám chất vấn Trẫm?!" Hoàng đế phát cáu, đập một phát lên mặt bàn, những chiếc chén uống trà nhỏ nhắn bị chấn động ngã nhào lăn lóc.

"Trẫm biết nàng hẹn gặp Thẩm thượng thư, cái đó có thể nhắm mắt cho qua. Nhưng nàng lại đóng cửa làm chi, nên Trẫm mới sai người âm thầm canh chừng. Thật không ngờ, nhờ vậy mà Trẫm phát hiện bí mật kinh thiên động địa."

"Bí mật nào?" Lộ Ánh Tịch trợn trừng mắt nhìn hắn ta.

"Nàng vẫn muốn giả ngu?" Hoàng đế cười nhạt, thái dương nổi gân xanh, "Nàng không hạ độc Nhụy nhi nhưng lại sát hại Hoàng tự còn chưa ra đời của Trẫm. Cả hai đều là tội không thể tha!"

"Thần thiếp không có làm." Lộ Ánh Tịch nhẹ đáp, hàng mi dài rủ xuống che đi mọi cảm xúc. Nàng không có làm, nhưng là Phụ hoàng của nàng đã gây ra, điều đó chẳng khác nào chính tay nàng đã làm.

"Không làm? Được lắm! Trẫm rất muốn nghe xem nàng ngụy biện ra sao!" Hoàng đế bóp cằm nâng mặt nàng lên, muốn nhìn xuyên qua ánh mắt nàng, sẵng giọng nói, "Nói đi! Để Trẫm được thưởng thức tài ăn nói của nàng nào!"

"Hoàng thượng đã nhận định như vậy, Thần thiếp có nói gì cũng vô dụng thôi." Lộ Ánh Tịch nhăn mặt nhăn mày, cằm bị hắn siết mạnh đến phát đau.

"Uổng công Trẫm vắt óc suy nghĩ cách để ngày mai nàng thoát tội! Căn bản nàng không xứng với tâm ý của Trẫm đối với nàng dù chỉ một chút!" Hoàng đế không chút nể nang siết mạnh tay, hai bên cằm nàng hóp lại, dấu tay trên gò má đỏ chói.

Lộ Ánh Tịch càng cau chặt mày, cả hàm đau nhức. Nàng không nín nhịn nổi nữa, tức giận vươn tay gạt phắt tay hắn khỏi mặt của mình.

Hoàng đế buông tha nàng, đôi mắt đen xanh sâu hun hút bắn ra tia lửa, như muốn thiêu rụi nàng mới hả dạ.

Lộ Ánh Tịch lui ra sau một bước, vẫn hiên ngang nhìn thẳng hắn, nói rành rọt: "Thiếp không hề ra tay với Hạ Quý phi, nhưng Hạ Quý phi có xuống tay với tiểu công chúa hay không, thì không cần phải hoài công suy đoán nữa. Sao Hoàng thượng không đến hỏi tội Hạ Quý phi, mà lại cứ nhằm vào Thần thiếp chất vấn? Đây là lý lẽ gì?"

Hoàng đế trừng mắt với nàng, lòng phập phồng khó chịu, như có vô vàn tức giận và uất ức tích tụ lâu ngày muốn phun trào một lần hết thảy. Cái chết của Nhụy nhi, tất nhiên hắn phải làm rõ tới cùng. Thế nhưng, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho nàng!

"Lúc Hạ Quý phi mất đi bào thai, Hoàng thượng có từng hoài nghi Thần thiếp đâu?" Lộ Ánh Tịch vừa nở nụ cười giễu vừa nói: "Nếu khi đó Hoàng thượng có nghi ngờ, sao không truy cứu luôn thể? Ngày mai Thần thiếp bị bắt đi thẩm vấn, hôm nay Hoàng thượng lại bồi thêm một cú, chính là muốn mạng của Thần thiếp đúng không?"

Hoàng đế mặt đanh lại, biến sắc, đôi mắt u ám, bén nhọn. Hắn mang theo lửa giận vung tay lên cao.

Lộ Ánh Tịch trợn tròn mắt nhìn hắn ta, sau đó nhắm chặt hai mắt.

Bàn tay Hoàng đế vút lên cao, sau đó lại vụt nhanh xuống. Nhưng cuối cùng hắn vẫn đè nén cơn thịnh nộ bùng nổ trong lòng xuống mà không giáng mạnh một tát tai. Lúc đó sao giống bây giờ được? Khi ấy hắn không quan tâm nàng là nữ nhân thế nào, cho dù nàng có độc ác như rắn rết, thân nàng không còn trong trắng, hắn cũng mặc kệ, không cần phải phẫn nộ, cũng chẳng bao giờ cảm thấy đau lòng.

"Hoàng thượng." Nàng bình tĩnh mở mắt nhìn hắn chòng chọc, giọng lắng dịu, "Quả là Thần thiếp từng có suy nghĩ như vậy, nhưng không có làm thật. Trẻ con vô tội, Thần thiếp không xuống tay được." Nàng nói rất chân thành, gần như mở lòng tâm sự, "Hoàng thượng và Thần thiếp xét hỏi lẫn nhau, tín nhiệm ngày càng nhạt. Nói cho cùng, đó hoàn toàn là do thân phận và lập trường bất đồng. Nhưng ít nhất cho đến giờ phút này, Thần thiếp chưa làm chuyện gì tổn hại đến lợi ích Hoàng Triều. Thực ra tâm tính Hoàng thượng và Thần thiếp cũng không khác nhau là mấy. Cứ tiếp tục nghi kỵ, chất vấn, làm khó nhau như thế này chỉ làm chúng ta thêm mệt mỏi mà thôi."

Hoàng đế trầm mặc, ánh mắt dịu hẳn đi. Giống như hắn vừa bị nàng giội thẳng một gáo nước lạnh xuống đầu, dập tắt lửa giận đang hừng hực, chỉ còn lại đống tro tàn nguội lạnh.

Trầm tư hồi lâu, hắn mới lạnh nhạt nói: "Người nào hại con của Trẫm, Trẫm sẽ không tùy tiện tha thứ."

Bàn tay hắn lướt nhẹ qua gương mặt trắng bệch của nàng, không nhẹ không mạnh, giống như tát nhẹ lại như vuốt ve.

"Hoàng thượng định làm thế nào?" Lộ Ánh Tịch không sợ. Nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

"Trẫm đã sắp xếp ổn thỏa, ngày mai nàng sẽ được xử vô tội, thuận lợi tránh khỏi kiếp nạn." Hoàng đế nheo mắt, ánh mắt hẹp dài như lưỡi dao.

"Sau đó thì sao?" Lộ Ánh Tịch lại hỏi. Nàng rất hiểu, hắn sẽ không buông tha nàng đơn giản như vậy.

"Sau đó?" Hoàng đế chợt đến gần, chóp mũi hai người chạm vào nhau, hai gương mặt gần trong gang tấc, thanh âm trầm thấp mà đáng sợ vang lên. "Trẫm mượn một câu nói của nàng - giày vò cho đến chết."

Lộ Ánh Tịch run rẩy lùi về sau từng bước, cho đến khi thắt lưng đụng mép bàn, năm chữ kia...

"Sợ hãi ư?" Hoàng đế nhếch môi cười khẩy, nét mặt gian ác lại âm u, "Lộ Ánh Tịch to gan lớn mật biết hai chữ 'sợ hãi' viết như thế nào sao?"

Lộ Ánh Tịch giật mình lo sợ. Không phải là hắn bị đả kích bởi cái chết của con gái mà điên rồi chứ? Nhìn hắn lúc này bị bao phủ tà khí dày đặc.

Hoàng đế nghiêng người về phía nàng, đôi mắt sáng quắc săm soi nàng, miệng nói những lời cay nghiệt: "Lộ Ánh Tịch, nàng nghe cho rõ đây. Sau khi chuyện ngày mai được giải quyết, nàng ngoan ngoãn đợi ở tẩm cung. Không được bước ra khỏi cửa một bước, bằng không Trẫm chặt chân nàng. Nàng cứ thử xem Trẫm có dám ra tay hay không."

Lộ Ánh Tịch cũng ngửa lưng về phía sau, nhíu mày nói: "Hoàng thượng muốn giam lỏng Thần thiếp?"

Thân thể cao lớn của Hoàng đế càng ép sát về phía trước, đến khi nàng không thể ngã về sau được nữa.

"Nàng nói thế, Trẫm mới nghĩ đến." Hắn không trả lời câu hỏi của nàng, tự nói: "Lập trường bất đồng đương nhiên sẽ có mâu thuẫn. Trẫm muốn nhìn xem nàng sẽ làm được gì khi bị giam cầm một chỗ."

"Chẳng lẽ Hoàng thượng định giam lỏng Thần thiếp cả đời?" Lộ Ánh Tịch đưa tay muốn đẩy hắn ra, cắt đứt sự áp bức hiện tại.

"Ô Quốc của nàng không muốn Trẫm có con nối dõi, không phải đã có suy nghĩ rằng hoàng tử phải do nàng sinh ra sao?" Hoàng đế đứng thẳng dậy, khuôn mặt hung ác nham hiểm, lại nói tiếp: "Trẫm sẽ làm như các ngươi mong muốn."

Lộ Ánh Tịch chống tay lên bàn, khuôn mặt nhăn nhó. Ý hắn là sao?

Hoàng đế chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, quăng lại một câu cuối cùng liền xoay người bỏ đi.

"Nàng chỉ còn một đêm tự do sau cùng này, sau này Trẫm sẽ không dung túng với nàng."

Lộ Ánh Tịch dõi theo bóng lưng cao lớn của hắn, sững sờ trong chốc lát, từ từ cảm thấy buồn cười. Hắn đã bao giờ dung túng với nàng?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 17: Yêu hận khó cả đôi đường

Ngay trong tối hôm đó, Hình bộ bỗng nhiên nắm được rất nhiều chứng cớ. Hai cung nữ làm việc trong tẩm cung của tiểu công chúa bị nghi ngờ là gian tế của Long Triêu và bị tống giam tại thiên lao. Hai cung nữa kia cũng đã nhận tội giết tiểu công chúa bằng thuốc độc, nhằm vu oan giá họa cho Hoàng hậu, và với mong muốn phá hoại liên minh giữa Hoàng Triều và Ô Quốc.

Lộ Ánh Tịch biết được tất cả tin này khi nàng đang ở trong phòng uống rượu gảy đàn. Mùi thơm của rượu hoa quế dịu nhẹ lượn lờ trong không khí, tôn lên tiếng đàn réo rắt càng thêm êm tai, rung động lòng người.

"Nương nương, Hoàng thượng tuyên bố ra ngoài rằng bệnh cũ của nương nương tái phát, cần tĩnh dưỡng." Tinh Thấm đứng hầu bên cạnh, đợi nàng dừng hăn tiếng đàn mới mở miệng bẩm báo.

Lộ Ánh Tịch chậm rãi đứng lên, đến mở song cửa sổ. Nàng hít sâu một hơi, để không khí trong lành thanh lọc cơ thể, rồi thản nhiên hỏi: "Bên phía Hạ Quý phi có động tĩnh gì không?"

“Thưa nương nương, Hạ Quý phi vẫn ru rú trong phòng, không có gì bất thường.” Tình Thấm kính cẩn trả lời.

Lộ Ánh Tịch hé môi nở nụ cười như có như không, đôi mắt sáng trong hiện vẻ trào phúng. Xem ra Hoàng đế không định lấy lại công bằng thông qua con đường luật pháp, mà dùng một thủ đoạn khác.

“Nương nương.” Tình Thấm khẽ gọi nàng, nhíu mày lo lắng giãi bày: “Hoàng thượng có ý chỉ, ngoài việc được đưa đồ ăn và thuốc ra, nô tỳ và các cung nữ khác không được tùy tiện đến đây, tránh quấy nhiễu sự thanh tịnh của nương nương.”

“Không sao, ngươi lui ra ngoài đi.” Lộ Ánh Tịch không ngoảnh đầu lại, chỉ nhẹ nhàng nói.

Tình Thấm cúi đầu che đi bao suy nghĩ trong đôi mắt, khom lưng rời khỏi.

Lộ Ánh Tịch nghe thấy tiếng cửa phòng bị khóa lại, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng. Đây là nhà Đế vương, không cần chứng cứ, không cần chân tướng, chỉ một câu nói của Hoàng đế đã đủ để giải quyết tất cả. Từ xưa đến nay, không ít anh hùng hào kiệt khát khao chiếm đất xưng vương, há chẳng phải bọn họ bị sức hút quyền lực một tay che trời này mê hoặc sao?

Nàng thong thả đến bên bàn trà, cầm chén rượu bằng bạch ngọc, một hơi uống cạn rượu ngon âm ấm trong chén. Sau đó nàng vào trong phòng ngủ.

Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng đi vào mật đạo. Vì không có đánh lửa để đốt đuốc nên nàng men theo bờ tường lần mò bước xuống dưới, rồi ngồi hẳn xuống bậc thang cuối cùng. Trong bóng tối đen kịt, nàng nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ.

“Sư phụ, người đã trở lại?” Nàng nhỏ nhẹ hỏi, tiếng nói rất nhỏ lại vang vọng trong căn phòng tăm tối và vắng lặng.

“Ừ.” Một giọng nói bình tĩnh lại vang lên ở một góc khác.

“Kiếp số mà hồi trước sư phụ nhắc đến có phải ám chỉ Ánh Tịch sẽ bị giam lỏng ư?” Nàng thắc mắc hỏi hắn.

Người ở góc phòng bên kia im lặng trong chốc lát, sau đó mới trả lời: “Ta vốn tưởng rằng ngươi sẽ có kiếp nạn đổ máu, nhưng nhìn hiện tại thì hẳn là Hoàng thượng đã giải trừ vận hạn thay ngươi.”

Lộ Ánh Tịch nhăn trán, nhớ lại chuyện lần trước khi thích khách ẩn nấp ở Thần cung. Lần đó Hoàng đế cũng đỡ thay nàng một nhát kiếm. Lẽ nào Hoàng đế là quý nhân hộ mệnh của nàng?

“Sư phụ, hiện tại thời cuộc ngoài kia ra sao?” Nàng dẹp bỏ những suy nghĩ vẩn vơ, trầm giọng hỏi.

“Hoàng Triều và Long Triêu vẫn đang trong thế không ngừng giằng co, tình hình chiến sự đình trệ. Nhưng theo ta thấy, chậm nhất là một năm, tình thế sẽ rõ ràng.” Nam Cung Uyên dịu dàng phân tích, trong lòng không khỏi cảm khái. Thực ra y đã trở lại sớm, vốn tưởng nàng xảy ra chuyện, y sẽ âm thầm giúp nàng một tay. Thế nhưng không cần tới y nữa rồi.

“Mùa đông sắp tới, tình hình sẽ bắt đầu thay đổi.” Lộ Ánh Tịch nhanh chóng tiếp lời, “Nếu đến lúc đó Hoàng Triều phá vỡ tuyến phòng thủ Bái Quan, sau đó thẳng tiến tấn công Hải Thành, thì xem như Long Triêu sắp chết đến nơi.”

“Muốn tiêu diệt Long Triêu cũng không phải là chuyện dễ dàng.” Nam Cung Uyên trầm ngâm tư lự, từ từ nói, “Dù cho Hoàng Triều thành công, cũng sẽ hao tổn sinh lực nặng nề.”

“Đó là thời cơ tốt.” Lộ Ánh Tịch mỉm cười không thành tiếng, ánh mắt lạnh thấu xương, “Chớ để Hoàng Triều có thời gian tạm nghỉ, bằng không Ô Quốc sẽ thành vật trong túi, muốn lấy lúc nào cũng được.”

“Ánh Tịch, đừng xem thường Lâm Quốc.” Nam Cung Uyên khẽ lắc đầu trong bóng tối, khuôn mặt anh tuấn nhuộm nét thâm trầm, bất đắc dĩ, “Lâm Quốc nhìn qua thì binh lực yếu kém, nhưng lại có khả năng tự bảo vệ mình đến bây giờ, dám chắc là có sức mạnh tiềm ẩn.”

Lộ Ánh Tịch câm nín, đáy lòng chấn động không thôi. Qua một lúc lâu, nàng mới thấp giọng nói một câu: “Sư phụ, có phải Huyền môn chiến đấu vì Lâm Quốc không?”

Nam Cung Uyên không trả lời, chỉ thở dài một hơi.

“Trong tương lai, sư phụ cũng sẽ đối địch với Ánh Tịch ư?” Nàng mỉm cười lại hỏi, đôi mắt đã mờ mịt một tầng hơi nước. Cuối cùng nàng không có lấy một người có thể trông cậy. Phu quân của nàng không thể tin cậy, ngay cả sư phụ sống với nhau bao năm cũng không đứng cùng chiến tuyến với nàng.

“Ánh Tịch, ta sẽ dùng hết khả năng của ta.” Nam Cung Uyên bình tĩnh đáp lời nàng, đôi mắt đen như một chiếc giếng sâu thăm thẳm. Y sẽ đem hết khả năng của bản thân để sánh vai với nàng, cho dù vì đó mà hắn sẽ phải trả cái giá thật đắt.

Lộ Ánh Tịch chìm trong im lặng, không thể biết trước tương lai, nhưng chưa bao giờ nàng cảm thấy cô đơn và bất lực như hiện tại. Hoàng đế giam lỏng nàng, còn chưa biết hắn định giày vò nàng ra sao. Và sư phụ, người mà nàng tin tưởng, nương tựa suốt mười ba năm qua, e rằng trong nay mai sẽ thành kẻ địch của nàng. Từ cuộc trò chuyện trong mật thất lần trước nàng đã có nghi ngờ, nhưng không muốn suy nghĩ sâu xa. Ai ngờ hôm nay nàng muốn trốn cũng không trốn được nữa. Huyền môn, tuyệt nhiên không phải lực lượng quy phục Ô Quốc.

“Sư phụ, Phụ hoàng của con có biết điều này không?” Nàng mở miệng nói cứng, cố gắng đè nén run rẩy nơi cổ họng.

“Ta nghĩ, hẳn là biết.” Nam Cung Uyên đưa mắt tìm kiếm vị trí nàng ngồi trong bóng tối. Phụ hoàng của nàng đa mưu túc trí hơn rất nhiều so với suy nghĩ của nàng. Nàng cùng lắm chỉ là một quân tốt bị đẩy lên tiền tuyến. Nếu như nàng có thể chinh phục Mộ Dung Thần Duệ, đương nhiên điều đó là tốt nhất. Nhưng nếu không được, Ô Quốc cũng sẽ có nước cờ khác.

“Ha ha...” Lộ Ánh Tịch bật cười to, nhưng nụ cười cũng không giúp nàng bịt kín trái tim, để nỗi chua xót nương theo lỗ hổng mà trào ra. Thì ra nàng chỉ là một vật hy sinh. Điều này nàng đã sớm tính tới, bởi vì nàng chấp nhận lấy chồng xa không phải vì Phụ hoàng, mà là vì sự bình yên của Ô Quốc mới bằng lòng đi hòa thân. Dù nàng là ngươi lý trí, cũng sẽ cảm thấy đau lòng. Thế gian này, dường như tất cả mọi ngươi đều ruồng bỏ nàng, không một ai suy nghĩ cho nàng.

“Ánh Tịch, xã tắc muôn dân không phải là trách nhiệm của một người.” Sắc mặt Nam Cung Uyên trầm lắng, giọng điệu vừa ấm áp vừa thương cảm: “Nếu có một ngày, ngươi muốn buông xuôi tất cả, sẽ không có ai oán trách ngươi.”

“Sư phụ.” Lộ Ánh Tịch khẽ gọi.

Y lẳng lặng đứng lên, “Ánh Tịch, ngươi nên quay lên trên rồi. Con đường này, một khi đã bắt đầu, sẽ không có cách nào dừng lại giữa chừng.”

Nam Cung Uyên nhìn nàng chằm chằm. Trong mật thất tối đen không một tia sáng, thân ảnh của nàng mơ hồ không rõ, nhưng y vẫn có thể cảm nhận rõ nỗi bi thương tỏa ra từ nàng.

“Ánh Tịch, hãy tin ta. Ngươi không phải chỉ có một mình.” Tiếng nói của y không lớn không nhỏ, nhưng vô cùng trầm ấm, có sức mạnh an ủi trái tim để nàng cảm nhận ấm áp dễ chịu.

Lộ Ánh Tịch dừng bước chân, nhưng không quay đầu lại, rồi trèo thẳng lên trên.

***

Lộ Ánh Tịch đứng trong đình viện, cơn gió lạnh phất qua mặt nàng, làn mưa phùn rả rích cùng khí lạnh vẫn tiếp tục rơi xuống từng giọt từng giọt, thấm ướt cả thể xác lẫn tâm hồn.

Lộ Ánh Tịch đưa mắt nhìn xung quanh, bức tường cao màu nâu giam giữ nàng trong chiếc lồng xinh đẹp này. Nàng không cảm thấy buồn khổ, ngược lại còn thấy thanh tĩnh. Giờ đây thế giới của nàng không có âm mưu tranh đấu trong hoàng cung, cũng không phải giành giật thiên hạ. Nếu nàng có thể sống mãi trong an bình này thì thật tốt.

Đáng tiếc, mong muốn này là nàng đang tự lừa mình dối người, hy vọng xa vời mà thôi.

“Lộ Ánh Tịch.”

Nàng không cần quay đầu lại cũng biết ai dám gọi cả tên lẫn họ nàng như vậy.

“Hoàng thượng.” Nàng lên tiếng thưa lời, tầm nhìn vẫn phiêu bạt xa tận chân trời. Những hạt mưa li ti rơi xuống mặt nàng, thấm ướt hàng mi dài giống như giọt nước mắt sắp lăn dài.

“Sao lại đứng dưới mưa?” Hoàng đế nhìn mặt nàng chằm chặp, ánh mắt thăm thẳm u tối.

“Vì cảm thấy khuây khỏa.” Nàng xoay đầu nhìn hắn, gò má trắng mịn hơi ửng hồng.

“Nàng uống rượu?” Hoàng đế cau hàng lông mày rậm, lòng không vui. Hắn mới giam lỏng nàng một ngày, nàng liền tự tung tự tác, trụy lạc sa đọa?

“Vâng.” Lộ Ánh Tịch cười cười gật mạnh đầu, đôi mắt phát sáng, bày ra dáng vẻ ngây thơ ngất ngây vì rượu, “Gần đây rắc rối dồn dập, Thần thiếp rất mệt mỏi. May mà Hoàng thượng quan tâm tới Thần thiếp, để Thần thiếp thanh tịnh.”

Nàng nói vô cùng chân thành, không có một điểm chế giễu. Nhưng Hoàng đế nghe xong mày cau càng chặt hơn, sải bước dài đến bên ôm chặt eo của nàng.

“Về phòng ngay.” Hắn bực tức nói.

“Không về.” Nàng nhanh nhẹn giãy khỏi cánh tay hắn, xoay một vòng trong mưa, cười khanh khách như tiếng chim lảnh lót, ngâm nga một vầng điệu: “Mưa phùn ướt áo nhìn không thấy. Hoa rơi đầy đất chẳng nghe tiếng[1].”

[1] Đây là 2 câu thơ trong bài thơ Tặng biệt Nghiêm Sĩ Nguyên của tác giả Lưu Trường Khanh. Hai câu thơ này mang nhiều ý nghĩa, trong đó có các ý sau: “mưa nhỏ”, “hoa rơi” tả nỗi cô đơn không ai thấu; và “nhìn không thấy”, “chẳng nghe thấy” ám chỉ cách sống bàng quan không màng danh lợi. Ý của chị Tịch đang nói về cảm giác cô đơn trống trải và ao ước cuộc sống thanh nhàn.

“Lộ Ánh Tịch.” Hoàng đế tức giận quát lớn, nắm chặt cổ tay nàng kéo đi, “Đừng có mượn rượu giả điên trước mặt Trẫm.”

“Hoàng thượng giận sao?” Lộ Ánh Tịch không giãy nảy nữa, vừa đi theo hắn vào phòng vừa cảm thấy khó hiểu lải nhải hỏi hắn, “Chẳng qua Thần thiếp

đang hưởng thụ những tháng ngày thanh tĩnh hiếm có này, lẽ nào Hoàng thượng nhất định muốn thấy Thần thiếp u sầu, khó chịu mới vui sao?"

Hoàng đế mím môi, vẫn thô lỗ nắm chặt tay lôi kéo nàng vào phòng, sau đó mới buông tay ra.

Cổ tay Lộ Ánh Tịch bị nắm chặt đến đau buốt, nhưng nàng cũng không bực mình, chỉ nghiêng đầu nhìn hắn: "Hoàng thượng thật kỳ lạ. Thần thiếp bị cầm tù còn chưa cảm thấy buồn, sao Hoàng thượng lại tức giận thế?"

Hoàng đế lườm nguýt nàng. Nàng thật sự không biết hay giả ngây giả dại? Hắn đã điều tra được Ô Quốc có liên quan đến việc Như Sương sảy thai. Hay nói cách khác, nàng cũng không thoát được liên can!

"Hoàng thượng, ngay cả tự do uống rượu tắm mưa của Thần thiếp cũng hạn chế sao?" Lộ Ánh Tịch cười ngu ngơ, dáng vẻ siêu vẹo vì say rượu, lững thững đến bên giường ngồi phịch xuống, cũng không buồn đi thay quần áo ẩm ướt.

Hoàng đế càng nhìn càng phát sầu. Đáng nhẽ hắn phải căm hận nàng, nhưng vẫn không thể nào ghét nổi. Hắn muốn yêu nàng, nhưng lại phát hiện không tìm được lý do yêu nàng.

"Hoàng thượng nói rằng muốn giày vò Thần thiếp đến chết, chẳng hay Hoàng thượng định làm gì?" Giọng cười Lộ Ánh Tịch giòn giã như tiếng chuông bạc ngân vang trong trẻo. Nụ cười vui tươi cũng không sao che giấu được đau thương nơi đáy mắt của nàng. Nếu Huyền môn thực sự phục vụ Lâm Quốc, vậy thì nàng và sư phụ mãi mãi không thể quay lại như thuở ban đầu. Mộ Dung Thần Duệ đã định trước không phải phu quân của nàng. Mà sư phụ cũng không phải là người nàng có thể yêu. Mười ba năm sớm chiều bên nhau, hóa ra sau lưng lại cất giấu nhiều bí mật như vậy. Cho tới bây giờ nàng hoàn toàn không biết, nàng là một đứa ngốc từ đầu đến chân.

"Đứng dậy!" Nhìn bộ dạng chán chường của nàng, quần áo ướt dính vào người, Hoàng đế không khỏi càng thêm phát bực. Hắn kéo nàng đứng lên, chỉ với vài động tác, loáng cái hắn đã lột chiếc váy bên ngoài của nàng.

Lộ Ánh Tịch vẫn đang say, lúc này mới giật mình một cái, tỉnh táo hoàn toàn.

Nàng hắt hơi một cái, nhanh chóng lùi ra xa. Rồi nàng vào phòng thay quần áo ướt ra.

Hoàng đế ngả người dựa vào lề cửa treo bức mành châu ngăn cách bên trong phòng, giở giọng điệu không vui trách mắng nàng: "Nàng với bộ dạng phóng túng thế này, nếu để cho người khác thấy, Trẫm sẽ không còn mặt mũi nào nhìn ai nữa!"

"Không phải Hoàng thượng đang bao dưỡng Thần thiếp sao? Làm sao có người thấy được?" Lộ Ánh Tịch một mặt cấp tốc thay y phục, một mặt nói móc hắn.

"Nàng đang trách Trẫm?" Lông mày Hoàng đế cau lại thành đường thẳng, lửa giận vốn đã lắng xuống bây giờ lại dấy lên, "Ô Quốc của nàng liên minh với Hoàng Triều của Trẫm, lại dám làm ra chuyện đê tiện độc ác như vậy. Trẫm còn chưa tính sổ với nàng, nàng có tư cách gì trách Trẫm?"

"Thần thiếp nào dám trách móc Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch sửa sang xiêm y, sắc mặt đã bình thường, khoan thai đi ra.

Thái độ lãnh đạm của nàng càng khiến cơn giận của Hoàng đế phun trào, đôi mắt đen phát ra tia sáng xanh lạnh, giọng cứng rắn: "Trẫm tự hỏi, từ khi kết thành đồng minh đến nay Trẫm đã làm việc gì làm hại đến Ô Quốc của nàng chưa? Nhưng Ô Quốc các ngươi lại âm thầm làm việc xấu, muốn Trẫm tuyệt tự!"

"Thần thiếp chỉ là một nữ tử, những chuyện triều chính Thần thiếp không biết nhiều." Lộ Ánh Tịch thản nhiên đáp.

"Nàng không biết?" Hoàng đế cười lạnh, bất ngờ nắm tay nàng, lôi nàng một mạch đến bên giường, đẩy nàng ngã xuống.

Lộ Ánh Tịch lảo đảo ngã ngồi xuống giường lần nữa, ngẩng phắt đầu nhìn hắn, cũng không lên tiếng. Thật ra nàng rất hiểu, còn hiểu rất rõ đau đớn và vướng mắc trong lòng hắn là đằng khác. Thân phận đối lập thì có cố gắng đến đâu cũng khó mà thay đổi được. Giống như quan hệ giữa nàng và hắn, giữa nàng và sư phụ.

Hoàng đế nhìn nàng chòng chọc, sự hung ác và xót xa, lạnh lùng cùng nồng nàn thay nhau hiện trên đáy mắt sâu hút.

Không hề báo trước, hắn cúi người xuống ép nàng nằm xuống giường. Hắn như đang xả giận, dùng sức xé rách quần áo nàng mới thay xong.

Lộ Ánh Tịch không động đậy, để mặc hắn như dã thú xé váy nàng rách bươm.

Cảm giác được sự yên tĩnh bất thường của nàng, Hoàng đế dừng lại đưa mắt nhìn nàng.

Đôi mắt trong veo của nàng lóe ra một tia thương hại. Nó làm tim hắn đau nhói, như kim châm khắc sâu vào lòng tự trọng của hắn.

Hắn đứa lòng bàn tay lên, che đi đôi mắt của nàng. Tiếp đó hắn cúi đầu in nụ hôn mạnh mẽ lên môi nàng.

Dây dưa gắn bó một lúc, hắn như nổi điên bắt đầu điên cuồng cắn mút. Đôi môi nàng sưng đỏ cả lên. Vẫn không hả giận, hắn gặm nhấm từ vành tai xuống dưới cổ nàng, những nơi bờ môi hắn đi qua đều để lại vết hôn thâm đỏ.

Lộ Ánh Tịch vẫn cứng ngắc như tượng đá, không vùng vẫy không kêu la, chỉ có những giọt nước mắt nóng hổi dưới lòng bàn tay đang che mắt nàng của

hắn chảy xuống. Nàng không biết vì sao mình muốn khóc, lại càng không biết nàng khóc vì ai.

Nụ hôn nóng bỏng của Hoàng đế rơi trước ngực nàng liền dừng lại. Lòng bàn tay hắn thấm ướt nước mắt, hắn biết nàng đang khóc. Nhưng vì sao nàng khóc?

Phẫn nộ và căm hận lấp đầy trong lòng bị dập tắt trong nháy mắt, chỉ còn lại cảm giác bất lực cùng hụt hẫng. Hắn không tiếp tục xâm phạm đến nàng, chỉ nằm trên người nàng, vùi mặt vào hõm vai nàng, hai tay ôm chặt thân thể mềm mại của nàng.

Hắn dùng hết sức siết chặt vòng tay, như muốn đem nàng tiến vào cơ thể hắn. Nàng nhắm mắt, cảm nhận tâm tình mệt mỏi, bất lực của chính bản thân mình và cũng là của hắn.

"Ánh Tịch, Trẫm phải làm thế nào với nàng đây..."

Trong lúc mơ mơ màng màng, một câu nói nhỏ mơ hồ phiêu diêu bên tai nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 18: Nhẫn tâm cắt đứt

Cuộc sống bị giam cầm cũng không quá nhàm chán, chỉ thấy vô vùng yên ả, bình lặng. Mỗi ngày Hoàng đế đều đến thăm, nhưng không ngủ lại đêm. Có lúc hắn chỉ đến ngồi một lát, thậm chí không nói chuyện với nàng dù chỉ một câu ngắn.

Theo thông tin Tình Thám cung cấp, nghe nói Hạ Như Sương cũng bị giam lỏng trá hình. Bây giờ hậu cung hết sức yên ắng, mọi người đều an phận thủ thường, không có phân tranh.

Đến nửa đêm, nàng đều xuống mật thất trò chuyện với sư phụ khoảng một khắc. Lâu dần nàng phát hiện, từ trước đến nay nàng không hiểu nhiều về sư phụ.

"Sư phụ có muốn nhận mặt người thân với Diêu Lăng?" Nàng vẫn luôn ngồi bệt trên bậc thang cuối cùng, giống như một bóng ma trong góc tối nhỏ giọng hỏi.

"Nhận hay không cũng không khác nhau là mấy." Ở một góc tối đen khác, giọng nói nhã nhặn của Nam Cung Uyên từ từ vang lên, "Ta chỉ muốn nàng ta có thể mở rộng lòng mình, để tìm được chốn bình yên. Tình yêu của nàng ta và Mộ Dung Thần Duệ năm đó vốn là một câu chuyện tình đẹp. Nhưng có lẽ do bản tính trời sinh, nàng ta quá cố chấp, không những làm khó chính mình mà còn gây khó dễ người bên cạnh."

"Sư phụ tìm hiểu được gì sao?" Lộ Ánh Tịch thờ ơ hỏi, xem như đang nói chuyện phiếm.

"Bảy năm trước, Mộ Dung Thần Duệ nhất thiết phải lên ngôi, bộ máy chính quyền chưa vững chắc, cần gấp rút củng cố thế lực triều đình. Nhưng hắn vẫn luôn suy nghĩ vì Lăng nhi, hắn khăng khăng muốn lập nàng ta làm phi. Hắn có thể làm đến mức đó, quả thật không dễ dàng gì." Nam Cung Uyên nói nhẹ nhàng, không hề thiên vị em gái ruột.

"Hình như sư phụ có phần ngưỡng mộ Mộ Dung Thần Duệ?" Lộ Ánh Tịch gọi thẳng tên Hoàng đế, vì đang ở trong mật thất nên nàng không cần câu nệ lễ tiết.

"Bốn Đế vương đương thời đều là nhân vật kiệt xuất." Nam Cung Uyên trả lời ngắn gọn.

"Vậy còn sư phụ thì sao?" Lộ Ánh Tịch phóng tầm mắt về góc tối đen đặc kia. Nhiều năm qua, nàng đều nghĩ rằng sư phụ một đời không tranh giành, có chí nguyện cả đời đi hành y cứu giúp dân chúng. Té ra không phải hoàn toàn như vậy. Sư phụ cũng có hoài bão lớn.

"Chiến tranh đã châm ngòi, họa chiến tranh là không thể tránh. Ta không có ý niệm xưng bá, chỉ thầm tính để giảm tổn hại mà chiến tranh mang lại đến mức thấp nhất." Sắc mặt Nam Cung Uyên thoải mái, nhưng ánh mắt xa xăm vô định. Y cũng đã từng lưỡng lự, đắn đo, cũng không muốn tham gia cuộc hỗn chiến loạn lạc này. Nhưng một mực ích kỷ, bo bo nghĩ cho bản thân, chỉ khiến y càng bất an hơn.

"Làm sao giảm thiệt hại đến mức thấp nhất?" Lộ Ánh Tịch thản nhiên hỏi. Mấy ngày gần đây, những cuộc trò chuyện giữa nàng và sư phụ ngày càng không giống tâm sự giữa thầy và trò, ngược lại giống như buổi giao lưu trao đổi chính kiến giữa các chính khách hơn.

Một phần tình cảm như có như không ẩn hiện, lúc mãnh liệt, lúc lại không cảm nhận được. Thế nhưng nàng biết, nàng đã cố đè nén bi thương xuống tận đáy lòng, và sư phụ cũng đang kiềm chế tâm tình nào đó.

"Trong thiên hạ rộng lớn sẽ xuất hiện một minh quân." Nam Cung Uyên đưa mắt xuyên qua bóng đêm nhìn nàng chăm chăm, giọng nói vẫn trầm ấm dịu

nhẹ, "Cục diện cân bằng của các thế lực bốn phương sẽ không duy trì lâu, sớm muộn cũng sẽ có một vị vua anh minh thống nhất thiên hạ, kết thúc thời buổi loạn lạc này."

"Nếu là như vậy thì những việc đã và đang làm uổng phí và nực cười xiết bao." Lộ Ánh Tịch khẽ nhếch môi cười, đôi mắt phát ra tia sáng tự giễu.

"Người cầm quyền của bốn nước đều đang thúc đẩy tiến trình này. Ánh Tịch, ngươi cũng chỉ là một động lực thúc đẩy trong đó mà thôi." Nam Cung Uyên cúi đầu trầm ngâm, cân nhắc kỹ mới nói tiếp. "Không đến sau cùng, thì chưa biết ai đúng ai sai. Ngươi nghe lời Phụ hoàng, bảo vệ con dân của quê hương thì đó là hiếu cũng là nghĩa. Còn nếu ngươi lựa chọn vâng theo ý phu quân, cùng nhau đoạt thiên hạ, thì cũng không có gì sai trái."

"Sư phụ ấy, lúc nào cũng có thể nhìn thấu tâm sự của Ánh Tịch chỉ với một cái liếc mắt." Lộ Ánh Tịch thả lỏng người, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới những lời Mộ Dung Thần Duệ đã nói vào mấy tháng trước. Quan điểm của hắn và sư phụ vô cùng giống nhau. Hai người đều cho rằng chiến tranh là không thể tránh khỏi, chi bằng tự nghĩ cách phải làm sao để giảm tổn thất tới mức thấp nhất, còn hơn cứ cố gắng đâm đầu vào chiến đấu hăng say, để dẫn tới thiệt người tốn của. Thế nhưng Phụ hoàng sẽ không bao giờ coi mình là kẻ yếu, đó là tự tôn của một vị vua. Cho dù phải chống đỡ đến sức tàn lực kiệt, Phụ hoàng cũng sẽ không nhận thua.

"Ban đầu ngươi luôn mang ý chỉ cương quyết gánh vác trách nhiệm, giữ vững lập trường. Nhưng bây giờ ngươi đã bắt đầu do dự. Ánh Tịch, ngươi có nghĩ tới nguyên nhân do đâu?" Nam Cung Uyên lấy cái đánh lửa, mồi lửa thắp sáng cây đuốc treo trên váng tường, từ từ đi về phía nàng.

Lộ Ánh Tịch vẫn ngồi im, ngẩng đầu nhìn y. Hình dáng anh tuấn, đĩnh đạc cùng các đường nét khuôn mặt của y càng được khắc họa sắc nét dưới ánh đuốc.

Nụ cười bên khóe môi của Nam Cung Uyên nhẹ nhàng, cuốn hút; đôi mắt đen lấp lánh ánh sáng, ngồi xổm trước mặt nàng, hai người nhìn thẳng vào nhau: "Ánh Tịch, ngươi không cần phải ép bản thân đưa ra quyết định quá sớm. Hãy đợi đến khi mọi chuyện càng thêm sáng tỏ, trái tim của ngươi sẽ tự nhận ra."

Lộ Ánh Tịch không nói, yên lặng nhìn hắn một lúc lâu. Nàng đột nhiên nghĩ đến điều gì, khẽ khàng hỏi một câu: "Sư phụ kiên quyết muốn se duyên tơ hồng cho Ánh Tịch?"

Nam Cung Uyên vẫn giữ nụ cười trên môi, ung dung nói: "Như thế ngươi sẽ bớt đi một trận vật lộn, lựa chọn đường đi sẽ dễ dàng hơn một chút."

"Vậy giữa Ánh Tịch và sư phụ thì sao?" Nàng lẳng lặng nhìn y, ánh đuốc sắc vàng càng tôn nét dịu dàng trên gương mặt y, quen thuộc như vậy, nhưng lại xa xôi thế kia. Gần đây nàng cảm thấy hai người đã gần gũi nhau hơn, nhưng hôm nay lại không còn, hơn nữa càng lúc càng xa, khó có thể đến gần hơn.

"Tuy rằng mỗi người đều là chủ nhân của chính mình, nhưng ngươi mãi mãi là đồ đệ của ta, ta vĩnh viễn sẽ không hại ngươi." Nam Cung Uyên nghiêm túc thề thốt.

"Sư phụ còn nhớ ước hẹn nửa năm của chúng ta chứ?" Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu, mong mỏi nhìn thẳng vào mắt y, nàng lại có cảm giác rơi vào đầm sâu, không thể nhìn ra tâm tình của y.

"Còn nhớ, sau này sẽ đến nơi phù hợp." Nam Cung Uyên mỉm cười, đưa tay như muốn xoa đầu nàng, nhưng giữa chừng dừng lại, "Lời hẹn ước này không phải muốn ngươi lựa chọn nó, mà là để ngươi nhìn rõ hơn."

"Nhìn rõ cái gì?" Lộ Ánh Tịch nhỏ nhẹ hỏi y, nhưng trong lòng đã sáng tỏ.

"Nhìn rõ trái tim của ngươi." Nam Cung Uyên cười nhạt, bàn tay y buông xuống, lướt nhẹ qua mái tóc của nàng liền thu hồi. Mấy năm nay, y vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt giới hạn mà y vẽ ra. Y cũng từng nghi ngờ chính mình, có phải y đã quá nhát gan? Có phải đã đè nén quá mức hay không? Nhưng hiện tại y lại cảm thấy may mắn. May mắn vì vẫn giữ lại phần tình cảm này, để tránh làm nàng cảm thấy khó xử.

"Phải chăng lòng sư phụ đã quyết?" Lộ Ánh Tịch buông mi mắt xuống, nhỏ nhẹ hỏi y. Y chưa từng ra sức đoạt lấy, hiện tại muốn buông tay hoàn toàn sao?

"Ừ." Nam Cung Uyên gật đầu, ánh mắt kiên định.

Đau đớn trào dâng trong lòng Lộ Ánh Tịch. Nàng nuốt xuống hết chua xót, đứng bật dậy, khom người chào y: "Tạ ơn sư phụ. Sư phụ đã dốc lòng dạy bảo Ánh Tịch suốt mười ba năm qua. Bất luận tương lai ra sao, Ánh Tịch sẽ không bao giờ quên tình cảm này."

Nam Cung Uyên lãnh đạm nhìn nàng, đôi mắt thanh u động lòng người, nói: "Con người phải biết lựa chọn. Có được có mất. Ánh Tịch, bỏ đi những thứ nên bỏ, ngươi mới giành được cái mới." Y cũng đã lựa chọn, và cũng đã cảm thụ sâu sắc sự thống khổ của việc chọn "từ bỏ". Nàng vốn đã mang trên lưng bao trách nhiệm nặng nề, y không muốn nàng phải chịu khổ gánh thêm tình cảm cỏn con này.

Lộ Ánh Tịch im lặng săm soi y, lại cúi chào y lần thứ hai: "Tạ ơn sư phụ."

Sau đó nàng đứng dậy, men theo tường trèo lên trên.

Rốt cuộc nàng đã hiểu, sư phụ sẵn lòng nói cho nàng biết bí mật của Huyền môn, bởi vì y cố ý đẩy nàng ra xa.

Nam Cung Uyên lặng lẽ nhìn theo bóng lưng nàng, cho đến khi bóng dáng đó biến mất hoàn toàn khỏi tầm nhìn. Y mới đưa tay phất một cái, ánh đuốc bị dập tắt. Bầu không khí bị bóng đêm nuốt chửng chìm trong vắng lặng, ảm đạm.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 19: Bệnh dịch ở Huy Thành

Lá phong dần chuyển sang màu đỏ, trời đã cuối thu.

Lộ Ánh Tịch kẹp một tay giữa sách để đánh dấu trang, khẽ thở dài. Đã gần một tháng rưỡi trôi qua, Hoàng đế còn muốn nhốt nàng bao lâu nữa?

Nàng đang suy tư, người nào đó trong suy nghĩ vừa khéo vén màn đi vào.

"Hoàng thượng." Nàng đứng dậy chào, hơi ngẩng đầu nhìn hắn. Thời gian vừa qua dường như hắn gầy đi ít nhiều, khuôn mặt đẹp trai như được gọt giũa càng thêm góc cạnh sắc nét. Chỉ không biết hắn ốm đi vì chính sự bộn bề hay là do trong lòng đầy tâm sự.

"Nàng ngồi đi." Hoàng đế hờ hững nói, tự ý ngồi xuống bên bàn uống trà, cầm chén trà lên uống một ngụm.

"Hoàng thượng, đó là..." Lộ Ánh Tịch ngồi xuống bên cạnh hắn, nhíu mày nhìn chén trà đang nằm trong tay hắn.

"Của nàng không phải cũng là của Trẫm sao?" Hoàng đế liếc xéo nàng một cái, đôi mắt ẩn hiện vài phần mờ mịt.

"Dạ, vâng." Lộ Ánh Tịch ngoan ngoãn thưa, tự tay rót thêm một chén trà khác cho bản thân nàng uống.

"Sao nàng không hỏi thăm Trẫm?" Hoàng đế nheo mắt, đôi mắt hẹp dài im lặng nhìn nàng chăm chăm. Hắn vốn tưởng nàng sẽ không chịu đựng nổi, nhưng hơn một tháng trôi qua nàng vẫn ung dung nghỉ ngơi, không có chút biểu hiện nôn nóng.

Lộ Ánh Tịch trợn trừng mắt nhìn trả hắn. Bầu không khí yên ắng trong chốc lát, nàng đành phải lên tiếng hỏi chuyện: "Hoàng thượng, Hạ Quý phi vẫn khỏe chứ?"

Hoàng đế hừ nhẹ, đôi mắt liền u ám đi mấy phần, "Thân nàng còn chưa tự lo xong, rảnh rỗi thừa hơi dư sức hay sao mà còn đi quan tâm người khác?"

Lộ Ánh Tịch mím môi không nói, sau đó cố rặn ra nụ cười gượng. Tuy rằng nàng đang bị cách li, nhưng không có nghĩa là nàng không thu được tin tức bên ngoài.

"Nếu Hoàng Triều ta nếm mùi thất bại, thì Ô Quốc của nàng cũng không có gì tốt." Hoàng đế bỗng lạnh lùng phun ra một câu.

"Hoàng thượng, nếu Ô Quốc đã phái binh trợ giúp thì tuyệt đối sẽ không bao giờ lâm trận lại phản chiến hay đào tẩu." Lộ Ánh Tịch nghiêm nghị dòm hắn, trong lòng nổi lên chút thất vọng bất đắc dĩ. Hắn vẫn không sao bỏ chuyện kia xuống được, nhưng nói thật thì đó cũng là chuyện thường tình. Phụ hoàng đã sát hại đứa con chưa sinh ra của hắn, nàng đành phải gánh chịu thay món nợ nghiệt ngã này.

"Thế thì được." Giọng Hoàng đế vẫn lạnh lùng như cũ, tia sáng u ám sắc bén xẹt qua đôi mắt.

"Hoàng thượng định cầm tù Thần thiếp đến bao giờ?" Lộ Ánh Tịch mở miệng hỏi, bình tĩnh đối mắt với hắn. Để duy trì hài hòa ngoài mặt của hai nước, hắn không thể giam giữ nàng suốt đời được, cho nên nàng cũng không mấy lo lắng. Nàng chỉ không rõ, hắn cứ nhốt nàng thế này là có ý gì?

Hoàng đế lại chìm trong im lặng, ánh mắt sâu thẳm như đại dương khóa chặt nàng. Đã một tháng rồi, thế nhưng hắn vẫn không thể suy nghĩ thông suốt.

Lộ Ánh Tịch nghênh đón ánh mắt sáng lạnh, sâu lắng khó đoán của hắn, dịu nhẹ nói: "Đừng nghĩ quá xa, như thế sẽ giẫm chân tại chỗ. Thực ra, mỗi người khi còn sống chỉ cần sống thật tốt là đủ rồi."

Hoàng đế chấn động, giống như bị lời nàng nói đâm thẳng vào tim. Câu "giẫm chân tại chỗ" này rất chuẩn xác.

"Hoàng thượng không phải là một người thiếu quyết đoán, vì sao đối với chuyện tình cảm lại không dứt khoát?" Lộ Ánh Tịch dùng giọng điệu dịu dàng, mềm mỏng nhất có thể, "Hoàng thượng đã hết yêu Diêu Lăng từ lâu, cũng không dám thừa nhận, bởi vì Hoàng thượng sợ thừa nhận bản thân là một người yêu thay lòng đổi dạ, phụ tình."

Hoàng đế giật mình, miệng mấp máy không thốt ra lời.

"Kết thúc một cuộc tình, đó không phải là lỗi của chỉ một người. Nhưng nếu đã chấm hết thì nên để cho bản thân và đối phương đều được giải thoát." Lộ Ánh Tịch từ tốn diễn giải, hàng mi dài rủ xuống. Nàng vốn cảm thấy sư phụ thiếu mạnh dạn trong chuyện tình cảm. Nhưng nghĩ ngược lại, thì chính nàng đã từng cố gắng theo đuổi chưa?

Hai người lại trầm tư, một lúc sau Hoàng mới thấp giọng nói: "Vậy thì nàng đã được giải thoát rồi sao?"

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu lên, phấn chấn hít thở sâu, nở nụ cười tươi cùng với hai lúm đồng tiền: "Thần thiếp đang cố gắng nghĩ thông suốt."

Hoàng đế vuốt ve gương mặt của nàng, cúi đầu thở dài một hơi, đáy mắt u sầu không xua đi được.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Đêm đó, Hoàng đế ngủ lại Phượng Tê cung.

Thời tiết cuối thu có hơi lạnh, Hoàng đế dường như thấy rất lạnh nên ôm nàng thật chặt.

"Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch cuộn tròn trong vòng tay của hắn, khẽ gọi một tiếng. Tay hắn thắt chặt như vậy là muốn siết chết nàng sao?

Hoàng đế buông tay ra, xoay ngược nàng lại, ôm nàng từ sau lưng.

"Hoàng thượng có tâm sự phải không ạ?" Lộ Ánh Tịch âm thầm nhíu mày. Tất có nguyên nhân nên hắn mới trằn trọc như vậy.

"Huy Thành xảy ra dịch bệnh." Hoàng đế vùi mặt trong mái tóc dài của nàng, câu nói ngắn gọn, mập mờ.

Nhưng Lộ Ánh Tịch nghe rất rõ, nhất thời kinh ngạc: "Huy Thành? Tình hình bệnh dịch có nghiêm trọng?"

"Rất nghiêm trọng." Hoàng đế dụi dụi mái tóc nàng, một mùi hương thơm ngát lượn lờ trong mũi hắn, khiến hắn không khỏi thở dài.

"Sao lại thế? Huy Thành gần sát bên kinh thành, nếu tình hình bệnh dịch khuyếch tán thì sẽ lan đến kinh thành." Lộ Ánh Tịch lách khỏi tay hắn ngồi dậy, gương mặt nghiêm túc: "Nếu kinh thành rối loạn, các tướng sĩ đang viện chinh ở biên cương tất sẽ lòng quân tan rã, sĩ khí giảm sút."

"Đương nhiên Trẫm biết điều này." Hoàng đế cũng ngồi dậy theo, cùng dựa vào chiếc đệm mềm mại ở đầu giường với nàng, trầm giọng nói: "Hiện tại Huy Thành đã bị phong thành, nhưng vì phát hiện quá trễ nên đã có người bệnh di chuyển đến thành khác. Kinh thành cũng phát hiện có mấy trường hợp."

"Phong thành?" Lộ Ánh Tịch lẩm nhẩm hai chữ này, trong đầu có thể tưởng tượng tình cảnh trong thành bi thảm ra sao.

"Kinh thành quyết không thể phong thành." Hoàng đế tự nói nhưng lại giống như một lời tuyên thệ nặng nề.

"Vâng ạ, quyết không thể." Lộ Ánh Tịch liếc mắt nhìn hắn. Trông hắn bây giờ mặt mày nhợt nhạt, giờ nàng mới biết lý do, lòng bỗng xúc động bùi ngùi. Lẽ nào ông trời cố ý thử thách Hoàng Triều? Phải chăng Ô Quốc đã chọn sai đồng minh?

"Nếu ngay cả kinh đô cũng phong thành, bách tính trăm họ của ta chắc ai cũng sẽ cảm thấy hoang mang, sợ hãi. Nhưng nếu ngộ nhỡ bệnh dịch lan rộng..." Hoàng đế dừng lại, khuôn mặt nhăn chặt đến nỗi có vô số vết nhăn nhúm trên đó, ánh mắt tràn ngập mệt mỏi.

"Hiện nay kinh thành cũng xuất hiện bệnh dịch, thân thể Hoàng thượng ngàn vàng không nên mạo hiểm, có cần chuyển đến hành cung?" Lộ Ánh Tịch ngóng nhìn hắn, khẽ hỏi.

"Nếu Trẫm rời đi, làm sao khiến bách tính yên tâm?" Hoàng đế trừng mắt với nàng, giống như lời nàng nói đã sỉ nhục hắn.

Lộ Ánh Tịch mỉm cười nói: "Hoàng thượng đã muốn ở lại, thì nên bồi dưỡng sức khỏe và tinh thần đầy đủ để đối đầu với thiên tai. Đã bao lâu rồi Hoàng thượng chưa chợp mắt?"

"Hai ngày một đêm." Hoàng đế thành thật trả lời, lại tiếp tục nhăn mặt nhíu mày, chìm trong suy tư.

"Hoàng thượng, bệnh dịch ở Huy Thành do cái gì mang tới? Gia cầm? Dịch hạch?" Lộ Ánh Tịch một mặt hỏi hắn, một mặt thầm nghĩ, đây là thiên tai hay là họa do con người gây ra cần phải chờ điều tra.

"Theo Thái thú Huy Thành báo cáo, dịch bệnh do gia cầm gây ra." Hoàng đế đều đều trả lời nhưng có giữ lại vài điều trong lời nói, ánh mắt nheo lại phát ra tia sáng âm u.

"Dường như Hoàng thượng có nhận định khác?" Lộ Ánh Tịch nghiêng đầu nhìn hắn.

"Huy Thành bùng phát dịch bệnh đã gần nửa tháng, Thái thú Huy Thành báo cáo chậm trễ, chỉ vì sợ Trẫm truy cứu tội quản lý bất lực của bọn họ thôi sao?" Hoàng đế nhếch môi cười nhạt.

"Nếu Hoàng thượng đã suy đoán như vậy, thế thì ngọn nguồn hẳn là không phải do gia cầm mà là nguồn nước." Lộ Ánh Tịch khẽ lắc đầu, lòng cảm thấy vô cùng phiền muộn, thương xót, "Huy Thành và kinh thành đều sử dụng chung nguồn nước, nói đúng ra là đều dẫn nước từ sông Vị Hà[1]. Kinh thành ở thượng lưu sông, vốn là chỗ có điều kiện ra tay tốt nhất, nhưng cũng là nơi dễ dàng bị phát hiện nhất. Cho nên có thể nước ở hạ lưu đã xảy ra vấn đề. Tuy nói nước sẽ không chảy ngược, nhưng vẫn sẽ bị lây nhiễm từ những thứ khác, e rằng kinh thành cũng nguy hiểm."

[1] Sông Vị Hà: bắt nguồn từ tỉnh Cam Túc, chảy qua tỉnh Thiểm Tây đổ vào sông Hoàng Hà, Trung Quốc, đây là nhánh sông lớn nhất của sông Hoàng Hà.

"Trẫm đã ra lệnh điều tra nguồn nước." Ánh mắt Hoàng đế rét lạnh lại ẩn giấu lửa giận.

"Thần thiếp đã cả gan suy đoán rồi. Bệnh dịch lần này không phải thiên tai." Lộ Ánh Tịch nhìn hắn với ánh mắt trong sáng vô tội. Mặc dù nàng chưa biết nước nào đã sử dụng kế sách độc ác như vậy, nhưng chắc hẳn không phải Ô Quốc của nàng, bởi vì không có chút ích lợi.

Hoàng đế nhẹ gật đầu, Lộ Ánh Tịch lại nói tiếp: "Hơn một trăm ngàn bách tính đang bị mắc kẹt trong Huy Thành, sớm muộn gì cũng phát sinh bạo loạn. Phương pháp giải quyết triệt để là trị tận gốc dịch bệnh lần này."

"Từ xưa đến nay, hễ gặp dịch bệnh tràn lan, cách giải quyết nhanh nhất chính là đốt sạch." Hoàng đế nhỏ giọng, ánh mắt không nén nổi đau thương.

"Đốt thành?" Lộ Ánh Tịch kinh ngạc trố mắt.

"Trong Huy Thành đã có hơn mười ngàn người mắc bệnh, vả lại dịch bệnh còn đang lan nhanh." Hoàng đế giương mắt nhìn nàng, bi thương tràn ngập bi thương.

Lòng Lộ Ánh Tịch cũng co thắt đau đớn, hơn một trăm ngàn mạng người vì mười ngàn người mắc bệnh mà phải chôn cùng? "Chưa đến thời điểm cuối cùng, Trẫm quyết không đốt thành." Hoàng đế nhắm mắt, rồi nằm xuống, giọng nói khàn đặc, "Họ đều là thần dân của Trẫm. Trẫm sẽ dùng hết mọi cách cứu sinh mệnh của họ."

Lộ Ánh Tịch cúi đầu nhìn hắn, đưa tay chạm vào ấn đường của hắn, nhẹ nhàng xoa nếp nhăn trên đó.

"Dịch bệnh khó chữa, cho dù có dược liệu, e rằng cũng không có thầy thuốc nào dám vào Huy Thành." Nàng thấp giọng nói, thu tay về, cũng lẳng lặng nằm xuống, "Chi bằng để Thần thiếp giúp một tay đi."

Hoàng đế không nói gì, dường như không nghe thấy nhưng mi mắt giần giật.

Lộ Ánh Tịch xoay người nằm nghiêng, đưa lưng về phía hắn, nhắm mắt lại. Trước khi hiệp ước đồng minh hai nước tan vỡ, con dân Hoàng Triều cũng là con dân của nàng, nàng cũng có trách nhiệm làm hết khả năng nàng có.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 20: Đích thân đến dịch thành

Nguyên một đêm, Hoàng đế ngủ không sâu, thỉnh thoảng lại xoay người tỉnh giấc. Nhưng dù nhiều lần trở mình, hắn cũng không làm phiền đến nàng.

Trời mới tờ mờ sáng, Hoàng đế đã thức dậy rửa mặt mũi. Trước khi đi lâm triều, hắn ngồi im bên mép giường rất lâu.

"Ánh Tịch, nếu nàng bằng lòng nắm tay Trẫm vượt qua cửa ải khó khăn này, sau này Trẫm sẽ không thay đổi." Hắn thì thầm, cúi người xuống, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên vầng trán bóng mịn của nàng.

Đợi hắn rời khỏi, tẩm cung trở nên vắng vẻ không một tiếng động, nàng mới từ từ mở mắt. Đôi mắt trong sáng xuất hiện vài tia sáng lấp lánh, gợn sóng. Đêm qua, nàng chỉ trích hắn không dứt khoát, lại thiếu thành thật. Thật ra nàng cũng giống vậy mà. Mỗi khi làm một chuyện, hai người họ đều muốn viện cho mình một lý do. Nhưng suy nghĩ chân thực tự đáy lòng nàng là cái gì?

Nàng thu lại suy nghĩ miên man, lặng lẽ đứng dậy. Sau khi ăn sáng, nàng vùi đầu vào sách y học cổ.

Thẳng đến buổi trưa, nàng mới vươn vai đứng dậy, tự bấm đóp hai vai đau nhức, thở dài một hơi. Theo cổ nhân ghi chép, cứ mỗi khi bùng nổ dịch bệnh thì ngay sau đó sẽ xảy ra cuộc bạo loạn của dân lưu lạc. E rằng tình hình Huy Thành hiện nay cũng vô cùng rối loạn. Nếu như mạnh mẽ trấn áp, chẳng khác nào tấn công thành địch.

Ánh mặt trời giữa trưa từ ngoài cửa sổ chiếu rọi vào, chói chang đến lóa mắt. Nàng dựa vào song cửa sổ im lặng suy nghĩ, lòng bỗng dưng nặng nề, u buồn khác với ánh nắng ngoài kia. Chỉ dựa vào sức của một mình nàng chẳng thấm vào đâu, như hạt muối bỏ biển. Phải tập trung tất cả thầy thuốc tình nguyện ở kinh thành, phải càng nhanh càng tốt, nếu không thì hậu quả khó lường.

Nàng lim dim nhắm mắt, lại lờ mờ nghe thấy tiếng bước chân đến gần. Nàng không xoay người lại, chỉ thở dài nói: "Hoàng thượng, kinh thành dĩ nhiên là quan trọng, nhưng bách tính Huy Thành cũng quan trọng không kém."

Hoàng đế không tiếp lời nàng, nói thẳng vấn đề khác: "Đã tra được hạ lưu sông Vị Hà có một lượng lớn gia súc, cơ thể đều được cột với đá tảng chìm sâu dưới đáy sông. Những xác chết thối rữa làm bẩn nguồn nước, quan viên Huy Thành không một ai phát giác ra."

"Các viên quan lớn đã bị mua chuộc." Lộ Ánh Tịch xoay người lại, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn. Trong mắt hắn hiện rõ cả những tia máu, chiếc cằm cương nghị bạnh cả ra. Hiếm khi nàng thấy dáng vẻ chán nản của hắn như vậy. Nàng tin hắn không phải là người nói một đằng nghĩ một nẻo, hắn quả thực rất xem trọng dân chúng.

"Tình hình hiện nay ở kinh thành vẫn có thể khống chế được, nhưng Huy Thành..." Hoàng đế dừng lại, ánh mắt vô cùng đau buồn, "Sáng nay ở đó đã có hơn nghìn người chết, thi thể bị đốt trụi. Nghe nói trong thành tiếng oán thán gầm trời, dân chúng phẫn uất mắng Trẫm tàn nhẫn, vô nhân đạo."

Lộ Ánh Tịch lặng im, tâm trạng nặng nề.

"Trẫm đã phái người đưa dược liệu và lương thực vào trong thành, mỗi lần cửa thành hé mở thì lại có một đám người tụ tập lại muốn xông lên chạy ra ngoài." Hoàng đế dời tầm mắt trông về phía chân trời.

"Có bao nhiêu quân trú đóng ở bên ngoài Huy Thành?" Lộ Ánh Tịch mở miệng hỏi, cùng dựa vào song cửa sổ cùng hắn.

"Ở cổng chính và cổng bên hông, tổng cộng là hai mươi ngàn quân." Hoàng đế trả lời sơ lược, ngữ khí trầm trọng.

Lộ Ánh Tịch không nén nổi thở dài thương xót. Một lúc sau, nàng mới hòa nhã thốt ra: "Quyết sách của Hoàng thượng cũng không sai, nhưng để phòng ngừa bệnh dịch lan tràn thì không đủ. Chi số tiền lớn tất có người gan dạ, Hoàng thượng có thể treo bảng chiêu mộ thầy thuốc các nơi. Một mặt nhanh chóng lọc sạch nguồn nước, một mặt không chế tình hình dịch bệnh trong Huy Thành, có hy vọng cứu được nhiều người dân vô tội hơn." Nàng dừng lại sắp xếp suy nghĩ một lát, lại nói: "Thật ra đại bộ phận dân chúng vẫn chưa bị nhiễm ôn dịch, nếu có đủ thầy thuốc chuẩn đoán bệnh cho từng người bọn họ, thì hằng ngày có thể thả bớt người ra khỏi Huy Thành."

Hoàng đế quay sang nhìn nàng, ánh mắt u ám: "Hơn một trăm ngàn dân, để chuẩn đoán chính xác cho từng người thì cần bao nhiêu thầy thuốc cho đủ đây?"

Lộ Ánh Tịch cũng biết việc này rất khó, khẽ thở dài: "Có thể chuẩn đoán được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu."

"Hôm nay có mười hai đại phu kinh thành tự nguyện đến Huy Thành." Hoàng đế nhếch môi cười giễu nói: "Mười hai tên đại phu sợ chết kia cũng không phải đều tự nguyện."

"Trong Huy Thành có bao nhiêu đại phu?" Lộ Ánh Tịch tâm trạng xuống thấp, một nỗi thất vọng trào dâng. Con người khi đối mặt với mối đe dọa từ cái chết, tự bảo vệ mình đã là bản năng thì làm sao có thể trách người khác ích kỷ được đây?

"Có trên dưới một trăm người, nhưng cho đến bây giờ chỉ có hai mươi người sẵn lòng đứng ra chăm sóc người bệnh." Hoàng đế trầm thấp trả lời, uể oải than thở, "Trẫm hiểu, tuy bọn họ là thầy thuốc nhưng cũng có nhà có người thân."

Lộ Ánh Tịch buông mi mắt xuống che giấu suy nghĩ thầm kín trong lòng. Đại đa số đệ tử Huyền môn đều am hiểu y thuật, nếu sư phụ bằng lòng dẫn người đến giúp đỡ thì tai họa lần này chắc sẽ có thể vượt qua rất nhanh. Chí ít cũng có thể giảm số người mắc bệnh.

"Sáng mai Trẫm muốn xuất cung một chuyến." Hoàng đế bỗng nhiên trầm tĩnh nhìn nàng chằm chọc, "Trẫm muốn vào Huy Thành để nhìn tận mắt tình trạng ra sao."

Lộ Ánh Tịch sửng sốt lăm lăm nhìn hắn.

"Nàng có muốn đi theo Trẫm đến đó không?" Hắn nghiêm mặt hỏi.

"Thần thiếp hiểu Hoàng thượng yêu dân bằng cả tấm lòng. Nhưng tình hình dịch bệnh ở Huy Thành rất nghiêm trọng, Hoàng thượng không thể gặp nguy hiểm. Nếu như ngay cả Hoàng thượng cũng bị nhiễm bệnh..." Lộ Ánh Tịch nhìn hắn với ánh mắt nghiêm túc, cực lực khuyên can.

Hoàng đế im lặng lắng nghe, môi từ từ hé mở nụ cười, lo lắng tích tụ trong ánh mắt đã trôi đi một ít.

"Ánh Tịch, nàng lo lắng cho Trẫm ư?" Hắn nhếch mày, ngạo nghễ nhìn nàng.

Lộ Ánh Tịch xấu hổ cúi đầu, lòng hỗn độn bao tâm tư phức tạp. Quả thực nàng rất lo lắng, nếu hắn gặp chuyện không may, Long Triêu nhất định sẽ thừa cơ phản kháng. Một khi Hoàng Triều bị tiêu diệt, liên minh của họ là Ô Quốc cũng bên bờ vực nguy hiểm. Nhưng vừa rồi nàng không có suy nghĩ nhiều như vậy, chẳng qua xuất phát từ trực giác nên đi ngăn cản thôi.

"Trẫm đến Huy Thành cũng chỉ đứng trên tường thành, quan sát từ xa mà thôi. Khoảng hai khắc thì rời khỏi." Ánh mắt u tối của Hoàng đế sáng thêm vài phần, mong ngóng nhìn nàng.

Lộ Ánh Tịch dứt bỏ những suy nghĩ rối bời trong lòng, cười nhạt nói: "Hoàng thượng, người muốn Thần thiếp đi cùng? Sức khỏe của Thần thiếp rất yếu, khó đảm bảo sẽ không bị lây bệnh."

"Một đôi vợ chồng, hẳn là không cần cùng sinh nhưng khi chết nên chôn cùng huyệt?" Ánh mắt Hoàng đế long lanh biết cười, khuôn mặt thoải mái hơn.

Lộ Ánh Tịch không thèm để ý đến những lời hắn nói, cố lảng sang chuyện khác, "Tuy là hiện nay kinh thành vẫn còn xem là an toàn, nhưng Thần thiếp cho rằng triều đình nên khởi xướng trăm họ phải tự phòng ngừa. Phải ăn chín uống sôi, các đồ vật trong nhà tốt nhất đều nên tẩy rửa sạch sẽ sau đó đem hong khô dưới ánh nắng mặt trời. Mà trong Huy Thành cũng nên làm tương tự. Nếu có thể chuyển một số lượng lớn giấm vào đó thì càng tốt. Nấu giấm hun khói nhà cửa, mặc dù hiệu quả không nhiều nhưng có còn hơn không."

Hoàng đế gật đầu lia lịa, nhưng ánh mắt lại dần dần buồn hơn, không biết hắn lại nhớ tới chuyện gì.

"Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch nghi ngại hỏi hắn.

"Ánh Tịch, Nam Cung Uyên hiện đang ở đâu?" Hoàng đế đột nhiên hỏi.

Lộ Ánh Tịch giật mình. Nàng đã biết thế lực sau lưng sư phụ, chẳng nhẽ Hoàng đế cũng sớm biết chuyện đó?

Hoàng đế mặc kệ nàng đang hoảng hồn không thốt nên lời, vẫn thản nhiên nói tiếp: "Trẫm biết nàng có cách liên lạc với Nam Cung Uyên. Nàng chuyển giúp dùm Trẫm một câu cho Nam Cung Uyên. Nếu y có thể cứu con dân của Trẫm, Trẫm sẽ tặng y một nguyện vọng."

"Nguyện vọng gì thế?" Lộ Ánh Tịch nhíu mày thắc mắc.

"Đây là chuyện giữa nam nhân với nhau, nữ nhân chớ có hỏi." Hoàng đế cong môi cười, gương mặt điềm tĩnh, sáng sủa.

Lộ Ánh Tịch há miệng định nói nhưng lại ngậm chặt lại, lòng vẫn cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng nàng nghĩ mãi không ra. Giữa hắn và sư phụ dường như có một giao ước ngầm khó hiểu, mà nàng không biết giữa hai người có gì ràng buộc?

"Hôm nay nàng đi nghỉ sớm đi. Sáng sớm ngày mai Trẫm sẽ tới đón nàng cùng xuất cung." Hoàng đế đưa tay chỉnh lại tóc mái hơi lộn xộn trước trán của nàng. Không dưng hắn thở dài một hơi, sau đó thu tay về nhanh chóng rời khỏi.

***

Đến nửa đêm, Lộ Ánh Tịch vẫn do dự không mở chốt bí mật để xuống mật đạo.

Huyền môn thuộc Lâm Quốc, thì sẽ không giúp đỡ Hoàng Triều. Nhưng mà hơn một trăm ngàn người, mà đều là dân thường vô tội, bọn họ không làm gì sai cả.

Cuối cùng Lộ Ánh Tịch cũng quyết định xuống dưới Phượng sàng. Nàng vừa đi vừa nghĩ, nếu sư phụ không chịu, nàng phải thuyết phục thế nào đây.

Nhưng mà khi nàng bước vào mật thất thì phát hiện Hi vệ đang chờ sẵn mà không thấy bóng dáng sư phụ đâu. Hi vệ hai tay dâng lên một phong thư viết tay. Nàng nhận lấy, sau khi đảo mắt qua trang thư, liền đưa Hi vệ thiêu hủy.

Nàng ra khỏi mật thất, liền ngồi thất thần bên giường, môi nở nụ cười nhạt. Nàng đúng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Bản tính sư phụ lương thiện, sao người thấy chết mà không cứu được chứ?

Lá thư người viết rất ngắn, chỉ có vài chữ, nhưng cũng đủ để chứng minh tấm lòng tốt bụng của sư phụ chẳng bao giờ thay đổi... "Ánh Tịch, sư phụ nghe nói Huy Thành có ôn dịch, nên cấp tốc quay về Huyền môn, hai ngày sau sẽ trở lại."

Trong lòng thoải mái hơn ít nhiều, nàng mới cởi áo ngoài nằm xuống. Ngày mai Hoàng đế tự mình đến Huy Thành một chuyến, trên thực tế việc đó rất cần thiết. Các bẩm báo về tình hình dịch bệnh của các viên quan chắc chắn thiếu chuẩn xác. Người làm quan thường có thói quen chỉ báo tin vui thì nhiều mà đưa tin dữ thì ít. Hoàng đế cải trang đích thân tới đó, nên có thể chứng kiến tình trạng bi thảm thực tế cùng những công việc tồn đọng đã bị che giấu đi không ít.

Từ khi nàng được gả đến Hoàng Triều đến nay, nàng chỉ xem Mộ Dung Thần Duệ giải quyết chính sự ra sao. Từ lần dịch bệnh hoành hành này, xem ra hắn là bậc Đế vương buồn vui thất thường, tính cách kín đáo khó đoán. Nhưng hắn là một Hoàng đế tốt, yêu dân như con. Chỉ có điều, cho dù Hoàng đế tốt thế nào đi chăng nữa, cũng là giẫm lên tầng tầng lớp lớp xương khô để leo lên vị trí Đế vương.

Nàng nhắm mắt lại, không muốn suy nghĩ nhiều.

Nàng ngủ mơ mơ màng màng, chỉ vừa mới chợp mắt thì thấy trời đã sáng. Lúc nàng mở mắt tỉnh dậy, mơ hồ thấy một bóng hình cao lớn đứng lặng yên bên bệ cửa sổ.

"Hoàng thượng." Nàng khẽ gọi, rời khỏi giường.

Hoàng đế xoay người lại, áo choàng sắc tím càng tôn thêm phong thái anh tuấn, rạng rỡ của hắn. Những tia sáng ban mai phía sau bao bọc quanh người hắn, như một vòng hào quang. Trong quang cảnh rực rỡ đó hắn lại mỉm cười với nàng, khiến nàng mất hồn đứng ngẩn ngơ trong giây lát.

Nàng lắc đầu định thần, mau lẹ đi rửa mặt thay quần áo.

Hoàng đế dựa lưng vào song cửa sổ, ánh mắt dòm theo từng cử động của nàng, mở miệng trò chuyện: "Trước đây vào sáng sớm mỗi ngày, Trẫm đến thỉnh an mẫu hậu, đều thấy có sáu thị nữ hầu hạ người. Các phi tần khác cũng có bốn cung nữ theo sát bên người để hầu hạ. Nàng là Hoàng hậu cao quý nhưng lại như thường dân."

"Chỉ rửa mặt chải đầu thôi mà, phải cần có người phục vụ sao?" Lộ Ánh Tịch đi vào phòng trong thay y phục, nhìn qua chậu nước trong để sẵn trên kệ rửa mặt, nàng không khỏi thấy xấu hổ. Nàng đã nói hơi phóng đại, trước giờ tuy rằng thay quần áo dùng bữa cũng chưa từng ỷ lại sự hầu hạ của cung nữ nhưng cũng không phải là tự làm mọi chuyện.

"Nếu có một ngày nàng theo quân xuất chinh hoặc sống lâu ở núi rừng, nàng có thể thích ứng?" Tầm mắt Hoàng đế rơi trên bức rèm che ngăn cách với phòng thay đồ, đắc ý hỏi một câu đầy hàm ý.

"Con người rơi vào hoàn cảnh khó khăn, chắc chắn sẽ cố gắng vì chính bản thân mình." Lộ Ánh Tịch tự suy xét kỹ mới trả lời hắn: "Nếu gặp phải nạn đói, trước mặt của Thần thiếp chỉ có một chậu nước sạch, Thần thiếp nhất định sẽ giữ nó dùng để uống bảo vệ tính mạng, mà không dùng để rửa mặt chăm sóc dung nhan."

Hoàng đế không lên tiếng nhận xét, chỉ im lặng ngóng động tĩnh trong phòng.

Sau một lúc, Lộ Ánh Tịch mới từ phòng trong chậm rãi bước ra. Nàng mặc quần áo may bằng vải thô kiểu dáng đơn giản, khuôn mặt trong sáng thuần khiết.

Đôi mắt Hoàng đế hơi mở ra, đi lên trước cầm tay nàng. Đây là lần đầu tiên, hắn và nàng cùng dắt tay nhau đứng chung một chiến tuyến.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, cảm nhận được ngón tay hắn quấn chặt ngón tay nàng. Mười ngón tay đan vào nhau, vô cùng kiều diễm, nồng nàn.

Nàng trấn tĩnh cố gắng rút tay lại. Nhưng hắn không để ý, nắm tay nàng đi ra ngoài.

Nàng bị cầm tù hơn cả tháng, bây giờ đứng ở bên ngoài Phượng Tê cung, trong lòng bỗng trào dâng cảm giác bồi hồi xúc động. Hắn giam lỏng nàng, là một loại hình phạt nghiêm khắc cũng là một kiểu bảo hộ. Nghiêm phạt Ô Quốc đã không giữ chữ tín, còn bảo vệ nàng không bị tranh chấp hậu cung làm phiền. Cách lần này của hắn rất mâu thuẫn, thật sự động lòng rồi sao?

Nàng chưa kịp suy nghĩ thêm đã ngồi trên xe ngựa. Lần xuất cung này có bảy thị vệ đi theo, đương nhiên trong đó có bóng dáng Phạm Thống.

"Nàng còn chưa ăn sáng, trước hết ăn tạm một ít." Trong xe ngựa, Hoàng đế đang dựa lưng vào thành xe, thản nhiên lên tiếng bảo với nàng.

"Tạ ơn Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch dịu dàng trả lời, ánh mắt liếc qua mấy chiếc bánh ngọt trên chiếc bàn con. Cái này là hắn cố tình sai người chuẩn bị cho nàng sao?

"Lần này Trẫm cải trang xuất cung, nàng nên thay đổi cách xưng hô." Hoàng đế lườm nàng, môi nhếch lên, mang theo vài phần hứng thú.

"Vâng, thưa lão gia." Lộ Ánh Tịch vừa cắn chiếc bánh mật ong nghi ngút khói, vừa đáp lời hắn.

"Lão gia? Trẫm già như vậy sao?" Hoàng đế nhếch môi, bất mãn liếc nàng một cái.

"Vậy thì thiếu gia?" Lộ Ánh Tịch nén cười nghiêng đầu nhìn hắn. Hắn gần bước sang hàng ba rồi, đến sinh nhật hắn vào mùa đông này thì hắn tròn ba mươi tuổi. Hắn lớn hơn nàng mười một tuổi, cái này mà chưa tính là già sao?

Hoàng đế khẽ hừ một cái, nói lớn: "Nàng phải gọi là 'Phu quân'."

Lộ Ánh Tịch nhíu mũi, lên tiếng phản bác: "Bây giờ Thần thiếp đang mặc quần áo của nha hoàn, sao làm phu nhân của Hoàng thượng được?"

"Trẫm nói nàng làm sao, nàng làm vậy." Hoàng đế ngang ngược nói, không cho nàng cơ hội đùn đẩy.

Lộ Ánh Tịch đành chịu, kéo dài âm ra gọi, "Vâng, thưa phu quân..."

Lúc này Hoàng đế mới gật đầu hài lòng.

Lộ Ánh Tịch chỉ biết cười nhạt, cúi đầu tiếp tục ăn sáng. Sinh nhật của nàng cũng trong mùa đông. Chỉ không biết năm nay có còn ai nhớ đến? Những năm trước ở Ô Quốc, Phụ hoàng luôn tổ chức cho nàng một buổi tiệc mừng sinh nhật vô cùng long trọng. Vì vậy không người nào ở Ô Quốc mà không biết Tịch công chúa là viên minh châu của Hoàng thượng. Từ thuở nhỏ nàng đã được sủng ái, có địa vị tôn quý bậc nhất. Nhưng trên thực tế, những vinh hoa phú quý cùng cưng chiều này chỉ là mây khói phù phiếm, gạt hết những vầng mây bảy sắc rực rỡ lung linh sang một bên, sẽ thấy được chân tướng tàn khốc. Phụ hoàng chiều chuộng nàng, nhưng không có nghĩa là yêu nàng.

Nàng bất giác thu lại nụ cười trên môi, lòng thoáng chốc lạnh lẽo.

Mà Hoàng đế ngồi bên cạnh nàng, sắc mặt cũng dần trầm trọng đi.

Xe ngựa chạy ra khỏi cổng kinh thành, băng băng trên đường. Càng tới gần Huy Thành càng cảm nhận được bầu không khí thối nát của chết chóc ở phía trước.

Qua giữa trưa thì bọn họ đến vùng ngoại thành phía cửa hông của Huy Thành. Hoàng đế và Lộ Ánh Tịch nhìn nhau, người trước người sau xuống xe.

Cho dù đây chỉ là cửa hông nơi hẻo lánh, nhưng hiện giờ cũng không thể tùy tiện mở ra. Quan thống lĩnh binh sĩ coi giữ cổng thành thấy lệnh bài Phạm Thống đưa ra, liền thông báo cho quan viên trên cổng thành buông thang dây xuống.

Lúc này, Hoàng đế và Lộ Ánh Tịch đã đứng trên cổng thành cao cao, đưa mắt nhìn bốn phía.

Hai tay giấu dưới tay áo rộng của Hoàng đế nắm chặt thành nắm đấm, khóe mắt giật giật co quắp nhìn cảnh tang thương trước mắt.

Dưới cổng thành bên trong, rất nhiều người đang chen chúc nhau thế nhưng không có một tiếng động. Bọn họ quỳ trước những binh lính đang cầm thương, những khuôn mặt gầy còm, da dẻ vàng vọt, vẻ mặt vô hồn chết lặng.

Đột nhiên trong đám đông có một người dùng giọng nói the thé gào to: "Cẩu Hoàng đế! Hãy thả chúng tôi ra ngoài!"

Theo tiếng hô hào của người dẫn đầu này, đám người bắt đầu bạo động. Bọn họ vốn đến trước cổng thành tuyệt thực kháng nghị. Lúc này họ không nhịn nổi phẫn uất nổi nữa, không ngừng la hét thảm thiết...

"Chúng tôi không nhiễm bệnh! Thả chúng tôi ra ngoài!"

"Cẩu Hoàng đế không có nhân tính! Muốn chôn sống chúng ta! Dù sao cũng chết, chúng ta cứ xông ra ngoài!"

"Đúng! Xông ra! Xông ra!"

Dòng người bắt đầu chuyển động, gần như điên cuồng cứ chen lấn xô đẩy về phía trước.

Một đội binh lính được huấn luyện trang bị đầy đủ bao vây bọn họ, lấy trường thương làm thành hàng rào, tạo thành thế trận vững chắc.

Đám đông dân chúng này đang bên bờ vực sụp đổ. Mấy ngày liền bị bóng ma bệnh dịch đáng sợ bao phủ, vả lại còn bị nhốt trong thành, khiến cho họ càng cảm thấy khủng hoảng.

Tiếng kêu gào gay gắt chói tai không ngừng vang lên, quả đấm nổi lên khắp nơi. Bọn họ nện vào binh lính, một màn hỗn loạn không khống chế được.

Thấy máu đã đổ, dân chúng càng mất hết lý trí. Bọn họ không còn để ý đến tính mạng mà bổ nhào về phía binh sĩ gần họ nhất. Họ dã man tóm chặt, cấu xé. Binh lính tự vệ đánh trả, lại thấy cảnh đẫm máu.

Tiếng kêu rên đau đớn cùng tiếng rống la oán hận đầy rẫy dưới chân cổng thành. Cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

"Cẩu Hoàng đế không quan tâm đến sống chết của chúng ta. Không xứng làm vua một nước!"

"Cẩu Hoàng đế! Không chết tử tế!"

"Cẩu Hoàng đế! Không chết tử tế!"

…

Tiếng la hét phẫn nộ xen lẫn lòng căm hận ngút trời không dứt bên tai.

Hoàng đế đứng lặng trên lầu tường thành, môi bạnh ra, chiếc cổ thẳng đứng cứng ngắc, thái dương nổi gân xanh cùng đôi mắt nheo lại.

Lộ Ánh Tịch quay đầu nhìn hắn, âm thầm vươn tay nắm bàn tay đang cuộn tròn thành nắm đấm của hắn. Nàng biết, không phải hắn đang tức giận, mà là đang cảm thấy thương tâm vô ngần.

Hoàng đế nghiến chặt răng, cả người run rẩy. Bỗng nhiên hắn ngửa mặt lên trời cao, rít gào một tiếng!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 21: Có lòng không có sức

Chương 21: Có lòng không có sức

Tiếng thét bi thương, mọi người đứng trên cổng thành đều chấn động. Nhưng dân chúng không nghe thấy cũng không thể nghe lọt tai được, vì họ vẫn đang điên cuồng ra sức đùn đẩy chen lấn, đánh đấm loạn xạ một cách mù quáng, dữ dội.

Ngực Hoàng đế phập phồng kịch liệt, hai tay vô thức xiết chặt, toàn thân kiềm chế mà run rẩy từng cơn.

Lộ Ánh Tịch cau mày, muốn rút ra bàn tay đang bị hắn nắm chặt đến phát đau. Nhưng hắn không chút phản ứng lại, vẫn bóp chặt tay nàng.

"Hoàng thượng!" Nàng nhón chân kề miệng sát vào tai hắn, khẽ gọi một tiếng.

Hoàng đế kinh động, dần dần hoàn hồn, mới thả lỏng tay ra.

Nàng quay sang mỉm cười với hắn. Sau đó nàng tiến gần đến tường thành, hơi cúi người về phía trước, lấy giọng hô to: "Bách tính Huy Thành nghe đây! Hoàng thượng lo lắng tình hình bệnh dịch ở Huy Thành nên ngự giá thân chinh. Người cũng đã sắp xếp đại phu ở kinh thành chuẩn bị vào thành, khám và chữa bệnh cho mọi người..."

Tiếng nói trong trẻo, mềm mại nhưng đầy nội lực vang vọng giữa không trung, dư âm kéo dài.

Tất cả mọi người dưới cổng thành đều sửng sốt, dừng lại mọi động tác xô đẩy, đánh đấm, hết thảy đều ngẩng đầu trông lên.

"Hai ngày sau, sẽ có rất nhiều thầy thuốc vào thành sẽ chẩn đoán chính xác cho bách tính chưa nhiễm bệnh trong thành! Những người không mắc bệnh sẽ được ra khỏi thành!" Lộ Ánh Tịch cất cao giọng nói, rành mạch rõ ràng, âm thanh truyền đi xa: "Mọi người đừng hoang mang, triều đình chắc chắn sẽ cố gắng hết sức giúp Huy Thành vượt qua khó khăn!"

Dân chúng ngửa đầu nhìn nàng chằm chặp, lặng ngắt như tờ. Sau một lúc lâu, tiếng bàn tán trao đổi tăng lên, không bao lâu làn sóng âm thanh cuộn trào.

"Ngươi là ai? Dựa vào cái gì muốn chúng tôi tin tưởng ngươi!" Có một người dẫn đầu trong đám đông la to lên.

"Làm sao Hoàng thượng có thể tự mình tới đây? Người không sợ nhiễm ôn dịch sao?" Một người nghi hoặc hỏi.

"Huy Thành này muốn nhốt tất cả bệnh nhân trong thành, Hoàng thượng không có khả năng đến đây!" Lại có một người tiếp lời, vừa hoài nghi vừa sợ hãi.

Lộ Ánh Tịch xoay đầu nhìn Hoàng đế, khẽ gật đầu khích lệ với hắn.

Hoàng đế tiếp thu ý nàng, tiến lên tới gần tường thành, cất cao giọng: "Trẫm đang ở đây! Trẫm cam đoan, sẽ dốc hết sức lực bảo vệ con dân của Trẫm!"

Lời nói to rõ, khí phách khiến khung cảnh lại im bặt lần nữa.

Hoàng đế vung tay phải lên, trên tay là một tấm lệnh bài sáng chói dưới ánh mặt trời. Mặc dù lệnh bài chói lóa khó nhìn rõ nhưng vẫn thấy được hình Cửu Long được khắc trên đó, rực rỡ lóa mắt.

Dân chúng bị dọa sợ, không đánh nhau với binh lính nữa. Tất cả trầm mặc, khoanh tay đứng nhìn. Trong lòng mỗi người đều bán tín bán nghi. Tuy rằng Hoàng đế đích thân đến, nhưng bệnh dịch rất đáng sợ, bị vây khốn trong thành lâu cũng sẽ có nguy cơ bị nhiễm bệnh.

Lộ Ánh Tịch quay người lại bảo quan trông coi thành tiếp tục đứng ra kêu gọi, trấn an lòng dân, sau đó kéo Hoàng đế lui ra sau.

"Hoàng thượng, nên trở về cung thôi." Nàng nói nhỏ, "Tin tức Hoàng thượng ngự giá đến tận đây sẽ lan truyền trong chốc lát, sẽ có nhiều người dân chạy đến trước cổng thành hơn."

Hoàng đế bình tĩnh nhìn nàng chằm chặp, đôi môi mím chặt như một lưỡi kiếm mỏng sắc bén. Một lát sau hắn mới thốt ra một câu: "Trẫm muốn đến Tề Nhân Đường."

Lộ Ánh Tịch kinh hãi, vội vã nói: "Tuyệt đối không được!"

"Nếu như Trẫm không dám đi, thì làm sao các thầy thuốc tự nguyện đến Huy Thành đây?" Giọng Hoàng đế khàn thấp nhưng rắn rỏi, kiên quyết.

Tề Nhân Đường vốn là dược đường lớn nhất trong Huy Thành, nay đã thành nơi nguy hiểm nhất. Triều đình trưng dụng nhà dân xung quanh Tề Nhân Đường để cách ly những người mắc dịch bệnh nghiêm trọng.

Lộ Ánh Tịch trố mắt nhìn hắn, hạ giọng nài nỉ hắn: "Thần thiếp hiểu tâm tình của Hoàng thượng lúc này, nhưng Hoàng thượng long thể rất quan trọng, còn rất nhiều chuyện chờ Hoàng thượng giải quyết, định đoạt kìa."

Hoàng đế giữ im lặng. Vầng trán tái nhợt nay đã trở nên thê lương hơn.

Lộ Ánh Tịch bình thản nắm tay hắn, kéo hắn đi theo một lối khác trên tường thành. Nhiệt độ cơ thể hắn cực thấp, tay lạnh như băng. Những lời chửi rủa, gào thét đầy căm phẫn của bách tính, hắn nghe thấy nhất định cảm thấy những câu nói đó như mũi khoan đục khoét trái tim hắn đến tận xương tủy.

Trước khi trèo thang xuống khỏi thành, Phạm Thống vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên thốt ra: "Hoàng thượng, Phạm mỗ muốn ở lại Huy Thành."

Hoàng đế nhíu mày, thấp giọng nói: "Vì sao?"

Phạm Thống nhếch môi cười trừ, kính cẩn cúi đầu nhưng không nói gì.

Trong mắt Hoàng đế hiện vẻ tự chê bản thân, đưa tay vỗ vai Phạm Thống, cũng không nhiều lời nữa, sau đó quay người trèo xuống dưới.

Lộ Ánh Tịch liếc mắt Phạm Thống một cái, mang theo vài phần tán thưởng không thành tiếng. Hiện nay rất ít quần thần tự động xin vào Huy Thành chống chọi với bệnh dịch. Xem ra Phạm Thống cũng là người có trái tim lương thiện.

"Phạm huynh, hai ngày tới tạm thời huynh không nên tiếp cận quá gần người bệnh, chỉ cần canh giữ ở cổng thành là được." Nàng nhỏ nhẹ căn dặn hắn ta, lại nói: "Khi lương thực và dược liệu được chuyển vào, làm phiền Phạm huynh trông coi cẩn thận. Đừng để người khác đục nước béo cò, lén trộm tiền của bất chính."

Phạm Thống nhìn nàng với ánh mắt thắc mắc, nhưng không cố gắng hỏi, khấu đầu nói: "Vâng, Phạm mỗ nhất định sẽ toàn tâm toàn ý bảo vệ thành."

Lộ Ánh Tịch vểnh môi cười nhạt, xoay người leo xuống thang dây nhẹ nhàng thoăn thoắt mà xuống dưới thành.

Thị vệ và xe ngựa đang chờ, Hoàng đế đứng lặng bên cạnh xe, đưa mắt nhìn ra xa, vẻ mặt ưu sầu thế kia.

"Hoàng thượng, hồi cung thôi." Lộ Ánh Tịch đến gần hắn, dịu dàng nói.

"Ừ." Hoàng đế thu lại đường nhìn, khẽ gật đầu.

Còn chưa bước lên xe, sắc mặt hai người đều bỗng dưng xấu đi.

Lộ Ánh Tịch khe khẽ thở dài, tâm trạng rầu rĩ. Ngọn núi phía nam lại có cuộn khói đen cuồn cuộn bốc lên, chứng tỏ lại có một nhóm thi thể người bệnh nữa bị đốt.

Ánh mắt Hoàng đế trầm trọng, lộ ra sự bi thương đau buồn không thể diễn đạt bằng lời.

"Hoàng thượng, chúng ta cần bàn bạc kỹ hơn đã." Lộ Ánh Tịch dịu dàng khuyên nhủ.

Hoàng đế không hé răng, hai tay nắm chặt thành quyền, nhảy phóc lên xe ngựa. Bất lực! Hắn chưa bao giờ cảm thấy bản thân bất lực như vậy!

Lộ Ánh Tịch theo sau trèo lên xe. Tiếng vó ngựa đều đều vang lên, nàng mới cúi đầu nói: "Nhân lực ít ỏi, nhưng không cần phải hổ thẹn." Đã là sinh mệnh một con người thì đều đáng quý, nàng sẽ không phân chia đó là con dân của nước nào.

Hoàng đế mở miệng giọng khàn đặc: "Lúc Trẫm mới lên ngôi, luôn có bè lũ phản động gây rối. Trẫm xuất quân chinh phạt và chẳng bao giờ bị đánh bại. Nhưng hôm nay Trẫm mới biết được, Trẫm chẳng hề có năng lực mạnh mẽ hơn người, Trẫm cũng chỉ là một người bình thường mà thôi."

Lộ Ánh Tịch im lặng ngóng nhìn hắn, không tìm được lời nào để an ủi. Bây giờ chỉ mới bắt đầu, Huy Thành mỗi ngày đều có người chết, cuối cùng sẽ là hàng chục ngàn. Hoàng đế nghiêm trị hà khắc đối với Thái thú Huy Thành cùng một số viên quan liên quan, nhưng cũng không thể kéo vãn tình thế đã rồi. Cho dù bây giờ có tra ra kẻ nào đầu sỏ trong việc ném xác gia súc xuống sông Vị Hà cũng là chuyện vô ích.

Bầu không khí im ắng, ngột ngạt. Nàng nhìn hắn, nhỏ nhẹ thưa: "Hoàng thượng, hai ngày sau sư phụ sẽ dẫn một số y giả đến Huy Thành."

Hoàng đế ngẩng phắt đầu lên nhìn nàng: "Có bao nhiêu người?"

"Thần thiếp không biết." Lộ Ánh Tịch lắc đầu. Nàng quả thực không rõ, chỉ hy vọng sư phụ có thể huy động càng nhiều đệ tử Huyền môn đến đây càng tốt. Nhưng nàng biết sư phụ cũng rất khó khăn, không có khả năng điều động toàn bộ đệ tử Huyền môn.

Hoàng đế nheo mắt, không bày tỏ ý kiến. Nàng quả nhiên có cách liên lạc với Nam Cung Uyên, đồng thời thuyết phục y điều động đệ tử Huyền môn. Lẽ nào Ô Quốc và Lâm Quốc âm thầm bắt tay nhau?

Thấy mắt hắn bắn ra tia sáng sắc nhọn, đáy lòng Lộ Ánh Tịch cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Nếu không vì bách tính vô tội, nàng quyết không muốn làm những chuyện vô bổ.

Hoàng đế rủ mi mắt không muốn nhìn nàng, dựa lưng vào vách xe chợp mắt suy nghĩ, khuôn mặt vẫn duy trì vẻ u sầu như bị bao trùm bởi bóng ma vô hình.

***

Trở lại hoàng cung, xe ngựa đưa Hoàng đế về lại Thần cung trước, sau đó mới đưa nàng về Phượng Tê cung.

Nàng vất vả cả ngày, khó khăn lắm mới về đến trước cửa điện, thì bỗng có một người từ con đường mòn bên cạnh bổ nhào ra, đồng thời quỳ sụp xuống trước bậc thềm.

Lộ Ánh Tịch nhíu mày nhìn lại, không khỏi ngạc nhiên thốt lên: "Hạ Quý phi?"

Nữ tử mặc váy trắng toàn thân, mái tóc dài rối tung rối mù kia đúng là Hạ Như Sương ư?

"Hoàng hậu tỷ tỷ!" Tiếng gọi thống khổ nghẹn ngào vuột ra, Hạ Như Sương ngẩng gương mặt bi ai chờ mong nàng.

Nàng còn chưa kịp đáp lại đã thấy hai tên thái giám cuống quít đuổi theo, vội vã hành lễ với nàng. Rồi mỗi tên bên trái bên phải chụp một cánh tay vừa đỡ vừa kéo Hạ Như Sương đứng dậy.

Lộ Ánh Tịch ho khan một tiếng, mắt đảo qua hai tên thái giám.

Một gã lớn tuổi hơn trong hai tên thái giám đứng ra cung kính thưa với nàng, "Hoàng hậu nương nương, Hạ Quý phi mắc bệnh trong người, nô tài phụng mệnh Hoàng thượng, hầu hạ và trông coi Quý phi nương nương."

"Hoàng hậu tỷ tỷ, Như Sương không có bệnh..." Tiếng nói Hạ Như Sương mềm yếu vỡ tan, khuôn mặt tràn ngập đau thương.

Lộ Ánh Tịch yên lặng suy nghĩ trong giây lát, sau đó mới dịu ngọt nói: "Muội muội tu dưỡng cho tốt. Đợi khi nào Bản cung rảnh rỗi sẽ đến thăm hỏi muội muội."

"Hoàng hậu tỷ tỷ, Như Sương chỉ muốn nói vài câu với tỷ tỷ." Thân thể Hạ Như Sương yếu đuối, sắc mặt lại tái nhợt, hốc hác tiều tụy đi nhiều.

Lộ Ánh Tịch chăm chú nhìn nàng ta, không khó để đoán ra mấy ngày qua bị giam lỏng nàng ta trở nên quá thê thảm.

"Các ngươi lui trước đi, Bản cung nói chuyện với Hạ Quý phi một chút." Lộ Ánh Tịch nhìn về phía hai tên thái giám, lời nói uy nghiêm không cho phép cãi lại.

Hai tên thái giám do dự đưa mắt nhìn nhau, một lúc sau mới cùng nhau hành lễ rồi lui ra, đứng chờ ở cuối hành lang cách đó không xa.

Lộ Ánh Tịch lại cho các thị vệ bảo vệ nàng lui ra. Khi xung quanh đã vắng lặng, nàng mới mở miệng hỏi: "Hạ Quý phi có chuyện gì muốn nói với Bản cung?"

Hạ Như Sương lại quỳ xuống lần nữa, khuôn mặt nhăn nhó khổ sở: "Hoàng hậu tỷ tỷ! Hoàng thượng nói Như Sương sinh bệnh kỳ quái, tâm thần bất ổn, không cho Như Sương ra ngoài gặp ai. Như Sương biết Hoàng thượng muốn giam lỏng Như Sương cho đến chết. Hôm nay Như Sương mạo hiểm, không sợ chết chống lại ý chỉ đến đây gặp tỷ tỷ, chỉ cầu tỷ tỷ trả lại công bằng cho Như Sương."

"Công bằng?" Lộ Ánh Tịch nhắc lại hai từ này, ánh mắt nhìn nàng ta chòng chọc.

Hạ Như Sương bày ra bộ mặt yếu đuối mỏng manh, đôi mắt đẹp ẩn chứa u tối mãnh liệt: "Như Sương vốn sắp được làm mẹ, có thể chạm tới tương lai hạnh phúc. Nhưng hôm nay lại phải sống thê thảm đến nông nỗi này. Chẳng lẽ tỷ tỷ không thấy Như Sương đáng thương sao? Cũng không thấy áy náy ư?"

Lộ Ánh Tịch không nói, vẻ mặt bình thản không chút thay đổi.

Hạ Như Sương chua chát cười gằn hai tiếng, từ từ lại nói: "Trông cậy vào lòng người thiện lương, đúng là Như Sương quá ngu xuẩn rồi. Nếu như Như Sương nói cho tỷ tỷ nghe một bí mật kinh thiên động địa, chẳng biết tỷ tỷ có giúp Như Sương được tự do hay không?"

"Bí mật thế nào?" Lộ Ánh Tịch hơi nhíu mày. Nàng còn nhớ lúc Hạ thị thất thế, Hoàng đế muốn tống Hạ Như Sương sang biệt viện ở hành cung. Vì đề phòng Hạ thị gây tội lại liên lụy đến nàng ta, nên Hoàng đế mới cho nàng ta một con đường lui. Ai có ngờ đâu, người trong Hạ thị chưa kịp gây chuyện lần nào nữa, thế nhưng chính Hạ Như Sương tự đi vào con đường chết.

"Về Tê Điệp cũng là về Hoàng hậu tỷ tỷ người." Hạ Như Sương hơi hất cao mặt, đôi mắt kiên quyết hàm chứa vài phần tàn ác. Trước đây nàng ta không biết vốn dĩ chính Ô Quốc làm hại nàng ta mất con. Hiện tại đã biết rõ, nàng tuyệt đối không tha thứ Ô Quốc, cũng tuyệt đối không tha thứ cho Lộ Ánh Tịch! Khi đó, nếu nàng ta không sảy thai, nếu vẫn bình an sinh hạ hoàng tử, thì bây giờ nàng ta đã được nở mày nở mặt, phú quý đề huề, cũng không bị rơi vào kết cục thảm thương như bây giờ!

Lộ Ánh Tịch bình tĩnh quan sát nàng ta một lúc lâu sau mới khẽ than thở: "Bản cung không muốn biết cái bí mật gì đó. Càng biết nhiều, sẽ càng thêm nhọc lòng." Nói xong, nàng liền cất bước vào trong điện, chỉ bỏ lại Hạ Như Sương một mình quỳ trên thềm đá.

"Lộ Ánh Tịch..." Hạ Như Sương mở miệng gào thét, uất hận nghẹn ngang cổ họng không trút ra được.

Nàng ta nhìn chằm chằm bóng lưng hiên ngang rời đi của nàng, con ngươi co rút lại, phát ra tia lửa hận.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 22: Tình cảm vô hình

Đêm đến, Hoàng đế tuyên gọi Lộ Ánh Tịch đến Thần cung.

Cung điện to lớn, ánh đèn sáng trưng như ban ngày, nhưng lại có vẻ tĩnh mịch khó nói thành lời.

Lộ Ánh Tịch tiến vào thư phòng trong tẩm cung, càng cảm nhận sâu sắc không khí im phăng phắc không một tiếng động nhỏ nào. Nàng thấy Hoàng đế đang nằm ườn trên chiếc bàn dài, có lẽ do quá mệt mà ngủ thiếp đi. Hai núi tấu chương nhỏ chồng chất lên nhau, vài cái khác bày la liệt trên mặt bàn.

Lộ Ánh Tịch nhón chân bước nhẹ đến bên cạnh hắn.

Hoàng đế vô cùng cảnh giác, bỗng thức dậy, ngẩng phắt đầu lên.

"Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch khom người chào, sau đó lẳng lặng nhìn hắn.

"Nàng đến rồi à." Hoàng đế hoàn hồn, lo lắng đứng dậy.

"Hoàng thượng gặp ác mộng sao?" Ánh mắt Lộ Ánh Tịch lướt qua thái dương của hắn, mím môi cười nhạt, lấy một chiếc khăn lụa đưa cho hắn.

Hoàng đế không cầm khăn, tùy tiện lấy ống tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán, nói sang chuyện khác: "Hôm nay có không ít tấu chương, nhưng không có ai có thể đưa ra kiến nghị có hiệu quả."

Lộ Ánh Tịch than nhẹ: "Đề xuất đơn giản là vắt nước rễ cây xương bồ[1], để phòng ngừa người mắc bệnh ôn dịch càng nhiều càng tốt." Cho dù là Hoa Đà[2] sống lại cũng không có thuốc tiên nào công hiệu. Tai họa này chỉ có thể cố gắng sống sót.

[1] Cây xương bồ: là một loại thuốc Đông y, được dùng để điều trị một số bệnh, ngâm rượu, hoạt hóa tâm lý, ngoài ra nó được dùng như một loại thuốc kích thích.

[2] Hoa Đà: là một vị lương y nổi tiếng thời Đông Hán trong lịch sử Trung Hoa, được xem như thần y, là một trong những ông tổ của Đông Y.

Mặt mũi Hoàng đế tối sầm, chắp hai tay đi về phía cửa sổ, đưa lưng về phía nàng. Ánh mắt sâu thẳm xuyên qua lớp mành xanh mỏng như cánh ve, nhìn chăm chăm bóng cây đung đưa bên mái hiên.

Một lúc sau, hắn đột nhiên cúi đầu nói: "Trẫm mơ thấy cảnh ban ngày. Bách tính chửi bới Trẫm, một bên lại cầm đá ném về phía tường thành. Trẫm bị bọn họ ném trúng, toàn thân đau đớn nhưng cũng không dám phát ra tí xíu âm thanh oán giận nào." Sau đó cảnh lại chuyển đổi, tòa thành hóa bãi tha ma mênh mông, vô cùng thê lương. Hắn đứng sững giữa chốn đó, bốn phía đều là bia mộ nằm san sát nhau, hắn đếm từng cái từng cái, phát hiện có đủ một trăm bốn mươi cái mộ. Cũng chính là toàn bộ bách tính của Huy Thành.

"Hoàng thượng, mặc dù số người chết mỗi khi dịch bệnh đi qua thường cướp đi hàng chục ngàn người, thế nhưng chiến tranh còn tàn khốc hơn, động một tí là lấy đi hàng trăm ngàn." Lộ Ánh Tịch nhìn chăm chú một bên mặt cô đơn, nghiêm nghị của hắn, thanh âm trầm tĩnh.

Hoàng đế chợt xoay người lại, ngưng mắt soi mói nàng: "Hai chuyện này sao giống nhau được? Chinh chiến chính là việc nhất định phải thế!"

Lộ Ánh Tịch cười nhẹ: "Việc nhất định phải thế? Không phải nó được tạo ra từ dã tâm ham muốn của con người sao?"

Hoàng đế mặt mày trầm ngâm, nói rành rọt: "Dã tâm của một người không đủ để tạo thành loạn thế. Huống hồ tình hình hiện nay đã quá hỗn loạn, chỉ có quét sạch những kẻ gây rối, mới có một thiên hạ dưới vòm trời bình an."

Lộ Ánh Tịch hơi cúi đầu, không cho điều đó là đúng. Bất kể đó là người gây ra tai họa hay là người tự cho rằng mình là đấng cứu thế, đều tham dự vào trong mớ hỗn độn đó, thúc đẩy thế loạn lạc càng thêm náo loạn.

Hoàng đế lời lẽ lạnh lùng, chuyển đề tài: "Trẫm triệu nàng đến đây, là muốn hỏi nàng xem có phương thuốc đặc biệt nào không?"

Lộ Ánh Tịch liếc hắn một cái, lại lắc đầu lần nữa.

Hoàng đế cau chặt mày, vẻ mặt buồn bực sầu não, lại quay trở về ngồi sau bàn dài.

"Hoàng thượng, Thần thiếp muốn ngày mai đến Huy Thành." Lộ Ánh Tịch đứng ở bên cạnh bàn, giọng nói trong trẻo cất lên: "Thần thiếp muốn mở một doanh y ở chỗ cổng thành, hễ người nào được chuẩn đoán là không có bệnh, thì từng người đều được thả ra khỏi Huy Thành. Chẳng hay Hoàng thượng có đồng ý hay không?"

"Chuyện này không cần nàng làm, tự có Bộ hộ và Thái y đi tiến hành." Hoàng đế ngẩng đầu nhìn nàng, sắc mặt hờ hững, chỉ có đáy mắt có phần không vui.

"Thêm một người thì đỡ hơn một phần sức lực mà." Lộ Ánh Tịch dịu dàng thuyết phục, "Thần thiếp muốn được gánh vác một phần khó khăn với Hoàng thượng, cũng hy vọng bách tính Huy Thành đều có thể vượt qua kiếp nạn này."

Hoàng đế vặn vẹo hàng lông mày, mắt liếc sang ngang dòm nàng, miệng mấp máy muốn nói nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Lộ Ánh Tịch bày bộ dạng nghe lời với đầu cúi xuống, mi mắt rủ xuống, nhẹ nhàng thở dài. Hắn đang lo lắng nàng ở cùng một chỗ với sư phụ sao? Nhưng cho dù nàng và sư phụ cùng nhau chẩn mạch chữa bệnh, không có nghĩa là sẽ phát sinh chuyện gì không nên phát sinh.

"Trẫm không có cách gì tự đến đó." Hoàng đế bỗng cảm thán, hơi đăm chiêu nói, "Nàng đại diện Trẫm đến đó cũng tốt, chỉ có điều nàng phải chú ý đến sức khỏe của chính mình."

Lộ Ánh Tịch kinh ngạc nhìn hắn. Vì sao hắn lại thay đổi chủ ý trong nháy mắt vậy chứ?

Hoàng đế từ từ mỉm cười, nụ cười nhạt nhưng đầy hàm ý sâu xa. Nàng với thân phận Hoàng hậu cao quý đích thân tới thành đang mang tai ương. Danh tiếng tốt đẹp như vậy, thành quả của nàng cũng là thành quả của hắn.

Lộ Ánh Tịch vẫn không sao rời mắt khỏi hắn, dần dần nàng cũng hiểu rõ những điều hắn nghĩ.

"Giả sử Thần thiếp thật đúng là bất hạnh bị nhiễm dịch bệnh, Hoàng thượng sẽ làm sao?" Nàng tươi cười trêu chọc hắn, "Đem Thần thiếp cách ly ở đâu mới tốt đây?"

Hoàng đế cũng cười theo, khuôn mặt vui vẻ trả lời: "Còn cách ly gì nữa, trực tiếp đem nàng thiêu đốt ở Huy Thành luôn. Để tránh nàng mang dịch bệnh về kinh thành."

"Hoàng thượng thật là lòng dạ độc ác!" Lộ Ánh Tịch lấy tay chẹn ngực sợ hãi, vẻ mặt không dám tin nhìn hắn.

"Trái tim lang quân cứng như sắt, hôm nay nàng mới biết à?" Hoàng đế nghé mắt nhòm nàng, môi mang ý cười, đôi mắt như đầm sâu lạnh lẽo đã có chút sắc màu ấm áp.

Lộ Ánh Tịch buông tay làm bộ làm dáng xuống, nhìn hắn cùng cười.

Nhìn nhau hồi lâu, nàng mới thôi cười, mặt nghiêm lại nói: "Một lần chẩn đoán bệnh sợ rằng còn thiếu an toàn. Thần thiếp kiến nghị mỗi người dân đều phải trải qua ba ngày khám bệnh, mới được ra khỏi thành. Mà song song với việc Huy Thành dần trống không thì thành trấn xung quanh sẽ ngày càng nhiều lưu dân. Thần thiếp cho rằng triều đình nên sớm làm tốt công tác chuẩn bị, để ngừa việc xảy ra bất ổn do có quá nhiều người hành khất xuất hiện đầy đường."

"Những điều nàng nói, Trẫm đều đã nghĩ đến." Hoàng đế day vào hai bên thái dương, vầng trán hiện vẻ mệt mỏi, "Hiện nay biên cương đang chiến tranh, quốc khố đã tiêu tốn quá nhiều, bây giờ lại xảy ra chuyện này..." Một trăm ngàn quân ở biên cương, cộng thêm năm mươi ngàn quân Ô Quốc hỗ trợ phía sau, trường kỳ đóng quân ở cửa khẩu đòi hỏi phải tốn lương thảo vô cùng lớn. Hơn nữa đây là giằng co lâu dài, quốc khố ngàn vạn lần không thể trống rỗng.

Lộ Ánh Tịch nghĩ thầm trong lòng, ai bảo hắn muốn thống nhất thiên hạ xây dựng nghiệp bá, thật đáng đời. Nhưng gương mặt nàng vẫn dịu dàng đứng đắn, tiếp lời: "Trước mắt cũng không thể rút quân, chi bằng nghĩ cách hiệp thương với Lâm Quốc, mượn lương thực của họ. Tuy Lâm Quốc có binh lực yếu nhưng thổ nhưỡng màu mỡ, lại chú trọng canh tác ruộng vườn, nên có thể xem là một quốc gia giàu có."

"Lâm Quốc?" Vẻ mặt Hoàng đế khẽ động, tỉnh bơ nói: "Không hẳn Lâm Quốc muốn đắc tội với Long Triều."

"Cho tới nay, thái độ của Lâm Quốc đều thiên về đứng trung lập, bây giờ chính là thời điểm để cho bọn họ tỏ rõ thái độ, đúng không?" Lộ Ánh Tịch cười mỉm, đôi mắt sáng trong như ẩn giấu bầu trời sao.

Hoàng đế chỉ cúi đầu không lên tiếng, hờ hững lật tới lật lui bản tấu chương. Sau một lúc, hắn mới ngẩng đầu lên, nói đều đều: "Dường như Hoàng hậu của Trẫm muốn can thiệp vào chuyện triều chính."

Lộ Ánh Tịch sợ hãi tận đáy lòng, rủ mi xuống khẽ đáp: "Thần thiếp đã vượt quá khuôn phép, mong Hoàng thượng thứ tội."

"Ừ." Hoàng đế ôn hòa đáp một tiếng. Hắn đứng dậy đến gần vươn tay ôm eo nhỏ nhắn của nàng, "Trẫm mệt rồi, quay về phòng ngủ thôi."

***

Hoàng đế cũng không vội đi ngủ sau khi tắm rửa thay quần áo xong, mà khoanh chân ngồi xếp bằng trên giường nhỏ bên cửa sổ.

Hắn chỉ mặc phong phanh một chiếc áo ngủ màu vàng. Chiếc mão kim quan để buộc tóc tiện tay tháo xuống để bên cạnh. Mái tóc dài đen rối tung sau vai, thỉnh thoảng lại bị cơn gió thổi bay. Cảnh tượng mê hoặc nhưng cô đơn trống vắng.

"Hoàng thượng, coi chừng bị nhiễm lạnh." Lộ Ánh Tịch đến ngồi xuống bên một góc khác của chiếc giường, dịu ngọt khuyên nhủ, "Thời buổi rối ren, Hoàng thượng càng phải bảo trọng long thể, nghỉ ngơi đầy đủ nhất là bồi dưỡng tinh thần.

Hoàng đế quay đầu lại trông nàng, môi khẽ cười vui vẻ.

Lộ Ánh Tịch có cảm giác khó hiểu, cúi đầu xem xét váy ngủ của mình, vẫn không nhìn ra có điểm nào không ổn.

"Đúng là thời buổi rối rắm." Hoàng đế cuối cùng cũng mở miệng, giọng điệu đặc biệt bình tĩnh cùng mềm mỏng, "Khoảng thời gian qua, Trẫm rất ít khi được ngủ ngon giấc. Nhưng những ngày nàng ở lại Thần cung, Trẫm lại ngủ ngon hơn."

Lộ Ánh Tịch vô cùng kinh ngạc, giật mình ngơ ngác nhìn hắn.

"Trẫm cũng cảm thấy rất kỳ quái." Hoàng đế nhìn thẳng nàng, rồi nói tiếp: "Trẫm vốn mang lòng cảnh giác cao độ, đề phòng có người nửa đêm ra tay với Trẫm. Nhưng mấy ngày đó Trẫm yên tâm cực kỳ, đa số thời gian đều có thể ngủ thẳng một giấc từ đêm đến sáng."

"Không phải bình thường mỗi đêm Hoàng thượng đều ngủ một mạch đến sáng sớm sao?" Lộ Ánh Tịch ngạc nhiên hỏi. Mặc dù hắn luôn không ngủ sâu, nhưng cũng coi như yên ổn, lẽ nào không phải vậy?

"Trẫm có thói quen nửa đêm tỉnh lại vài lần." Hoàng đế cười khổ mang theo vài phần tự chế giễu bản thân, "Đây là thói quen có từ lúc mới đăng cơ, sau này muốn sửa cũng sửa không được."

Lộ Ánh Tịch chỉ giữ im lặng, âm thầm suy nghĩ. Quả thật lúc đó có không ít người có ý đồ muốn lấy mạng của hắn, mới làm hắn thần hồn nát thần tính mà không có cách nào an giấc.

"Hôm trước Trẫm ngắm nàng nằm ngủ ở tại Phượng Tê cung, mới chợt hiểu được vì sao Trẫm có thể an tâm ngủ bên cạnh nàng." Hoàng đế hơi buông mi mắt, sau đó lại ngước lên, đáy mắt ngập tràn ý cười, "Dáng dấp khi nàng ngủ tựa như một đứa trẻ, có lúc bĩu môi, lúc lại lẩm bẩm, không giống chút nào với bộ dạng luôn lạnh nhạt thông minh thường ngày."

"Đứa trẻ?" Lộ Ánh Tịch sửng sốt, cho đến bây giờ cũng chưa có người nào nói cho nàng biết bộ dạng lúc ngủ của nàng ra sao.

"Ngắm rất thích." Ý cười trong mắt càng nở rộ, nhịn không được bật cười sảng khoái, "Mỗi ngày Trẫm đều không nỡ đánh thức nàng dậy, muốn nhìn xem nàng còn có trò gì vui không, biết đâu nàng chảy nước miếng giống trẻ con thì sao."

Lộ Ánh Tịch đỏ mặt tía tai, cáu giận nói: "Làm gì mà chảy nước miếng chứ! Thần thiếp sao thất lễ như vậy được!" Đáy lòng có một dòng nhiệt ấm áp chảy qua, pha trong đó một ít chua xót, đắng chát không dễ nắm bắt được.

"Thỉnh thoảng thất lễ thì đã làm sao." Hoàng đế cười dòm nàng.

Nàng bĩu môi không nói.

Hoàng đế đưa tay vuốt nhẹ lên gò má của nàng, bất thình lình hai ngón tay véo một cái lên gò má trắng nõn của nàng.

Lộ Ánh Tịch bị đau, trừng mắt hằm hằm nhìn hắn.

Nụ cười trên môi Hoàng đế càng lúc càng lớn, đột nhiên nhướng người tới đè lên thân thể nàng, ép nàng nằm trên giường nhỏ.

Tầm mắt hai người giao nhau, loáng một cái cả hai đều im lặng nhìn nhau. Hình như có một loại tình cảm mờ ám lượn lờ bao phủ lấy xung quanh, làm con người ta không khỏi thẹn thùng, trống ngực đập liên hồi.

"Hoàng thượng..." Nàng không được tự nhiên lắm, lúng ta lúng túng gọi hắn.

Nàng còn chưa kịp nói điều gì khác thì miệng đã bị bịt kín.

Miệng lưỡi ấm áp như ẩn chứa vô vàn tâm tình phức tạp, nhẹ nhàng trăn trở trên cánh môi ngọt ngào của nàng. Tâm trí nàng trong phút chốc trở nên trống rỗng. Rồi lại miên man suy nghĩ, không phải nụ hôn của hắn trước nay luôn ngang ngược không cho phép phản kháng sao?

Ý nghĩ này vừa mới nổi lên trong đầu thì môi hắn liền tăng thêm lực, đầu lưỡi mạnh mẽ và nóng bỏng tiến quân thần tốc vào trong khoang miệng của nàng.

"Đừng!" Nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn nhanh tay đè hai tay nàng lên đỉnh đầu.

Một mặt hắn hôn điên cuồng, mặt khác một tay của hắn xé xiêm y của nàng, động tác có chút thô bạo nhưng cũng có phần dịu dàng.

Nàng bị động để mặc hắn hôn, trong lòng vài suy nghĩ mông lung xẹt qua. Hắn không phải là kiểu người do chịu nhiều áp lực mà dùng phương thức hoan ái để giải quyết chứ? Nàng có nên ra sức cự tuyệt hay không? Mà hình như không có lý do để cự tuyệt...

"Ánh Tịch!" Hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, khẽ gọi nhỏ. Sau đó hắn lại cúi xuống, cắn môi của nàng, "Nàng không được để thần trí ở đâu đâu trước mặt Trẫm!"

Nụ hôn của hắn liên tiếp rơi xuống, từ chiếc cổ mảnh khảnh trườn đến trước ngực căng tròn của nàng.

Nàng bắt đầu rung động nhưng cũng có phần do dự. Nàng đang cam tâm tình nguyện đem bản thân mình giao cho hắn ư? Nếu không phải, ân ái như thế này phỏng có ích gì? Nếu thế thì đúng là sỉ nhục cả hai. Nàng không muốn lại khó xử như lần trước.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 23: Tạm xa nhau

Trong nhất thời nàng cuồn cuộn suy nghĩ, mơ hồ không rõ, chần chừ không chắc, mà bàn tay hắn đã lần mò xuống dưới.

Nàng rốt cục không kiềm chế được, chống hai tay lên ngực hắn.

"Hử?" Hoàng đế hơi ngẩng đầu lên trầm tĩnh ngắm nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm phát ra tia sáng nóng bỏng.

"Hoàng thượng không còn để ý nữa sao?" Nàng ngạc nhiên trong giây lát, mới nhẹ giọng thắc mắc hỏi vấn đề này.

"Để ý chuyện gì?" Hoàng đế thản nhiên hỏi lại, ngồi thẳng dựa lưng vào đầu giường, bộ dạng lười nhác.

Lộ Ánh Tịch cũng ngồi dậy, cúi đầu chỉnh lại quần áo bị xộc xệch, nhỏ giọng chậm rãi nói: "Đêm đầu tiên... Hoàng thượng đã nghi ngờ..."

Không cần phải nói hết, trong lòng hai người đều sáng tỏ.

Không khí ám muội, quyến rũ vô hình mới vừa rồi đã phân tán gần hết. Một trận gió to ngoài cửa sổ nổi lên cuốn theo đám lá khô, tiếng rì rào xào xạc. Cảnh ở ngoài ngược hoàn toàn với không gian yên ắng lành lạnh bên trong.

Lộ Ánh Tịch rủ mi mắt cúi thấp đầu, cắn răng không nói. Hoàng đế luôn nhìn chằm chằm đỉnh đầu của nàng. Hắn nhìn say sưa một lúc lâu, sau đó mới khẽ cười thành tiếng.

"Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch nghi hoặc ngẩng đầu lên trông hắn.

"Trước giờ Trẫm vẫn không phát hiện hóa ra nàng có hai cái xoáy tóc." Hoàng đế cười khoái chí, vươn tay lật qua lật lại làm rối tung mái tóc của nàng.

"Xoáy tóc?" Lộ Ánh Tịch vô ý thức liếc mắt qua đỉnh đầu hắn, cũng mím môi cười, "Hoàng thượng cũng vậy mà?"

"Dân gian hình như có một lời đồn nói rằng người nào có hai xoáy tóc thì đặc biệt thông minh." Hoàng đế trượt theo mái tóc dài đến thắt lưng của nàng, rồi vuốt ve vòng eo thon, lại ôm nàng vào lòng.

"Hoàng thượng đang khen Thần thiếp, hay là đang tự tâng bốc vậy?" Lộ Ánh Tịch bỡn cợt cười tươi.

Hoàng đế ôm nàng từ phía sau, hắn cọ cằm lên cổ và vành tai của nàng, hơi thở nóng ấm như có như không tấn công gáy của nàng, một mặt nói: "Chẳng phải Trẫm và nàng đều là người thông minh ư?"

"Hoàng thượng nói sao thì chính là vậy." Cơ thể Lộ Ánh Tịch đông cứng, mang tai đỏ ửng hết cả, không yên tâm mà xê dịch ra xa.

Ánh mắt Hoàng đế lướt qua lỗ tai xinh xắn trắng nõn của nàng, bỗng nhiên ghét sát vào liếm một chút.

Lộ Ánh Tịch run rẩy toàn thân, không dám làm loạn nữa.

Hoàng đế cảm thấy thú vị, không kiềm được tiếng cười vui vẻ, đôi môi lại cọ sát từ cổ nàng đến trước ngực nàng.

"Hoàng thượng!" Lộ Ánh Tịch lại nhấc tay đẩy ngực hắn ra, tỏ ý kháng cự. Gương mặt trắng nõn như ngọc của nàng giờ đây lại đỏ như áng mây ráng chiều, vô cùng xinh đẹp, hấp dẫn.

Hoàng đế dừng lại nhìn nàng, bàn tay vẫn vòng quanh eo của nàng, rũ bỏ bộ dạng tươi cười hứng trí, than nhẹ một tiếng: "Ánh Tịch, nàng cho Trẫm rất nhiều khảo nghiệm."

"Khảo nghiệm?" Lộ Ánh Tịch lấy lại bình tĩnh, khó hiểu quay đầu nhìn hắn.

"Nàng muốn Trẫm tin nàng, nhưng nàng lại cự tuyệt, không chịu nỗ lực thực hiện." Hoàng đế chân thành nói, chỉ một câu nói nhưng lại ẩn chứa nhiều ngụ ý.

"Thần thiếp chưa từng nỗ lực sao?" Lộ Ánh Tịch nhẹ giọng hỏi hắn, nhưng cũng là hỏi chính mình. Thật ra nàng đã sớm nhận ra, nàng là một người cực kỳ bị động khi đối mặt với tình cảm.

"Đằng sau nỗ lực của nàng nhất định đều có lý do. Nàng cũng không làm những chuyện kích động hay tùy tâm. Trẫm không biết là do nàng không muốn

hay là không dám." Hoàng đế như đang than thở, ánh mắt sâu sắc mà xa xăm.

Lộ Ánh Tịch im lặng trong chốc lát, mỉm cười nói: "Tùy tâm mà sống. Hoàng thượng có bằng lòng làm mẫu cho Thần thiếp xem không."

"Trẫm đã sống theo lòng mình rồi." Hoàng đế xoay người nàng đối diện với hắn, nghiêm túc nói: "Nếu không phải như vậy, bây giờ Trẫm đã không ôm nàng, đã không giữ nàng ở lại Thần cung."

"Trong lòng Hoàng thượng không có khúc mắc sao?" Lộ Ánh Tịch nhỏ nhẹ hỏi, ánh mắt bối rối. Nàng vẫn lưu tâm đến khúc mắc trong lòng hắn, hay là khúc mắc trong lòng của nàng đây?

"Không gỡ được nút thắt thì tạm thời không để ý đến nữa. Chung quy sẽ có một ngày, nàng tự tháo gỡ được." Giọng nói nhu hòa với ánh mắt kiên định của Hoàng đế làm nàng rung động. Hắn chân thành nói tiếp: "Trẫm muốn nàng cũng như Trẫm, bất kể hậu quả."

"Bất kể hậu quả?" Lộ Ánh Tịch kinh ngạc lặp lại.

"Nàng là thê tử của Trẫm, đây là sự thật mà đời này kiếp này không thể thay đổi. Thê tử yêu trượng phu của mình, ai có quyền xen vào?" Hoàng đế nhìn thẳng vào mắt nàng, như muốn từ ánh mắt để đi vào trái tim nàng, "Nàng không cần phải lập rào cản với chính mình. Trẫm không hề chùn bước, cũng không cho phép nàng nhát gan chùn chân."

Lộ Ánh Tịch ngạc nhiên, xúc động bần thần không nói nên lời. Nàng không phải vô tri vô giác, tự biết bản thân đã sinh ra một chút cảm giác khác lạ với hắn. Nhưng thế này đã đủ dũng khí để theo đuổi tình cảm mà bất chấp mọi thứ hay chưa? Mai sau nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng phải đem sư phụ đặt ở đâu đây?

Ánh mắt Hoàng đế khóa chặt biểu cảm trên mặt của nàng, vươn tay nắm bàn tay mềm mại của nàng, vừa dịu dàng vừa kiên định nói: "Trẫm và nàng cùng đối mặt với tương lai chưa rõ."

Dứt lời, hắn không giống như lúc trước, vô cùng quyến luyến triền miên, như là cám dỗ hoặc như hoàn toàn chìm đắm trong nhu tình mật ý.

Dần dần, Lộ Ánh Tịch nhắm hai mắt lại, bắt đầu nghênh đón đôi môi ấm áp của hắn.

Hoàng đế thả lỏng người, nụ hôn thêm nhiệt tình. Hắn quấn quýt dây dưa bờ môi của nàng, muốn dẫn dắt nàng cùng chung hưởng niềm vui thích.

Cơn gió mát luồn qua khung cửa sổ để mở, phá tung bức màn mỏng màu xanh da trời mà đi vào trong. Hơi lạnh mà làn gió mang theo không làm nguội đi da thịt đang dần nóng hổi của hai người, đành phải lặng lẽ bỏ đi, để mặc cho nhiệt độ ngượng ngùng bao phủ trong phòng ngày càng tăng cao.

Nàng vô ý thức dang hai tay vòng lại ôm thắt lưng rắn chắc của hắn.

Động tác của nàng rất nhẹ nhưng lại khiến hắn chấn động, trong lòng dâng lên dòng nhiệt nóng hổi chậm rãi xâm nhập toàn thân hắn.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Lúc ánh nắng ban mai chiếu sáng cả cung điện, Lộ Ánh Tịch mới lơ đãng mở mắt ra. Lòng nàng nhất thời hoảng hốt, nàng không biết rốt cuộc nàng đang ở nơi nao.

Đêm qua rõ ràng nàng ở trên giường nhỏ... Vì sao bây giờ lại ngủ trên long sàng?

Cho đến khi đi rửa mặt, tinh thần mới sảng khoái hơn, nàng không khỏi thở dài.

Nàng không có nhớ lầm, đúng là ở trên giường nhỏ. Sau đó nàng quá mệt mỏi nên ngủ lúc nào không hay, mơ hồ nhận thấy Hoàng đế bế nàng đặt lên long sàng. Có phải trong lòng hắn, nàng vẫn không xứng?

Đôi môi nàng cong lên khẽ mỉm cười, nụ cười mang vài phần tự giễu. Nàng lại đi quan tâm đến mấy chuyện vô vị này.

Nàng dùng xong bữa sáng, liền có quan viên của Thái y viện đến bái kiến. Hoàng đế vẫn chưa quên cuộc nói chuyện hôm qua, nên phái người tới đón nàng đưa đến Huy Thành.

Lần nữa xuất cung đi trên đường bụi bay mịt mù, lòng Lộ Ánh Tịch cảm khái vô hạn. Trong tay nàng đang cầm một mẩu giấy, nàng cúi đầu đọc lại một lần nữa, sau đó mới gấp lại bỏ nó vào trong túi gấm.

Trong túi gấm được thêu hình rồng bằng chỉ vàng này được Hoàng đế đặt bên gối. Hắn bận chuyện triều chính nên từ sớm tinh mơ đã không thấy người đâu, nhưng vẫn chu đáo viết vài chữ để lại cho nàng. Những câu từ đơn giản đó mở rộng trái tim nàng. Làm sao cũng không nghĩ được hắn lại tình cảm như vậy.

Trên mảnh giấy trắng tinh, mỏng dính kia chỉ viết mấy chữ theo lối Khải thư[1], tuy viết ngoáy qua loa, nhưng nét chữ sắc sảo mạnh mẽ, từng nét cứng rắn, dứt khoát.

[1] Khải thư: là một trong những cách viết chữ Hán, như: Triện, Khải, Lệ, Hành, Thảo, Giáp Cốt, Chung Đỉnh Văn. Khải thư là bước phát triển hoàn thiện nhất của chữ Hán, kết cấu chặt chẽ, nét bút chỉnh tề, lại đơn giản dễ viết, vô cùng quy phạm.

“Tịch, vào Huy Thành mọi việc phải cẩn thận. Nếu có chút khác thường thì lập tức về cung. Trẫm không cho phép nàng làm chính mình bị thương chút nào.”

Và chỉ đề tên đúng một chữ “Thần”.

Nàng không khỏi lắc đầu mỉm cười. Người nam nhân này khiến người ta khó có thể chống đỡ khi bắt đầu tiến công bằng tình cảm dịu dàng.

Xe ngựa chạy băng băng trên đường, vừa qua giữa trưa thì xe đã đến Huy Thành.

Nàng trèo lên đến tường thành, liền thấy một bóng hình cao lớn của một nam tử đứng lặng bên tường thành, ánh mắt trang nghiêm và chăm chú.

“Phạm hiệp sĩ.” Lộ Ánh Tịch vừa tiến đến vừa gọi.

Phạm Thống giật mình quay đầu lại, kinh ngạc đến quên cả việc hành lễ: “Sao Hoàng hậu lại đến đây?”

Lộ Ánh Tịch chỉ chỉ vài tên Thái y đi theo phía sau nói: “Hoàng thượng hạ chỉ, muốn lập doanh y ở trước cổng thành.” Ngoại trừ Thái y, còn có một đội cấm vệ quân hộ tống nàng đến đây, nghe đâu đều là các võ tướng hiểu sơ về y học.

Phạm Thống nhíu mày, hiển nhiên là hết sức không tán thành việc nàng đích thân mạo hiểm, nhưng vì ngại thân phận nên không dám càm ràm.

Đột nhiên, một người đang canh giữ thành kêu một tiếng kinh ngạc.

Lộ Ánh Tịch quay đầu nhìn, cũng cảm thấy hết hồn. Bên ngoài thành cách đó không xa, tuấn mã phi nước đại làm cát bụi tung mịt mù. Có thể nhìn ra có hơn một nghìn người đang thúc ngựa chạy về phía Huy Thành.

Đợi khi đoàn người đến gần, Lộ Ánh Tịch mới thấy rõ, vội vàng cất cao giọng: “Đừng căng thẳng! Quân cứu viện đến rồi!” Sớm hơn một ngày so với mong đợi, nhất định sư phụ đã ngày đêm thần tốc, gấp gáp đến đây.

Vì Lộ Ánh Tịch là đương kim Hoàng hậu, lại cầm thủ dụ của Hoàng đế trong tay, nên không ai dám làm trái ý nàng. Họ liền buông thang dây xuống, kéo hơn nghìn người lên tường thành.

Sau một lát, Nam Cung Uyên khoác chiếc áo choàng dài màu xám đã lên đến tường thành, gương mặt bám đầy gió bụi, nhưng vẫn anh tuấn trang nhã như hôm nào.

“Sư phụ!” Lộ Ánh Tịch vừa đến gần đã gọi to, gương mặt mừng rỡ, “Sư phụ dẫn theo bao nhiêu người đến đây?”

“Một nghìn ba trăm người.” Nam Cung Uyên cũng mỉm cười trả lời nàng.

“Đa tạ sư phụ!” Lộ Ánh Tịch cảm ơn đúng khuôn phép, trong lòng biết rõ đây là sư phụ đã dốc toàn lực giúp đỡ.

“Chữa bệnh cứu người vốn là bổn phận của người thầy thuốc, không cần phải cảm ơn.” Nam Cung Uyên thần sắc điềm tĩnh, đôi mắt hiện ánh sáng kiên nghị.

“Sư phụ, sau chuyện này...” Lộ Ánh Tịch nhíu mày, muốn nói lại thôi. Chuyện này đương nhiên sẽ không giấu được Lâm Quốc, chỉ sợ sư phụ sẽ gặp phiền phức lớn.

“Cứu người quan trọng hơn, những chuyện khác cứ đợi sau này hẵng tính.” Nam Cung Uyên nhẹ nhàng trấn an, không muốn vì việc này mà khiến nàng cảm thấy hổ thẹn cùng khó nghĩ.

Lộ Ánh Tịch buộc lòng phải giữ im lặng. Nàng chuyển sang trao đổi với y về việc bố trí nhân lực ra sao, sắp xếp công việc luân phiên thế nào.

Nửa canh giờ sau, lều doanh y đầu tiên mới được dựng xong. Một hàng dài ba mươi danh y đã ngồi đâu vào đấy bên cổng thành. Không lâu sau thì có người dân chạy tới, một đồn mười, mười đồn một trăm, rất nhanh đã thấy dòng người đông nghịt chen lấn ở trước cổng thành.

Thái thú mới bổ nhiệm của Huy Thành đích thân dẫn binh sĩ duy trì trật tự. Tình hình hỗn loạn chỉ kéo dài khoảng hai khắc, dần dần đã đi vào quy củ, một hàng dài đứng đợi trước bàn của mỗi vị thầy thuốc. Hễ người nào được chuẩn đoán là không có bệnh trong người, sẽ được ghi lại danh tính và hộ tịch, đợi ba ngày sau quay lại tái khám để xác nhận chính xác. Nếu người nào bị chuẩn đoán là có triệu chứng của bệnh dịch, thì sẽ được dẫn đến Tế Nhân Đường cách ly và chữa bệnh.

Lộ Ánh Tịch đứng lặng trên lầu tường thành, lẳng lặng ngóng nhìn quang cảnh bên dưới, khuôn mặt xinh đẹp nhiễm vẻ buồn bã. Cho dù có dựng hơn mười doanh y chẩn đoán bệnh đi nữa, cũng không đủ khả năng khám hết cho từng bách tính. Thế nào cũng có một bộ phận người dân sợ bị phán là có bệnh nên không dám đến đây. Huy Thành nhất định có rất nhiều người chết.

“Hoàng hậu.” Thanh âm trầm ấm vang lên sau lưng nàng đích thị của Phạm Thống đang đứng nghiêm trang.

“Chuyện gì?” Nàng quay đầu nhìn hắn ta.

"Hiện tại đã có Nam Cung Uyên ở đây, Hoàng hậu có thể an tâm quay lại trong cung rồi." Phạm Thống mày kiếm nhíu chặt lại, trong đôi mắt sáng ngời viết rõ ý phản đối.

"Không! Ta muốn ở lại." Lộ Ánh Tịch cười nhạt, nụ cười mang theo nét u buồn, phiền muộn. "Thứ nhất ta muốn tự mình giúp một tay. Thứ hai, ta cũng có tâm tư. Ở trong cung quá lâu, ta sợ trái tim ta ngày càng hóa đá."

Nàng lấy cách xưng hô của người bình thường nói chuyện, nhưng sự bất lực cùng trách nhiệm nặng nề trong lời nói thì người bình thường lại khó có thể hiểu được.

Phạm Thống nhăn mặt nhíu mày. Một lát sau, hắn ta chỉ cúi đầu nói ra hai chữ: "Tùy hứng!"

Lộ Ánh Tịch nhìn hắn ta chăm chăm, thật sự không nhịn được phải phì cười: "Phạm huynh nói chí phải. Nhưng đôi khi tùy hứng thì đã làm sao?" Nàng cũng không bắt bẻ hắn ta. Giọng điệu này, từ ngữ thế kia sao mà tương tự những lời Hoàng đế đã nói với nàng.

Phạm Thống hừ lạnh một tiếng, quay mặt sang chỗ khác vì không muốn nhìn nàng nữa.

Lộ Ánh Tịch thôi cười, nhìn nửa khuôn mặt cương nghị của hắn ta, hoài nghi lo ngại nhíu mày.

"Phạm huynh, ngươi đã đi đến chỗ nào trong thành rồi?" Nàng nghiêm mặt tra hỏi hắn ta.

"Hôm qua Phạm mỗ có đến Tế Nhân Đường xem tình hình thế nào, nhân tiện đem thuốc qua." Phạm Thống bình tĩnh trả lời, "Đa số binh lính không muốn đến gần Tế Nhân Đường, nhưng tóm lại vẫn phải có người nào đó qua bên kia. Phạm mỗ là một người không buồn không lo, cũng không có gì phải sợ."

Lộ Ánh Tịch mím môi không nói, ngay lập tức nắm lấy cổ tay của hắn ta.

"Hoàng hậu!" Phạm Thống sửng sốt, vội vã rút tay lại, khuôn mặt lúng túng.

"Đã đến nước này, ngươi vẫn còn cố kỵ 'nam nữ thụ thụ bất thân' hả?" Lộ Ánh Tịch dở khóc dở cười. Nàng buông thõng hai tay như hắn ta mong muốn, lại nói: "Ta đi mời sư phụ khám bệnh chính xác cho ngươi. Chắc là không có chuyện gì đâu, nhưng có lẽ cẩn thận vẫn hơn."

Không đợi hắn ta trả lời, nàng xoay người rời khỏi.

Sau khi đưa lưng về phía hắn ta, Lộ Ánh Tịch mặt mũi tối sầm, khó che giấu nỗi sầu lo của mình.

Đêm đến, Lộ Ánh Tịch đến nhà khách tại dịch trạm ở Huy Thành. Vì trong lòng có chuyện lo lắng nên không ngủ được. Nàng lo âu đi dạo trong sân.

Trong bóng tối dưới ánh trăng, có một người đang đứng bên cạnh cột nhà tại khúc cua của hành lang dài, đưa mắt nhìn nàng.

Đại khái một lúc lâu sau, người nọ mới thở dài một hơi, đi về phía nàng.

Lộ Ánh Tịch xoay người lại nhìn chăm chú người đang đến gần, khẽ mỉm cười nói: "Sư phụ, muộn thế này rồi, sao người còn chưa đi ngủ?"

"Còn ngươi?" Nam Cung Uyên hiền dịu nhìn nàng, đôi mắt đen như giếng sâu không thấy đáy, nhưng lại nổi lên gợn sóng dập dờn. Chỉ mới vài ngày không gặp mà thôi, sao y lại thấy nàng có chút gì đó khác lúc trước? Vẫn diễm lệ như xưa, nhưng dường như tăng thêm vài phần duyên dáng, đặc biệt cuốn hút. Hàng mi dài của nàng mang chút ưu sầu, đôi mắt phát sáng lung linh.

"Sư phụ, Phạm huynh không sao chứ?" Lộ Ánh Tịch không nhịn được lại hỏi chuyện này một lần. Không phải nàng không rành y thuật, chỉ là cảm thấy vô cùng lo lắng. Một người ngay thẳng, nhân hậu như Phạm Thống thế này, không thể đoản mệnh như vậy được.

"Ngươi đã bắt mạch cho hắn ta, hẳn là biết rõ tình trạng ra sao." Nam Cung Uyên không trả lời thẳng, chỉ cười dịu dàng, nói lời an ủi: "Kết luận bây giờ còn quá sớm. Phạm hiệp sĩ không giống người bạc phúc."

"Vâng ạ." Lộ Ánh Tịch gật đầu, phấn chấn trở lại hít thở sâu, cười nhẹ nói: "Đã có sư phụ ở đây, Phạm huynh sẽ không sao."

Nam Cung Uyên im lặng ngắm nhìn nàng hồi lâu, khẽ cười trêu nàng: "Trước đây mỗi khi bảo ngươi chuyên tâm học hành nghiên cứu, ngươi luôn lấy lời này để viện cớ cho tính lười biếng của mình." Trước nay nàng luôn mở miệng nói rằng có sư phụ ở đây rồi, Ánh Tịch học nhiều như vậy để làm gì chứ. Một câu nói đơn giản, nịnh nọt giống như nàng muốn cả đời dựa dẫm vào y. Nhưng hôm nay, tất cả đã thay đổi. Cùng là một câu nói khi xưa, nhưng nghe vào tai lại cảm thấy chua chát hơn.

"Đồ nhi bất tài, học được từ sư phụ một vài thứ là Ánh Tịch đã nhận được ân huệ cả đời rồi." Lộ Ánh Tịch thản nhiên cười, làm bộ vái chào cảm tạ y. Trong phút chốc, nàng như được trở về quãng thời gian trẻ con tinh nghịch của ngày xưa. Tâm trạng bỗng chốc thắt chặt, làm dập tắt nụ cười trên môi.

Hai người đứng đối diện nhìn nhau, nhất thời chìm trong yên lặng.

"Ánh Tịch, mấy hôm nay có khỏe không?" Cuối cùng Nam Cung Uyên cũng buộc phải mở miệng, giọng điệu thản nhiên nhưng lại như tiếng thở dài vô hạn trong im lặng.

Lộ Ánh Tịch cố gắng nở nụ cười, nói: "Sư phụ chỉ là về Huyền môn một chuyến, nhiều lắm là hai ngày thôi. Sao lại nghe như xa cách đã lâu không gặp thế này?"

Ống tay áo Nam Cung Uyên khẽ run run, như đang kiềm nén thứ gì đó, cuối cùng bình tĩnh trở lại.

"Muộn rồi. Ngươi đi ngủ sớm đi." Hắn gật đầu chào nàng, rồi cất bước rời khỏi.

Lộ Ánh Tịch lơ đãng đảo mắt qua lại, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó liền bật thốt lên: "Sư phụ!"

Nam Cung Uyên cứng người dừng bước, vô cùng thong thả quay người lại. Y giơ tay phải lên, xòe rộng lòng bàn tay, khẽ nói: "Xém chút thì ta quên mất. Đây là thứ ngươi đã nhắc đến trong doanh y vào lúc chiều."

Lộ Ánh Tịch đi đến gần hắn, đưa tay nhận lấy, thấp giọng nói: "Cảm ơn sư phụ."

Nam Cung Uyên khẽ nhếch môi cười hiền hậu, ôn hòa, nhìn nàng một cái rồi nhấc bước đi thẳng.

Lộ Ánh Tịch lại thất thần đứng im, trái tim đau nhói như bị từng mũi kim đâm mạnh xuống. Chiếc túi gấm được thêu rồng vàng vút bay trong tay kia như nặng ngàn cân.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 24: Ổn định bệnh dịch

Màn đêm buông xuống, Lộ Ánh Tịch nằm trên giường được lót đệm tơ tằm mềm mại, nhưng lại trằn trọc không ngủ được, đến khi trời gần sáng mới thiếp đi. Nàng mơ mơ màng màng không được bao lâu thì chân trời đã sáng tỏ. Nàng dụi mắt ngồi dậy, thở dài một hơi, nhắc nhở chính mình hãy tạm gác nữ nhân tình trường sang một bên.

Ngày hôm đó, biển người xô đẩy trước cổng thành càng nhiều hơn. Không ít hán tử lưng mang hành lý, một tay bế con, một tay dẫn thê tử, cho rằng có thể lập tức ra khỏi thành.

Lộ Ánh Tịch mặc trang phục nam tử tham gia vào doanh y, một mặt khám bệnh cho từng người dân, một mặt kiên trì giải thích vì sao cần phải ba ngày sau mới chẩn đoán chính xác.

Một buổi sáng bận rộn liên tục đã trôi qua, nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, ngay cả nói nàng cũng thấy đau.

"Lộ huynh, ba mươi doanh y đều được dựng xong." Phạm Thống đến báo cáo, ánh mắt sáng ngời lướt qua khuôn mặt có chút tiều tụy của nàng, không khỏi hạ giọng nói: "Lộ huynh nghỉ ngơi một lúc đi, chớ để bản thân suy sụp."

"Ừ." Lộ Ánh Tịch lên tiếng trả lời, gọi một đệ tử Huyền môn túc trực đến thay phiên cho nàng, sau đó nàng về lại tường thành.

Sau khi hai người họ đến ngồi trong phòng nghỉ dưới cổng thành để uống chén trà, nàng mới từ từ mở miệng nói: "Phạm huynh, ngươi ngồi xuống đi. Ta muốn chẩn mạch cho ngươi."

Phạm Thống nhăn mày thật chặt, hai tay vô thức để sau lưng, trả lời nàng: "Đa tạ Lộ huynh, nhưng Phạm mỗ tự biết bản thân khỏe mạnh, không cần bắt mạch."

"Bát thuốc hồi sáng ngươi đã uống chưa?" Lộ Ánh Tịch nhìn hắn ta chằm chặp, thấy đáy mắt hắn ta xuất hiện một vòng xanh thẫm liền biết bệnh tình đã nghiêm trọng.

Phạm Thống cắn môi không hé răng.

Lộ Ánh Tịch bất đắc dĩ thở dài, đứng lên nhìn thẳng vào mắt hắn ta, nghiêm mặt nói: "Phạm huynh, ta cũng không giấu ngươi nữa. Ngươi có thể đã nhiễm bệnh dịch. Bắt đầu từ hôm nay ngươi không được đi lại khắp nơi, hãy ở trong phòng tĩnh dưỡng."

Gương mặt Phạm Thống căng thẳng, một mực phủ quyết: "Phạm mỗ không thấy chỗ nào không khỏe!"

Lộ Ánh Tịch bình tĩnh nhìn hắn, đột nhiên đến gần, đưa tay lên trán hắn ta thử dò.

Phạm Thống lùi về sau theo bản năng, cảnh giác nhìn nàng không rời.

“Phạm huynh, ngươi đang sốt.” Lộ Ánh Tịch nhăn mặt, khẽ thở dài: “Ngay cả ngươi cũng không dám đối mặt với thực tế, thì những người dân nhiễm bệnh ngoài kia làm sao có dũng khí chữa bệnh hả?”

Phạm Thống sững sờ, á khẩu không trả lời được. Hắn ta không phải sợ chết, chỉ là không muốn ngồi chờ chết.

“Phạm huynh, mặc dù triệu chứng của ngươi rất giống với sốt rét, nhưng cũng có thể không phải.” Lộ Ánh Tịch dịu ngọt khuyên nhủ hắn ta, “Dù sao chăng nữa, ngươi cũng phải uống thuốc. Nói không chừng, chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày là có thể bình phục.”

Phạm Thống trầm ngâm trong chốc lát, mới lên tiếng nói rõ: “Phạm mỗ hiểu rồi. Phạm huynh yên tâm, không cần tự mình chẩn bệnh cho Phạm mỗ.”

“Sợ lây bệnh cho ta sao?” Lộ Ánh Tịch mỉm cười, lòng dễ chịu hơn.

Phạm Thống không lên tiếng, phong thái kiên định cùng thẳng thắn đã bị bào mòn đi đôi chút, nhưng đôi mắt màu nâu phát ra tia sáng ôn hòa.

“Hãy nghỉ ngơi đi.” Lộ Ánh Tịch cười vỗ vai hắn, liền ra khỏi phòng uống trà, trở lại doanh y.

Phạm Thống chấn động nhìn theo bóng lưng của nàng, lòng cảm thấy khó hiểu, vai trái bỗng nóng rần rật khi bị nàng chạm vào.

***

Mặt trời lặn đằng Tây, chỉ còn một dải mây hồng vắt cuối chân trời. Không lâu sau, vầng sáng cuối cùng cũng tan mất, sắc trời chuyển sang tối đen.

Vất vả cực nhọc cả ngày, Lộ Ánh Tịch mệt mỏi rã rời. Nam Cung Uyên vẫn giữ bộ dạng nhã nhặn, không để lộ chút mệt nhọc nào.

“Sư phụ không mệt sao?” Sau khi dùng bữa tối, Lộ Ánh Tịch hiếu kỳ hỏi.

“Không mệt.” Nam Cung Uyên khẽ lắc đầu cùng khuôn mặt tươi tắn, mắt cười rạng rỡ. Những ngày được tự do gặp nàng sẽ không nhiều, thế nên cho dù có cực khổ hơn nữa, y cũng vui vẻ chịu đựng.

Cơn gió thoảng hiu hiu thổi qua đình viện, không khí mát rượi dễ chịu. Hai người sóng vai ngồi dưới mái hiên cong cong, chỉ cách nhau một khoảng ngắn nhìn nhau cười.

“Sư phụ, hôm nay Tế Nhân Đường lại có hơn trăm người chết.” Lộ Ánh Tịch thở dài, trong lòng cảm thấy bất lực.

Nam Cung Uyên thoáng buồn, vầng trán nho nhã thông minh ẩn giấu nét cô quạnh, “Nếu muốn cứu nhiều người nhất, chỉ có một cách.”

Hàng mi dài của Lộ Ánh Tịch run run, ngẩng phắt đầu nhìn y.

Sắc mặt Nam Cung Uyên vẫn bình thường, chỉ thêm lạnh lùng hơn, từ tốn nói: “Hiện tại đã có hơn bảy ngàn người được chuẩn đoán thực sự nhiễm bệnh, và khoảng mấy ngàn người có triệu chứng đáng ngờ. Hơn mười ngàn người này lại thành căn nguyên truyền nhiễm.”

“Sư phụ...” Lộ Ánh Tịch ngạc nhiên tột cùng trợn mắt nhìn y.

“Nếu có thể ra tay dứt khoát...” Nam Cung Uyên ngừng lại, cuối cùng cũng không nói hết câu, đôi mắt đen xẹt tia tình cảm thương xót không đành lòng.

Lộ Ánh Tịch chìm trong im lặng. Đương nhiên nàng biết lợi và hại trong cách giải quyết đó, nhưng sao có thể xuống tay làm điều tàn nhẫn như vậy? Không để lại một tia hy vọng sống sót nào cho bệnh nhân?

Nam Cung Uyên lẳng lặng ngắm nàng, đáy lòng cảm thấy vô cùng yên tâm. Bản tính thiện lương của nàng, mặc dù sẽ trở thành nhược điểm của nàng, nhưng y lại cảm thấy vui mừng.

“Phải chăng sư phụ cho rằng cần phải nhẫn tâm quyết đoán?” Lộ Ánh Tịch nhỏ giọng dò hỏi.

“Người nắm quyền cần phải có tính quyết đoán.” Nét mặt Nam Cung Uyên tối sầm đi, ánh mắt đông cứng lại sâu thẳm, “Hy sinh mười nghìn người để cứu hơn một trăm ngàn người, còn tiết kiệm thời gian và sức lực.”

Lộ Ánh Tịch há miệng muốn nói, nhưng suy nghĩ kỹ lại mím môi nuốt trở xuống. Có lẽ sắp tới Mộ Dung Thần Duệ sẽ lựa chọn làm như vậy, nhưng nàng nhất định sẽ cực lực ngăn cản.

Thấy biểu tình của nàng như vậy, Nam Cung Uyên cũng không muốn nói thêm nữa.

Dường như có một bức tường ngăn cách giữa hai người, hai chữ “Hoàng đế” đã thành cái gai trong tim, ngay cả nhắc đến cũng thành điều cấm kỵ.

Bầu không khí đang trầm mặc, thì có một võ tướng từ một khúc cua hành lang đi lại đây.

“Ty chức tham kiến Hoàng hậu nương nương!” Người nọ đến gần, chắp tay hành lễ.

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn hắn ta, nghi hoặc nói: “Có chuyện gì?”

“Khởi bẩm Hoàng hậu, ty chức thuộc Hữu vệ Cấm vệ quân, phụng mệnh Hoàng thượng đặc biệt đến Huy Thành.” Tướng sĩ kia bị bụi đất bám đầy tóc, lấy ra một túi gấm từ túi mang trên người, cung kính dâng bằng hai tay, “Hoàng thượng ra lệnh cho ty chức phải mang túi gấm này giao tận tay Hoàng hậu.”

“Túi gấm?” Lộ Ánh Tịch nhỏ giọng lặp lại, vô ý thức liếc nhìn Nam Cung Uyên đang ngồi bên cạnh.

“Vâng.” Người tướng sĩ trẻ tuổi cường tráng ấy khấu đầu, lại nói: “Hoàng thượng dặn dò, nếu Hoàng hậu có chuyện cần hồi đáp, có thể viết thư rồi giao cho ty chức mang về.”

Lộ Ánh Tịch nhận chiếc túi, cả buổi không lên tiếng.

Nam Cung Uyên lặng lẽ đứng dậy, gật đầu chào nàng một cái, liền xoay người đi khỏi.

Lộ Ánh Tịch lòng ngơ ngác thất thần, một lúc sau mới nói: “Làm phiền ngươi chờ ở đây.”

“Vâng, ty chức tuân mệnh.” Tướng sĩ kia cúi chào, đứng yên một chỗ nhìn nàng rời đi.

Lộ Ánh Tịch trở lại phòng của nàng, từ tốn mở túi gấm, lấy ra một cuộn giấy nhỏ từ bên trong.

Nàng mở cuộn giấy ra đọc, mới vài dòng đầu tiên đã khiến nàng muốn cười. Có thật Hoàng đế thực sự thương nhớ, mong ngóng nàng? Hay là đang lo nàng ở cùng với sư phụ?

Trên trang giấy trắng phẳng phiu, từng từ từng chữ chất phác, hùng hồn đập thẳng vào mắt nàng.

“Tịch, một ngày không gặp như cách ba thu. Trẫm luôn không tin mấy lời ủy mị của đám nho gia này. Nhưng bây giờ lại thấy không thể coi thường trí tuệ của cổ nhân được.”

Bức thư lần này tương đối dài, Lộ Ánh Tịch chỉ mới nhìn thấy dòng đầu tiên đã không nhịn được cười. Người này bỗng dưng nói những lời buồn nôn, nhưng không một chút ậm ờ.

“Trẫm nhận được tin tức, doanh y ở Huy Thành làm việc nghiêm túc nề nếp, cuối cùng bách tính trong thành cũng nhẹ lòng hơn. Thế nhưng vô số người nhiễm bệnh vẫn nhiều hơn trước, cho dù chuẩn đoán, cứu chữa cũng không kịp. Nếu nàng có thượng sách, thì đừng ngại nói thẳng với Trẫm.”

Dừng ở đây, Lộ Ánh Tịch khẽ than dài một tiếng. Phải chăng Hoàng đế muốn nàng ủng hộ hắn ra cái quyết định tàn nhẫn kia?

“Dịch thành không thích hợp ở lâu, nội trong ba ngày sau nàng phải về lại hoàng cung. Đừng khiến Trẫm lo lắng thêm nữa.”

Mệnh lệnh rõ ràng như vậy nhưng từ ngữ lại có vẻ dịu dàng thắm thiết. Phần đề tên vẫn chỉ một chữ “Thần” như trước, không có con dấu ngọc tỷ. Đó là phong thư từ người thân, chứ không phải là chiếu chỉ của Hoàng đế.

Lộ Ánh Tịch vừa mài mực vừa suy nghĩ. Xét đến cùng thì Hoàng đế luôn suy nghĩ cẩn trọng, sẽ không vì một số ít con dân mà xử trí theo cảm tính. Hắn là Đế vương, còn nàng vẫn là lòng dạ mềm yếu của phụ nữ.

“Hoàng thượng thánh an.” Nàng mới viết lời mở đầu thì dừng lại, cân nhắc dùng từ, “Thần thiếp ở Huy Thành mọi thứ đều ổn. Làm phiền Hoàng thượng quan tâm là lỗi của Thần thiếp. Thần thiếp khẩn cầu được ở lại Huy Thành thêm một thời gian nữa, để thay mặt Hoàng thượng chia sẻ nỗi lo này, góp một phần sức lực vì bách tính.”

Nàng ngừng bút, môi cười tự giễu. Nàng vò tờ giấy thành một cục, lại lấy một tờ giấy trắng khác trải lên bàn, viết lưu loát: “Hoàng thượng, muốn vượt qua tai ương ở Huy Thành, cần triều đình tiếp tục hỗ trợ nhân lực và tài lực. Xin Hoàng thượng tuyệt đối không nên vứt bỏ Huy Thành. Hai ngày nay, Phạm hiệp sĩ bôn ba trong thành, mệt mỏi nên đã bị bệnh. Hắn ta là tri kỷ của Hoàng thượng, nên Hoàng thượng sẽ không vì hắn ta bị nhiễm bệnh mà vứt bỏ hắn ta. Cũng với lý do đó, Thần thiếp tin tưởng Hoàng thượng cũng sẽ không nỡ vứt bỏ những con dân bị nhiễm bệnh này.”

Nàng thổi thổi nét mực cho mau khô, sau cùng nàng còn viết thêm một câu: “Thần thiếp sẽ hồi cung sớm.”

Lúc kí tên, nàng do dự một chút, cuối cùng nàng chỉ viết một chữ “Tịch”.

Nàng gấp thư bỏ vào trong túi gấm, đem nó giao cho tên tướng sĩ đang chờ bên ngoài phòng kia.

Tên tướng sĩ kia lĩnh mệnh mới đi, chỉ còn lại một mình nàng rảnh rỗi đứng tựa người vào trụ hành lang, tâm tư bay xa. Nàng chưa nghĩ tới, trận dịch bệnh ở Huy Thành này lại thu hẹp khoảng cách giữa nàng và Hoàng đế. Nàng cũng không biết là do đâu mà nàng bắt đầu nghĩ Hoàng đế không phải thâm trầm khó nắm bắt như vậy, dường như nàng có thể thực sự chạm đến trái tim mềm mại của hắn, cũng có thể thấy rõ một khía cạnh lạnh lùng hà khắc của hắn.

“Ánh Tịch.” Một tiếng gọi dịu dàng khẽ vang lên.

“Sư phụ.” Nàng đưa mắt nhìn về phía cuối hàng lang. Thực ra nàng cũng đoán rằng, sư phụ vẫn chưa rời khỏi, y chỉ đứng chờ nàng viết thư xong.

"Trái tim đã xác định chưa?" Nam Cung Uyên không đến gần, chỉ đứng từ xa mỉm cười với nàng.

"Chưa chắc." Lộ Ánh Tịch khẽ đáp, đôi mắt u buồn. Nàng cảm thấy áy náy, thấy có lỗi với sư phụ. Mỗi khi nghĩ đến điều này, trái tim đều co rút đau đớn.

"Hắn đã nỗ lực vì ngươi rất nhiều, ngươi không thể làm hắn thất vọng." Nam Cung Uyên lắng dịu nói, khóe môi vẫn mang theo ý cười ôn hòa không đổi, pha một chút thương tiếc cùng một ít yêu chiều.

"Nếu như đồ nhi làm sư phụ thất vọng..." Lộ Ánh Tịch nghẹn ngào, nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh, chỉ rũ mi mắt xuống.

"Chỉ cần ngươi sống bình an vui vẻ, ta sẽ không cảm thấy thất vọng." Nam Cung Uyên ngóng nhìn nàng, giọng nói ấm áp lại vang lên, "Đã nhớ chưa? Cũng đừng khiến sư phụ thất vọng."

Lộ Ánh Tịch cúi gằm mặt một lúc lâu, sau đó ngẩng lên nhìn về phía cuối hành lang thì thân người với chiếc áo choàng màu xám đã không còn ở đó. Thay vào đó là một binh lính dáng vẻ vội vã, chạy nhanh như muốn xuyên qua hành lang gấp khúc. Hắn ta thấy nàng đứng ở đây, liền dừng lại hành lễ.

"Chuyện gì mà khẩn trương vậy?" Lộ Ánh Tịch khẽ nhíu mày, nhớ mang máng người kia là thủ hạ của Phạm Thống.

"Phạm đại ca sốt cao bất tỉnh rồi." Tiểu binh không rành lễ nghi cung đình kia hoảng hốt trả lời.

Lộ Ánh Tịch căng thẳng, lập tức vội vã đến phòng của Phạm Thống.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 25: Ốm đau mệt mỏi

Nàng đến quán Thiên Uyển, vào phòng của Phạm Thống. Căn phòng đơn sơ, chỉ có một ngọn đèn dầu tỏa ánh sáng mờ nhạt ảm đạm.

Nam tử cao to hơi cuộn tròn người trên giường, sắc mặt ửng hồng, lấm tấm mồ hôi lạnh trên trán.

"Phạm huynh?" Lộ Ánh Tịch không câu nệ lễ tiết bước thẳng vào phòng, quả quyết nắm cổ tay hắn bắt mạch.

"Vâng..." Phạm Thống khẽ rên rỉ trong vô thức, đôi lông mày cau chặt lại.

Bắt mạch trong giây lát, Lộ Ánh Tịch mặt mày nhăn nhó, trong lòng nặng trĩu. Nàng vốn hy vọng hắn chỉ là bị cảm sốt, bây giờ xem ra e rằng...

"Lộ huynh?" Phạm Thống mơ màng mở mắt, đã thấy một hình bóng duyên dáng đứng trước giường, thần trí càng lúc càng lơ mơ.

"Phạm huynh vẫn ổn chứ?" Nhìn bờ môi khô nứt nẻ của hắn ta, Lộ Ánh Tịch đi tới bên cạnh bàn rót một chén nước, cầm chén đến đặt tận tay hắn ta.

Phạm Thống ngơ ngác đón nhận, cảm thấy bản thân như đang còn trong cơn mơ, giọng nói khàn khàn cất tiếng hỏi: "Sao ngươi lại ở trong phòng của ta?"

"Vừa rồi ngươi lên cơn sốt làm thủ hạ của ngươi sợ hết hồn." Lộ Ánh Tịch khẽ mỉm cười, vẫn ung dung nói: "Vậy là tốt rồi, ngươi không cần chạy đôn chạy đáo nữa, ngày mai ta sẽ tống ngươi đến trọ ở Tế Nhân Đường."

"Tế Nhân Đường? Trọ?" Phạm Thống hốt hoảng, hoàn toàn tỉnh táo, trợn trừng mắt nhìn nàng chằm chặp.

"Người đừng lo lắng, ta và sư phụ sẽ đến thăm ngươi mỗi ngày." Lộ Ánh Tịch dùng lời nói dịu nhẹ nhất trấn an hắn, "Cho ngươi đến Tế Nhân Đường là vì ở đó có đầy đủ dược liệu. Ngươi đến đó tĩnh tâm nghỉ ngơi mấy ngày, sẽ sớm khỏe lại thôi."

Phạm Thống nhất thời không nói gì, đôi mắt màu hổ phách đầy nỗi phức tạp mâu thuẫn.

Lộ Ánh Tịch yên lặng nhìn hắn, dần dần bắt đầu hoài nghi: "Có phải Phạm huynh có chuyện gì muốn nói?"

Phạm Thống nhắm mắt, chống hai tay đỡ thân thể ngồi dậy. Hắn cúi đầu nói: "Không cần phải đến Tế Nhân Đường, Phạm mỗ muốn ở lại đây giúp Lộ huynh và Nam Cung Uyên một tay."

Lộ Ánh Tịch chớp mắt một cái, không tiếp tục nói. Phạm Thống không phải là một người không biết chừng mực như vậy, vì sao vẫn ngoan cố không chịu rời khỏi?

"Nam Cung Uyên nói..." Phạm Thống dừng lại, khẽ liếc mắt về phía nàng, rồi mới nói tiếp: "Y đang nghiên cứu một loại thuốc mới, may ra có thể trị khỏi các bệnh nhân mắc bệnh ở giai đoạn đầu."

"Cho nên ngươi muốn ở lại để lấy thân thử nghiệm thuốc?" Lộ Ánh Tịch chấn động, đôi mắt trong sáng đã nhiễm vài phần tức giận.

"Vâng, Phạm mỗ tự nguyện dùng thử thuốc mới." Phạm Thống thở dài, sau đó lại ngẩng đầu mỉm cười, "Lộ huynh đừng giận. Tuy rằng đến cách ly ở Tế Nhân Đường sẽ có ba phần khả năng được chữa hết bệnh, nhưng nếu thuốc mới có hiệu quả thì cơ hội tăng lên chín phần."

Lộ Ánh Tịch mấp máy môi muốn nói, ngực ngập tràn một nghi vấn nhưng cố gắng đè nén, chỉ nói: "Ngươi cứ nghỉ ngơi trước đã. Ta đi hỏi sư phụ một chút."

Phạm Thống gật đầu, không nhiều lời chi nữa, uể oải nhắm mắt rồi nằm xuống.

Lộ Ánh Tịch vừa bước ra khỏi phòng đã thấy một người đang đứng dưới mái hiên chỗ ngã rẽ, xem tình hình là đang chờ nàng.

"Sư phụ!" Nàng bước nhanh tới, chau mày hỏi: "Vì sao người lại khuyên Phạm Thống ở lại dùng thử thuốc? Phương thuốc ra sao? Có mạo hiểm quá không?"

Đối mặt với mấy vấn đề liên tiếp của nàng, Nam Cung Uyên phải trầm ngâm giây lát mới mở miệng nói: "Ánh Tịch, ngươi còn tin sư phụ không?"

Lộ Ánh Tịch giật mình, lúc này mới phát giác chính mình lại hung hăng đi chất vấn người. Bắt đầu từ khi nào, ngay cả sư phụ nàng cũng không dám tin tưởng hoàn toàn?

Nam Cung Uyên ngắm nhìn nàng, gương mặt anh tuấn như mặt nước hồ tĩnh lặng không gợn sóng, đều đều nói: "Thuốc mới đương nhiên sẽ có mạo hiểm. Phạm huynh đệ có lòng quyết tâm cao, nên có thể vượt qua được."

"Sư phụ định lấy độc trị độc?" Lộ Ánh Tịch nhạy bén nghe được hàm ý sâu xa trong lời y nói, không khỏi cau mày chặt hơn, "Sư phụ nắm chắc mấy phần thành công?"

Nam Cung Uyên khẽ lắc đầu không trả lời.

"Sư phụ, đồ nhi không đồng ý để Phạm Thống mạo hiểm." Lộ Ánh Tịch nói thẳng: "Bây giờ hắn ta chỉ là nhiễm bệnh ở giai đoạn đầu, khả năng trị khỏi rất cao. Nhưng nếu hắn ta ở lại thử nghiệm thuốc thì thập tử nhất sinh. Cho dù cuối cùng có thể trị hết bệnh của hắn ta thì cũng để lại di chứng, cũng có thể còn lưu lại độc tố trong cơ thể hắn ta."

"Những vấn đề thiệt hơn này, ta cũng đã nói cho Phạm huynh đệ biết. Hắn ta vẫn kiên trì muốn thử thuốc." Nam Cung Uyên bình tĩnh trả lời.

"Ngay từ đầu sư phụ không nên nhắc đến chuyện này với hắn ta!" Lộ Ánh Tịch buột miệng chê trách. Lúc nói xong, nàng sửng sốt, không thể tin mình lại nói ra những lời đó. Sao nàng có thể trách sư phụ? Sư phụ cũng là muốn cứu càng nhiều bách tính càng tốt.

Nam Cung Uyên không hé môi, bình thản nhìn thẳng vào nàng, không thể nhìn ra điều gì từ đôi mắt sâu hun hút đó.

"Sư phụ, Ánh Tịch nóng lòng, nhất thời hồ đồ nên buột miệng thôi. Ánh Tịch rất xin lỗi sư phụ, mong sư phụ tha thứ." Nàng khom người chân thành tạ lỗi.

Nam Cung Uyên nhếch môi cười trừ, dịu dàng nói: "Không cần phải làm chuyện long trọng như vậy, ngươi nói cũng không phải là vô lý. Phạm huynh đệ nếu biết ngươi quan tâm hắn ta như thế, chắc chắn hắn ta sẽ vô cùng xúc động."

Lộ Ánh Tịch nghe vậy liền cảm thấy có gì đó, liền quay đầu lại. Quả nhiên nàng thấy Phạm Thống đang đứng liêu xiêu cách đó không xa.

"Phạm huynh, sao ngươi không ở trong phòng nghỉ ngơi?" Nàng đang định đi đến chỗ hắn ta, ai ngờ hắn ta đột ngột quay đầu, không nói một lời đã phăng phăng đi về phòng.

Nàng ngỡ ngàng không hiểu, nhưng cũng không rảnh tìm hiểu. Hiện nay chuyện quan trọng nhất chính là cùng sư phụ nghiên cứu kỹ càng phương thuốc mới.

***

Suốt một đêm tham khảo, tra cứu sách y và phân biệt dược tính, sắc mặt Lộ Ánh Tịch càng thêm mệt mỏi, vành mắt thâm đen.

Phạm Thống uống thử thang thuốc đầu tiên, tình hình khá tốt, hiện tại vẫn chưa thấy tình trạng khó chịu. Lộ Ánh Tịch an tâm hơn một chút, liền đi doanh y.

Vào đúng giờ Thìn, ánh nắng ấm áp dịu nhẹ xuyên qua kẽ lá. Lộ Ánh Tịch ngửa đầu nhìn trời, chợt thấy trước mắt một mảng sáng chói lòa đau mắt.

Nàng lấy tay lên che mắt, đầu óc như có tiếng kêu ong ong, cuối cùng chóng mặt mà lảo đảo ngã xuống.

"Ánh Tịch!"

Một giọng nói quen thuộc lọt vào tai nàng. Nàng không rõ vì sao tiếng nói hiền hậu đó lại xen lẫn chút tình cảm lo lắng mơ hồ?

Mùi hương thảo dược dễ chịu nhè nhẹ xâm nhập vào mũi nàng. Nàng cảm thấy bản thân rơi vào vòng tay ấm áp của một người. Nhưng chẳng hiểu vì sao đầu nàng nặng trĩu, muốn mở mắt nhưng không được.

Đây hẳn là nàng đang mơ. Có người ôm nàng rất chặt, cánh tay gầy gò nhưng mạnh mẽ bế nàng lên lầu, tay hơi run rẩy. Là đang sợ sao? Nhưng mà sợ chuyện gì?

Trong mông lung hỗn loạn, những tiếng kêu gọi sốt ruột truyền đến bên tai nàng không ngừng.

"Ánh Tịch! Tỉnh dậy đi!"

"Ánh Tịch! Đừng làm ta sợ!"

Nàng chun mũi, đầu ngày càng đau nhức. Là sư phụ sao? Sư phụ cho đến bây giờ đều rất bình tĩnh nhã nhặn, sao có thể hốt hoảng như vậy?

"Ánh Tịch, ngươi sốt rồi. Ta sẽ không để ngươi xảy ra chuyện gì đâu." Tiếng nói kia dần bình ổn hơn, những bước chân hối hả nhưng nhẹ nhàng.

Nàng lờ mờ biết mình được ẵm về phòng ở dịch quán, còn những chuyện sau đó nàng không còn rõ.

Nam Cung Uyên ngồi bên mép giường, ánh mắt trầm tĩnh, lặng nhìn thân người đang hôn mê bất tỉnh ở trên giường. Từ lúc nàng đến tuổi cập kê, y đã không còn nhìn nàng ở khoảng cách gần như vậy nữa. Lông mày cong vút cùng hàng mi đen giống như cánh bướm càng tôn lên khuôn mặt trắng ngần, vì bệnh mà mong manh yếu đuối hơn.

Y từ từ vươn tay, nhưng lại ngừng giữa không trung. Y thở dài một hơi, cuối cùng cũng xoa nhẹ lên má nàng.

"Ánh Tịch, việc gì phải đích thân đến dịch thành?" Y nỉ non tự nói, đầu ngón tay từ từ vẽ theo đường nét trên mặt nàng.

"Thân mang nhiều trách nhiệm như vậy, ngươi đã rất cực nhọc." Y than thở, không dám lưu luyến mà rụt tay lại, "Đến ta cũng không muốn ngươi hồi cung, chung quy ta cũng có lòng ích kỷ."

"Nếu như có thể, ta thật sự không muốn buông tay..." Y bậm môi, sau cùng cười khổ, ánh mắt ảm đạm, ưu sầu.

Y không nói nữa, chỉ im lặng ngắm nhìn nàng, rất lâu vẫn không dời mắt.

Cho đến khi có một âm thanh khác thường rất nhỏ đột nhiên truyền đến tai y.

Y thu lại nét mặt đau buồn, nhưng vẫn giữ vẻ bình thản như cũ. Y nhét chăn vào giúp người đang nằm trên giường, rồi mới ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 26: Hoàng tộc Lâm Quốc

Nam Cung Uyên ra khỏi dịch quán, chậm rãi đi đến một gian nhà dân trong một con ngõ nhỏ.

"Môn chủ!" Bốn gã đệ tử đồng loạt quỳ gối xuống, nghiêm nghị nói: "Quốc chủ đã phát hiện, mong môn chủ lập tức dẫn chúng đệ tử nhanh chóng rời khỏi Huy Thành!"

"Thay ta nhắn lại với Quốc chủ, mười ngày sau ta sẽ đem người đi." Nam Cung Uyên điềm tĩnh như thường, bình thản nói: "Nếu như Quốc chủ trách tội, ta sẽ gánh toàn bộ trách nhiệm."

Không đợi bọn họ lên tiếng, Nam Cung Uyên đã xoay người, hiên ngang đi khỏi đó.

Đi dọc theo con ngõ nhỏ, bước chân của Nam Cung Uyên vô cùng chậm chạp, hô hấp cũng dè dặt.

Bỗng chốc y dừng lại, giương giọng quát lớn: "Khách quý là ai, sao không hiện thân?"

Trong chớp mắt, một thân ảnh quần áo xanh lam phi xuống từ mái nhà bám đầy rêu xanh.

"Ha ha! Nam Cung huynh thật thính tai quá!" Người nọ chạm chân xuống đất, khuôn mặt tươi cười, thân thiện.

Nam Cung Uyên hơi sửng sốt, nhưng ngay lập tức định thần lại, chắp tay thi lễ nói: "Đoàn huynh, không ngờ sẽ gặp ngươi ở đây."

"Ta nghe nói Nam Cung huynh làm một việc nằm ngoài dự tính của người khác. Ta nhất thời hiếu kỳ nên đến xem sao." Nam tử kia lười biếng dựa vào bức tường đá, bộ dạng ung dung cùng ngang ngạnh. Hắn ta mặc chiếc áo bào dài màu xanh lam được thêu chỉ vàng. Màu xanh không phải màu của hồ nước trong xanh mà nghiêng về màu xanh thẳm như mực, nhìn sơ qua tựa như đại dương sâu thăm thẳm huyền bí. Tướng mạo của hắn ta cũng cực kỳ đẹp trai; hàng lông mày dài đến tận mang tai; một đôi mắt hoa đào dài, đuôi cong cong ngậm ý cười; như muốn câu dẫn trái tim người khác.

"Thật hổ thẹn." Nam Cung Uyên lại cúi người lần nữa, nhưng không muốn nói nhiều.

Nam tử kia tùy ý phất tay một cái, dửng dưng nói: "Việc này ta cũng mặc kệ, ta chỉ đến đây chơi một tí."

"Đoàn huynh định ở lại Huy Thành?" Nam Cung Uyên ngẩng đầu nhìn hắn ta, khẽ nhíu mày.

"Đúng vậy, Nam Cung Uyên ở đâu? Có tiện cho ta ở cùng không?" Nam tử họ Đoàn kia cười vui vẻ, nhìn hắn ta không mảy may giữ lễ tiết.

"E rằng không hợp..." Nam Cung Uyên đang muốn khéo léo từ chối, nhưng lời còn chưa nói ra thì cánh tay y đã bị kéo lại.

"Nam Cung Uyên trước giờ luôn tốt bụng, đương nhiên sẽ không từ chối thu nhận ta. Đi thôi! Ta đang đói đến mức bao tử cồn cào rồi." Nam tử kia vừa tự quyết định, vừa lôi kéo Nam Cung Uyên ra khỏi ngõ vắng.

Không biết làm thế nào, Nam Cung Uyên đành dẫn hắn ta về hành quán, căn dặn người hầu chuẩn bị bữa cơm với phòng ốc, sau đó mới chạy về doanh y.

Mỹ nam tử kia họ Đoàn tên là Đình Thiên, tính tình hết sức hoạt bát thoải mái. Ngoài lúc gặp Nam Cung Uyên ra, thì một mình hắn ta đi loanh quanh trong hành quán.

Hắn ta đi đến khu nhà chính liền bị hai binh lính có nhiệm vụ canh giờ ở đây cản lại. Hắn ta cũng không bực, chỉ mỉm cười xoay người đi hướng khác.

Một khắc đồng hồ sau, một thân ảnh màu xanh lam lén la lén lút từ bức tường cao phía sau bay vào khu nhà.

Hắn ta chuồn vào phòng ngủ, thò đầu vào ngó ngang ngó dọc một lúc, liền đứng thẳng dậy, hùng hồn ngắm nghía xung quanh.

"Hóa ra đây là nơi ở của một người bệnh lao." Hắn ta thì thầm lẩm bẩm, vẻ mặt xem thường, "Ta còn tưởng là một người hiếm có."

Hắn ta đến gần giường, cả gan ngồi thẳng xuống mép giường. Hắn ta cúi người nhìn kỹ, bỗng dưng ngây dại.

"Mỹ nhân miền nam, dung mạo như đóa sen..." Hắn ta khẽ ngâm nga, ánh mắt không khỏi trở nên nồng cháy, thâm thúy.

Nữ tử trên giường nhắm nghiền hai mắt, hàng mi dài đen cong cong, thỉnh thoảng lại run run như cánh bướm muốn tung cánh. Sắc mặt nhợt nhạt, như một viên ngọc không tỳ vết, mũi cao môi chúm chím, tinh tế cùng quyến rũ.

"Cái thành mắc dịch bệnh này mà lại có mỹ nhân tuyệt sắc như thế!" Đoàn Đình Thiên tiếc nuối than thở, không kiềm được muốn chạm vào.

Nữ tử trên giường phút chốc mở mắt ra, lạnh lùng nhìn hắn ta.

Hắn ta giật mình rụt tay lại.

"Ngươi là ai?" Lộ Ánh Tịch ngồi dậy, vẻ mặt lạnh lùng đến thấu xương. Mặc dù nàng vẫn còn choáng váng, quay cuồng nhưng nghe thấy âm thanh khác thường, vốn định nhắm mắt để xem người này có ý đồ gì. Nhưng không ngờ là một tên hái hoa trộm?

Đoàn Đình Thiên xấu hổ giây lát, rất nhanh mặt dày lại vui cười: "Mỹ nhân, nàng tỉnh rồi sao? Ta là khách quý được Nam Cung thần y mời tới. Nàng đừng sợ."

"Khách quý?" Lộ Ánh Tịch nghi ngờ dõi theo hắn ta. Nào có ai tự xưng là khách quý?

"Ta họ Đoàn, nàng có thể gọi là Đoàn ca ca." Đoàn Đình Thiên cong môi cười hớn hở như đã vô cùng thân thiết.

"Ngươi được sư phụ mời đến đây? Ngươi thông thạo y thuật?" Lộ Ánh Tịch nghi hoặc nhíu mày, người này cà lơ phất phơ, không giống một y giả tí nào.

"Nàng là đồ đệ của Nam Cung Uyên?" Đôi mắt Đoàn Đình Thiên hiện lên một tia sắc bén u tối nhưng nhanh chóng giấu đi, vẫn tươi cười như cũ nói: "Ta đương nhiên là biết y thuật, không phải vậy thì sao dám đến nơi đặc biệt như Huy Thành chứ?"

Lộ Ánh Tịch vẫn còn nghi ngờ, liền vươn cổ tay ra, ý bảo hắn ta bắt mạch.

Đoàn Đình Thiên cũng không lải nhải nữa, cầm lấy cổ tay của nàng, ấn tay vào động mạch mỏng manh của nàng.

Chốc lát, hắn ta buông tay nàng ra, gật gù đắc ý nói: "Mạch tượng của cô nương suy yếu, đáy mắt xanh đen. Đại thể là vì ăn ít lại thiếu ngủ khiến cho cơ thể mệt mỏi quá độ, bây giờ cũng không có gì đáng lo. Chỉ có điều nàng đang ở dịch thành, thân thể gầy yếu là vấn đề tuy nhỏ nhưng lại lớn, thể chất càng yếu thì càng dễ bị lây dịch bệnh."

Lộ Ánh Tịch bán tin bán nghi liếc mắt dò xét hắn ta. Tuy hắn ta nói cũng không sai, nhưng những lời đó chỉ là phán đoán qua loa, kết luận chung chung.

Đoàn Đình Thiên cười rất vui vẻ, đứng thật thẳng sau đó khom người chào nói: "Tại hạ là Đoàn Đình Thiên, còn chưa thỉnh giáo danh tính của cô nương là gì?"

"Ta họ Lộ." Lộ Ánh Tịch trả lời đơn giản, không có ý định tán dóc với hắn ta. Nàng chỉ cửa phòng và nói: "Đoàn công tử vui lòng lần sau vào phòng nhớ gõ cửa trước."

"Được thôi, Lộ muội muội. Là sơ suất của ta, lần sau nhất định ghi nhớ." Đoàn Đình Thiên như diễn trò, sau khi vái chào nàng mới hiên ngang rời đi.

Lộ Ánh Tịch không khỏi lắc đầu. Hành tung người này quái dị, nhưng trên người lại không có sát khí. Song nàng phải hỏi sư phụ về lai lịch của người này.

***

Nghỉ ngơi nửa ngày, Lộ Ánh Tịch đã khôi phục tinh thần, liền đến thăm Phạm Thống.

Phạm Thống vẫn chưa chịu nằm xuống giường tĩnh dưỡng, mặt mày căng thẳng đang đi dạo trong tiểu viện. Lông mày hắn ta nhíu chặt lại, không biết lại đang phiền muộn chuyện gì.

"Phạm huynh." Lộ Ánh Tịch đến gần gọi một tiếng.

Phạm Thống quay mặt sang một bên, khuôn mặt thả lỏng, khẽ mỉm cười: "Lộ huynh, hôm nay huynh có bận rộn không?"

"Cũng có." Lộ Ánh Tịch cố gắng cười trả lời hắn ta, không nói cho hắn biết việc nàng mệt nên ngã bệnh.

"Sắc khí của huynh không tốt, phải chú ý nhiều hơn." Phạm Thống dặn dò một câu, rồi ho khù khụ hai tiếng, cố nén cảm giác ngứa ngáy ở cổ họng.

"Phạm huynh nên mau trở về phòng đi. Hiện tại ngươi không được ra gió." Lộ Ánh Tịch tiến lên muốn dìu hắn ta, nhưng bị hắn ta tránh né.

"Vâng, Phạm mỗ xin phép về phòng." Phạm Thống gằm mặt xuống, đi thẳng một mạch về phòng.

Lộ Ánh Tịch đi theo phía sau hắn ta, lo lắng dặn dò: "Dược tính của thuốc mới rất mạnh, đòi hỏi phải qua bảy tám ngày mới có thể xác định hiệu quả. Nếu ngươi chống đỡ không được nữa thì nhất định phải nói ra. Ta và sư phụ sẽ cân nhắc đổi thuốc khác nhẹ hơn cho ngươi."

"Phạm mỗ hiểu rồi." Phạm Thống nhàn nhạt trả lời, ngồi dựa lưng vào đầu giường, đưa mắt nhìn về phía nàng: "Lộ huynh cũng nên nghỉ ngơi một chút đi."

Lộ Ánh Tịch cau mày, nàng vừa mới đặt một chân qua ngưỡng cửa, chân còn lại liền ngừng bước. Dường như Phạm Thống có ý tránh xa nàng?

Nàng đang suy nghĩ thì đã thấy Phạm Thống nằm xuống giường, kéo chăn trùm toàn thân, rõ ràng bày ra một bộ dạng muốn đuổi khách.

Nàng thở dài rồi trở ra khỏi cửa.

"Lộ muội muội? Sao muội cũng ở đây?" Một giọng nói cao vút oang oang, thoải mái quá mức chợt vang lên, sau đó mới thấy một người mặc áo xanh thẫm chói lọi đang rảo bước đến đây.

Lộ Ánh Tịch không tình nguyện quay đầu lại, người nọ mặt mày rạng rỡ đang nhìn nàng.

"Lộ muội muội biết Phạm huynh sao?" Đoàn Đình Thiên bưng một chén thuốc hơi nóng vẫn còn bốc khói, lên tiếng giải thích: "Nam Cung huynh bảo ta giám sát Phạm Thống uống thuốc đúng giờ." Thật ra là do hắn ta nhiều chuyện, không nên vịn vào cái cọc dở tệ này làm cái cớ.

Lộ Ánh Tịch không mở miệng, chỉ nhè nhẹ gật đầu.

Đoàn Đình Thiên cũng không để bụng, tự mình vào trong phòng, chỉ chốc lát sau đã đi ra, cười nói: "Phạm huynh uống thuốc mà như uống rượu ấy, uống ừng ực một ngụm là xong luôn."

Lộ Ánh Tịch trừng mắt nhìn hắn ta, câu hỏi bỗng thốt ra: "Đoàn công tử am hiểu y thuật, chẳng hay Đoàn công tử có cho rằng dược tính của loại thuốc này quá mạnh hay không?"

Đoàn Đình Thiên không chút cân nhắc mà đã gật đầu: "Pha trộn các loại cỏ độc, quả thật rất mạo hiểm. Có thể thử giảm lượng của các loại cỏ độc, quan sát hiệu quả xem sao."

Lộ Ánh Tịch trầm ngâm, lại hỏi: "Đoàn công tử kế tục môn phái nào?"

“Không theo môn phái nào cả.” Đoàn Đình Thiên nhún vai nói: “Khi còn nhỏ vì quá buồn chán nên lật xem một ít sách lung tung, cho nên có thể hiểu sơ sài, mỗi thứ một ít.”

Lộ Ánh Tịch mím môi cố nén cười.

“Lộ muội muội không tin?” Đoàn Đình Thiên nhướng mày, bất mãn liếc nàng, “Ta nói đều là lời thật lòng mà.”

Lộ Ánh Tịch không đáp, chỉ nói: “Ngươi vì sao cứ gọi ta là ‘Lộ muội muội’? Ta nhận ngươi làm huynh trưởng từ bao giờ?”

Đoàn Đình Thiên nhếch môi cười đùa không đứng đắn: “Vừa nhìn đã biết nàng nhỏ tuổi hơn, không gọi muội muội chẳng lẽ gọi tỷ tỷ?”

Lộ Ánh Tịch vừa bực mình vừa buồn cười, chưa kịp tiếp lời đã nghe bên trong phòng truyền ra vài tiếng ho khan nặng nề.

“Phạm huynh?” Nàng quay lại nhìn, đã thấy Phạm Thống xuống giường, đi đến đứng trước cửa rồi.

“Lộ huynh? Chớ nghe hắn ta nói bậy.” Giọng Phạm Thống không vui, trợn mắt liếc xéo Đoàn Đình Thiên, rồi mới nói tiếp: “Thân phận người này khả nghi, mặt dày mày dạn muốn ở lại Huy Thành. Lộ huynh không cần phải để ý đến hắn ta.”

“Phạm huynh không biết thân thế của hắn ta?” Lộ Ánh Tịch ngạc nhiên hỏi. Nghe lời nói cùng hành động này, hình như Phạm Thống và Đoàn Đình Thiên có quen biết mà?

Phạm Thống kêu một tiếng đau đớn nói: “Trước đây từng đánh nhau.”

“Phạm huynh nói như vậy thực sự quá khách sáo rồi.” Đoàn Đình Thiên cười tươi như hoa nói xen vào, “Ta và Phạm huynh chính là bạn cùng chung hoạn nạn. Hồi đó Phạm huynh bị người ta truy sát ở Lương Châu, chính ta đã cứu Phạm huynh. Không phải Phạm huynh đã quên rồi chứ?”

“Lương Châu của Lâm Quốc?” Lộ Ánh Tịch trong lòng rùng mình, hồ nghi nhìn hắn ta, “Đoàn công tử là người Lâm Quốc?”

“Đúng thế.” Đoàn Đình Thiên tươi cười như ánh mặt trời chói lọi, ánh mắt mị hoặc lóe lên tia sáng mê người.

Lộ Ánh Tịch chớp mắt, ngữ điệu lạnh nhạt: “Thật thất lễ rồi. Thì ra là hoàng tộc Đoàn thị hạ cố đến Huy Thành.”

Đoàn Đình Thiên vội xua tay, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Ta chỉ là Vương gia trên danh nghĩa thôi, nhàn hạ không có thực quyền. Lộ muội muội đừng quá để ý.”

“Tại sao ta phải để ý?” Lộ Ánh Tịch nở nụ cười như có như không, “Chẳng nhẽ ngươi biết thân phận của ta?” Nhưng có thể thấy, kẻ nào dám cả gan gọi nàng là ‘Lộ muội muội’ thì cũng không phải là người đơn giản.

Đoàn Đình Thiên xòe hai bàn tay, bày ra bộ dạng ngây thơ vô tội: “Nam Cung huynh chỉ có một nữ đồ đệ duy nhất, cho nên không khó để đoán được thân phận của Lộ muội muội.”

Lộ Ánh Tịch gật đầu một cái, không thèm để ý đến hắn ta nữa, quay sang nói với Phạm Thống: “Phạm huynh, ta có chuyện cần trao đổi với ngươi.”

Phạm Thống ngập ngừng đôi chút, nhưng cuối cùng cũng trầm mặc trở về phòng.

Lộ Ánh Tịch cũng đi theo vào phòng, lớn giọng nói vọng ra ngoài, “Đoàn Vương gia, không tiễn.” Nàng không lưu tình chút nào đóng cửa lại.

Đoàn Đình Thiên nhìn cánh cửa chăm chú, sờ sờ mũi suy nghĩ, sau đó biết điều mà bỏ đi.

Trong gian phòng, Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng Phạm Thống, nghiêm túc nói: “Phạm huynh, ngày mai ta sẽ hồi cung. Ngươi nhất định phải quý trọng thân thể của chính mình.”

Phạm Thống giật mình, mi mắt hạ xuống, trầm ngâm không nói.

Lộ Ánh Tịch cũng im lặng nhìn hắn ta, tâm tình xuống thấp. Có phải nàng đã sai rồi không? Đáng ra nàng nên kiên trì phản đối. Cứ coi như thân thể hắn ta tráng kiện, nhưng nhiều lần thử thuốc toàn độc dược, chỉ sợ sẽ tổn hại sức khỏe.

“Phạm huynh, trên người ngươi có chỗ nào bắt đầu cảm thấy bị tê liệt?” Lộ Ánh Tịch chăm chú nhìn hắn ta, thấy hắn ta lại không chịu lên tiếng. Nàng dứt khoát duỗi tay ấn ấn trên cánh tay của hắn ta, “Nếu ngươi không nói, ta sẽ ấn khắp nơi cho ngươi xem.”

Phạm Thống sắc mặt ửng hồng, vội vã tránh xa tay của nàng, nhỏ giọng nói: “Đùi phải...”

Lộ Ánh Tịch chấn động, tầm mắt chuyển xuống dưới.

Phạm Thống không được tự nhiên liền đưa lưng về phía nàng, tiếng nói khàn khàn: “Chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện cảm giác tê liệt, không có gì đáng ngại.”

Lộ Ánh Tịch mím môi, không nói một lời đã ra khỏi phòng.

Lộ Ánh Tịch đi thẳng một mạch ra khỏi hành quán, đi nhanh về phía doanh y. Có lẽ do nàng đi quá vội, cũng có lẽ do sau giờ Ngọ nắng gắt đến chói mắt, trước mắt nàng bỗng biến thành một màn đen, ngực đập dồn dập đau đớn.

Trước khi ngất đi lần nữa, lòng nàng xẹt qua một ý nghĩ... Có phải bệnh cũ có chuyển biến xấu rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 27: Thăm bệnh trong đêm

Trong hôn mê, Lộ Ánh Tịch mơ mơ màng màng, chỉ thấy bên tai tiếng huyên náo lúc to lúc nhỏ, ngực càng thêm đau đớn như muốn tắc nghẽn, sau đó lại rơi vào bóng tối.

Khi nàng tỉnh dậy lần nữa đã là nửa đêm. Bốn bề im ắng cô tịch, nhưng mùi Long diên hương nhàn nhạt lượn lờ trong không khí.

Nàng mở mắt nhìn xung quanh thì không khỏi giật mình. Người đang ngồi cạnh bàn rất quen thuộc...

"Ánh Tịch! Nàng tỉnh rồi?" Người nọ thấy nàng đã tỉnh liền đứng bật dậy, ánh mắt vui mừng phát sáng.

Lộ Ánh Tịch sững sờ, nghi hoặc hỏi: "Hoàng thượng?"

"Ánh Tịch, nàng có cảm thấy khó chịu chỗ nào nữa không? Còn chóng mặt không?" Hoàng đế đến ngồi bên mép giường, giọng điệu vô cùng dịu dàng.

Lộ Ánh Tịch lắc đầu, chống tay muốn nâng cơ thể mềm yếu dậy.

"Nàng nằm nghỉ đi." Hoàng đế nhẹ nhàng ấn vai của nàng xuống, kéo chăn đắp cho nàng, lại nói: "Trẫm nhận được tin biết sáng nay nàng ngất xỉu, sau khi hạ triều Trẫm đi đến đây. Lúc tới nơi thì biết nàng lại rơi vào hôn mê."

Lộ Ánh Tịch từ từ định thần, bất ngờ nhớ đến một việc. Trong lúc nàng nửa tỉnh nửa mơ đã nghe thấy cuộc đối thoại của hai người.

©STENT

"Nam Cung huynh, ruốt cuộc Lộ muội muội bị bệnh gì?"

"Nàng mắc bệnh tim, có từ khi còn trong bụng mẹ. Lúc trước ta có thể dùng máu của chính mình để đè ép đau đớn thay nàng, nhưng bây giờ thì..."

"Hiện tại thì làm sao?"

"Sau gáy của nàng có một đóa hoa thược dược, đó chính là thuốc dẫn. Nhưng hiện nay, màu sắc của đóa hoa đã nhạt đi nhiều, điều đó cho thấy dược tính của thuốc cũng tan dần. Không còn thuốc dẫn thì máu của ta cũng vô dụng."

"Thuốc dẫn ư? Dẫn lại một lần nữa là được rồi."

"Có một chuyện Vương gia không biết rồi. Không lâu trước Ánh Tịch đã nhận hàn độc thay Mộ Dung Thần Duệ, nên thân thể dư hàn, không thể tiếp nhận khí nóng."

"Mộ Dung Thần Duệ? Hoàng đế Hoàng Triều?"

"Đúng vậy."

"Tên nhãi đó thật là đê tiện! Để một nữ tử yếu đuối chịu độc thay hắn ta như vậy."

"Cũng không hẳn là như thế. Chính ta đã khuyên Ánh Tịch làm vậy."

"Tại sao?"

"Bọn họ đã định trước là có duyên phận Hồng Loan Thiên Hỉ[1], ta hy vọng Ánh Tịch có thể được phu quân yêu quý."

[1] Hồng Loan và Thiên Hỉ là hai sao trong thuật đoán số, Hồng Loan chủ về hôn nhân và Thiên Hỉ chủ về sinh dục. Hai sao đi với nhau ý chỉ là tin vui, có duyên vợ chồng.

“Phu quân? Xùy! Mộ Dung Thần Duệ kia há có thể là phu quân mà nàng có thể dựa dẫm được sao? Nam Cung huynh à, tâm tư của huynh không chỉ có thế, chớ hòng che giấu trước mặt ta.”

“Vương gia nhìn xa trông rộng, ta đương nhiên không dám che giấu. Ô Quốc và Hoàng Triều sớm muộn gì cũng phải đoạn tuyệt, ta chỉ mong Mộ Dung Thần Duệ vì yêu Ánh Tịch mà nương tay với nàng.”

“Nữ tử duyên dáng, tuyệt sắc như vậy, Mộ Dung Thần Duệ kia không muốn, Đoàn Đình Thiên ta đây muốn!”

…

Đoạn đối thoại đó nàng không nhớ rõ lắm. Chỉ nhớ mang máng giọng điệu kính cẩn của sư phụ và khẩu khí ngạo mạn của Đoàn Đình Thiên. Kẻ tự xưng là Vương gia nhàn hạ Đoàn Đình Thiên kia, đương nhiên không phải là một kẻ nhàn rỗi không có thực quyền, không tham gia vào chính sự rồi. Nàng vẫn mang lòng hoài nghi, phải chăng người điều khiển phía sau Huyền môn chính là Đoàn Đình Thiên?

“Ánh Tịch? Nàng thấy khó chịu à?” Nàng mở to mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn với vẻ quan tâm lo lắng đang ở trước mặt này.

“Hoàng thượng, Thần thiếp không sao.” Nàng lấy lại tinh thần, mỉm cười với hắn.

“Không sao?” Hoàng đế hừ một tiếng, không vui nói: “Nàng thực sự cho rằng bản thân là mình đồng da sắt sao? Nàng đi soi gương xem, lúc này xấu đi một bậc, hốc hác đến độ không ra gì.”

“Đây là Hoàng thượng ghét bỏ dung mạo xấu xí của Thần thiếp ư?” Nàng không khỏi muốn cười. Đáng nhẽ ngày mai nàng sẽ hồi cung, không ngờ hắn lại suốt đêm đến đây. Hắn lại dùng tình cảm tấn công nàng sao? Hay là trong đó chứa một chút thật lòng.

Hoàng đế bực tức liếc mắt nàng một cái, mím môi không nói, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng.

Lộ Ánh Tịch bình tĩnh trông theo, âm thầm tự tay bắt mạch cho chính mình ở dưới chân.

Chỉ một lúc sau, Hoàng đế đã quay lại, trên tay còn bưng chén thuốc.

“Hoàng thượng tự mình bưng thuốc cho Thần thiếp, thật là Thần thiếp không dám nhận mà.” Nàng khẽ cười với lời nói khiêm tốn, nhưng nét mặt không hèn mọn, xu nịnh.

Hoàng đế không đáp lời nàng, ngồi thẳng xuống giường, cúi đầu thổi chén thuốc nóng.

Lộ Ánh Tịch điềm nhiên tươi cười, chỉ nhìn hắn chăm chú, trong lòng có dòng nhiệt ấm áp lan tỏa khắp cơ thể, nhưng đồng thời cũng pha lẫn sự đau khổ chua xót. Nàng vừa mới bắt mạch cho bản thân, nhận thấy mạch đập rất chậm, dương khí hư tổn, dòng máu bị nghẽn mạch, mạch tượng chậm và yếu. Theo những biểu hiện đó, thân thể của nàng quả thực quá yếu, ngay cả chút sức lực cũng không có.

“Uống thuốc đi.” Hoàng đế dịu dàng đỡ nàng ngồi dậy, để chén thuốc sát bên môi nàng.

“Dạ.” Nàng đáp nhẹ một tiếng, sau đó mở miệng từ từ uống thuốc. Rõ ràng nàng uống không mau, nhưng cuối cùng vẫn bị sặc. Nàng ho khù khụ, liền oán giận nói: “Hoàng thượng muốn đem toàn bộ thuốc đổ vào miệng Thần thiếp trong một lần sao?”

Hoàng đế đang vỗ lưng nàng để nàng dễ thở hơn, ai ngờ nghe nàng nói vậy liền ngừng lại, thẹn quá hóa giận nói: “Tự nàng uống đi!”

Lộ Ánh Tịch ngước mắt lườm hắn một cái, ráng nhịn cười mà nhận chén thuốc trên tay hắn. Nàng một hơi uống cạn chén, xong xuôi mới ung dung nói: “Có phải đây là lần đầu tiên Hoàng thượng hầu hạ người khác uống thuốc không?”

Hoàng đế hừ nhẹ: “Biết là tốt rồi. Mặt mũi nàng ngày càng lớn rồi.”

Lộ Ánh Tịch liên tục gật đầu: “Thần thiếp vinh hạnh quá lớn, tạ ơn Hoàng thượng long ân.”

Hoàng đế liếc xéo nàng, hơi giận mà đoạt đi chiếc bát không trong tay nàng, đặt mạnh nó lên bàn ở bên cạnh.

“Hoàng thượng đang ở Huy Thành, sáng mai làm sao lâm triều?” Lộ Ánh Tịch thu lại vẻ bỡn cợt, nghiêm túc hỏi: “Bây giờ Hoàng thượng phải chạy về cung ngay sao?”

“Sức khỏe của nàng có thể chịu đựng việc gấp rút đi đường suốt đêm hử?” Hoàng đế nhíu mày, tự mình cởi giày rồi nằm thẳng lên giường, “Trẫm ngủ với nàng một lúc, đợi trời sáng mới trở về. Trước khi Trẫm đến Huy Thành đã lệnh chuyển buổi lâm triều sáng mai sang tới buổi trưa rồi.”

Lộ Ánh Tịch im lặng lắng nghe, suy nghĩ một chút lại thốt ra: “Hoàng thượng không cởi áo ngoài sao? Người đầy bụi bặm.”

Hoàng đế đang muốn vươn tay ôm nàng, nghe vậy liền bật dậy, vô cùng bất mãn nói: “Trước giờ Trẫm không phát hiện, hóa ra nàng hay soi mói lại còn khó tính như vậy!”

Lộ Ánh Tịch bật cười thành tiếng, nhìn hắn thô lỗ cởi áo khoác ngoài ra, lại tiếp tục nằm xuống, vươn tay kéo nàng vào vòm ngực của hắn. Khóe mắt nàng ầng ậng nước, trái tim lại đau đớn. Bản thân nàng là thầy thuốc, đương nhiên sẽ hiểu tình trạng của bản thân. E rằng mạng sống của nàng không kéo

dài bao lâu nữa.

Thế nào cũng không ngờ đến, nàng may mắn hơn Phạm Thống khi không bị nhiễm dịch bệnh, nhưng lại phát tác bệnh cũ. Không khí bệnh tật bao phủ toàn bộ Huy Thành, nàng vốn không nên đến đây. Có lẽ Phạm Thống đã nói đúng, nàng đã quá tùy hứng.

"Ánh Tịch." Tiếng gọi trầm thấp sát bên tai nàng.

"Vâng?" Nàng nhẹ đáp, cảm nhận được vòng tay đang ôm nàng càng siết chặt, giống như là sợ nếu nới lỏng vòng tay thì nàng sẽ trốn mất.

"Trẫm sai người ngày mai sẽ tuyên dương với bên ngoài, hai ngày vừa qua có một y giả xuất hiện trong thành chính là Hoàng hậu." Giọng Hoàng đế cực nhỏ, mơ hồ không rõ.

Nhưng Lộ Ánh Tịch lại nghe rất rõ, lòng chấn động khôn nguôi. Hắn muốn dùng danh tiếng của nàng để cứu vãn lòng dân. Tuy rằng nàng đã sớm lường trước được điều này nhưng khi nghe chính miệng hắn nói lại cảm thấy cay đắng.

"Trẫm muốn tự mình nói thẳng với nàng, vì không muốn giữa chúng ta lại nảy sinh nhiều ngờ vực hơn nữa." Hoàng đế cúi đầu vùi trong hõm vai của nàng, lại nói tiếp: "Lần phát bệnh này của nàng mới khiến Trẫm bừng tỉnh. Nếu như mất nàng, trái tim của Trẫm sẽ rất đau."

Lộ Ánh Tịch im lặng không nói gì, đầu gối lên cánh tay hắn. Nàng nằm yên giống như đã chìm vào giấc ngủ. Hắn nói hai chữ "chúng ta" vô cùng rõ ràng, giống như mang một ý nghĩa không tầm thường. Nhất định sư phụ đã nói cho hắn biết tình hình bệnh tật của nàng. Hắn vì thương xót sinh ra yêu thương, cho nên thái độ mới đặc biệt ôn tồn. Nhưng tình cảm như vậy sao có thể xem là yêu chứ? Nhiều nhất chỉ có thể xem là lòng thương hại với người sắp chết mà thôi.

"Nàng tin cũng được mà không tin cũng chẳng sao. Những lời Trẫm nói giờ khắc này đều là lời thật lòng xuất phát từ trái tim." Thấy nàng vẫn một mực giữ im lặng, tiếng nói của Hoàng đế càng thêm trầm thấp, "Trẫm thừa nhận đã lợi dụng nàng, nhưng Trẫm vốn tưởng rằng sẽ không làm tổn thương đến nàng. Nếu Trẫm biết nàng tới Huy Thành sẽ tái phát bệnh cũ, Trẫm tuyệt đối sẽ không cho phép nàng đến đây."

"Thần thiếp tin mà." Lộ Ánh Tịch nhỏ nhẹ đáp lời. Nàng tin điều này, nhưng không phải là tin toàn bộ.

Thấy nàng đã chịu mở miệng, Hoàng đế liền ôm nàng chặt thêm một chút, bàn tay vuốt ve khuôn mặt lạnh giá của nàng, than thở: "Là Trẫm không tốt. Nếu lúc trước không cho nàng nhận hàn độc thay Trẫm, thì đã không khiến sức khỏe của nàng suy yếu như vậy."

"Khi ấy Thần thiếp tự nguyện làm điều đó." Lộ Ánh Tịch bình lặng trả lời, nhưng lòng lại xốn xang. Lúc đó nàng không biết sẽ phải trả giá đắt như vậy, nếu biết trước, nàng không tài nào liều mạng vì hắn. Thế nhưng, sư phụ cũng không đoán được sao? Sư phụ biết rõ nhất đặc tính của thuốc dẫn, lại không ngăn cản nàng.

"Nàng không trách Trẫm?" Hoàng đế khẽ nói, hơi thở trong lành phả vào làm lay động tóc mai bên tai nàng, làm nàng cảm thấy một loại cảm giác nhồn nhột khác thường.

"Không trách." Nàng khẽ thở dài, đáy lòng nổi sóng. Từ khi nàng biết Huyền môn phụ thuộc vào Lâm Quốc thì nàng đã bắt đầu mất dần lòng tin ở sư phụ. Phải chăng nàng cũng nên nghi ngờ sư phụ cố tình muốn hại nàng mất mạng? Phía sau chuyện này nhất định có nguyên nhân. Nàng muốn tìm sư phụ để hỏi cho ra nhẽ.

"Từ nay về sau, Trẫm không cho phép nàng lại lao tâm lao lực nữa." Hoàng đế nhẹ nhàng lật người nàng đối diện với hắn, giọng điệu mạnh mẽ ngang ngạnh vang lên: "Hãy vứt bỏ gánh nặng trên lưng nàng, gạt những cái gọi là trách nhiệm gì đó sang một bên, dứt bỏ hết thảy mọi thứ, an tâm làm nữ nhân của Trẫm. Trẫm sẽ dựng cho nàng một mảnh trời riêng."

Đôi mắt hắn như hồ sâu không thấy đáy, nhưng lại lấp lánh ánh sáng ấm áp, như muốn câu dẫn nàng nhảy vào đó.

"Dứt bỏ mọi thứ..." Nàng thấp giọng nhắc lại. Một lúc sau nàng mới tươi cười lộ cả lúm đồng tiền, vui vẻ nói: "Vậy thì lúc đó Thần thiếp có thể tùy tâm mà sống."

"Đúng vậy, Trẫm ân chuẩn." Hoàng đế cũng nhếch môi cười theo.

"Thần thiếp muốn ở lại Huy Thành thêm hai ngày nữa." Nàng cười nhìn hắn, bộ dạng thoải mái.

"Không được." Hoàng đế không thèm nghĩ đã bác bỏ.

"Không phải Hoàng thượng đã cho phép Thần thiếp tùy tâm mà sống sao?" Nàng rất thản nhiên dùng những lời vừa rồi bịt miệng hắn. Sau đó nàng liền nghiêm chỉnh nói: "Sư phụ đang nghiên cứu một loại thuốc mới. Phạm hiệp sĩ đang dùng thử thuốc đó, hiệu quả ra sao còn chưa rõ. Thần thiếp muốn xác nhận thuốc mới không làm người dùng bị tàn tật cho nên chưa thể về hoàng cung được. Cho nên có về đi chăng nữa, Thần thiếp cũng khó mà an tâm tĩnh dưỡng."

Hoàng đế cau mày, thắc mắc hỏi: "Tình hình Tiểu Phạm hiện nay ra sao?"

"Đùi phải của hắn ta có hiện tượng mất cảm giác, chỉ sợ là độc tố đã xâm nhập phần dưới cơ thể. Nhưng cũng may mắn là không bị tích độc trong nội tạng." Lộ Ánh Tịch than nhẹ. Một nam nhân cương nghị như vậy nếu mai sau chân bị liệt, làm sao người ta có thể khống chế sự tiếc thương dành cho hắn được đây.

“Sáng mai Trẫm phải hồi cung.” Mày ngài Hoàng đế cau chặt thành đường thẳng, cân nhắc nói: “Nếu nàng lo lắng thì ở lại thêm một ngày, nhưng chỉ một ngày thôi đó. Nàng đừng quên nàng cũng đang bệnh.”

“Đa tạ Hoàng thượng khai ân.” Lộ Ánh Tịch tươi cười, ríu rít nói: “Hoàng thượng cũng đừng quên Thần thiếp biết y thuật, sẽ tự điều chế thuốc cho chính mình.”

“Có thể trị bệnh cho người khác, chưa chắc đã có thể chữa cho bản thân.” Hoàng đế trêu chọc nàng, “Ví như nàng yêu quý chính mình thì không được ngất xỉu lần nữa đâu đấy.” Hắn tạm dừng lại một chút, sau đó ra lệnh: “Nàng có thể ở lại thêm một ngày nhưng không được đi y doanh. Có đi gặp Tiểu Phạm thì cũng phải hết sức cẩn thận. Nếu đem bệnh dịch trở về cung, Trẫm sẽ không cho nàng bước qua cửa!”

“Vâng, Thần thiếp tuân mệnh.” Lộ Ánh Tịch cố gắng mỉm cười nhìn hắn, sau đó cúi đầu vùi mặt lên vai hắn, thở dài trong im lặng. Nàng có nhiễm hay không nhiễm ôn dịch, cũng không khác nhau là bao. Nàng có thể chịu đựng qua mùa đông năm nay hay không, đó mới là vấn đề.

Hoàng đế ôm nàng thật chặt vào lòng, muốn đem nhiệt độ cơ thể của hắn truyền sang cho nàng. Nhưng thời gian trôi qua rất lâu, da thịt của nàng vẫn lạnh lẽo như cũ. Hắn nắm tay nàng, bao gọn trong bàn tay ấm áp của hắn, xoa nắn chà xát nhiều lần, thấy tay này của nàng dần ấm hơn thì lại đổi sang tay kia.

Lộ Ánh Tịch yên lặng cảm thụ cử chỉ săn sóc của hắn, không nói một lời, chỉ dựa sát vào lồng ngực nóng ấm của hắn. Con người lúc đau ốm thường rất yếu đuối, và nàng cũng không ngoại lệ. Vào thời khắc này, nàng chỉ muốn đắm chìm trong vòng tay ấm cúng của hắn, quên hết thảy hiện thực tàn khốc.

Hoàng đế thấy nàng nhích gần vào hắn, môi khẽ nhếch lên, trìu mến đặt một nụ hôn lên vầng trán lành lạnh của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 28: Sóng ngầm thành lâu

Trời còn chưa sáng tỏ, Hoàng đế đã khởi hành hồi cung. Lúc Lộ Ánh Tịch thức dậy, nàng vô ý thức nhìn sang chiếc gối bên cạnh. Quả thực hắn có để lại một chiếc túi gấm.

Nàng cũng không nôn nóng mở ra ngay, uể oải đứng dậy rửa mặt búi tóc, cơm nước xong lại bưng chén thuốc uống. Nàng đợi đến khi tinh thần đã tỉnh táo hoàn toàn, mới chậm rãi lấy bức thư từ trong túi ra.

Bức thư này giống như đã được viết trước khi Hoàng đế rời cung. Chữ viết mạnh mẽ dứt khoát, nét chữ cứng cáp, nhưng chỉ có vài từ.

“Tịch, mau trở về.”

Bức thư chỉ với bốn chữ nhưng lại khiến nàng thẫn thờ dán mắt vào nó cả buổi. Hắn vốn không có ý định đích thân đến đây sao? Phải chăng hắn đã thầm đắn đo rất lâu, cuối cùng cảm thấy không an lòng nên mới gác lại chính sự vội vã chạy tới đây? Nàng càng ngày càng mê muội rồi. Rốt cuộc sự dịu dàng săn sóc của hắn với nàng có mấy phần là thật, mấy phần là giả?

Lộ Ánh Tịch định thần lại, gấp thư bỏ vào túi. Nàng ra khỏi phòng, thẳng hướng đến thăm Phạm Thống.

Nàng im lặng dừng lại bên ngoài gian phòng của Phạm Thống, chỉ đứng yên tại chỗ.

Cửa phòng để ngỏ, Phạm Thống đang ngồi xoa bóp chân phải của hắn ta trên giường. Hắn ta đấm bóp một lát đã dừng lại, chán nản nhíu mày, nện một phát xuống giường kèm theo tiếng trù rủa trầm thấp.

Không chỉ ánh mắt Lộ Ánh Tịch ảm đạm mà đáy lòng cũng cảm thấy chua xót thay. Sự hy sinh của Phạm Thống có thể đổi lại sự bình an của hàng chục ngàn bách tính. Thế nhưng so với chính sự phức tạp thì chẩn bệnh cứu người khó lường hơn nhiều.

Nàng vẫn đang xuất thần suy nghĩ miên man, thì gương mặt cương nghị, ngay thẳng đang đến gần trước mặt nàng.

“Lộ huynh? Sao lại đứng sững ở chỗ này?” Phạm Thống chầm chậm đi lại, cố gắng duy trì dáng đi bình thường nhưng vẫn không che được vẻ cứng nhắc, không được tự nhiên.

“Phạm huynh, ta đến để chào tạm biệt với ngươi. Ngày mai ta trở lại cung rồi.” Lộ Ánh Tịch thu lại suy tư, gắng mỉm cười coi như không có việc gì xảy ra.

“Đáng lý nên hồi cung sớm rồi cơ.” Phạm Thống khẽ lẩm bẩm, rồi cất cao giọng nói: “Sức khỏe Phạm Thống chưa khỏe, ngày mai không thể đi tiễn. Lộ

huynh bảo trọng.”

Lộ Ánh Tịch gật đầu, khẽ cười nói: “Bệnh của ngươi không quá nghiêm trọng, qua mấy ngày nữa sẽ khỏi thôi.” Nàng ngừng lại, lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ đưa cho hắn ta, “Chiếc bình này là thuốc giải độc, ngươi nhớ dùng mỗi ngày nhé.”

Phạm Thống nhận lấy, hoài nghi hỏi: “Chỉ là bình thuốc giải thông thường thôi ư?”

Lộ Ánh Tịch không khỏi mỉm cười, dịu dàng trả lời: “Phạm huynh càng ngày càng thông minh nha. Đây là thuốc giải mà ta đặc biệt điều chế cho ngươi đấy. Nó có thể khống chế không cho độc tố lan rộng. Ngươi yên tâm, chân phải của ngươi tuyệt đối sẽ không bị tàn phế, chỉ là thỉnh thoảng sẽ có cảm giác tê liệt.” Nàng không đành lòng nói thật, tuy sẽ không tàn phế nhưng hắn ta sẽ trở thành người thọt. Thực ra bình dược này cũng không phải mới điều chế mấy ngày gần đây, mà là bình thuốc nàng mang theo người để trấn áp hàn độc.

Phạm Thống im lặng, ánh mắt phức tạp.

Cả hai nhất thời đều im lặng, Lộ Ánh Tịch nở nụ cười tươi tắn, nói lời cáo từ: “Phạm huynh hãy bảo trọng.”

Nàng xoay người rời đi, mới bước được hai bước đã nghe tiếng gọi trầm thấp vang lên sau lưng.

“Lộ huynh.”

Nàng quay đầu nhìn lại, thấy gương mặt Phạm Thống đã ửng hồng, lo lắng hỏi: “Phạm huynh có chỗ nào không khỏe ư?”

Phạm Thống lắc đầu nguầy nguậy, giọng nói ồm ồm phát ra hai tiếng: “Cảm ơn!”

Nàng nhếch môi cười đáp: “Ta với Phạm huynh cũng xem như là bạn đồng cam cộng khổ, không cần khách sáo.”

Phạm Thống cúi đầu, lúng ta lúng túng không biết phải nói gì. Hắn ta bỗng nhiên quay người đi vào phòng, tiện tay đóng cửa phòng lại luôn.

Lộ Ánh Tịch ngớ người, cảm thấy hành động của hắn ta rất kỳ lạ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì nàng cho rằng hắn đang bệnh nên tâm tình thất thường, lòng nàng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Ra khỏi Thiên Uyển, Lộ Ánh Tịch đang định đến doanh y để xem tình hình, nhưng mới đến trong đình viện không ngờ lại gặp Đoàn Đình Thiên.

“Lộ muội muội…” Nàng chợt nghe tiếng gọi với theo, giọng nói này rất quen.

Nàng bất đắc dĩ đứng lại, quay đầu nhìn người đang đi đến.

“Lộ muội muội, muội đã tỉnh rồi! Bên ngoài trái gió trở trời rồi!” Đoàn Đình Thiên vừa chạy tới vừa la làng.

“Trái gió trở trời?” Lộ Ánh Tịch cau mày, hoài nghi liếc mắt nhìn hắn ta. Trái lại nhìn vẻ mặt của hắn ta giống như chỉ sợ thiên hạ không loạn ấy.

“Không phải hôm nay chính là ngày thứ ba chẩn bệnh chính xác sao? Từ sáng sớm doanh y đã đông nghẹt người.” Đoàn Đình Thiên ra vẻ thở dài, ánh mắt cũng phát sáng, “Cửa thành sắp mở, cho nên không thiếu được cảnh bạo dân nổi loạn.”

“Dường như Đoàn Vương gia rất chờ mong chuyện như vậy phát sinh?” Lộ Ánh Tịch liếc mắt dò xét hắn ta, miệng vẫn thoải mái trêu chọc. Nhưng đầu nàng lại bắt đầu suy nghĩ, người này thoạt nhìn bên ngoài thì không hề có âm mưu toan tính, chỉ là kẻ lông bông ham chơi. Nhưng nàng ân ẩn có một loại trực giác, thực ra người này thâm tàng bất lộ.

“Cũng không phải là ta háo hức mong chờ mà là chuyện đó đã xảy ra.” Đoàn Đình Thiên vô tội nhún vai, đôi mắt anh đào ngậm ý cười, láu lỉnh nói: “Ai bảo muội ham ngủ làm chi, không kịp xem trò hay sáng nay.”

“Hiện tại tình hình bên ngoài ra sao?” Lộ Ánh Tịch rùng mình, cảm giác lo lắng mơ hồ nổi lên.

“Đã khôi phục bình thường rồi, nhưng e rằng hôm nay không thể mở cổng thành.” Khóe môi Đoàn Đình Thiên chứa ý cười hớn hở, bày thái độ như chuyện đó không liên quan tới bản thân chỉ đang xem kịch vui, nói tiếp: “Triều đình Hoàng Triều vốn đáp ứng dân chúng, những ai được chẩn đoán không có bệnh thì có thể lập tức ra khỏi thành, sợ rằng hôm nay phải nuốt lời rồi. Thật vất vả mới làm lòng dân yên ổn trở lại, bây giờ lại muốn phá hủy tiếp.”

Lộ Ánh Tịch cau mày không nói, ánh mắt xẹt qua một tia ưu tư.

“Đoàn Vương gia đến Huy Thành từ bao giờ thế?” Nàng nhìn hắn chăm chú, từ từ nói: “Huy Thành đã phong thành nhiều ngày nay, theo lý không ai có thể vào thành.”

“Ta đến Huy Thành du ngoạn cũng hơn cả tháng rồi.” Đoàn Đình Thiên cũng không che giấu, vui vẻ nói thật: “Ta cũng không tính ở lại lâu như vậy, nhưng danh kỹ Thi Thi cô nương quả thực quá hấp dẫn, hại ta lưu luyến không nỡ quay về.”

“Đoàn Vương gia thật là đa tình, cũng không sợ bị nhiễm bệnh.” Lộ Ánh Tịch nhướng mày, giọng điệu cười nhạo, trong lòng càng thêm sinh nghi.

“Lộ muội muội sẽ không nghi ngờ ta là gian tế chứ?” Đoàn Đình Thiên nhìn nàng chăm chăm, tay ôm ngực lùi ra sau một bước, “Muội làm ta đau lòng quá xá! Một nam nhân anh tuấn rạng ngời còn thẳng thắn chân thành như ta mà muội lại không tin!”

Lộ Ánh Tịch cảm thấy nực cười.

“Cũng không thể trách muội nghĩ như vậy.” Đoàn Đình Thiên bỗng thở dài, bỏ tay xuống rồi đanh mặt nói: “Với thế sự hiện nay, thân phận của ta quả thực không thể không ngờ vực. Ta ở Huy Thành hơn một tháng, cũng biết một vài việc. Trận ôn dịch này không phải là trời giáng tai bay vạ gió, trong chuyện này đương nhiên có điểm kỳ quặc. Bạo loạn phát sinh hôm nay thế nào cũng có người đứng sau xúi giục. Nhưng người đó quyết không phải là ta.”

Lộ Ánh Tịch yên lặng nhìn hắn ta, khuôn mặt đẹp của hắn ta thẳng thắn vô tư, ánh mắt trong veo như mặt nước hồ thu trong xanh, không bị chút vẩn đục ô uế nào.

“Đoàn Vương gia tài trí hơn người, thật đáng bái phục.” Nàng cười nhạt. Dưới lớp mặt nạ cợt nhả của hắn ta là một bộ óc sắc bén. Hắn ta chỉ nói mấy câu đã đem nội tình sự việc phân tích thấu đáo.

“Những lời Lộ muội muội nói đều đúng cả. Từ thuở nhỏ ta đã thông minh bẩm sinh. Nếu luận về thông minh tài trí, ta nhận đứng thứ hai, thì không ai dám đứng thứ nhất.” Đoàn Đình Thiên cười thành tiếng, giọng điệu ngạo mạn không xem ai vừa mắt.

Lộ Ánh Tịch nhắm mắt làm ngơ, lảng sang chuyện khác: “Theo ý kiến của Đoàn Vương gia, thì khó khăn ở Huy Thành nên tháo gỡ ra sao?”

Nụ cười trên môi Đoàn Đình Thiên vẫn không giảm, hai tay xòe ra nhún vai trả lời: “Khó tháo gỡ.”

“Có thể chỉ giáo đôi chút?” Lộ Ánh Tịch khiêm tốn xin chỉ giáo.

“Cổng thành không được mở, bằng không sẽ có bạo động. Cái này gọi là ‘địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng’, khó lòng phòng bị.” Dường như Đoàn Đình Thiên không biết hai chữ ‘kiêng kị’ viết ra sao, chậm rãi nói: “Bách tính trong thành đều bị bóng ma ôn dịch đáng sợ bao phủ, dần dần mất hết lý trí, chỉ cần có người cố ý khiêu khích là sẽ sinh sự ngay. Nếu như cưỡng chế đàn áp thì tác dụng sẽ ngược lại gấp bội, tình hình càng tệ hơn. Nếu mềm mỏng khuyên nhủ, cũng không hiệu quả là bao. Cho nên…”

Hắn ta dừng lại, nhìn nàng chòng chọc, ánh mắt lấp lánh khó hiểu.

Lộ Ánh Tịch cũng lẳng lặng đối mắt với hắn ta, đợi hắn ta nói tiếp.

“Cho nên, chỉ có thể giết sạch những người đã nhiễm bệnh, bất kể là bệnh nặng hay bệnh ở giai đoạn đầu, không để sót dù chỉ một người!” Đáy mắt hắn ta hình như xuất hiện một tia sáng bén nhọn u tối, nhưng lập tức biến mất không còn dấu vết. Hắn ta lại bày ra bộ dạng cười tít mắt không đứng đắn của mình, nói: “Lộ muội muội đừng sợ, việc này cũng không tới phiên chúng ta phiền não đâu. Muội chỉ là một cô nương thôi, nên mau mau về nhà đi, đừng ở những nơi nguy hiểm như chỗ này quá lâu.”

Lộ Ánh Tịch mím môi cười, trầm mặc không đáp trả. Câu nói cuối cùng của hắn ta hình như có ý nghĩa khác.

Đoàn Đình Thiên nhếch môi cười tà mị, nụ cười mê hoặc lòng người. Hắn ta lười nhác đến dựa lưng lên thân cây đại thụ bên cạnh, nói tiếp: “Nam Cung huynh đang trấn giữ ở doanh y, muội không cần phải qua đó. Về phần Phạm huynh, tân dược hắn dùng có hiệu quả tương đối tốt, không quá mười ngày nữa sẽ khỏi hẳn, nhưng chân phải sợ là phải tàn tật.”

Lộ Ánh Tịch giật mình ngẩng phắt đầu nhìn hắn ta.

“Muội am hiểu độc thuật sâu sắc, sao không biết được chứ?” Đoàn Đình Thiên không những mắt cười mà miệng cũng cười xấu xa: “Đừng nói là muội không dám đối diện với hiện thực nhá? Muội lo lắng cho Phạm huynh như vậy, chẳng nhẽ hai người các ngươi…”

“Dược tính của thuốc mặc dù tốt nhưng di chứng khó lường, dân chúng nói chung không dám dùng thử.” Lộ Ánh Tịch không để ý những lời mập mờ của hắn ta, trầm tư nói: “Nhưng nếu để bảy tám ngày sau mới có thể xác nhận hiệu quả thì…”

Nhưng chưa nói xong thì Đoàn Đình Thiên đã nhảy vào nói thay: “Đã quá muộn, những ngày đó tất có đại loạn.”

Lộ Ánh Tịch nheo mắt như có như không quan sát hắn ta. Mỗi một câu hắn ta nói đều như kết luận. Hắn ta ngoài mặt thể hiện là một người tự cao tự đại, bên trong hắn ta lại có cái nhìn sâu sắc mọi khía cạnh của mọi vấn đề, từ việc lớn như tình hình thời cuộc cho đến việc nhỏ như bệnh dịch ở Huy Thành.

Đoàn Đình Thiên giả bộ không nhìn thấy vẻ mặt quan sát đánh giá trong mắt nàng, mắt tràn ngập ý cười ngóng nhìn nàng, trêu đùa nói: “Lộ muội muội, muội nhìn ta chằm chặp không chớp mắt như vậy, ta có thể hiểu là muội đã yêu ta?”

Lộ Ánh Tịch rủ mi mắt xuống, nói kháy: “Đoàn Vương gia đa nghi quá rồi.”

“Yêu ta không tốt sao?” Đoàn Đình Thiên nghiêng người sang một bên, lưng vẫn dán trên thân cây. Khóe mắt vừa có nét cuốn hút vừa khiêu khích, nhưng không mảy may ảnh hưởng đến khí chất cao quý và ngạo nghễ trời sinh.

“Đoàn Vương gia nói thế là rất xằng bậy. Ta là phụ nữ đã có chồng.” Lộ Ánh Tịch trả lời rất nhanh chóng mà không cần suy nghĩ, lòng bỗng nhiên nhớ

đến một người cũng đã từng hỏi một câu tương tự. Khi đó hắn đã nói, yêu một người không phải là cuộc đổi chác, không nên so đo tính toán từng cái lợi cái hại. Hắn muốn nàng mở rộng lòng mình, đối với hắn chân thành, hắn cũng sẽ đền đáp tương tự. Nàng từng cho rằng bản thân không làm được, còn nghi ngờ hắn cũng không thể. Không biết từ khi nào, dường như hai người họ đã nhích lại gần nhau hơn.

"Phụ nữ đã có chồng thì làm sao?" Đoàn Đình Thiên hé môi cười thành tiếng, ánh mắt phát sáng lung linh, ngữ điệu phóng đãng không chịu gò bó: "Đoàn Đình Thiên ta đây không để ý đến những lễ tiết phong tục đó, chỉ có ta muốn hay không muốn mà thôi, nhưng không có nữ nhân nào ta muốn mà không có được."

"Đoàn Vương gia thật khí phách." Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười khẩy, không thèm phản đối. Nàng nói xong liền không tranh cãi với hắn nữa, xoay người đi ra khỏi tòa nhà.

Sau lưng nàng có một đôi mắt sáng quắc dõi theo, ánh mắt hàm chứa dục vọng chinh phục hừng hực, kèm theo hứng thú cùng suy nghĩ khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 29: Trở lại hoàng cung

Lộ Ánh Tịch vừa đến doanh y đã bị Nam Cung Uyên nửa khuyên nửa đẩy về lại hành quán.

"Sư phụ, tình trạng trong thành thế nào rồi ạ?" Lộ Ánh Tịch trở lại phòng ở hành quán, mới ngồi xuống đã lo lắng hỏi dồn.

"Hôm nay định mở cổng thành, nhưng ở đâu lại xuất hiện rất nhiều người dân mà đa số là những nam tử tuổi trẻ cường tráng. Nhìn sơ qua như là một nhóm quân khởi nghĩa của nhân dân tự tổ chức." Nam Cung Uyên tự tay rót một chén nước nóng, đưa đến tận tay nàng, mới nói tiếp: "Thân thể ngươi gầy yếu, đừng phí sức vào những chuyện này. Ta đã xin Thái thú sắp xếp xe ngựa cho ngươi, đầu giờ chiều sẽ khởi hành hồi cung."

"Đầu giờ chiều?" Lộ Ánh Tịch giật mình.

"Sức khỏe của ngươi không tốt, mà ở đây bệnh khí quá nặng, rất là nguy hiểm." Nam Cung Uyên dùng giọng điệu ôn hòa nhất nói với nàng: "Ta đã không còn trấn áp được bệnh tim của ngươi nữa rồi, ngươi phải tự điều dưỡng bản thân. Đợi khi nào ta rời khỏi Huy Thành, sẽ đi tìm một loại dược liệu. Xem như món quà mọn gửi tặng sinh nhật của ngươi."

"Dược liệu gì ạ?" Lộ Ánh Tịch thắc mắc hỏi. Nàng tự biết bệnh tim của nàng không có thuốc nào cứu chữa được. Ngoài ra còn có hàn độc vốn là dư độc nhiều năm cũng là một vấn đề nan giải. Sư phụ có cách nào sao?

Nam Cung Uyên không trả lời, chỉ mỉm cười, còn hỏi ngược lại: "Ngươi còn nhớ ước hẹn nửa năm không?"

Lộ Ánh Tịch gật đầu, giống như có một dòng điện chảy qua người, nàng đột nhiên hiểu rõ!

"Sư phụ…" Nàng vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ nhìn y, "Có phải sư phụ muốn tìm cà độc dược[1]?!"

[1] Cà độc dược còn có tên là mạn đà la, trong y học cổ truyền nó là một trong 50 vị thuốc cơ bản với tên gọi dương kim hoa. Có tác dụng ngừa suyễn, giảm ho, chống đau… Nó còn có độc tính, khi bị ngộ độc sẽ có hiện tượng giãn đồng tử, mờ mắt, tim đập nhanh, giãn phế quản, miệng khô, nếu tác động vào hệ thần kinh trung ương có thể gây tử vong.

Nam Cung Uyên chỉ cười không nói, đôi mắt đen hun hút như có hai ngọn lửa bùng cháy, lại chôn giấu khát vọng u tối đã lâu.

"Nhất định là vậy…" Lộ Ánh Tịch thất thần thì thào. Nàng quả thực đã trách lầm sư phụ. Sư phụ làm sao hại nàng mất mạng được. Hắn chẳng qua muốn cứu nàng mà thôi.

"Thời gian tiếp theo, ngươi sẽ từ từ suy nhược, chỉ có cách này mới có thể lấy được lòng tin của 'người đó'." Nam Cung Uyên trầm thấp, ánh mắt khôi phục lại vẻ bình tĩnh, lại nói: "Đến lúc đó nếu ngươi không muốn ra đi, thì chỉ cần lấy cà độc dược làm thuốc, tự mình điều chế thuốc giảm đau là được. Trước tiên vượt qua mùa đông này, sau đó từ từ điều dưỡng lại là ổn."

"Sư phụ lên kế hoạch từ lâu rồi sao?" Lộ Ánh Tịch ngóng nhìn y, giọng nói nhỏ nhẹ có vài phần nghẹn ngào cay đắng: "Nếu như thế, vì sao người không làm chuyện này từ ngày Lộ Ánh Tịch xuất giá? Tại sao phải đợi Ánh Tịch cố gắng vượt qua nửa năm mới làm?"

Nam Cung Uyên trầm mặc giây lát. Y âm thầm lắng tai nghe âm thanh bốn bề, sau khi xác định không có ai ở gần đây mới mở miệng nói: "Ngươi và Mộ Dung Thần Duệ có duyên phận Hồng Loan Thiên Hỉ, ý trời không thể trái. Không chỉ có một nguyên do đó, khi đó tình trạng của Ô Quốc không cho phép ngươi và ta tùy tiện làm thế. Hiện nay bốn nước đều đã có dự tính riêng, nếu ngươi muốn rời khỏi, ta nghĩ sẽ không ảnh hưởng quá lớn."

"Duyên Thiên Hỉ?" Lộ Ánh Tịch mấp máy môi, khó nhận biết tâm tình ra sao, "Có phải Ánh Tịch và Mộ Dung Thần Duệ chỉ có duyên phận phu thê hơn nửa năm?"

Nam Cung Uyên nhẹ nhàng lắc đầu, giọng nói có chút ngập ngừng: "Ta không biết." Y cũng kỳ vọng như vậy, cũng đã cố gắng hết mình đem những khó khăn sắp xếp thỏa đáng nhất. Còn tương lai ra sao, vẫn không nằm trong tay y.

"Đến lúc đó nếu con đi…" Lộ Ánh Tịch cười trừ, tự cười cợt bản thân, sau đó liền ngậm chặt miệng. Nếu nàng đi khỏi thì thế cuộc thiên hạ ra sao đâu còn liên quan gì đến nàng nữa? Con người đã chết giống như đèn tắt, tất cả những chuyện trước kia đã không còn ý nghĩa. Thế nhưng, cái quyết định không quá khó khăn này nàng lại chần chừ không quyết.

Nam Cung Uyên lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, trong lòng bỗng hồi tưởng đến một hình ảnh. Trước khi nàng xuất giá, đã đến tặng hắn một bức họa. Lúc đó nàng đã không giấu được nét đau thương trong đôi mắt trong veo, rồi như tự động viên bản thân mà hời hợt nói với y: "Sư phụ, Ánh Tịch sắp xuất giá. Sư phụ đã dốc lòng dạy dỗ nhiều năm, ơn này Ánh Tịch sẽ ghi tạc trong tim mãi mãi." Y mở bức tranh cuộn ra, sững sờ tại chỗ. Trên bức tranh là một bộ quần áo đỏ chói dành cho người con gái xuất giá, trên đầu đội mũ phượng, nhưng không có dáng người cũng không có mặt. Dường như nàng muốn nói cho hắn biết, người nàng muốn lấy không phải 'người đó', mà là…

Y không tự chủ được buông một tiếng thở dài. Là y đã không nắm bắt chặt cơ hội. Là y đã quá mức lo trước tính sau. Nhưng y không muốn nàng phải hối hận, không muốn thấy nàng sống trong áy náy.

Lộ Ánh Tịch cũng trầm lặng không nói, cười nhìn ngắm khuôn mặt anh tuấn, bình lặng như nước của y. Nếu không nhìn kỹ nàng sẽ không phát hiện trong đôi mắt ngọc đen như mực thật ra ẩn chứa tầng tầng gợn sóng. Từ trước đến nay, tâm tình của y được che giấu rất sâu tựa như trái tim y vậy. Nàng không ngừng phỏng đoán, muốn biết nhưng không dám hỏi. Khoảng cách giữa họ dường như đã từng gần đến mức không thể gần hơn, lại vô hình chung đã bị đẩy ra xa, bây giờ lại như trở về điểm ban đầu. Tất cả đều có khả năng đổi mới.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Sớm hơn nửa ngày so với dự tính, Lộ Ánh Tịch đã lên đường trở về hoàng cung.

Đến lúc hoàng hôn, Lộ Ánh Tịch đã về tới Phượng Tê cung. Nàng bỗng cảm thấy hốt hoảng. Nhìn bày biện xung quanh tẩm cung, nàng vừa thấy quen thuộc vừa xa lạ. Nơi đây là nhà nàng, thuộc về nàng hay sao? Nhưng vì sao nàng lại thấy thiếu thứ gì đó.

Tinh thần bất định bước vào phòng trong, nàng đang muốn đi nằm nghỉ tạm, nhưng không ngờ lại nhìn thấy một hình dáng đang nằm trên giường, nàng đột nhiên ngẩn người.

Người đang nằm trên giường cũng nghe thấy tiếng động, không khỏi cả kinh, vội vã lăn xuống giường, quỳ sụp gối dập đầu: "Nương nương thứ tội! Nô tỳ biết ngày mai nương nương trở lại nên muốn thay một bộ nệm trải giường mới!"

Lộ Ánh Tịch không lên tiếng, ánh mắt sắc lạnh liếc mắt trông nàng ta.

Tình Thấm quỳ rạp trên mặt đất, không dám nhúc nhích, cả người căng cứng, không biết rằng mồ hôi đã thấm ướt lưng áo.

"Đứng dậy." Một lúc sau, Lộ Ánh Tịch mới mở miệng nói, vẻ mặt hờ hững không dòm ra là đang có tâm trạng ra sao.

Tình Thấm nơm nớp lo sợ đứng dậy, hơi ngẩng đầu đưa mắt về phía nàng, lòng càng thêm hoảng sợ.

"Muốn ngủ trên phượng sàng?" Lộ Ánh Tịch không nhanh không chậm hỏi, ánh mắt dần đông đặc như băng hàn, "Hay là muốn vào mật đạo? Không có sự cho phép của Bản cung, ngươi định tự ý làm chuyện gì?"

"Nô tỳ tuyệt đối không có tư tưởng khác!" Tình Thấm mềm nhũn lại quỳ ập xuống lần nữa, thanh âm giòn tan vỡ vụn, tiếng nấc nghẹn ngào sợ hãi, "Nô tỳ sống là người Ô Quốc, chết làm ma Ô Quốc, tuyệt đối sẽ không tiết lộ chuyện mật đạo ra ngoài! Cầu xin Công chúa điện hạ tin tưởng nô tỳ!"

"Thế thì đúng là ngươi muốn ngủ trên phượng sàng này?" Lộ Ánh Tịch không kêu nàng ta đứng dậy nữa, chỉ lạnh lùng liếc nhìn nàng ta.

"Nô tỳ, nô tỳ…" Tình Thấm dập đầu chạm đất, không dám ngẩng đầu lên một chút, lúng túng nói: "Nô tỳ đáng chết. Nô tỳ…"

"Ngươi chung tình với Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch dứt khoát hỏi thẳng vào vấn đề chính.

Tình Thấm liên tục dập đầu, không có dũng khí trả lời.

"Tiểu Thấm, nể tình chủ tớ đã lâu, ngươi nên nói thật may ra còn có một con đường sống." Vẻ mặt Lộ Ánh Tịch bình thản, lòng đã sáng tỏ như gương.

"Quả thực nô tỳ… thực sự tôn sùng Hoàng thượng…" Giọng Tình Thấm như tiếng muỗi vo ve, bả vai run rẩy. Nàng ta ấp úng một hồi lâu mới mạnh dạn ngước đầu nhìn thẳng vào nàng, không đếm xỉa đến mọi thứ nói: "Công chúa điện hạ, đúng là nô tỳ ngưỡng mộ Hoàng thượng! Nhưng nô tỳ công tư rạch ròi, ngàn vạn lần sẽ không bao giờ vì lấy lòng Hoàng thượng mà nói ra bí mật. Nếu như Công chúa không tin, thì hãy giết chết nô tỳ! Đây là mạng sống của nô tỳ, nô tỳ sẽ không có một lời oán thán!"

Lộ Ánh Tịch im lìm nhìn nàng ta chăm chăm, không nói một lời.

Thấy nàng một mực trầm mặc, Tình Thấm không dằn được hoảng sợ, nhưng vẫn mạnh miệng, nói: "Nô tỳ chưa từng làm chuyện có lỗi với Ô Quốc! Cũng chưa từng làm chuyện có lỗi với Công chúa!"

"Phải không?" Lộ Ánh Tịch cười khẩy, giọng nói cũng băng giá: "Ngươi còn dám nói ngươi trung thành với Bản cung? Ngươi còn dám nói ngươi không thẹn với lương tâm? Lúc Hoàng đế tự dưng nghi ngờ sự tồn tại của mật đạo, chẳng nhẽ không phải do ngươi cố ý tiết lộ? Ngươi đặc biệt quan tâm đến Tê Điệp, chẳng lẽ vẫn không điều tra được bí mật của nàng ta? Ngươi biết mà không báo, dụng ý của ngươi ra sao?" Hai câu sau là nàng đang thử dò xét nàng ta. Hôm trước Hạ Như Sương có đề cập đến Tê Điệp, mặc dù nàng vẫn chưa tìm ra bí mật đó, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy chút mắc mớ.

Tình Thấm chấn động, sóng mắt nhốn nháo. Nét mặt hiện rõ vẻ sợ sệt khẩn trương, nhưng từ từ trấn định trở lại, tựa như đã giác ngộ, thấy chết không sờn.

"Vâng, nô tỳ đã cố ý để rò rỉ thông tin, gửi mật thư cho Hoàng thượng. Nhưng nô tỳ chỉ muốn gây sự chú ý của Hoàng thượng, không hề nói mật đạo ở tại Phượng Tê cung. Hoàng thượng cũng không biết chữ ký 'Tình nhi' kia là của nô tỳ." Nàng ta đột nhiên bật cười, đắng chát sầu khổ nói, "Bí mật của Tê Điệp, với năng lực của Hi vệ thì sớm muộn gì cũng sẽ tra ra. Nô tỳ có nói hay không cũng không có bất kỳ trở ngại nào. Công chúa sai nô tỳ cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của Tê Điệp, là muốn bảo nô tỳ đến một ngày nào đó đóng giả Tê Điệp ư? Nhưng căn bản là Hoàng thượng không quan tâm đến Tê Điệp, nô tỳ sắm vai Tê Điệp thì có tác dụng gì chứ?"

Lộ Ánh Tịch chợt thở dài, cảm thấy cả tinh thần và thể xác đều mệt mỏi, liền ngồi xuống phượng sàng mới nói: "Thích một người vốn không có lỗi. Ngươi đứng lên đi."

Tình Thấm vẫn quỳ gối bất động, vẻ mặt quật cường.

"Tiểu Thấm, ngươi có quyền thích bất kỳ ai, nhưng ngươi phải hiểu rõ, người nọ có tình cảm với ngươi hay không. Tình cảm một phía, mơ tưởng hão huyền chỉ gây ra tai họa." Lộ Ánh Tịch khép mắt lại, vầng trán hiện rõ nét rã rời. Cho dù Tiểu Thấm có chủ ý, suy nghĩ thầm kín nhưng vẫn chưa mắc phải sai lầm quá lớn. Nếu chỉ vì thế mà nàng giết nàng ta, có phần quá độc ác.

"Nếu không tranh thủ làm sao biết được tình cảm của người đó?" Giọng nói Tình Thấm yếu ớt nhưng lạnh lùng thốt lên: "Thân phận nô tỳ thấp kém, khác một trời một vực với Công chúa. Nếu bản thân không cố gắng, sao có cơ hội được người đó xem trọng?"

"Vậy thì, ngươi muốn làm gì?" Lộ Ánh Tịch dựa lưng vào gối tựa, nhắm mắt hỏi.

Tình Thấm chua chát cười tự giễu, nhẹ nhàng trả lời: "Nô tỳ còn có thể làm gì? Công chúa đã biết được tâm can của nô tỳ. Người vẫn có thể cho nô tỳ sống trên cõi đời này sao?"

Lộ Ánh Tịch không nói, ấn đường thắt chặt. Nàng chợp mắt tĩnh tâm suy nghĩ đôi chút, mới mở mắt nhìn về phía Tình Thấm: "Tiểu Thấm, đừng nói Bản cung không niệm tình với ngươi. Bây giờ Bản cung cho ngươi một cơ hội. Nếu ngươi có thể hoàn thành chuyện này, Bản cung đảm bảo ngươi sẽ bình an trở về Ô Quốc."

Tình Thấm hồ nghi cau chặt đôi mày thanh tú, đáp lời: "Công chúa muốn nô tỳ làm chuyện gì?"

"Để làm chuyện này cần một ít thời gian." Lộ Ánh Tịch đứng dậy đi về phía nàng ta, cố gắng đè thấp âm lượng. Nhưng bất thình lình nàng đưa mắt về phía cửa cung, lập tức dừng lại không nói.

Tiếng bước chân rất nhỏ trầm ổn truyền đến. Nàng lắng tai thì đã nghe thấy tiếng bức mành châu bị vén lên, va vào nhau kêu leng keng.

"Hoàng hậu đang nổi giận chuyện gì thế?" Hoàng đế vào phòng, mắt quét qua Tình Thấm đang quỳ trên mặt đất.

"Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch mỉm cười, nhún người thi lễ với hắn, sau đó đỡ Tình Thấm dậy, hòa nhã nói: "Ngươi lui ra ngoài trước đi."

Tình Thấm thân thể cứng đờ, sắc mặt đờ đẫn nhìn hai người họ, rồi hành lễ rời khỏi phòng.

"Ánh Tịch, Trẫm nói cho nàng biết một chuyện." Gương mặt Hoàng đế mang ý cười, ưu nhã không có ác ý, nhưng ánh mắt lại phát ra tia sáng sắc nhọn như lưỡi đao.

Lộ Ánh Tịch trầm tĩnh quan sát hắn, lòng mơ hồ cảm thấy bất an. Vừa rồi hắn đã tận lực nín thở, không rõ hắn đã nghe được những gì?

"Trẫm đã nhận được một bức mật hàm, tố cáo có người trong cung đào mật đạo. Trẫm vẫn đang nghĩ xem người nào lại cả gan như vậy." Hoàng đế yên lặng nhìn nàng chằm chặp, nụ cười trên môi vẫn tươi rói, nhưng ánh mắt càng thêm tối tăm.

Lộ Ánh Tịch gấp rút suy nghĩ đối sách ứng phó, hai tay vô ý thức nắm chặt lại, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 30: Tranh cãi nổ ra

"Không có lời nào để nói?" Hoàng đế nhếch môi, ánh mắt lạnh giá đảo qua nàng.

Lộ Ánh Tịch âm thầm hít sâu một hơi, bình tĩnh trả lời: "Chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, thật là rợn cả người."

Hoàng đế thu hồi tầm mắt, hơi cúi đầu rồi cười rộ lên.

"Cớ sao Hoàng thượng lại cười?" Lộ Ánh Tịch lăm lăm nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, điềm nhiên như không hỏi.

Hoàng đế bỗng dưng ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc khóa chặt nàng, nhưng lại không lên tiếng.

Trái tim Lộ Ánh Tịch bắt đầu đập thình thịch, nhất thời không thốt lên lời. Vì sao ánh mắt của hắn lại kỳ lạ như vậy? Giống như đang chờ mong điều gì, lại như cảm thấy thất vọng tràn trề.

"Có thật nàng không biết?" Giọng Hoàng đế trầm thấp, nhìn nàng không chớp mắt.

"Biết cái gì cơ?" Lộ Ánh Tịch như bị ánh mắt hừng hực của hắn thiêu đốt, nàng khẽ quay mặt sang hướng khác, đồng thời mi mắt rủ xuống.

"Có thật nàng không biết Trẫm đã cho nàng cơ hội?" Giọng Hoàng đế càng nói càng trầm thấp, nhưng rành mạch từng chữ: "Trẫm vẫn luôn chờ, chờ nàng nói thật với Trẫm. Chỉ cần nàng vượt qua một bước này, giữa chúng ta sẽ không còn khoảng cách."

"Chúng ta?" Lộ Ánh Tịch lặp lại, quay đầu nhìn hắn nhưng không nói thêm gì nữa, môi nở nụ cười miễn cưỡng.

Mật đạo là con đường lui cuối cùng của nàng, nàng không thể nói, cũng không được nói ra.

"Đúng vậy, chúng ta." Hoàng đế duỗi tay nắm tay phải của nàng, bao bọc trong lòng bàn tay của hắn, "Giao bản thân nàng cho Trẫm, Trẫm sẽ bảo vệ nàng. Từ nay về sau nàng có thể không màng thế sự, chỉ tận hưởng hạnh phúc. Như vậy không tốt sao?"

"Cái Hoàng thượng muốn không chỉ là Thần thiếp." Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười nhạt, ánh mắt xâm nhập vào ánh mắt sâu thăm thẳm của hắn. Điều hắn muốn là tất cả bí mật đằng sau nàng.

"Trong mắt nàng, Trẫm chỉ vì lợi ích như vậy sao?" Hoàng đế cau chặt hàng lông mày đen sậm, thấp giọng nói: "Cái Trẫm muốn ở nàng đó là toàn tâm toàn ý tin cậy. Nếu giữa hai người bị ngăn cách bởi quá nhiều bí mật, thì sẽ không ngừng nghi ngờ lẫn nhau. Cớ sao tình cảm phu thê lại nhạt nhẽo?"

Lộ Ánh Tịch mím môi, giọng nói nhẹ nhàng nhưng sắc bén: "Thử hỏi Hoàng thượng không có bí mật sao? Hoàng thượng có thể hoàn toàn nói thật với Thần thiếp ư?"

Hoàng đế nheo mắt nhìn nàng, khảng khái nói: "Nàng muốn biết điều gì có thể hỏi thẳng Trẫm, Trẫm sẽ không giấu giếm nàng."

Lộ Ánh Tịch rút lại bàn tay bị tay hắn nắm, trầm mặc giây lát. Rốt cuộc nàng cũng hỏi một câu vẫn chôn dưới đáy lòng rất lâu: "Nếu có thể thuận lợi tiêu diệt Long Triêu, Hoàng thượng sẽ đối đãi với Ô Quốc ra sao?"

Hoàng đế cũng im lặng ngẫm nghĩ trong giây lát, ánh mắt dần đen tối, từ tốn đáp: "Thu nhận làm quận thành."

Khóe miệng Lộ Ánh Tịch giật giật, trào phúng nói: "Tâm ý của Hoàng thượng chẳng bao giờ thay đổi."

Hoàng đế đặt hai tay lên bả vai của nàng, nghiêm mặt nói: "Ánh Tịch, nàng nghe cho rõ đây. Không phải Trẫm thèm muốn đất đai lãnh thổ của Ô Quốc, mà là thời thế bức người. Nàng cho rằng Phụ hoàng của nàng liên minh với Hoàng Triều của ta là vì cái gì? Chỉ đơn thuần là để tự bảo vệ? Không, hoàn toàn không phải!"

Lộ Ánh Tịch im lặng trợn mắt nhìn hắn, trong lòng sóng to gió lớn khó hiểu bắt đầu cuồn cuộn.

Nàng lại tiếp tục nghe Hoàng đế trang nghiêm nói: "Từ xưa tới nay, thái độ của Lâm Quốc luôn lưỡng lự không chắc. Có một lần Trẫm muốn lôi kéo Lâm Quốc, nhưng sau đó mới phát hiện, thì ra Lâm Quốc đã sớm liên minh với nước khác!"

"Lâm Quốc và Long Triêu?" Lộ Ánh Tịch run rẩy hỏi, trong lòng đã đoán được đáp án.

"Không, là Lâm Quốc và Ô Quốc!" Câu trả lời của Hoàng đế như tảng đá lớn rơi xuống mặt đất, làm chấn động tâm trạng mềm yếu tê tái của nàng.

"Không thể nào!" Lộ Ánh Tịch hét lên bác bỏ những lời hắn nói, hất tung hai cánh tay của hắn, bất giác lui về sau hai bước, ánh mắt khiếp sợ: "Phụ hoàng sẽ không đối xử với ta như vậy, không bao giờ."

Hoàng đế ngóng nhìn nàng, đôi mắt lạnh giá như hồ sâu không thấy đáy dần hiện lên vẻ thương xót.

Lộ Ánh Tịch chống tay lên giường nhỏ, nàng hốt hoảng thất thần ngã ngồi lên đó. Phụ hoàng đã liên thủ với Lâm Quốc từ lâu, đã vậy vì sao còn muốn gả nàng đến Hoàng Triều? Với câu hỏi này, câu trả lời đã được vạch trần rất rõ ràng. Phụ hoàng đã sớm tính toán, ngoài mặt thì liên minh với Hoàng Triều,

trợ giúp đánh Long Triêu. Đợi đến khi Long Triêu bị diệt vong, khi ấy Hoàng Triều cũng vì chinh chiến mà binh lực tổn hao nặng. Phụ hoàng sẽ liên kết với Lâm Quốc, một lần diệt sạch Hoàng Triều. Tất cả những điều này, đương nhiên không phải chỉ đơn giản là muốn bảo vệ chính mình như vậy, mà là đang che giấu dã tâm to lớn. Hóa ra, Phụ hoàng muốn xưng bá thiên hạ! Nhưng người chưa từng lo lắng cho kết cục trong tương lai của nàng sẽ trôi về đâu…

"Ánh Tịch." Hoàng đế đến gần nàng, ngồi xổm trước giường. Hắn nâng cằm của nàng lên, buộc nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, "Xuất phát điểm của nàng và Phụ hoàng không giống nhau. Nàng muốn bảo vệ cuộc sống yên ổn của con dân Ô Quốc, nhưng Phụ hoàng của nàng muốn tranh hùng xưng bá. Có lẽ nàng không biết, Phụ hoàng nàng đã bắt đầu tăng thuế má, chiêu mộ tân binh, bắt lính. Nếu chuyện này tiếp tục kéo dài, không những thanh niên trai tráng mà ngay cả những bách tính là người già, phụ nữ và trẻ em đều phải chịu khổ không thể tả."

Lộ Ánh Tịch kinh ngạc nhìn hắn, mắt bao phủ một tầng hơi nước như mặt hồ khẽ gợn sóng. Nước mắt không rơi xuống, nhưng lại càng thêm thê lương, đau buồn.

"Ánh Tịch, nếu nàng có lòng tin cơ bản nhất đối với Trẫm, Trẫm hứa với nàng, sẽ đối xử tử tế với con dân Ô Quốc." Hoàng đế vươn tay xoa nhẹ lên khuôn mặt lạnh giá đã đánh mất hơi ấm của nàng, than nhẹ một tiếng, dịu dàng nói: "Muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng cố gắng chịu đựng."

"Vì sao phải khóc?" Lộ Ánh Tịch bỗng thốt ra, tiếng nói có chút khàn đặc nhưng môi vẫn khẽ cười, "Hẳn là nên cười mới phải. Thật là nực cười." Tất cả những chuyện nàng đã làm đều đáng buồn cười như thế đó. Tự cho là hy sinh cao thượng, nhưng cuối cùng chẳng có tí giá trị. Tự cho là chí hướng cao cả có thể cứu vớt dân chúng nước nhà, nhưng cuối cùng chỉ là bàn đạp, không đúng, chỉ là viên đá lót đường cho việc thực hiện dã tâm của bậc Đế vương.

Ngón tay Hoàng đế vuốt ve gò má mềm mại của nàng, nhẹ nhàng xoa nụ cười gượng gạo của nàng.

Lộ Ánh Tịch nghiêng đầu tránh, bất ngờ đứng dậy, lãnh đạm nói: "Vì sao Hoàng thượng muốn nói việc này cho Thần thiếp biết? Muốn lấy việc này trao đổi với bí mật của Thần thiếp?"

Nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, giống như một con nhím đang xù lông vì cảnh giác.

Hoàng đế cũng đứng dậy, hai tay ôm chặt eo thon của nàng, ra sức không cho nàng giãy giụa.

"Nàng nói Trẫm động cơ tư lợi cũng được, hay có mục đích riêng cũng chả sao. Tóm lại Trẫm sẽ không buông tay nàng." Hắn cúi đầu nhìn vào đôi mắt bướng bỉnh như băng đá giòn tan, nhìn qua như băng tuyết lạnh thấu xương nhưng lại rất dễ tan vỡ.

Nàng ngẩng đầu, nụ cười trào phúng lấp ló bên khóe môi, "Hoàng thượng không yêu cầu Thần thiếp giải thích sao?"

"Thôi khỏi, Trẫm không muốn thúc giục nàng. Trẫm tin một ngày nào đó nàng sẽ cam tâm tình nguyện giao phó cả tinh thần lẫn thể xác." Hoàng đế không khỏi thở dài, nhìn nàng lúc này như một con thú nhỏ bị thương, hắn không đành lòng tiếp tục bức bách nàng. Chuyện mật đạo, mặc dù hắn chưa tìm ra được địa điểm thật sự, nhưng chỉ cần giam giữ nàng thì tạm thời sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

"Sau khi giao phó linh hồn và thể xác thì sao?" Lộ Ánh Tịch không suy xét đã buột miệng nói to: "Lại mặc sức giày xéo, giẫm đạp? Lúc trước Hoàng thượng đã không có quý trọng tấm lòng của Diêu Lăng, giờ đây sao lại quý trọng trái tim của Thần thiếp? Đế vương vô tình, lại càng không yêu!"

Ánh mắt Hoàng đế lập tức trở nên lạnh lẽo, Lộ Ánh Tịch cũng thôi cười đanh mặt lại. Nàng nói mà không lựa lời, nhưng tất cả đều là lời nói chân thực xuất phát từ tận đáy lòng. Người có quan hệ huyết thống còn không đáng tin, nói gì đến hắn đây? Nàng không chỉ hoài nghi tình cảm của hắn, nàng thậm chí nghi ngờ cả thế giới này.

"Rạch vết thương cũ của Trẫm mới làm nàng vui vẻ? Muốn Trẫm đau khổ nàng mới hài lòng hả?" Bàn tay đang nắm chặt eo nàng của Hoàng đế dần buông lỏng, gương mặt chuyển lạnh: "Trẫm đối xử với nàng ra sao, nàng không thấy ư? Cũng không cảm nhận được? Nếu Trẫm vô tình thì làm sao dễ dàng tha thứ mọi thứ vì nàng? Những chuyện nàng đã làm, đủ để khiến nàng chết một trăm lần từ lâu rồi!"

"Thần thiếp đã làm cái gì?" Lòng Lộ Ánh Tịch vừa mới nảy sinh một chút hổ thẹn, nhưng vừa nghe hắn nói đã lạnh lùng cùng cứng đầu trở lại. Đôi mắt như được bao bọc bởi một tầng băng tuyết, như để tự bảo vệ cẩn thận bản thân khi đón nhận ánh mắt lạnh căm của hắn.

"Nàng đã làm gì với Nhụy nhi, có cần Trẫm nói rõ? Nàng vì Nam Cung Uyên mà đàm phán với Trẫm ra sao, có muốn Trẫm nhắc lại cho nàng nghe một lần nữa? Nàng âm thầm đào mật đạo, lại còn nuôi dưỡng ba ngàn Hi vệ, nàng cho rằng Trẫm không biết hả?" Hoàng đế liên tiếp chất vấn nàng như những mũi kiếm nhọn hoắc mà lạnh giá, "Trẫm yêu thương nàng, cưng chiều nàng. Trẫm biết nàng phải mang bao gánh nặng trên lưng mới một lần rồi một lần bao dung nàng. Thế nhưng nàng báo đáp Trẫm thế nào? Nàng một xíu tín nhiệm cũng không cho Trẫm! Nàng nói Trẫm vô tình không có tình yêu. Vậy thì nàng tự để tay lên ngực tự hỏi lương tâm đi, nàng có chút chân tình nào với Trẫm không?"

"Nếu đã không có cách nào tin tưởng lẫn nhau, nếu đôi bên đều vô tình không yêu, cần gì phải miễn cưỡng chi nữa!" Lộ Ánh Tịch lạnh giọng phản kích, khuôn mặt đóng băng, không một tia tình cảm.

"Được! Được lắm!" Hoàng đế luôn miệng nói được, sắc mặt đã tái xanh: "Xem như Trẫm đã đơn phương tình nguyện! Sau này sẽ không cần phải miễn cưỡng nữa!"

Vừa dứt lời, hắn đã đưa mắt nhìn nàng chăm chú, thấy vẻ mặt nàng vẫn băng giá trước sau như một. Cuối cùng hắn mất hết tính nhẫn nại, phất ống tay áo xoay người rời khỏi.

Lộ Ánh Tịch mặt cứng đờ nhìn theo bóng lưng kiên quyết của hắn, giống như hóa đá. Một lúc lâu sau, chiếc áo bào màu vàng của Hoàng đế đã biến mất khỏi tầm nhìn, nàng vẫn trợn trừng nhìn theo hướng đó, ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái.

Thời gian trôi qua rất lâu, hàng mi dài của nàng từ từ hạ xuống, hai giọt nước mắt trong suốt nơi khóe mắt lặng lẽ lăn dài.

Nàng chầm chậm ngồi thụp xuống, hai tay ôm đầu gối, cuộn mình thành một khối tròn. Tiếng khóc mà nàng đã cực lực đè nén mơ hồ khàn khàn vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 31: Sắp sửa mất đi

Lộ Ánh Tịch cứ duy trì tư thế như vậy, cuộn tròn người ở một hốc tối, nước mắt thấm ướt góc váy. Nhưng tiếng khóc rất nhỏ, chỉ như tiếng nức nở nghẹn ngào mà thôi.

Đột nhiên nàng nhớ đến năm mà mẫu hậu qua đời, nơi đâu cũng đều là màu trắng tang thương đập vào mắt. Khi đó nàng mới tròn năm tuổi, được lão nhũ mẫu nắm tay dẫn vào linh đường hoàng tộc. Lúc đó nàng vẫn còn bé, chẳng hiểu cái chết có nghĩa là gì, chỉ biết không trông thấy mẫu hậu liền vội vã đi tìm. Trong chiếc quan tài băng trong suốt đặt ở giữa linh đường, cuối cùng nàng cũng đã tìm thấy mẫu hậu đang nằm trong đó. Ngày hôm đó, Phụ hoàng đã nói với nàng: "Tịch nhi, sau này Phụ hoàng sẽ yêu con gấp đôi, tình yêu ta dành cho mẫu hậu của con cũng dồn hết cho con."

Khung cửa sổ hé mở, màn cửa bằng lụa mỏng bị cơn gió cuốn vào phòng khẽ tung bay phần phật, mang theo hơi lạnh cuối thu làm căn phòng lạnh lẽo hơn. Lộ Ánh Tịch cảm thấy rét run càng co quắp người lại, đem khuôn mặt đẫm nước mắt vùi thật sâu vào hai lòng bàn tay.

Đêm đến, sắc trời bên ngoài sẩm tối, bên trong phòng không có ánh đèn nên tối đen như mực.

Lúc Tình Thấm bưng chiếc khay đựng viên ngọc dạ minh châu đến đây thì hết hồn.

"Nương nương?" Tình Thấm chần chờ đến gần nàng, chỉ thử gọi một tiếng.

Bộ dáng co ro của Lộ Ánh Tịch cứng ngắc như hóa đá, bất động không nhúc nhích.

"Nương nương? Nô tỳ đến đây lĩnh tội." Tình Thấm nhẹ nhàng nói, khuôn mặt xinh xắn không hề sợ hãi, chỉ còn lại nét mặt trầm tĩnh lạnh lùng.

Im lặng hồi lâu, Lộ Ánh Tịch mới chầm chậm ngẩng mặt lên. Đôi mắt trong sáng như trăng rằm đã được nước mắt rửa sạch, nhưng vẫn hàm chứa nét bi thương rõ rệt.

Trong lòng Tình Thấm vừa sợ vừa bất ngờ. Công chúa đã khóc? Chẳng lẽ do Công chúa bất hòa tranh cãi với Hoàng thượng lúc trước? Chớ bảo Công chúa cũng yêu Hoàng thượng?

Lộ Ánh Tịch từ từ đứng dậy, đôi chân tê dại mất hết cảm giác, không khỏi mất thăng bằng mà lảo đảo vài bước.

"Nương nương!" Tình Thấm bước lên trước đỡ nàng, dìu nàng đến ngồi xuống giường.

"Tiểu Thấm." Sau khi ngồi xuống, Lộ Ánh Tịch mới mở miệng, thanh âm khàn đặc u buồn, "Làm xong chuyện này, ngươi có thể trở về Ô Quốc."

"Chẳng hay nương nương muốn nô tỳ làm chuyện gì?" Tình Thấm phục tùng cụp mặt xuống, dịu dàng hỏi.

"Ngươi sang đây." Lộ Ánh Tịch bảo nàng ta đến gần, sau đó ghé sát vào tai nàng ta thầm thì vài câu thì dừng lại.

Tình Thấm chấn động toàn thân, ánh mắt hoảng sợ, lắp ba lắp bắp: "Công… Công chúa…"

Lộ Ánh Tịch phất tay, mệt mỏi nói: "Lui ra đi."

Tình Thấm đứng sững một lát, yên lặng treo viên dạ minh châu lên góc tường, hành lễ lui ra ngoài.

Ánh sáng dịu nhẹ rọi sáng cả căn phòng, Lộ Ánh Tịch híp mắt lại, cảm thấy khó chịu. Trong phút chốc nàng tung chưởng về phía góc tường, chỉ nghe tiếng "Bốp" vang lên, viên dạ minh châu xa hoa quý giá xuyên qua màn cửa sổ, bay thẳng ra khỏi tẩm cung.

Bóng đêm hắc ám lại khôi phục, nàng rên một tiếng, lấy tay ấn vào ngực trái, nghiêng người nằm xuống giường.

Tinh thần hỗn loạn một lúc lâu, nàng mới dần rơi vào chiêm bao.

Dường như thân thể nàng càng lúc càng dễ mệt lử, ngực lúc nào cũng đau âm ỉ. Đây là dấu hiệu suy nhược từng ngày của nàng sao?

Nàng không ngủ sâu, cảm giác được bên cạnh có người đi đi lại lại, thế nhưng mí mắt nặng trĩu không cách nào mở ra.

Người nọ nhẹ nhàng ngồi bên cạnh nàng, nhỏ giọng gọi: "Tịch à."

Nàng muốn đáp lại, muốn mở mắt nhìn xem là người nào xưng hô với nàng như vậy. Nhưng đầu óc choáng váng, ngực nghẹt thở, mồ hôi tuôn khắp người, làm thế nào cũng không dậy nổi.

Một bàn tay sần sùi nhưng ấm áp khẽ sờ qua trán nàng. Dường như lau mồ hôi giúp nàng. Động tác dịu dàng giống như đang sợ làm nàng vỡ vụn.

"Lúc chiều không hiểu sao Trẫm lại tận lực đấu khẩu với nàng." Người nọ lẩm bẩm, thở dài một hơi, "Nàng có thể buông hết thảy mọi gánh nặng trong lòng để an hưởng cuộc sống vui vẻ, trải qua khoảng thời gian cuối cùng này."

Ngón tay ấm áp chạm đến mạch trên cổ tay nàng, người nọ lại thở dài lần nữa: "Mạch tượng rối loạn cùng suy yếu. Xem ra Nam Cung Uyên đã không nói dối."

Trong mông lung nàng lại nghe thấy hắn nói: "Quả nhiên nàng là hồng nhan bạc mệnh sao? Bây giờ Trẫm thà rằng nàng là hồng nhan họa thủy, di hại ngàn năm."

Nàng có chút muốn cười, nhưng ngực đau kịch liệt, làm nàng mê man không còn sức.

"Thật ra Trẫm không biết rốt cuộc Trẫm xem trọng nàng vì điều gì." Người nọ chợt khẽ cười tự giễu: "Trẫm tự xưng là anh minh sáng suốt, không bị nữ sắc mê hoặc nhưng suy cho cùng cũng chỉ đến thế mà thôi." Người nọ ngừng lại một chút, cúi đầu dùng giọng nhỏ nhẹ nói: "Từ đêm đại hôn đó, ngay giây phút vén chiếc khăn đỏ che mặt kia, Trẫm đã bị mỹ nhân kiều diễm chỉ với cái nhìn thoáng qua làm cho hoảng sợ. Bởi vì lòng rung động khôn nguôi, Trẫm đã cố gắng không nhìn nàng. Thế nhưng chỉ cái liếc mắt kia cũng đủ khiến Trẫm có ấn tượng sâu đậm."

Nàng ù ù cạc cạc lắng nghe, ngẩn ngơ nghi hoặc, chuyện gì làm hắn ấn tượng sâu sắc?

"Trẫm đã gặp vô số nữ nhân, có phong thái điềm đạm quyến rũ, cũng có người tươi mát động lòng người, lại càng không thiếu người quật cường, cao ngạo cùng lạnh lùng. Mặc dù dung nhan của nàng xuất chúng, nhưng chẳng qua chỉ là một vỏ bọc đẹp đẽ mà thôi. Theo lý nhiêu đó cũng không đủ để lọt vào mắt xanh của Trẫm. Sau đó Trẫm cũng gạt nàng sang một bên, không suy nghĩ nhiều đến nàng. Cho đến khi lại tiếp xúc với nàng, loại cảm giác hấp dẫn và rung động đặc biệt lại lần nữa cuốn hút trái tim của Trẫm. Gần đây, Trẫm đã suy nghĩ cẩn thận. Có thể đây là số trời đã định, không có lý do để làm theo nhưng không cho phép chống đối."

Nàng muốn chê cười hắn, từ khi nào hắn cũng tin vào số trời. Nhưng trước sau nàng không mở miệng nói được, đầu nặng nề như bị đổ chì, nặng đến mức tê tái.

"Ánh Tịch?" Giọng của Hoàng đế bỗng vút cao, như đang vô cùng khẩn trương vội vã: "Nàng làm sao vậy? Đừng cắn chính mình! Thả lỏng!"

Không những bị nhức đầu, trái tim của nàng cũng đau dữ dội, tựa như bị mũi dao nhọn đâm từng nhát một, đau đớn trong nháy mắt lan đến xương cốt toàn thân. Nàng nghe được tiếng chính nàng đang cực lực nghiến răng 'ken két', nhưng không thể dừng lại được.

Một bàn tay mạnh mẽ bóp chặt hai bên gò má của nàng, cứng rắn cạy miệng nàng đang ngậm kín của nàng ra. Để đề phòng nàng vô ý thức cắn trúng đầu lưỡi của chính mình, ngay sau đó một cánh tay quả quyết nhét vào miệng nàng.

Nàng hoàn toàn không chút do dự, há miệng cắn phập vào cánh tay đó. Đau đớn kịch liệt ùn ùn kéo đến như thủy triều cuồn cuộn dâng trào vây chặt khắp người nàng. Khoang miệng dần dần đậm đặc mùi máu tươi, cả người nàng run rẩy. Đầu dần đánh mất tỉnh táo, chỉ còn một suy nghĩ duy nhất trong đầu… Lần này nàng phát bệnh nặng thật rồi!

"Ánh Tịch! Tịch! Tịch à!"

Âm thanh lo lắng kề sát bên tai nàng, nhưng nàng không có sức nghe theo. Nàng chỉ cảm thấy quá mức khổ sở ngay cả thở cũng khó khăn. Ngực như bị đè nghẹt, trái tim muốn nứt toạc ra, nàng chưa bao giờ trải qua đau đớn như vậy.

"Ánh Tịch, cố chịu đựng!"

Có người ôm nàng, để một tay lên lưng nàng.

"Cho dù có mất hết võ công, Trẫm cũng sẽ cứu nàng!"

Lời còn chưa dứt, một luồng chân khí đã nối đuôi nhau đi vào cơ thể nàng, nhất thời đè nén sự đau đớn đang giày vò nàng.

Ý thức nàng hồi phục trong giây lát, ngay trong giây phút này, nàng tin hắn, cuối cùng cũng tin hắn.

Thế nhưng, rất nhanh sau đó nàng lại rơi vào vực sâu đau đớn như rớt thẳng xuống bàn chông đâm đầy mũi nhọn. Mà dòng nội lực mạnh mẽ đang rót

vào người sau lưng nàng không thể dịch chuyển.

"Hoàng thượng… không được đâu…" Nàng cố sức nói mấy chữ, nhưng lực bất tòng tâm, đầu nghiêng sang một bên, hoàn toàn ngất lịm.

"Ánh Tịch!" Tiếng gào thét bỗng bi thương vang lên, làm chấn động cả căn phòng. Không khó để nhận ra, đó chính là sự hoảng sợ tột độ khi đánh mất…

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 32: Tình yêu chưa bộc lộ

Chương 32: Tình yêu chưa bộc lộ

Tựa như đang bồng bềnh trôi trên dòng sông mát lạnh, cứ từ từ dập dềnh, tâm hồn cũng bình yên hơn. Lộ Ánh Tịch cong môi mỉm cười. Nàng không hề cảm thấy đau đớn, cũng không cảm nhận gánh nặng trách nhiệm trĩu vai. Nếu nàng có thể tiếp tục duy trì sự yên tĩnh và thanh bình này, thì tốt xiết bao…

Hoàng đế dựa lưng vào đầu giường, yên lặng ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng như sứ của nàng chăm chú, một lúc lâu vẫn không dời đi. Gương mặt hắn cũng có chút tái nhợt mệt nhọc, nhưng vẻ thương tiếc và lo lắng chiếm phần nhiều hơn.

Bên ngoài bức rèm của phượng sàng, một lão Thái y đang khom lưng cung kính nói: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương sẽ sớm tỉnh dậy. Nhưng mà mạch đập của Hoàng hậu yếu ớt, vả lại còn có dấu hiệu ngày càng yếu dần. E rằng người không chịu được đến… mùa… mùa xuân này…"

"Lui ra." Hoàng thượng vẫn nhắm mắt, lãnh đạm nói.

"Vâng, lão thần xin cáo lui. Vẫn thỉnh cầu Hoàng thượng bảo trọng long thể." Lão Thái y cúi đầu đi ra ngoài, thở dài trong lòng. Quả là hồng nhan bạc mệnh, rành rành không bệnh không hoạn, mà cơ thể vẫn cứ suy nhược như vậy.

Trong tẩm cung, Hoàng đế cau chặt mày, suy nghĩ trong lòng không ngừng tung bay tán loạn. Hắn đã dốc hơn phân nửa chân khí, nhưng trong người nàng dường như có luồng khí kỳ lạ, luồng khí đó chống lại bất kỳ sức mạnh từ bên ngoài nào muốn đi vào cơ thể. Là chính nàng không muốn sống, hay là có nội tình khác?

Hoàng đế suy nghĩ hồi lâu, dần dần nhắm mắt lại, mệt mỏi rã rời chìm vào giấc ngủ.

Lúc Lộ Ánh Tịch tỉnh dậy đã thấy được bộ dạng vừa ngủ vừa nhíu mày của Hoàng đế. Nàng chống tay ngồi dậy, cảm giác đau ngực đã tiêu tan, chỉ còn lại cơ thể mềm yếu vô lực.

"Hoàng thượng?" Nàng khẽ gọi, ánh mắt dán chặt lên vết nhăn nơi ấn đường của hắn, không nhịn được muốn vươn tay xoa dịu nó.

Hoàng đế giống như bị giật mình, đột ngột tỉnh dậy.

"Ánh Tịch?" Hắn ngơ ngác trông ngóng nàng, hư hư thực thực như đang nằm mơ. Một lát sau hắn mới hoàn hồn, nắm tay nàng kéo vào lòng hắn: "Nàng tỉnh rồi."

Nàng bị hắn nắm chặt tay đến phát đau, nhưng cũng không vùng vẫy, tựa cằm lên bả vai của hắn, bờ môi nhợt nhạt khẽ mỉm cười.

Một lúc sau Hoàng đế không thấy nàng có động tĩnh, lòng bỗng rung động. Hắn vội vã nghiêng người ra sau, giữ khoảng cách để nhìn kỹ nàng: "Ánh Tịch, nàng vẫn ổn chứ?"

"Thần thiếp không sao." Lộ Ánh Tịch cười đáp, ánh mắt dịu dàng như sóng nước mùa xuân, kiều diễm, thùy mị vô cùng.

Hoàng đế sững sờ thật sự, giơ tay lên bẹo má nàng một cái.

"Hoàng thượng!" Lộ Ánh Tịch la to vì đau, trừng mắt lườm hắn. Người này trở mặt cũng quá nhanh đi! Trước khi nàng rơi vào hôn mê vẫn còn nghe thấy lời bày tỏ thâm tình nồng nàn của hắn, sao bây giờ hắn lại thay đổi thái độ trong chớp mắt?

Hoàng đế thu tay về, môi khẽ nhếch lên, ánh mắt hàm chứa nét vui vẻ, an tâm. Hắn tưởng nàng ốm đến mức hồ đồ luôn rồi. Nhưng lúc này nàng đã khôi phục tinh thần lại đôi chút, hắn mới yên lòng.

"Nàng vừa mới phát bệnh xong." Hắn bình thản nói, dường như cố ý làm nhẹ đi ý nghĩa nặng nề phía sau lời nói này.

"Vâng, Thần thiếp biết mà." Lộ Ánh Tịch cũng thản nhiên. Nàng đã sớm định liệu việc này, chỉ không ngờ nó lại đến nhanh như vậy. Nàng vốn định tự mình điều chế thuốc điều trị dần dần, thế nhưng theo kế hoạch của sư phụ, hắn là bệnh của nàng mỗi ngày phải suy yếu đi một chút mới được.

"Từ hôm nay trở đi, không cho phép nàng đi đâu cả, ngoan ngoãn ở tại Phượng Tê cung mà an dưỡng sức khỏe." Hoàng đế nhướng mày, độc tài hạ lệnh: "Chuyện ôn dịch, nàng không cần quan tâm nữa. Chuyện Ô Quốc, nàng cũng không được nghĩ đến. Mọi thứ để sau này hẵng bàn."

Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười tươi. Rõ ràng hắn xem nàng là người sắp chết. Tại sao phải "bàn sau"?

"Nàng cười cái gì?" Hoàng đế bất mãn liếc xéo nàng, "Lời Trẫm nói là thánh chỉ. Nếu nàng dám làm trái chính là kháng chỉ. Nàng tự giải quyết cho tốt!"

"Vâng, Thần thiếp tuân mệnh." Lộ Ánh Tịch giả vờ nghiêm chỉnh, hướng về phía hắn gật đầu cái rụp.

Hoàng đế nheo mắt nhìn nàng, lòng có chút hoài nghi. Từ khi nàng tỉnh dậy dường như có vài điểm không giống lúc trước. Tính tình nàng tăng thêm nét dí dỏm cười dịu dàng. Lẽ nào nàng biết bản thân sống không được bao lâu nữa, cho nên đã dứt khoát buông gánh nặng trong lòng?

Lộ Ánh Tịch biết hắn đang đăm chiêu, cũng không muốn lý giải những suy nghĩ đó. Nàng cầm cánh tay phải của hắn, cúi đầu quan sát: "Sao Hoàng thượng không bôi thuốc?"

Trên cánh tay rắn chắc của hắn có một vòng tròn dấu răng, cắt sâu vào da thịt. Mặc dù vết thương đã cầm máu nhưng nhìn qua vẫn thấy đau lòng và đáng sợ.

"Không cần phải phiền toái như vậy. Sau mấy ngày thì sẽ tự lành lại thôi." Hoàng đế liếc mắt qua chỗ bị thương, không lưu tâm, ngược lại còn cố ý trêu chọc nàng: "Thường ngày Trẫm chỉ thấy nàng nhanh mồm nhanh miệng, quả nhiên là miệng lưỡi rất sắc bén."

Lộ Ánh Tịch không tiếp lời, vẻ mặt trầm xuống, nghiêm nghị nhìn hắn: "Nếu như có thể cứu Thần thiếp, Hoàng thượng có bằng lòng truyền tất cả nội lực cho Thần thiếp?"

Hoàng đế ngẩn người, không trả lời.

Lộ Ánh Tịch tiếp tục nói: "Trước đây sư phụ có thể vì Thần thiếp mà trấn áp bệnh tim phát tác. Nhưng sau đó vì Thần thiếp đã nhận hàn độc, thể chất chuyển sang hư hàn, nên chịu không nổi chân khí dương cương xâm nhập. Hoàng thượng lại luyện nội công tâm pháp nghiêng về âm nhu, nói không chừng có thể…"

Nàng ngừng lại không nói thêm điều gì nữa. Nàng ngẩng đầu ánh mắt mong ngóng dòm hắn.

Hoàng đế thở dài một hơi, chầm chậm nói: "Trẫm đã thử rồi, nhưng nàng cũng không hấp thụ được."

"Nếu như có thể thì sao?" Lộ Ánh Tịch cố chấp hỏi đến cùng, ánh mắt vẫn khóa chặt hắn.

"Nếu như có thể, Trẫm có mất đi nội lực thì đã làm sao? Cùng lắm là lại bắt đầu tu luyện một lần nữa thôi mà." Giọng nói Hoàng đế trầm thấp, vươn tay vuốt ve gò má của nàng, dịu dàng nói: "Tính mạng của nàng sao Trẫm có thể không quý trọng? Nàng quá xem nhẹ tâm ý của Trẫm đối với nàng rồi đó."

Lộ Ánh Tịch đột ngột gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thần thiếp tin."

"Nàng tin chuyện gì?" Hoàng đế biểu lộ vẻ mặt ngờ vực.

"Tin tưởng tâm ý của Hoàng thượng." Nàng lại tươi cười bày ra gò má với lúm đồng tiền, ánh mắt trong sáng dịu hiền.

"Vì sao nàng tin?" Ngược lại Hoàng đế càng thêm hồ nghi. Nàng vẫn luôn không tin dụng tâm của hắn. Vì sao bất thình lình lại tin?

"Thần thiếp không còn nhiều thời gian. Hoàng thượng cũng không cần phải lừa Thần thiếp nữa, không phải sao?" Nụ cười của nàng vô cùng xinh đẹp và thản nhiên, đón nhận ánh mắt khó hiểu của hắn, "Thần thiếp biết mình không thể sống qua mùa đông này, thời gian còn lại không nhiều lắm, chi bằng mở rộng lòng mình để sống thật tốt. Nếu Hoàng thượng nhẫn tâm lừa dối một người sắp chết, vậy thì Thần thiếp cũng đành chịu."

"Không được nói bậy! Nàng còn có rất nhiều thời gian. Nàng còn phải xem Trẫm chinh phục bốn phương, thống nhất thiên hạ. Trẫm không cho phép nàng nói xui xẻo, nghe chưa?" Hoàng đế chợt phát cáu, ánh mắt rừng rực ánh lửa, sáng quắc nhìn nàng chòng chọc.

"Hoàng thượng đã đáp ứng Thần thiếp, sẽ đối xử tử tế với con dân Ô Quốc. Thần thiếp hy vọng Hoàng thượng sẽ luôn nhớ kỹ lời hứa này." Lộ Ánh Tịch lẳng lặng ngóng nhìn hắn, đáy lòng không ngờ lại lướt qua cảm giác cay đắng. Nếu nàng thực sự lựa chọn bỏ đi, bốn nước tranh đấu ra sao đã không còn quan hệ với nàng. Ai thắng ai thua càng không còn quan trọng nữa. Nhưng vì cái gì nàng lại cảm thấy khó lòng từ bỏ và không an tâm?

"Chỉ cần trong khả năng, Trẫm nhất định sẽ thực hiện lời hứa. Nhưng Trẫm muốn nàng theo Trẫm, tận mắt chứng kiến sự bắt đầu của một thời đại hưng thịnh thống nhất!" Hai tay Hoàng đế giữ chặt bờ vai của nàng, nhìn sâu vào đáy mắt nàng, nhấn mạnh từng chữ: "Nàng là Hoàng hậu của Trẫm, nàng phải dũng cảm giống Trẫm! Không chỉ vượt qua hố sâu này, mà còn bước qua cả kiếp nạn này!"

Lộ Ánh Tịch chỉ cười nhạt, không tiếp lời hắn. Hắn đã hiểu lầm rồi, nhưng chỉ khi hắn hiểu lầm thì nàng mới có cơ hội được tự do. Đến lúc đó, thương cảm của hắn sẽ không chuyển thành căm phẫn, đương nhiên cũng sẽ không trút giận sang Ô Quốc. Vì vậy nàng có thể hoàn toàn biến mất khỏi thời thế loạn lạc này. Thế nhưng, nàng làm vậy có phải đã quá ích kỷ? Lo nghĩ cho chính mình là quá ích kỷ sao?

"Nàng có nghe không? Trả lời Trẫm ngay!" Tay Hoàng đế tăng sức mạnh, bóp chặt hai vai của nàng.

Lộ Ánh Tịch gắng gượng vùng ra, thế nhưng hắn như không nhìn thấy, vẫn một mực dán mắt vào nàng, hai tay siết chặt như gông cùm xiềng xích cơ thể nàng lại.

"Thần thiếp nghe thấy rồi. Hoàng thượng buông tay trước được không?" Lộ Ánh Tịch cau mày đáp.

"Không buông!" Hoàng đế bỗng trở nên tùy hứng, ép nàng nói một lời hứa hẹn: "Nàng phải nói nàng sẽ tích cực đối mặt, sẽ chống đỡ qua mùa đông năm nay! Còn có vô số mùa đông sau này!"

"Vâng, vâng mà. Thần thiếp sẽ nỗ lực tuân theo ý chỉ của Hoàng thượng, sẽ tích cực đối mặt!" Lộ Ánh Tịch cảm thấy không biết làm sao, đành phải nhận lời để trấn an hắn.

Hoàng đế thả lỏng nắm tay, sắc mặt vẫn tối tăm như cũ.

Lộ Ánh Tịch một mặt tự xoa bóp hai vai đau nhức, một mặt trộm dò xét hắn. Hắn thật sự sợ nàng chết ư? Là vì hắn đã nảy sinh tình cảm với nàng nên mới sợ mất đi? Hay là vì biết nàng cầm chắc cái chết trong tay nên mới nảy sinh tình cảm?

Hoàng đế vẫn đang cúi đầu suy nghĩ, một lúc sau mới ngẩng đầu nói: "Trẫm vẫn rất lo, ngày mai nàng hãy dọn sang Thần cung. Trẫm sẽ truyền tất cả Thái y của Thái y viện đồng loạt đến chẩn bệnh cho nàng."

Lộ Ánh Tịch sửng sốt, vội trả lời: "Không cần phải phiền phức như vậy đâu. Thần thiếp am hiểu y thuật, biết làm sao để điều dưỡng cùng bồi bổ sức khỏe." Nếu nàng dọn đến Thần cung, thì chẳng phải nàng không có cơ hội vào mật đạo sao? Thật sự nàng muốn dứt bỏ tất cả mọi thứ? Ngay cả Hi vệ cũng không liên lạc? Cuối cùng nàng cũng không làm được, chí ít là lúc này vẫn không được.

"Hiện tại nàng là người bệnh, không có quyền xen vào, mọi chuyện đều do Trẫm định đoạt." Hoàng đế cứng rắn có hơi ngang ngược, không cho nàng nhiều lời nữa. Hắn vẫn cứ muốn nàng nằm xuống, đắp chiếc chăn gấm gọn ghẽ cho nàng, lại nói: "Trẫm đi sai người chuẩn bị đồ ăn và đem thuốc tới. Nàng nghỉ một lát đi."

"Hoàng thượng…" Lộ Ánh Tịch gọi hắn, hắn cũng không chịu đáp lại. Tự hắn xoay người xuống giường, đi nhanh ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch không khỏi buồn cười, lắc đầu thì thào: "Có cần phải đích thân đi?"

Thế nhưng nụ cười vừa mới chớm nở, hốc mắt đã ươn ướt, chóp mũi cay cay. Cách làm hôm nay của nàng, có xem là lừa gạt tình cảm của hắn? Nếu có một ngày, hắn phát hiện được chân tướng, hắn có căm giận nàng không?

Nàng xoay người nằm nghiêng đưa lưng ra ngoài, nhắm mắt lại không muốn suy nghĩ nhiều nữa.

Không bao lâu sau, Hoàng đế quay lại, thấy bộ dạng như đã đi sâu vào giấc ngủ của nàng liền nhẹ giọng gọi: "Ánh Tịch? Nàng nên uống thuốc đã. Hơn nửa ngày rồi nàng chưa dùng bữa, dậy ăn xong rồi ngủ tiếp."

Nàng vẫn nằm yên, chỉ nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng, tiếng bát sứ được đặt xuống bàn, sau đó cảm thấy lưng ấm áp, hắn đã ôm nàng ngồi dậy.

"Ngoan nào, uống thuốc đi." Thấy nàng yếu ớt mở mắt, hắn nở nụ cười ấm áp, khuôn mặt dịu dàng tình cảm.

Trái tim nàng không hiểu vì sao lại co rút đau đớn, không rõ là do bệnh tim hay là do nỗi ưu buồn trong lòng của nàng gây ra.

Hoàng đế một tay đỡ sau lưng nàng, một tay cầm bát thuốc đặt trên chiếc bàn con bên giường, đưa đến kề sát miệng nàng.

"Đây là lần thứ hai Trẫm hầu hạ người khác, nếu nàng không cổ vũ…" Hắn hừ một cái, nhưng bàn tay vẫn nâng chén thuốc lên một cách từ từ, cẩn thận để nàng uống thuốc.

Lần này hắn không làm nàng bị sặc nữa. Nàng chỉ im lặng uống từng ngụm từng ngụm một đến khi cạn bát thuốc.

Hoàng đế chỉ cho rằng nàng thấy mệt, nên đỡ nàng nằm xuống, nhỏ nhẹ nói: "Trẫm đi bưng cháo tổ yến."

"Sao Hoàng thượng phải tự mình đi làm?" Lộ Ánh Tịch thình lình mở miệng, hơi nghi hoặc hỏi hắn.

Hoàng đế tựa như chưa nghĩ tới vấn đề này, giật mình giây lát, mới mở miệng trả lời: "Trẫm không muốn nô tài làm phiền tới nàng."

Hắn đáp rất nhỏ như gió thoảng, nói xong liền nhanh bước rời khỏi. Nếu nàng không hỏi, chính hắn cũng không để ý. Thì ra trong tiềm thức của hắn thực sự thấy sợ hãi, rất hoang mang. Hắn sợ thời gian ở chung không còn lại bao nhiêu…

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 33: Thân phận bí ẩn

Trong lúc Lộ Ánh Tịch tĩnh dưỡng thì Huy Thành đại loạn.

Bách tính bị người có ý đồ xấu xúi giục, mỗi ngày đều chen chúc trước cổng thành, dẫn đến việc cổng thành càng không thể mở. Vì vậy bách tính lại càng khủng hoảng, cũng bởi vì thế mà có càng nhiều người mù quáng nổi dậy chống đối. Chỉ trong vòng bốn năm ngày, đã có hơn chục nghìn thanh niên trẻ tuổi, tráng kiện tập kết thành một đội quân đối đầu với binh lính giữ thành.

Về phương diện khác, Nam Cung Uyên đã sớm xác nhận công hiệu của thuốc mới. Những bệnh nhân trong Tế Nhân Đường dần dần có chuyển biến tốt đẹp, nhưng những người có thể chất yếu không thể chịu nổi dược tính quá mạnh của thuốc mới mà chết bất đắc kỳ tử. Cũng có những người khác bắt đầu không chịu uống thuốc mới.

Những việc này Lộ Ánh Tịch không được biết. Từ ngày nàng dời sang Thần cung, đã bị Hoàng đế trông chừng chặt chẽ. Ngoại trừ những lúc thỉnh thoảng ra Ngự hoa viên dạo mát, nàng chỉ được quanh quẩn trong phạm vi Thần cung.

Một hôm sau giờ Ngọ, Hoàng đế hạ triều trở lại tẩm cung. Hắn ngơ ngác ngồi bên bàn, sắc mặt căng cứng, nhưng không nói gì.

"Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch bưng một cốc trà xanh, thướt tha đến gần. Mặt mày nàng tươi rói, nhưng lòng thầm phỏng đoán nguyên do cớ sao hắn lại như thế, không khỏi khẽ thở dài.

Hoàng đế giương mắt nhìn nàng, vẫn còn đang xuất thần, gương mặt vẫn nhất mực lo lắng.

"Hoàng thượng, phải đi bước cuối cùng rồi sao?" Lộ Ánh Tịch đặt chén trà xuống, khẽ khàng hỏi.

Hoàng đế bỗng nhiên bừng tỉnh ngẩng đầu, lúc này mới phát giác có người ở bên cạnh.

"Thuốc của ngày hôm nay, nàng có uống đúng giờ không?" Hắn chống tay lên mặt bàn đứng dậy, cầm lấy tay nàng, cau mày nói: "Tay nàng sao lại lạnh như vậy? Có phải nàng ra ngoài nên bị nhiễm lạnh không?"

Lộ Ánh Tịch không khỏi mỉm cười. Mấy ngày nay, hắn càng ngày càng cằn nhằn liên hồi. Chuyện lớn chuyện nhỏ hắn đều hỏi đến, giống như là thay đổi thành một người khác.

"Cười nhạo Trẫm hả?" Hoàng đế cười một tiếng, bất mãn nói: "Trẫm mà lơ là, không chăm nàng một khắc thôi, là nàng sẽ không an phận. Chuyện pha trà sao không bảo cung nữ làm cho?"

"Thần thiếp đâu có bệnh nặng tới mức nằm bẹp trên giường. Chuyện cỏn con như pha trà Thần thiếp vẫn có thể làm được." Lộ Ánh Tịch cười nhìn hắn, lòng cảm thấy chút ấm áp. Cuộc sống mà không cần phải quan tâm đến những chuyện xảy ra ngoài kia, rất thoải mái dễ chịu. Ngắm hoa, đánh đàn, đọc sách rồi làm thơ, không cần phải suy nghĩ đến thế sự đại cuộc. Ngày qua ngày đều nhàn nhã trôi qua. Nhưng những ngày như thế này, có lẽ sắp kết thúc.

"Hôm nay Thái y nói thế nào?" Hoàng đế nắm tay nàng dẫn đến ngồi xuống sạp nhỏ, mải miết ngắm nàng.

"Vẫn như cũ, không thấy khởi sắc, cũng không chuyển biến xấu." Nàng khẽ cười, rủ mi mắt che giấu tâm tư. Mỗi lần hai người họ đề cập đến đề tài này, nàng đều cầm lòng không được cảm thấy chột dạ. Sức khỏe của nàng quả thực suy yếu, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không chết. Thế nhưng hắn vẫn luôn tưởng rằng nàng chịu không nổi trăm ngày nữa.

"Đợi giải quyết xong chuyện ở Huy Thành, Trẫm sẽ mời Nam Cung Uyên vào cung một chuyến." Hoàng đế nhíu mày, khó nhịn nét âu lo.

"Tình trạng Huy Thành hiện nay ra sao?" Lộ Ánh Tịch không kiềm được hỏi lại lần nữa.

Hoàng đế nhếch môi cười khổ nhưng không nói, ánh mắt rõ ràng ảm đạm đi nhiều.

Lộ Ánh Tịch thở dài nói: "Giết số ít để ngăn chặn đại loạn cũng không phải là sai. Thế nhưng, biết đâu còn có biện pháp khác tốt hơn thì sao?"

"Còn có biện pháp khác sao?" Giọng Hoàng đế rất nhỏ tựa như đang tự hỏi.

"So với tàn sát toàn bộ, chi bằng ép buộc bọn họ uống thuốc. Có thể sống tiếp đó là may mắn, còn nếu không chịu đựng nổi thì đó là số mệnh." Lộ Ánh Tịch cúi đầu nói thẳng, ánh mắt không giấu nổi sự thương xót cùng không đành lòng.

"Ừm." Hoàng đế khẽ đáp một tiếng, không bình luận gì.

"Hoàng thượng, chuyện ôn dịch có phải do Lâm Quốc gây ra?" Lộ Ánh Tịch cau mày, không ngờ lại nghĩ đến tên nam tử họ Đoàn cuồng ngạo kia. Phải chăng do hắn ta một tay sắp đặt tất cả những chuyện này?

Hoàng đế không có trả lời, chỉ lén nhìn trộm nàng một cái, liền nhanh chóng dời tầm nhìn.

Lộ Ánh Tịch cảm thấy kỳ quái, thắc mắc hỏi: "Hoàng thượng đã điều tra được chuyện gì ư?"

"Nàng để ý nhiều như vậy để làm cái gì? Lo mà dưỡng bệnh cho tốt là được rồi." Hoàng đế tự dưng lạnh giọng, lời nói có vài phần không vui.

Lộ Ánh Tịch cúi gằm mặt. Nếu Lâm Quốc thực sự lén lút liên kết với Ô Quốc, nếu việc này đúng là do Lâm Quốc gây nên, vậy thì Ô Quốc cũng chẳng khác nào là đồng lõa.

Thấy nàng mím môi không nói, Hoàng đế liền dịu giọng, giải thích với nàng: "Không phải Trẫm giận cá chém thớt, trút giận lên người nàng. Chỉ là việc này không có liên quan đến nàng. Nàng đừng để bụng."

"Thần thiếp hiểu." Lộ Ánh Tịch gật đầu, thần sắc có chút ngổn ngang phức tạp. Nàng cũng muốn triệt để cắt đứt, nhưng dường như có cái gì đó vẫn cứ vương vấn, ám ảnh, không cho nàng tĩnh tâm.

Hoàng đế đưa mắt nhìn nàng, bỗng thốt ra một câu: "Ánh Tịch, Trẫm không quan tâm nàng đã sinh ra ở nơi nào."

"Sao?" Lộ Ánh Tịch nhìn lại hắn, lòng càng hoài nghi hơn nữa. Tựa hồ hôm nay hắn rất quái lạ? Chẳng lẽ không chỉ ưu phiền vì Huy Thành mà còn vì chuyện khác?

"Hai ngày nay, Trẫm đã suy nghĩ rất kỹ." Câu nói này không đầu không đuôi, nhưng ánh mắt Hoàng đế lại đặc biệt nghiêm túc: "Bất kể xuất thân của nàng ra sao, hiện tại đang sống trong hoàng cung của Trẫm, đã là Hoàng hậu của Trẫm. Chỉ cần nàng bằng lòng, thì không cần biết đến quá khứ, cũng không cần đối địch với Trẫm." Hắn dừng lại một chút, nhắc lại một lần nữa: "Chỉ cần nàng bằng lòng."

Lộ Ánh Tịch khó hiểu nhìn hắn lom lom. Sao bỗng nhiên hắn lại xúc động như vậy?

Hoàng đế cũng không nói gì thêm nữa, chỉ vươn tay lên, dịu dàng và yêu thương vô hạn vuốt ve gương mặt của nàng.

***

Đêm đến, Hoàng đế nghỉ sự ở Ngự thư phòng. Lộ Ánh Tịch cho tùy tùng thối lui. Một mình nàng thong dong ra khỏi Thần cung.

Sau nửa canh giờ, nàng đã đứng trước cửa Bạch Lộ cung. Cung điện này khi xưa nguy nga lộng lẫy, trăm hoa đua nở khoe sắc như gấm hoa mà hôm nay ảm đạm không ánh sáng. Ngay cả tiền điện cũng không treo đèn lồng.

Nàng tìm đến một góc tối, lặng lẽ leo tường vào, đi thẳng về hướng tẩm cung trong cùng. Chẳng qua nàng nhất thời cao hứng, nhớ đến những lời Hạ Như Sương đã nói lần trước, cố ý đến đây thử xem có thu hoạch được điều gì hay không.

Bên trong tẩm cung lại càng thêm âm u tối tăm, tĩnh mịch giống như lãnh cung vậy.

Lộ Ánh Tịch nhẹ bước đến gần cửa, vểnh tai lên lắng nghe. Bên trong bỗng nhiên vang lên tiếng hét chói tai không hề báo trước, xuyên thủng màn đêm tĩnh lặng.

Lộ Ánh Tịch hết hồn, mau chóng nhảy lên đỉnh điện. Nàng gập lưng bám trên đó, nhẹ nhàng di chuyển vài miếng ngói lưu ly. Nàng liền thấy bên dưới, trong phòng có một nữ tử vừa nắm kéo mái tóc dài rối tung của mình, vừa la hét kịch liệt.

"Thả Bản cung ra ngoài! Bản cung là Hoàng Quý phi, các ngươi dựa vào cái gì mà giam giữ Bản cung! Hoàng thượng! Bản cung muốn gặp Hoàng thượng! Cẩu nô tài các ngươi dám cả gan ngăn cản Bản cung gặp Hoàng thượng!"

Bên cạnh nữ tử kia có hai cung nữ, nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Nương nương, đã muộn rồi. Người nên đi ngủ rồi."

Nữ tử kia nhắm mắt bịt tai, nóng nảy đi qua đi lại, khuôn mặt dữ tợn nhăn nhúm.

Lộ Ánh Tịch hoảng sợ, không nghĩ tới chỉ trong thời gian ngắn không gặp mà Hạ Như Sương đã biến thành bộ dạng như vậy.

"Ha ha! Ha ha!" Chỉ thấy Hạ Như Sương bỗng nhiên cười to, lạnh lùng nói một mình: "Hoàng thượng độc ác, Bản cung cũng không trông mong vào loại nam nhân bạc tình đó. Nhưng Bản cung cho dù có chết, cũng muốn kéo con tiện nhân Lộ Ánh Tịch chết cùng!"

Hai cung nữ dường như đã nghe cái này quá quen, không kinh sợ chút nào, vẫn tiếp tục lải nhải khuyên nhủ nàng ta.

"Thật đúng là con tiện nhân chết tiệt! Nếu không phải do nó, Bản cung sao lại rơi vào kết cục thê thảm như ngày hôm nay! Con tiện nhân đó sợ Bản cung sinh hạ hoàng tử, sẽ đoạt mất Hậu vị của nó!" Hạ Như Sương nghiến răng oán hận chửi bới: "Cái đồ tiện nhân không biết xấu hổ, giả mạo công chúa Ô Quốc, vậy mà còn thoải mái đội mũ Hoàng hậu trên đầu!"

Lộ Ánh Tịch nghe xong sững sờ. Nàng nghi ngờ có phải Hạ Như Sương phát điên nên nói năng vớ vẩn rồi không. Nhưng nàng lại nhớ đến những lời Hoàng đế nói hôm nay…

Nàng không còn lòng dạ nào ở lại nghe những lời chửi mắng Hoàng đế của Hạ Như Sương. Lộ Ánh Tịch lợi dụng bóng đêm, thi triển khinh công bay về Thần cung.

Bây giờ đã gần giờ Hợi nhưng Hoàng đế còn chưa trở lại. Nàng ngẩn ngơ ngồi dựa vào gối đệm trên giường nhỏ, không chủ định mà thở dốc. Do nàng vừa mới dùng nội lực, nên ngực dần dần phát đau.

Lúc đầu nàng vẫn không để ý đến tình trạng này, một mạch nghĩ đến mấy chữ "Giả mạo Công chúa Ô Quốc". Nhưng ngực nàng ngày càng đau thắt lại, sắt mặt nàng dần tái mét.

Đau đớn cực hạn, nàng cuộn người ôm chính mình. Nàng lăn lộn trên giường, chỉ nửa khắc trôi qua mà mồ hôi thấm ướt áo. Nhưng đầu óc nàng rất tỉnh táo, nàng cười giễu chính mình. Những đau khổ này là do nàng tự chuốc lấy, là nàng tự phong bế đại huyệt của mình, cho nên Hoàng đế không có cách trấn áp đau đớn mỗi khi phát bệnh của nàng. Nàng đang tự giày vò chính mình, vì không bao lâu sau nàng sẽ tháo chạy. Như vậy có đáng giá hay không cũng không thể phân định rõ được.

"Ánh Tịch!" Một tiếng gọi đột ngột vang lên, ngay sau đó là tiếng bước chân gấp rút dồn dập.

"Hoàng thượng…" Nàng gắng gượng mở mắt nhìn, nhưng mồ hôi trên trán chảy thành dòng xuống lông mi, làm tầm nhìn của nàng mờ nhạt hẳn. Trong mờ mờ ảo ảo, dường như nàng thấy một gương mặt tràn đầy lo lắng cùng đau lòng.

"Ánh Tịch, sao lại phát bệnh hả?!" Hoàng đế một tay ôm nàng, một tay dán vào sau gáy của nàng, quả quyết nói: "Trẫm truyền chân khí cho nàng!"

"Vô dụng thôi…" Lộ Ánh Tịch co lại trong lòng hắn, hơi thở đứt quãng nói: "Hoàng thượng đừng lãng phí sức lực…"

"Nàng im đi!" Hoàng đế bỗng tức giận, cố chú tâm vận nội lực, mạnh mẽ muốn đưa vào trong cơ thể nàng, nhưng lập tức bị bắn ngược trở lại. Hắn vẫn không chịu từ bỏ, đưa lòng bàn tay đến sống lưng nàng, thử lại một lần nữa. Lặp đi lặp lại nhiều lần, nhưng cuối cùng cũng bất lực.

"Hôm nay Hoàng thượng đã đề cập đến xuất thân của Thần thiếp… Là có ý gì vậy?" Lộ Ánh Tịch đau đến phát run, dùng sức cắn môi dưới, cố gắng duy trì chút tỉnh táo, thử thăm dò hỏi hắn: "Có phải Hạ thị mật báo với Hoàng thượng hay không?"

"Nàng biết rồi sao?" Hoàng đế sửng sốt, không ngờ nàng đã biết sự thật.

"Dạ…" Lộ Ánh Tịch cười khổ, vẫn không phủ nhận. Thật ra nàng căn bản không biết gì cả, chỉ giả bộ để hắn nói mà thôi.

"Trẫm vốn không tin, liền phái người đi tìm đầu mối, quả thực…" Hoàng đế cũng không nói hết, chỉ ôm nàng thêm chặt. Giống như hắn muốn truyền hơi ấm cho nàng, đôi tay vòng lại bao trọn nàng vào lòng.

"Thần thiếp cũng không tin… Thần thiếp không tin mình không phải Công chúa Ô Quốc…" Lộ Ánh Tịch vươn tay phải đè mạnh xuống ngực trái, muốn lấy đau nhức này đè nén đau nhức khác, nhưng cũng tốn công vô ích. Trái tim nàng co thắt tựa như bị xé rách tanh bành, sự tuyệt vọng khôn xiết tràn ngập toàn thân. Lúc trước nàng cảm thấy thất vọng với Phụ hoàng, nhưng dù sao ông vẫn là phụ thân của nàng. Nàng hy sinh một chút vì người thân máu mủ ruột thịt với mình thì đã làm sao? Nhưng hiện tại dường như tất cả đều là giả dối, từ đầu đến cuối nàng thực sự đã thành một kẻ nực cười, đáng thương ra sao?

"Ánh Tịch, Trẫm ở bên cạnh nàng, có Trẫm yêu nàng thương nàng, không cần phải buồn." Giọng Hoàng đế trầm thấp và vô cùng ôn nhu. Hắn ôm trọn nàng vào lòng, một bàn tay của hắn vỗ nhẹ lên lưng của nàng, như đang vỗ về một đứa trẻ.

Lộ Ánh Tịch không còn sức để đáp lại, cảm thấy trời đất ngả nghiêng, cổ họng tanh nồng, phun ra một ngụm máu tươi!

"Ánh Tịch!" Hoàng đế khiếp sợ, cấp thiết hô to: "Truyền Thái y! Mau truyền Thái y!"

Bên môi dính máu đỏ của Lộ Ánh Tịch khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười diễm lệ mà thê lương, hàng mi dài đen từ từ khép lại, hơi thở trở nên thoi thóp.

Hoàng đế nhạy cảm phát hiện dị trạng, đột ngột quát lớn: "Lộ Ánh Tịch! Nàng tỉnh lại cho Trẫm! Đừng tưởng rằng Trẫm không biết nàng đang tự phong bế dòng khí của mình!"

Cánh tay Hoàng đế giơ cao, không chần chừ chút nào vỗ mạnh xuống ngực của Lộ Ánh Tịch!

"Khụ khụ, khụ khụ…" Trong nháy mắt, Lộ Ánh Tịch liền ho khan kịch liệt, mi mắt bật lên, trợn tròn mắt. Vì sao muốn đánh thức nàng, chẳng qua nàng không muốn trải qua đau khổ như vậy…

"Hãy mạnh mẽ lên!" Hoàng đế giống như đang ra lệnh lại như quát tháo, rồi lại bình tĩnh nhìn nàng chăm chăm, "Trẫm sẽ ở bên nàng mỗi khi nàng phát bệnh, nếu nàng đau thì hãy cắn cánh tay của Trẫm, Trẫm sẽ chịu đau cùng nàng!"

Lộ Ánh Tịch mấp máy môi, hiện ra một nụ cười khổ sở. Hắn sẽ không hiểu, tình thân mười tám năm, chỉ trong một đêm đã biến thành sự lợi dụng và lừa dối ác ý thì có cảm giác đau khổ tận xương tủy là thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 34: Long sàng triền miên

Chương 34: Long sàng triền miên

Màn đêm mông lung tối đen, ánh trăng sáng bạc như tuyết trắng.

Trong Thần cung, những bước chân vội vã nhưng không ai dám hó hé một tiếng. Các Thái y đến đây đều bày ra bộ dạng ủ dột.

Hoàng đế tức giận đến cực điểm, lớn tiếng quát tháo, rồi đuổi các Thái y ra ngoài.

Trên long sàng, Lộ Ánh Tịch đang rơi vào hôn mê, nhưng mày vẫn nhíu chặt không tha, nét mặt khổ não. Chiếc váy ngủ bằng gấm trên người nàng đã bị mồ hôi thấm đẫm, vì thế mà cơ thể nàng càng lạnh thêm.

Hoàng đế cúi người đưa tay sờ trán nàng, ánh mắt nhất thời tối sầm đi. Lạnh buốt như vậy, nàng vừa phải chịu đựng cơn đau do bệnh tim mang đến, nay lại phải chịu thêm hàn độc tái phát. Chính hắn đã từng nếm trải khổ sở khi bị cái lạnh tận xương tủy của hàn độc hành hạ. Hắn khắc sâu trong lòng những đêm dài khó ngủ, cho dù có đốt thêm mấy lò sưởi cũng không đủ sức chống lại cái lạnh từ trong cơ thể.

Hoàng đế cho các cung nhân hầu hạ lui hết. Hắn tự mình cởi quần áo, ngay cả đồ trong cũng thay ra, khi toàn thân không còn mảnh vải mới chui vào trong chăn.

Khi Hoàng đế ôm thân thể lạnh ghê người của nàng vào lòng, cảm thấy như đang ôm một khối băng, ngay cả hít thở cũng thấy rét run. Nhưng hắn một mực không buông tay mà càng giữ chặt nàng hơn.

Không biết đã qua bao lâu, nhiệt độ cơ thể của hai người ấm như nhau. Lộ Ánh Tịch mới từ từ khôi phục tinh thần được đôi chút.

"Ánh Tịch?" Hoàng đế khẽ gọi nàng, thấy nàng run rẩy hàng mi dài và mở mắt ra, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Hoàng thượng…" Lộ Ánh Tịch yếu ớt nói, ánh mắt mù mịt được bao phủ một tầng hơi nước, trong lòng trăm mối tơ vò, nhất thời không biết phải hỏi hắn từ đâu. Nàng biết hắn nhất định nắm rõ thân thế thật sự của nàng, nhưng không biết mở miệng hỏi thế nào? Nàng không phải công chúa Ô Quốc, vậy nàng là ai? Còn phụ mẫu của nàng ở phương nào? Mọi thứ mười tám năm qua đã bị đạp đổ chỉ trong nháy mắt, nàng bỗng nhiên không tìm được chính mình, không biết mình là ai, vì sao tồn tại trên cõi đời này?

"Tim nàng còn đau không?" Hoàng đế nâng cằm của nàng lên, để có thể nhìn thẳng vào đôi mắt u buồn của nàng, nhỏ giọng nói: "Không được từ bỏ, một lần cũng không được."

"Không có mấy lần nữa." Tiếng nói Lộ Ánh Tịch khẽ khàng như có như không, cùng thêm mấy phần cay đắng. Nếu nàng không phải công chúa Ô Quốc, thì cuộc hôn nhân hòa thân này cũng đã mất đi cái ý nghĩa nguyên bản của nó rồi. Hạ Như Sương đã nói đúng một điều, nàng quả thật không có tư cách chiếm đoạt vị trí Hoàng hậu này. Và hiển nhiên, nàng càng có thêm lý do để dứt khoát ra đi.

"Không có sự cho phép của Trẫm, ai cũng không được mang nàng đi, cho dù đó là ông trời đi chăng nữa!" Hoàng đế nhìn thật sâu vào đáy mắt của nàng, ngón tay vô ý thức siết chặt cằm của nàng, ngang ngược không cho nàng lẩn tránh: "Trẫm không cho phép nàng dùng bất kỳ lý do gì để trốn tránh, lùi bước!"

"Nếu số mệnh đã như vậy, cho dù Hoàng đế là cửu ngũ chí tôn cao quý, cũng có thể làm được gì?" Lộ Ánh Tịch cong môi cười gượng, nụ cười chua xót. Nàng đã hỏi sư phụ, duyên phận phu thê của nàng và Mộ Dung Thần Duệ có phải chỉ có một năm, sư phụ không có trả lời nàng. Có lẽ, vận mệnh thật sự đã được định trước như vậy rồi.

Bàn tay dưới chăn của Hoàng đế siết chặt lại, đôi mắt thấm nhuần vẻ ảm đạm. Đúng vậy, cho dù hắn ngang ngược cùng điên cuồng lớn tiếng, nhưng lòng hắn hiểu rất rõ. Nếu như ông trời muốn dẫn nàng đi, hắn cũng chỉ cam chịu đứng nhìn. Loại cảm giác bất lực này khiến hắn không thể không căm ghét chính mình!

Lộ Ánh Tịch lẳng lặng ngóng nhìn hắn, đau đớn không che giấu được trong mắt hắn cũng làm nàng thương tâm theo. Hắn thật lòng với nàng sao? Thế nhưng, ai có thể cam đoan hắn vĩnh viễn sẽ không thay lòng đổi dạ? Ở chốn thâm cung trăm hoa đua nở này, đến một ngày nào đó hắn sẽ chán nhìn bông hoa thược dược mạnh mẽ, chuyển sang thích hoa nhài tươi mát hoặc là hoa mẫu đơn xinh đẹp.

"Nếu như không phải vì bệnh của Thần thiếp đến thuốc và châm cứu đều vô hiệu, Hoàng thượng có thể nào bỏ xuống mâu thuẫn và thành kiến đâu chứ?" Nàng nhìn hắn, thở thẻ hỏi.

Hoàng đế trầm mặc trong chốc lát mới đáp trả nàng: "Trẫm không muốn nói dối. Nếu như nàng vẫn nhất quyết muốn đối địch với Trẫm, Trẫm không cách nào bảo đảm sẽ không có lúc phải dùng đến vũ lực."

Lộ Ánh Tịch khẽ khàng "À" một tiếng, không cảm thấy thất vọng, mà ngược lại nhận thấy nên là như vậy. Đây mới chính là sự ngạo nghễ của bậc Đế vương đứng trên thiên hạ của hắn.

"Tội gì phải đặt giả thiết không xảy ra chứ?" Hoàng đế hạ thấp giọng, lại giơ tay kéo nàng vào lòng, "Quý trọng hiện tại không tốt sao?"

"Tốt ạ." Lộ Ánh Tịch nghe lời lên tiếng trả lời, im lặng một lúc liền cúi đầu hỏi: "Hoàng thượng có biết phụ mẫu thân sinh của Thần thiếp là ai không?"

"Biết." Hoàng đế nhìn nàng chăm chăm, giọng điệu an ủi: "Bất kể phụ mẫu của nàng là người nào, nàng đã là nữ nhi xuất giá, thì nàng phải tòng phu. Cho nên nàng đừng bận tâm nữa."

"Sao lại không bận tâm cho được chứ? Chừng đó mười tám năm của Thần thiếp vẫn luôn nghĩ như vậy, nhưng trên thực tế người đó căn bản không phải là phụ thân của Thần thiếp!" Lộ Ánh Tịch không kiềm được cất cao giọng, nhưng lập tức lại nín lại, chỉ cười khổ. Phải chăng từ khi nàng được sinh ra đã được xem là một quân cờ.

Hoàng đế không nói, nhịp nhàng vỗ về lưng nàng, như một sự an ủi không cần lời nói.

Lộ Ánh Tịch rủ mi mắt, quay mặt sang một bên gối đầu lên vai hắn. Nếu hắn có thể tra ra thân thế của nàng, thì nhất định nàng cũng có thể điều tra được. Thế nhưng biết được chân tướng thì có tác dụng gì đây? Đa phần chân tướng đều tàn khốc lại xấu xa, chỉ e lại làm trái tim tổn thương thêm một lần nữa mà thôi.

Bàn tay ấm nóng của Hoàng đế vuốt ve lên xuống men theo sống lưng của nàng, cứ từ từ dịu dàng mà không gián đoạn.

"Ánh Tịch có còn nhớ nàng đã hứa sẽ múa một điệu Kinh hồng vũ nhân ngày sinh nhật của Trẫm hay không?" Giọng hắn rất nhẹ nhàng thoải mái, giống như đang tán gẫu với nàng.

"Sinh nhật của Hoàng thượng là vào tháng chạp?" Lộ Ánh Tịch vẫn không ngẩng đầu, vùi mặt vào hõm vai của hắn, giọng nói nghèn nghẹt vang lên.

"Ừ." Hoàng đế khẽ nhếch môi, vui vẻ cười. Động tác dựa dẫm trong vô thức của nàng làm hắn cảm thấy vui sướng.

"Sinh nhật của Thần thiếp là vào tháng mười một." Nàng dang một tay ôm thắt lưng của hắn. Nàng muốn trốn tránh việc phải mổ xẻ bộ mặt thật đằng sau thân thế phức tạp của nàng, nên nàng liền sa vào vòng tay ấm áp của hắn ngay lúc này.

"Trẫm biết, Trẫm cách nàng vừa đúng một tháng." Trong đôi mắt Hoàng đế sóng sánh ánh sáng vui tươi, cũng đưa tay vòng quanh thắt lưng của nàng. Giọng nói rất dịu nhẹ cùng yêu chiều vang lên: "Nàng muốn nhận quà sinh nhật thế nào? Đến lúc đó Trẫm dẫn nàng ra cung du ngoạn một ngày được không?"

"Không thích." Nàng khó chịu phản đối nói: "Hay là Hoàng thượng cũng múa một bài vì Thần thiếp nha?"

"Hay quá ha, nàng lại lấy Trẫm ra đùa bỡn!" Hoàng đế giả vờ bực tức, véo nhẹ eo của nàng một cái.

Nàng cảm thấy ngứa ngáy, nhồn nhột nên vừa cười vừa dịch người ra. Nhưng hắn bỗng xoay người chặn nàng lại, từ trên cao nhìn nàng chăm chú.

Ánh mắt hắn như ngọn lửa nóng cháy. Đến lúc này nàng mới phát giác hắn không mặc quần áo, nàng khẽ rùng mình một cái.

"Hoàng thượng…" Nàng ậm ừ gọi hắn, mặt đỏ ửng, cảm giác ngượng ngùng bùng phát.

Hoàng đế nhìn nàng không chớp mắt, ánh mắt như đại dương sâu thẳm, nhưng tầng tầng lớp lớp cơn sóng ngầm ám muội mạnh mẽ tuôn trào.

"Thân thể nàng có thể chịu nổi không?" Tiếng nói của hắn trở nên khàn đặc, tựa như đang phải chống chịu điều gì.

Lộ Ánh Tịch không cách nào trả lời được, chỉ quẫn bách quay đầu đi.

Hoàng đế chống hai tay để nâng cơ thể lên, tránh đè nặng lên nàng. Hắn kiềm nén một lúc lâu, cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đành cúi đầu hôn lên bờ môi của nàng.

Nụ hôn nhẹ nhàng phảng phất như cơn mưa phùn rả rích ngày xuân, vừa dịu dàng vừa dai dẳng.

Lộ Ánh Tịch ngửa mặt lên đón nhận đôi môi ấm áp và mềm mại của hắn. Cánh môi nhè nhẹ vuốt ve, nàng dần dần cảm thấy vẫn chưa đủ, hai tay nàng vòng qua cổ hắn, còn chủ động lè lưỡi dụ dỗ hắn.

Thân thể cao lớn của Hoàng đế chấn động khuôn nguôi. Đầu lưỡi như có ý thức của chính nó, tiếp nhận khiêu chiến của nàng, nhiệt tình cùng dây dưa hòa quyện với nhau. Dường như nàng có chút gấp gáp, gặm nhấm lung tung môi của hắn, lại giống như nàng đang phát tiết vừa dùng sức vừa dữ dội.

Cơ thể hắn càng ngày càng nóng, không dằn lòng được gầm nhẹ một tiếng, đôi môi bắt đầu thăm dò xuống dưới. Hắn chui vào trong áo ngủ, nhanh chóng hôn lên tấm thân hấp dẫn của nàng. Dưới chiếc chăn không một tia sáng, thì xúc cảm lại càng nhạy cảm hơn, những nụ hôn in dấu trên từng tấc da thịt trắng mịn mềm mại của nàng. Hắn vừa vuốt ve vừa hôn khắp nơi, tất cả cảm giác đều sống dậy, bụng dưới căng cứng khó nhịn. Chưa từng có nữ tử nào có thể khiến hắn ham muốn như vậy!

"Hoàng thượng…" Lộ Ánh Tịch rên rỉ thành tiếng, hai gò má ửng hồng, ánh mắt lại mơ màng. Nàng muốn phóng túng, muốn trầm luân, không muốn nghĩ đến điều gì nữa…

"Sao?" Thanh âm của nàng làm Hoàng đế giật mình, nhất thời tỉnh táo hơn đôi chút, vội vã dừng tay, "Ánh Tịch, nàng không sao chứ?"

Hắn đè nén dục vọng, nhấc người dậy nhìn nàng, thấy khuôn mặt nàng đỏ ửng lên, lo lắng lấy tay sờ trán của nàng, "Nhưng nàng đang phát sốt?"

Lộ Ánh Tịch mím môi lắc đầu, vẻ mặt thẹn thùng. Lúc này Hoàng đế mới thở dài an tâm, cúi xuống in nhẹ nụ hôn lên môi nàng, sau đó mới nằm xuống bên cạnh nàng.

"Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch gọi khẽ. Lòng nàng có nghi hoặc, hắn không muốn tiếp tục sao? Ý nghĩ này vừa hiện lên làm nàng sợ hãi chính mình. Nàng không chống cự việc thân mật với hắn một chút nào sao? Phải chăng thân thể lẫn trái tim đều đã chấp nhận hắn rồi ư? Bắt đầu từ khi nào, nàng cũng không biết…

"Nàng vừa phát bệnh, không thích hợp với hoạt động mệt nhọc. Nàng nên nghỉ ngơi sớm đi." Hoàng đế vừa dịu dàng, vừa lưu luyến xoa nhẹ mái tóc dài của nàng.

Gò má nàng lại nóng lên, vì dục vọng đang nảy nở trong lòng mà cảm thấy xấu hổ không thôi.

Hoàng đế rút tay lại, nhắm tịt mắt lại, cố gắng ngầm điều tiết hơi thở dồn dập của chính mình.

Lộ Ánh Tịch ngước mắt nhìn hắn, thấy mi mắt hắn run run, nàng liền duỗi tay nắm bàn tay đang đặt dưới áo ngủ của hắn. Không ngoài dự đoán của nàng, tay hắn đang nắm chặt lại.

Nàng mỉm cười, nghiêng người ôm hắn. Hắn lập tức cứng đờ, bỗng chốc mở to mắt ra.

"Ánh Tịch?" Ánh mắt hắn phát sáng, thăm dò gọi nàng.

Nàng gật nhẹ đầu mà không lên tiếng.

Ngọn lửa nóng bỏng trong mắt hắn lại bùng cháy mãnh liệt, hắn nhanh nhẹn xoay người, bao bọc nàng dưới thân người của hắn.

"Lần này Trẫm sẽ không bỏ dở nửa chừng nữa đâu!" Hắn khàn giọng tuyên bố một câu, không chờ nàng đáp lại, hắn đã cúi xuống che mất đôi môi đỏ mọng ngọt ngào của nàng. Hắn nhen nhóm lại khát khao trong lòng nàng lần nữa, làm nàng mê muội, khiến nàng tiếp nhận hắn, cùng hắn trầm luân, cùng hắn mê luyến triền miên.

Trên long sàng rộng lớn cao quý, trong lúc này đang chất đầy tình cảm ngọt nào, ấm nồng vui vẻ. Chiếc màn che màu vàng kim bay lất phất, tựa như đang chia cách thế giới hai người mặn nồng với thế tục hỗn loạn ngoài kia.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 35: Đi hay ở

Sáng sớm hôm sau, khi Lộ Ánh Tịch thức dậy, không ngờ phát hiện người kia vẫn còn ngủ.

Nàng nghiêng người sang một bên, tay chống cằm, im lặng ngắm khuôn mặt khi ngủ của hắn. Đường nét như tạc tượng, lãng tử mà khí khái hào hùng. Đôi mày ngài đen rậm, dài đến tận tóc mai. Chiếc mũi cao thẳng mang vài phần lạnh lùng nghiêm nghị. Còn có đôi môi mỏng tượng trưng cho sự cay nghiệt vô hình. Nhưng mà, hắn có hàng mi dài đen lại cong vút, đẹp và thanh nhã giống như của nữ tử.

Nàng mím môi khẽ cười không thành tiếng, thò tay chạm vào lông mi của hắn. Lòng bàn tay chỉ khẽ vuốt nhẹ, cảm thấy được độ cong của lông mi và hơi nhồn nhột, nàng không khỏi bật cười thích thú.

Một tiếng rên hừ bỗng vang lên, nàng hết hồn liền rụt tay về.

"Chơi vui nhỉ?" Hoàng đế lười nhác mở mắt, giọng nói lúc mới ngủ dậy có chút khàn khàn, "Xem Trẫm như món đồ chơi?"

"Hoàng thượng, buổi sáng an lành." Giọng Lộ Ánh Tịch trong sáng cùng kính cẩn vang lên.

Hoàng đế rút đôi tay ra khỏi chăn, chống tay xuống giường nâng người ngồi dậy, nghiêng đầu liếc nhìn nàng từ trên cao: "Đây là lần đầu tiên nàng thỉnh an

sớm với Trẫm."

Lộ Ánh Tịch trầm ngâm một lát mới mỉm cười nói: "Hoàng thượng không nhắc thì Thần thiếp cũng quên mất." Sáng sớm mỗi ngày nàng rất ham ngủ nướng, mà hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng gọi nàng dậy, còn nàng thì luôn luôn lười biếng không chịu tỉnh.

"Hôm nay Trẫm cho nàng cơ hội được hầu hạ Trẫm rửa mặt thay quần áo." Hoàng đế vén chăn bước xuống giường, người trần như nhộng đứng trước mặt nàng, không cảm thấy xấu hổ một chút nào. Thân thể cao lớn tráng kiện và rắn chắc tắm mình trong nắng sớm, như được hàng vạn tia sáng tạo thành vòng hào quang vây quanh người hắn, hoàn mỹ như một vị thần.

Lộ Ánh Tịch phát hoảng, nhanh chóng che tịt hai mắt lại.

Hoàng đế thấy vậy không những không tức giận mà còn bật cười sảng khoái, vừa cười vừa trêu đùa nói: "Đáng người của Trẫm khó coi vậy sao? Không biết đêm hôm qua người nào đã ôm Trẫm chặt như vậy ta?"

Lộ Ánh Tịch đã xấu hổ và còn thêm bực bội, bịt chặt mắt trả lời: "Mong Hoàng thượng hãy tự trọng."

"Trẫm đứng trước mặt thê tử của chính mình thì cần gì phải che phải đậy? Thế nào gọi là không tự trọng?" Hoàng đế nhướng người về phía nàng, xấu xa giật mạnh chiếc khăn gấm trên người nàng ra, "Nàng cũng nên noi theo sự thẳng thắn của Trẫm."

Lộ Ánh Tịch hoảng loạn, hai tay vội vã túm góc chăn mà quên che mắt.

Vòm ngực săn chắc, cơ bắp rõ rệt bỗng chốc đập vào mắt Lộ Ánh Tịch. Nàng vừa ngượng vừa lúng túng, cuộn tròn người lăn qua mép bên kia của long sàng, không chịu quay đầu lại nhìn hắn.

Hoàng đế vui vẻ cười to, tiếng cười phá vỡ bầu không khí thanh tịnh vào buổi sớm mai của tẩm cung.

"Đáng ghét!" Lộ Ánh Tịch buồn bực càu nhàu trong chăn.

"Đừng tưởng Trẫm không nghe thấy nhé!" Hoàng đế cười nói nàng, giọng điệu trêu đùa, tinh quái: "Theo Trẫm thấy, nàng tạm thời vẫn chưa quen với việc này, hôm nay không ép nàng nữa. Nhưng sau này nàng phải học cho thành thói quen đi, giúp phu quân thay quần áo là bổn phận của thê tử."

Lộ Ánh Tịch hứ một tiếng, không thèm tiếp lời hắn, nhưng gương mặt đã nóng ran. Chỉ hai từ phu quân cùng thê tử đã thể hiện bao tình cảm ấm áp thân mật như vậy.

Hoàng đế tự mình đi gọi thái giám vào phục vụ hắn mọi thứ. Hắn chỉ chải chuốt qua loa, ngay cả bữa sáng cũng không ăn mà đi thượng triều luôn. Từ trước đến nay hắn vẫn luôn thức dậy sớm, sáng nay cũng không ngoại lệ. Thật ra hắn đã tỉnh dậy từ lâu, chỉ là hắn lưu luyến cảm giác ấm áp khi da thịt áp sát vào nhau kia mà bịn rịn không muốn rời giường.

Đợi sau khi hắn đã rời đi, Lộ Ánh Tịch mới chậm chạp xuống giường đi rửa mặt. Trong đầu bỗng nhiên nhớ đến đêm qua, trước khi chìm vào giấc ngủ, hắn ôm nàng trong lòng, thủ thỉ vào tai nàng: "Tịch oi, nếu như thành trì có thể đổi với tính mạng của nàng, Trẫm sẽ không tiếc rẻ."

Giờ đây ngồi nhớ lại, nàng không nhịn được mỉm cười. Đây là lời tỏ tình sao? Ngọt ngào thấm vào tận đáy tim như vậy. Thế nhưng, hắn sẽ bằng lòng lấy vài tòa thành để trao đổi với mạng sống của nàng sao? Chỉ e rằng đây chỉ là giây phút mềm lòng, an ủi nhất thời mà thôi. Phàm là việc gì càng hy vọng lại càng khiến người ta thất vọng. Nàng không muốn suy nghĩ quá nhiều.

©STE.NT

Lộ Ánh Tịch rỗi rãi không có việc gì làm, nàng liền ra khỏi Thần cung, đến đi dạo trong Ngự hoa viên. Không ngờ nàng lại nhìn thấy một người đáng lý không nên ở đây.

"Lộ muội muội, muội vẫn khỏe chứ?" Dưới gốc cây ngô đồng bên cạnh một con đường mòn, một nam tử anh tuấn đang đứng lặng chốn đó, nhướng mày mỉm cười xán lạn còn tươi hơn hoa.

"Đoàn Vương gia?" Lộ Ánh Tịch hơi giật mình, người này sao lại ở trong cung? Vả lại một thân một mình xuất hiện tại Ngự hoa viên, cứ như đang có ý đi thăm dò đường đi lối về trong cung?

"Ta đến thăm muội muội của ta, không ngờ lại được gặp Lộ muội muội trước." Đoàn Đình Thiên không chút che giấu vòng vo, cứ thế mà nói thẳng tuột: "Chắc hẳn Lộ muội muội cũng biết Tê Điệp chứ?"

Lộ Ánh Tịch ngạc nhiên đến á khẩu không nói được. Mấy ngày nay nàng không để ý đến thế sự, thời thế bên ngoài kia đã ra sao rồi? Thân phận của Tê Điệp đã được công khai?

Đoàn Đình Thiên tựa như không nhìn đến vẻ mặt đang choáng váng của nàng, vẫn cứ nói thao thao: "Người muội muội này của ta nói ra cũng là có số phận long đong. Từ nhỏ muội ấy bị lạc, sau đó lại bị mấy tên buôn người bán đến Hoàng Triều, bị chuyển qua tay nhiều người mới vào cung, không được hưởng hạnh phúc dù chỉ một ngày."

"Tê Điệp là muội muội ruột thịt của Hoàng đế quý quốc?" Lộ Ánh Tịch lòng mang hoài nghi rất sâu, không phát giác mà cau chặt mày. Trước đây nàng nghi ngờ, từng tưởng rằng Tê Điệp đã sử dụng thuật dịch dung tinh xảo, nhưng bây giờ xem chừng Tê Điệp quả thật là có hình dáng giống nàng. Phía sau

chuyện này có cất giấu âm mưu nào không?

"Hả?" Đoàn Đình Thiên nhướng mày, bộ dạng hết hồn nói: "Lộ muội muội không biết sao? Ta cũng không phải là đệ đệ ruột của hoàng huynh, phụ thân của ta và tiên đế mới là huynh đệ thân thuộc. Tê Điệp đương nhiên cũng không phải là công chúa, mà là quận chúa."

"Thì ra là thế." Lộ Ánh Tịch cân nhắc, suy nghĩ trong đầu bay loạn xạ cả lên. Tin tức Hi vệ đã tra được lúc trước đích thực là hồi đó có một nàng công chúa Lâm Quốc đã mất tích một cách bí ẩn, nhưng nàng công chúa này không phải là Tê Điệp sao? Chuyện rắc rối phức tạp này lại khiến lòng nàng cảm thấy rất lo sợ mơ hồ.

"Ta có nghe nói, dáng dấp Tê Điệp có bảy phần giống với Lộ muội muội." Đoàn Đình Thiên dò xét nhìn nàng, càn rỡ quan sát nàng từ trên xuống dưới, đôi mắt anh đào cuốn hút lóe lên tia hào hứng, "Nhưng mà, ta lại nghĩ phong thái của Lộ muội muội là độc nhất vô nhị, không ai có thể sánh bằng."

"Đoàn Vương gia quá khen." Lộ Ánh Tịch khách sáo theo lễ nghi, sắc mặt vẫn thản nhiên.

"Sức khỏe Lộ muội muội vẫn tốt chứ? Ta nghe Nam Cung Uyên huynh nói đến tình trạng đáng lo ngại của Lộ muội muội, e là không thể sống qua…" Lời nói bộc trực của Đoàn Đình Thiên gần như là vô lễ, ánh mắt sáng quắc lại nồng nàn nhìn nàng chòng chọc, tiếp tục nói: "Bình thường Lộ muội muội đã quá lao lực rồi, cứ an tâm nghỉ ngơi điều dưỡng sức khỏe. Tê Điệp sẽ thay Lộ muội muội hầu hạ Hoàng đế Hoàng Triều."

Lộ Ánh Tịch sửng sốt, câu sau của hắn ta là có ý gì?

"Một nước không thể một ngày không có vua, đương nhiên cũng không thể thiếu Hoàng hậu." Đoàn Đình Thiên nhếch môi cười tà, đôi mắt cũng vạn phần đen tối. "Đây là phiền phức của Hoàng đế, nhìn qua thì như oai hùng đáng ngưỡng mộ, nhưng thật ra lại không có bao nhiêu tự do. Chẳng giống như ta đây, làm một 'Nhàn hạ vương' ung dung tự tại."

Lộ Ánh Tịch tạm thời không lên tiếng, trong lòng ngổn ngang bao điều. Nàng im lặng một lát, suy nghĩ kĩ rồi mới thản nhiên nói: "Con người đã sống trên đời thì tất có ràng buộc, Đoàn Vương gia cũng không thật sự thong dong vô sầu vô lo đúng không?"

Ánh mắt Đoàn Đình Thiên nhanh chóng xẹt qua một tia sắc nhọn nhưng nét mặt vẫn tuấn tú lỗi lạc, nụ cười vẫn thường trực trên môi: "Thong dong khắp chốn phố phường sơn dã, còn dễ chịu hơn là bị vây khốn trong bốn bức tường cao lớn của hoàng cung."

Lộ Ánh Tịch khẽ cười, ngôn ngữ cũng sắc bén hơn: "Chí hướng của Đoàn Vương gia e rằng cũng không đặt ở phố phường sơn dã."

Đoàn Đình Thiên cảm thấy vô cùng thú vị, ngửa đầu cười to, cũng không tiếp lời nàng.

"Đoàn Vương gia xin cứ tự nhiên." Lộ Ánh Tịch không muốn nói nhiều thêm nữa, gật đầu với hắn ta một cái, rồi xoay người rời đi.

Trở lại Thần cung, Lộ Ánh Tịch tinh thần có chút hoang mang, đáy lòng bỗng nhiên cảm nhận vị chua chát. Đoàn Đình Thiên đã cố ý tiết lộ thông tin. Giống như là chỉ đợi nàng 'chết', Tê Điệp sẽ thay thế vị trí của nàng, trở thành Hoàng hậu sao? Hoàng Triều tấn công Long Triêu vẫn chưa xong, bèn cho lực lượng ba nước liên kết với nhau để cùng tiêu diệt Long Triêu?

Đáng lẽ nàng nên cảm thấy may mắn vì đã có người thay thế nàng đảm nhiệm trọng trách hòa thân, cũng nên vui mừng vì cuối cùng nàng sắp lấy được tự do chứ? Thế nhưng, vì sao lòng nàng lại đau đớn cùng xót xa như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 36: Mất phương hướng

Lộ Ánh Tịch sững sờ ngồi bên song cửa sổ, bị ánh mặt trời bên ngoài chiếu rọi lên hai gò má ửng hồng. Thế nhưng tay chân nàng lại lạnh dần, từng cơn rét lạnh từ đáy lòng im lìm xâm nhập toàn thân.

Suy nghĩ đã lâu, lòng nàng đã sáng tỏ như gương. Hóa ra, nàng chỉ là một quân cờ mặc cho người ta bài bố. Ngay cả sư phụ, người mà nàng đã từng nể trọng và tin cậy nhất cũng ngấm ngầm sắp xếp vận mệnh của nàng.

Thế cuộc từ nay về sau phát triển ra sao, cũng không khó đoán ra. Đợi đến khi Long Triêu bị ba nước cắn nuốt xong xuôi, cục diện sẽ thành thế chân vạc ba nước. Hoàng Triều độc bá vùng đất rộng lớn ở phía nam Hoàng Hà, hai nước nhỏ kia đương nhiên sẽ tiếp tục liên thủ với nhau, cùng nhau tiến đánh phía Nam. Chiến tranh sẽ không kết thúc mà chỉ càng thêm hỗn loạn và quyết liệt.

Nhưng những thứ đó, bây giờ đã không còn liên quan đến nàng. Nàng chỉ băn khoăn một việc duy nhất, "Thiên mệnh" mà sư phụ luôn nhắc đến rốt cuộc có ẩn ý sâu xa thế nào? Ô Quốc không có người nối dõi, nàng lại là công chúa duy nhất, không phải cái này cũng được đoán trong "Thiên mệnh"? Hoặc có lẽ, nàng và Tê Điệp đều là khắc tinh trong định mệnh của Mộ Dung Thần Duệ, cho nên mới có sự sắp đặt như vậy chăng?

Trong đầu nàng có hàng ngàn hàng vạn câu hỏi không có lời đáp cứ xoắn bện với nhau, đến nỗi nàng còn không biết mặt trời đã lặn về đằng Tây, cũng

không nhận ra có một người đã đứng sau lưng nàng.

"Thuốc nguội rồi." Giọng nói trầm thấp vang lên, một bàn tay lớn hơi thô ráp đặt nhẹ lên vai nàng.

"Sao cơ?" Lộ Ánh Tịch quay đầu lại nhìn, giật mình run một cái, cố gượng cười, nhưng không giấu được nét đau buồn trên mặt nàng.

"Nàng làm sao vậy? Có phải thấy không khỏe ở đâu không?" Hoàng đế thoáng nhíu mày, ánh mắt quan tâm săn sóc nhìn nàng, "Thái giám nói nàng ngây người ngồi ở chỗ này cả buổi chiều, gọi nàng mà nàng không trả lời."

Lộ Ánh Tịch từ từ đứng lên, nhưng do duy trì một tư thế ngồi quá lâu, hai chân tê dại, cơ thể nghiêng ngả, lảo đảo vài bước.

Hoàng đế vừa thấy thế đã nhanh tay đỡ lấy nàng, nhưng lại bị nàng hất tay ra.

"Ánh Tịch!" Hoàng đế tức giận quát lớn, bất ngờ một tay vắt ngang eo của nàng, tay kia đặt lên lưng, sau đó bế nàng đến thẳng long sàng trong nội cư.

Hắn mím môi thật chặt, sắc mặt ảm đạm. Hắn thu xếp cho nàng nằm trên giường xong, sau đó không nói một câu quay người ra khỏi phòng. Chỉ chốc lát sau, đích thân hắn mang một chén thuốc ấm quay trở lại, dịu dàng khuyên: "Nàng ngoan ngoãn uống thuốc đi. Đừng có bướng."

Lộ Ánh Tịch nửa nằm nửa ngồi, mở mắt nhìn hắn. Khi bốn mắt nhìn nhau, lòng nàng bỗng dưng đau xót. Vẻ mặt tức giận này của hắn là muốn che đi sự sợ hãi trong đáy mắt sao? Hắn thật sự sợ mất nàng ư? Nàng nào ngờ, đến cuối con đường là hắn quan tâm nàng, sự quan tâm này lại đến từ nam tử của quân địch.

Hắn thấy nàng vẫn ngớ người, thần hồn lạc đi đâu mất, ánh mắt bị sương mù bao phủ, Hoàng đế không khỏi hạ giọng, nói chuyện cực nhỏ nhẹ: "Có phải nàng đang lo lắng về bệnh tình hay không? Chỉ cần nàng nghỉ ngơi tốt thì nhất định sẽ hồi phục mà. Ngoan nào, nàng uống hết chén thuốc này trước đã."

"Được rồi." Lộ Ánh Tịch cúi đầu đáp, nhận lấy chén thuốc, há miệng uống cạn một hơi.

"Đừng uống nhanh như thế, coi chừng kẻo sặc." Hoàng đế vội dặn dò, nhưng lời còn chưa nói xong thì chén thuốc đã trống không.

Nàng đưa chén không qua, sau đó quay mặt vào trong, chui tọt vào chăn, không nói một lời.

Hoàng đế nhận chiếc chén, không biết là nên khóc hay nên cười. Nàng ngay cả một chút cũng không để hắn vào mắt.

Hắn ngồi xuống bên mép giường, nhìn bộ dáng cuộn tròn như tổ kén, bật cười nói: "Nàng muốn mình chết ngạt sao?"

Nàng không mở miệng, trong bóng tối dưới tấm chăn nàng cắn chặt môi để ngăn tiếng nấc nghẹn, nước mắt lặng lẽ rơi. Nàng đã không còn biết chắc còn có người nào mà nàng có thể tin tưởng đây. Cho dù ngay lúc này Mộ Dung Thần Duệ yêu thương nàng, nàng cũng hiểu được đó là mù mịt hư vô, không cách nào nắm chặt trong lòng bàn tay. Nếu hắn biết nàng không mắc bệnh nguy kịch, mà là nàng luôn lừa hắn, chắc hẳn hắn sẽ nổi giận và trở mặt nhỉ?

"Ánh Tịch?" Hoàng đế vỗ nhẹ lên tấm chăn, dỗ ngọt nói: "Nếu trong lòng có gì khó chịu, nàng nói cho Trẫm nghe, Trẫm sẽ chia sẻ với nàng."

"Hoàng thượng định làm thế nào với Tê Điệp?" Lộ Ánh Tịch cố đè xuống âm thanh nghẹn ngào, gắng nói với giọng bình thường nhất.

"Tê Điệp làm sao vậy?" Hoàng đế thắc mắc hỏi: "Sao bỗng nhiên lại nhắc đến nàng ta?"

"Lúc trước Hoàng thượng thu nhận nàng ta, thì nhất định đã có dự định rồi, không phải sao?" Lộ Ánh Tịch vén một góc chăn lên, lưng vẫn đưa về phía hắn, thản nhiên nói.

Hoàng đế im lặng giây lát, hời hợt nói: "Trẫm đợi xem thái độ của Lâm Quốc ra sao đã, đến lúc đó rồi hẵng nói."

Lộ Ánh Tịch cong môi cười khẩy, nhưng hai dòng lệ vẫn lặng lẽ chảy xuống, lòng đắng chát cùng cơn đau khó nén lại. Hẳn là muốn chờ nàng "mất", sẽ lập Tê Điệp làm Hoàng hậu. Lúc đó nàng đã thành một nhúm đất vàng mà thôi, không gây ra trở ngại nào, tất nhiên không cần phải nói thẳng với nàng vào lúc này.

"Tiểu Phạm đã hồi cung." Hoàng đế cố ý lái sang chuyện khác, "Chân phải của hắn ta không thuận tiện lắm, nên Trẫm đặc biệt cho hắn ta trở về sớm, để tập trung tĩnh dưỡng và điều trị. Sự hy sinh của hắn ta đổi lấy gần nửa số người bị bệnh ở Huy Thành, nhưng một nửa số người bệnh còn lại khi uống thuốc đã chết. Còn lại một số người khác vẫn ngoan cố không chịu dùng thuốc, Trẫm đã hạ lệnh cưỡng bách đổ thuốc vào miệng. Lần bệnh dịch này đã có tổng cộng khoảng mười ba nghìn bách tích đã tử vong. Bây giờ Trẫm đã có biệt hiệu mới, đó là bạo quân."

Lộ Ánh Tịch không lên tiếng, kết quả này nàng đã lường trước được. Nếu hắn không quả quyết ra tay, thì tất yếu thương vong càng nhiều. Về phần tiếng xấu bạo quân của hắn, chính là mục đích mà người giật dây phía sau lần ôn dịch này muốn đạt được. Chắc chắn có rất nhiều người tài với lý tưởng cao cả đang quan sát việc này, và suy xét việc đi nương nhờ vào một quốc gia khác. Một khi tiếng xấu quân vương tàn bạo của Mộ Dung Thần Duệ bị thổi phồng và lan truyền nhanh chóng, tất sẽ dẫn đến việc mất đi nhân tâm của đại bộ phận dân chúng.

"Trẫm đã tra được ai đã cố tình gây ra trận dịch bệnh này." Hoàng đế bỗng nói ra, giọng nói trầm khàn lộ ra chút lạnh lùng âm hiểm.

"Là ai ạ?" Lộ Ánh Tịch không kìm được tò mò hỏi hắn, nàng vốn suy đoán đó là Lâm Quốc. Nhưng dựa vào các dấu hiệu thì xem ra, quan hệ hiện nay giữa Lâm Quốc và Hoàng Triều đang rất tốt.

“Tu La Môn.” Giọng Hoàng đế lạnh lùng đến tận điểm, ánh mắt như lưỡi gươm sắc nhọn có thể cắt xuyên mọi thứ.

“Diêu Lăng?” Lộ Ánh Tịch kinh ngạc. Diêu Lăng hận hắn mà làm đến bước này sao?

“Không phải. Trẫm tin không phải Diêu Lăng.” Giọng nói của Hoàng đế đã trở lại vẻ hờ hững như trước nhưng vẫn còn sót lại chút ý lạnh, “Sự thật là Lăng nhi đã vạch trần chuyện này. Nàng không cố gắng biện minh sự trong sạch của mình mà nàng chỉ nói một câu: ‘Ngay cả khi Diêu Lăng không có tư cách trở thành quốc mẫu của đất nước này, thì vẫn như xưa coi dân như con’.”

“Vẫn như xưa?” Lộ Ánh Tịch nhẹ giọng nhắc lại ba từ này. Có lẽ trong lòng Diêu Lăng đã sớm cho mình là Hoàng hậu, cho nên mới nói câu này.

“Trẫm đã hạ chỉ tiêu diệt Tu La Môn, nhưng khi đến sào huyệt của bọn chúng thì không còn một bóng người. Lăng nhi cũng không tiết lộ nhiều hơn, chỉ nói rằng khi nàng biết thì đã quá muộn.” Hoàng đế cúi đầu thở dài, không buồn nói tiếp.

“Hoàng thượng nếu đã lựa chọn tin tưởng, vậy thì hãy tin tưởng đến cùng, không nên lăn tăn cũng không nên ngờ vực vô căn cứ.” Lộ Ánh Tịch nói như than ngắn thở dài lại như lẩm bẩm một mình, ánh mắt dần ảm đạm. Nàng hiểu nói thì dễ, làm được mới khó.

Hoàng đế im lặng một lúc rất lâu, không rõ có phải đang suy nghĩ đến những lời nàng vừa nói hay không.

“Ánh Tịch, làm một người đơn giản sống cùng Trẫm không được sao?” Hắn nắm vai của nàng, nhẹ nhàng lật nàng quay lại để đối mặt với hắn, nhưng hắn lập tức ngẩn người: “Nàng khóc sao?”

“Không có.” Nàng chối bay chối biến, khóe miệng nhếch lên cố nặn ra một nụ cười gượng.

“Nước mắt còn chưa khô, rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì?” Hoàng đế cau mày thật chặt, tâm tình nặng nề hẳn đi.

Nàng không đáp, chỉ khe khẽ hỏi một câu: “Nếu như bệnh tình của Thần thiếp có thể khỏi hẳn, nếu như Thần thiếp và Hoàng thượng còn có thời gian dài bên nhau, Hoàng thượng sẽ đối xử với Thần thiếp thế nào?”

Hoàng đế đang định mở miệng trả lời, thì nghe thấy lời nàng nói chặn lại: “Mong Hoàng thượng hãy suy nghĩ kỹ rồi hẵng trả lời Thần thiếp. Thần thiếp muốn nghe một đáp áp chân thật thuần túy nhất.”

Hoàng đế bậm môi, lặng im ngẫm nghĩ.

Nàng ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn, bình thản ngắm nhìn hắn. Nàng bây giờ như một chiếc thuyền con trơ trọi lênh đên trên biển khơi, không có phương hướng, không bến bờ tin cậy. Mà hắn sẽ là bến đỗ nàng có thể cập bến sao?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 37: Liễu yếu đào tơ

Trong mắt Hoàng đế hiện lên nét chần chừ. Hắn không muốn dùng lời đường mật để gạt nàng, chỉ khéo léo đánh chệch hướng câu trả lời: “Ở dưới đôi cánh của Trẫm, nàng không nên lo lắng những chuyện không đâu.” Hắn đáp xong thì đưa mắt nhìn nàng chăm chăm, nhưng khi bắt gặp đôi mắt bị bao phủ bởi sương mù dày đặc của nàng, ngực hắn tự dưng đông cứng lại.

“Lời của Hoàng thượng tương đối thẳng thắn.” Lộ Ánh Tịch gật đầu tán đồng, nhưng môi cong lên nụ cười khổ, thản nhiên nói: “Cũng đúng, người người đều như vậy, cũng chẳng có gì đáng trách cả.”

“Rốt cuộc hôm nay nàng làm sao vậy?” Hoàng đế khẽ nhíu mày, đưa tay xoa hai gò má của nàng, nhẹ nhàng lau khô đi vệt nước mắt còn lưu lại bên khóe mắt, “Có phải nàng sợ Trẫm sẽ sủng hạnh người mới không? Những ngày vừa qua, hẳn là nàng phải biết rõ chứ. Trẫm một lòng một dạ ở bên cạnh nàng, làm gì có tư tưởng nào khác.”

“Nắm tay tạm thời và sóng bước cả đời là hai chuyện hoàn toàn không giống nhau.” Lộ Ánh Tịch rủ mi mắt xuống, tự biết dây dưa với vấn đề này cũng không có ý nghĩa. Nếu nàng lựa chọn ở lại, hết thảy mọi mâu thuẫn cùng hiện thực tàn nhẫn lại trở về như trước. Nàng trên danh nghĩa vẫn là công chúa Ô Quốc, vẫn là quân tốt bị đẩy sang sông trên bàn cờ này. Và tệ hơn nữa, không chừng thân phận thật của nàng rất đáng sợ, lại càng khiến nàng thêm khó xử, tiến cũng không được mà lùi cũng không xong. Chẳng thà nàng thuận theo sắp xếp của sư phụ, tránh xa thị phi mà an hưởng cuộc sống thanh nhàn nơi thôn dã.

“Nàng muốn Trẫm làm thế nào nàng mới cảm thấy an tâm đây?” Hoàng đế nâng nhẹ cằm của nàng lên, để hắn nhìn thẳng vào đôi mắt mờ mịt của nàng, “Trẫm đã nói, chỉ cần nàng bằng lòng, Trẫm hứa sẽ mang đến cho nàng một tương lai an bình không sầu muộn.”

Nàng gỡ tay hắn ra, quay mặt sang một bên. Nàng suy nghĩ một lát, mới ngẩng đầu lên với ý cười dịu dàng trên môi: “Cảm ơn Hoàng thượng.” Nàng

không nên gửi gắm hy vọng lên người khác, mà nên nắm chặt số phận trong tay. Đợi nàng hoàn toàn điều tra rõ thân phận của chính mình, sẽ quay trở lại đánh giá quan hệ giữa nàng và hắn.

"Đồ ngốc." Hoàng đế cốc nhẹ lên đầu nàng một cái, gương mặt thả lỏng, khóe môi cong lên một nụ cười ấm áp: "Đừng nên lo lắng vớ vẩn."

"Vâng." Nàng gật đầu, ngẩng đầu nhìn thẳng hắn. Trong mắt hắn tràn ngập nét yêu thương và đau lòng, nhưng lòng nàng bỗng dưng sáng tỏ như trăng rằm. Tình cảm được xây dựng trên dối lừa giống như ảo ảnh, vừa huyền ảo vừa không có thật. Nếu như cuối cùng nàng quyết định ở lại, thì nàng sẽ thành thật đối mặt với tất cả mọi thứ.

Hoàng đế ngắm nhìn nàng, khẽ cúi đầu in nụ hôn nhẹ nhàng xuống tóc mai trước trán của nàng.

Nàng cười nhìn trả hắn, đôi mắt đã lấy lại ánh sáng mát lạnh xưa nay.

***

Khí trời dần đến cuối thu, lá phong đỏ rựa như lửa, hương trà đạt đến mùi vị ngon nhất.

Mấy ngày gần đây, trong cung xảy ra vài chuyện đặc biệt. Chuyện đầu tiên là Tê Điệp được nhận lại tổ tông, với thân phận quận chúa Lâm Quốc một bước nhảy lên thành Đoàn Đức phi. Chuyện thứ hai là Đoàn Đình Thiên được mời ở lại Hoàng Triều, cùng với Nam Cung Uyên nghiên cứu cách chữa trị cái chân bị tật của Phạm Thống tại Thái y viện. Chuyện thứ ba đó chính là Hạ Quý phi chính thức bị đày đến lãnh cung, và Đoàn Tê Điệp dọn vào sống ở Bạch Lộ cung của nàng ta.

Nhưng mà Lộ Ánh Tịch lại không quan tâm đến những việc đó, nàng chỉ tích cực điều tra thân thế của mình. Mỗi khi thừa dịp Hoàng đế thượng triều, nàng lại cẩn thận từng li từng tí bí mật về Phượng Tê cung. Mười ngày sau, cuối cùng Hi vệ đã mang về tin tức chính xác.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng trải dài trên mặt đất, bầu trời lác đác vài ngôi sao. Cơn gió thoảng qua làm đám lá khô xào xạc. Nàng lặng lẽ đến Thái y viện.

Tại một góc phòng tĩnh lặng, nàng đứng đối mặt với Nam Cung Uyên. Hai người chỉ nhìn nhau mà không nói.

Qua một lúc, Nam Cung Uyên thở dài gần như không nghe thấy, đành lên tiếng trước: "Ánh Tịch, có phải ngươi đã tra được điều gì không?" Kể từ khi Đoàn Đình Thiên xuất hiện, y biết chuyện không thể che giấu được nữa.

"Dạ." Giọng Lộ Ánh Tịch trầm thấp, ánh mắt tăm tối, chậm rãi nói: "Sư phụ, hắn là người đã rất cực khổ khi phải giấu Ánh Tịch."

Đôi mắt đen của Nam Cung Uyên hiện lên vẻ áy náy, giọng nói dịu dàng dễ nghe vang lên: "Mười tám năm trước, sư tôn lén nhìn thiên cơ, Đế tinh[1] ở phương Nam ngày càng sáng rỡ, còn ẩn chứa sát khí. Song song đó, phương Bắc cũng có một ngôi sao kỵ tinh le lói mọc lên, chính là ngôi sao tương sinh tương khắc với Đế tinh kia."

[1] Đế tinh (sao vua): còn gọi là sao Tử Vi, là một trong 14 chính tinh, còn là sao chính trong khoa tử vi, và được xếp đầu tiên trong lá số tử vi, người mạng mệnh sao Tử Vi thường có tướng Đế vương.

"Vậy ngôi sao kia có phải rơi về phía của Ô Quốc, thì mới có công hiệu?" Lộ Ánh Tịch tiếp lời, không khỏi cười khổ. Nếu không phải do Đoàn Đình Thiên cố tình gieo một ít tin tức ra ngoài, e rằng cái bí mật năm đó sẽ không dễ dàng bị khui ra như vậy.

"Tiên đoán của sư tôn dần dần ứng nghiệm." Nam Cung Uyên ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm mênh mông, tiếng nói nhỏ như hòa cùng cơn gió: "Trước khi ngươi xuất giá, ta cũng đã âm thầm bói một quẻ. Số trời đã định, ta chỉ biết tuân theo."

"Bây giờ Ánh Tịch có thể ra đi sao? Không cần khắc chế Đế tinh nữa ư?" Lộ Ánh Tịch cũng bắt chước y ngẩng đầu nhìn xa xăm, ánh mắt như cuốn vào vòm trời thăm thẳm tối đen, lòng bùi ngùi khôn kể. Vận mệnh của nàng lại bị buộc chặt vào vài câu tiên đoán vô căn cứ. Thật đáng buồn cười xiết bao.

"Ba năm sau khi ngươi được sinh ra, lại có một ngôi sao kỵ tinh mọc lên. Nếu như không có ngôi sao đó, ta cũng không dám liều lĩnh đưa ngươi ra khỏi ván cờ của số phận này." Nam Cung Uyên từ từ thu lại tầm mắt, đưa mắt nhìn nàng, ngữ điệu vô cùng nhỏ nhẹ, "Ánh Tịch, Ô Quốc không phải là nhà của ngươi, ngươi cũng không có cách nào trở lại Lâm Quốc. Ngươi chỉ có hai lựa chọn, một là ở lại Hoàng Triều hoặc là hoàn toàn biến mất khỏi thời buổi loạn lạc này."

"Đúng vậy, không có nhà để về."

Nét buồn thương lấp ló trong mắt Lộ Ánh Tịch, nhưng rất nhanh lại tan biến. Sau đó nàng bình tĩnh nhìn y, nhẹ giọng hỏi: "Đến lúc đó phải chăng sư phụ cũng sẽ lựa chọn xa lánh thế tục?"

Ánh mắt Nam Cung Uyên khẽ gợn sóng, giọng vẫn trầm buồn: "Ta đã tìm thấy một thung lũng hoang vắng nơi thâm sơn cùng cốc, như nơi ở của tiên nhân. Đến khi ấy ngươi có thể đến ở chỗ đó. Khoảng một năm rưỡi sau, ta sẽ đến đó với ngươi."

"Sau một năm rưỡi?" Lộ Ánh Tịch cười nhạt, "Sư phụ, người lại lừa Ánh Tịch nữa rồi. Với thời thế loạn lạc như vầy, ít ra cũng phải mất ba năm nữa mới có thể bình yên trở lại. Lần này, sư phụ mang đệ tử Huyền môn đến đây giúp Hoàng Triều, nhất định đã nhận lời một vài điều kiện với Lâm Quốc. Chừng nào mà hạt bụi cuối cùng còn chưa rơi xuống, e là sư phụ không thể thoát thân ra được."

"Ánh Tịch, ngươi không giống ta. Trước mắt là thời cơ tốt nhất để thoát thân triệt để mà ngươi có được." Nam Cung Uyên ngắm nhìn nàng thật chăm chú. Những lời y nói không hề chứa chút tư lợi riêng nào. Y chỉ có một hy vọng duy nhất đó là nàng có thể thoát khỏi số phận nặng nề như gông cùm này.

"Chỉ còn một tháng nữa là đến sinh nhật của Ánh Tịch rồi, có lẽ con sẽ suy nghĩ thêm." Gương mặt Lộ Ánh Tịch bình lặng dịu dàng, nàng muốn chuyển sang chuyện khác liền hỏi y: "Sư phụ, khi người giúp đỡ tháo gỡ khó khăn ở Huy Thành, Mộ Dung Thần Duệ có đáp ứng với người một chuyện không ạ?"

"Có." Nam Cung Uyên khẽ nhếch môi cười nhạt, ung dung đáp: "Hắn định ban cho ta một vùng đất phong, nhưng ta nào có thể đầu quân dưới trướng của hắn? Cho nên ta đã đòi hắn một yêu cầu khác."

"Yêu cầu gì ạ?" Lộ Ánh Tịch hiếu kỳ hỏi.

"Đương nhiên là muốn hắn đối đãi với ngươi thật tốt." Nam Cung Uyên vui đùa trả lời, đôi mắt sâu hút đen lại ẩn chứa dòng sông ấm nồng. Y muốn Mộ Dung Thần Duệ đồng ý bất kể tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, hắn đều phải lấy tính mạng của Ánh Tịch làm trọng. Y tin rằng Mộ Dung Thần Duệ nói lời sẽ giữ lấy lời, bởi vì cái này là ước hẹn ngầm giữa những người đàn ông với nhau.

"Cám ơn sư phụ." Lộ Ánh Tịch không hỏi đến cùng, chỉ mỉm cười với y, "Sư phụ nghỉ ngơi sớm đi ạ. Ánh Tịch phải đi rồi."

Nam Cung Uyên gật đầu, thầm lặng nhìn nàng nhảy vọt lên tường thành mà đi, bóng hình lả lướt nhanh chóng biến mất trong màn đêm đen đặc. Đường nhìn của y vẫn bất động một lúc lâu, lòng âm u như bóng đêm hun hút. Tình cảm của y đối với nàng, chỉ có thể giấu kín đáo, không thể vì ích kỷ của bản thân mà làm ảnh hưởng đến quyết định đi hay ở tại thời khắc quan trọng này của nàng.

***

Lộ Ánh Tịch khó khăn lắm mới ra khỏi Thái y viện, còn đang cố gắng lướt nhẹ trên mái ngói cung điện thì chợt nghe thấy âm thanh dị thường vang lên ở sau lưng.

Nàng quay phắt đầu lại, lập tức ngẩn người.

Dưới ánh trăng vằng vặc, một thân người mặc bộ quần áo xanh lam như bầu trời tươi sáng đang bay phần phật trong gió. Bên trên là gương mặt anh tuấn, ung dung tự tại cùng nụ cười luôn tươi rói trên môi. Người nọ đang đứng cách nàng chỉ trong gang tấc.

"Khanh vốn là giai nhân, sao lại đi làm kẻ trộm?" Tiếng cười ôn tồn phá vỡ màn đêm tĩnh lặng, không chút nào sợ sẽ kéo các thị vệ tuần tra đến đây.

"Đoàn Vương gia có gì chỉ giáo?" Lộ Ánh Tịch định thần, nhỏ giọng hỏi.

"Lộ muội muội, gần đây ta mới nhớ tới, thật ra ta đã gặp muội vài năm trước." Đoàn Đình Thiên hiên ngang lướt nhanh qua các phòng bên dưới, bỗng dưng dừng lại, nín thở lắng nghe.

Lộ Ánh Tịch liếc mắt dò xét hắn ta, trong lòng biết rõ nội lực của hắn ta phi phàm, có thể nghe thấy tiếng động từ xa. Vì vậy vừa rồi hắn ta mới có thể trắng trợn không kiêng dè gì cả như vậy.

Yên lặng giây lát, Đoàn Đình Thiên mới tiếp tục nói tiếp: "Khoảng chừng năm năm trước, ta đến Ô Quốc tìm Nam Cung huynh, bên cạnh y có dẫn theo một tiểu cô nương khoảng mười hai mười ba tuổi. Cô bé kia có đôi má phúng phính, da trắng như ngọc trai, thanh tú động lòng người. Ta kìm lòng không đậu vươn tay nhéo má cô bé một cái, ai ngờ đâu cô bé kia hung hăng đánh tay của ta ra, khiến mu bàn tay của ta sưng đỏ hơn nửa ngày. Cô bé kia còn nhỏ tuổi mà nội lực đã đáng sợ như vậy. Ta liền muốn khua tay múa chân với cô nhóc. Nhưng mà ta là người rất tốt bụng, nghĩ cô bé tuổi còn nhỏ nên chỉ xuất ra ba phần công lực thôi. Ai dè, cô nhóc không nể tình chút nào, đạp ta rớt thẳng xuống hồ."

Lộ Ánh Tịch suy nghĩ một lúc, dần dần nhớ lại chuyện cũ, không thể nhịn được mà bật cười to. Trong trí nhớ của nàng, quả thực có một người như thế. Da mặt người này dày cực kỳ, nàng đã hất tay hắn ta ra, thế mà hắn lại năm lần bảy lượt cố gắng bẹo má nàng một lần nữa. Hắn ta không chịu bỏ cuộc, lại tiếp tục quấy rầy, đu bám theo nàng, lại còn tỷ thí võ công. Đương nhiên nàng đã dốc toàn lực, ra tay không nể nang, nhường nhịn chút nào. Kết quả là hắn bị nàng đá bay xuống hồ nước lạnh lẽo ngày đông.

"Nhớ ra rồi?" Đoàn Đình Thiên hắng giọng hai cái, bày bộ dạng trợn trừng hai mắt với nàng: "Cái hồ kia gần như đóng băng, rét lạnh đến thấu xương. Suýt chút nữa ta đã đi đời nhà ma như thế đấy."

"Ai bảo làm bậy…" Lộ Ánh Tịch kéo dài âm, cười nhạo hắn ta.

"Thôi, quên đi. Đại nhân ta không chấp nhất kẻ tiểu nhân." Đoàn Đình Thiên liếc mắt nhìn nàng, khóe môi hiện lên nụ cười tà khí, lại nói: "Lúc đó không nghĩ đến, Lộ muội muội lớn lên lại xinh đẹp hoạt bát thế này. Cho dù Cửu Thiên Huyền Nữ[2] hạ phàm, cũng không bì kịp với một phần của Lộ muội muội."

[2] Cửu Thiên Huyền Nữ: còn gọi là Cửu Thiên nương nương, là một nữ thần trong thần thoại Trung Quốc cổ xưa, là nữ thần duy nhất trong trời đất. Có truyền thuyết cho rằng Cửu Thiên Huyền Nữ không những giúp Hiên Viên Hoàng đế đánh giặc, mà còn giúp nhiều việc khác.

Lộ Ánh Tịch bất đắc dĩ lắc đầu, không còn gì để nói đối với những lời tán dương khoa trương của hắn ta.

“Giai nhân tuyệt sắc như Lộ muội muội đây mà bị vây hãm trong bốn bức tường cung cấm âm u này, thật đáng tiếc.” Đôi mắt anh đào lấp lánh ánh cười của Đoàn Đình Thiên không e dè, nhìn nàng chằm chặp, câu chữ thâm sâu khó dò: “Muội ở đây sẽ chỉ cảm thấy uất ức đau khổ, chi bằng hãy thả lỏng lòng mình, đi tìm nơi chốn thật sự thuộc về bản thân.”

Lộ Ánh Tịch nhìn trả hắn ta, nghi hoặc hỏi: “Đoàn Vương gia cho là Tê Điệp có thể thay thế được ta?”

Đoàn Đình Thiên nhún vai, vẫn không trả lời. Sau đó hắn đưa mắt nhìn xuống dưới, thấp giọng nói: “Tuần tra đang đến đây. Đi thôi.”

Vừa nói xong, thân hình hắn ta đã xẹt qua mặt nàng, mau lẹ như ma quỷ, mới chớp mắt đã không thấy bóng dáng rồi.

Lộ Ánh Tịch chưa kịp hỏi, nhưng buộc lòng phải im lặng đi khỏi.

***

Lúc về tới Thần cung, Hoàng đế đã từ Ngự thư phòng trở lại tẩm cung, đang dựa người trên giường, chợp mắt nghỉ ngơi.

Nàng nhón chân bước vào, không muốn làm phiền hắn, nhưng thình lình nghe thấy giọng nói nhàn nhạt vang lên: “Vừa đi đâu về?”

“Dạ, đi tản bộ.” Lộ Ánh Tịch thầm điều tức hơi thở đang hơi hơi gấp rút. Gần đây sức khỏe của nàng ngày càng yếu, mỗi lần dùng khinh công hay đi nhanh là sẽ cảm thấy tim đập không còn theo quy luật.

Hoàng đế lo lắng mở mắt, liếc xéo nàng một cái, “Biết rõ thân thể chính mình suy nhược, còn muốn ra ngoài hóng gió?”

Giọng điệu của hắn có chút quái dị. Lộ Ánh Tịch lòng cảm nhận điểm khác thường. Nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn như cũ trả lời: “Một mình Thần thiếp ở tẩm cung nên hơi bực bội bứt rứt, liền đi dạo chung quanh một chút. Thần thiếp đã mặc đầy đủ quần áo, sẽ không bị cảm lạnh đâu. Cảm ơn Hoàng thượng đã quan tâm.”

Hoàng đế ơ hờ “ừ” một tiếng, sau đó ngậm miệng không nói.

Lộ Ánh Tịch quan sát kỹ sắc mặt của hắn, dần dần bừng tỉnh, cong môi cười nói: “Chẳng nhẽ Hoàng thượng đang lo lắng? Đã vậy sao lại giữ sư phụ trong cung?”

Hoàng đế ồ lên, đứng bậy dậy, chắp tay sau lưng đi đến bên song cửa sổ. Hắn đưa lưng về phía nàng, lạnh lùng nói: “Lẽ nào nàng không phải vừa đến Thái y viện sao? Nếu không phải đã sử dụng khinh công thì sao nàng lại đỏ mặt thở hổn hển? Chính nàng hoàn toàn không trân trọng thân thể của mình, chỉ có một mình Trẫm một mực lo lắng mà thôi.”

Lộ Ánh Tịch ngắm nhìn sống lưng căng cứng của hắn, gượng cười: “Đúng là Thần thiếp đã đến Thái y viện, nhưng chỉ vì muốn hỏi rõ ràng thân phận của Thần thiếp.” Nàng thẳng thắn nói, lời lẽ cũng không khuất tất. Sau khi ra khỏi mật đạo, nàng liền dứt khoát đến tìm sư phụ để hỏi cho ra nhẽ, nên mới nhân bóng đêm mà lẻn vào Thái y viện.

“Nàng muốn tìm Nam Cung Uyên thì có thể quang minh chính đại đến Thái y viện vào ban ngày, Trẫm chưa từng hạ lệnh cấm nàng và y gặp nhau.” Khẩu khí của Hoàng đế không có mấy biến chuyển, vẫn đưa lưng về phía nàng.

“Quả thật Thần thiếp chỉ đến để hỏi thân thế, Hoàng thượng không tin sao?” Nàng không muốn giải thích nhiều, chỉ đứng yên phía sau hắn. Nếu như trước đây, nghi ngờ của hắn là lẽ đương nhiên, nhưng giờ đây hai người họ đã thân mật như vậy, hắn không có một xíu tín nhiệm nào với nàng sao? Nếu đã không có, nàng hà tất phải bận tâm.

Hai người nhất thời đều im lặng, bầu không khí trở nên lắng đọng.

Một lúc lâu sau, ánh mắt Lộ Ánh Tịch đã ảm đạm đi nhiều, trong lòng cảm thấy thất vọng không thể dùng ngôn từ nào diễn đạt được.

Nàng buông mi mắt xuống, đang muốn xoay người, chợt nghe âm thanh trầm thấp thốt ra: “Trẫm tin.”

Nàng bất ngờ ngẩng đầu lên, lập tức rơi vào đôi mắt ôn nhu thâm thúy.

“Trẫm tin nàng. Nhưng lần sau nàng phải quan tâm đến sức khỏe của mình.” Hoàng đế cũng không muốn nói những lời dư thừa, chỉ căn dặn đôi lời. Mặc dù hắn để bụng chuyện nàng lén lút đến Thái y viện vào đêm hôm. Nhưng thời gian cũng không lâu lắm, cuối cùng hắn không nỡ trách móc nàng nhiều.

“Vâng.” Nàng gật đầu cái rụp, không kiềm được mỉm cười thật tươi, hiện ra hai lúm đồng tiền xinh xinh.

Hoàng đế nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, dịu ngọt nói: “Trẫm đã nói rồi, bất kể thân thế của nàng ra sao, Trẫm cũng không để ý. Nhưng tính cách của nàng cứ thích đào bới, tìm hiểu đến tận gốc. Có đôi khi chân tướng cũng không làm người ta hạnh phúc.”

Nàng dựa hẳn người vào lòng hắn, thỏ thẻ trả lời, “Chân tướng có tàn khốc, Thần thiếp cũng phải biết. Mười tám năm qua, cuộc sống của Thần thiếp bị kẻ khác thao túng. Khoảng thời gian cuối cùng này, Thần thiếp sẽ vì chính mình mà sống thật tốt.”

Lời này lọt vào tai Hoàng đế lại khiến lòng đau đớn khôn cùng. Cuộc sống của nàng ngắn ngủi như vậy, ngay cả cơ hội muốn sống vì bản thân cũng không có.

"Hoàng thượng." Nàng ngẩng mặt lên nhìn hắn chăm chăm, nhẹ giọng cùng bình tĩnh nói: "Thần thiếp không phải là công chúa Ô Quốc, mà là người Lâm Quốc. Mẫu phi của Thần thiếp vì dâm loạn mà bị xử tử, còn phụ thân của Thần thiếp thì không biết là ai." Nếu không phải vì cái thiên mệnh kia, có lẽ nàng đã phải xuống hoàng tuyền cùng mẫu phi. Nàng là nỗi nhục nhã của hoàng thất Lâm Quốc, nhưng lại thành quân cờ mà bọn họ cần phải lợi dụng.

"Chuyện của thế hệ trước đã là quá khứ." Vòng tay của Hoàng đế siết lại, ôm chặt nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên vầng trán bóng mịn của nàng, "Nàng chỉ cần nhớ rằng, nàng là Hoàng hậu của Trẫm, là thê tử kết tóc se duyên cùng Trẫm."

Nàng bình thản cười chúm chím, chóp mũi cay cay. Nếu thời gian dừng lại vào giây phút này thì đúng là đẹp nhất đúng không? Nàng sẽ khắc sâu lời tuyên bố thâm tình này của hắn, không hỏi đến tương lai, không so đo việc hắn đã có ý đồ nâng đỡ Tê Điệp bước lên ngôi Hoàng hậu.

Nàng khẽ cười tựa vào lòng hắn, từ từ khép mắt để che đi ánh mắt thông suốt mà lạnh lẽo.

Hắn không bắt bẻ suy nghĩ của nàng, nâng cằm nàng lên, từ từ cúi đầu xuống hôn lên bờ môi căng mọng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 38: Mùa đông đến

Sau khi Tê Điệp dọn đi, Phượng Tê cung càng thêm trống trải, vắng vẻ. Ngay cả Tình Thấm cũng sớm bị đuổi đến Hoán Y Uyển.

Lộ Ánh Tịch vẫn ở tại Thần cung. Khi sắp đến sinh nhật của nàng, nàng đã yêu cầu với Hoàng đế cho nàng được quay lại Phượng Tê cung.

"Sao phải về đó? Tẩm cung của Trẫm không thoải mái ư?" Hoàng đế nhướng mày, không bằng lòng.

"Thần thiếp không muốn phút cuối lại làm dơ bẩn tẩm cung của Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch cười nhạt, chầm chậm đến bên cửa sổ. Thời tiết đang lạnh dần, cây ngô đồng bên ngoài cửa sổ đã rụng hết lá, nhìn thân cây trơ trụi càng tăng thêm cảm giác thê lương sầu thảm. Gần đây sức khỏe của nàng ngày càng suy nhược, bệnh tim cũng tái phát thường xuyên hơn. Nếu nàng không tự cởi bỏ phong bế huyệt mạch, chỉ sợ nàng không trụ được lâu nữa.

"Ánh Tịch!" Hoàng đế quát to một tiếng, khuôn mặt phát giận mà tái mét, đau đớn lại trào dâng trong lòng. Nhìn sắc mặt nàng ngày qua ngày càng thêm nhợt nhạt, tâm tình của hắn cũng theo đó mà ngày qua ngày thêm nặng nề. Hắn hận Thái y vô dụng, hận Hoàng Triều rộng lớn của hắn lại không có một người nào có thể chữa hết bệnh cho Hoàng hậu của hắn!

"Hoàng thượng đáp ứng mong muốn của Thần thiếp đi." Lộ Ánh Tịch quay đầu nhìn hắn, giọng điệu bình thản buông xuôi: "Thần thiếp vẫn còn nhớ rất rõ. Lúc Thần thiếp mới được gả đến Hoàng Triều, Thần thiếp vô cùng ghét tòa cung điện này. Bởi vì ở tại chỗ này, Hoàng thượng đã ra oai, đánh đòn phủ đầu với Thần thiếp." Nàng cười cười, nói tiếp: "Thực ra chuyện đó cách đây cũng không lâu lắm, nhưng bây giờ nhớ lại thấy như đã trải qua cả nửa đời người. Thần thiếp từng muốn phân tranh cao thấp với Hoàng thượng, nhưng thân là nữ tử không thể chen vào chuyện triều chính, cũng không thể lĩnh quân chinh chiến mở rộng bờ cõi. Nữ tử muốn phân tranh với nam tử, nói thì dễ làm mới khó. Bây giờ lại mất đi lý do tranh đấu. Đã như vậy, việc gì phải làm bẩn tẩm cung của Hoàng thượng, tốn công làm người đến sau lòng mang khúc mắc."

Hoàng đế không nói gì chỉ nhìn nàng, lòng hắn hiển nhiên thấy không đành lòng, khẽ gật đầu đồng ý.

Lộ Ánh Tịch đối mặt với hắn, nụ cười vẫn trên môi, ánh mắt cũng vô cùng bình thản. Ngày hôm trước Ô Quốc đã tìm đến nàng, là thư do đích thân Phụ hoàng ngự bút. Người muốn nàng giao quyền cầm quân Tây Quan của Hoàng Triều ra. Mặt khác cũng đồng ý với nàng, đợi đến khi tiêu diệt được Long Triêu và Hoàng Triều, người sẽ truyền ngôi vị Hoàng đế Ô Quốc cho nàng. Nàng không cho rằng ông đã bao giờ thật lòng thật dạ xem nàng như con gái, nhưng nàng sẽ không quên ân dưỡng dục mười tám năm qua. Thế nhưng nàng sẽ không giao binh phù, bởi vì nàng cũng không muốn bán đứng Mộ Dung Thần Duệ. Đó là lí do nàng quyết định rời khỏi mà không giúp đỡ cũng không hãm hại ai.

"Đợi sau khi Thần thiếp 'mất đi', Hoàng thượng có thể lập Hoàng hậu mới, nhưng mong Hoàng thượng cũng đối xử tử tế với các phi tần khác." Nàng đưa mắt nhìn hắn, lời nói cứ như là di ngôn cuối cùng: "Hạ Như Sương tội không thể tha thứ, nhưng nàng ta cũng đã bị tống vào lãnh cung. Hoàng thượng cũng tạm tha cho nàng ta một mạng đi, huống hồ tổ tiên Hạ thị cũng đã trung thành với Hoàng Triều, vì quốc gia mà tranh giành thiên hạ. Tính tình Hàn Thục phi ương bướng, nhưng bản tính không xấu, lúc rảnh Hoàng thượng hãy đến thăm nàng ta nhiều hơn. Còn Diêu Lăng, Thần thiếp đã sai tỳ nữ Tình Thấm vào Hoán Y Uyển, âm thầm cho thuốc vào thức ăn của Diêu Lăng, để làm vết sẹo trên mặt nàng ta mờ dần. Thần thiếp sẽ kê đơn thuốc thêm, Hoàng thượng nhớ nhắc Diêu Lăng tiếp tục uống thuốc."

Hoàng đế xúc động sâu sắc, tiến lên cầm bàn tay lạnh lẽo của nàng, nhỏ giọng nói: "Ánh Tịch, nàng không trách Trẫm chứ?" Ban đầu hắn do dự có nên nói thẳng cho nàng biết hay không, sợ làm nàng tổn thương, không ngờ nàng lại thẳng thắn và công bằng như thế.

"Người chết như ngọn đèn đã tắt, sao có thể oán trách đây?" Lộ Ánh Tịch mỉm cười nhìn hắn, vẻ mặt bình ổn. Nàng phải đi, sao có thể yêu cầu hắn phải làm những gì?

"Không được nói gở!" Hoàng đế kéo nàng lại, ôm chặt vào lòng: "Nếu như nàng không muốn Trẫm lại lập Hoàng hậu, thì hãy sống thật tốt cho Trẫm."

Nàng dịu hiền tựa cằm lên vai hắn, mỉm cười nói: "Nếu Thần thiếp vẫn sống, lại muốn đối nghịch với Hoàng thượng, chi bằng kết thúc tại thời khắc tốt đẹp này."

Bàn tay Hoàng đế đang vòng eo thon của nàng bỗng siết chặt lại, "Trẫm thà rằng nàng đối đầu với Trẫm, cho dù gặp nàng trên sa trường, còn tốt hơn là âm dương… cách biệt."

Lộ Ánh Tịch không khỏi cười tươi hơn, trả lời hắn: "Lẽ nào Hoàng thượng muốn tự tay giết chết Thần thiếp trên sa trường sao?" Nếu hắn biết nàng vẫn lừa hắn lâu nay, chắc chắn hắn hận không thể một phát đánh chết nàng. Nếu nàng thật sự đối nghịch với hắn, đương nhiên sẽ muốn lợi dụng binh quyền Tây Quan, thế thì hắn sẽ không ngầm muốn giết nàng một lần nữa sao?

"Trẫm phải làm sao mới có thể giữ nàng lại?" Hoàng đế ôm chặt nàng, hai tay đặc biệt dùng sức, gương mặt không giấu nổi nét đau thương. Mỗi ngày hắn đều cố thuyết phục bản thân, nàng sẽ rời đi là sự thật, hắn không cần phải vì chuyện không cách nào xoay chuyển mà đau lòng. Thế nhưng cuối cùng lý trí không thể thắng cảm nhận chân thật của trái tim. Hắn rất đau, mỗi một lần nghĩ đến trái tim hắn đều đau như bị dao cắt.

Lộ Ánh Tịch không nói, để mặc hắn siết chặt vòng tay. Qua một lúc, nàng nhẹ nhàng đẩy hắn ra, ngẩng đầu nhìn hắn với đôi má lúm đồng tiền: "Mấy ngày nữa là sinh nhật của Thần thiếp, Hoàng thượng định tặng gì làm quà sinh nhật cho Thần thiếp?"

Hàng lông mày cau chặt của Hoàng đế hơi thả lỏng, thu lại nét đau thương trong mắt, vui cười nói: "Nàng muốn cái gì, Trẫm sẽ tặng nàng cái đó."

"Có thật không ạ?" Lộ Ánh Tịch nghiêng đầu dò xét hắn, bỗng dưng nổi hứng trêu đùa: "Nếu Thần thiếp muốn ngồi trên long ỷ của Hoàng thượng thì sao?"

Hoàng đế ngẩn người, thấy bộ dạng tươi cười xán lạn của nàng, định thần nói: "Nàng có hứng thú với long ỷ lạnh như băng kia? Trẫm ngồi đó bảy năm, chỉ cảm thấy cả người lạnh theo, rét lạnh không chịu thấu."

"Nhưng nó cũng là chỗ cao quý nhất. Chiếc ghế ngồi trên đài cao kia, chỉ cần ngồi trên đó là có thể ngạo nghễ nhìn các hạ thần, trông về biên cương vạn dặm." Lộ Ánh Tịch thôi cười, thấp giọng nói: "Để vĩnh viễn ngồi trên đó, mỗi một vị Đế vương đều hao tổn tâm tư, dùng mọi thủ đoạn."

Hoàng đế không lên tiếng, ánh mắt u tối nhưng không phủ nhận điều đó. Hắn có dã tâm rất lớn, không chỉ muốn củng cố ngôi vị Hoàng đế, lại càng muốn mở rộng lãnh thổ. Đó là cảm giác thành tựu mà nữ nhân không cách nào hiểu nổi.

Lộ Ánh Tịch nhìn chằm chằm hắn giây lát, lại tươi cười nói: "Vừa rồi Thần thiếp chỉ nói đùa thôi. Hoàng thượng tặng Thần thiếp món ăn hàng ngày được không? Nhưng mà Hoàng thượng phải tự tay nấu ăn cơ."

"Cái gì?" Hoàng đế ngạc nhiên, "Trẫm không rành mấy việc nấu nướng."

"Không rành có thể học mà." Lộ Ánh Tịch cười nhìn hắn, rắp tâm hoạnh họe hắn, "Hoàng thượng vừa mới nói, Thần thiếp muốn cái gì thì Hoàng thượng sẽ cho cái đó mà. Vua không nói chơi, chẳng lẽ Hoàng thượng muốn nuốt lời?"

"Học? Nàng muốn Trẫm đến Ngự thiện phòng[1] học nấu ăn?" Sắc mặt Hoàng đế nhất thời tối sầm đi, phát cáu nói: "Chỉ sợ Trẫm sẽ bị bách tính thiên hạ chê cười."

[1] Ngự thiện phòng: là phòng bếp lớn nhất hoàng cung, dùng để nấu nướng cho riêng Hoàng đế. Các đầu bếp làm việc trong cung gọi là ngự trù.

"Nếu Hoàng thượng có lòng học, đại khái có thể lén học, chỉ cần Hoàng thượng ban một đạo thánh chỉ, thì mấy vị ngự trù đó nào dám hó hé ra ngoài?" Thấy mặt hắn đã đen thui, khó coi, Lộ Ánh Tịch càng thêm vui vẻ, cười rạng rỡ.

Hoàng đế cắn răng, bộ dạng lẫm liệt như tráng sĩ ra đi đầu không ngoảnh lại, gật đầu nói: "Được thôi! Trẫm nhận lời với nàng, nhưng mà Trẫm chỉ học một món thôi đó, không cho phép nàng cò kè mặc cả nữa."

Lộ Ánh Tịch cười khanh khách, cúi người thi lễ: "Thần thiếp tại ơn trước long ân của Hoàng thượng."

Hoàng đế hậm hực, lòng không cam chịu, không muốn, nhưng nhanh đỡ nàng đứng thẳng: "Đã được lợi lại còn khoe mẽ."

Lộ Ánh Tịch chỉ cười không đáp. Xem như để đôi bên đều lưu lại hồi ức tốt đẹp nhất đi. Kinh hồng vũ nàng còn thiếu hắn, e rằng kiếp này không có cơ hội hoàn thành rồi.

Chương 39: Ngày sinh nhật

Khí hậu đầu đông không xem là quá lạnh, nhưng Lộ Ánh Tịch đã mặc áo lông chồn trắng. Mấy ngày này bệnh của nàng lại tái phát, mặt trắng bợt không còn chút máu như sắp biến thành lớp da trong suốt. Trong lòng nàng tự biết thời gian đã đến.

Nàng dựa người vào song cửa sổ, ánh mắt phiêu dạt đến các cung điện gác mái ở xa xa. Nàng vô ý thức thở dài một hơi. Thế là cũng đến sinh nhật của nàng, sư phụ cũng đã tìm được cà độc dược, hy vọng là sẽ không có chuyện xấu xảy ra nữa.

Trên bầu trời, những cánh hoa nhỏ trắng muốt rơi lả tả, tập trung nhìn kỹ mới phát hiện đó là hoa tuyết trong suốt. Những bông tuyết trắng xóa của một góc trời khoan thai lượn lờ, bám trên những cành cây khẳng khiu, mềm nhẹ đậu xuống mặt thềm. Không lâu sau, những bông tuyết sau đè lên những

bông tuyết trước, mặt đất đã được bao phủ bởi một lớp mỏng tuyết trắng như ngọc.

Lộ Ánh Tịch vươn tay đón một bông tuyết. Hoa tuyết không tan chỉ lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay của nàng.

"Ánh Tịch." Tiếng nói trầm thấp vang lên sau lưng, một cánh tay duỗi thẳng vượt qua đầu nàng, không nói không rằng đóng cửa sổ lại.

"Hoàng thượng hạ triều rồi ạ?" Nàng xoay người lại, mỉm cười nhìn hắn. Bàn tay nàng dần hạ xuống, nắm chặt bông tuyết trong lòng bàn tay.

"Ừ." Hoàng đế thuận miệng trả lời, chỉnh lại vạt áo choàng cho nàng, cau mày không vui nói: "Tuyết đang rơi, nàng lại đứng trước cửa sổ, bị trúng gió thì sao hả?"

"Trận tuyết đầu mùa năm nay, sao lại không ngắm nghía được chứ?" Lộ Ánh Tịch cười đáp. Nàng dừng lại một chút, mới nghiêng đầu nhìn hắn, gương mặt láu lỉnh, "Hoàng thượng không quên mất hôm nay là ngày gì chứ? Chẳng hay Hoàng thượng có học được món ăn nào không đây?"

Hoàng đế không nói, khuôn mặt cau có mà có thêm vài nếp nhăn. Hắn nắm hai tay của nàng, bao bọc trong lòng bàn tay của hắn, dịu dàng ma sát.

Lộ Ánh Tịch ngoan ngoãn để mặc hành động của hắn, cụp mi mắt xuống nhất thời im lặng. Tay nàng lạnh đến mức bông tuyết cũng không tan được, đông cứng không còn chút cảm giác nào như bị tê liệt hoàn toàn. Cái này không phải vì khí hậu ngày hôm nay, mà do hàn khí trong cơ thể của nàng.

"Trẫm thật hối hận." Hoàng đế đột nhiên cảm khái một câu, rồi im lặng nhìn nàng.

"Hoàng thượng hối hận chuyện gì?" Lộ Ánh Tịch ngờ vực hỏi.

"Trẫm không nên để nàng thay Trẫm chịu hàn độc." Ánh mắt Hoàng đế u trầm ẩn chứa nỗi đau âm ỉ.

Lộ Ánh Tịch cười khổ, nhưng không phát biểu. Khi đó nàng và hắn đều có suy tính riêng, nàng muốn lấy được vài phần tín nhiệm của hắn để lưu lại cho bản thân một con đường lui, nhưng hiện tại dường như điều đó không còn ý nghĩa nữa rồi.

Trầm mặc giây lát, nàng mỉm cười nói với hắn, "Hoàng thượng càng lúc càng đa sầu đa cảm. Trái lại Thần thiếp rất muốn biết, Hoàng thượng đã học nấu được món nào rồi?"

Hoàng đế hứ một cái rõ kêu, vứt luôn vẻ u buồn, ra vẻ tức giận nói: "Nàng, tiểu nữ nhân xảo quyệt này! Vì món quà sinh nhật tặng nàng, hại Trẫm mấy ngày nay phải lén la lén lút như đi ăn trộm…"

"Học được thêm một kỹ năng mới, cũng không phải chuyện xấu." Lộ Ánh Tịch cúi đầu cười trộm. Nàng có nghe phong phanh một ít việc. Hắn đến Ngự thiện phòng rồi hạ lệnh tất cả mọi người không được phép đến gần, chỉ giữ lại một lão ngự trù. Hắn hại các ngự trù khác sợ hết hồn, bọn họ sợ ngự thiện thường ngày xảy ra vấn đề gì.

"Trẫm học được kỹ năng này thì có tác dụng gì? Lẽ nào tương lai Trẫm không làm Hoàng đế chuyển sang làm đầu bếp?" Hoàng đế không chịu liền cãi lại.

Lộ Ánh Tịch nhịn cười không được liền phì cười thành tiếng, vì hiếm khi thấy được bộ mặt dí dỏm của hắn thế này.

"Đợi khi sức khỏe của nàng tốt hơn, Trẫm cũng cho nàng học kỹ năng này nhé." Hoàng đế ngượng ngùng nói, vươn tay véo má nàng một cái, "Bây giờ nàng chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt cho Trẫm. Trẫm đi 'làm' quà sinh nhật cho nàng."

"Làm phiền Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch khẽ nhún thân một cái, tươi cười nhìn hắn.

Hoàng đế lại sưởi ấm tay nàng một lúc, mới từ từ rời đi.

Chờ hắn đi khá xa, Lộ Ánh Tịch mới đóng cửa tẩm cung, lặng lẽ vào mật đạo.

Trong mật thất, mười Hi vệ đang nghiêm nghị đứng thẳng lưng, thấy nàng xuất hiện, lập tức quỳ một gối xuống, đồng loạt cung kính nói: "Công chúa điện hạ, xin hãy suy nghĩ lại!"

Vẻ mặt Lộ Ánh Tịch bình tĩnh, lướt mắt qua từng người một, nói lớn: "Mười người các ngươi là tâm phúc mà Bản điện hạ tín nhiệm nhất." Lộ Ánh Tịch cau mày, sửa lại cách xưng hô, "Nếu như các ngươi bằng lòng đi theo ta, thì từ nay về sau sẽ sống những ngày bình lặng thanh nhàn. Nếu như các ngươi muốn làm một việc gì đó, thì hãy tự dẫn thủ hạ của các ngươi quay về Ô Quốc. Ta tuyệt đối không miễn cưỡng!"

Tất cả Hi vệ đều trầm mặc không nói, qua một lúc sau mới có một người lên tiếng: "Công chúa, xin thứ lỗi cho thuộc hạ bạo gan. Thời thế hiện nay hỗn loạn, cho dù công chúa tránh đến thôn quê núi rừng, cũng không chắc có thể được bình an, chi bằng…"

Lộ Ánh Tịch giương tay lên cao chặn lời của nàng ta: "Ta đã suy nghĩ rất kỹ, không cần khuyên nữa."

Hi vệ cúi đầu, thạch thất u tối chìm trong im lặng.

Một lúc sâu, lại có một người khác cúi đầu nói: "Chúng thần là tử sĩ của công chúa điện hạ, đương nhiên sẽ sống chết đi theo và bảo vệ công chúa dù thế nào đi nữa."

Những người khác cũng đồng thanh nói theo: "Thề sống chết đi theo, bảo vệ công chúa."

Lộ Ánh Tịch cho các nàng ta đứng dậy, khẽ mỉm cười, mới nói: "Nếu các ngươi muốn đi theo ta, thì trên đời này sẽ mất đi mười nữ tử tinh anh. Tất cả hãy quay về Ô Quốc đi thôi. Trước đây, ta bí mật huấn luyện quân đoàn áo giáp đen tinh nhuệ là để phòng bị kẻ thù bên ngoài xâm lấn. Bây giờ để cho các ngươi tiếp quản, ta cũng yên tâm hơn." Nàng không phải người Ô Quốc, nhưng nàng đã sống mười tám năm ở nơi đó, Ô Quốc cũng được coi là quê hương của nàng. Dù thế nào nàng cũng mong muốn con dân Ô Quốc có thể an cư lạc nghiệp, không bị nước hắn xâm lược.

Một tiếng cười châm biếm rất nhỏ khó có thể nghe thấy xuất hiện ở góc phòng. Lộ Ánh Tịch nheo mắt liếc qua, sắc mặt nặng nề; "Tiểu Thấm, ngươi có chuyện muốn nói?"

"Công chúa đã đồng ý cho nô tỳ trở về Ô Quốc, bây giờ lại lật lọng." Giọng Tình Thấm lạnh lùng, không sợ hãi mà nhìn thẳng vào nàng.

"Ngươi không cam chịu đi ẩn cư cùng với ta?" Giọng Lộ Ánh Tịch lạnh tanh, đều đều nói: "Cho tới bây giờ ta không có lừa ngươi. Ngươi đã biết quá nhiều chuyện, ta giữ mạng ngươi lại đã là quá lắm rồi."

Tiểu Thấm hừ lạnh, dĩ nhiên nàng ta không cam tâm. Nhưng nàng ta tự biết không có khả năng phản kháng, nên cũng không nhiều lời nữa.

Lộ Ánh Tịch quay lại dặn dò đôi lời với Hi vệ, sau đó xoay người đi khỏi mà không liếc mắt nhìn Tình Thấm một lần nào. Nàng cũng không muốn mang Tình Thấm theo cùng, nhưng đây là biện pháp duy nhất. Lúc này nàng không ngờ rằng, một quãng thời gian rất dài sau này, nàng và Tình Thấm sống nương tựa vào nhau.

***

Tuyết trắng tung bay như những cánh hoa mai lại như bông liễu, phiêu diêu phất phơ trong gió rồi nhẹ nhàng hạ xuống. Trên những dãy mái ngói cung điện san sát nhau đều phủ một lớp tuyết mỏng trắng xóa, nhìn từ xa giống như được mặc lớp áo lông cừu trắng tinh.

Do Lộ Ánh Tịch cứ khăng khăng lại nũng nịu yêu cầu, nên Hoàng đế đành dẫn nàng đến ngắm cảnh tuyết rơi trong Ngự hoa viên.

"Nàng uống chén trà nóng, để làm ấm cơ thể đi nào." Trong đình ngắm cảnh, Hoàng đế tự tay pha trà, đưa chén trà tận tay nàng.

"Một ngày đẹp trời thế này, hẳn là nên uống rượu." Lộ Ánh Tịch ngước mắt nhìn ra cảnh sắc ngoài trời, trong lòng bỗng nhiên xúc động bùi ngùi tự nói một mình: "Tuyết đầu mùa trắng phau phau giống như đem hết thảy nhơ bẩn vùi lấp dưới lớp tuyết." Có lẽ vì nàng sắp phải đi khỏi đây, cho nên không còn cảm thấy khó chịu với sự phức tạp ở đây nữa. Lúc mới vào cung, nàng nghĩ trăm phương nghìn kế để tranh đấu với hắn, bây giờ ngồi nhớ lại, chỉ còn lại một tiếng thở dài mà thôi.

Hoàng đế nhíu mày, quay đầu lại nói với thái giám đang đứng hầu bên cạnh: "Mang thêm hai lò sưởi đến đây."

Thái giám kia tuân mệnh đi lấy, chỉ chốc lát sau đã mang về. Bốn góc của đình ngắm cảnh đều đặt lò sưởi hơi nóng ngun ngút. Ngay sau đó, từng món ăn được bày lên bàn.

Đợi cho những người xung quanh đã lui hết, Hoàng đế mới quở trách: "Trời lạnh như vậy mà cứ đòi dùng bữa ở Ngự hoa viên."

Lộ Ánh Tịch làm lơ để ngoài tai, gương mặt tươi cười đánh trống lảng sang chuyện khác nói: "Một bàn đầy cao lương mỹ vị này, chẳng hay cái nào là kiệt tác của Hoàng thượng? Vây cá phượng hoàng? Chả phượng hấp? Hay là quả phật thủ cuốn?"

Gương mặt Hoàng đế hơi cứng đờ, không được thoải mái mà ho khù khụ vài tiếng.

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn hắn, nhỏ nhẹ hỏi: "Hoàng thượng vừa rồi đã làm hỏng nó rồi sao?"

"Không phải." Hoàng đế kiệm lời như vàng, chỉ thốt ra hai chữ.

"Vậy thì, là bát cháo đậu đỏ này sao?" Lộ Ánh Tịch suy đoán, đưa ngón tay chỉ món này đến món khác. Nấu cháo đậu đỏ tương đối đơn giản, hẳn là đúng rồi?

Hoàng đế lại ho khan một cái nữa, sắc mặt càng thêm thiếu tự nhiên.

"Tất cả đều không phải sao?" Lộ Ánh Tịch dò xét nhìn hắn, ngạc nhiên nói: "Không phải món đó còn chưa mang lên chứ ạ?"

Hoàng đế vô cùng cứng ngắc gật đầu.

Trùng hợp thay, đúng lúc này có một tên thái giám tay bưng một chén sứ nhỏ được tráng men xanh đang đi về phía này. Hắn ta khom người hành lễ, rồi cẩn thận từng chút một đem chén sứ kia đặt ở trước mặt nàng.

"Lui xuống đi." Hoàng đế mặt đanh cả lại, phất tay cho thái giám lui ra ngoài.

Lòng Lộ Ánh Tịch dạt dào chờ mong mở nắp chén. Nàng nhìn nó chằm chặp một lúc, khóe môi không nhịn được khẽ run run.

"Nếu nàng dám cười…" Hoàng đế nghiến răng nghiến lợi trừng mắt với nàng.

"Hoàng, Hoàng thượng…" Lộ Ánh Tịch cố gắng bậm môi nén nhịn. Nhưng khi nàng vừa ngẩng đầu lên, trông thấy bộ dạng nghiêm túc, gương mặt đen sì của hắn, nàng quả thực không thể nhịn cười, liền cúi người bật ra tiếng cười giòn tan.

"Lộ Ánh Tịch!" Hoàng đế tức giận quát khẽ, "Trẫm học mất mấy ngày, nàng còn cười Trẫm nữa thử xem!"

"Không cười!" Lộ Ánh Tịch vội bịt miệng lại, vẫn buồn cười nên cúi đầu xuống.

"Thôi đi, có lẽ nàng đừng uống chén canh này thì hơn!" Hoàng đế bực bội vươn tay nhấc chén canh trước mặt nàng lên.

"Đừng mà! Hoàng thượng! Thần thiếp muốn uống." Lộ Ánh Tịch vội vàng đoạt lại, cầm chiếc thìa vàng lên, nhưng cả buổi cũng không hạ xuống múc canh được. Khóe miệng nàng vẫn run run từng cơn, không thể nén cười nổi. Nàng làm sao mà uống chén canh này đây? Cháy khét đến nửa giọt nước canh cũng không có, nhân sâm cũng cháy thành than…

Thật không dễ dàng gì nàng mới gắp từ trong đó ra một miếng còn phân biệt được hình thù, bỏ vào miệng chậm rãi nhai rồi nuốt xuống. Thịt nấu quá nhừ, lại cộng thêm mùi khét, nhưng mà không ngờ nàng lại nuốt xuống bụng.

Sắc mặt Hoàng đế có hơi tươi tỉnh hơn, miệng vẫn hậm hực nói: "Lúc đó Trẫm có một bản tấu chương cần phê duyệt khẩn cấp, mới quên chú ý độ lửa."

"Sao Hoàng thượng không gọi ngự trù đứng canh giùm?" Ánh mắt Lộ Ánh Tịch vô tình lướt qua chỗ tấy đỏ trên mu bàn tay của hắn, lòng rung động không giải thích nổi.

"Đã là quà sinh nhật Trẫm tặng cho nàng, đương nhiên phải tự mình làm rồi." Hoàng đế thấy tầm nhìn của nàng, thản nhiên giải thích: "Lúc nhóm lửa không cẩn thận nên bị phỏng. Không sao đâu."

Lộ Ánh Tịch ngắm nhìn hắn, nhất thời không thốt nên lời. Khi đó nàng chỉ là nổi hứng bất chợt, không ngờ hắn lại có thành ý như thế.

Hoàng đế nhìn nàng, bốn mắt giao nhau. Ánh mắt hắn hiện lên tia ôn nhu: "Hôm nay là sinh nhật của nàng, Trẫm đặc biệt cho phép nàng uống vài chén rượu, nhưng uống hết bình thì không được đòi nữa."

Lộ Ánh Tịch gật đầu, nụ cười nở trên môi kéo theo hai má lúm đồng tiền. Nàng sẽ ghi nhớ thời khắc hắn đã đối xử chân thành với nàng, bất luận có phải vì lí do nàng sắp 'chết' hay không.

"Thần thiếp kính Hoàng thượng một chén." Nàng nhận chén rượu hắn đưa qua, ngửa đầu uống hết, cạn trước vì tôn trọng.

"Nàng đừng uống nhanh như thế." Hoàng đế căn dặn một câu, rồi mới nâng chén uống.

Bên ngoài đình, tuyết dần dần ngừng rơi, gió cũng ngừng thổi. Bên trong đình lại ngập tràn tình cảm ấm nồng. Hữu thanh với vô thanh.

Chén thứ hai, hai người cùng nâng chén, im lặng đối mặt, ánh mắt đều dịu dàng nồng thắm.

Một bình rượu nhỏ được đun ấm dần thấy đáy, mặt Lộ Ánh Tịch đã ửng hồng, nhưng lòng vẫn rất tỉnh táo. Đây là lần đầu tiên hai người họ vừa hâm rượu vừa ngắm tuyết rơi, nhưng cũng là lần cuối cùng. Mà trước khi đi, nàng vẫn còn một chuyện chưa làm.

"Thần thiếp lại kính Hoàng thượng một chén nữa." Nàng khom người xách bình rượu đang được hâm nóng trên bếp lò nhỏ đặt bên hông. Ngay khi vừa xách chiếc bình lên, nàng liền mở hé chiếc nắp ra, và ra tay trong chớp nhoáng, không để lại vết tích nào.

Lộ Ánh Tịch rót ra hai chén rượu, nàng cầm một chén đưa tới trước mặt hắn, khẽ nở nụ cười xinh đẹp. Nàng không có quên chuyện nàng đã hạ độc hắn. Trước khi đi, nàng phải lặng lẽ giải độc thay hắn.

Sóng mắt Hoàng đế dần tối mờ đi, nhưng nét mặt làm như không có chuyện gì mà cười nhạt, tiếp lời nói: "Không được mê uống rượu. Sức khỏe của nàng không nên uống nhiều, đây là chén cuối cùng của nàng."

"Vâng ạ." Lộ Ánh Tịch ngoan ngoãn đáp, mi mắt cụp xuống. Đúng là một chén cuối cùng, sau này mỗi người một nơi, khó gặp lại nữa.

Chỉ trong chớp mắt lúc nàng rủ mi mắt xuống, Hoàng đế bưng chén rượu uống một hơi cạn sạch, nhưng rượu trong chén lại chảy hết vào trong ống tay áo của hắn.

Vì không để cho nàng có cơ hội phát hiện ra, Hoàng đế đặt chén rượu xuống bàn, rồi nhanh chóng đứng lên, cao giọng nói: "Ánh Tịch, múa một điệu vì Trẫm đi!"

Lộ Ánh Tịch không bắt bẻ suy nghĩ của hắn, lẳng lặng gật đầu đáp ứng.

Nàng chầm chậm ra khỏi đình ngắm cảnh, đứng trên mặt đất phủ tuyết trắng, hướng về phía hắn nhoẻn miệng cười.

Hoàng đế cũng cười với nàng, nhưng ánh mắt nhuộm màu xanh đen, lạnh lẽo thấu xương còn hơn băng tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 39: Ngày sinh nhật

Sau khi Tê Điệp dọn đi, Phượng Tê cung càng thêm trống trải, vắng vẻ. Ngay cả Tình Thấm cũng sớm bị đuổi đến Hoán Y Uyển.

Lộ Ánh Tịch vẫn ở tại Thần cung. Khi sắp đến sinh nhật của nàng, nàng đã yêu cầu với Hoàng đế cho nàng được quay lại Phượng Tê cung.

"Sao phải về đó? Tẩm cung của Trẫm không thoải mái ư?" Hoàng đế nhướng mày, không bằng lòng.

"Thần thiếp không muốn phút cuối lại làm dơ bẩn tẩm cung của Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch cười nhạt, chầm chậm đến bên cửa sổ. Thời tiết đang lạnh dần, cây ngô đồng bên ngoài cửa sổ đã rụng hết lá, nhìn thân cây trơ trụi càng tăng thêm cảm giác thê lương sầu thảm. Gần đây sức khỏe của nàng ngày càng suy nhược, bệnh tim cũng tái phát thường xuyên hơn. Nếu nàng không tự cởi bỏ phong bế huyệt mạch, chỉ sợ nàng không trụ được lâu nữa.

"Ánh Tịch!" Hoàng đế quát to một tiếng, khuôn mặt phát giận mà tái mét, đau đớn lại trào dâng trong lòng. Nhìn sắc mặt nàng ngày qua ngày càng thêm nhợt nhạt, tâm tình của hắn cũng theo đó mà ngày qua ngày thêm nặng nề. Hắn hận Thái y vô dụng, hận Hoàng Triều rộng lớn của hắn lại không có một người nào có thể chữa hết bệnh cho Hoàng hậu của hắn!

"Hoàng thượng đáp ứng mong muốn của Thần thiếp đi." Lộ Ánh Tịch quay đầu nhìn hắn, giọng điệu bình thản buông xuôi: "Thần thiếp vẫn còn nhớ rất rõ. Lúc Thần thiếp mới được gả đến Hoàng Triều, Thần thiếp vô cùng ghét tòa cung điện này. Bởi vì ở tại chỗ này, Hoàng thượng đã ra oai, đánh đòn phủ đầu với Thần thiếp." Nàng cười cười, nói tiếp: "Thực ra chuyện đó cách đây cũng không lâu lắm, nhưng bây giờ nhớ lại thấy như đã trải qua cả nửa đời người. Thần thiếp từng muốn phân tranh cao thấp với Hoàng thượng, nhưng thân là nữ tử không thể chen vào chuyện triều chính, cũng không thể lĩnh quân chinh chiến mở rộng bờ cõi. Nữ tử muốn phân tranh với nam tử, nói thì dễ làm mới khó. Bây giờ lại mất đi lý do tranh đấu. Đã như vậy, việc gì phải làm bẩn tẩm cung của Hoàng thượng, tốn công làm người đến sau lòng mang khúc mắc."

Hoàng đế không nói gì chỉ nhìn nàng, lòng hắn hiển nhiên thấy không đành lòng, khẽ gật đầu đồng ý.

Lộ Ánh Tịch đối mặt với hắn, nụ cười vẫn trên môi, ánh mắt cũng vô cùng bình thản. Ngày hôm trước Ô Quốc đã tìm đến nàng, là thư do đích thân Phụ hoàng ngự bút. Người muốn nàng giao quyền cầm quân Tây Quan của Hoàng Triều ra. Mặt khác cũng đồng ý với nàng, đợi đến khi tiêu diệt được Long Triêu và Hoàng Triều, người sẽ truyền ngôi vị Hoàng đế Ô Quốc cho nàng. Nàng không cho rằng ông đã bao giờ thật lòng thật dạ xem nàng như con gái, nhưng nàng sẽ không quên ân dưỡng dục mười tám năm qua. Thế nhưng nàng sẽ không giao binh phù, bởi vì nàng cũng không muốn bán đứng Mộ Dung Thần Duệ. Đó là lí do nàng quyết định rời khỏi mà không giúp đỡ cũng không hãm hại ai.

"Đợi sau khi Thần thiếp 'mất đi', Hoàng thượng có thể lập Hoàng hậu mới, nhưng mong Hoàng thượng cũng đối xử tử tế với các phi tần khác." Nàng đưa mắt nhìn hắn, lời nói cứ như là di ngôn cuối cùng: "Hạ Như Sương tội không thể tha thứ, nhưng nàng ta cũng đã bị tống vào lãnh cung. Hoàng thượng cũng tạm tha cho nàng ta một mạng đi, huống hồ tổ tiên Hạ thị cũng đã trung thành với Hoàng Triều, vì quốc gia mà tranh giành thiên hạ. Tính tình Hàn Thục phi ương bướng, nhưng bản tính không xấu, lúc rảnh Hoàng thượng hãy đến thăm nàng ta nhiều hơn. Còn Diêu Lăng, Thần thiếp đã sai tỳ nữ Tình Thấm vào Hoán Y Uyển, âm thầm cho thuốc vào thức ăn của Diêu Lăng, để làm vết sẹo trên mặt nàng ta mờ dần. Thần thiếp sẽ kê đơn thuốc thêm, Hoàng thượng nhớ nhắc Diêu Lăng tiếp tục uống thuốc."

Hoàng đế xúc động sâu sắc, tiến lên cầm bàn tay lạnh lẽo của nàng, nhỏ giọng nói: "Ánh Tịch, nàng không trách Trẫm chứ?" Ban đầu hắn do dự có nên nói thẳng cho nàng biết hay không, sợ làm nàng tổn thương, không ngờ nàng lại thẳng thắn và công bằng như thế.

"Người chết như ngọn đèn đã tắt, sao có thể oán trách đây?" Lộ Ánh Tịch mỉm cười nhìn hắn, vẻ mặt bình ổn. Nàng phải đi, sao có thể yêu cầu hắn phải làm những gì?

"Không được nói gở!" Hoàng đế kéo nàng lại, ôm chặt vào lòng: "Nếu như nàng không muốn Trẫm lại lập Hoàng hậu, thì hãy sống thật tốt cho Trẫm."

Nàng dịu hiền tựa cằm lên vai hắn, mỉm cười nói: "Nếu Thần thiếp vẫn sống, lại muốn đối nghịch với Hoàng thượng, chi bằng kết thúc tại thời khắc tốt đẹp này."

Bàn tay Hoàng đế đang vòng eo thon của nàng bỗng siết chặt lại, "Trẫm thà rằng nàng đối đầu với Trẫm, cho dù gặp nàng trên sa trường, còn tốt hơn là âm dương… cách biệt."

Lộ Ánh Tịch không khỏi cười tươi hơn, trả lời hắn: "Lẽ nào Hoàng thượng muốn tự tay giết chết Thần thiếp trên sa trường sao?" Nếu hắn biết nàng vẫn lừa hắn lâu nay, chắc chắn hắn hận không thể một phát đánh chết nàng. Nếu nàng thật sự đối nghịch với hắn, đương nhiên sẽ muốn lợi dụng binh quyền Tây Quan, thế thì hắn sẽ không ngầm muốn giết nàng một lần nữa sao?

"Trẫm phải làm sao mới có thể giữ nàng lại?" Hoàng đế ôm chặt nàng, hai tay đặc biệt dùng sức, gương mặt không giấu nổi nét đau thương. Mỗi ngày hắn đều cố thuyết phục bản thân, nàng sẽ rời đi là sự thật, hắn không cần phải vì chuyện không cách nào xoay chuyển mà đau lòng. Thế nhưng cuối cùng lý trí không thể thắng cảm nhận chân thật của trái tim. Hắn rất đau, mỗi một lần nghĩ đến trái tim hắn đều đau như bị dao cắt.

Lộ Ánh Tịch không nói, để mặc hắn siết chặt vòng tay. Qua một lúc, nàng nhẹ nhàng đẩy hắn ra, ngẩng đầu nhìn hắn với đôi má lúm đồng tiền: "Mấy ngày nữa là sinh nhật của Thần thiếp, Hoàng thượng định tặng gì làm quà sinh nhật cho Thần thiếp?"

Hàng lông mày cau chặt của Hoàng đế hơi thả lỏng, thu lại nét đau thương trong mắt, vui cười nói: "Nàng muốn cái gì, Trẫm sẽ tặng nàng cái đó."

"Có thật không ạ?" Lộ Ánh Tịch nghiêng đầu dò xét hắn, bỗng dưng nổi hứng trêu đùa: "Nếu Thần thiếp muốn ngồi trên long ỷ của Hoàng thượng thì sao?"

Hoàng đế ngẩn người, thấy bộ dạng tươi cười xán lạn của nàng, định thần nói: "Nàng có hứng thú với long ỷ lạnh như băng kia? Trẫm ngồi đó bảy năm, chỉ cảm thấy cả người lạnh theo, rét lạnh không chịu thấu."

"Nhưng nó cũng là chỗ cao quý nhất. Chiếc ghế ngồi trên đài cao kia, chỉ cần ngồi trên đó là có thể ngạo nghễ nhìn các hạ thần, trông về biên cương vạn dặm." Lộ Ánh Tịch thôi cười, thấp giọng nói: "Để vĩnh viễn ngồi trên đó, mỗi một vị Đế vương đều hao tổn tâm tư, dùng mọi thủ đoạn."

Hoàng đế không lên tiếng, ánh mắt u tối nhưng không phủ nhận điều đó. Hắn có dã tâm rất lớn, không chỉ muốn củng cố ngôi vị Hoàng đế, lại càng muốn mở rộng lãnh thổ. Đó là cảm giác thành tựu mà nữ nhân không cách nào hiểu nổi.

Lộ Ánh Tịch nhìn chằm chằm hắn giây lát, lại tươi cười nói: "Vừa rồi Thần thiếp chỉ nói đùa thôi. Hoàng thượng tặng Thần thiếp món ăn hàng ngày được không? Nhưng mà Hoàng thượng phải tự tay nấu ăn cơ."

"Cái gì?" Hoàng đế ngạc nhiên, "Trẫm không rành mấy việc nấu nướng."

"Không rành có thể học mà." Lộ Ánh Tịch cười nhìn hắn, rắp tâm hoạnh họe hắn, "Hoàng thượng vừa mới nói, Thần thiếp muốn cái gì thì Hoàng thượng sẽ cho cái đó mà. Vua không nói chơi, chẳng lẽ Hoàng thượng muốn nuốt lời?"

"Học? Nàng muốn Trẫm đến Ngự thiện phòng[1] học nấu ăn?" Sắc mặt Hoàng đế nhất thời tối sầm đi, phát cáu nói: "Chỉ sợ Trẫm sẽ bị bách tính thiên hạ chê cười."

[1] Ngự thiện phòng: là phòng bếp lớn nhất hoàng cung, dùng để nấu nướng cho riêng Hoàng đế. Các đầu bếp làm việc trong cung gọi là ngự trù.

"Nếu Hoàng thượng có lòng học, đại khái có thể lén học, chỉ cần Hoàng thượng ban một đạo thánh chỉ, thì mấy vị ngự trù đó nào dám hó hé ra ngoài?" Thấy mặt hắn đã đen thui, khó coi, Lộ Ánh Tịch càng thêm vui vẻ, cười rạng rỡ.

Hoàng đế cắn răng, bộ dạng lẫm liệt như tráng sĩ ra đi đầu không ngoảnh lại, gật đầu nói: "Được thôi! Trẫm nhận lời với nàng, nhưng mà Trẫm chỉ học một món thôi đó, không cho phép nàng cò kè mặc cả nữa."

Lộ Ánh Tịch cười khanh khách, cúi người thi lễ: "Thần thiếp tại ơn trước long ân của Hoàng thượng."

Hoàng đế hậm hực, lòng không cam chịu, không muốn, nhưng nhanh đỡ nàng đứng thẳng: "Đã được lợi lại còn khoe mẽ."

Lộ Ánh Tịch chỉ cười không đáp. Xem như để đôi bên đều lưu lại hồi ức tốt đẹp nhất đi. Kinh hồng vũ nàng còn thiếu hắn, e rằng kiếp này không có cơ hội hoàn thành rồi.

Chương 39: Ngày sinh nhật

Khí hậu đầu đông không xem là quá lạnh, nhưng Lộ Ánh Tịch đã mặc áo lông chồn trắng. Mấy ngày này bệnh của nàng lại tái phát, mặt trắng bợt không còn chút máu như sắp biến thành lớp da trong suốt. Trong lòng nàng tự biết thời gian đã đến.

Nàng dựa người vào song cửa sổ, ánh mắt phiêu dạt đến các cung điện gác mái ở xa xa. Nàng vô ý thức thở dài một hơi. Thế là cũng đến sinh nhật của nàng, sư phụ cũng đã tìm được cà độc dược, hy vọng là sẽ không có chuyện xấu xảy ra nữa.

Trên bầu trời, những cánh hoa nhỏ trắng muốt rơi lả tả, tập trung nhìn kỹ mới phát hiện đó là hoa tuyết trong suốt. Những bông tuyết trắng xóa của một góc trời khoan thai lượn lờ, bám trên những cành cây khẳng khiu, mềm nhẹ đậu xuống mặt thềm. Không lâu sau, những bông tuyết sau đè lên những bông tuyết trước, mặt đất đã được bao phủ bởi một lớp mỏng tuyết trắng như ngọc.

Lộ Ánh Tịch vươn tay đón một bông tuyết. Hoa tuyết không tan chỉ lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay của nàng.

"Ánh Tịch." Tiếng nói trầm thấp vang lên sau lưng, một cánh tay duỗi thẳng vượt qua đầu nàng, không nói không rằng đóng cửa sổ lại.

"Hoàng thượng hạ triều rồi ạ?" Nàng xoay người lại, mỉm cười nhìn hắn. Bàn tay nàng dần hạ xuống, nắm chặt bông tuyết trong lòng bàn tay.

"Ừ." Hoàng đế thuận miệng trả lời, chỉnh lại vạt áo choàng cho nàng, cau mày không vui nói: "Tuyết đang rơi, nàng lại đứng trước cửa sổ, bị trúng gió thì sao hả?"

"Trận tuyết đầu mùa năm nay, sao lại không ngắm nghía được chứ?" Lộ Ánh Tịch cười đáp. Nàng dừng lại một chút, mới nghiêng đầu nhìn hắn, gương mặt láu lỉnh, "Hoàng thượng không quên mất hôm nay là ngày gì chứ? Chẳng hay Hoàng thượng có học được món ăn nào không đây?"

Hoàng đế không nói, khuôn mặt cau có mà có thêm vài nếp nhăn. Hắn nắm hai tay của nàng, bao bọc trong lòng bàn tay của hắn, dịu dàng ma sát.

Lộ Ánh Tịch ngoan ngoãn để mặc hành động của hắn, cụp mi mắt xuống nhất thời im lặng. Tay nàng lạnh đến mức bông tuyết cũng không tan được, đông cứng không còn chút cảm giác nào như bị tê liệt hoàn toàn. Cái này không phải vì khí hậu ngày hôm nay, mà do hàn khí trong cơ thể của nàng.

"Trẫm thật hối hận." Hoàng đế đột nhiên cảm khái một câu, rồi im lặng nhìn nàng.

"Hoàng thượng hối hận chuyện gì?" Lộ Ánh Tịch ngờ vực hỏi.

"Trẫm không nên để nàng thay Trẫm chịu hàn độc." Ánh mắt Hoàng đế u trầm ẩn chứa nỗi đau âm ỉ.

Lộ Ánh Tịch cười khổ, nhưng không phát biểu. Khi đó nàng và hắn đều có suy tính riêng, nàng muốn lấy được vài phần tín nhiệm của hắn để lưu lại cho bản thân một con đường lui, nhưng hiện tại dường như điều đó không còn ý nghĩa nữa rồi.

Trầm mặc giây lát, nàng mỉm cười nói với hắn, "Hoàng thượng càng lúc càng đa sầu đa cảm. Trái lại Thần thiếp rất muốn biết, Hoàng thượng đã học nấu được món nào rồi?"

Hoàng đế hứ một cái rõ kêu, vứt luôn vẻ u buồn, ra vẻ tức giận nói: "Nàng, tiểu nữ nhân xảo quyệt này! Vì món quà sinh nhật tặng nàng, hại Trẫm mấy ngày nay phải lén la lén lút như đi ăn trộm…"

"Học được thêm một kỹ năng mới, cũng không phải chuyện xấu." Lộ Ánh Tịch cúi đầu cười trộm. Nàng có nghe phong phanh một ít việc. Hắn đến Ngự thiện phòng rồi hạ lệnh tất cả mọi người không được phép đến gần, chỉ giữ lại một lão ngự trù. Hắn hại các ngự trù khác sợ hết hồn, bọn họ sợ ngự thiện thường ngày xảy ra vấn đề gì.

"Trẫm học được kỹ năng này thì có tác dụng gì? Lẽ nào tương lai Trẫm không làm Hoàng đế chuyển sang làm đầu bếp?" Hoàng đế không chịu liền cãi lại.

Lộ Ánh Tịch nhịn cười không được liền phì cười thành tiếng, vì hiếm khi thấy được bộ mặt dí dỏm của hắn thế này.

"Đợi khi sức khỏe của nàng tốt hơn, Trẫm cũng cho nàng học kỹ năng này nhé." Hoàng đế ngượng ngùng nói, vươn tay véo má nàng một cái, "Bây giờ nàng chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt cho Trẫm. Trẫm đi 'làm' quà sinh nhật cho nàng."

"Làm phiền Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch khẽ nhún thân một cái, tươi cười nhìn hắn.

Hoàng đế lại sưởi ấm tay nàng một lúc, mới từ từ rời đi.

Chờ hắn đi khá xa, Lộ Ánh Tịch mới đóng cửa tẩm cung, lặng lẽ vào mật đạo.

Trong mật thất, mười Hi vệ đang nghiêm nghị đứng thẳng lưng, thấy nàng xuất hiện, lập tức quỳ một gối xuống, đồng loạt cung kính nói: "Công chúa điện hạ, xin hãy suy nghĩ lại!"

Vẻ mặt Lộ Ánh Tịch bình tĩnh, lướt mắt qua từng người một, nói lớn: "Mười người các ngươi là tâm phúc mà Bản điện hạ tín nhiệm nhất." Lộ Ánh Tịch cau mày, sửa lại cách xưng hô, "Nếu như các ngươi bằng lòng đi theo ta, thì từ nay về sau sẽ sống những ngày bình lặng thanh nhàn. Nếu như các ngươi muốn làm một việc gì đó, thì hãy tự dẫn thủ hạ của các ngươi quay về Ô Quốc. Ta tuyệt đối không miễn cưỡng!"

Tất cả Hi vệ đều trầm mặc không nói, qua một lúc sau mới có một người lên tiếng: "Công chúa, xin thứ lỗi cho thuộc hạ bạo gan. Thời thế hiện nay hỗn loạn, cho dù công chúa tránh đến thôn quê núi rừng, cũng không chắc có thể được bình an, chi bằng…"

Lộ Ánh Tịch giương tay lên cao chặn lời của nàng ta: "Ta đã suy nghĩ rất kỹ, không cần khuyên nữa."

Hi vệ cúi đầu, thạch thất u tối chìm trong im lặng.

Một lúc sâu, lại có một người khác cúi đầu nói: "Chúng thần là tử sĩ của công chúa điện hạ, đương nhiên sẽ sống chết đi theo và bảo vệ công chúa dù thế nào đi nữa."

Những người khác cũng đồng thanh nói theo: "Thề sống chết đi theo, bảo vệ công chúa."

Lộ Ánh Tịch cho các nàng ta đứng dậy, khẽ mỉm cười, mới nói: "Nếu các ngươi muốn đi theo ta, thì trên đời này sẽ mất đi mười nữ tử tinh anh. Tất cả hãy quay về Ô Quốc đi thôi. Trước đây, ta bí mật huấn luyện quân đoàn áo giáp đen tinh nhuệ là để phòng bị kẻ thù bên ngoài xâm lấn. Bây giờ để cho các ngươi tiếp quản, ta cũng yên tâm hơn." Nàng không phải người Ô Quốc, nhưng nàng đã sống mười tám năm ở nơi đó, Ô Quốc cũng được coi là quê hương của nàng. Dù thế nào nàng cũng mong muốn con dân Ô Quốc có thể an cư lạc nghiệp, không bị nước hắn xâm lược.

Một tiếng cười châm biếm rất nhỏ khó có thể nghe thấy xuất hiện ở góc phòng. Lộ Ánh Tịch nheo mắt liếc qua, sắc mặt nặng nề; "Tiểu Thấm, ngươi có chuyện muốn nói?"

"Công chúa đã đồng ý cho nô tỳ trở về Ô Quốc, bây giờ lại lật lọng." Giọng Tinh Thấm lạnh lùng, không sợ hãi mà nhìn thẳng vào nàng.

"Ngươi không cam chịu đi ẩn cư cùng với ta?" Giọng Lộ Ánh Tịch lạnh tanh, đều đều nói: "Cho tới bây giờ ta không có lừa ngươi. Ngươi đã biết quá nhiều chuyện, ta giữ mạng ngươi lại đã là quá lắm rồi."

Tiểu Thấm hừ lạnh, dĩ nhiên nàng ta không cam tâm. Nhưng nàng ta tự biết không có khả năng phản kháng, nên cũng không nhiều lời nữa.

Lộ Ánh Tịch quay lại dặn dò đôi lời với Hi vệ, sau đó xoay người đi khỏi mà không liếc mắt nhìn Tình Thấm một lần nào. Nàng cũng không muốn mang Tình Thấm theo cùng, nhưng đây là biện pháp duy nhất. Lúc này nàng không ngờ rằng, một quãng thời gian rất dài sau này, nàng và Tình Thấm sống nương tựa vào nhau.

***

Tuyết trắng tung bay như những cánh hoa mai lại như bông liễu, phiêu diêu phất phơ trong gió rồi nhẹ nhàng hạ xuống. Trên những dãy mái ngói cung điện san sát nhau đều phủ một lớp tuyết mỏng trắng xóa, nhìn từ xa giống như được mặc lớp áo lông cừu trắng tinh.

Do Lộ Ánh Tịch cứ khăng khăng lại nũng nịu yêu cầu, nên Hoàng đế đành dẫn nàng đến ngắm cảnh tuyết rơi trong Ngự hoa viên.

"Nàng uống chén trà nóng, để làm ấm cơ thể đi nào." Trong đình ngắm cảnh, Hoàng đế tự tay pha trà, đưa chén trà tận tay nàng.

"Một ngày đẹp trời thế này, hẳn là nên uống rượu." Lộ Ánh Tịch ngước mắt nhìn ra cảnh sắc ngoài trời, trong lòng bỗng nhiên xúc động bùi ngùi tự nói một mình: "Tuyết đầu mùa trắng phau phau giống như đem hết thảy nhơ bẩn vùi lấp dưới lớp tuyết." Có lẽ vì nàng sắp phải đi khỏi đây, cho nên không còn cảm thấy khó chịu với sự phức tạp ở đây nữa. Lúc mới vào cung, nàng nghĩ trăm phương nghìn kế để tranh đấu với hắn, bây giờ ngồi nhớ lại, chỉ còn lại một tiếng thở dài mà thôi.

Hoàng đế nhíu mày, quay đầu lại nói với thái giám đang đứng hầu bên cạnh: "Mang thêm hai lò sưởi đến đây."

Thái giám kia tuân mệnh đi lấy, chỉ chốc lát sau đã mang về. Bốn góc của đình ngắm cảnh đều đặt lò sưởi hơi nóng ngun ngút. Ngay sau đó, từng món ăn được bày lên bàn.

Đợi cho những người xung quanh đã lui hết, Hoàng đế mới quở trách: "Trời lạnh như vậy mà cứ đòi dùng bữa ở Ngự hoa viên."

Lộ Ánh Tịch làm lơ để ngoài tai, gương mặt tươi cười đánh trống lảng sang chuyện khác nói: "Một bàn đầy cao lương mỹ vị này, chẳng hay cái nào là kiệt tác của Hoàng thượng? Vây cá phượng hoàng? Chả phượng hấp? Hay là quả phật thủ cuốn?"

Gương mặt Hoàng đế hơi cứng đờ, không được thoải mái mà ho khù khụ vài tiếng.

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn hắn, nhỏ nhẹ hỏi: "Hoàng thượng vừa rồi đã làm hỏng nó rồi sao?"

"Không phải." Hoàng đế kiệm lời như vàng, chỉ thốt ra hai chữ.

"Vậy thì, là bát cháo đậu đỏ này sao?" Lộ Ánh Tịch suy đoán, đưa ngón tay chỉ món này đến món khác. Nấu cháo đậu đỏ tương đối đơn giản, hẳn là đúng rồi?

Hoàng đế lại ho khan một cái nữa, sắc mặt càng thêm thiếu tự nhiên.

"Tất cả đều không phải sao?" Lộ Ánh Tịch dò xét nhìn hắn, ngạc nhiên nói: "Không phải món đó còn chưa mang lên chứ ạ?"

Hoàng đế vô cùng cứng ngắc gật đầu.

Trùng hợp thay, đúng lúc này có một tên thái giám tay bưng một chén sứ nhỏ được tráng men xanh đang đi về phía này. Hắn ta khom người hành lễ, rồi cẩn thận từng chút một đem chén sứ kia đặt ở trước mặt nàng.

"Lui xuống đi." Hoàng đế mặt đanh cả lại, phất tay cho thái giám lui ra ngoài.

Lòng Lộ Ánh Tịch dạt dào chờ mong mở nắp chén. Nàng nhìn nó chằm chặp một lúc, khóe môi không nhịn được khẽ run run.

"Nếu nàng dám cười…" Hoàng đế nghiến răng nghiến lợi trừng mắt với nàng.

"Hoàng, Hoàng thượng…" Lộ Ánh Tịch cố gắng bậm môi nén nhịn. Nhưng khi nàng vừa ngẩng đầu lên, trông thấy bộ dạng nghiêm túc, gương mặt đen sì của hắn, nàng quả thực không thể nhịn cười, liền cúi người bật ra tiếng cười giòn tan.

"Lộ Ánh Tịch!" Hoàng đế tức giận quát khẽ, "Trẫm học mất mấy ngày, nàng còn cười Trẫm nữa thử xem!"

"Không cười!" Lộ Ánh Tịch vội bịt miệng lại, vẫn buồn cười nên cúi đầu xuống.

"Thôi đi, có lẽ nàng đừng uống chén canh này thì hơn!" Hoàng đế bực bội vươn tay nhấc chén canh trước mặt nàng lên.

"Đừng mà! Hoàng thượng! Thần thiếp muốn uống." Lộ Ánh Tịch vội vàng đoạt lại, cầm chiếc thìa vàng lên, nhưng cả buổi cũng không hạ xuống múc canh được. Khóe miệng nàng vẫn run run từng cơn, không thể nén cười nổi. Nàng làm sao mà uống chén canh này đây? Cháy khét đến nửa giọt nước canh cũng không có, nhân sâm cũng cháy thành than…

Thật không dễ dàng gì nàng mới gắp từ trong đó ra một miếng còn phân biệt được hình thù, bỏ vào miệng chậm rãi nhai rồi nuốt xuống. Thịt nấu quá nhừ, lại cộng thêm mùi khét, nhưng mà không ngờ nàng lại nuốt xuống bụng.

Sắc mặt Hoàng đế có hơi tươi tỉnh hơn, miệng vẫn hậm hực nói: "Lúc đó Trẫm có một bản tấu chương cần phê duyệt khẩn cấp, mới quên chú ý độ lửa."

"Sao Hoàng thượng không gọi ngự trù đứng canh giùm?" Ánh mắt Lộ Ánh Tịch vô tình lướt qua chỗ tấy đỏ trên mu bàn tay của hắn, lòng rung động không giải thích nổi.

"Đã là quà sinh nhật Trẫm tặng cho nàng, đương nhiên phải tự mình làm rồi." Hoàng đế thấy tầm nhìn của nàng, thản nhiên giải thích: "Lúc nhóm lửa không cẩn thận nên bị phỏng. Không sao đâu."

Lộ Ánh Tịch ngắm nhìn hắn, nhất thời không thốt nên lời. Khi đó nàng chỉ là nổi hứng bất chợt, không ngờ hắn lại có thành ý như thế.

Hoàng đế nhìn nàng, bốn mắt giao nhau. Ánh mắt hắn hiện lên tia ôn nhu: "Hôm nay là sinh nhật của nàng, Trẫm đặc biệt cho phép nàng uống vài chén rượu, nhưng uống hết bình thì không được đòi nữa."

Lộ Ánh Tịch gật đầu, nụ cười nở trên môi kéo theo hai má lúm đồng tiền. Nàng sẽ ghi nhớ thời khắc hắn đã đối xử chân thành với nàng, bất luận có phải vì lí do nàng sắp 'chết' hay không.

"Thần thiếp kính Hoàng thượng một chén." Nàng nhận chén rượu hắn đưa qua, ngửa đầu uống hết, cạn trước vì tôn trọng.

"Nàng đừng uống nhanh như thế." Hoàng đế căn dặn một câu, rồi mới nâng chén uống.

Bên ngoài đình, tuyết dần dần ngừng rơi, gió cũng ngừng thổi. Bên trong đình lại ngập tràn tình cảm ấm nồng. Hữu thanh với vô thanh.

Chén thứ hai, hai người cùng nâng chén, im lặng đối mặt, ánh mắt đều dịu dàng nồng thắm.

Một bình rượu nhỏ được đun ấm dần thấy đáy, mặt Lộ Ánh Tịch đã ửng hồng, nhưng lòng vẫn rất tỉnh táo. Đây là lần đầu tiên hai người họ vừa hâm rượu vừa ngắm tuyết rơi, nhưng cũng là lần cuối cùng. Mà trước khi đi, nàng vẫn còn một chuyện chưa làm.

"Thần thiếp lại kính Hoàng thượng một chén nữa." Nàng khom người xách bình rượu đang được hâm nóng trên bếp lò nhỏ đặt bên hông. Ngay khi vừa xách chiếc bình lên, nàng liền mở hé chiếc nắp ra, và ra tay trong chớp nhoáng, không để lại vết tích nào.

Lộ Ánh Tịch rót ra hai chén rượu, nàng cầm một chén đưa tới trước mặt hắn, khẽ nở nụ cười xinh đẹp. Nàng không có quên chuyện nàng đã hạ độc hắn. Trước khi đi, nàng phải lặng lẽ giải độc thay hắn.

Sóng mắt Hoàng đế dần tối mờ đi, nhưng nét mặt làm như không có chuyện gì mà cười nhạt, tiếp lời nói: "Không được mê uống rượu. Sức khỏe của nàng không nên uống nhiều, đây là chén cuối cùng của nàng."

"Vâng ạ." Lộ Ánh Tịch ngoan ngoãn đáp, mi mắt cụp xuống. Đúng là một chén cuối cùng, sau này mỗi người một nơi, khó gặp lại nữa.

Chỉ trong chớp mắt lúc nàng rủ mi mắt xuống, Hoàng đế bưng chén rượu uống một hơi cạn sạch, nhưng rượu trong chén lại chảy hết vào trong ống tay áo của hắn.

Vì không để cho nàng có cơ hội phát hiện ra, Hoàng đế đặt chén rượu xuống bàn, rồi nhanh chóng đứng lên, cao giọng nói: "Ánh Tịch, múa một điệu vì Trẫm đi!"

Lộ Ánh Tịch không bắt bẻ suy nghĩ của hắn, lẳng lặng gật đầu đáp ứng.

Nàng chầm chậm ra khỏi đình ngắm cảnh, đứng trên mặt đất phủ tuyết trắng, hướng về phía hắn nhoẻn miệng cười.

Hoàng đế cũng cười với nàng, nhưng ánh mắt nhuộm màu xanh đen, lạnh lẽo thấu xương còn hơn băng tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 40: Bỗng thấy hỉ mạch

Gió dần dần nổi lên càng lúc càng mạnh, những bông tuyết trắng từ trời cao rớt xuống mái tóc dài đen nhánh của Lộ Ánh Tịch, giống như đóa mai xinh đẹp, thuần khiết nở rộ giữa trời đông.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía chân trời xa xôi, miệng hơi hé mở. Tiếng ca trong trẻo, cao vút phiêu du trong gió lạnh, êm tai như âm thanh của tự nhiên, lại hàm chứa một chút biến ảo khôn lường, du dương động lòng người. Giọng ca như có tình cảm bất tận khiến người ta không thể nắm bắt.

Sóng mắt đong đưa, đôi cánh tay trắng mịn xòe ra, những hạt tuyết trên áo lông chồn trắng của nàng đều bong xuống. Đầu ngón chân của nàng khẽ xoay chuyển, hai tay áo rộng phất nhẹ. Điệu múa uyển chuyển, tươi sáng cười quyến rũ.

Hoàng đế đứng trong đình ngắm cảnh, thần thái lãnh đạm, trong đôi mắt u tối cũng bắt đầu gợn sóng. Hắn ngắm cảnh tượng trước mắt phía xa, chỉ thấy xung quanh nàng như được bao phủ làn khói trắng, cảnh sắc tuyệt đẹp tựa như không phải người trong cõi trần mà là thần tiên hạ phàm. Nếu ngắm kỹ lại thấy dáng người quyến rũ, xinh đẹp vô hạn đến nỗi không thể không đến gần để nhìn rõ hơn.

Lộ Ánh Tịch ca một điệu hát dân gian tươi mát, khoan thai nhắm hai mắt lại, cơ thể vẫn linh hoạt mềm mại như cũ. Nàng ngầm tụ khí, mũi chân nhún một cái, nàng liền tung người trong không trung, giống như đang nhảy múa cùng những bông tuyết, nhẹ nhàng xoay tròn, xoay tròn mãi. Tà váy tung bay cũng xòe rộng xoay cùng, mái tóc đen dài phất phới. Nàng như đang bước đi trên mây, lại như lướt theo làn gió.

Hoàng đế trầm mặc nhìn nàng không chớp mắt. Ánh mắt xẹt qua nét vừa kinh ngạc vừa mê đắm, lại pha chút phức tạp.

Hắn bất giác vươn một tay, muốn bắt được tiểu mỹ nhân đang bay lượn trong tuyết kia, nhưng rồi bỗng dưng thu tay về. Hai bàn tay nắm chặt lại, ngón tay đâm cả vào lòng bàn tay.

"Dừng lại!" Hắn bỗng phát ra tiếng hét chói tai mà không hề báo trước.

Lộ Ánh Tịch mở mắt, miệng nhoẻn cười. Nàng không bị hắn làm ảnh hưởng chút nào, thân mình múa càng nhanh hơn. Vòng eo mềm dẻo như nhành hoa, lại như chim én bay vút lên trời cao. Phong thái thuần mỹ như hoa mộc lan. Ánh mắt xinh đẹp cũng đong đưa qua lại, phát sáng lung linh. Gương mặt nhẹ cười khiến tâm hồn người ta bay xa.

"Đủ rồi!" Hoàng đế bỗng dưng tức giận, bay người lên cao đến nắm cổ tay của nàng, kéo thẳng từ không trung xuống mặt đất.

"Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch má lúm đồng tiền cười tươi như hoa. Nàng ngước mắt nhìn khuôn mặt tái mét của hắn, làm như không có chuyện gì, hơi khuỵu gối thi lễ, mỉm cười nói: "Thần thiếp xin chúc mừng sinh nhật Hoàng thượng sớm. Chúc Hoàng thượng vạn sự như ý, mong ước sớm thành."

Ngón tay Hoàng đế đặt trên mạch tượng cổ tay của nàng, nét mặt xám xịt. Hắn như đang bắt mạch cho nàng, lại giống như đang nắm chặt tính mạng của nàng.

Sau một lúc hắn mới nới lỏng tay, thản nhiên nói: "Quay về tẩm cung với ta, nàng bị nhiễm lạnh rồi."

Nụ cười trên môi Lộ Ánh Tịch vẫn không giảm, vâng lời gật đầu một cái. Nàng cũng không muốn phân tích thái độ quái dị của hắn. Dù sao nàng cũng sắp đi rồi, có suy nghĩ nhiều cũng vô ích.

Hoàng đế nắm chặt tay nàng, lực đạo tương đối lớn. Bước chân cũng có chút cấp bách, nhưng hắn không mở miệng nói một lời. Môi nhếch lên thành nụ cười lạnh. Hiện tại sức khỏe của nàng vô cùng yếu, nhưng vẫn còn có suy nghĩ không an phận sao? Lúc nãy nàng cho thuốc vào bình rượu là muốn thừa dịp hắn không phòng bị mà lấy mạng của hắn sao?

Bất chấp gió lạnh tuyết rơi như thế, hai người một mạch về thẳng Thần cung. Hoàng đế như là đang tự đấu tranh tư tưởng, tự cho phép bản thân không quan tâm đến nàng.

Mà bên ngoài cửa hông của Ngự hoa viên, có hai bóng hình đều anh tuấn đĩnh đạc đang đứng lặng ở đó, trong đôi mắt của họ vẫn còn lưu lại sự chấn động không thôi.

"Nam Cung huynh, nàng…" Đoàn Đình Thiên chăm chú nhìn theo hướng bóng dáng giai nhân biến mất, giọng nói run run, "Sao lại đẹp như vậy…"

"Nàng vẫn luôn đẹp như thế." Tiếng nói trầm thấp vang lên, giống như đang tự nói với bản thân, trong đó ẩn chứa một nỗi buồn vô tận.

"Không đúng. Lúc bình thường nàng chỉ là có tướng mạo xinh đẹp, nhưng lúc múa, bay nhảy trên không trung thì mới hiện hết vẻ đẹp quyến rũ lại kiên cường." Đoàn Đình Thiên nhẹ giọng tán thưởng. Đôi mắt đen như mực nheo lại, xẹt qua một tia sáng sắc bén và kiên định: "Tài hoa của nàng bị mai một trong tay Mộ Dung Thần Duệ. Đáng tiếc! Thật quá đáng tiếc!"

Nam Cung Uyên liếc mắt nhìn hắn ta một cái, vẫn không tiếp lời. Hai chữ "tài hoa" mà hắn ta đề cập đến, e rằng không chỉ đơn giản là ám chỉ đến tài múa như vậy. Dã tâm của Đoàn Đình Thiên hơn xa Mộ Dung Thần Duệ. May là, tối nay y đã sắp xếp để đưa Ánh Tịch đi, rời xa thế giới loạn lạc và hiểm nguy này.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Trong Thần cung, trên long sàng to lớn được chạm trổ chín con rồng bay lên, Lộ Ánh Tịch mặt mày tái nhợt đang im lặng nằm đó. Hàng mi dài đen nhánh khẽ rung động, nhưng đôi mắt vẫn ngậm ý cười.

"Không được cười!" Hoàng đế khẽ quát, lại tự tay đắp thêm cho nàng một chiếc chăn nữa. Hắn căm ghét hành động theo cảm tính mới vừa rồi của hắn, nhưng hối hận cũng đã muộn. Hắn biết rõ thân thể của nàng suy yếu, lại còn bảo nàng múa giữa trời đông gió rét. Từ thuở nào hắn trở nên không lý trí như vậy?

"Hoàng thượng có phần quá độc đoán." Giọng Lộ Ánh Tịch thỏ thẻ, yếu ớt, nhưng vẫn cố sức trêu chọc hắn. Sáng nay nàng mới uống cà độc dược, lại

còn vận công khiêu vũ trong tuyết lạnh, e là sắp phát bệnh nặng rồi!

Ánh mắt Hoàng đế u ám khó hiểu. Hắn đang muốn mở miệng thì lại nghe tiếng bẩm báo vang lên ở bên ngoài.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, Thái y đã đến!"

Hắn nheo mắt, nhìn lướt qua thân người nằm trên giường, không lên tiếng mà đứng dậy rời đi.

Khoảng nửa khắc sau, hắn mới quay lại, vẻ mặt càng thêm u ám hơn nữa.

"Hoàng thượng, Thái y đâu ạ?" Lộ Ánh Tịch nghi hoặc nhìn sau lưng hắn một chút, phát hiện không có người nào theo vào đây.

"Ánh Tịch." Giọng nói Hoàng đế vô cùng trầm khàn, ánh mắt lạnh lẽo cùng uy nghiêm.

"Dạ?"

"Nàng hạ độc với Trẫm?"

Một câu hỏi bình bình thản nhiên lại giống như sấm sét nặng ngàn cân, khiến cho Lộ Ánh Tịch đang nằm cũng bất ngờ bật dậy.

Hoàng đế cười lạnh, đưa tay áo đến trước mũi của nàng: "Chén rượu kia, Trẫm đã không uống."

Hương rượu rất nhẹ bay vào chóp mũi của nàng, trong nháy mắt nàng chợt hiểu hết. Hóa ra hắn tuyên Thái y không phải để bắt mạch cho nàng, mà là để khám nghiệm chén rượu lúc đó!

"Nàng đã hạ độc khi nào?" Hoàng đế bộc lộ sự phẫn nộ, âm thanh rét lạnh đáng sợ: "Nếu đã ra tay thì cần gì phải hối hận? Nếu nàng đi thì để Trẫm cùng xuống hoàng tuyền với nàng. Chẳng phải như vậy rất tốt đẹp sao?"

"…" Lộ Ánh Tịch kinh ngạc nhìn hắn, không thể thốt nên lời.

"Trẫm đã từng nói, nàng cứ nhân từ nương tay, không phải là người làm đại sự." Hoàng đế bình tĩnh, thẳng tắp nói: "Chất độc nàng đã hạ vô cùng tuyệt diệu, Trẫm vẫn không phát hiện. Nếu nàng không cho thuốc giải, thì qua nửa năm nữa, Trẫm sẽ chết bất đắc kỳ tử. Chiếu theo thời gian, khi đó Long Triêu đã bị tiêu diệt. Đến lúc đó Trẫm vừa chết, Ô Quốc và Lâm Quốc cùng nhau phân tranh thiên hạ. Suy tính của nàng vô cùng chu đáo, quả không làm Ô Quốc đã dưỡng dục nàng thất vọng, lại không phụ lòng cố hương đã sinh nàng ra nhỉ." Hắn dừng lại một chút, không nhanh không chậm nói tiếp: "Trẫm sai rồi. Nàng không phải thiếu nữ thiện lương nhân từ, mà là một người làm đại sự."

"Không phải như vậy! Thần thiếp…" Lộ Ánh Tịch muốn giải thích, vừa mới mở miệng đã bị hắn đột nhiên cắt ngang.

"Có phải bởi vì nàng sắp chết nên mới sinh ra chút thiện tâm hay không?" Hoàng đế nhếch môi cười khẩy, đôi mắt lạnh lẽo đóng băng, "Phải chăng bây giờ Trẫm nên van xin nàng cho thuốc giải? Hay là nàng đã thay đổi chủ ý, muốn Trẫm chôn cùng hả?"

Lộ Ánh Tịch đưa mắt nhìn hắn, muốn nhìn sâu vào đáy mắt u tối, lạnh giá đó, trái tim co lại dần phát đau.

"Chỉ có một liều thuốc giải." Nàng cúi đầu nói nhỏ. Trong chăn, một tay nàng cố gắng đè ngực trái, "Để nghiên cứu và điều chế loại thuốc giải này cần tới ba tháng, Thần thiếp không chịu được đến khi đó. Cho nên, Thần thiếp sẽ xin sư phụ làm hộ."

"À!" Hoàng đế cười lạnh một tiếng, ánh mắt sắc như gươm, đảo qua khuôn mặt trắng ngần gần như trong suốt của nàng, "Nàng ngay cả đường lui cũng tính giùm y luôn rồi. Mạng của Trẫm nằm trên tay y, Trẫm đương nhiên sẽ không dám động y. Lộ Ánh Tịch, nàng quả thực quá thông minh. Thật khiến Trẫm bái phục!"

"Thần thiếp định giải độc cho Hoàng thượng, nhưng chính Hoàng thượng lại…" Lộ Ánh Tịch đau khổ mím môi, nuốt xuống nửa câu còn lại. Hắn đang tức giận lại căm hận, nàng có nói gì cũng vô dụng thôi.

"Trái lại là do Trẫm không đúng." Hoàng đế lạnh giọng tiếp lời, mặt hầm hầm, đôi mắt bắn ra các tia sáng hung ác, nguy hiểm, "Trẫm không nên tinh mắt thấy nàng động tay động chân với bình rượu. Trẫm cũng không nên không nhận phần tình cảm nhất thời mềm lòng của nàng, phải không?"

Lộ Ánh Tịch cau chặt mày, bàn tay dưới chăn dùng sức dằn ngực trái. Nhưng nàng không kiềm được trái tim co thắt, đau đớn kéo đến từng cơn, khuôn mặt đã trở nên trắng bệch.

Hoàng đế lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng, giọng điệu mỉa mai: "Phát bệnh sao? Còn kịp báo Nam Cung Uyên chế thuốc giải cho Trẫm không?"

Lời nói trào phúng hết mức có thể, nhưng đáy mắt hắn vẫn hiện lên vẻ đau xót kín đáo. Hắn lạnh lùng quay mặt đi, xoay người đi triệu Thái y vào.

Lộ Ánh Tịch cười khổ nhắm mắt lại. Nàng vốn tưởng rằng có thể ly biệt trong yên lặng, không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Chốc lát sau, bốn Thái y nối đuôi nhau tiến vào, cách một lớp màn hoàng kim mà bắt mạch cho nàng. Nàng im lặng nhắm mắt lại, để mặc bọn họ hội chẩn, trong lòng nàng biết rõ bọn họ không có cách nào trị khỏi bệnh của nàng.

Nhưng lần bắt mạch này vô cùng kỳ lạ. Mọi khi bọn họ bắt mạch chỉ phút chốc đã nghe thấy tiếng thở dài nườm nượp của bọn họ. Nhưng hôm nay bọn họ lại lặng ngắt như tờ.

Đại khái thời gian một chum trà nhỏ trôi qua, các Thái y còn chưa mở miệng nói, Lộ Ánh Tịch nhịn đau gặng hỏi: "Có dị trạng gì?"

Tất cả nhất thời im lặng, nàng ho khan một tiếng, mới có một tên Thái y ấp a ấp úng trả lời: "Khởi bẩm Hoàng hậu, chúc mừng Hoàng hậu…"

Lộ Ánh Tịch ngẩn người, trong đầu nhất loạt xuất hiện một ý niệm duy nhất, cả người lập tức chấn động.

Một Thái y khác cũng lúng túng tiếp lời: "Bẩm Hoàng hậu, hỉ mạch mặc dù vẫn chưa rõ lắm, nhưng chắc chắn là có… Nhưng mà cơ thể Hoàng hậu suy nhược, lại mang sẵn bệnh trong người, chỉ sợ rằng, chỉ sợ…"

"Hỉ mạch?!"

Một giọng nam khiếp đảm từ bên ngoài tấm bình phong truyền tới, nghe không rõ là đang vui hay đang giận, nhưng tâm tình phức tạp lại nhận thấy rõ ràng.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu có hỉ mạch." Một lão Thái y lớn tuổi nhất tương đối điềm tĩnh lên tiếng trả lời: "Nhưng mạch tượng của Hoàng hậu hỗn loạn, nguyên khí lại cực yếu. Hoàng hậu phải vượt qua được lần phát bệnh này mới là điều quan trọng."

Hoàng đế không rảnh hỏi tiếp, xông tới trước long sàng, giọng nói trầm thấp, quả quyết nói: "Ánh Tịch, Trẫm sẽ truyền chân khí cho nàng."

Không đợi Lộ Ánh Tịch phản ứng lại, hắn đã trèo lên giường. Một tay đỡ nàng ngồi dậy, tay còn lại ịn lên đóa hoa thược dược đã mờ trên gáy của nàng. Hắn nhất quyết trút toàn bộ chân khí dồn vào người nàng.

Mồ hôi lạnh thấm ướt áo Lộ Ánh Tịch. Nàng cắn chặt môi dưới, cảm nhận được bàn tay ấm áp của hắn. Nàng không khỏi rơi vào mâu thuẫn, xung đột chính trong lòng mình. Chính nàng cũng không để ý, nàng lại có thể mang thai. Dược tính của cà độc dược có ảnh hưởng thai nhi trong bụng không? Phải chăng nàng nên tự cởi bỏ phong bế huyệt đạo của mình, tiếp nhận chân khí của hắn? Thế nhưng làm như vậy, nàng sẽ không có cách nào giả chết, không thể rời đi.

"Vì sao?!" Hoàng đế đau lòng gầm lên, chán nản thu tay lại. Hắn không cứu được nàng! Càng không cứu được con của hai người họ!

Lộ Ánh Tịch hai tay ôm chặt ngực, đau đớn khó ngăn. Vầng trán đã lấm tấm mồ hôi, cuộn người lại lăn lộn trên giường. Nàng nên làm cái gì bây giờ? Đứa con này, nàng có nên giữ lại hay không?

"Ánh Tịch! Tịch! Tịch ơi!"

Nàng nghe tiếng lo lắng, hoảng loạn thấp thoáng bên tai, nhưng dần dần nghe không rõ nữa. Nàng chịu không thấu trái tim đau dữ dội, liền rơi vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 41: Vì người mà thỏa hiệp

Trong giây phút thần trí hỗn loạn mơ hồ, nàng cảm giác được có một dòng chân khí mạnh mẽ và ấm nóng rót vào trong cơ thể của nàng. Vì vậy nàng mới an tâm ngủ mê mệt.

Khi nàng tỉnh lại thì xung quanh vô cùng yên tĩnh, nhưng nàng biết có người đang nằm bên cạnh.

"Ánh Tịch? Nàng tỉnh rồi?" Tiếng nói trầm thấp nhỏ nhẹ, hàm chứa một chút ý tứ dè dặt cẩn thận, giống như sợ nói quá lớn sẽ làm nàng giật mình.

Nàng mê mẩn nhìn hắn. Một lát sau, đầu óc nàng dần tỉnh táo hơn, lập tức hoàn hồn vội vàng nói: "Hoàng thượng! Đứa bé đâu?" Hai tay nàng vô thức sờ lên bụng, lòng dâng lên cảm giác thấp thỏm bất an.

Hoàng đế ho nhẹ một tiếng, trầm mặc chốc lát mới nói: "Tạm thời không sao, nhưng mà…"

Lộ Ánh Tịch bàng hoàng, ngập ngừng để tay lên mạch cổ tay, một lúc lâu sau vẫn không nói nên lời. Trước khi rơi vào hôn mê, nàng theo bản năng đã cởi bỏ phong huyệt, nhưng cái này chỉ trị được phần ngọn mà thôi. Thân thể nàng mang hàn độc đã lâu, lại vừa uống xong cà độc dược, nên căn bản không nên mang thai.

"Trẫm đã tuyên triệu Nam Cung Uyên." Hoàng đế bỗng nói: "Y đã hỏi Trẫm một vấn đề. Nếu như không cách nào song toàn, Trẫm muốn nàng hay là muốn đứa nhỏ trong bụng nàng."

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn hắn. Ánh mắt hắn u ám, trầm ngâm, giữa hai hàng lông mày dày đặc vẻ chán chường, mệt mỏi.

"Ánh Tịch." Hắn im lặng ngắm nhìn nàng, uể oải than thở: "Nàng muốn dồn Trẫm vào chỗ chết, nhưng Trẫm không có cách nào đối xử tàn nhẫn với nàng giống như vậy."

Nàng không nói, ánh mắt vẫn dán chặt vào hắn.

"Trẫm cho nàng đi, tùy nàng muốn đi đâu thì đi. Nhưng nàng phải đáp ứng với Trẫm, trước khi Trẫm phát độc phải trở về. Trẫm muốn được thấy hài nhi ra đời." Đôi mắt Hoàng đế sâu hút không thấy đáy, tối tăm mà quyết đoán, nhưng vẫn ẩn chứa sự đau lòng cùng nhẫn nhịn, "Nàng phải nhớ kỹ bốn chữ hôm nay Trẫm nói 'bỏ hết chuyện cũ'."

Lộ Ánh Tịch kinh ngạc trố mắt dòm hắn. Hắn biết nàng đã lên kế hoạch rời khỏi? Làm sao hắn biết được? Sao hắn biết mà lại không tức giận?

Hoàng đế như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, trầm giọng nói tiếp: "Nam Cung Uyên đã hứa y có thể đảm bảo nàng và thai nhi trong bụng sẽ không xảy ra chuyện gì. Nhưng với điều kiện duy nhất là phải cho nàng rời khỏi hoàng cung, để nàng được tự do."

"Vì sao…" Lộ Ánh Tịch thỏ thẻ hỏi. Nàng thấy khó hiểu, vì sao sư phụ lại nói ra hết mọi chuyện như thế?

Hoàng đế liếc mắt nhìn nàng, ngữ khí dần dần trở nên thản nhiên: "Chuyện Trẫm trúng độc, Nam Cung Uyên cũng biết. Y lấy tính mạng của Trẫm đổi lấy tự do của nàng. Tất nhiên Trẫm không thể nào từ chối được. Nhưng lần này Trẫm bằng lòng thỏa hiệp, nàng nên biết rằng không phải Trẫm muốn bảo vệ tính mạng của mình."

Lộ Ánh Tịch không thốt lên lời, suy nghĩ trong lòng bừa bộn, mọi cảm giác pha trộn với nhau tại một chỗ. Trong lúc nhất thời nàng không rõ đây là chua xót, là đau lòng hay là thứ gì khác. Đúng là trước đây nàng có nhắc đến chuyện nàng đã hạ độc Hoàng đế với sư phụ. Nhưng là để phòng bất trắc nàng không qua khỏi khi bệnh cũ tái phát, dẫn đến việc không có ai chế giải dược cho Hoàng đế. Bây giờ sư phụ biết nàng mang thai, lại không thể dùng biện pháp giả chết để bỏ trốn nên liền mang mọi chuyện nói thẳng để đàm phán với Hoàng đế. Sư phụ hoàn toàn vì muốn tốt cho nàng, đương nhiên nàng rất hiểu. Nhưng Mộ Dung Thần Duệ là người kiêu ngạo ra sao nàng cũng biết rất rõ. Hắn chịu uy hiếp như thế, trong lòng nhất định cảm thấy bị sỉ nhục và phẫn nộ. Nhưng hắn vẫn đồng ý làm theo.

"Nàng tính toán trăm phương ngàn kế như vậy, thậm chí không tiếc tự làm hại bản thân. Nếu Trẫm không tác thành cho nàng, không phải là quá không hợp tình hợp lý sao." Hoàng đế nhếch môi cười khẩy. Ánh mắt khôi phục lại vẻ biến ảo khôn lường, lúc sáng lúc tối.

"Hiện tại Trẫm cho phép nàng rời đi, nàng phải yêu quý thân thể của chính mình. Nhưng khi nàng rời đi mà làm cho hài nhi trong bụng xảy ra sơ xuất nào, hoặc là nàng không chịu trở về đúng thời hạn…" Hắn chợt dừng lại, ánh mắt bắn ra tia sáng sắc nhọn, "Đến lúc đó đừng trách Trẫm trở mặt vô tình! Trẫm nhất định sẽ để Nam Cung Uyên tuẫn táng cùng, còn có hàng nghìn hàng vạn bách tính Ô Quốc và Lâm Quốc, Trẫm cũng sẽ không bỏ qua!"

Lộ Ánh Tịch lòng rét run, bờ môi cũng không kiềm chế được mà run run, ngập ngừng nói: "Tự do ngắn ngủi thì có ý nghĩa…"

"Nàng còn muốn gì nữa? Đừng có được voi đòi tiên!" Hoàng đế kiềm nén mà quát khẽ, thái dương nổi gân xanh. Hắn không muốn tức giận mà hại nàng động thai. Nhưng hắn đã nhẫn nhịn đến cực hạn rồi, nàng tốt nhất nên biết thức thời một chút!

"Nhưng mà…"

"Không có nhưng nhị gì hết!"

Lộ Ánh Tịch vừa mới mở miệng đã bị lời nói gắt gỏng cắt ngang.

Hoàng đế mím chặt môi, vòm ngực phập phồng dữ dội. Hắn vội hít thở sâu, mới lại nói: "Nếu nàng dám không trở lại, cho dù phải tìm khắp chân trời góc biển, lật từng tấc đất, Trẫm cũng mang nàng trở về! Nếu nàng không chăm sóc thai nhi trong bụng thật tốt, Trẫm đảm bảo sau này nàng tuyệt đối không có cuộc sống tốt đẹp đâu!"

Lộ Ánh Tịch không hề lên tiếng, môi nở nụ cười không thành tiếng, trái lại khóe mắt mọng nước và cay cay. Nàng không nắm bắt được bản thân đang có tâm tình ra sao. Giọng điệu của hắn rõ ràng rất kém, nhưng nàng lại rất xúc động. Từ trước đến nay, đều là nàng so đo tính toán, còn hắn năm lần bảy lượt nhường nhịn nàng. Nàng luôn cảm thấy vấn đề nằm ở hắn, mà chưa từng xem xét lại bản thân. Thực ra nàng hèn nhát hơn hắn rất nhiều. Bởi vì nàng sợ không nắm được tình yêu hoàn mỹ, cho nên nàng không dám đối diện với tình cảm của chính mình.

Nàng ngước mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng nói: "Để Thần thiếp điều chế xong thuốc giải rồi mới đi." Cho nàng và hắn ít thời gian nữa, có lẽ đến lúc đó nàng sẽ có một quyết định mới.

"Ba tháng sau?" Hoàng đế hơi cau mày, vẫn không biểu lộ mảy may vui mừng, kiên quyết nói: "Không được, sức khỏe hiện nay của nàng không chịu được. Nam Cung Uyên đã nói chỉ có sơn cốc kia mới có thảo dược quý hiếm. Nàng phải đến đó tĩnh dưỡng." Điều đáng ghét chính là Nam Cung Uyên dù thế nào cũng không chịu nói sơn cốc kia ở chỗ nào.

Lộ Ánh Tịch không khỏi trầm mặc suy tư. Lúc đầu là chính nàng muốn bỏ trốn, nhưng hiện tại lại có hơi hướng không muốn? Rất khó để nhận biết rõ rệt, rốt cuộc tình cảm của nàng đối với Mộ Dung Thần Duệ là như thế nào? Tình cảm đó sâu bao nhiêu? Lại càng không rõ có đủ sâu để chống đỡ cả một

đời.

Cung nữ nhẹ chân bưng thuốc tiến đến, Hoàng đế nhận chén thuốc, rồi cho cung nữ đó lui ra.

"Nàng uống thuốc trước đã." Giọng điệu của hắn cực dịu nhẹ, đôi tay dịu dàng đỡ nàng ngồi dậy. Hắn lấy đệm kê sau lưng cho nàng, chỉnh chăn ngay ngắn, rồi mới bưng chén thuốc đến bên miệng nàng.

"Có lẽ rời xa nhau một quãng thời gian cũng tốt." Nàng bỗng nhiên mở miệng nói.

Tay Hoàng đế cứng đờ, sắc mặt càng xám xịt.

"Hoàng thượng, mọi chuyện đã đến nước này." Lộ Ánh Tịch dừng lại suy nghĩ, cân nhắc dùng từ làm sao để biểu đạt chính xác, mới nói tiếp: "Có rất nhiều vấn đề chen giữa Hoàng thượng và Thần thiếp. Chi bằng tạm thời xa nhau, có thể thời gian sẽ giúp tất cả mọi việc trở nên rõ ràng hơn."

Sắc mặt Hoàng đế không tốt lên tí nào, nhưng tay hết cương cứng, tiếp tục chầm chậm cho nàng uống thuốc.

Đợi sau khi uống xong chén thuốc, Lộ Ánh Tịch mới tiếp tục ôn hòa lên tiếng: "Hoàng thượng, Thần thiếp có rất nhiều chuyện vẫn chưa nghĩ ra. Ví như Thần thiếp không biết bản thân mình đến tột cùng được xem là người nước nào? Không biết mình sống có ý nghĩa gì? Càng mù mịt về tình cảm đối với Hoàng thượng ra sao? Thần thiếp phải tìm thấy đáp án cho những vấn đề này." Còn nữa, bé cưng trong bụng, nàng còn chưa kịp tự hỏi, nàng có nên sinh đứa bé hay không? Thế nhưng, dường như không cần tự hỏi, nàng đã không thể vứt bỏ. Nàng bằng lòng trả bất cứ giá nào để đổi lại sự bình an cho đứa nhỏ.

"Một thân một mình ru rú trong thâm sơn cùng cốc, nàng có thể suy xét cẩn thận sao?" Hoàng đế đặt chén không xuống bàn con, lạnh lùng tiếp lời.

"Vậy Hoàng thượng có biện pháp nào tốt hơn ư?" Lộ Ánh Tịch cười nhạt, bỗng cảm thấy dễ chịu khi đem mọi việc nói hết ra như vậy.

"Nếu như kết quả cuối cùng nàng rút ra không như ý của Trẫm…" Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, nói tiếp: "Trẫm sẽ giam lỏng nàng đến chết, đừng mong bước ra khỏi hoàng cung nửa bước."

"Hoàng thượng thật ngang…" Từ "ngược" cuối cùng kia, Lộ Ánh Tịch tự giác nuốt vào trong. Nàng mỉm cười nhìn hắn, hiếm khi chủ động vươn tay nắm tay hắn, dịu ngọt nói: "Thần thiếp hứa với Hoàng thượng, Thần thiếp nhất định sẽ trở về đưa thuốc giải đúng thời hạn, đương nhiên cũng chăm sóc đứa bé thật tốt, sẽ yêu bé như yêu chính bản thân mình. Không, sẽ yêu hơn cả yêu bản thân."

Ánh mắt của Hoàng đế rốt cuộc cũng dịu dàng đi đôi chút, chỉ là đáy mắt vẫn còn một tầng u sầu khó nắm bắt. Tại thời điểm Nam Cung Uyên hỏi hắn hài nhi hay là nàng quan trọng hơn, hắn bỗng nhiên bừng tỉnh. Hắn yêu nàng! Cho dù nàng có lừa dối hắn, hại hắn, hắn cũng không thể phủ nhận điều này. Thế nhưng, đồng thời hắn cũng hận nàng, hận nàng sắp xếp âm mưu bỏ trốn, hận nàng nhẫn tâm lại vô tình. Nếu không phải vì hài nhi, có lẽ hắn không cách nào nhẫn nhịn đến mức độ này. Hắn có thể đã hung hăng muốn làm nàng bị thương, thì tâm lý mới cân bằng lại được.

Bốn mắt giao nhau, hai người đều lặng thinh. Trong lòng đều có hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ và xúc động vô ngần.

Qua một lúc lâu, Hoàng đế mới dời tầm mắt, bình thản nói: "Trẫm đã chuyển hơn phân nửa chân khí cho nàng, hẳn là nhiều ngày nữa nàng sẽ không tái phát bệnh. Nhân lúc này, khi mặt trời lên cao liền khởi hành. Trẫm sẽ sai người chuẩn bị xe ngựa cho nàng, cũng sẽ tuyên bố với bên ngoài là nàng đi núi Vũ Di dưỡng thai, và cầu phúc cho Hoàng Triều ta."

Lộ Ánh Tịch yên lặng ngắm nhìn khuôn mặt anh tú nhưng vô cảm của hắn, khẽ khàng thốt ra hai tiếng: "Cảm ơn." Bất luận hắn là vì nàng hay vì thai nhi trong bụng nàng, nàng cũng phải đến sơn cốc mà sư phụ đã tìm được. Mặc cho mấy tháng sau sẽ ra sao, có biến cố lớn nào xảy ra. Bất chấp việc Mộ Dung Thần Duệ xuất phát từ nguyên nhân nào mà chịu thỏa hiệp cùng nhượng bộ, hắn cũng phải chịu đựng nhiều áp lực khôn xiết. Dù sao, thai nhi trong bụng nàng cũng là con của hắn.

Hoàng đế đứng phắt dậy, xoay người lại, đưa tấm lưng cao lớn vô cùng thẳng tắp lại phía nàng. Làm như hắn không muốn tiếp nhận hai tiếng "Cảm ơn" của nàng.

Không nói không rằng, hắn nghiêm mặt đi thẳng một mạch, nhanh chóng xa khỏi tầm mắt của nàng.

Lộ Ánh Tịch buông mi mắt xuống, chóp mũi cay xè. Bàn tay vỗ về bụng, sau đó chầm chậm nằm xuống. Lòng nàng có đôi chút đắng chát lại pha chút bình lặng. Sự thú nhận thẳng thắn sau cùng tuy không phải là tự giác, nhưng ít ra, giữa nàng và hắn đã không còn tồn tại ý định lừa gạt. Tương lai có ra sao, sau này sẽ rõ.

Lộ Ánh Tịch mệt mỏi nhắm mắt lại, dần cảm thấy nặng nề. Chỉ chốc lát sau, nàng đã chìm sâu vào giấc ngủ mê man.

Quanh nàng cực kỳ yên tĩnh, thế nhưng nàng vẫn nghe được âm thanh loáng thoáng, như ở rất xa truyền đến. Nàng nhận ra trong đó có một giọng là của Mộ Dung Thần Duệ, nhưng còn một giọng nữ khác là ai?

"Hoàng thượng, Thần thiếp nghe nói phượng thể Hoàng hậu nương nương mắc bệnh, có chuyển biến gì không ạ?" Giọng nói lảnh lót, rất dễ nghe như tiếng hót của chim hoàng anh.

"Nàng đã đỡ hơn nhiều." Mộ Dung Thần Duệ bình thản nói.

“Thần thiếp còn nghe nói… Hoàng hậu nương nương có thai?”

“Ừ.”

“Chúc mừng Hoàng thượng! Chúc mừng Hoàng hậu nương nương! Chỉ có điều…”

“Nàng chớ lo lắng. Trẫm không phế hậu, cũng vẫn có thể thực hiện minh ước.”

“Ý của Hoàng thượng, chẳng nhẽ là chỉ hai Hậu cùng tồn tại?”

Trong mông lung nàng nghe được đôi ba câu, không biết đây là mộng là ảo hay là hiện thực. Lộ Ánh Tịch mơ mơ màng màng cảm thấy như vừa mới nằm xuống ngủ thì mặt trời đã lên. Lúc tỉnh dậy nàng đã không còn nhớ trong mơ nàng đã nghe được những gì. Chỉ biết là khi nàng mở mắt, thì bên cạnh đã có một người. Người nọ đang nặng nề ngủ, khuôn mặt mệt nhọc, hàng lông mày cau chặt, giống như mang trọng trách quá nặng mà hết sức rệu rã. Nàng xoay người muốn đứng dậy, chỉ một động tác rất nhỏ thôi nhưng lại kinh động đến hắn, hắn đột ngột tỉnh dậy.

“Ánh Tịch!” Tiếng gọi lo lắng, vội vã bật ra, Hoàng đế đã ngồi thẳng dậy trong phút chốc, ánh mắt hoảng loạn.

“Hoàng thượng?” Lộ Ánh Tịch nghi hoặc nhìn hắn, “Có phải người gặp ác mộng?”

Hoàng đế đưa tay sờ lên khuôn mặt của nàng, khẽ thở dài một hơi. Nét mặt từ từ khôi phục lại vẻ thản nhiên lúc bình thường. Có lẽ, hắn để nàng rời khỏi đây một khoảng thời gian là tốt. Trước mặt nàng hắn lại không thể nào mở miệng nói hắn muốn lập một Hậu nữa, thậm chí hắn lại có cảm giác áy náy trầm trọng. Nếu đã như vậy, đợi hắn giải quyết ổn thỏa tất cả những chuyện triều chính này, sẽ đón nàng trở về. Như vậy đây mới là giải pháp tốt nhất đối với cả hai.

Hắn âm thầm suy tính, khẽ vuốt ve mái tóc của nàng, hòa nhã nói: “Vẫn còn sớm, nàng ngủ thêm chút nữa đi.”

“Được ạ.” Nàng ngóng nhìn hắn giây lát, vâng lời nhắm mắt lại lần nữa.

Lúc này hai người đều không ngờ rằng, lúc gặp mặt nhau sau lần từ biệt này lại là trên chiến trường.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 42: Trúng đại kiếp nạn

Trận tuyết này kéo dài ba ngày, kinh đô trở thành một vùng trắng xóa. Những mái ngói xanh đỏ cũng bị phủ lớp tuyết trắng. Mặt đất đâu đâu cũng là tầng tuyết dày đọng lại. Chỉ cần có người giẫm lên sẽ nghe tiếng sồn sột vui tai.

Vào giờ Thìn hôm đó, sắc trời xám xịt, tuyết không ngừng rơi xuống. Tại cửa nam hoàng cung, một chiếc xe ngựa đơn giản đang dừng lại ở đó. Người đánh xe ngựa mặc một chiếc áo vải bông màu xám, đầu đội mũ nhung. Đầu hơi cúi thấp, ngồi bất động ở đầu xe như một bức tượng đá.

Bên trong xe ngựa lại được bày biện cực kỳ xa hoa dễ chịu, khác hẳn với vẻ đơn giản bên ngoài. Toàn bộ thùng xe đều được bọc thảm lông cừu êm ái, có thể ngồi hay nằm thoải mái. Trong góc xe có hai lò sưởi nhỏ đang tỏa nhiệt ngùn ngụt. Hơi ấm lượn lờ trong không khí, hun nóng thùng xe, bên trong ấm áp như ngày xuân.

Hai người ngồi trong xe vẫn duy trì trạng thái trầm mặc kì quái, đều nhìn chăm chăm vào bức vách, giống như đang ngẩn ngơ xuất thần, một lúc lâu vẫn không mở miệng nói gì.

“Mà thôi.” Một câu không đầu không đuôi vang lên, phá tan bầu không khí yên lặng bí bách.

“Sao ạ?” Lộ Ánh Tịch đưa mắt nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi.

“Trẫm không tiễn nàng ra khỏi thành nữa.” Hoàng đế mặc thường phục màu tím, bên ngoài là áo lông chồn trắng. Nhìn hắn rất tôn quý lỗi lạc nhưng thần sắc lại ảm đạm, không rõ là đang buồn rầu hay không nỡ chia xa. Ánh mắt trầm ngâm phát ra ánh sáng lạnh giống như bị đông kết dưới tầng băng để tâm tình không lộ ra ngoài.

“Được ạ.” Lộ Ánh Tịch gật đầu, cười nhạt liền mím môi không nói.

“Hãy chăm sóc bản thân thật tốt.” Hoàng đế nói ngắn gọn, dừng lại một chút lại thêm một câu, “Và con của chúng ta.”

Lộ Ánh Tịch lại gật đầu, lẳng lặng nhìn hắn.

Hoàng đế đứng dậy muốn rời đi, nhưng cuối cùng vẫn ngừng lại. Hắn vươn tay nhẹ nhàng xoa lên bụng nàng. Bụng nàng vẫn bằng phẳng như trước, không khác chút nào, nhưng lại làm lòng hắn trỗi dậy cảm giác ấm áp không tên.

Chỉ vẻn vẹn trong giây lát, Hoàng đế thu tay về. Hắn ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi mắt trầm lặng như mặt nước hồ thu của nàng. Hắn ngóng nhìn một lúc, không nói một lời, quay đầu xuống xe.

Hoa tuyết như những chiếc lông ngỗng trắng tinh, tung bay theo gió. Hắn sải bước dài liên tục, khoảng cách với chiếc xe ngựa càng ngày càng xa thì nét mặt cũng càng ngày càng lạnh lẽo. Nữ nhân của hắn, ngay cả hài nhi của hắn, nay lại bị một nam nhân khác mang đi. Việc thỏa hiệp này là sự sỉ nhục đánh mạnh vào lòng tự trọng của hắn, là vết thương khó mờ phai trong lòng hắn.

Bên trong xe ngựa, Lộ Ánh Tịch vén một góc rèm lên, gió lạnh lập tức ùa vào khiến nàng không khỏi run run vì lạnh. Bóng hình cao lớn, vững chãi kia càng đi càng xa, từ từ mất hút khỏi tầm nhìn của nàng. Tại giây phút này, lòng nàng vừa chua xót vừa đau thương.

"Nên đi thôi." Người điều khiển xe nọ bình thản nói, ra hiệu cho Tinh Thấm đứng đợi bên cạnh xe leo lên.

Lộ Ánh Tịch hạ màn xuống, cúi đầu thở dài. Nàng nhắm mắt lại nghỉ ngơi, nơi đuôi mắt còn thấp thoáng một giọt nước mắt.

Tiếng gió ù ù gào thét bên ngoài, tăng thêm cái buốt lạnh cho mùa đông, tuyết rơi càng nhiều.

Nàng khép mắt nghe tiếng bão tuyết bên ngoài. Nàng bỗng nhiên rùng mình, theo bản năng nằm rạp sát nền xe, hai tay bảo vệ bụng.

Nàng chỉ nghe thấy mấy tiếng vun vút vang lên, mấy mũi tên lao tới, xuyên thẳng qua màn che, găm phầm phập vào thành trong thùng xe.

"Ánh Tịch! Ngươi không sao chứ?" Giọng nói hiền hậu xưa nay của Nam Cung Uyên trở nên lo lắng vội vã hơn, "Đợi ở bên trong, đừng ra ngoài."

Lộ Ánh Tịch bình tĩnh trở lại, cất giọng trả lời: "Sư phụ, con không sao!"

Âm thanh đánh nhau truyền đến, nàng nín thở tập trung lắng nghe, hóa ra đã kinh động đến thị vệ tuần tra nên nàng cũng không vội ra ngoài giúp đỡ. Hiện tại nàng đang mang thai, vạn sự đều phải cẩn thận.

Bên ngoài không có mũi tên nào bay đến nữa, nhưng xung quanh dường như phát ra sát khí dày đặc. Lộ Ánh Tịch âm thầm đề phòng.

Quả nhiên, chợt một tiếng rầm bùng phát, có kẻ đã tung mạnh một chưởng về phía thùng xe. Chiếc xe ngay lập tức rung động, ngựa hí vang.

Lộ Ánh Tịch lập tức vận khí phóng ra khỏi xe ngựa. Nàng vừa mới đặt chân lên mặt đất, liền thấy một kẻ ám sát bịt mặt, cầm kiếm xông thẳng đến!

Nàng lách người né tránh, mắt lướt nhanh khung cảnh xung quanh. Sư phụ và thị vệ đang phải đối phó với rất nhiều thích khách hung hãn. Họ không thể phân thân đến đây, nàng buộc lòng phải vận công, dốc toàn lực phản kích.

Kẻ bịt mặt kia có kiếm pháp hoàn hảo, chiêu thức lại hung tợn, luôn nhằm vào bụng nàng mà tấn công!

Vì cục cưng trong bụng, Lộ Ánh Tịch chỉ có thể phòng thủ, từng bước thoái lui, một mặt hét lớn hỏi: "Ngươi là người của ai?" Kẻ này biết rõ nàng đang mang thai.

Kẻ bịt mặt không hé răng. Cổ tay xoay ngược lên, mũi kiếm sắc bén đổi hướng, bỗng nhắm thẳng đến đôi mắt của nàng.

Lộ Ánh Tịch bị bất ngờ, liền lùi lại mấy bước. Nhưng đây chỉ là chiêu thức giả của kẻ đó, mũi kiếm lại đột nhiên hạ xuống đâm thẳng vào bụng nàng!

Lộ Ánh Tịch lòng đầy giận dữ, nhưng không kịp đánh trả chỉ kịp vận khí bật lên, tung người bay lên đỉnh xe ngựa.

Kẻ bịt mặt kia hừ lạnh một tiếng, phi thân đuổi theo. Kẻ đó không để cho nàng có cơ hội thở dốc, mũi kiếm sắc bén lại lao tới.

"Là tại ngươi." Lộ Ánh Tịch nghe thấy tiếng hậm hực kia, lòng sáng tỏ trong nháy mắt. Quả thật đáng sợ! Trông thân hình của người đang nhào tới, nàng đương nhiên biết người đó là một nữ tử, nhưng lại không ngờ đó lại là…

Nàng phân tâm chỉ trong chớp mắt, thình lình nghe một tiếng la hốt hoảng: "Ánh Tịch! Cẩn thận!"

Mũi kiếm sắc nhọn trước mặt đã đến sát yết hầu của nàng, nàng khó khăn lắm mới né người tránh được. Nhưng nàng chợt thấy ống tay áo của kẻ bịt mặt khẽ động, một con dao nhỏ vùn vụt lao ra! Nàng biết không thể tránh được liền đưa tay cản lại. Khi ánh sáng kim loại lạnh căm vừa lóe lên, đã có một thân hình bỗng gấp gáp lao tới, đứng chắn trước mặt nàng!

"Phập" - Tiếng lưỡi dao đâm vào da thịt vang lên, một âm thanh rợn người.

Sau khi đâm trúng người, kẻ bịt mặt lại vô cùng độc ác. Kẻ đó vẫn không dừng tay chút nào. Những chiếc phi đao nhỏ và sắc nhọn được kẹp giữa những ngón tay liên tiếp phóng ra.

Lộ Ánh Tịch giật mình hoảng sợ, bất chấp cả bản thân đang mang thai, lập tức vận hết nội lực nắm Nam Cung Uyên đang bị thương phi khỏi đỉnh xe.

Sau đó nàng dồn khí vào hai tay mạnh mẽ tung chưởng mạnh bằng ngàn quân hợp lại.

Kẻ bịt mặt kia lãnh hết cả cú chưởng đó, cơ thể lắc lư không vững. Kẻ đó đành phải nhảy xuống mặt đất, chuẩn bị rút lui.

Lộ Ánh Tịch phẫn nộ truy kích, đuổi theo kẻ đó hơn mười trượng. Nàng mới nhận ra mặc dù kẻ kia nội lực thua xa nàng nhưng kinh công lại phi phàm, có thể xem là ngang ngửa với nàng.

Nàng không muốn đuổi theo nữa, hai tay xoay vòng trước ngực vận lực để tung một chưởng cuối cùng. Cú chưởng mạnh mẽ xé gió bay vút về phía lưng của kẻ bịt mặt. Kẻ đó không kịp né, cả người chới với về phía trước, miệng phun ra một ngụm máu đỏ.

Kẻ bịt mặt đã bị thương nhưng vẫn không dừng lại, nhanh chóng tháo chạy. Trước khi biến mất, kẻ đó quay đầu lại dòm, trong đôi mắt phát ra ý cười kỳ dị, ác ý.

Lộ Ánh Tịch không truy đuổi nữa, vội vã chạy về chỗ cũ. Vừa quay lại nàng đã thấy Nam Cung Uyên mặt trắng bệch, đang tựa lưng vào thành xe, mày cau chặt lại.

"Sư phụ, người không sao chứ?" Nàng một mặt cúi đầu bắt mạch cho y, một mặt xem xét chỗ bị thương của y. Phi đao cắm sâu vào xương bả vai, máu chảy thành dòng. Từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất, nhuộm đỏ mảng lớn tuyết trắng dưới chân.

"Không hề gì." Sắc mặt Nam Cung Uyên như tờ giấy trắng, nhưng miệng vẫn cố mỉm cười, giống như vừa trút được một gánh nặng mà thở dài một hơi.

"Trên xe ngựa có thuốc trị thương, sư phụ chờ một chút." Lộ Ánh Tịch điểm huyệt cầm máu cho y xong, mới lên xe ngựa lấy thuốc.

"Ánh Tịch, ta vẫn luôn lo lắng một việc." Giọng nói trầm thấp của Nam Cung Uyên vang lên: "Ta từng bói được rằng: Ở trong cung, ngươi sẽ gặp phải một kiếp nạn rất lớn. Mãi cho đến hôm nay phải đi khỏi, ta vẫn còn lo nghĩ không yên. Ngược lại bây giờ ta đã an tâm rồi." Y thay nàng ngăn kiếp nạn này, hẳn là nàng sẽ thuận lợi, an toàn rời khỏi hoàng cung.

"Sư phụ, người cái gì cũng tốt, duy chỉ có một điểm không tốt, đó là người quá tin vào số mệnh." Lộ Ánh Tịch cầm bình thuốc xuống xe, mặc dù mạnh miệng nói như thế, lòng lại cảm động sâu sắc.

"Ta có tốt hay không tốt cũng chả sao cả, chỉ cần ngươi bình an là đủ rồi." Nam Cung Uyên khe khẽ thốt lên lời, thỏ thẻ như tự nói với bản thân. Khuôn mặt trắng tái, nhưng trong đôi mắt đen lại ánh lên nét vui mừng, hớn hở.

Lộ Ánh Tịch không đáp lời, im lặng đến bên hắn. Nàng rút phi đao, nhanh chóng thoa thuốc lên vết thương cho y.

Máu đỏ dính trên tay nàng, những ngón tay loang lổ những vết màu đỏ trên làn da trắng mịn. Nàng vừa nhìn bàn tay chợt cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

"Ánh Tịch!" Nam Cung Uyên nhận ra điểm khác thường, vội gọi lớn.

"Không sao…" Nàng còn chưa dứt lời, cơ thể đã mềm nhũn ngả nghiêng sang một bên.

Nam Cung Uyên dang tay ôm nàng, lòng bỗng linh cảm thấy điều chẳng lành. Chẳng nhẽ, kiếp số của nàng không bị y cản lại ư?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 43: Mỗi người một nơi

Hoàng đế nhận được tin báo, liền gấp gáp chạy đến, vừa tới nơi thì thấy một cảnh không ngờ…

Những bông tuyết trắng bay lả tả trong gió, từng bông từng bông rớt trên chiếc áo choàng màu tro trang nhã của nam tử tuấn tú. Nam tử kia ôm chặt một nữ tử trong vòng tay của mình, đầu cúi thấp xuống như đang muốn hôn.

"Nam Cung Uyên!" Mặt Hoàng đế bỗng chốc thất sắc, miệng quát lớn ngăn cản. Hắn sải bước đi đến, vươn tay đoạt nữ tử trong lòng y.

"Coi chừng!" Nam Cung Uyên chống tay đứng dậy, vừa cau mày vừa nói: "Ánh Tịch bị động thai."

"Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?" Ánh mắt Hoàng đế sắc lại, mắt lướt qua vết máu loang lổ trên mặt tuyết, cùng các thị vệ đang đứng đợi xung quanh.

"Hồi bẩm Hoàng thượng, mới vừa rồi bỗng xuất hiện mấy tên thích khách." Thị vệ trưởng tiến lên hành lễ, kính cẩn báo cáo lại tình hình: "Chúng thần đã bắt giữ hết các thích khách, chỉ có một tên lọt lưới trốn thoát!"

Hoàng đế đanh mặt, vẫn chưa hạch họe bọn họ, chỉ bế Lộ Ánh Tịch leo lên xe ngựa.

Nam Cung Uyên hiểu ngầm, lẳng lặng theo sau hắn. Vết thương đang hành hạ y nhưng y không còn có thời gian để tâm đến nó.

"Tình trạng Ánh Tịch thế nào?" Màn xe vừa buông xuống, ngăn cách với bão tuyết bên ngoài, Hoàng đế mới thấp giọng hỏi.

Nam Cung Uyên đưa mắt nhìn Lộ Ánh Tịch được Hoàng đế ôm vào lòng, chậm rãi nói: "Ánh Tịch vừa vận nội lực, mạch đập rối loạn. Bây giờ cơ thể chỉ vì suy yếu mà ngất đi, nhưng tí nữa thôi sẽ phát bệnh. Hơn nữa…" Y ngừng lại, tầm mắt rơi trên chiếc áo lông chồn trắng trên người Lộ Ánh Tịch.

Hoàng đế nương theo đường nhìn của y, vội hốt hoảng cả lên. Trên chiếc áo lông chồn trắng muốt có dính một vệt máu đỏ tươi, chỉ nhìn thôi mà đã phát hoảng.

"Cuối cùng là sao? Ngươi nói rõ nhanh lên." Hoàng đế mặt mũi tái mét, đôi mắt ánh lên sự lo lắng lẫn đau thương.

"E rằng thai nhi không thể giữ lại được." Sắc mặt Nam Cung Uyên u ám, nhìn thẳng vào đôi mắt vừa sắc sảo vừa phức tạp cùng thâm sâu của hắn, nói chậm rãi từng chút một: "Một khi Ánh Tịch phát bệnh, không những hài tử không giữ được mà ngay cả tính mạng nàng cũng khó bảo toàn."

"Cái gì?!" Hoàng đế bộc phát tức giận, mắt tóe lửa. Nhưng hắn lập tức cố gắng kiềm chế cảm xúc, nghiến răng nói rành mạch: "Nam Cung Uyên, Trẫm biết ngươi nhất định có cách cứu mẹ con Ánh Tịch. Ngươi muốn cái gì chỉ cần nói thẳng."

Trong đôi mắt đen lay láy của Nam Cung Uyên hiện lên vẻ thương hại, lắc đầu nói: "Ta không muốn gì cả."

Hoàng đế nheo mắt liếc xéo, mấy ngón tay âm thầm đặt lên mạch cổ tay Lộ Ánh Tịch.

"Hoàng thượng không tin ư?" Nam Cung Uyên khẽ thở dài, thản nhiên nói: "Ta nói rồi, ta không muốn gì cả. Và ta cũng sẽ tuyệt đối không lấy sự sống chết của Ánh Tịch để đổi lấy lợi ích cho bản thân. Có lẽ thai nhi này đã định trước không nên đến vào lúc loạn lạc như thế này. Nó đến không đúng lúc."

"Trẫm biết ngươi có thể nhìn thấy một vài thiên cơ, nhưng Trẫm quyết không tin Ánh Tịch là người đoản mệnh!" Đôi mắt Hoàng đế nheo lại như một đường thẳng nhưng ánh mắt lại sắc bén, "Ngươi đã từng hỏi Trẫm, nếu như rơi vào thời khắc phải lựa chọn, Trẫm sẽ chọn Ánh Tịch hay là hài nhi trong bụng nàng. Bây giờ Trẫm khẳng định với ngươi một lần nữa. Đương nhiên Trẫm muốn Ánh Tịch không bị làm sao."

Nam Cung Uyên gật đầu, thẳng thắn nói: "Hoàng thượng nói một là một, phàm đã làm việc gì đều có mục tiêu cụ thể. Nam Cung Uyên cảm thấy kính nể sâu sắc. Tuy nhiên, Ánh Tịch có thể vượt qua kiếp nạn lần này hay không, không ai có thể đảm bảo. Hoàng thượng cũng biết rằng tất cả các Thái y trong cung đều đã khoanh tay bất lực. Vậy nên bây giờ chỉ còn nước mau chóng chạy đến mật cốc kia, may ra thảo dược quý hiếm ở chỗ đó có thể giữ lại mạng sống của Ánh Tịch."

"Ánh Tịch có chịu đựng được việc lặn lội đường xa hay không?" Hoàng đế hơi nhướng mày nhìn y, đưa ra thắc mắc trong lòng.

"Đây là cơ hội sống duy nhất. Nếu như không thử thì ngay cả tia hy vọng cũng không có." Nam Cung Uyên bình tĩnh trả lời, "Trong xe ngựa đã chuẩn bị đầy đủ thuốc bổ cùng dược liệu, có lẽ giúp Ánh Tịch gắng gượng thêm mấy ngày."

Hoàng đế im lặng, ánh mắt cúi xuống nhìn khuôn mặt trắng toát của nàng, lại nhìn cái bụng bằng phẳng của nàng. Một lúc lâu sau, hắn mới mở miệng nói: "Đứa nhỏ không thể cứu sao?"

Nam Cung Uyên dòm hắn, chầm chậm khẽ gật đầu xác nhận.

Hoàng đế nhắm chặt mắt lại, che giấu ánh mắt đau thương thống khổ vô ngần. Hắn hít sâu một hơi, mới mở mắt trở lại, nét mặt chỉ còn vẻ trầm buồn nhưng kiên định: "Việc này không nên chậm trễ, các ngươi nên khởi hành ngay đi."

Đôi tay Hoàng đế dần buông lỏng, đặt Lộ Ánh Tịch lên trên tấm thảm lông cừu mềm mại. Hắn ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng tái nhợt của nàng thật lâu. Hắn cúi đầu kề sát bên tai nàng thì thầm đôi lời. Sau đó hắn đứng thẳng dậy, cương quyết bước xuống xe.

Nam Cung Uyên trông theo bóng lưng thẳng tắp đang đi xa, bất chợt cong môi cười khổ. Y nhắm mắt tĩnh tâm, dứt bỏ những suy nghĩ không đáng có. Y vén rèm gọi lớn ra bên ngoài: "Tình Thấm, chúng ta lên đường thôi."

Tình Thấm núp ở chỗ xa xe ngựa đang chạy lại đây. Nhưng đường mắt lưu luyến của nàng ta vẫn khóa chặt bóng dáng của Hoàng đế. Thật lâu, thật lâu không dời đi.

Nam Cung Uyên thấy vậy, không khỏi thở dài một hơi. Thật ra tình cảm của Hoàng đế vượt xa dự đoán của y. Y đã nghe rất rõ lời Hoàng đế đã nói với nàng rằng: "Tịch, hãy nhớ kỹ. Trẫm chỉ cần nàng khỏe mạnh sống tiếp. Sau này chúng ta vẫn còn có thể có con, nhất định là thế."

***

Mùa đông năm nay dường như rất dài. Những trận bão tuyết từng trận từng trận bao phủ khắp nơi, tuyết trắng xóa trải dài trên mặt đất.

Nhóm ba người của Lộ Ánh Tịch ra khỏi biên giới Hoàng Triều, tiến vào mảnh đất nơi có sơn cốc bí mật.

Khí hậu trong sơn cốc ấm áp dễ chịu, hoa giăng khắp lối, cùng khoe sắc dưới ánh mặt trời rực rỡ. Nơi đây không cảm nhận chút nào cái giá lạnh của mùa đông. Lộ Ánh Tịch phải nằm bẹp trên giường hơn nửa tháng mới dần dần hồi phục sức sống. Tuy nàng không ra khỏi cốc nhưng thi thoảng Nam Cung Uyên cũng nhận được bồ câu đưa thư, vì vậy nàng cũng biết đôi chút tin tức ngoài kia. Hiện nay ba nước liên thủ với nhau, đã cấp tốc công phá Bái Quan cùng Hải Thành, tiến quân thần tốc vào lãnh thổ Long Triêu, thế như chẻ tre. Có thể thấy trước, vừa qua mùa đông buốt giá này, tình hình là thiên hạ sẽ hình thành thế chân vạc ba nước.

Khi nghe được những tin tức này, Lộ Ánh Tịch chỉ cảm thấy như đó là chuyện xảy ra ở đâu đó xa xôi, tựa chừng chẳng liên quan gì đến nàng cả. Mỗi ngày sau khi nàng ngủ đủ giấc, lại nhàn rỗi đi dạo quanh cốc, hái một ít thảo dược quý hiếm, nghiên cứu dược tính của thuốc. Thỉnh thoảng nàng cũng sẽ đọc sách, không thì đi câu cá. Cuộc sống vô cùng nhàn hạ, bình yên. Thời gian giống như ngừng lại, nói chung cuộc sống êm ả không có tí gợn sóng nào.

Tình Thấm vẫn theo bên cạnh nàng. Tuy rằng nàng ta đến đây giờ còn không cam lòng nhưng vẫn tận tâm hầu hạ nàng. Đúng hơn thì với Tình Thấm mà nói, hầu hạ nàng đã trở thành thói quen phục tùng rồi.

Còn sư phụ ở lại trong cốc khoảng một tháng, tận tình chăm sóc sức khỏe của nàng. Ngoài ra y còn điều chế phương thuốc khắc chế hàn độc trong cơ thể nàng. Chỉ cần nàng uống theo phương thuốc đó đúng giờ, đầy đủ và không làm việc nặng nhọc, không để bị thương thì sức khỏe sẽ dần dần tốt lên.

"Ta đã viết ra đơn thuốc, ngươi biết phân biệt thảo dược nên có thể tự mình lo liệu." Ngồi bên chiếc bàn trúc nhỏ xinh trong phòng, Nam Cung Uyên tay cầm mấy tờ giấy đưa cho Lộ Ánh Tịch.

"Sư phụ phải đi rồi sao?" Lộ Ánh Tịch nhận xấp giấy, mỉm cười nói, "Sư phụ mà đi, con cùng Tình Thấm không được thưởng thức các món chay thơm ngon nữa rồi."

"Các loại rau dưa trong vườn, và cá tôm trong hồ đủ để ngươi và Tình Thấm ăn trong một năm." Nam Cung Uyên cũng cười theo, ánh mắt dịu dàng nồng thắm. Sơn cốc này vốn là chỗ ẩn cư mà y chuẩn bị cho chính mình. Nhưng sự đời khó liệu, y vẫn không có cách nào dứt ra được, nên để Ánh Tịch ở đây.

"Bao giờ sư phụ quay trở lại?" Nàng nhìn sâu vào đôi mắt đen nhánh, nhu hòa như gió mùa xuân của y. Cuối cùng nàng cũng không thể yên tâm, nói nghiêm túc, "Từ lúc này, thiên hạ được chia làm ba phần, những cuộc chiến lớn nhỏ nhất định sẽ nổ ra không ngừng, mong sư phụ hãy bảo trọng. Ánh Tịch không có quyền can thiệp vào việc làm của sư phụ, cũng biết đạo lý thời thế tạo anh hùng, nhưng nếu như…" Nàng ngừng lại, nhìn thẳng vào ánh mắt y. Phải chăng dưới đôi mắt đen thân thuộc không màng danh lợi này đang ẩn giấu những hoài bão cùng ước muốn mà nàng chưa từng bận tâm tìm hiểu?

"Ánh Tịch, ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi." Nam Cung Uyên khẽ cười trừ, dịu nhẹ tiếp lời: "Ta không phải là người trong hoàng tộc, cũng không có dã tâm soán ngôi, sẽ không có cái giả thuyết 'nếu như' kia."

"Thế sự biến ảo kỳ diệu, mấy ai có thể biết trước được điều gì. Sau này sư phụ tất phải dẫn quân xuất chinh, theo đó rạng danh rồi thăng chức, tất cả đều có thể xảy ra." Ánh mắt Lộ Ánh Tịch ánh lên nét đăm chiêu, ai oán lẫn khó xử. Biết đâu có một ngày, sư phụ và Mộ Dung Thần Duệ trở thành kẻ thù không đội trời chung, cần phải phân chia cao thấp, một mất một còn. Nếu điều đó thực sự xảy ra, nàng sẽ hy vọng người nào thắng?

Nam Cung Uyên lẳng lặng ngóng trông nàng, không hề lên tiếng. Y gánh trên vai sứ mệnh mấy trăm năm qua của Huyền môn, đó là giúp đỡ Lâm Quốc đoạt quyền thống trị thiên hạ. Còn về phần chính mình, y không có tham vọng đối với giang sơn gấm vóc, chỉ có mong muốn duy nhất không đổi. Nếu như cuối cùng kẻ xưng vương thống nhất thiên hạ kia lại tàn bạo bất nhân, cho dù đó là Hoàng đế Lâm Quốc, y cũng sẽ dấy binh, giương cao cờ khởi nghĩa chống đối.

Lộ Ánh Tịch mím môi cười, nâng chén nói: "Sư phụ phải mang gánh nặng đường xa, Ánh Tịch xin lấy trà thay rượu kính sư phụ một ly."

Nam Cung Uyên cũng nâng chén trà lên, dịu dàng căn dặn: "Ngươi phải ăn uống nghỉ dưỡng đầy đủ. Ta sẽ dùng chim bồ câu đưa thư đến sơn cốc mỗi tháng. Ngươi cần cái gì cũng có thể hồi âm cho ta."

"Vâng ạ." Lộ Ánh Tịch nhẹ gật đầu. Nàng nở nụ cười duyên, hai người đối mắt nhau, nhưng nàng rất nhanh dời tầm mắt. Có lẽ sư phụ cũng không tự mình nhận ra. Trong thời gian một tháng này, y đã không che giấu được đáy mắt ngày càng nồng nàn tình ý của y. Thế nhưng, nàng đã không cách nào chấp nhận phần tình cảm sâu đậm này của y nữa rồi. Trong tim nàng đã chứa một bóng hình khác, ngày đêm vương vấn, không thể xua tan được.

"Ánh Tịch." Nam Cung Uyên bất chợt gọi một tiếng, hiếm khi thấy y muốn nói lại thôi.

"Sư phụ?" Nàng quay đầu lại nhìn y, liền thấy khuôn mặt tuấn tú hòa nhã như ngọc thạch hiện lên nét chần chừ.

Nam Cung Uyên im lặng nhìn nàng một lúc, sau đó nuốt xuống những lời đã đến khóe môi, chỉ nói khẽ: "Không có gì, ta phải đi đây."

"Tại sao Nam Cung thần y không dám nói?"

Bất chợt, một giọng nói trào phúng cùng lãnh đạm từ bên ngoài phòng trúc truyền vào trong.

Lộ Ánh Tịch quay đầu lại nhìn về phía cửa phòng, càng thêm thắc mắc hỏi: "Tiểu Thấm, ngươi biết sư phụ muốn nói gì ư?"

Khuôn mặt Tình Thấm hững hờ, trong đôi mắt sóng sánh ánh sáng phát ra những tia sáng trào phúng lẫn đau lòng. Nàng ta nói rành mạch từng lời: "Hôm qua Nam Cung thần y nhận được bức thư được cột dưới chân chim đưa thư. Người xem xong liền xé nát. Nhưng không may bị nô tỳ hiếu kỳ nhặt lại. Nô tỳ đã rỗi hơi tỉ mỉ chắp vá từng mảnh giấy, thì phát hiện một chuyện trọng đại như vậy. Thì ra vị phu quân của công chúa, Hoàng đế Mộ Dung Thần

Duệ của Hoàng Triều đã lập Hoàng hậu mới." Nàng ta vừa nói xong, liền xoay người bỏ đi.

Lộ Ánh Tịch sững sờ, kinh ngạc quay đầu nhìn Nam Cung Uyên chằm chặp.

Nam Cung Uyên bất đắc dĩ thở dài thườn thượt, thấp giọng nói: "Sau khi ngươi rời hoàng cung không bao lâu, hắn đã sắc phong và chiêu cáo toàn thiên hạ. Sau này nếu ngươi quyết định trở lại, ngươi vẫn là ở vị trí Hoàng hậu như cũ, nhưng Tê Điệp sẽ ngang vai ngang vế với ngươi."

"Ha ha…" Lộ Ánh Tịch bỗng bật cười giòn tan, muốn ngừng mà ngừng không được. Tay nàng chống vào thắt lưng, gập người lại cười nghiêng ngả, "Ha ha... Sư phụ quả thật có tính toán trước. Ánh Tịch lại ngu ngốc như vậy!"

Nam Cung Uyên đưa tay đặt lên vai nàng như muốn chia bớt nỗi buồn trên vai nàng, an ủi trong im lặng.

Cúi người cười một lúc, Lộ Ánh Tịch mới ngẩng đầu mở mắt. Đôi mắt tràn đầy bi ai nhưng khóe môi vẫn nhếch cao, nàng cố gắng duy trì nụ cười gượng gạo.

"Sư phụ, cảm ơn người. Con thật sự rất cảm ơn người." Giọng nói của nàng vô cùng bình lặng không một chút run rẩy. Nàng đứng dậy cúi chào: "Ánh Tịch không cản sư phụ lên đường nữa. Sư phụ hãy bảo trọng."

Nam Cung Uyên thấp thỏm nhìn nàng, một lúc lâu sau y mới muốn mở miệng nói nhưng nàng đã quay lưng đi thẳng vào phòng trong.

Không biết phải làm sao mới tốt, Nam Cung Uyên đứng tại chỗ hồi lâu. Y rút ra một phong thư giấu dưới ống tay áo, đặt lên chiếc bàn trúc, rồi im lặng rời khỏi.

Sau khi Nam Cung Uyên rời khỏi không bao lâu, Tình Thấm lén lút bước vào phòng. Nàng ta lấy đi phong thư có một chữ "Thần" ở ngoài bìa thư kia.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 44: Xuân ấm áp, lòng nguội lạnh

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới đó mà mấy tháng đã trôi qua. Đông qua xuân tới, chim muông ríu rít hót ca, muôn hoa khoe sắc thắm như một bức tranh gấm hoa rực rỡ.

Cánh đồng cỏ xanh mơn mởn trải dài xa tít tắp như một thảo nguyên rộng mênh mông không thấy được điểm tận cùng. Một nữ tử mặc bộ váy trắng nhạt thanh nhã, ngồi một mình giữa đám cỏ cây xanh ngắt. Tay nàng cầm một cái lưỡi liềm nhỏ, từ từ cắt một nhúm cỏ dại, bỏ vào trong chiếc giỏ tre đặt bên cạnh. Khuôn mặt trong sáng của nàng không có một chút son phấn nào, nhưng lại vô cùng xinh đẹp thoát tục. Nàng có một đôi mắt sáng trong sóng sánh, như mặt nước hồ thu không gợn sóng và không chút tạp bẩn nào. Ánh mắt ngó ngang ngó dọc, sống động lung linh, cùng với nụ cười dịu ngọt trên môi. Nàng không khỏi khiến trái tim người khác loạn nhịp.

"Công chúa, đến giờ uống thuốc rồi ạ." Nữ tử mặc đồ xanh da trời đứng bên cạnh nàng bỗng lên tiếng.

"Ừ, chúng ta về thôi." Lộ Ánh Tịch nhìn chiếc giỏ tre đựng đầy thảo dược khẽ mỉm cười. Sử dụng những thảo dược hôm nay nàng kiếm được, cuối cùng cũng có thể điều chế xong thuốc giải.

Tình Thấm xách chiếc giỏ tre đi trước, khẽ mở miệng hỏi một câu giống như có như không, "Công chúa không oán hận sao?"

Lộ Ánh Tịch chầm chậm đi theo sau, vẻ mặt bình thản, nụ cười chúm chím vẫn nở trên môi. Nàng không oán hận sao? Lúc ban đầu, quả thực nàng có oán than. Nhưng theo thời gian trôi qua, nàng đã suy nghĩ thấu đáo. Người đó, hắn có mưu đồ chí lớn của riêng hắn. Trong lòng hắn, sự nghiệp thống nhất thiên hạ luôn ở vị trí thứ nhất, mà tình cảm nam nữ vĩnh viễn bị xếp ở vị trí thứ hai.

Lộ Ánh Tịch rủ mi mắt xuống, tay xoa nhẹ chiếc bụng nhô lên của nàng. Thật ra lúc đó sư phụ đã lừa gạt người đó, cho nên nàng mới có thể nắm lấy quyền tự chủ toàn vẹn. Đứa trẻ này cũng là người thân nhất của nàng, không ai được đoạt nó khỏi tay nàng. Nàng có con đường riêng phải đi, rõ ràng ngược lại hoàn toàn với chí hướng của hắn. Cái nàng muốn không phải là đứng trên đỉnh cao quyền lực, mà là cuộc sống yên ổn, bình dị.

Nàng lại ngẩng đầu lên, sự sầu não trong ánh mắt đã tiêu tan, chỉ còn lại nét kiên nghị cùng sắc bén.

Ban ngày trong sơn cốc luôn luôn ngắn hơn bên ngoài, chỉ chớp mắt đã xế chiều. Lộ Ánh Tịch tay trái đỡ thắt lưng từ từ đi ra từ căn nhà đơn sơ dùng để pha chế thuốc, trên tay phải cầm một bình dược nho nhỏ. Nàng mất thời gian khoảng ba bốn tháng, cuối cùng cũng tinh luyện xong thuốc giải. Đây là món nợ mà nàng muốn trả hết cho hắn. Tuy nhiên nàng chưa từng muốn đích thân đến đưa cho hắn.

Nàng lê bước vào phòng trúc, thì bất ngờ xuất hiện một bóng hình cao lớn đang chắp tay sau lưng đứng trong đó.

"Lộ muội muội, lâu ngày không gặp, muội vẫn khỏe chứ?" Đoàn Đình Thiên xoay người lại đối mặt với nàng, hàng lông mày nhướng lên cao, nụ cười tươi rói trên môi.

"Đoàn Vương gia quả thật thân tàng bất lộ." Lộ Ánh Tịch cố gắng định thần, cũng nở nụ cười tươi với hắn ta. Nàng đã gài trận Ngũ hành ở lối vào sơn cốc, người bình thường tuyệt đối không thể nào tìm được đường vào.

"Toàn bộ đều nhờ ơn Nam Cung huynh đã chỉ vẽ cho ta, nếu không phải vậy ta e rằng đã chết giữa trận pháp đó rồi." Đoàn Đình Thiên nhún nhún vai, bộ dạng khiêm tốn vô tội tựa như mọi chuyện không liên can gì đến hắn ta.

"Cho dù sư phụ có mách nước trước, thì ít ra người đó cũng cần phải có kiến thức về Ngũ hành kỳ môn mới có thể lĩnh hội được." Lộ Ánh Tịch ngước mắt ngóng nhìn hắn ta, âm thầm quan sát và đánh giá người đang đứng trước mặt. Đã lâu không gặp, hắn ta vẫn giữ dáng vẻ cà lơ phất phơ, không chịu gò bó đó. Nhưng đáy mắt kia lại ẩn giấu sự sắc bén khó che đậy được hết.

"Lộ muội muội, lần này ta mạo muội viếng thăm chủ yếu là do ủy thác của Nam Cung huynh. Giờ đây y đã được phong làm tướng quân phụ quốc, việc quân bộn bề trăm mối, y không thể phân thân đến đây nên không còn cách nào khác hơn là đành phải nhờ đến kẻ rảnh rỗi ta đây đi một chuyến." Đoàn Đình Thiên không hề đáp lại lời nàng, tự mình kể khổ: "Lộ muội muội, muội không biết đâu. Sơn cốc này thật sự rất khó đi, ta một thân một mình trèo đèo lội suối. Nếu không phải vì nghĩ đến việc được thấy dung nhan kiều diễm như tiên nhân của Lộ muội muội, ta thực sự không đủ sức đi tiếp."

Lộ Ánh Tịch liếc xéo hắn ta, lại quét mắt từ trên xuống dưới. Chiếc áo bào màu xanh lam không nhiễm một hạt bụi. Chiếc mão ngọc chỉnh tề trên đầu. Mái tóc được buộc chặt, không có một sợi rơi rớt ra ngoài. Hắn ta vẫn tuấn lãng ung dung như thường ngày, nhìn đâu ra chút chật vật cực khổ nào?

"Lộ muội muội, muội đừng thấy ta sạch sẽ gọn gàng mà nghĩ oan cho ta. Thật ra để sớm được gặp muội, ta đã dùng khinh công lao nhanh suốt đêm ngày, gần như đã tiêu hao hết nội lực rồi." Hắn ta khóc than xong, đến ngồi lên chiếc ghế mây có lưng tựa, ra vẻ mệt mỏi xụi lơ.

Lộ Ánh Tịch không khỏi lắc đầu chịu thua. Một lúc sau nàng mới mở miệng nói: "Đoàn Vương gia, đừng vòng vo tam quốc nữa. Sư phụ muốn ngươi đến đây là vì chuyện gì?"

Đoàn Đình Thiên ngẩng đầu nhìn nàng, biếng nhác trả lời: "Không phải Mộ Dung Thần Duệ sắp phát độc sao?"

Trái tim Lộ Ánh Tịch bắt đầu đập thình thịch, nhưng miệng vẫn bình tĩnh nói: "Việc này không cần phải phiền đến Đoàn Vương gia." Nếu nàng đưa thuốc cho Đoàn Đình Thiên, chẳng khác nào đẩy Mộ Dung Thần Duệ vào đường chết cả.

Đoàn Đình Thiên đung đưa ghế mây một cách nhịp nhàng, chậm rãi nói: "Nếu vậy, Lộ muội muội muốn tự mình đi ư? Nếu muội trở lại đó thì không dễ để xuất cung một lần nữa."

Lộ Ánh Tịch mím môi không nói, trong lòng rất nghi ngờ. Vì sao sư phụ phải nhờ Đoàn Đình Thiên đến đây? Người này rành rành là một nhân vật vô cùng nguy hiểm, sao có thể giao phó nhiệm vụ đưa thuốc giải?

Đoàn Đình Thiên một tay chống cằm, càng thêm hứng thú mà quan sát nàng: "Mấy tháng không gặp, Lộ muội muội đã trổ mã càng thêm xinh đẹp quyến rũ." Tầm mắt hắn ta càn rỡ di chuyển, dừng lại trước bụng đã thấy rõ đường cong nhô lên của nàng, "Đứa bé được đặt tên là gì?"

Lộ Ánh Tịch hơi nghiêng người tránh ánh mắt săm soi của hắn ta, nàng đến ngồi xuống ghế ở đầu bên kia chiếc bàn trúc, không nói năng gì.

"Đứa trẻ mồ côi thì lấy họ của ai nhỉ?" Ngón tay Đoàn Đình Thiên sờ sờ cằm, lẩm bẩm một mình: "Nếu đứa bé theo họ của Lộ muội muội, nhưng muội lại có họ hàng với ta…" Mắt hắn ta bỗng phát sáng, kích động reo lên: "Ha ha, hóa ra đứa bé này theo họ của ta."

Lộ Ánh Tịch trố mắt trừng hắn ta, giận tái người quở trách: "Đoàn Vương gia, xin hãy tự trọng!"

Đoàn Đình Thiên cũng không để bụng, tươi cười nói tiếp: "Lộ muội muội, ý của ta là chúng ta đều là người gia tộc họ Đoàn. Đứa trẻ này không thể mang họ của phụ thân nó, thì đương nhiên phải mang họ Đoàn."

Lộ Ánh Tịch đanh mặt, giọng nói trầm lắng: "Khi đứa nhỏ ra đời, đương nhiên bé sẽ mang họ của phụ thân."

Nghe những lời ấy, ánh mắt Đoàn Đình Thiên chợt lóe tia sáng sắc nhọn: "Đến cuối cùng muội vẫn chọn đứng về phía Mộ Dung Thần Duệ hả?"

"Không." Lộ Ánh Tịch từ tốn nói một tiếng phủ định. Môi nhếch lên cười nhạt, mắt lạnh lẽo cùng bình ổn, "Tuy ta là người Lâm Quốc, nhưng Lâm Quốc chưa từng nuôi dưỡng ta dù chỉ một ngày. Thậm chí, không lưu tình chút nào mà đã giết chết mẫu thân đã sinh ta ra. Gia tộc của mẫu thân cũng bị diệt tận gốc. Nếu không phải vì ta có giá trị lợi dụng, thì ta cũng đã sớm phải xuống âm tào địa phủ rồi."

Đoàn Đình Thiên nhướng mày nhìn nàng, im lặng đợi nàng nói tiếp.

"Ô Quốc là nơi ta đã sinh sống và lớn lên. Mặc dù Phụ hoàng đã biến ta trở thành quân cờ liên minh, nhưng ta không thể nào quên công ơn đã nuôi dưỡng và dạy dỗ suốt mười tám năm qua." Lộ Ánh Tịch ngừng lại một lát, lại tiếp tục bày tỏ quan điểm: "Cho nên, ta sẽ không vì Lâm Quốc hay Hoàng Triều mà tiến đánh Ô Quốc, cũng sẽ như vậy nếu là ngược lại. Ta và đứa nhỏ sẽ ở lại sơn cốc này, nhưng ta sẽ không che giấu thân thế của chính bé con. Đợi đến khi con ta đủ tuổi trưởng thành, ta sẽ nói cho con biết tất cả. Sau đó chính con sẽ tự mình lựa chọn có muốn xuống núi hay không."

Đoàn Đình Thiên im lặng lắng nghe, lại lắc đầu phản đối: "Muội suy nghĩ mọi chuyện quá đơn giản."

Hắn ta lạnh mặt, bỗng đứng lên, cơ thể cao lớn nghiêng người về phía nàng. Bầu không khí bỗng trở nên bức bách, ngột ngạt: "Ta cũng không ngại nói thẳng với muội. Lần này không phải Nam Cung huynh nhờ ta đến đây, mà do ta chặn đường đệ tử Huyền môn được y cử đi. Ta tìm muội, không phải vì thuốc giải của Mộ Dung Thần Duệ, mà là vì chính muội."

Lộ Ánh Tịch ngồi yên, ánh mắt bình lặng hơi ngẩng đầu nhìn hắn ta. Cuối cùng hắn ta cũng lộ bộ mặt ngông cuồng, độc tài. Dã tâm của hắn tuyệt đối không kém hơn Mộ Dung Thần Duệ.

"Muội có biết tình hình ngoài kia hiện tại đã thế nào không?" Đoàn Đình Thiên đứng thẳng dậy, ánh mắt sắc bén vẫn dán chặt vào nàng, nói với giọng bỡn cợt, "Vào tháng Chạp, ba nước kết thành đồng minh tiến quân thần tốc vào lãnh thổ Long Triêu, và đã toàn thắng. Sau đó, Ô Quốc còn chưa rút binh về nước, đã bị Hoàng Triều nhanh chóng phản công, làm bọn họ trở tay không kịp."

Lộ Ánh Tịch sững sờ, không dám tin mà hỏi ngược lại: "Minh ước giữa Ô Quốc và Hoàng Triều đã bị hủy bỏ rồi sao?"

Đoàn Đình Thiên nhếch môi nở nụ cười khẩy đầy hàm ý bất minh: "Muội cũng biết mà, sau khi muội rời khỏi Mộ Dung Thần Duệ, hắn liền lập tức lập Tê Điệp làm Hoàng hậu. Bắt đầu từ thời khắc đó, chẳng khác nào đã chấm dứt với Ô Quốc, lại quay sang liên minh với Lâm Quốc của ta. Ô Quốc ư? Vận mạng đã tận rồi."

Lộ Ánh Tịch thảng thốt, nhưng cũng nghi hoặc hỏi: "Chẳng nhẽ Lâm Quốc không lo sẽ nối gót theo Ô Quốc sao?"

Đoàn Đình Thiên cười ngạo nghễ, vừa cười vừa nói: "Lâm Quốc nghỉ ngơi dưỡng sức đã nhiều năm nay. Người ngoài luôn coi Lâm Quốc là nước có quân đội yếu kém, nhưng lại không biết rằng quốc gia của ta vẫn ngấm ngầm luyện binh, luôn che giấu thực lực chỉ chờ đến lúc thiên hạ đại loạn."

Lộ Ánh Tịch kinh ngạc tột cùng, sửng sốt đến độ không nói nên lời. Bây giờ nàng mới hiểu được vì sao Phụ hoàng bằng lòng truyền ngôi cho nàng. Vì chỉ có nàng mới có cơ hội bảo vệ sự bình yên của Ô Quốc. Nhưng khi đó nàng không muốn bán đứng Mộ Dung Thần Duệ, lẽ nào hiện tại nàng có thể nhẫn tâm quyết định hay sao?

Đoàn Đình Thiên bình thản nhìn vào đáy mắt rối ren của nàng, lắc đầu nói tiếp: "Theo tình hình hiện nay thì xem ra, không đầy nửa năm, Hoàng Triều sẽ thôn tính hoàn toàn Ô Quốc. Nếu như muội muốn cứu Ô Quốc thì có hai cách. Một là trở lại cầu xin Mộ Dung Thần Duệ, hai là hợp tác với Lâm Quốc của ta."

Lộ Ánh Tịch dần định thần trở lại, nhếch môi cười nhàn nhạt, đáp trả hắn ta: "Lâm Quốc chịu ra tay tương trợ vào lúc này ư? Không sợ sẽ tiêu hao binh lực, khó có thể tranh đoạt thiên hạ với Hoàng Triều sao?"

"Chỉ cần muội đứng ra." Giọng điệu Đoàn Đình Thiên hòa hoãn hơn, đôi mắt hồ đào tràn ngập tia sáng tự tin, hào hùng nói: "Ta có thể đảm bảo, đợi đến khi quốc gia ta thống trị thiên hạ, Ô Quốc sẽ cùng chung hưởng vinh hoa phú quý."

"Sẽ gộp Ô Quốc vào lãnh thổ của Lâm Quốc?" Lộ Ánh Tịch không khỏi cười lạnh, "Nếu Phụ hoàng của ta bằng lòng thuần phục dưới chân người khác, thì đã nhận lời với Mộ Dung Thần Duệ, và trở thành quận thành thuộc Hoàng Triều từ lâu rồi."

"Bây giờ khác xa khi xưa rồi. Mặc dù Phụ hoàng của muội có kiêu ngạo cỡ nào, mọi việc đã không thể thuận theo ý ông ta nữa rồi." Đoàn Đình Thiên cong khóe môi bày ra bộ dáng tươi cười hoan hỉ: "Muội cũng biết Mộ Dung Thần Duệ là loại người tinh ranh và tính toán cỡ nào, hắn biết quốc gia của ta binh hùng tướng mạnh, đương nhiên sẽ khai đao với Ô Quốc trước tiên. Hơn nữa, nếu như muội quá hạn không chịu về, muội nghĩ xem hắn ta sẽ tức giận ra sao? Lúc này hắn ta lại không thể trở mặt với Lâm Quốc, vậy thì chỉ còn…"

"Lâm Quốc muốn ta làm gì?" Lộ Ánh Tịch khép hờ mi mắt, lòng đã sáng tỏ như trăng rằm.

"Lúc muội mười lăm tuổi đã am hiểu binh pháp, lại tự tay huấn luyện ra quân đoàn áo giáp đen. Ta tin rằng nếu muội bắt tay với Nam Cung huynh, thì nhất định không ai có thể cản nổi, bách chiến bách thắng." Mắt Đoàn Đình Thiên ánh rõ lên những tia sáng nhọn bén như lưỡi dao, bắn về phía nàng, "Vả lại, muội đã lén đào một cái mật đạo đi xuyên qua hoàng cung Hoàng Triều. Trong tay muội còn nắm binh quyền quân Tây Quan của Hoàng Triều. Muốn tiêu diệt Hoàng Triều, phần thắng nghiêng về phía muội."

Lộ Ánh Tịch cau chặt đôi mày phượng, lòng thầm suy đoán. Chẳng nhẽ Hi vệ trở về Ô Quốc, đã đem lối vào mật đạo khai báo hết với Phụ hoàng rồi sao?

Đoàn Đình Thiên chỉ liếc mắt trông nàng, đã nhạy bén nhìn thấu tâm tư của nàng: "Muội tưởng Mộ Dung Thần Duệ là một tên ngốc hả? Mười tên thống lĩnh Hi vệ trung thành kia của muội đã sớm bị hắn ta bắt gọn, phỏng chừng ngày ngày bọn họ phải chịu đựng tất cả những màn tra tấn dã man ấy chứ. Hiện tại, người có thể khởi động cơ quan để mở cửa vào mật đạo chỉ còn có muội và Nam Cung huynh."

Lòng Lộ Ánh Tịch nhất thời trăm mối tơ vò, không còn lời nào để nói.

Nhân lúc này, Đoàn Đình Thiên lại bồi thêm một cú: "Có thể muội không biết, Tê Điệp đang mang thai. Cho dù muội có trở lại bên cạnh Mộ Dung Thần Duệ, cũng không còn có thể độc chiếm sủng ái."

Lộ Ánh Tịch phát run toàn thân, chợt trợn tròn mắt quát lớn: "Ta không tin!" Ngày nàng rời khỏi cung, kẻ bịt khăn mặt đen đã tập kích nàng chính là Tê Điệp. Nàng đã nhờ sư phụ truyền tin này gấp cho Mộ Dung Thần Duệ. Nàng có thể hiểu Mộ Dung Thần Duệ xuất phát từ lợi ích mà vẫn lập Tê Điệp làm Hoàng hậu, nhưng nàng luôn tin rằng hắn sẽ không thật sự sủng ái Tê Điệp. Có phải nàng đã tự tin thái quá rồi chăng?

"Muội đoán không sai, đúng là Tê Điệp đã tấn công muội. Nhưng bức thư kia chưa hề đến tay Mộ Dung Thần Duệ." Đoàn Đình Thiên một lần nữa giải đáp thắc mắc trong lòng nàng, nhướng mày lên cao, cười nhạt nói: "Muội cũng đừng trách Nam Cung huynh, là do ta đê tiện đó. Ta đã bắn chết chú chim mang thư về Hoàng Triều kia. Vào thời điểm vô cùng nhạy cảm này, ta cũng chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí mà thôi." Hắn ta nhún vai dang rộng hai tay, biểu hiện sự không còn cách nào khác. "Thật ra khi đó thích khách tập kích muội là người của gia tộc Hạ thị Hoàng Triều phái đến, Tê Điệp chỉ nhân cơ hội đó để trà trộn vào mà thôi. Tê Điệp cũng không muốn lấy mạng của muội, nàng ta chỉ hy vọng muội không mang Hoàng tự."

Sắc mặt Lộ Ánh Tịch trắng bệch, trái tim như bị cái dùi nhọn liên tục đâm sâu từng phát, nhát sau sâu hơn nhát trước, đau đớn khôn nguôi. Nàng đã tin lầm Mộ Dung Thần Duệ rồi ư? Nàng vốn tưởng rằng chí ít nàng cũng chiếm giữ một vị trí nhỏ nhoi trong trái tim hắn. Nhưng nàng vừa mới bước chân đi khỏi, hắn đã sủng ái Tê Điệp ngay lập tức? Nàng cũng không trông mong hắn sẽ thủ thân vì nàng, nhưng ít ra không phải là Tê Điệp…

"Nếu Mộ Dung Thần Duệ yêu muội thật tình, sao lại đem địa vị cùng tình cảm đều cho Tê Điệp?" Đoàn Đình Thiên nhìn khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu của nàng, hắn ta không khỏi sinh lòng trắc ẩn, thương xót, khẽ ca thán, "Muội không cần phải suy nghĩ thêm nhiều nữa khi đã quyết định rời xa hắn ta. Trên đời này, nam nhân có thể mang lại hạnh phúc cho muội không phải là hắn ta."

Lộ Ánh Tịch ngớ người, muốn nói lại thôi. Nàng rủ mi mắt xuống nhằm che đi vẻ đau thương trong ánh mắt. Thật là người vừa mới đi thì trà đã nguội sao? Ngay cả một chút hơi ấm cũng không còn ư?

"Lộ muội muội, cho dù muội không muốn thừa nhận, nhưng trong người muội vẫn đang chảy dòng máu Lâm Quốc. Giúp đỡ quốc gia của chính mình thì có gì phải do dự? Mà Ô Quốc là cố hương đã nuôi dưỡng muội nên người, muội càng phải đứng ra bảo vệ con dân ở đó." Giọng Đoàn Đình Thiên dịu nhẹ, êm tai, cố gắng thuyết phục nàng, "Nếu muội lo lắng khi giao thuốc giải cho ta, ta cũng không ép muội, Nam Cung huynh sẽ nhanh chóng phát hiện ra ta đã chặn đường đệ tử Huyền môn. Y sẽ đích thân đến đây một chuyến."

Lộ Ánh Tịch ngồi im, đầu vẫn cúi thấp. Nàng không nhìn hắn ta, cũng không trả lời, tựa như đã không còn để ý đến xung quanh.

Đoàn Đình Thiên cúi đầu, bật ra một tiếng thở dài. Hắn ta vừa muốn bỏ đi thì thấy nàng bỗng chốc ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt phát ra những tia sáng long lanh nhưng lạnh lẽo.

"Lộ muội muội?" Hắn ta thấp thỏm thăm dò: "Muội đã suy nghĩ xong rồi chứ?"

"Những tin tức mà hôm nay Đoàn Vương gia mang đến, ta đã nghe rất rõ. Về phần quyết định của ta, chờ sư phụ đến đây, ta sẽ nói cho y biết." Ngữ điệu của Lộ Ánh Tịch trầm tĩnh, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

Đoàn Đình Thiên gật đầu, đưa mắt ngắm nhìn khuôn mặt nàng thật lâu. Hắn ta không nói những lời thừa thãi nữa, chỉ xoay người rời đi.

Đợi hắn đi ra thật xa, Lộ Ánh Tịch mới nhũn cả ra, ngã người trên chiếc ghế tựa. Đôi mắt đã chứa tầng tầng lớp lớp bi thương. Dường như thai nhi trong bụng cũng cảm nhận được tâm trạng của nàng, liền khẽ đá nhẹ lên thành bụng. Nàng cúi đầu nhìn bụng, hàng mi dài cong vút run run. Nàng cắn chặt môi, cố gắng nhịn không cho nước mắt trào ra khỏi khóe mi.

Một thân hình nhỏ nhắn lặng lẽ đi ra từ phòng trong. Nàng ta đứng sau màn trúc, tay đang nắm chặt một phong thư, đôi mắt thoáng hiện vẻ chần chừ không dám. Chân phải nhấc lên muốn đi ra phòng ngoài, nhưng lại đột nhiên đổi chủ ý. Nàng ta cắn chặt răng, quay người vào trong. Trở lại phòng của mình, nàng ta rút mấy tờ giấy trong phong thư dày cộp kia ra, dùng sức xé nát chúng thành hàng trăm mảnh vụn.

Hoàng hôn nhiều màu sắc cuối cùng cũng dần tắt ngấm. Ánh mặt trời rực rỡ đã bị màn đêm đen tối thôn tính.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 45: Hừng hực chiến tranh

Khi Nam Cung Uyên đến được sơn cốc thì mặt mũi đầy phong trần. Khuôn mặt tuấn tú, thản nhiên xưa nay vì bụi bặm đường xa mà nhuộm thêm vài phần mệt mỏi, uể oải.

Nắng vàng rực rỡ, ánh nắng nhảy nhót trên những phiến lá làm bức tranh tươi sắc càng thêm lung linh. Lộ Ánh Tịch nhắm mắt, nằm sưởi ấm trên thảm cỏ xanh mơn mởn.

Nam Cung Uyên khẽ khàng lại gần, ngồi xuống bên cạnh nàng, lời nói êm dịu vang lên: "Ánh Tịch, khí sắc của ngươi tốt hơn nhiều rồi."

Lộ Ánh Tịch vẫn nằm yên, khẽ khàng trả lời: "Phương thuốc sư phụ đã pha chế đương nhiên là rất công hiệu."

Nam Cung Uyên học theo nàng, ngả người nằm dài trên thảm cỏ êm ái, ngước mắt nhìn bầu trời trong xanh. "Nơi đây vẫn luôn thanh bình, tĩnh lặng như vậy." Mà thế giới bên ngoài kia, khói lửa chiến tranh, loạn lạc nổi lên khắp chốn.

"Sư phụ vất vả rồi." Lộ Ánh Tịch khẽ thở dài, "Hai ngày trước Đoàn Đình Thiên đã tới đây, hắn ta mang theo đến một ít tin tức, thật giả khó đoán. Không biết sư phụ thấy thế nào?"

"Thật hay giả, hẳn là ngươi có thể tự mình nhận ra." Nam Cung Uyên nhìn một đám mây trắng lững lờ trôi trên nền trời, giọng nói có chút vô lực: "Ta vốn hy vọng ngươi có một cuộc sống không lo âu đến hết đời, nhưng vẫn không chặn được thời thế loạn lạc ngoài kia quấy nhiễu ngươi."

"Sư phụ, Ánh Tịch muốn người đích thân đi đưa thuốc giải cho hắn." Lộ Ánh Tịch nói đều đều không chút gợn sóng, từ từ mở mắt, tay đỡ lưng ngồi thẳng dậy.

Nam Cung Uyên ngẩn người, một lúc sau vẫn không tiếp lời nàng.

"Nhưng mà con nghĩ rằng, cho dù có một số thông tin sai lệch, như vậy thì đã sao?" Lộ Ánh Tịch cười nhàn nhạt, ánh mắt trong veo như tuyết đầu mùa, "Phải làm phiền sư phụ rồi. Ánh Tịch tin sư phụ nhất định có cách đưa thuốc giải đến tận tay Mộ Dung Thần Duệ."

"Ánh Tịch, ngươi đã quyết định rồi chứ?" Nam Cung Uyên nghiêm chỉnh nhìn nàng, đôi mắt sâu hút khó nén nỗi lo lắng.

"Rồi ạ. Con muốn về Ô Quốc thừa kế hoàng vị." Lộ Ánh Tịch mở miệng nhỏ nhẹ, nhưng lời nói lại giống như tiếng "tõm" vang lên thật lớn khi tảng đá nặng bị ném thẳng xuống hồ sâu.

"Nhưng mà ngươi đang mang thai…" Nam Cung Uyên nhíu mày, ánh mắt bất giác liếc qua cái bụng nhô cao của nàng.

"Con chỉ trở lại đó, ở trong thành trấn thủ, sẽ không tự mình ra trận." Lộ Ánh Tịch đưa tay xoa nhẹ bụng, nụ cười trìu mến, yêu thương thường trực trên môi nhưng ánh mắt lại vạn phần nghiêm túc cùng kiên định. Nàng không thể phủ định nàng yêu Mộ Dung Thần Duệ. Nhưng nàng sẽ không để bản thân phải nhún nhường, chịu uất ức, và nhất quyết không chịu đứng thứ hai, thứ ba hay thứ tư trong trái tim của hắn. Nàng muốn tranh đua cao thấp với hắn, muốn hắn biết rằng nàng không phải chỉ có thể làm một nữ nhân đáng thương trong thâm cung của hắn.

"Ánh Tịch, ngươi chắc chắn mình không phải đang hành động theo cảm tính chứ?" Nam Cung Uyên bắt đầu cảm thấy lo lắng vạn phần. Một khi nàng trở về Ô Quốc, sẽ không bao giờ có thể có lại cuộc sống bình yên, thoải mái nữa.

"Không ạ." Lộ Ánh Tịch vừa cười nhạt vừa lắc đầu: "Sư phụ, người không cần phải lo lắng. Suốt những năm qua, con luôn là một quân cờ mặc cho người khác bài bố. Nhưng từ bây giờ con muốn tự nắm bắt vận mệnh của chính mình, không ai có thể điều khiển con lần nữa."

Nam Cung Uyên trầm mặc rất lâu, sau khi thở dài một hơi mới mở miệng nói: "Hoàng Triều đã tiến đánh biên giới Ô Quốc, thế tấn công ác liệt, vừa mới hơn một tháng đã chiếm được bốn tòa thành. Nếu ngươi đã quyết định trở về thì không nên chậm trễ."

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn y, bỗng nhiên hỏi: "Sư phụ sẽ giúp con sao?"

Nam Cung Uyên không một chút chần chờ, trả lời ngay tức khắc: "Đương nhiên là ta phải giúp ngươi rồi. Đợi sau khi ngươi bí mật quay lại Ô Quốc, ta sẽ tự mình dẫn một đạo binh đến đó, tạo thành thế nội ứng ngoại hợp với ngươi."

Lộ Ánh Tịch mỉm cười, nhưng lo âu nói: "Sư phụ, con không có dã tâm thống nhất thiên hạ, con chỉ muốn bảo vệ Ô Quốc được yên ổn. Chuyện tương lai không ai có thể nói trước được điều gì, biết đâu Ô Quốc sẽ thuộc về Lâm Quốc, nhưng đến lúc đó con sẽ không đứng ra giúp Lâm Quốc đánh Hoàng Triều."

"Ta hiểu." Nam Cung Uyên gật đầu, khóe môi lại hiện lên nụ cười nhã nhặn vốn có, "Người đã trưởng thành rồi, cuối cùng ngươi cũng có chủ kiến của chính mình."

"Con không muốn làm lục bình trôi theo dòng nước, cũng không cam chịu làm bông liễu mặc gió cuốn đi. Vậy thì con cần phải tìm được một chỗ đứng vững chắc, không bị lung lay." Lộ Ánh Tịch đứng lên nhìn phía chân trời xa xăm với nét mặt bình lặng. Trước đây nàng đã quá ngây thơ khi cho rằng ẩn núp trong thâm sơn cùng cốc là có thể không màng đến thế sự. Thế nhưng nàng không phải là người không nhà không quê, nàng không thể có lỗi với mảnh đất đã nuôi dưỡng nàng.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Nam Cung Uyên bộn bề việc quân nên không có thời gian ở lại lâu. Y vội vã đến lại vội vàng đi.

Lộ Ánh Tịch và Tinh Thấm cũng đóng gói hành lý, ngay sáng sớm hôm sau liền lên đường ra khỏi sơn cốc. Hai người vào trấn nhỏ dưới chân núi, thuê một chiếc xe ngựa chạy về hướng Ô Quốc.

Hai ngày sau, hai người đã đến khu vực biên giới. Nhưng họ còn chưa kịp đặt chân vào lãnh thổ Ô Quốc thì đã gặp ngay một trận chiến.

Lộ Ánh Tịch và Tinh Thấm đang ở Lang Thành, cửa thành đã đóng chặt, không có cách nào ra ngoài.

Bên ngoài vốn là cánh đồng hoang vu kéo dài mười dặm, khói lửa rải rác khắp nơi. Nhưng giờ đây ngó qua chỉ thấy lúc nhúc người đang chuyển động, hàng vạn tiếng ngựa hí vang, khí thế hãi hùng.

Lang Thành là đất của Hoàng Triều, còn Du Thành là thành biên giới của Ô Quốc. Hai thành bị ngăn cách bởi cánh đồng cỏ rộng lớn và mông quạnh đó.

Lộ Ánh Tịch hỏi han, nghe ngóng một lúc thì biết được, hai quân đã giao chiến mấy lần, giằng co đã lâu, khó phân thắng bại. Mà trong hai tòa thành này gần như là vườn không nhà trống, bách tính trong thành đã tháo chạy hết, chỉ còn người già và người bệnh tật neo đơn.

Lộ Ánh Tịch và Tình Thấm đã cải trang thành phụ nữ làm nông, và ở tạm một căn nhà của một gia đình nông dân nghèo khó. Lúc này màn đêm đã buông xuống, hai người cùng nằm chung trên một chiếc giường dài, thì thầm với nhau.

"Công chúa, người đang mang thai không nên mạo hiểm. Chi bằng để nô tỳ đem giao ngọc ấn đến quân doanh."

"Chỉ e ngươi còn chưa tới gần lều tướng quân đã bị người ta coi như gian tế mà bắt lại mất rồi."

"Công chúa muốn tự đi sao? Nhưng mà…"

"Tướng quân đóng quân ở Du Thành mang họ Cận. Nếu như ta đoán không lầm thì là Cận Tinh Phách. Chỉ cần ta có thể gặp hắn, chúng ta nhất định sẽ bình an quay về Ô Quốc."

"Công chúa…" Tình Thấm muốn nói lại thôi, lòng vẫn ứ nghẹn một chuyện, nhưng cuối cùng nàng ta chỉ nói: "Tấm lòng yêu nước của công chúa, nô tỳ vạn phần kính phục." Nàng ta cũng không tin phục Lộ Ánh Tịch hoàn toàn, bởi vì nàng ta đã biết Lộ Ánh Tịch không phải là công chúa thật sự của Ô Quốc. Nhưng lúc này đây, khi Ô Quốc đối diện với nạn diệt vong, nếu Lộ Ánh Tịch có thể giải nguy cho Ô Quốc, thì từ nay về sau nàng ta sẽ xem nàng là chủ nhân. Nếu như Lộ Ánh Tịch chỉ là hư tình giả ý, hoặc là có mưu đồ lợi dụng Ô Quốc, vậy thì đừng trách nàng ta ra tay độc ác, ngọc nát đá tan!

"Ngủ đi! Ngày mai chúng ta còn rất nhiều chuyện phải làm." Lộ Ánh Tịch nhẹ giọng nói, quay người đối diện với vách tường. Sớm chiều ở chung với nàng ta mấy tháng qua, nàng làm sao không hiểu suy nghĩ của Tình Thấm cho được. Tuy Mộ Dung Thần Duệ chưa từng hỏi han ân cần với Tình Thấm, nhưng thích một người thì không cần lý do. Tình Thấm mến mộ hắn, cho nên nàng ta rất ghét Tê Điệp, và cũng ghét nàng không kém. Thế nhưng kỳ lạ thay, Tình Thấm lại vô cùng bảo vệ thai nhi trong bụng nàng. Mỗi ngày nàng ta đều sắc thuốc với phân lượng cực kỳ chuẩn xác, có thể thấy được nàng ta đã thành tâm ra sao.

Hai tay nàng lại vỗ về mặt bụng, nàng nhắm mắt mỉm cười. Từ khi mang thai, nàng đã tập thành động tác theo thói quen này. Đứa bé này đến bất ngờ, nhưng nàng chưa bao giờ có ý nghĩ muốn bỏ đi. Chẳng qua không biết đứa nhỏ sau này có oán giận nàng hay không? Có một ngày nào đó cha của đứa bé phát hiện ra chân tướng hay không? Mộ Dung Thần Duệ là người bá đạo độc tài như vậy, hắn nhất định sẽ không tiếc mọi thứ để giành lại bé con từ tay nàng ư?

Lòng suy nghĩ miên man, nàng mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Nhưng chẳng qua bao lâu, bỗng dưng nghe tiếng trống rung trời lở đất, nàng giật mình bừng tỉnh.

"Tình Thấm! Tình Thấm!" Nàng lay Tình Thấm đang nằm ngủ bên cạnh.

Tình Thấm mơ màng mở mắt, ngái ngủ chưa hoàn toàn thoát khỏi cơn mơ.

"Khai chiến rồi!" Lộ Ánh Tịch vừa mau lẹ mặc váy áo, vừa nói: "Tiếng trống trận nghe gần như vậy, chắc chắn quân của ta đang công thành. Chúng ta đang ở chỗ tương đối gần cổng thành. Nếu như quân ta dùng đại bác oanh tạc, e rằng chúng ta sẽ thành cá trong chậu mà bị thương mất."

"Vậy chúng ta phải làm sao đây?" Tình Thấm nhất thời tỉnh táo triệt để, hoảng sợ vội hỏi.

"Trước tiên chúng ta phải tìm một nơi trú ẩn an toàn đã." Lộ Ánh Tịch rất nhanh đã thay y phục xong xuôi, thúc giục Tình Thấm nhanh tay nhanh chân.

Đúng lúc Tình Thấm xoay người bước xuống giường, phút chốc liền nghe tiếng pháo nổ lớn, chấn động đến đinh tai nhức óc!

"Mau nằm xuống!" Lộ Ánh Tịch la lớn, tầm mắt liếc đến cột nhà đang lắc lư, mái ngói nghiêng ngả, "Nguy rồi! Gian nhà này không chắc, sợ là ngay cả dư chấn của hỏa lực cũng không chịu nổi!"

Tình Thấm ngã nhào xuống mặt đất, bất chấp đau đớn vội vã mặc váy áo, tay cắp vội tay nải bỏ chạy ra ngoài: "Công chúa! Chạy mau!"

Ngược lại, Lộ Ánh Tịch rảo bước về hướng gian phòng bên trong, gọi lớn: "Bà ơi! Căn nhà muốn sụp rồi!"

Bà lão cho các nàng ở lại kia không đáp lại. Lộ Ánh Tịch đi nhanh vào phòng thì phát hiện, sắc mặt bà lão đang nằm trên chiếc giường đất tái xanh, cơ thể run rẩy cuộn tròn lại.

"Công chúa! Công chúa! Người mau ra ngoài nhanh lên!"

Tiếng kêu gọi đầy lo lắng của Tình Thấm truyền từ ngoài vào. Lộ Ánh Tịch chỉ chần chừ trong tích tắc, nàng cúi người cõng bà lão trên lưng, "Bà ơi, bà ôm cháu cho chắc nha!"

Trong lúc muôn phần khẩn cấp, Lộ Ánh Tịch vẫn nhớ rõ mình đang mang thai, liền vận chân khí bảo vệ thai nhi. Bước chân nàng vững vàng nhưng mau lẹ, nhằm phía cửa mà sải bước.

Bất thình lình, một tiếng nổ lớn vang lên, cả căn nhà tranh lập tức rung mạnh!

Từ ngoài cửa nhà, một bóng hình nhỏ nhắn chạy ào vào trong. Cùng lúc ấy, mái nhà bắt đầu đổ ập xuống.

Âm thanh rầm rầm không ngừng vang lên bên tai, không những mái ngói vỡ vụn mà ngay cả xà ngang cũng đồng loạt rớt xuống. Lộ Ánh Tịch nhanh mắt lẹ chân tránh được xà nhà rất lớn, nhưng không có cách nào lách khỏi những tấm ngói rơi rớt như mưa. Bả vai và cánh tay nàng đều bị cắt, bị chảy máu lỗ chỗ.

"Công chúa! Để nô tỳ cõng bà lão cho!" Tình Thấm đỡ bà lão trên lưng Lộ Ánh Tịch sang lưng của mình.

Lộ Ánh Tịch cũng không tranh nhau làm gì. Nàng tụ nội lực, vận khí bay ra khỏi căn nhà đổ nát.

Bên ngoài, khói lửa nổi lên khắp nơi, âm thanh hỗn tạp, dồn dập. Bách tính nhốn nháo chạy loạn trên đường, giống như bầy ong không đầu, không biết phải bay về đâu.

Lộ Ánh Tịch đứng yên một chỗ chờ Tình Thấm cõng bà lão ra ngoài. Sau đó cả ba người đi về hướng Tây của Lang Thành. Nàng sớm biết Cận Tinh Phách rất có bản lĩnh, nhưng không ngờ hắn ta có thể phản công thành công, đánh thẳng vào Lang Thành.

"Công chúa, chúng ta không thể mang theo bà lão suốt được." Tình Thấm trầy trật theo sau Lộ Ánh Tịch. Khuôn mặt thanh tú của nàng ta dính đầy bụi bẩn, nhem nhuốc và chật vật.

"Khi nào đến miếu đường đằng trước trên đường này, chúng ta sẽ để bà lão lại." Lộ Ánh Tịch không đành lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác. Chiến tranh vô tình, dân đen là người khổ nhất.

"Vâng." Tình Thấm cắn răng trả lời. Nếu không phải vì đứa bé trong bụng Lộ Ánh Tịch, thì vừa rồi nàng ta tuyệt đối không liều chết xông vào căn nhà tranh kia!

Sau nửa khắc, hai người cũng đến được căn miếu đường cũ nát kia. Bên trong miếu đông nghẹt bách tính đang ngỡ ngàng, hoảng loạn.

Lộ Ánh Tịch và Tình Thấm trà trộn vào đó, dừng lại nghỉ ngơi một lát. Nàng đang bắt đầu băng bó các vết thương nhẹ đang rướm máu trên cánh tay, chợt nghe một tiếng hét to vang lên từ cửa miếu!

Lộ Ánh Tịch nhất thời chấn động! Là hắn ư?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 46: Gặp lại cố nhân

Trong phút chốc, một đội quân nhanh chóng bao vây miếu đường.

"Đi ra!" Tướng quân thống lĩnh ngồi trên lưng tuấn mã, giọng nói uy nghiêm quát lớn vào trong miếu.

Dân chúng trong miếu ngơ ngác nhìn nhau, hoang mang không biết chuyện gì. Lộ Ánh Tịch lôi kéo Tình Thấm lui lủi trốn sau lưng đám người đông đúc, cúi thấp đầu lẩn mất.

"Ngươi cho là ngươi có thể thoát sao?" Tên tướng quân kia lạnh mặt, thoăn thoắt xoay người xuống ngựa, lững thững từng bước vào miếu.

Lộ Ánh Tịch len lén nhìn qua, lòng không nén nổi đau thương. Chân của Phạm Thống đúng là vẫn bị tàn tật! Tuy không phải quá nghiêm trọng, nhưng chân phải rõ ràng là bị thọt.

Nàng vẫn đang trầm tư, thì đám người đột nhiên nhốn nháo cả lên. Một trai tráng to khỏe đẩy mọi người sang hai bên, gắng tìm cách bỏ trốn.

"Đứng lại!" Phạm Thống quát chói tai, giang hai tay chắn ngang cửa miếu.

Trai tráng kia giống như bị điên, cứ nhắm thẳng hướng Phạm Thống đánh tới tấp, lại như muốn dùng sức mạnh húc ngã tên tướng quân kia.

Lộ Ánh Tịch nheo mắt quan sát, lòng bắt đầu sinh nghi. Nàng thấy chàng trai kia ra tay cũng mau lẹ, không giống người không am hiểu võ công.

Dưới ánh ban mai chiếu rọi, một tia sáng sắc lạnh lóe lên. Lộ Ánh Tịch lập tức phát giác ra, lòng chấn động, buột miệng hô to: "Cẩn thận!"

Gần như là cùng lúc đó, một lưỡi đao sáng bóng đâm sượt qua thắt lưng của Phạm Thống, cắt rách vạt áo của hắn ta!

Phạm Thống phản ứng rất nhanh. Thừa dịp chàng tráng sĩ kia hơi dao động vì sẩy tay, hắn ta chế ngự được kẻ tấn công trong nháy mắt.

"Dẫn đi! Thẩm vấn kỹ vào!" Hắn ta tóm tên mật thám kia giao cho binh sĩ đang đứng đợi bên ngoài. Phạm Thống quay người đi vào miếu.

Lộ Ánh Tịch vô thức cúi thấp đầu hơn nữa, chân khẽ khàng di chuyển. Trong lòng nàng âm thầm oán thán. Thường ngày không thấy Phạm Thống thông minh bao nhiêu, nhưng sao hôm nay hắn ta lại nhạy cảm vậy chứ?

"Đừng có trốn!" Giọng nói trầm thấp gần trong gang tấc, xen lẫn trong đó một chút căng thẳng khó nhận ra.

Rơi vào đường cùng, Lộ Ánh Tịch buộc lòng phải ngẩng đầu lên nhìn hắn ta: "Phạm huynh, ngươi vẫn khỏe chứ?"

"Đúng là người!" Trong đôi mắt sáng ngời của Phạm Thống hiện nét mừng rỡ. Hắn ta nhất thời quên cả lễ nghi, vươn tay nắm cổ tay nàng, kéo nàng ra khỏi đám đông.

"Đúng vậy, là ta đây." Lộ Ánh Tịch không khỏi mỉm cười. Tuy rằng cổ tay nàng bị hắn ta siết chặt đến phát đau, nhưng nàng lại không thấy bực bội một tí nào vì niềm vui được gặp lại cố nhân lấn át cả đau đớn.

Ra khỏi miếu đường chật chội đó, hai người đứng trên con đường phố vắng tanh. Lúc này Phạm Thống mới nới lỏng tay. Nhưng khi hắn nhìn kỹ nàng thì sửng sốt nói lắp: "Người… người…" Ánh nhìn của hắn ta dừng lại trên chiếc bụng nhô lên của nàng, kinh ngạc đến nghẹn họng.

"Ta làm sao?" Lộ Ánh Tịch nhìn hắn ta, nở nụ cười.

"Người… Nhưng mà… Hoàng… Hoàng thượng nói là…" Phạm Thống nói lắp bắp, qua một lúc lâu mới hoàn hồn. Hắn xác nhận nàng thực sự đang mang thai.

"Hắn… có khỏe không?" Ánh mắt Lộ Ánh Tịch ảm đạm đi hẳn, nhưng nàng chợt bật cười, tự trả lời: "Đương nhiên là rất khỏe."

Phạm Thống ra hiệu cho nàng đến một góc nhỏ ở góc đường vắng vẻ, mới hạ giọng nói: "Từ khi Lộ huynh rời cung, Hoàng thượng đã lệnh rất đông trinh thám ngầm điều tra nơi ở của Lộ huynh, nhưng vẫn không đạt được kết quả. Không ngờ hôm nay lại được gặp Lộ huynh ở đây. Hoàng thượng cũng đã thương lượng với Nam Cung Uyên nhiều lần, ấy thế mà Nam Cung Uyên không chịu tiết lộ chút xíu tin tức nào. Nếu Lộ huynh không hồi cung, Hoàng thượng sẽ rất tức giận."

Lộ Ánh Tịch im lặng lắng nghe, mỉm cười nhàn nhạt, chỉ nói ngắn gọn: "Lúc nào phải gặp, thì sẽ gặp thôi." Vừa nói dứt lời, nàng hỏi ngược lại: "Được rồi. Phạm huynh, sao lần này huynh lại mang binh xuất chinh?"

"Vì tình thế bắt buộc nên Hoàng thượng mới tấn công Ô Quốc…" Phạm Thống mới nói phân nửa thì chợt dừng lại, vẻ mặt đôi chút xấu hổ.

Lộ Ánh Tịch khẽ ừ một tiếng, lại mỉm cười nói: "Phạm huynh không cần phải để ý. Sa trường vốn không có tình thân, ta rất hiểu điều đó."

"Lộ huynh còn chưa nói Lộ huynh sao lại xuất hiện ở đây." Phạm Thống nhíu chặt mày, ánh mắt hiện nét sắc bén.

"Ta phải về Ô Quốc." Lộ Ánh Tịch cũng không che giấu, nói thẳng với hắn ta: "Nếu Phạm huynh muốn ngăn cản, ta chỉ còn cách nhất quyết xông ra."

"Quay về Ô Quốc? Vào lúc hỗn loạn này, Lộ huynh không nên tùy hứng." Sắc mặt Phạm Thống cứng rắn, nghiêm nghị nói.

"Thế thì Phạm huynh cho rằng ta nên về đâu?" Lộ Ánh Tịch vẫn nhàn nhạt dòm hắn ta. Trong mắt hắn ta, nàng luôn luôn tùy hứng, lại dễ bị kích động. Nhưng nàng biết, hắn ta làm thế là xuất phát từ sự quan tâm.

"Đương nhiên là hồi cung, Hoàng thượng đang chờ Lộ huynh trở lại." Khuôn mặt Phạm Thống cực kỳ nghiêm túc, lại liếc đến bụng của nàng, giọng nói thêm phần hào hứng: "Nếu Hoàng thượng biết long thai không làm sao, nhất định sẽ rất vui mừng."

"Phạm huynh, ngươi có thể giúp ta một việc không?" Lộ Ánh Tịch thu lại nét mặt vui vẻ, cũng nghiêm trang nhìn hắn ta.

"Không làm!" Không đợi nàng nói xong, Phạm Thống đã một mực cự tuyệt.

"Ta còn chưa nói chuyện gì mà." Lộ Ánh Tịch dở khóc dở cười.

"Có phải Lộ huynh muốn Phạm mỗ giữ bí mật mọi chuyện và giấu cuộc gặp mặt hôm nay của chúng ta hay không? Xin thứ lỗi, Phạm mỗ không làm được." Vẻ mặt Phạm Thống nghiêm chỉnh hơn thường ngày nhiều lần, lại cất giọng mang hơi hướng giáo huấn nói: "Tình hình hiện nay của Lộ huynh, căn bản không thích hợp với việc chạy nhảy khắp nơi. Phạm mỗ lập tức đi bố trí người hộ tống Lộ huynh về kinh đô liền."

"Phạm huynh." Lộ Ánh Tịch thấp giọng nói, nàng nói rất chậm và rành mạch: "Ta sẽ không quay lại kinh đô. Ta chỉ hy vọng ngươi niệm tình nghĩa chúng ta đã cùng chung hoạn nạn lúc ở Huy Thành, giúp ta giấu chuyện đứa bé. Ta có thể cam đoan với ngươi, chỉ cần chiến tranh dừng lại, khi Ô Quốc đã được yên ổn, ta sẽ tự mình nói tất tần tật với hắn."

Phạm Thống cau mày, cân nhắc không quyết. Nếu bây giờ hắn ta ép nàng đi, chỉ sợ nàng sẽ phản kháng, ngược lại còn ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng. Còn nếu hắn ta trơ mắt nhìn nàng quay lại Ô Quốc, hắn ta làm sao ăn nói với Hoàng thượng đây?

"Phạm huynh, ta nhất quyết phải quay về Ô Quốc. Nếu như ngươi vẫn kiên trì muốn nói chuyện với hắn, chỉ làm hắn càng thêm lo lắng và khó xử. Ngươi hãy cân nhắc thử xem, ta cũng không muốn miễn cưỡng ngươi." Lộ Ánh Tịch bình tĩnh phân tích thiệt hơn, sau đó kêu Tình Thấm bỏ đi.

Phạm Thống không mở miệng, vẫn đi theo sau các nàng. Khoảng chừng qua một khắc, Lộ Ánh Tịch dừng bước trước cửa một quán trọ.

"Phạm huynh." Nàng quay đầu lại nói với Phạm Thống: "Ta đi mượn giấy viết. Làm phiền ngươi giúp ta chuyển bức thư cho hắn."

Phạm Thống gật đầu, vẻ mặt phức tạp. Hắn ta phải làm sao mới đúng đây? Thành toàn cho mong muốn của nàng hay là làm tròn cương vị của bản thân?

Cửa chính của nhà trọ đã đóng kín. Lộ Ánh Tịch phải gõ cửa một lúc lâu mới có một lão ông dè dặt ló đầu ra nhìn xung quanh.

"Chào ông, quán trọ có giấy bút không ạ?" Nàng khách sáo hỏi một câu, nhưng cũng không ngại ngùng mà tự đẩy cửa đi vào bên trong.

Ông lão kia liếc mắt trông thấy Phạm Thống đang mặc áo giáp tướng quân, nên cũng không dám ngăn cản nàng.

Lộ Ánh Tịch tìm được bút mực ở quầy hàng. Nàng trầm ngâm suy nghĩ một lúc, liền cầm bút lên chấm mực, múa bút tốc ký. Chỉ vỏn vẹn trong giây lát nàng đã viết xong lá thư.

"Phạm huynh, ta đã nói rõ hướng đi của ta với hắn. Ngươi không cần khó xử." Lộ Ánh Tịch thổi cho vết mực mau khô, liền đi ra khỏi quán trọ giao bức thư cho Phạm Thống. "Nhưng chỉ có một chuyện duy nhất, mong ngươi hãy tạm thời giữ bí mật. Đợi khi đứa bé chào đời, ta sẽ tìm cơ hội gặp hắn. Xin ngươi giúp đỡ. Đừng để ta và hắn ngay thời điểm vô cùng nhạy cảm này đều cảm thấy khó khăn thêm."

Phạm Thống nắm chặt trang giấy mỏng trên tay, ngước mắt ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của nàng, nhẹ giọng nói: "Vì sao người cứ khăng khăng muốn về Ô Quốc? Có phải nàng giận Hoàng thượng đã lập thêm một Hoàng hậu không? Đây chỉ là kế sách tạm thời thôi."

Lộ Ánh Tịch cười nhạt, lắc đầu, trả lời: "Không. Là do chính ta không cam tâm." Nàng không cam tâm làm một người trong số những cung tần mỹ nữ đông đảo trong hậu cung, cũng không cam lòng bản thân luôn phải hy sinh vì lợi ích của người khác.

Đôi lông mày lưỡi mác khí chất anh hùng của Phạm Thống nhíu thành đường thẳng, hắn ta đáp: "Nhưng hai quân đang giao tranh, nếu ra khỏi thành lúc này rất nguy hiểm."

Lộ Ánh Tịch còn chưa trả lời, thì đã có một binh sĩ từ cuối con đường đang hớt hơ hớt hải chạy đến đây, vừa chạy vừa la to: "Phạm tướng quân, hóa ra người ở đây! Quân Ô Quốc phát động tấn công lần nữa!"

Dường như để chứng minh lời nói của tên binh sĩ kia, có tiếng nổ lớn vang lên ở phía cổng thành, ầm ầm long trời lở đất, xa xa nổi lên ánh lửa cùng những đụn khói bốc lên ngun ngút.

Phạm Thống lạnh mặt, cất bức thư cẩn thận vào trong người, đưa Lộ Ánh Tịch và Tình Thấm đến quán trọ gần đó, nhẹ giọng căn dặn: "Các người cứ ở đây đợi! Nghìn vạn lần không được ra ngoài! Phạm mỗ sẽ phái người sang đây!"

"Được rồi. Phạm huynh, ngươi cũng nên vạn sự cẩn trọng đó."

Lộ Ánh Tịch nghe lời, dịu dàng cổ vũ hắn ta, trông theo bóng lưng hắn ta đang bước vội rời đi.

Khi hắn ta khuất dạng trong tầm nhìn, Lộ Ánh Tịch khẽ thở dài. Nàng kéo Tình Thấm vào nhà trọ.

Hôm nay là lần đầu tiên nàng gọi tên thân mật của Mộ Dung Thần Duệ, đương nhiên cũng viết lên thư. Nàng không hề đặt mình trong hoàng cung, cho nên không xem hắn là Hoàng đế, cũng không coi mình là Hoàng hậu.

Trong thư nàng chỉ viết dăm ba câu ngắn gọn…

"Thần.

Ta quyết định trở về Ô Quốc. Xin đừng trách ta đã đối đầu với chàng. Mà ta cũng sẽ không trách chàng đã hủy minh ước. Bởi vì ta hiểu không có chuyện 'Cùng chia sẻ thiên hạ'. Thực ra thời gian vừa qua ta vẫn luôn nhớ tới chàng, nhưng không phải vì thế mà lựa chọn theo chàng một cách mù quáng. Không biết khi nào và ở đâu chúng ta sẽ gặp nhau, mỗi người chúng ta đều hãy tự bảo trọng.

Tịch."

Trong lòng nàng còn rất nhiều điều muốn tâm sự với hắn, nhưng vừa mới nhấc bút nàng liền cảm thấy chữ nghĩa bay đi hết. Có lẽ chỉ có thời gian mới có thể nghiệm chứng mọi thứ.

***

Cuộc tấn công này kéo dài từ mờ sáng đến khi màn đêm buông xuống.

Trong mấy canh giờ trôi qua, Lộ Ánh Tịch cũng làm được không ít chuyện. Nàng và Tình Thấm đã đánh úp hai tên binh sĩ Hoàng Triều. Hai người lột quần áo ngoài cùng áo giáp của bọn họ mặc lên người, cũng thay đổi diện mạo một chút. Lúc này hai người họ thoạt nhìn giống hai thiếu niên mặt đen, vóc người thấp bé.

Lộ Ánh Tịch đã mang thai năm tháng, bụng nhô lên thấy rõ. Cho nên nàng chỉ có thể dùng vải đệm vào bên trong quần áo, trở thành một tiểu tử mập mạp, tròn trĩnh.

Đến giờ Ngọ, hai người thừa lúc rối ren đã đến gần cổng thành, sau đó ẩn núp trong một gian nhà dân rách nát, tối tăm ở gần đó, im lặng chờ đợi tình hình tiến triển.

Giờ Mùi, cổng thành đã bị phá. Cánh quân tiên phong của Ô Quốc hùng dũng tiến vào Lang Thành, hai quân rơi vào cuộc chiến khốc liệt.

Giờ Thân, mưa tên bay tới tấp trong thành, gươm đao lóe sáng, máu loang lổ khắp chốn cùng sát khí ngập trời.

Giờ Dậu, chiến kỳ đen tuyền được dựng thẳng ở trên tường. Không khí càng thêm ngột ngạt khó thở, nhưng đã đông thành băng.

Không biết thời gian qua bao lâu, bỗng có một toán binh sĩ bị thương từ con đường hẻm cách đó không xa đi lại đây, lặng lẽ quỳ xuống.

Sau đó, từng nhóm từng tốp thương binh, tàn binh lục tục xuất hiện, đầu cúi thấp, không nói gì chỉ quỳ gối.

Dưới chân thành, xác chết nằm la liệt, không phân biệt được rõ là quân sĩ nước nào. Mà tất cả binh lính đầu hàng quỳ trên mặt đất, đều cúi đầu lặng lẽ, không ai phát ra một tiếng.

Lộ Ánh Tịch đang núp trong nhà dân thấy thời cơ đã đến, liền dẫn Tinh Thấm chậm rãi đi ra. Hai người giả vờ là hàng binh cùng quỳ gối trước cổng thành. Nàng đang suy nghĩ làm cách nào để Cận Tinh Phách nhận ra, nàng vô thức ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy trên cổng thành đang treo lơ lửng một người!

Là Phạm Thống?!

Cận Tinh Phách muốn giết hắn ta để thị chúng!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 1: Tình hình căng thẳng

Người đang bị treo ngược kia mặc áo giáp dính máu, khuôn mặt lem luốc, mái tóc dài đen rối xù. Tuy nàng không nhìn rõ mặt mũi hắn ta, nhưng đôi mắt vẫn mở trừng trừng, phát sáng long lanh. Hắn ta không có chút dáng vẻ hèn mọn của kẻ bại trận bị bắt làm tù binh. Lộ Ánh Tịch không khỏi thở dài thườn thượt khi ngẩng đầu nhìn hắn ta. Trận phản kích này có lẽ là trận thắng lợi đầu tiên của Ô Quốc. Tuy Phạm Thống võ nghệ cao cường nhưng chưa hẳn đã giỏi bày binh bố trận, làm thống lĩnh trận chiến. Nhưng mà, nàng suy đi tính lại, Mộ Dung Thần Duệ sẽ không tính toán không chu toàn như vậy, e rằng còn có viện binh ở sau.

"Cận Tinh Phách!" Nàng đứng bật dậy, hét thật lớn. Trên tay nàng giơ cao một khối ngọc bài óng ánh.

Phía cổng thành nhất thời im ắng, lập tức có một thân hình mặc áo bào đen bay vút từ trên xuống như đại bàng tung cánh oai hùng.

Chỉ trong chớp mắt, đã có một thanh bảo kiếm lạnh băng kề trên cổ nàng.

"Ngươi là ai? Vì sao có ngọc bài này?" Tiếng nói uy nghiêm đầy sát khí, lạnh lùng giống như khuôn mặt của nam tử mặc áo bào đen vang lên.

"Cận Tinh Phách, là ta đây." Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng vào hắn ta, ngữ khí nhỏ nhẹ, "Lộ Ánh Tịch."

Nam tử kia hơi giật mình, vẻ mặt nghi hoặc, ánh mắt sắc lạnh dò xét nàng từ trên xuống dưới.

Lộ Ánh Tịch vẫn bình tĩnh để mặc hắn ta quan sát, nhỏ giọng nói: "Ngươi biết thuật dịch dung, hẳn là không khó nhận ra ta. Chỗ này không tiện nói chuyện, để ta lên cổng thành trước đã."

Nam tử lấy ngọc bài trong tay nàng, xem xét tỉ mỉ một lúc mới thu hồi bảo kiếm.

"Xin mời." Hắn ta cũng nhỏ giọng, khẽ cúi người kính cẩn.

Lộ Ánh Tịch mỉm cười, dẫn Tinh Thấm lên thành lầu.

Khi đứng ở trên cao, váy áo bị gió thổi bay phất phơ, làm khí lạnh thấm vào da thịt.

Cận Tinh Phách bưng tới một chậu nước, để cho Lộ Ánh Tịch rửa lớp hóa trang.

"Đúng là Công chúa điện hạ." Cận Tinh Phách cũng không quá ngạc nhiên, chỉ mỉm cười và kiêu hãnh nói: "Công chúa đến thật đúng lúc. Hoàng Triều ức hiếp Ô Quốc của chúng ta, xem chúng ta như chốn không người. Cận Tinh Phách ta sẽ cho bọn chúng thấy cái gọi là thắng làm vua, thua làm giặc là như thế nào!"

"Ngươi muốn giết gà dọa khỉ?" Lộ Ánh Tịch cau chặt mày, ánh mắt hướng về Phạm Thống đang bị treo trên tường thành kia.

"Ngươi muốn làm giảm sĩ khí của quân địch, vốn không có gì đáng trách. Nhưng nếu vì vậy mà kích động cơn thịnh nộ của Hoàng Triều, sợ là cái chúng ta có được không bù được với tổn thất sau này."

"Công chúa đang lo viện binh của Hoàng Triều đang kéo đến?" Cận Tinh Phách nhướng mày, ánh mắt khí khái cao ngất, "Ô Quốc của chúng ta có quân đoàn áo giáp đen của Hi doanh chống đỡ, không cần sợ Hoàng Triều của bọn chúng!"

"Ngươi đang chỉ huy quân đoàn áo giáp đen?" Lộ Ánh Tịch không khỏi há hốc mồm sửng sốt, "Đây là đội quân bảo vệ kinh thành, nếu vậy, bây giờ kinh thành chẳng phải là…"

"Công chúa đã lâu chưa về Ô Quốc, nên không biết tình hình hiện tại." Cận Tinh Phách đanh mặt, trầm giọng nói: "Cuộc chiến này có thể nói là trận tử chiến đến cùng của Ô Quốc chúng ta. Nếu chúng ta thua, Du Thành thất thủ đồng nghĩa với nạn diệt quốc."

Lộ Ánh Tịch trầm mặc, suy nghĩ giây lát mới đi đến bên cạnh tường thành. Nàng tự mình kéo dây thừng đang treo Phạm Thống.

"Công chúa?" Cận Tinh Phách ngăn cản, đôi mắt nhíu lại, sẵng giọng nói: "Công chúa, lý do vì sao người rời khỏi hoàng cung Hoàng Triều?"

Lộ Ánh Tịch không để ý đến hắn ta, vẫn khăng khăng kéo Phạm Thống lên.

Cận Tinh Phách không tiếp tục ngăn cản, nhưng nét mặt đã xuất hiện vẻ nghi ngờ.

Lộ Ánh Tịch cởi hết dây thừng buộc chặt trên người Phạm Thống ra xong. Nàng mới quay đầu nhìn thẳng vào ánh mắt thắc mắc của Cận Tinh Phách, từ tốn nói: "Hắn là bạn của ta, ta không thể đứng trơ mắt nhìn ngươi giết hắn được."

Vẻ mặt của Cận Tinh Phách hơi nhăn lại, lạnh tanh nói: "Công chúa nói sai rồi. Tình cảm bạn bè sao có thể so sánh với chuyện đại sự quốc gia được? Nếu như có một ngày quân ta bắt được Mộ Dung Thần Duệ, lẽ nào Công chúa cũng muốn thả hổ về rừng?"

"Ta chỉ thả người lần này thôi." Lộ Ánh Tịch điềm tĩnh trả lời, ánh mắt mát lạnh như sương mai, "Nếu ngươi tin ta, thì hãy thả hắn ra. Nếu ngươi không tin ta, đồng nghĩa với việc mất quyền chỉ huy quân đoàn áo giáp đen. Đội quân đó là do đích thân một tay ta huấn luyện mà thành, nếu như ta đứng về phía Hoàng Triều, đương nhiên có thể dễ dàng phá trận pháp áo giáp đen."

Cận Tinh Phách nheo mắt, im lặng đánh giá mức độ nặng nhẹ của những lời nàng nói.

Phạm Thống đứng một bên, sống lưng thẳng tắp. Trên người hắn ta có nhiều vết đao chém, máu chảy thấm ướt áo, nhưng hắn ta lại không tỏ ra chút mềm yếu nào. Hắn ta cắn chặt răng, hàm bạnh cả ra, cổ hắn ta gồng đến nổi hết gân xanh, ánh mắt không nén nổi vẻ xấu hổ lẫn giận dữ. Hắn ta mấy lần quay đầu nhìn về phía tường thành sau lưng, có ý định tuyệt mệnh.

"Phạm huynh." Lộ Ánh Tịch đi đến trước mặt hắn ta, vỗ vài cái lên bả vai hắn ta, nghiêm mặt nói: "Thắng thua là chuyện thường tình của nhà binh. Làm một người tướng sĩ, chỉ có liều mạng trên chiến trường mới là anh hùng, còn tự sát là việc làm của kẻ nhu nhược."

Phạm Thống nghiến chặt răng, không thốt được lời nào, căm phẫn trong lòng hắn ta cuồn cuộn tuôn trào. Hắn ta đã tự động xin đi giết giặc, đến Lang Thành sớm hơn mấy ngày so với viện binh, không những không giúp đỡ được gì, lại còn bị bắt làm tù binh! Hắn ta còn mặt mũi nào mà sống trên đời này nữa!

"Phạm huynh, ngươi còn phải đưa tin giúp ta. Ngươi quên rồi sao?" Đôi mắt Lộ Ánh Tịch ánh nét trầm tĩnh, nói lời khuyên nhủ: "Niệm tình ta đã giúp ngươi lần này, xin ngươi hãy giúp ta giao bức thư đó cho hắn."

Phạm Thống rập khuôn gật đầu một cái, trong mắt sáng ngời nổi những tia máu đỏ, có thể dễ dàng nhận ra nội tâm hắn ta đang đấu tranh kịch liệt ra sao.

Lộ Ánh Tịch thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nói với Cận Tinh Phách: "Hãy thả hắn đi, ta sẽ ở lại đây giúp ngươi công thành." Những lời này chẳng khác nào dùng bản thân nàng để đổi lấy tính mạng của Phạm Thống.

Cận Tinh Phách cũng không muốn gây khó dễ nữa. Hắn ta phất tay phải lên, ra lệnh cho binh sĩ đóng giữ trên tường thành đưa Phạm Thống xuống dưới.

Phạm Thống toàn thân cứng đờ, đờ đẫn bước đi.

Lộ Ánh Tịch nhìn theo bóng lưng không vui cùng căm giận của hắn ta, nàng than nhẹ một tiếng. E rằng Phạm Thống không hợp với việc giao tranh trên chiến trường. Hắn ta vốn là kiếm khách trên giang hồ, chuyện triều chính và sa trường đều không phù hợp với hắn ta.

"Công chúa định ở lại đây sao? Người không về kinh thành trước sao?"

Giọng nói lành lạnh của Cận Tinh Phách kéo tâm tư của nàng trở lại thực tại.

"Ngươi đã nói đây là trận tử chiến, làm sao ta có thể về kinh thành vào lúc này được?" Nàng khẽ mỉm cười, ánh mắt xa xăm nhìn về khoảng không mênh mông trước mắt, "Hoàng Triều bị bại trận ở đây, nhất định sẽ quay lại tấn công. Thắng lợi hôm nay ở Lang Thành, chẳng qua chỉ là vinh quang trong chốc lát."

"Công chúa không có lòng tin với quân ta?" Cận Tinh Phách cau mày, giọng nói trầm thấp lại vang lên, "Nếu có sự hỗ trợ của Lâm Quốc, quân ta sẽ có nhiều phần thắng hơn. Nhưng Lâm Quốc cũng lòng muôn dạ thú."

"Ngươi nghĩ thế nào?" Lộ Ánh Tịch mấp máy môi, nhìn hắn ta chăm chăm.

"Hoàng thượng cho rằng Hoàng Triều đã hủy minh ước nên không có khả năng lại nghị hòa. Nhưng thần lại cho rằng, Lâm Quốc và Hoàng Triều đều không đáng tin như nhau." Cận Tinh Phách thẳng thắn, đôi mắt màu hổ phách phát ra tia sáng sắc lạnh.

"Không sai." Lộ Ánh Tịch cúi đầu thở dài. Nàng cảm thấy vô cùng khó xử cùng bất đắc dĩ, im lặng suy nghĩ hồi lâu mới chậm rãi cất lời: "Nước chúng ta cần phải tranh thủ ưu thế lớn nhất để đàm phán với Hoàng Triều, chứ không phải liều mạng đến ngươi chết thì ta sống. Thắng trận chiến này, chính là thời cơ tốt."

"Cái gọi là đàm phán, chẳng khác nào phải cắt nhường thành trì, hàng năm tiến cống." Cận Tinh Phách nhếch môi cười khẩy, ánh mắt trào phúng.

"Vẫn còn hơn chọn trường kỳ chiến đấu, bách tính trăm dân phải chịu khổ." Trong lòng Lộ Ánh Tịch cũng cảm thấy rất khó chịu, nhưng nàng nhìn nhận rất rõ. Ô Quốc đã phải xuất quân đoàn áo giáp đen của Hi doanh, cũng chính là quân bài cuối cùng.

"Chủ ý của công chúa, chi bằng dâng tấu khẩn lên triều đình." Mặc dù tính tình của Cận Tinh Phách cuồng ngạo, nhưng cũng là người đầu óc thông minh, quyết đoán dứt khoát nói: "Không quá ba ngày nữa, viện binh Hoàng Triều sẽ đến đây, nhất định sẽ dốc toàn lực đoạt lại Lang Thành. Chỉ cần quân ta có thể giữ được Lang Thành, đồng thời đẩy lùi được viện binh của Hoàng Triều, thì chúng ta đã có thể đòi đàm phán với Hoàng Triều."

Lộ Ánh Tịch gật đầu, ánh mắt tán thưởng.

Đúng như những gì Cận Tinh Phách đã dự đoán. Sáng sớm ba ngày sau, viện binh Hoàng Triều đã ồ ạt kéo đến, rầm rập như sấm chớp giữa trời quang.

Đứng nhìn từ trên cổng thành phía Nam Lang Thành nhìn ra xa xa, sẽ thấy trên cột cờ cao vót trên cổng Lân Thành đang treo một lá cờ vàng chói, rực rỡ dưới ánh mặt trời. Trên lá cờ đang bay phần phật trong gió có thêu một chữ "Hoàng" to tướng.

Lộ Ánh Tịch bình thản cùng trầm tĩnh đứng lặng nhìn trên tường thành, dõi mắt trông về nơi xa. Nhãn lực của nàng rất tốt, tuy rằng cự ly khá xa, nhưng nàng vẫn nhận ra kỵ binh bọc thép. Đó là quân tiên phong tinh nhuệ dưới quyền chỉ huy của Trấn quốc tướng quân Tư Đồ Thác của Hoàng Triều.

Dưới ánh mặt trời ấm áp của buổi sớm mai, lại đột nhiên vang lên tiếng sấm rền ầm ầm. Một bầu không khí tù túng, khó thở bao phủ Lang Thành, lẫn trong đó còn có loại cảm giác bức bách, hết sức căng thẳng.

"Không ngờ Hoàng Triều lại phái Tư Đồ Thác lĩnh quân." Cận Tinh Phách đứng cạnh nàng, giọng nói mang vài phần hào hứng, "Xem ra trận chiến ở Lang Thành này sẽ rất đặc sắc."

Lộ Ánh Tịch mím môi không nói, trong lòng lại nghĩ khác với Cận Tinh Phách. Dựa theo thời gian mà đoán, hắn là sư phụ đã đến kinh đô Hoàng Triều đưa thuốc giải, và khi Mộ Dung Thần Duệ nhận được thuốc giải thì đồng thời cũng biết nàng sẽ không trở lại. Hơn nữa Phạm Thống mang theo bức thư, cùng với tin tức Lang Thành thất thủ trở về, đương nhiên Mộ Dung Thần Duệ giận tím tái mặt mày.

Trong lòng nàng vẫn vương vấn một câu hỏi chưa có lời đáp. Khi hắn biết nàng đang ở Lang Thành, hắn có đích thân đến đây để gặp mặt hay không? Hắn là không thể nào xảy ra điều đó. Tuy rằng ngự giá thân chinh sẽ nâng cao sĩ khí của binh lính, nhưng lại quá mức nguy hiểm…

Sắc trời dần dần tối đen, giống như có một cơn mưa sắp sửa dội xối xả xuống đây. Mà binh lính Hoàng Triều của Lân Thành đang dàn quân trước thành, giống như đang đợi chờ một thời cơ tốt nhất.

Mi mắt Lộ Ánh Tịch giật giật, chẳng rõ vì sao nàng cảm thấy nóng lòng cùng thấp thỏm bất an.

"Báo cáo Cận tướng quân! Hoàng Triều phái sứ giả truyền tin đến đây!" Một binh sĩ đao kiếm đầy đủ chạy đến từ cầu thang đá bên cạnh cổng thành đến đây, kính cẩn bẩm báo.

"Dẫn tới đây!" Cận Tinh Phách nhíu mày lưỡi mác, trầm giọng trả lời.

Lộ Ánh Tịch mặc nhiên không lên tiếng, chỉ nhìn mọi việc. Trái tim nàng bỗng nhiên loạn nhịp. Không có bất cứ bằng chứng nào, nhưng trực giác cho nàng biết, hắn quả thực đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 2: Chất vấn lúc gặp lại

Người đang bị treo ngược kia mặc áo giáp dính máu, khuôn mặt lem luốc, mái tóc dài đen rối xù. Tuy nàng không nhìn rõ mặt mũi hắn ta, nhưng đôi mắt vẫn mở trừng trừng, phát sáng long lanh. Hắn ta không có chút dáng vẻ hèn mọn của kẻ bại trận bị bắt làm tù binh. Lộ Ánh Tịch không khỏi thở dài thườn thượt khi ngẩng đầu nhìn hắn ta. Trận phản kích này có lẽ là trận thắng lợi đầu tiên của Ô Quốc. Tuy Phạm Thống võ nghệ cao cường nhưng chưa hẳn đã giỏi bày binh bố trận, làm thống lĩnh trận chiến. Nhưng mà, nàng suy đi tính lại, Mộ Dung Thần Duệ sẽ không tính toán không chu toàn như vậy, e rằng còn có viện binh ở sau.

"Cận Tinh Phách!" Nàng đứng bật dậy, hét thật lớn. Trên tay nàng giơ cao một khối ngọc bài óng ánh.

Phía cổng thành nhất thời im ắng, lập tức có một thân hình mặc áo bào đen bay vút từ trên xuống như đại bàng tung cánh oai hùng.

Chỉ trong chớp mắt, đã có một thanh bảo kiếm lạnh băng kề trên cổ nàng.

"Ngươi là ai? Vì sao có ngọc bài này?" Tiếng nói uy nghiêm đầy sát khí, lạnh lùng giống như khuôn mặt của nam tử mặc áo bào đen vang lên.

"Cận Tinh Phách, là ta đây." Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng vào hắn ta, ngữ khí nhỏ nhẹ, "Lộ Ánh Tịch."

Nam tử kia hơi giật mình, vẻ mặt nghi hoặc, ánh mắt sắc lạnh dò xét nàng từ trên xuống dưới.

Lộ Ánh Tịch vẫn bình tĩnh để mặc hắn ta quan sát, nhỏ giọng nói: "Ngươi biết thuật dịch dung, hẳn là không khó nhận ra ta. Chỗ này không tiện nói chuyện, để ta lên cổng thành trước đã."

Nam tử lấy ngọc bài trong tay nàng, xem xét tỉ mỉ một lúc mới thu hồi bảo kiếm.

"Xin mời." Hắn ta cũng nhỏ giọng, khẽ cúi người kính cẩn.

Lộ Ánh Tịch mỉm cười, dẫn Tinh Thấm lên thành lầu.

Khi đứng ở trên cao, váy áo bị gió thổi bay phất phơ, làm khí lạnh thấm vào da thịt.

Cận Tinh Phách bưng tới một chậu nước, để cho Lộ Ánh Tịch rửa lớp hóa trang.

"Đúng là Công chúa điện hạ." Cận Tinh Phách cũng không quá ngạc nhiên, chỉ mỉm cười và kiêu hãnh nói: "Công chúa đến thật đúng lúc. Hoàng Triều ức hiếp Ô Quốc của chúng ta, xem chúng ta như chốn không người. Cận Tinh Phách ta sẽ cho bọn chúng thấy cái gọi là thắng làm vua, thua làm giặc là như thế nào!"

"Ngươi muốn giết gà dọa khỉ?" Lộ Ánh Tịch cau chặt mày, ánh mắt hướng về Phạm Thống đang bị treo trên tường thành kia.

"Ngươi muốn làm giảm sĩ khí của quân địch, vốn không có gì đáng trách. Nhưng nếu vì vậy mà kích động cơn thịnh nộ của Hoàng Triều, sợ là cái chúng ta có được không bù được với tổn thất sau này."

"Công chúa đang lo viện binh của Hoàng Triều đang kéo đến?" Cận Tinh Phách nhướng mày, ánh mắt khí khái cao ngất, "Ô Quốc của chúng ta có quân đoàn áo giáp đen của Hi doanh chống đỡ, không cần sợ Hoàng Triều của bọn chúng!"

"Ngươi đang chỉ huy quân đoàn áo giáp đen?" Lộ Ánh Tịch không khỏi há hốc mồm sửng sốt, "Đây là đội quân bảo vệ kinh thành, nếu vậy, bây giờ kinh thành chẳng phải là…"

"Công chúa đã lâu chưa về Ô Quốc, nên không biết tình hình hiện tại." Cận Tinh Phách đanh mặt, trầm giọng nói: "Cuộc chiến này có thể nói là trận tử chiến đến cùng của Ô Quốc chúng ta. Nếu chúng ta thua, Du Thành thất thủ đồng nghĩa với nạn diệt quốc."

Lộ Ánh Tịch trầm mặc, suy nghĩ giây lát mới đi đến bên cạnh tường thành. Nàng tự mình kéo dây thừng đang treo Phạm Thống.

"Công chúa?" Cận Tinh Phách ngăn cản, đôi mắt nhíu lại, sẵng giọng nói: "Công chúa, lý do vì sao người rời khỏi hoàng cung Hoàng Triều?"

Lộ Ánh Tịch không để ý đến hắn ta, vẫn khăng khăng kéo Phạm Thống lên.

Cận Tinh Phách không tiếp tục ngăn cản, nhưng nét mặt đã xuất hiện vẻ nghi ngờ.

Lộ Ánh Tịch cởi hết dây thừng buộc chặt trên người Phạm Thống ra xong. Nàng mới quay đầu nhìn thẳng vào ánh mắt thắc mắc của Cận Tinh Phách, từ tốn nói: "Hắn là bạn của ta, ta không thể đứng trơ mắt nhìn ngươi giết hắn được."

Vẻ mặt của Cận Tinh Phách hơi nhăn lại, lạnh tanh nói: "Công chúa nói sai rồi. Tình cảm bạn bè sao có thể so sánh với chuyện đại sự quốc gia được? Nếu như có một ngày quân ta bắt được Mộ Dung Thần Duệ, lẽ nào Công chúa cũng muốn thả hổ về rừng?"

“Ta chỉ thả người lần này thôi.” Lộ Ánh Tịch điềm tĩnh trả lời, ánh mắt mát lạnh như sương mai, “Nếu ngươi tin ta, thì hãy thả hắn ra. Nếu ngươi không tin ta, đồng nghĩa với việc mất quyền chỉ huy quân đoàn áo giáp đen. Đội quân đó là do đích thân một tay ta huấn luyện mà thành, nếu như ta đứng về phía Hoàng Triều, đương nhiên có thể dễ dàng phá trận pháp áo giáp đen.”

Cận Tinh Phách nheo mắt, im lặng đánh giá mức độ nặng nhẹ của những lời nàng nói.

Phạm Thống đứng một bên, sống lưng thẳng tắp. Trên người hắn ta có nhiều vết đao chém, máu chảy thấm ướt áo, nhưng hắn ta lại không tỏ ra chút mềm yếu nào. Hắn ta cắn chặt răng, hàm bạnh cả ra, cổ hắn ta gồng đến nổi hết gân xanh, ánh mắt không nén nổi vẻ xấu hổ lẫn giận dữ. Hắn ta mấy lần quay đầu nhìn về phía tường thành sau lưng, có ý định tuyệt mệnh.

“Phạm huynh.” Lộ Ánh Tịch đi đến trước mặt hắn ta, vỗ vài cái lên bả vai hắn ta, nghiêm mặt nói: “Thắng thua là chuyện thường tình của nhà binh. Làm một người tướng sĩ, chỉ có liều mạng trên chiến trường mới là anh hùng, còn tự sát là việc làm của kẻ nhu nhược.”

Phạm Thống nghiến chặt răng, không thốt được lời nào, căm phẫn trong lòng hắn ta cuồn cuộn tuôn trào. Hắn ta đã tự động xin đi giết giặc, đến Lang Thành sớm hơn mấy ngày so với viện binh, không những không giúp đỡ được gì, lại còn bị bắt làm tù binh! Hắn ta còn mặt mũi nào mà sống trên đời này nữa!

“Phạm huynh, ngươi còn phải đưa tin giúp ta. Ngươi quên rồi sao?” Đôi mắt Lộ Ánh Tịch ánh nét trầm tĩnh, nói lời khuyên nhủ: “Niệm tình ta đã giúp ngươi lần này, xin ngươi hãy giúp ta giao bức thư đó cho hắn.”

Phạm Thống rập khuôn gật đầu một cái, trong mắt sáng ngời nổi những tia máu đỏ, có thể dễ dàng nhận ra nội tâm hắn ta đang đấu tranh kịch liệt ra sao.

Lộ Ánh Tịch thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nói với Cận Tinh Phách: “Hãy thả hắn đi, ta sẽ ở lại đây giúp ngươi công thành.” Những lời này chẳng khác nào dùng bản thân nàng để đổi lấy tính mạng của Phạm Thống.

Cận Tinh Phách cũng không muốn gây khó dễ nữa. Hắn ta phất tay phải lên, ra lệnh cho binh sĩ đóng giữ trên tường thành đưa Phạm Thống xuống dưới.

Phạm Thống toàn thân cứng đờ, đờ đẫn bước đi.

Lộ Ánh Tịch nhìn theo bóng lưng không vui cùng căm giận của hắn ta, nàng than nhẹ một tiếng. E rằng Phạm Thống không hợp với việc giao tranh trên chiến trường. Hắn ta vốn là kiếm khách trên giang hồ, chuyện triều chính và sa trường đều không phù hợp với hắn ta.

“Công chúa định ở lại đây sao? Người không về kinh thành trước sao?”

Giọng nói lành lạnh của Cận Tinh Phách kéo tâm tư của nàng trở lại thực tại.

“Ngươi đã nói đây là trận tử chiến, làm sao ta có thể về kinh thành vào lúc này được?” Nàng khẽ mỉm cười, ánh mắt xa xăm nhìn về khoảng không mênh mông trước mắt, “Hoàng Triều bị bại trận ở đây, nhất định sẽ quay lại tấn công. Thắng lợi hôm nay ở Lang Thành, chẳng qua chỉ là vinh quang trong chốc lát.”

“Công chúa không có lòng tin với quân ta?” Cận Tinh Phách cau mày, giọng nói trầm thấp lại vang lên, “Nếu có sự hỗ trợ của Lâm Quốc, quân ta sẽ có nhiều phần thắng hơn. Nhưng Lâm Quốc cũng lòng muôn dạ thú.”

“Ngươi nghĩ thế nào?” Lộ Ánh Tịch mấp máy môi, nhìn hắn ta chăm chăm.

“Hoàng thượng cho rằng Hoàng Triều đã hủy minh ước nên không có khả năng lại nghị hòa. Nhưng thần lại cho rằng, Lâm Quốc và Hoàng Triều đều không đáng tin như nhau.” Cận Tinh Phách thẳng thắn, đôi mắt màu hổ phách phát ra tia sáng sắc lạnh.

“Không sai.” Lộ Ánh Tịch cúi đầu thở dài. Nàng cảm thấy vô cùng khó xử cùng bất đắc dĩ, im lặng suy nghĩ hồi lâu mới chậm rãi cất lời: “Nước chúng ta cần phải tranh thủ ưu thế lớn nhất để đàm phán với Hoàng Triều, chứ không phải liều mạng đến ngươi chết thì ta sống. Thắng trận chiến này, chính là thời cơ tốt.”

“Cái gọi là đàm phán, chẳng khác nào phải cắt nhường thành trì, hàng năm tiến cống.” Cận Tinh Phách nhếch môi cười khẩy, ánh mắt trào phúng.

“Vẫn còn hơn chọn trường kỳ chiến đấu, bách tính trăm dân phải chịu khổ.” Trong lòng Lộ Ánh Tịch cũng cảm thấy rất khó chịu, nhưng nàng nhìn nhận rất rõ. Ô Quốc đã phải xuất quân đoàn áo giáp đen của Hi doanh, cũng chính là quân bài cuối cùng.

“Chủ ý của công chúa, chi bằng dâng tấu khẩn lên triều đình.” Mặc dù tính tình của Cận Tinh Phách cuồng ngạo, nhưng cũng là người đầu óc thông minh, quyết đoán dứt khoát nói: “Không quá ba ngày nữa, viện binh Hoàng Triều sẽ đến đây, nhất định sẽ dốc toàn lực đoạt lại Lang Thành. Chỉ cần quân ta có thể giữ được Lang Thành, đồng thời đẩy lùi được viện binh của Hoàng Triều, thì chúng ta đã có thể đòi đàm phán với Hoàng Triều.”

Lộ Ánh Tịch gật đầu, ánh mắt tán thưởng.

Đúng như những gì Cận Tinh Phách đã dự đoán. Sáng sớm ba ngày sau, viện binh Hoàng Triều đã ồ ạt kéo đến, rầm rập như sấm chớp giữa trời quang.

Đứng nhìn từ trên cổng thành phía Nam Lang Thành nhìn ra xa xa, sẽ thấy trên cột cờ cao vót trên cổng Lân Thành đang treo một lá cờ vàng chói, rực rỡ dưới ánh mặt trời. Trên lá cờ đang bay phần phật trong gió có thêu một chữ “Hoàng” to tướng.

Lộ Ánh Tịch bình thản cùng trầm tĩnh đứng lặng nhìn trên tường thành, dõi mắt trông về nơi xa. Nhãn lực của nàng rất tốt, tuy rằng cự ly khá xa, nhưng nàng vẫn nhận ra kỵ binh bọc thép. Đó là quân tiên phong tinh nhuệ dưới quyền chỉ huy của Trấn quốc tướng quân Tư Đồ Thác của Hoàng Triều.

Dưới ánh mặt trời ấm áp của buổi sớm mai, lại đột nhiên vang lên tiếng sấm rền ầm ầm. Một bầu không khí tù túng, khó thở bao phủ Lang Thành, lẫn trong đó còn có loại cảm giác bức bách, hết sức căng thẳng.

"Không ngờ Hoàng Triều lại phái Tư Đồ Thác lĩnh quân." Cận Tinh Phách đứng cạnh nàng, giọng nói mang vài phần hào hứng, "Xem ra trận chiến ở Lang Thành này sẽ rất đặc sắc."

Lộ Ánh Tịch mím môi không nói, trong lòng lại nghĩ khác với Cận Tinh Phách. Dựa theo thời gian mà đoán, hẳn là sư phụ đã đến kinh đô Hoàng Triều đưa thuốc giải, và khi Mộ Dung Thần Duệ nhận được thuốc giải thì đồng thời cũng biết nàng sẽ không trở lại. Hơn nữa Phạm Thống mang theo bức thư, cùng với tin tức Lang Thành thất thủ trở về, đương nhiên Mộ Dung Thần Duệ giận tím tái mặt mày.

Trong lòng nàng vẫn vương vấn một câu hỏi chưa có lời đáp. Khi hắn biết nàng đang ở Lang Thành, hắn có đích thân đến đây để gặp mặt hay không? Hẳn là không thể nào xảy ra điều đó. Tuy rằng ngự giá thân chinh sẽ nâng cao sĩ khí của binh lính, nhưng lại quá mức nguy hiểm…

Sắc trời dần dần tối đen, giống như có một cơn mưa sắp sửa dội xối xả xuống đây. Mà binh lính Hoàng Triều của Lân Thành đang dàn quân trước thành, giống như đang đợi chờ một thời cơ tốt nhất.

Mi mắt Lộ Ánh Tịch giật giật, chẳng rõ vì sao nàng cảm thấy nóng lòng cùng thấp thỏm bất an.

"Báo cáo Cận tướng quân! Hoàng Triều phái sứ giả truyền tin đến đây!" Một binh sĩ đao kiếm đầy đủ chạy đến từ cầu thang đá bên cạnh cổng thành đến đây, kính cẩn bẩm báo.

"Dẫn tới đây!" Cận Tinh Phách nhíu mày lưỡi mác, trầm giọng trả lời.

Lộ Ánh Tịch mặc nhiên không lên tiếng, chỉ nhìn mọi việc. Trái tim nàng bỗng nhiên loạn nhịp. Không có bất cứ bằng chứng nào, nhưng trực giác cho nàng biết, hắn quả thực đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 3: Hận cũ thù mới

Trên đường Lộ Ánh Tịch quay về Lang Thành cũng không có mai phục. Nàng tin rằng Mộ Dung Thần Duệ sẽ không sử dụng chiêu thức hạ đẳng như vậy. Nàng và hắn đều tới đây một thân một mình.

Dọc trên đường đi, tiếng trống trận thúc giục bên tai nàng. Tiếng rung trời lở đất, chấn động bốn phương tám hướng. Khi nàng về đến thành trì, đã thấy tất cả binh sĩ đứng hai bên trái phải cầu thang đá, đều trang bị gươm đao đầy đủ, sẵn sàng nghênh đón quân địch. Không khí tràn ngập khí thế ngút trời.

Cuối cùng nàng đã đứng về phía đối nghịch với Mộ Dung Thần Duệ, không cách nào lảng tránh.

"Công chúa về rồi sao?" Cận Tinh Phách đang đứng ở trên tường thành, đưa mắt trông về phía xa. Nét mặt hắn ta nghiêm túc, vẫn không quay đầu lại nhìn nàng, chỉ nhàn nhạt hỏi.

"Ừ." Lộ Ánh Tịch đến gần tường thành, nheo mắt nhìn về hướng Lân Thành, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi định công hay thủ?"

"Công. Tốc chiến tốc thắng." Giọng Cận Tinh Phách quả quyết, không một chút do dự, nói rành mạch: "Khi trận chiến này kết thúc, vẫn mong Công chúa sẽ đại diện cho Ô Quốc chúng ta đi đàm phán nghị hòa với Mộ Dung Thần Duệ."

"Nhưng mà không có chỉ dụ của Phụ hoàng." Lộ Ánh Tịch hơi chần chừ.

Cận Tinh Phách quay đầu nhìn nàng, trầm giọng nói: "Sáng nay đã có một phong mật hàm được đưa đến từ kinh thành. Ý của Hoàng thượng là có thể hàng năm tiến cống, nhưng không cắt đất nhường thành."

Lộ Ánh Tịch im lặng giây lát, không khỏi cười khổ: "Hoàng Triều đã hao tổn bao nhiêu binh mã, há lại chịu tốn công vô ích, trở về tay trắng?"

Giọng Cận Tinh Phách càng ngày càng thỏ thẻ, gần như khó nghe thấy: "Còn một tin khác, quân ta vừa nhận được tin tình báo, biên giới Đông Bắc đang bị công phá, quân Hoàng Triều đang ồ ạt tiến vào quốc nội của chúng ta. Cho dù chúng ta có thắng trận chiến ở Lang Thành này, thì cũng không có ý nghĩa là bao."

Sắc mặt Lộ Ánh Tịch cứng đờ, mặc dù không biểu hiện ra ngoài nhưng thâm tâm nàng rất chấn động. Thảo nào ban nãy Mộ Dung Thần Duệ lại tự tin thái quá như vậy, ngữ khí uy hiếp, hóa ra hắn đã nắm chắc phần thắng trong tay! Cho dù bây giờ nàng có thắng trận này, hắn cũng không sợ. Không khó

để tưởng tượng ra, đến lúc nghị hòa hắn ắt sẽ tìm mọi cách gây khó dễ với nàng. Hắn muốn dồn ép nàng đến bước đường cùng ư?

"Cận Tinh Phách." Lộ Ánh Tịch quyết tâm, cắn răng quay đầu dòm Cận Tinh Phách, giọng nói rành rọt: "Không cần công, cũng không cần thủ, lập tức rút quân về Du Thành."

"Đem Lang Thành vất vả mới hạ được, chắp tay dâng trả lại cho Mộ Dung Thần Duệ ư?!" Cận Tinh Thành kinh ngạc, trợn mắt nhìn nàng.

"Không còn nhiều thời gian, chúng ta phải nắm chắc thời cơ!" Ánh mắt Lộ Ánh Tịch dứt khoát, cùng kiên quyết, nói năng cặn kẽ dõng dạc từng chữ một, "Phái quân đoàn áo giáp đen di chuyển về biên giới phía Tây của Hoàng Triều. Chúng ta đã không cách nào cố thủ bảo vệ quốc gia, thì chỉ còn nước đọ sức với bọn họ. Hắn có thể tấn công biên cương Đông Bắc của chúng ta, thì chúng ta cũng có thể công phá biên giới phía Tây của hắn!"

"Vì sao Công chúa chắc ăn như vậy?" Cận Tinh Phách nhăn chặt mày kiếm, đôi mắt màu hổ phách phát sáng.

Lộ Ánh Tịch đến gần, ghé vào tai hắn ta nói nhỏ.

Cận Tinh Phách từ từ nhếch môi, sau đó bật cười thành tiếng, giọng điệu vui vẻ thống khoái: "Tốt thôi! Nếu không tránh khỏi số phận trở thành dân mất nước, thì chúng ta đành ngọc nát đá tan với Hoàng Triều của hắn!"

Lộ Ánh Tịch cũng không cảm thấy hân hoan, lòng nặng nề như bị một tảng đá lớn đè xuống, hô hấp tắc nghẽn. Chỉ sợ, Mộ Dung Thần Duệ ngày càng hận nàng.

"Điều động quân đoàn áo giáp đen đi trước, quân lực đóng ở Lang Thành không nên rút quân quá nhanh, để tránh quân địch phát hiện ra." Lộ Ánh Tịch thu lại tâm tư hỗn loạn vào tận đáy lòng, nàng nói năng trầm ổn.

Cận Tinh Phách im lặng lắng nghe, lập tức đi sắp xếp mọi thứ.

Lộ Ánh Tịch đứng bất động trên tường thành, hai tay nhẹ nhàng xoa bụng của nàng. Ánh mắt trông về nơi xa. Tuy nàng không thể nào nhìn thấy người kia, nhưng nàng biết nhất định hắn cũng đang đứng ở trên tường thành, cũng đưa mắt ngóng trông xa xôi giống như nàng. Chỉ có điều tâm tình hai người tuyệt đối không tương đồng, lòng hắn tràn ngập oán hận, mà nàng lại vô cùng bất đắc dĩ.

***

Thời gian chỉ qua một nén nhang, quân đội Hoàng Triều như dời núi lấp biển, ào ạt tiến đến. Kỵ binh rầm rập giẫm lên mặt đất, khói bụi bị cuốn lên mù mịt.

Lang Thành đóng chặt cửa thành, không người nghênh chiến.

Chỉ nghe thấy một âm thanh vang vọng tận trời xanh, "Pháo công!"

Cách cổng phía nam Lang Thành năm mươi trượng, bỗng chốc đội quân với khiên chắn xếp thành hàng dài không một kẽ hở, toàn bộ binh lính đều náu mình sau tấm khiên. Năm cỗ đại bác dàn hàng ngang, đồng loạt khai pháo, mạnh mẽ quét sạch mọi thứ.

Thế nhưng, phía bên trong tường thành chỉ có quân kỳ tung bay, không có một binh sĩ nào đóng giữ.

Khi tiếng pháo nổ ầm ầm vang lên sau lưng, Lộ Ánh Tịch và quân đoàn áo giáp đen đã lui binh đến cánh đồng hoang vu bên ngoài thành. Nàng khe khẽ thở dài trong lòng. Tuy Mộ Dung Thần Duệ rất thông minh, nhưng hắn cũng sẽ không ngờ đến việc nàng và Cận Tinh Phách lại bất cần Lang Thành, quăng nó lại cho hắn, không đánh đã rút lui.

Tiếng pháo càng ngày càng xa, nàng bất giác quay đầu lại nhìn. Nàng bỗng chốc hãi hùng.

Thân ảnh mặc áo giáp vàng sáng chói đang đứng trên tường thành kia là hắn ư? Hắn đích thân dẫn quân vào thành sao? Sao lại làm một chuyện mạo hiểm như vậy?

"Người đó đang tìm người." Tình Thấm bên cạnh nói khẽ, giống như đang tự nói với chính nàng ta, ánh mắt đầy si mê, "Người mà người đó xem trọng nhất chỉ có một. Trái tim của người đó không có khả năng dung nạp bất kỳ nữ tử nào khác."

Lộ Ánh Tịch nghi hoặc liếc mắt dòm Tình Thấm. Nàng không rảnh rang suy nghĩ nhiều, tay phải vô thức nắm cung tên lên. Nếu như vào lúc này nàng có thể bắn trúng Mộ Dung Thần Duệ, làm hắn bị thương. Đương nhiên sẽ khiến lòng quân Hoàng Triều đại loạn, đồng nghĩa với việc Ô Quốc có thể tranh thủ được nhiều thời gian hơn.

"Công chúa muốn bắn chết hắn?!" Tình Thấm thấy thế hoảng hồn, theo bản năng đưa tay ngăn cản.

Lộ Ánh Tịch tránh khỏi Tình Thấm, không nói một lời. Nàng chỉ nheo mắt lại, nhắm trúng mục tiêu. Nàng không muốn mạng của hắn, chỉ cần làm hắn bị thương.

"Công chúa, đừng mà!" Mặt Tình Thấm biến sắc la to, "Hắn thật lòng thật dạ với Công chúa. Sao Công chúa có thể nhẫn tâm như vậy?"

Lộ Ánh Tịch cũng không thu tay lại, vẫn bình tĩnh mở miệng trả lời: "Việc này không can hệ đến tình cảm cá nhân." Nàng chỉ muốn dốc toàn lực vì Ô

Quốc, cho dù cuối cùng có mất nước, nàng cũng không muốn mất nước quá nhục nhã, hèn nhát.

Vừa nói xong, nàng kéo căng dây cung, ánh mắt trong veo lạnh giá. Nàng thả tay ra, mũi tên bay vụt thẳng về phía xa.

Nhưng vì cự ly khá xa, mũi tên chưa đến tường thành đã rớt giữa không trung.

Tình Thấm khẩn trương nhìn theo, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng qua mũi tên kia là một lời cảnh cáo Lộ Ánh Tịch gửi đến Mộ Dung Thần Duệ. Nàng bỗng ấn nhẹ mũi chân, nhún người bay lên. Chỉ trong chớp mắt, nàng đã tách hẳn đội quân đi trước, tự mình quay ngược trở lại Lang Thành.

"Công chúa…" Tình Thấm vội la lớn, nhưng đã không thể kêu người trở lại.

Lộ Ánh Tịch vận khí lao nhanh, cho đến khi cách Lang Thành hơn mười trượng mới dừng lại.

Người trên tường thành kia đứng yên bất động, lạnh lùng quan sát mọi cử động của nàng.

Từ xa, ánh mắt hai người giao nhau trên không trung, chằm chặp đến tóe lửa.

Hai người nhìn chằm chằm vào nhau tưởng như rất lâu, nhưng thực ra chỉ trong nháy mắt. Lộ Ánh Tịch lại lần nữa kéo căng cung tên trên tay. Thoát ra một tiếng "Vút", mũi tên bay thẳng đến tường thành.

Mộ Dung Thần Duệ ung dung điềm tĩnh, mau lẹ nhảy vọt lên tránh mũi tên ẩn chứa nội lực đang tiến tới kia.

Ánh mắt hai người lại chạm nhau lần thứ hai. Đôi mắt của Mộ Dung Thần Duệ đã thêm vài phần nghiêm nghị và cố nuốt giận vào trong. Hắn phát hiện Lang Thành bất thường. Sau khi oanh tạc bằng đại bác, hắn lệnh mở cổng thành mới biết một tòa thành rộng lớn lại trở nên trống rỗng từ lâu. Hắn vốn định tìm nàng, bắt sống nàng. Ngược lại, nàng lại muốn dồn hắn vào chỗ chết?!

Lộ Ánh Tịch bặm chặt môi, tự biết lúc này không thể nói rõ. Nàng quay người bay vút lên, giả bộ bỏ đi.

"Đứng lại!"

Tiếng quát tháo cay nghiệt truyền lại, khiến lòng nàng nhảy vọt lên.

Nàng không nén nổi quay đầu lại nhìn, thấy hắn quả nhiên làm như nàng nghĩ. Hắn nhảy khỏi tường thành, phi thân đuổi theo nàng.

"Vút…"

Mũi tên xuyên qua không khí, chỉ nghe tiếng gió rít rất nhỏ. Sau một khắc, bầu không khí đông đặc, yên ắng giống như đã chết.

Bước chân của nàng dừng lại, chỉ cách mấy trượng đối với người đang đứng thẳng trên mặt đất.

"Ta…" Nàng khốn khổ mở miệng. Thế nhưng cổ họng dường như bị cái gì đó chắn ngang, rốt cuộc không thốt nên lời.

"Nàng giỏi lắm!" Ngược với nàng, Mộ Dung Thần Duệ lại vô cùng bình tĩnh và lạnh lùng, "Tàn nhẫn, quyết đoán mới là người làm chuyện đại sự."

Đáy mắt hắn một mảng xanh đen, giống như đại dương sâu thẳm, buốt giá. Hắn đưa tay lên, không chút chùn tay mà rút mạnh mũi tên cắm trên vai phải của hắn. Ngay lập tức, máu tươi phun chảy, thấm ướt áo giáp vàng.

"Lần sau hãy nhớ, phải bắn ở đây." Mộ Dung Thần Duệ lạnh lùng nói, tay hắn chỉ lên vị trí trái tim trên ngực trái của chính mình.

"Xin lỗi…" Lộ Ánh Tịch cuối cùng cũng mở miệng được, nhưng lại cảm thấy giọng nói yếu ớt, vô lực. Nàng biết chắc hắn sẽ đuổi theo, thừa dịp hắn mất cảnh giác mà bắn lén. Nên nàng liền ra tay nhanh chóng ngay trong lúc bỏ trốn, chứ không đứng lại chờ hắn đánh tới.

"Không cần." Mộ Dung Thần Duệ từ từ nhếch môi vẽ nên nụ cười khẩy, đôi mắt giá lạnh, "Trận chiến giữa hai nước, chỉ có thắng thua chứ không nói đến chuyện tình nghĩa. Nàng đã chọn lập trường của mình, thì không cần nói tiếng xin lỗi."

Lộ Ánh Tịch ngắm nhìn hắn thật lâu, không nói thêm gì nữa. Lòng nàng không ngừng co thắt đau đớn, nhưng chỉ có thể lựa chọn quên đi. Nàng chợt xoay người, bất chấp đáy lòng đau đớn mà gấp rút tháo chạy.

Mộ Dung Thần Duệ đứng tại chỗ nhìn nàng rời khỏi, không muốn đuổi theo nữa. Vết thương trên vai phải đang chảy máu. Dòng máu nương theo cánh tay, chảy qua nắm tay đang siết chặt, rồi chảy ròng xuống mặt đất. Máu nhuộm đỏ dưới chân.

Sắc mặt hắn đã tái nhợt, nhưng ánh mắt lạnh băng như lưỡi kiếm sắc bén. Hắn cực kỳ chậm chạp vươn tay lên cao, bất ngờ vận nội công tung một chưởng!

Lộ Ánh Tịch đã tháo chạy cách xa hơn mười trượng. Một chưởng kia mặc dù không trúng nàng, nhưng uy lực của nó cũng khiến thân nàng chấn động nhoáng lên một cái!

Nàng vẫn vận khí bay nhanh như trước, khóe môi cong lên cười khổ. Nàng có thể hiểu hắn đang vô cùng phẫn nộ, cần phải trút hết ra ngoài. Nhưng hắn lại không biết, nàng đang mang thai.

Khi nhập vào bước tiến của quân đoàn áo giáp đen, mồ hôi đã thấm ướt trán Lộ Ánh Tịch, sắc mặt trắng bệch.

"Công chúa!" Tinh Thấm chạy đến gần nàng, vội vã hỏi: "Công chúa đã xuống tay sao?"

Lộ Ánh Tịch mệt mỏi gật nhẹ đầu một cái.

Tinh Thấm sửng sốt, nước mắt dần ầng ậng nơi khóe mắt.

"Sao Công chúa lòng dạ sắt đá như vậy? Có phải vì người đó lập thêm Hoàng hậu mới hay không?" Tinh Thấm im lặng nhìn nàng, trong lời nói mang vài phần ẩn ý.

"Không phải." Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười trừ, có chút gượng gạo, nàng ngừng lại suy nghĩ rồi mới nói: "Cũng có thể, trong lòng ta cũng có chút oán niệm đó."

"Người đó…" Tinh Thấm giảm giọng, thỏ thẻ hỏi: "Có bị thương nặng không?"

"Không nguy hiểm đến tính mạng." Lộ Ánh Tịch đỡ thắt lưng, hơi cau mày. Nàng dường như cảm thấy bụng nhói đau, sự đau đớn sau đó hết sức rõ ràng. Có phải vừa rồi một chưởng kia của Mộ Dung Thần Duệ đã động đến thai nhi?

"May quá!" Tinh Thấm bất ngờ khấu đầu xuống mặt đất, giọng nói nặng nề, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng vào nàng nói: "Công chúa, nô tỳ tội đáng muôn chết. Nô tỳ…"

Thế nhưng, nàng còn chưa kịp nói hết, chỉ thấy đôi mắt Lộ Ánh Tịch lung lay, thân thể bỗng nhiên xiêu vẹo, mềm nhũn ngã xuống.

"Công chúa!" Tinh Thấm vội gọi lớn, nhanh tay đỡ lưng nàng.

Lộ Ánh Tịch cảm thấy hoa mắt chóng mặt, ngực khó chịu muốn nôn mửa, nàng cố gắng nuốt xuống. Nhưng cảnh trước mắt biến thành một màu đen, bụng dưới đau thắt cả lại.

"Công chúa! Là lỗi của nô tỳ! Công chúa tuyệt đối phải cố gắng lên. Đứa nhỏ sẽ không sao!"

Trước khi rơi vào hôn mê, Lộ Ánh Tịch mơ hồ nghe tiếng gào thét của Tinh Thấm. Nàng cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng vào giây tiếp theo, nàng liền bị bóng tối bao trùm, đầu óc không còn tỉnh táo.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 4: Bức thư khi đó

Khi tỉnh dậy, Lộ Ánh Tịch đã ở trong Du Thành.

Bên chiếc giường gỗ mộc mạc, Tinh Thấm vừa quỳ vừa khóc lóc.

"Tiểu Thấm…" Nàng khàn giọng gọi, ý thức có chút mơ hồ.

"Công chúa! Người tỉnh rồi!" Tinh Thấm mừng rỡ ngẩng đầu, đôi mắt được nước mắt gột rửa sáng trong.

"Sao lại khóc?" Nàng nhíu mày hỏi, trong đầu dần nhớ lại những chuyện đã xảy ra, nàng nhất thời rùng mình. Nàng vội vã sờ lên bụng, không phát hiện dấu hiệu khác thường, mới an tâm một chút. Nàng dùng ngón tay đặt lên mạch cổ tay, cẩn trọng chẩn đoán bệnh trạng. Đáy lòng vừa thả lỏng lại bắt đầu nhảy lên!

"Nô tỳ tội đáng muôn chết, xin Công chúa hãy giáng tội!" Tinh Thấm vẫn giữ nguyên bộ dáng quỳ sụp trên mặt đất, khuôn mặt thanh tú hoàn toàn kiên quyết.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Lộ Ánh Tịch chau mày, mắt nhìn mông lung. Nàng chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình. Nàng mang thai vốn đã là chuyện không mấy dễ dàng. Nếu không phải nhờ sư phụ dày công điều trị cho nàng, thì nàng đã không có khả năng giữ được đứa bé. Từ đó đến nay, mỗi ngày nàng đều uống thuốc đầy đủ, hàn độc dần tiêu tan, nhưng bên trong cơ thể nàng vẫn rất suy yếu. Mà hôm nay nàng lại nhận thêm dư chấn cú

chưởng của Mộ Dung Thần Duệ. Chỉ e rằng sau này nàng sẽ sinh đứa bé không được suôn sẻ. Hoặc giả, đứa bé được sinh ra sẽ bị thiếu mất bộ phận nào đó thì…

"Khi đó nô tỳ đã xé bỏ bức thư!" Giọng của Tình Thấm cực thấp, ngữ khí nặng nề. Bỗng vang lên một tiếng "bộp", trán nàng ta chạm đất, sau đó ngẩng phắt đầu lên.

"Thư gì?" Lộ Ánh Tịch đưa mắt nhìn sang, không khỏi ngạc nhiên.

"Thư của… người đó… Mộ Dung…" Tình Thấm dập đầu, trán sưng tấy một mảng, ánh mắt phức tạp lẫn đau thương. "Người đó từng viết cho Công chúa một phong thư, nhờ Nam Cung thần y chuyển giúp cho công chúa. Khi đó trong sơn cốc, nô tỳ đã len lén xem thư, sau đó xé mất."

"Hắn đã viết cái gì?" Lộ Ánh Tịch nhẹ giọng hỏi, tim bỗng nhiên đập nhộn cả lên, lòng thấp thỏm chờ mong.

"Người đó đã viết rất nhiều." Tình Thấm yếu ớt lên tiếng, rủ rỉ nói, "Tịch, hãy tin Trẫm. Trẫm sẽ chờ nàng trở về. Chuyện kết đồng minh với Lâm Quốc, chỉ là kế sách tạm thời. Nô tỳ không nhớ rõ lắm, nhưng đại ý là như vậy."

Lộ Ánh Tịch giật mình, nhất thời nàng vẫn không nhìn thấy bí ẩn sâu xa trong đó.

Tình Thấm tiếp tục khấu đầu chờ nhận tội, không hề lên tiếng.

"Giữa Lâm Quốc và Hoàng Triều đã có minh ước thế nào…" Lộ Ánh Tịch thì thào tự hỏi, suy nghĩ như chạm đến điểm nào đó, nàng liền hiểu thấu mọi chuyện. Trước đó, Đoàn Đình Thiên khuyên nàng quay lại Ô Quốc, thực ra không phải hắn ta muốn lôi kéo sức mạnh của Ô Quốc, mà là muốn đẩy Ô Quốc vào chỗ chết? Mộ Dung Thần Duệ ngoài mặt thì liên minh với Lâm Quốc, tiến đánh Ô Quốc. Thật ra hắn muốn bảo vệ Ô Quốc không bị Lâm Quốc xâm chiếm? Chuyện này quả thật rất khó nói, thậm chí có chút hoang đường, nhưng nàng bỗng nhiên lại tiếp nhận được tâm ý của hắn.

Hắn nhất định phải thống trị thiên hạ, nhưng lại không muốn nàng khó xử. Cho nên hắn dứt khoát dẫn quân đánh chiếm Ô Quốc trước, sau đó không cần phải lo gần phòng xa, chỉ tập trung tranh đoạt thiên hạ với Lâm Quốc. Nàng cũng không có tình cảm với Lâm Quốc, nhưng Ô Quốc thì ngược lại, nàng cần một khoảng thời gian mới có thể suy nghĩ thấu đáo, mà Mộ Dung Thần Duệ lại âm thầm nắm rõ tâm tư của nàng từ lâu ư?

Có phải như vậy không?

Nàng tự hỏi, nhưng không có ai trả lời.

"Công chúa?" Sau một lúc chìm trong im lặng, Tình Thấm mới bất an ngẩng đầu nhìn nàng.

"Tiểu Thấm, ngươi đã bằng lòng buông tay tình cảm của chính mình chưa?" Lộ Ánh Tịch khẽ thở dài, "Cố chấp với tình yêu đã định trước là sẽ không thuộc về ngươi, thì ngươi chỉ thấy đau lòng từng ngày."

Vành mắt Tình Thấm đỏ hoe, nàng ta rủ mi xuống.

"Phải chăng ngươi vẫn còn giấu một việc?" Giọng nói Lộ Ánh Tịch mềm nhẹ, không mang ý chỉ trích, chỉ là cảm thấy vô cùng xúc động, "Ngươi đã có thể nói từng chữ một trong nội dung bức thư, cớ làm sao lại không nhớ hết?"

Tình Thấm nghe vậy toàn thân cứng đờ, thấp giọng nói: "Đích thực là nô tỳ đã che giấu chuyện về Tê Điệp."

"Cho dù ngươi không nói, thì hôm khác ta cũng có thể hỏi sư phụ, hoặc là tự mình hỏi Mộ Dung Thần Duệ. Chân tướng thế nào cũng lộ ra." Một mũi tên mà đích thân Lộ Ánh Tịch bắn ra kia, lòng nàng vô cùng chua xót. Tính khí Mộ Dung Thần Duệ lại cực kỳ đàn ông. Hắn năm lần bảy lượt làm những việc minh chứng tình cảm của hắn. Nàng hiểu hắn, nhưng nàng không thành thật bằng hắn. Nàng cũng chưa từng làm điều gì cho hắn.

"Chuyện Tê Điệp mang thai là sự thật, nhưng không phải mang huyết mạch hoàng thất Hoàng Triều." Ánh mắt Tình Thấm hướng về một điểm hư vô trên mặt đất, giọng đờ đẫn nói: "Nô tỳ cũng chỉ nói lại những lời trong bức thư đó nói, cũng không rõ sự thật phía sau."

"Ừ." Lộ Ánh Tịch lên tiếng, không cho ý kiến.

"Công chúa đã từng nói, yêu thích một người không cần lý do. Nô tỳ không thể phủ nhận rằng đã động tâm với người ấy, nhưng nô tỳ tự biết bản thân sẽ không bao giờ có được, cũng chưa từng hy vọng hão huyền. Nô tỳ chỉ không hiểu nổi một chuyện. Vì sao Công chúa không cần cố gắng cũng chiếm được tình cảm của người ấy?" Tình Thấm như đang tự hỏi chính mình, giọng nói bình tĩnh, đều đều: "Nếu không phải do Công chúa đang mang thai, thì hôm nay nô tỳ sẽ không nói hết mọi chuyện. Nô tỳ cũng biết Công chúa ở thế khó xử. Nhưng nô tỳ chỉ mang chút hy vọng riêng tư rằng, Công chúa có thể nỗ lực hết sức vì Ô Quốc, song song đó cũng hãy cố gắng vì người ấy. Như vậy, nô tỳ mới bình tâm được."

Nói xong những lời này, Tình Thấm cung kính đập mạnh đầu xuống đất một cách trịnh trọng và nghiêm túc.

Lộ Ánh Tịch không mở miệng, lòng xúc động nghẹn ngào. Ngay cả Tiểu Thấm, nàng cũng kém xa. Nàng chỉ một mực bàn chuyện khác, lại không dám nghiêm túc suy xét chuyện tình cảm.

Lặng im hồi lâu, nàng mới dịu dàng mở miệng: "Tiểu Thấm, ngươi đứng dậy đi. Hiện tại ta có một nhiệm vụ giao cho ngươi, để ngươi lấy công chuộc tội."

Tình Thấm lặng lẽ đứng dậy, cúi người hành lễ: "Xin Công chúa dạy bảo."

“Mộ Dung Thần Duệ bị trúng tên, ngươi hãy thay ta đến Lang Thành tặng thuốc cho hắn. Đại khái hắn đang hận ta ngút trời, cho nên nếu ngươi đi đến đó, ta khó đảm bảo là hắn sẽ không giận cá chém thớt mà trút hết lên đầu ngươi. Nếu ngươi sợ, có thể từ chối.” Lộ Ánh Tịch mỉm cười, lại nói: “Trước tiên, tìm bút mực tới đây cho ta. Tuy rằng ta không tận mắt đọc lá thư đó, nhưng vẫn nên trả lời thư đúng với lễ nghi.”

Tình Thấm lại dập đầu một cái nữa, sau đó mới trầm lặng lui ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch mệt lử than nhẹ, tay đỡ thắt lưng đứng dậy, cúi đầu nói với bé con trong bụng: “Con à, mẫu thân biết con nhất định sẽ mạnh mẽ như phụ thân của con vậy.”

Nàng đến ngồi bên cạnh bàn, đáy lòng ẩn chứa một dự cảm chẳng lành xua mãi không tản đi được. Đứa bé này chưa ra đời, nhưng đã theo nàng trải qua nhiều khó khăn gập ghềnh. Bé con có thể bình yên sinh ra chứ? Ngộ nhỡ đứa bé bị dị dạng, hoặc là đầu óc không được bình thường…

Nàng lắc đầu, không thể nào nghĩ tiếp được. Nàng chỉ có thể thành kính khẩn cầu ông trời nhân từ.

Một lát sau, Tình Thấm mang giấy bút trở lại.

Lộ Ánh Tịch nâng bút chấm mực, im lặng suy nghĩ một chặp, liền viết nhanh lên giấy.

“Thần, chớ trách tài bắn cung của ta không giỏi lắm. Nếu có lần sau, ta chắc chắn sẽ bắn chuẩn xác hơn, nhất tiễn xuyên tim. Chàng cũng đừng giận vội, lần sau ta sẽ không dùng tên, mà sẽ dùng trái tim để bắt nhốt trái tim của chàng.” Ngòi bút của nàng chợt dừng lại. Nàng bất giác mỉm cười. Chẳng biết khi hắn xem bức thư này sẽ có vẻ mặt thế nào nhỉ? Tức giận hay là tức cười?

“Chàng từng đỡ một nhát kiếm cho ta, bị thương bên vai trái. Hôm nay chàng lại bị thương vai phải, vì vậy ngàn vạn lần phải chú ý đến cả vết thương cũ tái phát. Phương thuốc dưới đây là do Huyền môn đặc chế, vô cùng công hiệu. Nếu chàng không sợ ta bày mưu tính kế hạ độc chàng, thì hãy nhanh chóng bốc thuốc đi nấu, nước thuốc thì uống, bã thuốc thì thoa ngoài da.” Nàng viết tiếp, chỉ không hề đề cập đến việc bị chấn động khi nhận một chưởng của hắn.

“Về cuộc giao tranh giữa hai nước, khói lửa chiến tranh liên miên thì người khổ nhất chính là bách tính trăm họ. Nếu muốn biến chiến tranh thành tơ lụa[1] thì chỉ có con đường nghị hòa. Ô Quốc nguyện tôn Hoàng Triều làm lớn, hàng năm tiến cống, không biết ý bệ hạ thế nào?” Nàng trầm ngâm đôi chút, viết thêm một câu: “Ta sẽ ở lại Du Thành ba ngày, chờ hồi âm của chàng.”

[1] Biến chiến tranh thành tơ lụa (化干戈口玉帛): phiên âm là Hóa can qua vi ngọc bạch. Can qua là binh khí, ý chỉ chiến tranh; còn ngọc và tơ lụa dùng làm lễ vật hay tặng phẩm giữa hai nước. Câu trên có nghĩa là dùng biện pháp hòa bình để giải quyết tranh chấp.

Viết xong bức thư, nàng thổi nhẹ cho khô nét mực. Nàng lại suy tính, nếu có thể níu chân hắn thêm ba ngày, quân đoàn áo giáp đen có thể im lặng đến gần biên giới phía Tây của nước hắn. Nàng không cần cầu xin gì nhiều, chỉ cần Ô Quốc của nàng có thể tranh thủ tìm được điều kiện đàm phán thuận lợi hơn. Ngoài ra, sức khỏe của nàng cũng không thích hợp để chạy đi chạy lại, chi bằng tạm thời ở lại dưỡng sức mấy ngày.

Lộ Ánh Tịch dán kín phong thư, đóng thêm dấu ngọc ấn lên trên. Sau đó nàng mới giao cho Tình Thấm, dặn dò nàng ta: “Hai nước đang giao tranh sẽ không giết sứ giả. Nhưng nhằm bảo đảm an toàn, ngươi hãy trực tiếp cầu kiến Tư Đồ Thác tướng quân. Khi hắn ta nhìn thấy ngọc ấn của ta tự khắc sẽ tự biết giao thư cho ai.”

“Vâng, thưa Công chúa.” Tình Thấm nghiêm mặt, nhưng đôi bàn tay lại run run.

Lộ Ánh Tịch liếc mắt nhìn nàng ta một cái, hờ hững nói: “Ta giao nhiệm vụ này cho ngươi, không có nghĩa là ta đã tin ngươi. Ta sẽ phái người đi cùng với ngươi, ngươi hãy tự giải quyết ổn thỏa.”

Tình Thấm cắn môi, gật đầu cái rụp, ánh mắt hiện lên tia cảm kích.

Lộ Ánh Tịch uể oải xoa nhẹ thái dương, lại nói: “Đi mời Cận Tinh Phách đến gặp ta.”

Tình Thấm vâng lời. Trước khi đi, nàng ta cố ý đặt bức thư lên bàn, bày tỏ nàng ta sẽ không lén đổi bức thư.

Lộ Ánh Tịch cười nhạt, trong đôi mắt sáng trong vụt qua nét vui mừng.

Theo sau Cận Tinh Phách còn có một người. Quần áo màu xám tro như xưa nay.

“Sư phụ?!” Lộ Ánh Tịch kinh ngạc ra đón, “Sao sư phụ lại ở Du Thành?”

“Không phải lúc trước ta đã nhận lời mang quân hỗ trợ với ngươi sao?” Nam Cung Uyên cũng khẽ mỉm cười, đôi mắt đen láy như viên ngọc đen, khuôn mặt phong trần nhưng không che được nét tuấn tú nho nhã.

“Sư phụ, Ánh Tịch có một việc muốn hỏi người.” Lộ Ánh Tịch hơi chau mày, nghĩ đến bức thư của Mộ Dung Thần Duệ, nàng có một nỗi băn khoăn chưa được giải đáp.

Thấy Nam Cung Uyên gật nhẹ đầu, nàng liền căn dặn qua loa với Cận Tinh Phách, sau đó tiễn hắn ta đi rồi đóng cửa lại.

Trong căn phòng đơn giản, chỉ có nàng và Nam Cung Uyên đối mặt với nhau.

"Sư phụ, lúc ở sơn cốc…"

Nàng vừa mới mở miệng đã thấy Nam Cung Uyên đưa tay qua, nàng không khỏi ngẩn người.

Ngón tay Nam Cung Uyên đặt lên cổ tay của nàng, bắt mạch trong giây lát, khuôn mặt y dần sa sầm hẳn đi.

"Sư phụ, Ánh Tịch tự kiểm tra được mà." Giọng Lộ Ánh Tịch nhỏ nhẹ, cố đè nén tâm tư. Nàng không muốn nghĩ sâu đến cái vấn đề kia…

Nam Cung Uyên rụt tay lại, sự thương xót nồng đậm trong ánh mắt.

"Ánh Tịch, để tốt cho đứa bé, ngươi nên hạ quyết tâm đi." Y không đành lòng nhìn nàng nên nghiêng mặt sang một bên, ôn hòa nói: "Nếu đứa bé chân tay không hoàn chỉnh, hoặc là đầu óc có vấn đề. Ngươi nỡ lòng nào sinh đứa nhỏ ra đời để chịu khổ sao?"

Lộ Ánh Tịch mím môi không nói, ánh mắt đau khổ sâu sắc.

"Có phải ngươi vừa bị thương không?" Nam Cung Uyên nhẹ giọng lại, giống như sợ làm nàng hoảng, "Có phải cảm thấy đau bụng không?"

Lộ Ánh Tịch gật đầu, cúi gằm mặt.

"Thuốc dưỡng thai ta bốc cho ngươi, ngươi có dùng mỗi ngày không?" Nam Cung Uyên nhẹ giọng hỏi, cảm thấy bản thân đã hỏi hơi dư thừa, chỉ thở dài thườn thượt, "Sức khỏe của ngươi từ đầu đã không thích hợp để mang thai, những thuốc men đó chẳng qua cũng chỉ giúp một phần nào đó. Nhưng mạch của ngươi bây giờ lại quá hỗn loạn…"

Lộ Ánh Tịch rủ mi mắt xuống, nuốt nước mắt vào trong, nói nhỏ: "Nếu như con vẫn kiên trì sinh đứa bé này, có phải con quá ích kỷ hay không?"

Nam Cung Uyên không trả lời. Y im lặng một lát, bỗng nhiên nói: "Ánh Tịch, phụ thân đứa bé có quyền được biết tình trạng này."

Lộ Ánh Tịch bỗng ngẩng đầu, kinh ngạc giương mắt nhìn y.

"Đây là đứa nhỏ của cả hai người các ngươi, không phải của một mình ngươi. Ngươi phải bàn bạc với hắn." Giọng Nam Cung Uyên trầm thấp, bình tĩnh như thường. Nhưng chỉ có y mới biết, lòng y như bị dao cắt. Nhưng loại đau thắt này, hôm nay không phải là lần đầu. Y càng lúc càng có thể chặn đứng, một chút cũng không để nàng phát hiện ra.

Lộ Ánh Tịch trầm mặc không lên tiếng, trong lòng trăm mối tơ vò. Có thật đứa bé này không có duyên với nàng ư?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 5: Hồi ức tràn về

"Sư phụ, có phải thuốc giải vẫn còn trong tay người?" Im lặng một lúc lâu, Lộ Ánh Tịch mới mở miệng hỏi.

"Ừ." Nam Cung Uyên gật đầu, dứt khoát gỡ túi gấm đeo bên thắt lưng, trả lại cho nàng, "Thuốc giải, kể cả chuyện đứa bé, ngươi hãy tự mình nói rõ với hắn đi."

Lộ Ánh Tịch đưa tay nhận túi gấm, nắm chặt trong tay, đáy lòng phức tạp. Đây là cơ hội giảng hòa của nàng và Mộ Dung Thần Duệ. Nhưng với tính cách lý trí của Mộ Dung Thần Duệ, thì hắn sẽ quyết định không cần đứa bé này chăng?

"Ánh Tịch, để ta sẽ xem tướng cho ngươi nhé?" Thấy bầu không khí trầm lắng, Nam Cung Uyên khẽ mỉm cười, dời trọng tâm câu chuyện.

"Được ạ." Lộ Ánh Tịch vui vẻ xòe lòng bàn tay trái ra, bản thân cũng cúi đầu ngó nghiêng.

Hoa văn bàn tay rõ ràng, ba đường chỉ tay chính sắc nét.

"Đường Thiên văn[1] đi sâu vào giữa ngón trỏ và ngón giữa, không có các đường chỉ lộn xộn cắt ngang." Giọng Nam Cung Uyên bình ổn, nhưng ẩn giấu trong đó nỗi đau thầm kín, "Cái này chỉ rõ đường tình cảm của ngươi có hướng đi xác định."

[1] Đường Thiên văn hay là đường tâm đạo, nằm ngang ở phần trên của bàn tay. Đường này ngự trị các khía cạnh cảm xúc và biểu lộ tiềm năng tình ái, mối tương quan với người yêu và những người xung quanh, không có đường chỉ này: Hoàn toàn vô cảm.

Lộ Ánh Tịch yên lặng lắng nghe, không ngắt lời y.

"Đường Địa văn[2] rất sâu, ngươi là người sống lâu." Nam Cung Uyên mỉm cười nhìn nàng, giọng điệu an ủi, "Tuy có hơi nhấp nhô, nhưng ngươi nhất định sẽ vượt qua được."

[2] Đường Địa văn hay đường sinh đạo, ở giữa ngón cái và ngón trỏ chạy về hướng cổ tay. Đường diễn tả mức độ sinh khí, năng lượng, sức mạnh thể chất, thành tích và sự bền chắc.

"Chẳng qua sư phụ đang mượn cơ hội để an ủi, dỗ dành Ánh Tịch." Lộ Ánh Tịch không khỏi mỉm cười yếu ớt, "Con còn tưởng rằng sư phụ định tiết lộ thiên cơ nào cơ."

"Cái gọi là thiên cơ, thật ra cũng chỉ là kết quả của sự kết hợp giữa thiên thời địa lợi nhân hòa mà ra."

Nam Cung Uyên cụp mi mắt, ngắm nhìn bàn tay thon dài của nàng. Cuối cùng y cũng khắc chế được ham muốn cầm lấy bàn tay mềm mại đó.

"Dạ." Lộ Ánh Tịch gật nhẹ đầu, suy nghĩ mông lung, tay phải khẽ vuốt ve bụng. Đứa bé này đã làm bạn với nàng năm tháng qua, sao nàng có thể tàn nhẫn giết chết bé con chứ?

Nam Cung Uyên dõi theo động tác của nàng, lòng y không ghìm được nặng trĩu, khổ sở. Với tình trạng sức khỏe của nàng hiện nay, cho dù muốn bỏ thai nhi trong bụng, cũng là chuyện vô cùng mạo hiểm. Nhưng mấy tháng sau, nếu nàng khó sinh thì lại càng nguy hiểm.

"Sư phụ, con không cách nào lựa chọn được." Lộ Ánh Tịch buông thõng tay, cúi đầu nói thì thào.

"Đây là một cửa ải khó khăn trong cuộc đời của ngươi, nhưng cũng không phải là chuyện của một mình ngươi." Giọng điệu Nam Cung Uyên trầm ổn, lần thứ hai khuyên nhủ: "Đi tìm hắn."

Chỉ ba từ "Đi tìm hắn" vô cùng ngắn gọn đơn giản, lại vang vọng mãi trong tai Lộ Ánh Tịch. Đồng thời nó cũng đâm sâu vào trái tim của Nam Cung Uyên, dù không thấy máu chảy nhưng lại đau tận xương tủy.

***

Giờ Ngọ, mặt trời lặn đằng Tây. Tình Thấm mang theo một phong thư trở lại.

Lộ Ánh Tịch vừa mới uống xong bát thuốc dưỡng thai, đang tựa lưng vào đầu giường chờ đợi.

"Công chúa." Tình Thấm khom người hành lễ với nàng, cung kính dâng bức thư bằng hai tay.

"Hắn… Ngươi có gặp được hắn không?" Lộ Ánh Tịch lấy phong thư, nhưng không lập tức bóc thư mà nhỏ nhẹ hỏi.

"Bẩm Công chúa, nô tỳ chỉ gặp Tư Đồ Thác tướng quân, nhưng bức thư này là do Mộ Dung… người đó đích thân viết." Tình Thấm cúi thấp đầu, suy cho cùng nàng ta không dám gọi thẳng tên húy của Mộ Dung Thần Duệ. Đối với nàng ta mà nói, đó là một cái tên tôn quý, đáng sùng bái. Nó biểu thị cho quyền uy cao nhất. Cái mà suốt đời nàng ta cũng không thể với tới hay đề cập đến.

"Ngươi lui xuống trước đi." Lộ Ánh Tịch liếc mắt nhìn nàng ta, lòng bỗng bồi hồi. Tình cảm trong lòng Tình Thấm, có lẽ không phải là tình yêu, mà lại nghiêng về sự sùng bái, ước ao. Nhưng tình cảm nảy nở từ sự ngưỡng mộ này cũng đơn thuần và cố chấp nhất. Càng không có được, lại càng muốn nắm giữ.

"Vâng, thưa Công chúa." Tình Thấm dịu hiền đáp lời, cúi đầu lui ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch thở dài, nhìn theo bóng lưng nàng ta khuất sau cánh cửa, mới từ từ mở thư.

Nét chữ trên giấy rất ngoáy, có thể nhận thấy Mộ Dung Thần Duệ đã dùng tay trái để viết. Hơn hết hắn hãy còn viết thư hồi âm, có thể thấy vết thương trên bả vai phải cũng không quá nghiêm trọng.

Nghĩ như vậy, lòng nàng cảm thấy yên tâm hơn đôi chút. Lần này hắn không gọi nàng thân mật là "Tịch" nữa, xem ra hắn vẫn đang giận nàng.

"Lộ Ánh Tịch, Trẫm nhận thuốc của ngươi, nhưng điều đó không có nghĩa là Trẫm đã tha thứ cho ngươi. Trẫm muốn xem thử trong thuốc này có trộn thuốc độc nào đây."

Lộ Ánh Tịch không khỏi mỉm cười. Vốn dĩ lời nói khác với cõi lòng, mặc dù thấy những lời lẽ bóng gió, xỉa xói như vậy, nhưng nàng lại cảm thấy vui vẻ.

"Việc nghị hòa, ngươi chưa đủ tư cách để thảo luận với Trẫm. Nếu Phụ hoàng của ngươi có thành ý, thì hãy phái sứ giả chính thức đến Hoàng Triều của ta, cúi đầu xưng thần."

Đọc đến đây, Lộ Ánh Tịch hơi nhíu mày, lại thấy hắn viết thêm: "Không cần hàng năm tiếng cống, chỉ cần Ô Quốc đồng ý trở thành nước thuộc địa của Hoàng Triều ta, khi nào ký kết hiệp ước thì quân của Trẫm sẽ thu binh ngay lập tức. Phụ hoàng của ngươi vẫn làm Hoàng đế như trước, nhưng chủ quyền của Ô Quốc từ nay về sau sẽ thuộc về Hoàng Triều."

Lộ Ánh Tịch chau mày thật sít. Điều kiện của hắn có phần quá đáng. Như vậy chẳng khác nào biến Phụ hoàng từ nay trở thành một vị quân vương bù nhìn? Dã tâm của hắn quả thực quá lớn, không phải chỉ cần vài tòa thành là có thể thỏa mãn hắn.

"Trẫm đã từng hứa với ngươi, sẽ đối đãi tử tế với con dân Ô Quốc của ngươi. Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh[3], ngươi có thể yên tâm. Nhưng song song đó, Trẫm là người có thù tất báo. Ngươi lại nhiều lần tổn thương Trẫm, Trẫm đây sẽ không quên."

[3] Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh: lời nói người quân tử nặng như chín cái đỉnh. Ý nói, lời nói phải có trọng lượng, đã nói phải giữ lấy lời.

Bức thư đến đây là kết thúc, không có bất kỳ lời thừa thãi nào.

Lộ Ánh Tịch chậm rãi gấp thư lại, lòng tập trung suy tư. Nếu như quân đoàn áo giáp đen có thể thuận lợi tấn công cửa Tây biên giới của Hoàng Triều, Ô Quốc sẽ có lợi thế đàm phán. Cho dù sau cùng Ô Quốc phải cắt nhường lãnh thổ, nhưng ít ra vẫn có thể giữ lại chính quyền độc lập.

Nàng đang suy xét mọi bước đi, trong lòng bỗng nhiên nhớ lại cảnh tượng dùng cơm với Phụ hoàng khi xưa.

Phụ hoàng biết nàng thích ăn chay, nên mỗi lần gọi nàng cùng dùng bữa người đều chiều theo ý nàng, mặc dù rõ ràng người thích ăn mặn. Phụ hoàng nói, cùng dùng bữa với nàng rất thanh bình và vui vẻ, vì vậy mà dùng một bàn đầy thức ăn chay lại thấy ngon miệng hơn.

Nàng vẫn còn nhớ năm đó nàng đủ tuổi cập kê. Phụ hoàng đã tặng nàng một món quà, đó là ngọc ấn nắm quyền quân đoàn áo giáp đen. Quân đoàn áo giáp đen đóng quân ở kinh đô được nàng đặt tên là Hi doanh, nàng đã nghiên cứu và bày bố ra trận pháp mới được gọi là trận pháp áo giáp đen.

Sinh nhật mười sáu tuổi của nàng, Phụ hoàng ngắm nhìn nàng trong bộ cung trang lộng lẫy, mới tinh. Người hiền từ cười nói: "Hồng nhan khuynh quốc, không biết công tử nhà ai có diễm phúc cưới được hồng nhan này đây."

Cho dù đêm trước khi nàng đi lấy chồng năm mười tám tuổi, Phụ hoàng thu lại nét mặt nhân từ, yêu thương thường ngày. Người nghiêm túc dặn dò các công việc phải làm với nàng.

Ngày nàng khởi hành đến Hoàng Triều, ánh mặt trời chói rọi, chiếu thẳng xuống khiến người ta không cách nào mở to mắt được. Dưới khung cảnh tươi đẹp ngày đưa dâu, Phụ hoàng tự mình tiễn nàng ra khỏi cửa cung. Tại thời khắc sắp chia tay, người cúi đầu nói một câu vào tai nàng.

"Tịch nhi, mười tám năm qua Phụ hoàng thật lòng yêu thương con, nhưng Phụ hoàng cũng có lỗi với con."

Lúc đó nàng chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, không thể hiểu ý nghĩa sâu xa sau câu nói đó. Bây giờ nàng đã hoàn toàn hiểu được, yêu thương cùng lợi dụng đều là sự thật.

Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa trầm bổng vang lên cắt đứt dòng hồi tưởng của nàng.

Nàng đứng dậy đi mở cửa, dịu dàng mỉm cười: "Sư phụ, có phải người đến để tạm biệt với Ánh Tịch?"

Nam Cung Uyên đứng ngoài cửa, khuôn mặt hòa nhã, nở nụ cười với nàng: "Đúng vậy. Cận Tinh Phách đã dẫn quân đoàn áo giáp đen lên đường, ta cũng nên đuổi theo thôi. Trận đánh Tây Quan, ngươi cứ yên tâm."

"Ánh Tịch luôn tin tưởng sư phụ, bằng không sẽ không đem bí mật Tây Quan nói cho sư phụ biết." Thanh âm Lộ Ánh Tịch bình thản, nhỏ nhẹ nói tiếp: "Chỉ có một việc mong sư phụ nhất định phải đáp ứng Ánh Tịch."

"Chuyện gì thế?"

"Mong sư phụ đừng can thiệp vào chuyện giữa Ánh Tịch và Mộ Dung Thần Duệ nữa ạ. Mỗi người trong chúng ta đều có con đường riêng cần phải tự bước đi."

Nam Cung Uyên sững sờ, ánh mắt sâu hút không giấu nổi vẻ đau khổ.

Lộ Ánh Tịch ngước mắt nhìn vào đôi mắt tròng đen trắng rõ ràng của y. Hai người giữ nguyên tầm nhìn, chỉ im lặng ngóng trông nhau. Khóe môi Nam Cung Uyên mấp máy, dường như có điều muốn nói nhưng lại ngậm chặt. Y ngay cả một tiếng thở dài cũng nén lại. Tất cả mọi chuyện y làm đều là muốn tốt cho nàng. Nhưng mọi "nỗ lực tốt đẹp" của y đều trở thành gánh nặng của nàng. Y không màng đến áp lực của Lâm Quốc đối với y. Y vẫn khư khư nhất quyết mang đệ tử Huyền môn đến giúp nàng. Cuối cùng, y cũng chỉ nhận một câu "Cảm ơn" từ nàng.

Lộ Ánh Tịch chăm chú nhìn y, lòng cay đắng, đau khổ. Miệng nàng cũng khẽ nhúc nhích, sau cùng lại mím chặt. Nàng biết, điều sư phụ muốn nghe không phải một tiếng "Cảm ơn". Nhưng nàng càng rõ hơn rằng, cái y muốn nghe, suốt cuộc đời này nàng cũng không thể nói ra.

Ước vọng trẻ con cùng tình yêu ngây thơ của tuổi mới lớn quả thực từng chớm nở. Nàng sẽ không phủ nhận điều đó. Thế nhưng, tình yêu non nớt ấy không được vun trồng, chăm sóc trên mảnh đất phù hợp, nên không có cách nào đơm hoa kết trái.

"Nhớ giữ gìn sức khỏe."

Lời dặn dò trầm thấp vang lên, giống như không có việc gì xảy ra.

“Sư phụ cũng hãy bảo trọng.”

Bóng dáng cao lớn, khôi ngô xoay người, cất bước rời khỏi, không hề quay đầu lại.

Chỉ trong giây lát, chiếc áo bào màu xám tro kia đã mất hút trong tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 6: Hồng nhan khuynh thành

“Sư phụ, có phải thuốc giải vẫn còn trong tay người?” Im lặng một lúc lâu, Lộ Ánh Tịch mới mở miệng hỏi.

“Ừ.” Nam Cung Uyên gật đầu, dứt khoát gỡ túi gấm đeo bên thắt lưng, trả lại cho nàng, “Thuốc giải, kể cả chuyện đứa bé, ngươi hãy tự mình nói rõ với hắn đi.”

Lộ Ánh Tịch đưa tay nhận túi gấm, nắm chặt trong tay, đáy lòng phức tạp. Đây là cơ hội giảng hòa của nàng và Mộ Dung Thần Duệ. Nhưng với tính cách lý trí của Mộ Dung Thần Duệ, thì hắn sẽ quyết định không cần đứa bé này chăng?

“Ánh Tịch, để ta sẽ xem tướng cho ngươi nhé?” Thấy bầu không khí trầm lắng, Nam Cung Uyên khẽ mỉm cười, dời trọng tâm câu chuyện.

“Được ạ.” Lộ Ánh Tịch vui vẻ xòe lòng bàn tay trái ra, bản thân cũng cúi đầu ngó nghiêng.

Hoa văn bàn tay rõ ràng, ba đường chỉ tay chính sắc nét.

“Đường Thiên văn[1] đi sâu vào giữa ngón trỏ và ngón giữa, không có các đường chỉ lộn xộn cắt ngang.” Giọng Nam Cung Uyên bình ổn, nhưng ẩn giấu trong đó nỗi đau thầm kín, “Cái này chỉ rõ đường tình cảm của ngươi có hướng đi xác định.”

[1] Đường Thiên văn hay là đường tâm đạo, nằm ngang ở phần trên của bàn tay. Đường này ngự trị các khía cạnh cảm xúc và biểu lộ tiềm năng tình ái, mối tương quan với người yêu và những người xung quanh, không có đường chỉ này: Hoàn toàn vô cảm.

Lộ Ánh Tịch yên lặng lắng nghe, không ngắt lời y.

“Đường Địa văn[2] rất sâu, ngươi là người sống lâu.” Nam Cung Uyên mỉm cười nhìn nàng, giọng điệu an ủi, “Tuy có hơi nhấp nhô, nhưng ngươi nhất định sẽ vượt qua được.”

[2] Đường Địa văn hay đường sinh đạo, ở giữa ngón cái và ngón trỏ chạy về hướng cổ tay. Đường diễn tả mức độ sinh khí, năng lượng, sức mạnh thể chất, thành tích và sự bền chắc.

“Chẳng qua sư phụ đang mượn cơ hội để an ủi, dỗ dành Ánh Tịch.” Lộ Ánh Tịch không khỏi mỉm cười yếu ớt, “Con còn tưởng rằng sư phụ định tiết lộ thiên cơ nào cơ.”

“Cái gọi là thiên cơ, thật ra cũng chỉ là kết quả của sự kết hợp giữa thiên thời địa lợi nhân hòa mà ra.”

Nam Cung Uyên cụp mi mắt, ngắm nhìn bàn tay thon dài của nàng. Cuối cùng y cũng khắc chế được ham muốn cầm lấy bàn tay mềm mại đó.

“Dạ.” Lộ Ánh Tịch gật nhẹ đầu, suy nghĩ mông lung, tay phải khẽ vuốt ve bụng. Đứa bé này đã làm bạn với nàng năm tháng qua, sao nàng có thể tàn nhẫn giết chết bé con chứ?

Nam Cung Uyên dõi theo động tác của nàng, lòng y không ghìm được nặng trĩu, khổ sở. Với tình trạng sức khỏe của nàng hiện nay, cho dù muốn bỏ thai nhi trong bụng, cũng là chuyện vô cùng mạo hiểm. Nhưng mấy tháng sau, nếu nàng khó sinh thì lại càng nguy hiểm.

“Sư phụ, con không cách nào lựa chọn được.” Lộ Ánh Tịch buông thõng tay, cúi đầu nói thì thào.

“Đây là một cửa ải khó khăn trong cuộc đời của ngươi, nhưng cũng không phải là chuyện của một mình ngươi.” Giọng điệu Nam Cung Uyên trầm ổn, lần thứ hai khuyên nhủ: “Đi tìm hắn.”

Chỉ ba từ “Đi tìm hắn” vô cùng ngắn gọn đơn giản, lại vang vọng mãi trong tai Lộ Ánh Tịch. Đồng thời nó cũng đâm sâu vào trái tim của Nam Cung Uyên, dù không thấy máu chảy nhưng lại đau tận xương tủy.

***

Giờ Ngọ, mặt trời lặn đằng Tây. Tình Thấm mang theo một phong thư trở lại.

Lộ Ánh Tịch vừa mới uống xong bát thuốc dưỡng thai, đang tựa lưng vào đầu giường chờ đợi.

"Công chúa." Tình Thấm khom người hành lễ với nàng, cung kính dâng bức thư bằng hai tay.

"Hắn… Ngươi có gặp được hắn không?" Lộ Ánh Tịch lấy phong thư, nhưng không lập tức bóc thư mà nhỏ nhẹ hỏi.

"Bẩm Công chúa, nô tỳ chỉ gặp Tư Đồ Thác tướng quân, nhưng bức thư này là do Mộ Dung… người đó đích thân viết." Tình Thấm cúi thấp đầu, suy cho cùng nàng ta không dám gọi thẳng tên húy của Mộ Dung Thần Duệ. Đối với nàng ta mà nói, đó là một cái tên tôn quý, đáng sùng bái. Nó biểu thị cho quyền uy cao nhất. Cái mà suốt đời nàng ta cũng không thể với tới hay đề cập đến.

"Ngươi lui xuống trước đi." Lộ Ánh Tịch liếc mắt nhìn nàng ta, lòng bỗng bồi hồi. Tình cảm trong lòng Tình Thấm, có lẽ không phải là tình yêu, mà lại nghiêng về sự sùng bái, ước ao. Nhưng tình cảm nảy nở từ sự ngưỡng mộ này cũng đơn thuần và cố chấp nhất. Càng không có được, lại càng muốn nắm giữ.

"Vâng, thưa Công chúa." Tình Thấm dịu hiền đáp lời, cúi đầu lui ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch thở dài, nhìn theo bóng lưng nàng ta khuất sau cánh cửa, mới từ từ mở thư.

Nét chữ trên giấy rất ngoáy, có thể nhận thấy Mộ Dung Thần Duệ đã dùng tay trái để viết. Hơn hết hắn hãy còn viết thư hồi âm, có thể thấy vết thương trên bả vai phải cũng không quá nghiêm trọng.

Nghĩ như vậy, lòng nàng cảm thấy yên tâm hơn đôi chút. Lần này hắn không gọi nàng thân mật là "Tịch" nữa, xem ra hắn vẫn đang giận nàng.

"Lộ Ánh Tịch, Trẫm nhận thuốc của ngươi, nhưng điều đó không có nghĩa là Trẫm đã tha thứ cho ngươi. Trẫm muốn xem thử trong thuốc này có trộn thuốc độc nào đây."

Lộ Ánh Tịch không khỏi mỉm cười. Vốn dĩ lời nói khác với cõi lòng, mặc dù thấy những lời lẽ bóng gió, xỉa xói như vậy, nhưng nàng lại cảm thấy vui vẻ.

"Việc nghị hòa, ngươi chưa đủ tư cách để thảo luận với Trẫm. Nếu Phụ hoàng của ngươi có thành ý, thì hãy phái sứ giả chính thức đến Hoàng Triều của ta, cúi đầu xưng thần."

Đọc đến đây, Lộ Ánh Tịch hơi nhíu mày, lại thấy hắn viết thêm: "Không cần hàng năm tiếng cống, chỉ cần Ô Quốc đồng ý trở thành nước thuộc địa của Hoàng Triều ta, khi nào ký kết hiệp ước thì quân của Trẫm sẽ thu binh ngay lập tức. Phụ hoàng của ngươi vẫn làm Hoàng đế như trước, nhưng chủ quyền của Ô Quốc từ nay về sau sẽ thuộc về Hoàng Triều."

Lộ Ánh Tịch chau mày thật sít. Điều kiện của hắn có phần quá đáng. Như vậy chẳng khác nào biến Phụ hoàng từ nay trở thành một vị quân vương bù nhìn? Dã tâm của hắn quả thực quá lớn, không phải chỉ cần vài tòa thành là có thể thỏa mãn hắn.

"Trẫm đã từng hứa với ngươi, sẽ đối đãi tử tế với con dân Ô Quốc của ngươi. Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh[3], ngươi có thể yên tâm. Nhưng song song đó, Trẫm là người có thù tất báo. Ngươi lại nhiều lần tổn thương Trẫm, Trẫm đây sẽ không quên."

[3] Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh: lời nói người quân tử nặng như chín cái đỉnh. Ý nói, lời nói phải có trọng lượng, đã nói phải giữ lấy lời.

Bức thư đến đây là kết thúc, không có bất kỳ lời thừa thãi nào.

Lộ Ánh Tịch chậm rãi gấp thư lại, lòng tập trung suy tư. Nếu như quân đoàn áo giáp đen có thể thuận lợi tấn công cửa Tây biên giới của Hoàng Triều, Ô Quốc sẽ có lợi thế đàm phán. Cho dù sau cùng Ô Quốc phải cắt nhường lãnh thổ, nhưng ít ra vẫn có thể giữ lại chính quyền độc lập.

Nàng đang suy xét mọi bước đi, trong lòng bỗng nhiên nhớ lại cảnh tượng dùng cơm với Phụ hoàng khi xưa.

Phụ hoàng biết nàng thích ăn chay, nên mỗi lần gọi nàng cùng dùng bữa người đều chiều theo ý nàng, mặc dù rõ ràng người thích ăn mặn. Phụ hoàng nói, cùng dùng bữa với nàng rất thanh bình và vui vẻ, vì vậy mà dùng một bàn đầy thức ăn chay lại thấy ngon miệng hơn.

Nàng vẫn còn nhớ năm đó nàng đủ tuổi cập kê. Phụ hoàng đã tặng nàng một món quà, đó là ngọc ấn nắm quyền quân đoàn áo giáp đen. Quân đoàn áo giáp đen đóng quân ở kinh đô được nàng đặt tên là Hi doanh, nàng đã nghiên cứu và bày bố ra trận pháp mới được gọi là trận pháp áo giáp đen.

Sinh nhật mười sáu tuổi của nàng, Phụ hoàng ngắm nhìn nàng trong bộ cung trang lộng lẫy, mới tinh. Người hiền từ cười nói: "Hồng nhan khuynh quốc, không biết công tử nhà ai có diễm phúc cưới được hồng nhan này đây."

Cho dù đêm trước khi nàng đi lấy chồng năm mười tám tuổi, Phụ hoàng thu lại nét mặt nhân từ, yêu thương thường ngày. Người nghiêm túc dặn dò các công việc phải làm với nàng.

Ngày nàng khởi hành đến Hoàng Triều, ánh mặt trời chói rọi, chiếu thẳng xuống khiến người ta không cách nào mở to mắt được. Dưới khung cảnh tươi

đẹp ngày đưa dâu, Phụ hoàng tự mình tiễn nàng ra khỏi cửa cung. Tại thời khắc sắp chia tay, người cúi đầu nói một câu vào tai nàng.

"Tịch nhi, mười tám năm qua Phụ hoàng thật lòng yêu thương con, nhưng Phụ hoàng cũng có lỗi với con."

Lúc đó nàng chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, không thể hiểu ý nghĩa sâu xa sau câu nói đó. Bây giờ nàng đã hoàn toàn hiểu được, yêu thương cùng lợi dụng đều là sự thật.

Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa trầm bổng vang lên cắt đứt dòng hồi tưởng của nàng.

Nàng đứng dậy đi mở cửa, dịu dàng mỉm cười: "Sư phụ, có phải người đến để tạm biệt với Ánh Tịch?"

Nam Cung Uyên đứng ngoài cửa, khuôn mặt hòa nhã, nở nụ cười với nàng: "Đúng vậy. Cận Tinh Phách đã dẫn quân đoàn áo giáp đen lên đường, ta cũng nên đuổi theo thôi. Trận đánh Tây Quan, ngươi cứ yên tâm."

"Ánh Tịch luôn tin tưởng sư phụ, bằng không sẽ không đem bí mật Tây Quan nói cho sư phụ biết." Thanh âm Lộ Ánh Tịch bình thản, nhỏ nhẹ nói tiếp: "Chỉ có một việc mong sư phụ nhất định phải đáp ứng Ánh Tịch."

"Chuyện gì thế?"

"Mong sư phụ đừng can thiệp vào chuyện giữa Ánh Tịch và Mộ Dung Thần Duệ nữa ạ. Mỗi người trong chúng ta đều có con đường riêng cần phải tự bước đi."

Nam Cung Uyên sững sờ, ánh mắt sâu hút không giấu nổi vẻ đau khổ.

Lộ Ánh Tịch ngước mắt nhìn vào đôi mắt tròng đen trắng rõ ràng của y. Hai người giữ nguyên tầm nhìn, chỉ im lặng ngóng trông nhau. Khóe môi Nam Cung Uyên mấp máy, dường như có điều muốn nói nhưng lại ngậm chặt. Y ngay cả một tiếng thở dài cũng nén lại. Tất cả mọi chuyện y làm đều là muốn tốt cho nàng. Nhưng mọi "nỗ lực tốt đẹp" của y đều trở thành gánh nặng của nàng. Y không màng đến áp lực của Lâm Quốc đối với y. Y vẫn khư khư nhất quyết mang đệ tử Huyền môn đến giúp nàng. Cuối cùng, y cũng chỉ nhận một câu "Cảm ơn" từ nàng.

Lộ Ánh Tịch chăm chú nhìn y, lòng cay đắng, đau khổ. Miệng nàng cũng khẽ nhúc nhích, sau cùng lại mím chặt. Nàng biết, điều sư phụ muốn nghe không phải một tiếng "Cảm ơn". Nhưng nàng càng rõ hơn rằng, cái y muốn nghe, suốt cuộc đời này nàng cũng không thể nói ra.

Ước vọng trẻ con cùng tình yêu ngây thơ của tuổi mới lớn quả thực từng chớm nở. Nàng sẽ không phủ nhận điều đó. Thế nhưng, tình yêu non nớt ấy không được vun trồng, chăm sóc trên mảnh đất phù hợp, nên không có cách nào đơm hoa kết trái.

"Nhớ giữ gìn sức khỏe."

Lời dặn dò trầm thấp vang lên, giống như không có việc gì xảy ra.

"Sư phụ cũng hãy bảo trọng."

Bóng dáng cao lớn, khôi ngô xoay người, cất bước rời khỏi, không hề quay đầu lại.

Chỉ trong giây lát, chiếc áo bào màu xám tro kia đã mất hút trong tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 7: Khoảng khắc ấm lòng

Một chiếc ôm trong chốc lát, Mộ Dung Thần Duệ rất nhanh đã buông lỏng cánh tay.

Lộ Ánh Tịch kinh ngạc nhìn hắn, hàng vạn lời muốn nói đã đến bên khóe môi lại lặng lẽ nuốt xuống. Sau cùng, nàng chỉ nói một câu trần thuật không nặng không nhẹ: "Vết thương rướm máu rồi."

Ánh mắt Mộ Dung Thần Duệ tĩnh lặng, hun hút như đại dương sâu thẳm. Hắn cũng chậm rãi nói một câu không đầu không đuôi: "Lộ Ánh Tịch, vẫn khỏe quá ha."

Lộ Ánh Tịch không nói gì, cúi đầu tránh ánh mắt chằm chặp của hắn. Hắn mặc một bộ áo giáp của binh sĩ bình thường, trên vai có vết máu, chứng tỏ

máu chảy ra từ vết thương bị toác. Trên khuôn mặt tuấn tú, góc cạnh rõ nét không có biểu cảm, ngay cả bờ môi cũng thẳng tắp thành một đường ngang lạnh lùng. Thế nhưng đôi mắt sâu sắc của hắn lại dậy sóng, tâm tình phức tạp.

"Người đứng trên tường thành Lang Thành cũng là giả sao?" Giọng Lộ Ánh Tịch nhỏ nhẹ, mang theo một cảm giác khó diễn tả thành lời.

"Nếu không làm như vậy, Trẫm làm sao có thể lẻn vào Du Thành?" Mộ Dung Thần Duệ ngạo nghễ nhìn nàng, ánh mắt lướt qua chiếc bụng nhô lên của nàng. Hắn không nhịn được tức giận, "Nhất định phải ép Trẫm dùng thủ đoạn như vậy, ngươi mới hài lòng ư?"

"Ngươi đang muốn cưỡng chế ta đấy à?" Lộ Ánh Tịch khẽ nhíu mày. Hắn điều động binh lực như vậy thật sự là vì nàng sao?

"Ngươi… Ngươi dám dùng giọng điệu đó nói với Trẫm hả?" Mộ Dung Thần Duệ hừ lạnh một cái, lại nói: "Trẫm dẫn Hoàng hậu của mình về nước, sao lại là 'cưỡng chế'?"

Lộ Ánh Tịch im lặng, chỉ thấp giọng thở dài. Hắn cũng đã vì nàng làm đến nước này, nàng cần gì phải kiên trì làm chuyện không cần thiết nữa chứ.

Nàng sải bước về trước một bước, ngửa đầu nhìn hắn. Nàng đưa tay, dịu dàng vòng tay ôm eo hắn.

Mộ Dung Thần Duệ nhất thời sững sờ cứng người, mi mắt hạ xuống, ngắm nhìn nàng với ánh mắt dịu dàng, ôn nhu không thể che giấu.

"Thần ơi." Nàng khẽ gọi, tiếng nói trong trẻo như có như không, lọt vào tai hắn.

"Ừ?" Hắn cũng bất giác hạ giọng, tình tứ lên tiếng, bàn tay hắn đỡ sau thắt lưng của nàng, "Cẩn thận đụng đứa bé."

"Chàng đến vì đứa nhỏ, hay là đến đây vì ta?" Nàng nhìn hắn chăm chăm, thỏ thẻ hỏi.

"Có gì khác nhau đâu?" Mộ Dung Thần Duệ hơi nhíu mày, cho rằng vấn đề này không đáng phải suy xét.

"Bất kể nó khác nhau chỗ nào, chàng chỉ cần trả lời câu hỏi của ta là được." Trong giọng nói Lộ Ánh Tịch có vài phần nũng nịu và đôi chút trêu đùa.

"Vì nàng, cũng là vì đứa bé." Mộ Dung Thần Duệ trả lời thật.

"Vậy trong hai người, ai nặng ai nhẹ?" Lộ Ánh Tịch tiếp tục hỏi dồn.

"Đương nhiên là nàng quan trọng hơn." Mộ Dung Thần Duệ trầm giọng đáp lại, nhưng ngay lập tức giở giọng chế giễu mỉm cười nói: "Đây là đáp án mà nàng muốn nghe à? Đừng tưởng rằng hiện tại nàng đang mang thai thì Trẫm sẽ theo nàng! Khi trước nàng đã làm một chuyện độc ác với Trẫm, Trẫm sẽ từ từ tính sổ với nàng!"

Lộ Ánh Tịch bật cười khúc khích, đôi mắt lấp lánh ánh sáng. Thực ra nàng đã nắm bắt được tính khí của hắn. Tuy hắn nói năng hung tợn và ngang ngược, nhưng nàng không sợ một chút nào.

"Trẫm để nàng tự lựa chọn, muốn ngoan ngoãn đi theo Trẫm, hay là muốn bị Trẫm áp giải trở về?" Mộ Dung Thần Duệ trừng mắt liếc nàng, bỗng thấy bộ dạng vui cười của nàng rất chướng mắt. Mấy ngày qua, hắn phẫn nộ vì để nàng chạy trốn thành công.

Hắn càng hận nàng hơn khi nàng đích thân bắn ra mũi tên kia. Thế mà nàng lại ung dung giống như một người vô tội như thế đó? Rốt cuộc nàng có biết hắn đã bị giày vò ra sao hay không?

"Chàng lui binh trước đi." Lộ Ánh Tịch mỉm cười chúm chím nhìn hắn. Sao nàng lại không hiểu tâm tư của hắn được cơ chứ, thế nhưng sự việc phát triển đến mức này cũng không phải là mong muốn của nàng.

"Khi nào nàng theo Trẫm về, Trẫm sẽ lui binh." Mộ Dung Thần Duệ nheo mắt lại, thể hiện ý cảnh cáo.

"Cũng sẽ rút hết quân đánh biên giới Đông Bắc Ô Quốc luôn chứ?" Lộ Ánh Tịch làm lơ ánh mắt cảnh cáo của hắn, vừa cười vừa nói.

"Lộ Ánh Tịch, nàng đừng có được nước làm tới!" Mộ Dung Thần Duệ phát cáu, ánh mắt đằng đằng tức giận, "Nàng tốt nhất bây giờ nên đi theo Trẫm, bằng không…"

"Bằng không thì làm sao?" Lộ Ánh Tịch không sợ chết hỏi ngược lại.

Mộ Dung Thần Duệ nhăn mày nhăn mặt, đột nhiên cúi xuống ịn môi lên bờ môi mềm mại của nàng.

"Này…" Nàng muốn giãy ra, nhưng cuối cùng cũng từ bỏ việc chống cự. Bởi vì hắn tấn công vô cùng mạnh mẽ, nàng không có cơ hội phát ra tiếng.

Trên người hắn luôn có một mùi Long diên hương nhàn nhạt quẩn quanh. Mùi hương xâm nhập vào mũi nàng, lòng nàng bỗng chốc chấn động. Mùi hương quen thuộc đã lâu không thấy này, hóa ra đã in sâu vào tâm trí nàng, sẽ hiện hữu trong mỗi cái ôm và nụ hôn cùng hắn.

Môi của nàng bỗng bị cắn một cái phát đau, nàng thu lại suy nghĩ của mình, tròn mắt nhìn hắn lăm lăm.

"Trong lúc Trẫm hôn nàng, không cho phép nghĩ gì hết!" Hắn khẽ quát một tiếng, tiếp tục hạ môi xuống. Đầu lưỡi nhẹ phớt quanh bờ môi nàng, vuốt ve

chỗ vừa cắn nàng đau.

Nàng nhắm mắt lại, hé miệng thử lè chiếc lưỡi nhỏ xinh, lập tức bị hắn nhiệt tình ngậm lấy.

Môi lưỡi hai người vấn vít lấy nhau, không một khe hở, không một giây ngừng lại. Giờ khắc này chỉ có trái tim không vướng bận muộn phiền hòa quyện vào nhau. Cảm giác ấm nóng tê rần chạy thẳng vào nội tâm cả hai, giống như bị dòng diện đánh trúng. Cả cơ thể lẫn tâm hồn vừa phấn khích vừa run rẩy.

Một lúc lâu sau, không biết là ai đã bật ra một tiếng thở dài thỏa mãn trước, kết thúc nụ hôn nóng bỏng này.

Bốn mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không ai lên tiếng.

"Ánh Tịch, cả cuộc đời này của nàng đều đã được định trước là người của Trẫm, không nên lại lập mưu đồ chống lại thiên mệnh này." Giọng của hắn rất trầm ấm, nhưng cũng rất chuyên chế không cho phép nghi ngờ.

"Hoàng thượng cũng tin vào thiên mệnh ư?" Lộ Ánh Tịch cười nhạt, lại dùng cách xưng hô như lúc trước còn ở trong cung.

"Trẫm nguyện lòng tin tưởng thiên mệnh này." Mộ Dung Thần Duệ nhếch môi nở nụ cười tự tin, thêm vài phần tự mãn. Hắn vui lòng tin tưởng vào nó, và cũng muốn biến điều đó thành sự thật. Hắn không tin thiên mệnh thì sẽ đích thân lật đổ nó.

Lộ Ánh Tịch gật nhẹ đầu, không đưa ra lời bình nào.

Tiếng trống trận ở bên ngoài vẫn vồn vã truyền vào, vừa gấp rút nhưng vẫn nhịp nhàng.

"Hoàng thượng định làm thế nào để đưa Thần thiếp ra khỏi thành?" Nàng dò hỏi hắn.

"Quân ta sẽ nhanh chóng rút quân thôi." Thần sắc Mộ Dung Thần Duệ dần dần bình tĩnh trở lại, thấp giọng nói: "Trẫm phát động đợt tấn công này, chỉ vì muốn lẫn vào Du Thành."

"Đợi cuộc chiến này lắng lại, sẽ do Thần thiếp đưa Hoàng thượng rời khỏi, phải không?" Lộ Ánh Tịch tiếp lời hắn, từ tốn nói: "Hoàng thượng đơn thương độc mã đến đây, không sợ Thần thiếp mượn cơ hội bắt giữ Hoàng thượng sao?"

"Cho dù nàng dám làm như vậy, Ô Quốc của nàng cũng gánh không nổi hậu quả sau đó." Mộ Dung Thần Duệ nhướng mày, ánh mắt ngạo mạn. Hắn đã dám đến, tất nhiên đã có bố trí từ trước.

"Nếu Thần thiếp công khai theo Hoàng thượng về Lang Thành, thì trong mắt ba quân tướng sĩ Ô Quốc, đó là phản quốc." Hiện nay chính là thời khắc vô cùng đặc biệt nhạy cảm, quan hệ hai nước căng như dây đàn, nàng không thể làm theo cảm tính.

"Với tài trí thông minh của nàng, muốn lén lút ra khỏi thành khó lắm ư?" Mộ Dung Thần Duệ an nhiên nhìn xuống nàng. Có một việc, thực ra trước khi đến đây hắn vẫn ôm trong lòng một tư tưởng sau cùng. Nếu nàng thực sự quyết định tuyệt tình, vậy thì hắn từ nay về sau sẽ không cần phải xem trọng nàng nữa. Nhưng mà lúc này hắn cảm thấy vô cùng may mắn, cuối cùng nàng cũng không đẩy quan hệ của hai người đến bước đường cùng nữa.

Lộ Ánh Tịch im lặng, lòng đang suy xét mọi điều, cần phải lựa chọn ra sao. Giả như hôm nay nàng chọn đi cùng hắn, thì sau này sẽ khó quay đầu lại. Nàng từng hướng đến tự do. Đối với nàng, tự do bản thân và tình cảm của hắn, cái nào quan trọng hơn?

"Ánh Tịch, nàng chưa bao giờ muốn bỏ đứa bé trong bụng ư?" Mộ Dung Thần Duệ bỗng nhiên hỏi, dùng ánh mắt chăm chú nhìn nàng.

"Dạ." Lộ Ánh Tịch gật đầu, bàn tay khẽ vuốt ve bụng, sự trìu mến ngập tràn ánh mắt trong veo.

"Nếu nàng đã muốn như vậy, Trẫm sẽ ủng hộ nàng. Chỉ có duy nhất một điều kiện, là nàng phải để Trẫm chăm sóc, không được bôn ba khắp nơi nữa." Ánh mắt hắn vừa dứt khoát lẫn ôn nhu trìu mến, lướt qua vòng bụng nhô lên của nàng.

Lộ Ánh Tịch không trả lời, chỉ nắm tay hắn đặt lên trên bụng của nàng.

Bàn tay Mộ Dung Thần Duệ có chút cứng nhắc, nhưng lại rất nhẹ nhàng, chầm chậm chạm vào.

Lộ Ánh Tịch liếc mắt xem biểu hiện của hắn, không khỏi cong môi cười. Bộ dạng dè dặt, cẩn thận và điệu bộ thành kính này của hắn, nàng chưa từng thấy.

"Nó sẽ động đậy sao?" Hắn chậm rãi xoa tròn, bất ngờ hỏi một câu.

"Đương nhiên rồi. Với lại bé con còn rất nghịch ngợm, thường xuyên khoa tay múa chân nữa cơ." Lộ Ánh Tịch cười đáp lại.

Mộ Dung Thần Duệ ngồi xổm xuống đối diện với bụng của nàng. Môi mấp máy giống như đang nói nhưng lại không thành tiếng.

"Hoàng thượng đang trò chuyện với bé con à?" Lộ Ánh Tịch hiếu kỳ nhìn hắn.

Mộ Dung Thần Duệ không đáp lại ngay, vẫn giữ tư thế ngồi chổm hổm như thế. Hắn im lặng một lát, sau đó mới đứng dậy.

“Hoàng thượng nói gì với bé con thế?” Lộ Ánh Tịch hỏi lại lần nữa.

“Sao phải nói cho nàng biết?” Mộ Dung Thần Duệ bĩu môi, giả bộ bực bội nói: “Nàng lén tàng trữ bé con mấy tháng một mình, món nợ này Trẫm còn chưa tính toán với nàng đấy!”

“Bé con còn chưa ra đời, sao Thần thiếp giấu bé con đi được chứ?” Lộ Ánh Tịch cong môi, không thể nhịn cười.

“Ngụy biện!” Mộ Dung Thần Duệ liếc xéo nàng, vươn tay trái ra, kéo nàng vào lòng mình, “Nàng nghĩ thế nào rồi? Âm thanh bên ngoài đang dần nhỏ lại, quân ta đang lui binh.”

“Để Thần thiếp cân nhắc thêm một đêm nữa nhé?” Lộ Ánh Tịch chau mày. Trong lúc nháo nhác này, dù cho muốn đi, cũng cần phải tính toán kỹ lưỡng.

“Đêm dài lắm mộng, rề rà ắt sinh biến.” Mộ Dung Thần Duệ liếc mắt nhìn nàng, sắc mặt hơi tối đi.

“Nhưng mà…” Lộ Ánh Tịch chưa kịp nói xong, bỗng dưng im bặt.

Mộ Dung Thần Duệ cũng rùng mình, lách người trốn sau góc tủ quần áo.

Chỉ một lát sau, tiếng bước chân bên ngoài đã đến gần cửa phòng.

“Lộ muội muội, muội có ở trong phòng không? Trận chiến hôm nay không làm muội sợ chứ?”

Còn chưa gõ cửa, giọng nam sang sảng đã xuyên thấu qua cửa truyền đến tai nàng.

Lộ Ánh Tịch kinh ngạc vô cùng, là Đoàn Đình Thiên?

“Lộ muội muội, có ở trong đó không?” Tiếng gõ cửa vang lên cùng lúc với câu hỏi, tiếng ‘Cốc, cốc’ nhanh gọn.

“Có.” Lộ Ánh Tịch mở miệng đáp, ánh mắt lại hướng về góc tối kia.

Nàng thấy Mộ Dung Thần Duệ mặt nhăn nhó, không vui khi phải trốn vào trong tủ quần áo. Nàng không kiềm được bật cười một tiếng, nhưng bị hắn hung dữ trừng mắt trở lại.

Nàng bậm môi mím cười, thu lại nét mặt vui vẻ, sau đó mới đi mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 8: Nổi giận vì ai đó

“Đoàn Vương gia đến Du Thành bao giờ thế?” Lộ Ánh Tịch mở cửa phòng, chào hỏi qua loa.

“Vừa mới đây thôi.” Đoàn Đình Thiên nhướng mày lên, cười tủm tỉm: “Nhân lúc rối loạn, ta liền chuồn vào đây luôn.”

“Chuyện mạo hiểm như vậy. Chẳng hay Đoàn Vương gia đến vì chuyện gì?” Lộ Ánh Tịch đứng chặn ở cửa, che khuất ánh mắt thăm dò vào bên trong của hắn ta.

“Lộ muội muội đang ở Du Thành, ta sao có thể nào không đến thăm được chứ?” Đoàn Đình Thiên mặt mày tươi cười, tỏ ra thân thiết vô hại, “Nhưng mà ta nghĩ, hẳn là không chỉ có một mình ta nhớ Lộ muội muội đâu.”

Lộ Ánh Tịch không nói, bình thản nhìn thẳng hắn ta.

“Lộ muội muội có biết, Đông Bắc Ô Quốc bị tấn công không?” Đoàn Đình Thiên tự nói: “Nếu Ô Quốc không có diệu kế nào, vậy thì ngày mất nước không còn xa nữa rồi.”

Lộ Ánh Tịch trầm ngâm, lẳng lặng nhìn hắn ta. Qua giây lát, nàng cong môi cười nhạt: “Đoàn Vương gia mong muốn Ô Quốc bị diệt vong hay là sẽ chuyển bại thành thắng?”

Đoàn Đình Thiên nhún nhún vai, bộ dạng không hề gì: “Cái này không thể thuận theo mong muốn của ta.”

Lộ Ánh Tịch cũng rất thản nhiên, cố ngậm ý cười khẩy, nhưng nàng không muốn nhiều lời. Rất dễ nhận thấy, trong lời nói của Đoàn Đình Thiên có ý tứ khác. Hắn ta muốn chia rẽ quan hệ của nàng và Mộ Dung Thần Duệ, để làm ngư ông đắc lợi? Bây giờ nghĩ lại, nếu không phải do sư phụ kiên trì, sợ rằng Lâm Quốc tuyệt đối sẽ không điều quân trợ giúp.

"Lộ muội muội, Tây Quan Hoàng Triều…" Đoàn Đình Thiên mặt mũi vui vẻ, hứng thú kéo dài âm tiết.

"Đoàn Vương gia đã lặn lội đường xa đến đây, chi bằng mời mang thân vàng ngọc đến đại sảnh thưởng thức chén trà." Sắc mặt Lộ Ánh Tịch tối lại, giọng điệu sắc bén.

"Chỗ này vắng vẻ không người, Lộ muội muội đang kiêng dè cái gì?" Đoàn Đình Thiên làm bộ dạng khó hiểu, ngó nghiêng xung quanh một chút, rồi lại nói: "Lộ muội muội đã sắp xếp ở Tây Quan Hoàng Triều một quân cờ tốt, nhưng đáng tiếc là Nam Cung huynh không chịu tiết lộ. Ta thật sự rất hiếu kỳ, vậy nên mới cố ý không quản ngại đường xa đến đây."

Lộ Ánh Tịch mím môi không hé răng. Đoàn Đình Thiên rõ ràng là đang thăm dò nàng. Nếu hắn ta phát hiện Mộ Dung Thần Duệ đang ở trong phòng, khó đảm bảo hắn ta sẽ không tung ám chiêu. Huống hồ Mộ Dung Thần Duệ có thương tích trong người.

"Ngược lại trận chiến hôm nay cũng không thể tránh được." Đoàn Đình Thiên không chú ý một chút nào đối với nét mặt trầm mặc của nàng, vẫn tràn trề hăng hái nói: "Binh mã Hoàng Triều đóng quân ở Lang Thành cũng không đủ để đánh hạ Du Thành, bất quá có thể xem như lực lượng tương đương. Nếu như từ đây bắt đầu tiến hành cuộc chiến lâu dài, càng lâu thì binh lực Ô Quốc càng tổn hại, và sớm muộn gì Du Thành sẽ trở nên dễ như bỡn với Hoàng Triều. Suy cho cùng, Ô Quốc sẽ không có sức điều động nhiều binh mã cứu trợ hơn được nữa."

Phân tích của hắn ta rất thấu đáo, trong lòng Lộ Ánh Tịch cũng hiểu rõ những điều đó. Tuy rằng Mộ Dung Thần Duệ đúng là vì nàng mà đến, nhưng hắn phát động tấn công cũng không phải chỉ vì ham muốn cá nhân.

"Cho nên, nếu Ô Quốc muốn sống sót, thì chỉ còn nước đặt hy vọng vào trận Tây Quan, hơn nữa phải tốc chiến tốc thắng." Đoàn Đình Thiên đưa ra nhận định cuối cùng, sau đó đứng nhịp chân nhàn hạ nhìn nàng.

"Đã làm phiền Đoàn Vương gia bận lòng rồi." Lộ Ánh Tịch ôn hòa tiếp lời.

"Lâm Quốc ta và Hoàng Triều có minh ước, trong lúc Hoàng Triều khai chiến với Ô Quốc thì Lâm Quốc tuyệt đối không nhúng tay vào." Đoàn Đình Thiên thu lại nét cười, ánh mắt tối sầm lại, "Nam Cung huynh tự ý hành động, tương lai y phải gánh chịu hậu quả mà y đã gây ra."

"Ta còn nhớ lúc ở trong sơn cốc, Đoàn Vương gia đã nói những lời này rồi." Lộ Ánh Tịch không khỏi mỉm cười châm biếm, "Đoàn Vương gia quên nhanh vậy sao?"

"Ta đã khuyên muội quay về Ô Quốc, quả thực là suy nghĩ cho Ô Quốc." Đoàn Đình Thiên bỏ bộ mặt cà lơ phất phơ, nói nghiêm chỉnh: "Nhưng là vì Nam Cung huynh nhiều hơn. Trước khi ta thuyết phục muội, thì y đã định một mình dẫn binh cứu giúp Ô Quốc. Y là người như thế nào, hẳn là muội biết rất rõ."

"Đoàn Vương gia, rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?" Lộ Ánh Tịch cau chặt mày. Lúc trước, nàng quyết định trở về Ô Quốc, đó không phải vì bị thuyết phục bởi Đoàn Đình Thiên, mà là lựa chọn của chính nàng.

"Nam Cung huynh không tuân theo ý chỉ của hoàng huynh ta, làm trái minh ước với Hoàng Triều, đó chính là tội chém đầu. Nhưng mà, đợi đến khi chiến tranh ở Ô Quốc được dẹp sạch, nếu muội bằng lòng theo Nam Cung Uyên cùng thuần phục Lâm Quốc của ta, hoàng huynh chắc chắn sẽ khai ân cho một con đường sống, bỏ qua chuyện cũ." Đoàn Đình Thiên cũng không quanh co nữa, nói thẳng mục đích chính.

"Đây là đang uy hiếp ta?" Lộ Ánh Tịch cảm thấy nực cười. Nàng sẽ không khờ dại đến mức tin rằng Lâm Quốc muốn kêu gọi nàng nhận tổ quy tông, e là chỉ muốn biết cái mật đạo đi thông vào hoàng cung Hoàng Triều kia mà thôi.

"Ta chỉ là quý trọng nhân tài." Đoàn Đình Thiên trầm giọng trả lời.

"Nói như vậy, ta và sư phụ cũng được xem là quý trọng nhân tài?" Lộ Ánh Tịch không khách khí hỏi ngược lại.

"Cho dù ta không làm gì, nhất định muội cũng sẽ lựa chọn con đường này. Nam Cung Uyên lại càng không phải nói đến, y nguyện nỗ lực làm tất cả cho muội." Đoàn Đình Thiên đem trách nhiệm đẩy sang hai người, nhưng những lời này là sự thật.

Sắc mặt Lộ Ánh Tịch hờ hững, một mực giữ thái độ im lặng và không bày tỏ thái độ.

"Lộ muội muội, muội vốn là người Lâm Quốc, thuần phục Lâm Quốc có gì không ổn chứ?" Đoàn Đình Thiên vẫn quan sát nàng chằm chặp. Thấy nàng vẫn giữ bộ dạng im thin thít, bỗng thở dài một hơi rồi ôn nhu nói: "Muội thật sự cho rằng Mộ Dung Thần Duệ là phu quân của muội ư? Giữa lợi ích và muội, muội khẳng định rằng hắn sẽ chọn muội sao? Nhưng nếu đó là Nam Cung Uyên, ta dám cam đoan, bất kể có cái gì mê hoặc ở trước mặt y, y cũng sẽ chọn muội."

Lộ Ánh Tịch vẫn không chịu mở miệng như trước, thần sắc bình ổn, không nhìn ra có chút lo lắng phập phồng nào.

"Nếu như muội nhẫn tâm đứng trơ mắt nhìn Nam Cung Uyên không được chết già, vậy thì muội cứ xem như hôm nay ta chưa hề tới đây." Đoàn Đình Thiên buông ra một câu nặng lời, sau đó xoay người bỏ đi.

Bước chân của hắn ta rất kỳ lạ, ẩn chứa nội lực. Trong nháy mắt hắn ta đã biến mất ở góc hành lang gỗ.

Lộ Ánh Tịch đứng yên nhìn chăm chú về phương hướng đó. Một lúc lâu sau, nàng mới thu hồi tầm mắt, xoay người vào trong phòng, cài chặt chốt cửa.

Trước mặt nàng là một đôi mắt xanh đen thăm thẳm như đầm sâu, khiến nàng ngẩn người.

"Nàng đã mai phục quân cờ gì ở Tây Quan?" Giọng điệu nhàn nhạt, giống như chỉ tùy tiện hỏi qua loa.

Lộ Ánh Tịch không nói, chỉ nhìn hắn.

"Ngươi sẽ vì Nam Cung Uyên mà quay lại Lâm Quốc?" Hắn từ từ hỏi thêm một câu nữa.

Lộ Ánh Tịch vẫn im lặng, không thể nào trả lời hắn.

Mộ Dung Thần Duệ đến gần nàng, nóng lòng muốn nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng, nhưng cũng không lên tiếng.

Ánh mắt của hắn sáng chói giống như có hố lửa trong đó, nàng bất giác run rẩy đôi chút, quay mặt đi.

"Nhìn Trẫm." Hắn đưa tay quay mặt của nàng lại, giọng nói trầm thấp dò hỏi: "Nàng có tình cảm với Nam Cung Uyên, đúng không?"

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn hắn, khẽ gật đầu.

Sắc mặt Mộ Dung Thần Duệ đột nhiên lạnh lẽo, buông tay thả nàng ra.

"Tình cảm trong cuộc sống này, không chỉ có tình yêu không thôi." Nàng nhỏ nhẹ mở miệng, "Đúng là đã từng nảy sinh tình cảm yêu mến ngây ngô, nhưng tất cả cũng đã thành quá khứ. Tuy nhiên, những việc sư phụ đã làm vì Thần thiếp, Thần thiếp không thể xem như không thấy. Tình yêu không cách nào hoàn lại, nhưng ân nghĩa nhất định phải trả."

Nét mặt Mộ Dung Thần Duệ cũng hòa hoãn hơn, nhưng giọng điệu vẫn hời hợt: "Vậy nàng định làm thế nào?"

Lộ Ánh Tịch lắc đầu, thành thực trả lời: "Thiếp không biết." Nàng quả thực không biết nên làm thế nào cho phải. Cơn sóng lớn đến quá nhanh, vừa rồi nàng một mực cố gắng áp chế ưu tư từ tận đáy lòng, chưa kịp suy xét kỹ càng.

"Nàng có thể từ từ suy nghĩ, nhưng phải theo Trẫm hồi cung." Mộ Dung Thần Duệ liếc mắt nhìn nàng, gắng nuốt lửa giận xuống đáy lòng. Đáng lý hắn có thể thuận lợi một bước đánh hạ Ô Quốc. Ngờ đâu nàng lại nhúng tay ở phía sau, tình huống trở nên khó giải quyết hơn. Nữ nhân đáng ghét này, cứ không thể làm hắn bớt lo!

Nụ cười khẽ nở trên môi Lộ Ánh Tịch. Giả sử nàng đi theo hắn, thì còn suy nghĩ được gì nữa chứ? Lẽ nào hắn sẽ để mặc nàng tự do qua lại sao?

Mộ Dung Thần Duệ đưa tay nắm cằm của nàng, bình tĩnh nói: "Chuyện của Nam Cung Uyên cứ tạm gác lại, sau này hẵng nói. Chiến sự cửa Tây vừa mới bắt đầu, Trẫm đã sớm ngờ rằng nàng là người đứng sau đưa ra chủ kiến. Rốt cuộc nàng đã bố trí cái bẫy gì ở Tây Quan hử?"

"Hoàng thượng cho rằng Thần thiếp sẽ nói sao?" Lộ Ánh Tịch ngửa mặt nhìn lại hắn, đôi mắt sáng trong veo. Nàng không hề sợ hãi, cũng nhất quyết không nói. Bởi vì đây là chuyện quốc sự, không phải chuyện riêng. Nàng tin hắn có thể hiểu được.

Quả nhiên, Mộ Dung Thần Duệ cũng không giận, hàng lông mày chau nhẹ lại, chậm rãi nói: "Vận mệnh Ô Quốc đã tận. Nàng việc gì phải lao tâm khổ tứ? Phí sức lực như vậy, nàng làm sao dưỡng thai? Làm sao để bé con có thể ra đời khỏe mạnh hả?"

"Vốn là Thần thiếp định trở về kinh thành gặp Phụ hoàng." Lộ Ánh Tịch than nhẹ, xem ra hiện tại không có khả năng rồi.

"Nàng vẫn còn muốn chạy Đông chạy Tây?" Mộ Dung Thần Duệ cuối cùng cũng không nhịn được nữa. Bao nhiêu tức giận tích tụ trong lòng bỗng nhiên bùng nổ, "Tiểu Phạm đúng là mắng nàng không có sai mà! Nàng thật là tùy hứng làm xằng làm bậy! Nàng sắp làm mẹ rồi, nhưng lại không có chút xíu tự giác nào vậy? Nàng tưởng bản thân là mình đồng da sắt hả? Thật sự muốn đợi đến lúc con gặp chuyện không may, nàng mới hối hận hử?"

Liên tiếp những lời trách mắng quát tháo, Lộ Ánh Tịch sững sờ đứng yên hứng chịu.

"Phải chăng nàng muốn Trẫm lo lắng đến chết nàng mới vui phải không? Có phải muốn Trẫm vì nàng mà từng bước từng bước nhượng bộ, nàng mới hài lòng hả? Nàng muốn Trẫm chứng minh điều gì? Nàng nói thẳng luôn đi!" Mộ Dung Thần Duệ nói hết nỗi niềm, ngực phập phồng lên xuống. Cơn giận và nỗi lo ứ đọng trong lòng bùng lên và tuôn ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch kinh ngạc ngẩn người, nhưng đáy lòng lại trào dâng tình cảm ngọt ngào.

"Nàng muốn đấu với Trẫm, Trẫm có thể cho phép. Nhưng nàng không thể đem tính mạng của bé con ra đặt cược được! Nàng cũng biết, trong quãng thời gian Trẫm không được gặp nàng, lòng có bao nhiêu khó chịu? Lúc Trẫm biết nàng liều lĩnh, bỏ mặc sống chết chạy đến Lang Thành, nàng có biết Trẫm đã có bao nhiêu lo lắng? Nàng suy tính vì Ô Quốc, lo cho Nam Cung Uyên, vậy có thể tĩnh tâm suy nghĩ cho Trẫm một chút được không?" Mộ Dung Thần Duệ cúi đầu gầm gừ, ánh mắt sâu như đại dương xanh thẳm. Lo âu trong lòng tuôn trào như những cơn sóng ào vào bờ tầng tầng lớp lớp.

Lộ Ánh Tịch nhìn hắn không chớp mắt, cảm xúc ngọt lịm trong lòng dần biến thành chua xót. Hắn không mắng sai, xác thực rằng nàng suy nghĩ rất ít cho

hắn. Bởi vì trong tiềm thức của nàng luôn luôn cho rằng, hắn là một người kiên cường mạnh mẽ, không cần ai lo lắng. Nhưng nàng đã quên, hắn cũng chỉ là một nam nhân bình thường sống trên đời này. Hắn cũng khốn khổ vì tình, cũng sẽ vì người mình quan tâm mà thấp thỏm lo âu. Những thứ này không can hệ gì đến thân phận và địa vị.

"Xin lỗi." Nàng nhỏ nhẹ nhận lỗi. Nàng đưa tay lên vuốt ve hai gò má gầy gò của hắn, "Hoàng thượng gầy đi nhiều. Là Thần thiếp không tốt, đã mang rất nhiều phiền muộn đến cho Hoàng thượng." Đầu ngón tay của nàng lướt qua trán của hắn, nhẹ nhàng vân vê nếp nhăn giữa hai hàng lông mày.

"Đúng vậy, nàng đúng là mang đến cho Trẫm rất rất nhiều phiền phức." Mộ Dung Thần Duệ bắt được tay nàng, nắm chặt trong lòng bàn tay, giọng điệu như đang giận, "Trẫm không chê nàng phiền phức, nàng phải đội ơn báo đáp nghe chưa."

"Dạ!" Nàng không phản bác, mắt lấp lánh ý cười.

"Tối nay đi với Trẫm, đừng do dự nữa." Lời nói của hắn trầm thấp nhưng bá đạo.

"Được ạ." Lộ Ánh Tịch cũng ôn hòa đồng ý.

Nàng ngoan ngoãn thuận theo ngược lại khiến Mộ Dung Thần Duệ sinh nghi. Hắn nhìn nàng dò xét, lại hỏi: "Có thật không?"

"Thật mà!" Lộ Ánh Tịch gật đầu, nụ cười lộ rõ lúm đồng tiền nhỏ xinh trên má.

"Lộ Ánh Tịch, nàng đám đùa bỡn, bày mưu tính kế, thì đừng trách Trẫm không khách khí nhé!" Mộ Dung Thần Duệ tăng lực siết chặt tay nàng, tỏ ý cảnh cáo.

"Nhưng mà Thần thiếp có một điều kiện." Lộ Ánh Tịch cười cười nhìn trả hắn, tâm tình ấm áp hơn, nhưng cũng có ít nhiều một nỗi buồn vô cớ. Tình và nghĩa khó song toàn, nàng không thể hy vọng xa vời bản thân sẽ gặp may mắn câu được cá lại lấy được tay gấu[1].

[1] Câu này được lấy ngược ý với câu nói của Mạnh Tử: Cá với tay gấu không thể có cùng lúc, có nghĩa là mỗi một người đều phải đứng trước sự lựa chọn, và không thể có cả hai, được cái này mất cái kia.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 9: Biến cố trong đêm

"Điều kiện ra sao?" Mộ Dung Thần Duệ hơi híp mắt, sắc mặt đanh lại.

"Chờ đến khi bé con ra đời, xin Hoàng thượng cho phép Thần thiếp được tự do ra vào Hoàng cung." Lộ Ánh Tịch nhìn hắn chăm chăm, dịu dàng nói.

"Đừng có mơ." Mộ Dung Thần Duệ cự tuyệt ngay lập tức, ánh mắt bắn ra tia sáng sắc bén, "Sự dung túng của Trẫm đối với nàng đã đến giới hạn, nàng nên biết chừng mực."

"Vâng, Thần thiếp biết rồi." Lộ Ánh Tịch đã sớm lường trước câu trả lời của hắn, cũng không thấy thất vọng. Nàng vừa cười vừa nói: "Vậy thì xem như Thần thiếp chưa từng đề cập đến." Tiên lễ hậu binh[1], nếu hắn vẫn không đồng ý thì mới dùng đến binh quyền. Nếu đã vận dụng đến sức mạnh mà hắn vẫn không chịu, vậy nàng chỉ còn cách mở mật đạo lén ra khỏi cung.

[1] Tiên lễ hậu binh: trước dùng lễ sau đó mới dùng binh, có ý trước đối xử ôn hòa tôn kính, sau mới dùng vũ lực.

"Nàng có cách nào ra khỏi Du Thành không?" Nét mặt Mộ Dung Thần Duệ bình thản, nhưng trong lòng bắt đầu cảnh giác. Xem ra, nếu hắn không trông coi nàng cẩn thận, thì về sau nàng lại tiếp tục tùy ý làm bậy.

"Tạm thời chưa có." Lộ Ánh Tịch cũng bình thản trả lời, vẻ mặt vô tội.

Mộ Dung Thần Duệ cũng nhếch môi cười, không hề lên tiếng. Trên thực tế, hắn lẻn vào Du Thành đều có trù tính từ trước. Sáng sớm ngày mai Lang Thành sẽ phát động tấn công lần thứ hai, hắn lại lần nữa thừa lúc chiến loạn mà trà trộn ra ngoài. Thế nhưng nàng đang mang thai, không nên mạo hiểm. Nhưng nếu hắn phải ở lại chờ cho đến khi đánh hạ Du Thành, ít nhất cũng cần hai tháng. Hắn còn nhiều chuyện quân chính cần xử lý, không thể ở đây lâu được.

"Chi bằng để Thần thiếp ở lại Du Thành dưỡng thai nhé?" Mặt mày Lộ Ánh Tịch tươi cười, nhẹ nhàng đưa ra kiến nghị, "Nếu Hoàng thượng lo lắng cho Thần thiếp thì có thể cùng ở lại."

"Ở lại?" Mộ Dung Thần Duệ nhướng mày, liếc mắt trông nàng, xem thường không thèm nói.

"Ví như Hoàng thượng buông giang sơn gấm vóc xuống, thực sự có gì là không được chứ?" Nụ cười trên môi Lộ Ánh Tịch vẫn không giảm đi tí nào, giọng điệu trêu chọc.

"Trẫm không bỏ giang sơn xã tắc được đó, thì đã làm sao?" Hai hàng lông mày Mộ Dung Thần Duệ nhướng cao, sự cao ngạo hiện rõ, "Trẫm có năng lực và tài trí, vậy tại sao không phát huy nó đến mức cao nhất chứ? Trẫm có lòng tin, nếu Trẫm thống nhất được thiên hạ, thì thiên hạ tất sẽ yên ổn phồn vinh."

Lộ Ánh Tịch khẽ gật đầu. Cho đến bây giờ, hắn chưa từng che giấu dã tâm và sự ngông cuồng của bản thân. Nàng cũng không lấy làm ngạc nhiên.

"Trẫm biết nàng thích cuộc sống thanh bình. Hãy cho Trẫm một ít thời gian. Tương lai, khi con của chúng ta trưởng thành và thừa kế đế vị, Trẫm sẽ cùng nàng trải qua những tháng ngày nhàn hạ nhé." Mộ Dung Thần Duệ mỉm cười, bàn tay vỗ về lên mái tóc đen nhánh của nàng.

Lộ Ánh Tịch cũng cười mỉm chi, lại nói: "Thực ra cũng có biện pháp rời khỏi Du Thành mà không kinh động đến người khác."

"Ồ?" Mộ Dung Thần Duệ bán tin bán nghi ngó nàng.

"Nếu như chúng ta muốn đi thẳng từ Du Thành đến Lang Thành thì khá gay go." Lộ Ánh Tịch nói đều đều, "Trước tiên, chúng ta nên đi về hướng Bắc Ô Quốc, đi qua hai thành trấn nữa, sau đó mới đi đường thủy đến Lâm Quốc. Cuối cùng chúng ta từ Lâm Quốc về Hoàng Triều. Chỉ có điều làm như vậy thì tốn khá nhiều thời gian. Cho dù ngựa chạy thần tốc, cũng phải mất gần một tháng."

Mộ Dung Thần Duệ gật gù, trầm ngâm không quyết.

"Hoàng thượng cứ từ từ suy nghĩ. Trời đã tối, Thần thiếp đi sai người chuẩn bị đồ ăn nhiều hơn một chút." Lộ Ánh Tịch nhìn chăm chăm vào vết máu trên vai phải của hắn. Nàng dịu dàng nói: "Vết thương cũng cần được thay thuốc. Thần thiếp đi bưng một chậu nước đến đây."

Mộ Dung Thần Duệ không mở miệng, ánh mắt u tối ý vị, mải miết nhìn theo bóng nàng.

"Hoàng thượng yên tâm, Thần thiếp tuyệt đối sẽ không sử dụng thủ đoạn đê tiện." Lộ Ánh Tịch cười xòa, vừa cười vừa mở rộng cửa phòng.

Xuất phát từ trực giác, Mộ Dung Thần Duệ tin lời nàng. Nhưng vì an toàn, hắn chỉ im lặng trèo qua cửa sổ rồi bay lên nóc nhà.

***

Màn đêm buông xuống. Bầu trời đen kịt, không có trăng sao tô điểm, càng làm tăng thêm vẻ u ám, bí ẩn.

Lộ Ánh Tịch đích thân bê chậu nước sạch trở về phòng. Nàng thấy trong phòng không có một bóng người, không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười.

Bên cửa sổ khép hờ, có một thân ảnh treo ngược, thoắt một cái đã lộn vào trong phòng.

"Chung quy Hoàng thượng vẫn không tin Thần thiếp." Lộ Ánh Tịch thở dài.

"Trẫm chỉ cho rằng phải cẩn thận một chút." Mộ Dung Thần Duệ đến ngồi xuống ghế bên cạnh bàn, tự mình cởi áo giáp, và một bên vạt áo.

Lộ Ánh Tịch đứng bên cạnh hắn, giúp hắn tháo lớp băng gạc thấm máu. Máu đã khô đóng thành mảng cứng, vải mỏng dính sát vết thương. Nàng gỡ lớp vải lên, liền nghe tiếng "sột" nhẹ vang lên.

"Đau không?" Nàng dịu giọng hỏi, động tác tay vẫn nhanh gọn, dứt khoát.

Mộ Dung Thần Duệ rên một tiếng đau đớn, thầm cắn chặt răng, không trả lời nàng.

"Nếu Hoàng thượng không sợ thuốc của Thần thiếp có vấn đề, thì bây giờ Thần thiếp sẽ rịt thuốc cho Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch một mặt trêu hắn, một bên lại dùng vải rửa sạch vết máu còn đóng vẩy quanh vết thương.

Mộ Dung Thần Duệ vẫn không lên tiếng, nghe rõ cả tiếng ken két khi hai hàm răng cắn chặt vào nhau.

"Lần trước sư phụ đã đem thuốc giải cho Hoàng thượng nhưng Hoàng thượng không nhận. Hôm nay, vừa hay Thần thiếp có thể đích thân giao tận tay Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch linh hoạt đắp thuốc lên vết thương của hắn, rồi quấn băng sạch quanh vai phải. Sau đó, nàng mới lấy bình thuốc giải đưa cho hắn.

Mộ Dung Thần Duệ nắm chặt bình dược nho nhỏ trong tay, thần sắc thâm trầm kín đáo, không rõ cảm xúc là đang giận hay vui.

"Loại thuốc cầm máu mà Thần thiếp đắp lên vết thương của Hoàng thượng có hiệu quả rất tốt, chỉ là dược tính gây tê một xíu. Hoàng thượng đến nằm trên giường nghỉ ngơi một lát, Thần thiếp phải đi xử lý chậu nước nhuộm máu này trước đã." Lộ Ánh Tịch nhè nhẹ giúp hắn khép áo lại, nói nhỏ nhẹ.

Mộ Dung Thần Duệ vẫn giữ im lặng, nhưng cũng theo lời đến bên giường nằm nghỉ tạm.

Tuy lúc này hắn trầm mặc, kiệm lời, nhưng nàng nhận ra được hắn tin nàng. Lộ Ánh Tịch không nén nổi cười thỏa mãn.

Thấy hắn nằm xuống và nhắm mắt lại, nàng mới bưng chậu nước với máu loãng ra khỏi phòng.

Nhưng mà, ngay khi nàng vừa rời khỏi không bao lâu, sân nhỏ quanh căn phòng từ từ bị bao vây.

Trong đêm tối, vô số cung tên nhắm thẳng về hướng căn phòng kia.

Lúc Lộ Ánh Tịch quay trở lại, các binh sĩ tay cầm đuốc sáng trưng đứng đầy trong đình viện.

Ánh lửa bập bùng chiếu sáng đến chói mắt. Biểu tình của tất cả binh sĩ đều vô cùng nghiêm túc, tập trung. Bầu không khí căng thẳng cùng nghiêm trang vô hình trung lan tràn khắp nơi.

"Có chuyện gì thế?" Lộ Ánh Tịch giữ khuôn mặt bình tĩnh, bước thẳng đến hỏi phó tướng chỉ huy. Phó tướng kia chắp tay thi lễ, oang oang trả lời: "Bẩm Công chúa, quân ta đã nhận được mật báo, gian tế Hoàng Triều lẫn vào thành của chúng ta, vả lại còn chui vào trong hành quán!"

"Mật báo?" Lộ Ánh Tịch lặp lại, tập trung suy luận. Nàng cười nhạt, lại hỏi: "Vậy mật báo kia hướng tới ai? Chẳng lẽ ám chỉ bản cung âm thầm che giấu gian tế Hoàng Triều hay sao?"

Phó tướng kia nghe vậy liền lúng túng khó xử, nhưng vẫn thẳng lưng và dõng dạc nói: "Xin Công chúa thứ tội. Mạt tướng cũng chỉ vì an toàn của Công chúa và Du Thành. Mong Công chúa cho phép mạt tướng vào phòng kiểm tra."

"Cả hành quán đều bị bao vây? Hay chỉ nhằm vào phòng ngủ của bản Công chúa mà thôi? Có phải vậy không?" Lộ Ánh Tịch đang giả vờ ngang bướng, cáu kỉnh để kéo dài thời gian. Lòng đang thầm mong Mộ Dung Thần Duệ có thể tìm được đường trốn thoát. Thế nhưng, khi khóe mắt nàng khẽ lướt nhanh bốn phía, thì lòng đông lạnh đi phân nửa. Bên ngoài bức tường bao bọc quanh sân, cũng có một lớp binh sĩ vây kín. Hiển nhiên, bọn họ chính là muốn bắt cá trong chậu, một con kiến cũng không lọt qua vòng vây này.

"Mạt tướng không có ý bất kính với Công chúa, chỉ tuân thủ lệnh của Trang tướng quân truyền xuống. Chuyện này rất lớn, xin Công chúa hãy để mạt tướng được điều tra rõ." Tên phó tướng kia tuy không giỏi ăn nói, nhưng lại trung thành và tận tâm.

Lộ Ánh Tịch nắm chặt bội đao, khăng khăng đứng chặn ở trước cửa phòng.

"Công chúa ta cũng không muốn gây khó dễ với ngươi. Mời Trang tướng quân sang đây một chuyến, bản Công chúa muốn đích thân hỏi cho rõ." Lộ Ánh Tịch tiếp tục dùng kế để thêm chút thời gian, nhịp tim đập dồn dập. Nếu Mộ Dung Thần Duệ bị bắt, nhất định sẽ thành con tin. Và bởi vậy mà Ô Quốc có được điều kiện đàm phán thuận lợi cho chính mình. Thế nhưng điều đó sẽ đổi lấy việc Mộ Dung Thần Duệ từ nay về sau sẽ mất hết danh dự, lại bị người đời cười chê.

"Vâng." Phó tướng kia trả lời mạnh mẽ, nhưng cũng lập tức chuyển hướng sang ra lệnh cho các binh sĩ trong sân: "Canh phòng nghiêm ngặt! Không được để cho gian tế của quân địch chạy thoát!"

Lộ Ánh Tịch lòng nặng nề, im lặng quan sát cảnh vật xung quanh, lòng thầm suy tính phương án song toàn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 10: Thành tù nhân

Bên trong lẫn bên ngoài sân trước gian phòng của nàng đều có nhiều lớp quân sĩ bao vây. Những bó đuốc cháy phừng phừng, rọi sáng cả góc trời.

Lộ Ánh Tịch thầm nín thở, mặt không biểu tình nhưng dỏng tai lắng nghe. Trong phòng không có động tĩnh nào. Hẳn là Mộ Dung Thần Duệ đã phát giác ồn ào bên ngoài, nhưng trong phòng ngoài tủ quần áo và gầm giường ra, thì không có chỗ nào có thể trốn được.

Sau một lúc, Trang tướng quân với bộ quân phục chỉn chu đi nhanh đến đây. Hắn ta vung tay lên, hạ lệnh: "Lục soát!"

Lộ Ánh Tịch ngẩn người. Nàng còn chưa kịp tức giận thì cửa phòng đã bị binh sĩ xô vào. Bọn họ như ong vỡ tổ xông vào trong.

"Công chúa." Trú thành Trang tướng quân phòng thủ Du Thành chắp hai tay cúi chào nàng, giọng nói âm vang thành tiếng: "Vì sự an nguy của Du Thành, nếu có chỗ nào đắc tội, mong Công chúa lượng thứ cho!"

Lộ Ánh Tịch không còn tâm trạng đâu để đôi co với hắn ta. Nàng nhếch môi bỏ mặc hắn ta đứng đó, đi thẳng vào trong phòng.

Cửa tủ quần áo bị mở banh ra, bên trong cũng không có người trốn. Mà binh lính đang dò soát gầm giường.

Lộ Ánh Tịch lòng phập phồng lo lắng không thôi.

"Bẩm tướng quân, không có ai cả!" Sau khi lục soát xong xuôi, binh lính cung kính rút hết ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch có chút hoang mang lo ngại, nhưng nét mặt vẫn lãnh đạm, ra vẻ uể oải phẩy tay, cất giọng nói: "Đã làm đủ chưa? Bản Công chúa mệt rồi, tất cả hãy lui hết đi!"

"Vâng, thưa Công chúa!" Trang Thủ Nghĩa lại áy náy hành lễ với nàng lần nữa, "Đã mạo phạm rồi."

Đám binh sĩ từ từ rời đi, bốn bề lại khôi phục vẻ thanh tịnh vốn có. Lộ Ánh Tịch đi một vòng quanh phòng, cũng không có phát hiện nào. Mộ Dung Thần Duệ đã tan biến vào hư không ư? Hay là hắn kịp lúc phát hiện nguy hiểm, đã lẩn mất từ sớm.

Nàng đỡ thắt lưng ngồi xuống ghế, chau mày trầm tư. Mộ Dung Thần Duệ đã kịp thời thoát được, nhưng chỉ sợ hắn đã hiểu lầm cho rằng nàng đã bày ra cái bẫy này để bắt hắn. Người đã mật báo rốt cuộc là ai? Kẻ nào biết Mộ Dung Thần Duệ đã tới Du Thành?

Lộ Ánh Tịch đang suy nghĩ, thình lình nghe thấy bên ngoài phòng vang lên một loạt tiếng động ầm ĩ, quát tháo.

Lộ Ánh Tịch chớp mắt, bỗng đứng bật dậy. Nhất định là Đoàn Đình Thiên đã lén lút sử dụng quỷ kế!

"Áp giải vào đại lao!" Bên ngoài, tiếng hoan hô truyền từ xa lại, trong sự náo loạn đó vang lên một mệnh lệnh sắc lạnh.

Lộ Ánh Tịch không cần đi xem cũng biết đã xảy ra chuyện gì. Lòng trồi lên cảm giác chẳng lành, nhưng vẫn ôm một tia hy vọng nhỏ nhoi.

Bên ngoài hành quán, gần trăm binh lính tay cầm đuốc đang cháy phừng phực, ồn ào to rõ: "Đem gian tế Hoàng Triều chém đầu tại chỗ!"

Tiếng hò hét rung trời, xuyên thủng màn đêm u tối.

Lộ Ánh Tịch đứng sau bậc cửa, lẳng lặng đưa mắt nhìn ra xa.

Bốn cây thương chắc chắn vắt lên nhau, tạo thành cái khung giữ một người. Mái tóc người nọ rối xù, che mất nửa khuôn mặt. Cơ thể dường như bị cột chặt, cổ nổi đầy gân xanh. Nhưng người nọ không thể động đậy, xem ra đã bị điểm huyệt.

Lộ Ánh Tịch trầm tĩnh nhìn, trái tim lạnh căm. Có thể chế ngự Mộ Dung Thần Duệ, kẻ đó chắc chắn không phải binh sĩ bình thường. Khẳng định là Đoàn Đình Thiên đã mai phục bên ngoài từ trước, thừa cơ Mộ Dung Thần Duệ chưa chuẩn bị mà tấn công hắn.

"Người này có phải gian tế Hoàng Triều hay không, cần phải thẩm tra nghiêm chỉnh! Mọi người bình tĩnh một chút, chớ nôn nóng!" Trang Thủ Nghĩa lớn giọng nói. Chờ chúng binh sĩ dần dần yên lặng, hắn ta mới quát dẹp đường, "Lập tức giam vào đại lao, đợi ta đến đích thân thẩm vấn!"

Bốn binh sĩ mặc áo giáp đen, tay cầm thương nâng thân người kia lên. Trong bóng đêm, một bên mặt của người nọ bị ánh đuốc rọi sáng. Chỉ là một tia sáng sượt qua trong chớp mắt, nhưng Lộ Ánh Tịch cũng đã nhìn được. Ở tình thế nguy nan, lửa phẫn nộ trong đôi mắt sâu thẳm sáng quắc kia đang sôi sùng sục.

Binh sĩ bên ngoài hành quán cũng dần tự động lui hết. Thân hình cứng đơ của người nọ cũng biến mất khỏi tầm mắt. Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng xòe bàn tay ra, cúi đầu xuống nhìn bàn tay ướt đẫm mồ hôi lạnh.

"Công chúa." Một tiếng nói trầm thấp thô kệch bỗng vang lên gần bên nàng.

"Trang tướng quân?" Nàng ngẩng đầu, nhất thời có chút hốt hoảng.

"Mạt tướng có một việc muốn thương lượng với Công chúa." Trên mặt Trang Thủ Nghĩa có hàm râu quai nón, đôi mắt sáng ngời. Hắn ta làm động tác thỉnh cầu với nàng.

Lộ Ánh Tịch chỉ im lặng gật đầu, đi theo hắn ta đến phòng nghị sự.

Cửa phòng bị đóng kín. Căn phòng to lớn như vậy bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

"Mạt tướng vừa mới nhận được một phong mật hàm." Vẻ mặt Trang Thủ Nghĩa nghiêm trọng, ánh mắt nhìn nàng chằm chặp, "Nói về thân phận của tên gian tế vừa bị tóm. Mạt tướng cho rằng, thà bắt nhầm còn hơn bỏ sót."

"Cách làm của Trang tướng quân không sai." Lộ Ánh Tịch cười nhạt, che giấu cay đắng trong lòng.

"Chắn hẳn Công chúa rất quen thuộc người nọ. Mạt tướng muốn mời Công chúa nhận mặt một lát." Trang Thủ Nghĩa đưa ra một phong thư, vô tư đặt lên trên bàn uống trà, "Đây là bức thư mật báo, Công chúa có thể xem qua."

"Nếu kẻ đó có thân phận đúng như vậy, thì Trang tướng quân định xử lý ra sao? Nếu không phải thì sẽ làm thế nào?" Lộ Ánh Tịch không vội xem bức thư, thong dong hỏi.

"Nếu quả thực là người đó, đương nhiên sẽ báo lên triều đình, chờ thánh chỉ của Hoàng thượng. Nếu chỉ là gian tế bình thường thì lập tức xử trảm." Lời lẽ Trang Thủ Nghĩa thẳng thắn sắc bén, không chút mập mờ quanh co.

Lộ Ánh Tịch hơi cúi đầu, thở dài không thành tiếng. Nàng mở bức mật hàm ra, xem kỹ nó.

Mặc dù bức mật hàm này không ký tên, nhưng nàng dám nhận định, đây chính xác là do Đoàn Đình Thiên viết. Hắn ta không những nói chuẩn xác thân phận của Mộ Dung Thần Duệ, mà còn đưa ra một loạt kiến nghị. Thậm chí, hắn ta còn đề cập đến đứa bé mang huyết mạch Hoàng Triều trong bụng nàng. Hắn ta đề xuất Ô Quốc nên giam giữ Mộ Dung Thần Duệ, coi đây là điều kiện đàm phán để yêu cầu Hoàng Triều đình chiến. Song song đó, Ô Quốc sẽ đưa nàng về Hoàng Triều. Nếu nàng có thể sinh hạ hoàng tử, liền có triển vọng kế vị. Đợi đến khi hài tử trong bụng nàng đã kế thừa ngai vàng, lúc đó mới thả Mộ Dung Thần Duệ về nước. Ngoài mặt, bức thư thoạt nhìn tất cả đều là lo nghĩ cho Ô Quốc, nhưng trong đó khéo léo che giấu thâm ý vô cùng tinh xảo.

"Lúc nãy ta ở khá xa, không trông thấy rõ." Nàng để bức thư xuống, bình thản nói: "Việc này liên quan đến tương lai của Ô Quốc, cần phải xử trí cẩn trọng. Trang tướng quân hãy dẫn đường, bản Công chúa phải xem tận mặt mới xác nhận có phải người nọ hay không."

"Xin mời Công chúa." Trang Thủ Nghĩa khấu đầu, xoay người mở cửa ra ngoài.

Bóng đêm tăm tối, không có ánh trăng soi sáng, chỉ có ánh đuốc bập bùng dẫn đường, hương dầu gỗ tùng lan tỏa trong không khí.

Trang Thủ Nghĩa sai người chuẩn bị kiệu, cùng đến nha phủ với Lộ Ánh Tịch. Vì chuyện này rất trọng đại, nên hắn ta vẫn chưa nói toạc thân phận của người bị giam cầm kia quá sớm.

Đại lao của nha phủ nhiều năm không tu sửa. Nơi đây tràn đầy mùi ẩm thấp mốc meo. Trên vách tường dọc đường đi đốt những cốc đèn nhỏ. Những tia sáng le lói ảm đạm, khiến cho cảnh vật xung quanh càng thêm quỷ dị, ghê sợ.

Lộ Ánh Tịch mới bước qua cửa đại lao xây bằng đá, đã nghe thấy tiếng roi quất vùn vụt, rọn người vang lên. Trái tim nàng co thắt theo từng tiếng roi.

Trang Thủ Nghĩa đứng bên cạnh nhìn nàng một cái, vừa đẩy cửa tiến vào vừa lớn tiếng trách mắng: "Ai cho phép các ngươi dụng hình?"

Lộ Ánh Tịch cũng bước vào phòng giam, sắc mặt hơi tái. Trên tường đá treo dày đặc các dụng cụ tra tấn, nhìn thấy mà phát hoảng. Người nọ bị buộc chặt trên cái khung, hai tay cùng hai chân đều bị trói dính vào cột. Quần áo đã rách nát từ lâu, vết roi khắp người, ngay cả trên mặt cũng có một vệt máu chảy dài.

"Thưa tướng quân! Huyệt câm của hắn đã được giải, nhưng hắn ta một mực không chịu mở miệng nói, cho nên thuộc hạ mới quyết định dùng hình!" Tên tướng sĩ tay cầm roi nhuốm máu tiến lên hành lễ. Hắn ra không cho rằng đối đãi với gian tế như thế thì có gì tàn nhẫn.

"Tất cả lui hết đi!" Trang Thủ Nghĩa một mặt ra lệnh với binh sĩ, một mặt lại liếc mắt về phía Lộ Ánh Tịch lần nữa.

Quan coi ngục và binh lính đều lui ra ngoài, trong thạch thất chỉ còn lại âm thanh đôm đốp của ngọn lửa đang cháy dữ dội. Trong không gian tĩnh lặng lại có đôi phần cổ quái.

Lộ Ánh Tịch yên lặng quan sát con người đang bị treo trên giá. Đau thương chiếm trọn đáy lòng nàng, nhưng biểu tình trên mặt vẫn nguội lạnh như thường, gần như là lạnh lùng hà khắc.

Nàng chống lại cặp mắt đang mở trừng trừng kia. Đôi mắt ấy vẫn sâu sắc như trước, lại như có hai đốm lửa đang nhảy loạn trong đó. Đau thương, tức giận, căm phẫn, oán hận, tất cả đều nóng chảy trong ngọn lửa hừng hực bùng cháy đó. Bị ánh mắt hắn liếc nhìn, nàng giống như bị phỏng.

Hai ánh mắt giao nhau tựa rất lâu nhưng chẳng qua chỉ trong giây lát, khóe môi hắn nhếch lên một nụ cười khẩy khiến người ta phải rét run tận xương tủy, giọng nói khàn đặc: "Muốn giết, muốn lăng trì thì hãy làm luôn đi!"

"Công chúa?" Sắc mặt Trang Thủ Nghĩa nghiêm nghị liếc hắn, ngược lại hắn ta cung kính dò hỏi Lộ Ánh Tịch, "Công chúa có nhận ra không?"

Lộ Ánh Tịch thu hồi tầm mắt, thản nhiên nói: "Quả thật, có vài phần giống nhau."

"Ý của Công chúa là hắn ta không phải là người đó?" Trang Thủ Nghĩa nặng giọng, lại nói: "Công chúa khẳng định hắn ta không phải sao?"

Lộ Ánh Tịch hếch mặt lên, không vui nói: "Lẽ nào bản Công chúa còn có thể nhận nhầm ư?"

Trang Thủ Nghĩa trầm ngâm liếc mắt nhìn người đang bị buộc trên giá, chậm rãi nói: "Không phải là mạt tướng không tin Công chúa. Quả thật đây là chuyện lớn. Nếu Công chúa không nhận ra người này, đã vậy thì Công chúa nhất định sẽ không lưu tâm nếu mạt tướng đem treo người này trên cổng thành. Để quân dân Hoàng Triều ở Lang Thành đến nhận mặt."

Lòng Lộ Ánh Tịch chấn động mạnh, không khỏi giương mắt nhìn về phía người trên giá. Ánh mắt hắn lạnh lẽo như đáy sâu đại dương sâu thẳm. Nàng đã không còn thấy ánh lửa trong đó, chỉ còn sót lại băng hàn cắt da cắt thịt.

Hắn là cửu ngũ chí tôn, một đời tôn quý. Nếu hôm nay hắn bị treo trên đầu tường thành, nhục nhã phơi nắng hứng sương. Sau này hắn làm sao có thể ngẩng đầu làm người cơ chứ? Lộ Ánh Tịch trong lòng đau đớn cùng đắng chát, tích cực suy nghĩ tìm cách. Khuôn mặt nàng lại không biểu lộ cảm xúc, lạnh lùng bỏ lại một câu nói, sau đó liền quay đầu ra khỏi nhà tù.

“Trang tướng quân cứ tự quyết định.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 11: Hoạn nạn biết chân tình

Lộ Ánh Tịch ngớ người ngồi im trong phòng, giống như đã hóa đá bất động một chỗ. Tay chân hơi lạnh lẽo nhưng trong đầu lại rất sáng suốt.

Thời gian dần trôi qua, cuối cùng đã đến nửa đêm. Nàng chậm rãi đứng dậy, đến bên tủ quần áo tìm đồ. Nàng thay một bộ cẩm y vệ màu đen, sau đó dịch dung qua loa.

Bụng bầu đã được năm tháng thực sự khiến nàng bất tiện, nhưng lần này nàng không thể tìm bất cứ lý do gì để lùi bước.

Nàng nhẹ nhàng mở song cửa sổ, trèo lên nóc nhà. Màn đêm đen kịt che giấu, giúp nàng thuận lợi ra khỏi hành quán.

Lần trước, khi nàng đến nha phủ thì đã ngầm để ý địa hình và đường đi. Vì vậy nàng lẻn vào đó rất thuận lợi. Nàng đánh ngất xỉu tên lính canh ngục, lách người vào trong nhà ngục.

Nghênh đón nàng là một giọng cười gằn khàn khàn: “Hà tất phải đến!”

“Nhất định phải đến.” Lộ Ánh Tịch lại nở nụ cười hiền hòa, đi về phía cái khung hành hình, “Cho dù biết rõ đây là một cái bẫy, Thần thiếp cũng phải đến.”

“Để chứng minh sự trong sạch của ngươi?” Mộ Dung Thần Duệ nheo mắt, máu do vết roi cắt trên mặt đã bắt đầu đông lại, nét mặt nhìn sơ vô cùng lạnh lẽo.

“Không phải.” Lộ Ánh Tịch lắc đầu, mặt khác cởi dây thừng buộc chặt tay chân của hắn. “Dù có thế nào đi nữa cũng không thể để Hoàng thượng bị sỉ nhục trước bàn dân thiên hạ!” Cho dù trong nha phủ có rất nhiều binh sĩ đang mai phục. Mặc cho Trang Thủ Nghĩa sẽ cho rằng nàng là kẻ phản bội Ô Quốc đi chăng nữa, nàng cũng phải cứu hắn.

Mộ Dung Thần Duệ nhếch môi mỏng cười mát. Hắn xoay tròn cổ tay tê dại khi bị trói quá lâu. Hắn im hơi lặng tiếng đi về hướng bên ngoài phòng giam. Thật ra hắn cũng không nghi ngờ nàng đã tính kế hại hắn. Nhưng khoảnh khắc nàng phủ nhận quen biết hắn, hắn quả thực cảm thấy lòng nguội lạnh trong nháy mắt. Có điều khi nàng đã đi rồi, hắn dần dần bình tâm và suy xét cẩn thận dụng ý của nàng. Hắn đoán nàng sẽ im lặng trở lại.

“Vết thương trên người có nghiêm trọng không?” Lộ Ánh Tịch đi theo sau hắn. Nhìn bóng lưng cao lớn, kiên cường của hắn, trong lòng nàng không hiểu sao lại thấy yên tâm hắn. Cho dù quần áo trên người hắn đã bị roi xé rách, có vẻ chật vật khốn khổ. Nhưng phong thái của hắn vẫn kiêu ngạo như cây tùng bách đứng kiêu hãnh giữa trời.

“Chỉ là vết thương ngoài da mà thôi.” Mộ Dung Thần Duệ không quay đầu nhìn nàng, giọng điệu lại lạnh nhạt. Thế nhưng, hắn bất giác che chắn trước người nàng, đi trước dò đường.

Hành lang đại lao âm u, lại thêm mùi ẩm mốc trong không khí. Ánh nến yếu ớt chập chờn, chiếu rọi bóng hai người lên vách tường đá rêu phong. Xung quanh cực kỳ tĩnh lặng, im ắng đến mức tiếng hít thở cũng nghe thấy rất rõ.

“Bên ngoài có mai phục.” Mộ Dung Thần Duệ đột nhiên dừng bước, quay người đưa tay về phía nàng.

“Hơn nữa còn rất nhiều người.” Lộ Ánh Tịch mỉm cười với hắn, cũng vươn tay nắm chặt bàn tay hắn.

Tại khoảnh khắc này, hai người có một loại ăn ý kỳ diệu không cần đến lời nói. Lòng hai người đều hiểu rõ, không có đường lui, chỉ có thể liều mình một phen. Tôn nghiêm của nam nhân còn quan trọng hơn mạng sống.

Lặng im nắm tay nàng trong giây lát, Mộ Dung Thần Duệ bỗng nhiên thả lỏng tay, nghiêm túc ra lệnh cho nàng: “Nàng chờ ở đây.”

“Dạ.” Lộ Ánh Tịch cũng không phản đối, ngoan ngoãn gật đầu. Nàng đương nhiên hiểu được, nàng không thể kích động tùy hứng, cần phải lo lắng cho bé con trong bụng.

Mộ Dung Thần Duệ cười hài lòng khen ngợi. Tầm mắt của hắn di chuyển xuống dưới, dừng lại trước bụng của nàng. Hắn đứng nhìn trong giây lát, sau đó kiên quyết ra khỏi nhà ngục.

Chỉ cách một cánh cửa sắt, Lộ Ánh Tịch nghe thấy tiếng tên vùn vụt bên ngoài. Nàng có thể tưởng tượng được đang có vô số mũi tên sắc bén liên tục không dứt được bắn xuyên màn đêm.

©STE.NT

Đại khái chỉ sau một lúc, nàng đã thấy Mộ Dung Thần Duệ trở lại sau cánh cửa nhà lao.

Hai người nhìn nhau cười khổ.

"Trang Thủ Nghĩa không phải là muốn mạng của Hoàng thượng, hắn chỉ muốn xác nhận thân phận của Hoàng thượng." Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu ngóng nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "Thần thiếp cũng biết hắn ta đang chờ Thần thiếp tự chui đầu vào lưới, nhưng Thần thiếp không thể không đến." Suy cho cùng nàng sợ hắn sẽ hiểu lầm. Vì sự hiểu lầm này quá lớn, nàng phát giác bản thân nàng chịu đựng không nổi.

"Nàng không cần giải thích." Mộ Dung Thần Duệ khẽ cong môi cười trừ, lại nắm tay nàng lần nữa, quay ngược vào trong phòng giam. "Cái tên họ Trang phòng thủ Du Thành kia chính là đang hưởng thụ thú vui mèo vờn chuột thôi. Hẳn là hắn ta sẽ không dẫn binh xông vào đây quá nhanh đâu."

Lộ Ánh Tịch theo chân hắn, cũng không hỏi vì sao lại quay lại nhà giam, chỉ nói phân tích của chính mình: "Trang Thủ Nghĩa không giống loại người có tâm tư nham hiểm, ắt hẳn sau lưng hắn ta có cao nhân bày mưu tính kế." Đem bức con người ta đến con đường cùng, là để kích động ngạo khí của bậc quân vương. Mưu đồ dụng tâm như vậy không giống là do Trang Thủ Nghĩa nghĩ ra.

"Ngấm ngầm đả thương người khác mà được gọi là 'Cao nhân'?" Mộ Dung Thần Duệ cười xùy giễu cợt, đôi mắt sâu thẳm có vài phần xanh lạnh, "Món nợ này, sớm muộn gì Trẫm cũng sẽ tính sổ với hắn ta!"

"Hoàng thượng biết là ai sao?" Lộ Ánh Tịch tiếp lời hỏi, trong lòng cũng bất ngờ.

Mộ Dung Thần Duệ không trả lời. Hắn gõ nhẹ lên các phiến đá trên tường, như đang tìm kiếm cái gì đó.

"Hoàng thượng muốn phá tường ra ngoài?" Thấy hành động của hắn như vậy, ánh mắt Lộ Ánh Tịch không khỏi phát sáng, nhưng lập tức lại tối đen, "Dù cho bất ngờ xông ra, thì trước sau phủ nha chắc chắn đều có binh sĩ vây kín, cuối cùng vẫn không thoát được."

Mộ Dung Thần Duệ không hé răng. Hắn vẫn cẩn thận lần mò bức tường loang lổ.

Chỉ lát sau, hắn bỗng reo lên: "Tìm được rồi."

"Có huyền cơ gì sao?" Lộ Ánh Tịch ngờ vực đến gần.

Cái giá treo người bằng gỗ, bề mặt xù xì áp sát vào tường, bây giờ bị Mộ Dung Thần Duệ dời sang một bên. Trên tường chỉ còn lại vết máu đã khô.

"Lúc Trẫm bị trói trên cái giá này, bàn chân có chạm vào bức tường, bên trong nó hình như trống không." Mộ Dung Thần Duệ lấy đốt ngón tay gõ nhẹ lên tường đá, tiếng bốp bốp giòn tan vang lên.

Lộ Ánh Tịch vừa nghe thấy âm thanh kia đã biết có tình trạng khác thường, nhanh chóng đến quan sát.

"Là cơ quan." Nàng chạm vào rìa viên đá, nhoẻn miệng cười, "Chẳng biết vị tiền bối ấy đã bị cầm tù bao lâu, lại dồn sức vào việc đào ngục bỏ trốn."

"Có mật đạo à?" Mộ Dung Thần Duệ nhướng mày, nghi hoặc hỏi: "Nàng có thể khẳng định đây không phải là một cái bẫy khác chứ?"

"Vị trí cơ quan bí ẩn như vậy, hẳn là không phải do người của nha phủ thiết lập." Lộ Ánh Tịch một mặt vừa trả lời, mặt khác đi đến góc tường, ngồi xổm xuống sờ tìm các viên gạch, "Chỗ khởi động cũng không đặt sau viên gạch rỗng kia. Thường thì sẽ bố trí theo ngũ hành bát quái, người nào không rành thuật kỳ môn độn pháp thì nhất định sẽ không tìm ra."

Nàng vừa dứt lời, liền nghe tiếng "cạch" phát ra, song song đó là mấy viên gạch bắt đầu chuyển động.

Những viên gạch đá kia nạy lên một viên, lập tức xuất hiện cái hốc đủ cho một người có thể bò vào.

"Đúng là có mật đạo, nhưng không có cách nào bảo chứng đây là một mật đạo đã được đào xong." Lộ Ánh Tịch quay đầu nhìn hắn, dò hỏi bằng ánh mắt.

"Là đường chết hay đường sống, chỉ có thử mới biết được." Ngữ khí của Mộ Dung Thần Duệ rành mạch, sắc mặt kiên định. Hắn đã không còn đường để lựa chọn, chỉ có thể đánh cược một lần.

"Hoàng thượng có hối hận vì đã đến Du Thành không?" Lộ Ánh Tịch khẽ hỏi, ánh mắt lại trong veo chấp nhất.

"Không." Mộ Dung Thần Duệ chỉ nói một từ đơn giản, sau đó liền nhanh nhẹn chui vào trong hang, đôi tay chống trên mặt đất, chỉ còn nửa người ở bên ngoài, "Nàng chờ ở đây, để Trẫm thăm dò xem phía dưới có an toàn không đã."

"Không còn thời gian." Lộ Ánh Tịch cười khổ, tập trung lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Tiếng bước chân lộn xộn ngày càng gần hơn, như là có dấu hiệu xông vào cửa lao.

Mộ Dung Thần Duệ chau hàng lông mày sít vào nhau, âm thầm cắn răng một cái, buông tay thả người rơi xuống mặt đất.

"Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch nghe âm thanh rớt xuống đáy hố của hắn, lòng an tâm hơn đôi chút. Nàng nhanh chóng lôi viên gạch xê dịch để mở ra mật đạo kia đặt gần mép hang. Nàng lại cẩn thận từng li từng tí chầm chậm trèo xuống dưới.

"Cẩn thận một chút." Mộ Dung Thần Duệ dặn dò, khuỵu gối làm đệm cho nàng, để cho nàng giẫm lên vai hắn.

Lộ Ánh Tịch đem viên gạch nhét kín vào lỗ hổng. Trong nháy mắt, hang động biến thành khoảng không đen như mực, không có một tia sáng.

Mộ Dung Thần Duệ đưa tay ôm nàng, đặt nàng xuống đất một cách nhẹ nhàng, nhỏ giọng hỏi: "Nàng có mang mồi lửa không?"

"Có ạ." Lộ Ánh Tịch cũng hạ giọng theo, "Nhưng mà tạm thời chúng ta không thể dùng được, để ngừa ánh sáng xuyên lên mặt đất."

"Dĩ nhiên rồi." Mộ Dung Thần Duệ nắm tay nàng, mười ngón tay đan khít vào nhau, trầm giọng nói: "Nắm chặt tay Trẫm. Hãy đi phía sau Trẫm."

"Dạ." Lộ Ánh Tịch nhỏ tiếng trả lời, khóe môi tươi cười, đôi mắt sáng trong lấp lánh.

Một tay Mộ Dung Thần Duệ nắm chắc tay nàng, tay kia mò mẫm tường đá lồi lõm. Bước chân cẩn trọng từng chút một. Vết thương trên vai của hắn âm thầm nứt toạc ra, máu chảy thành dòng. Nhưng hắn im lặng không nói, vẫn kiên quyết dắt nàng tìm đường ra.

"Có sợ không?" Hắn trầm giọng hỏi.

"Không sợ!" Nàng cũng nhẹ giọng trả lời.

"Nếu như mật đạo này không có đường ra, nàng cũng không sợ ư?" Hắn lại hỏi.

"Lẽ nào Hoàng thượng lại sợ sao?" Nàng mỉm cười hỏi ngược lại.

"Nếu Trẫm không tránh thoát kiếp nạn này, chẳng qua cũng chỉ là kết quả 'Thà làm ngọc nát còn hơn ngói lành' mà thôi, có chi đáng sợ?"

"Hoàng thượng không cảm thấy sợ, vậy thì Thần thiếp sao lại sợ chứ?"

"Lời ấy có thể diễn giải ra là, nàng bằng lòng chết cùng Trẫm hử?" Mộ Dung Thần Duệ cười nhạt, tựa như đang trêu ghẹo, lại như nghiêm túc hẳn hoi.

"Trái lại, Thần thiếp rất bằng lòng. Có điều thật có lỗi với bé cưng trong bụng." Lộ Ánh Tịch không nhịn được than nhẹ một tiếng.

"Nếu sống, cả nhà cùng sống. Nếu chết, cũng không thấy cô đơn." Mộ Dung Thần Duệ thu lại điệu bộ cười cợt, trịnh trọng tuyên bố.

"Nếu sống, cả nhà cùng sống." Lộ Ánh Tịch lặp lại.

Tại nơi mà bóng tối bao trùm, chìa tay ra trước mặt còn không thấy ngón tay, hai người thong thả bước tới trước, tâm tình đặc biệt trấn tĩnh và bình thản.

Trong không gian hạn chế mọi giác quan, cả hai đều nắm chặt tay đối phương.

"Nếu thật sự không ra khỏi đây được, chuyện của Hoàng thượng và Thần thiếp có được xem là một truyền thuyết không nhỉ?" Lộ Ánh Tịch bỗng nhiên phát hiện một ý tưởng mới mẻ, cười nói: "Biết đâu hậu nhân trăm năm sau sẽ truyền miệng nhau giai thoại sau, có một vị Hoàng đế Hoàng Triều yêu mỹ nhân không thích giang sơn. Vì một người nữ tử mà vị Hoàng đế đó không tiếc vượt qua nguy hiểm, tự mình vào địch quốc. Sau cùng, hắn cùng nàng ta không may chôn mình trong khói lửa chiến tranh."

Mộ Dung Thần Duệ trầm ngâm một lúc, mới khàn khàn tiếp lời: "Trẫm thích giang sơn và cũng yêu mỹ nhân."

Lộ Ánh Tịch mím môi cười, những lời này của hắn phải chăng đang gián tiếp thừa nhận "hắn yêu nàng"?

Trong bóng tối yên tĩnh, hai người bình lặng sóng bước. Nhưng một lát sau, Lộ Ánh Tịch dần phát hiện hô hấp của hắn trở nên đứt quãng.

"Hoàng thượng làm sao vậy?" Nàng lo lắng dừng bước, lấy mồi lửa thắp sáng.

Không gian tối bưng đột nhiên có ánh sáng, hai người không thích ứng kịp vội che mắt.

Lộ Ánh Tịch đợi đến khi thích ứng được, nàng mở mắt nhìn hắn chăm chú, lập tức chấn động!

"Sao lại như vậy?" Lộ Ánh Tịch không kiềm nổi lớn tiếng, vội bảo: "Mau ngồi xuống đi!"

Mộ Dung Thần Duệ dựa lưng vào tường, từ từ trượt xuống rồi ngồi bệt trên mặt đất. Sắc mặt hắn đã tái nhượt, trán lấm tấm mồ hôi.

"Mật đạo này không biết dài thế nào, cũng không biết thông đến đâu." Lộ Ánh Tịch lo lắng chau mày. Nàng cởi túi vải đeo bên thắt lưng xuống, lấy trong

đó ra một bình thuốc. "May là Thần thiếp có thói quen mang thuốc theo bên người. Hoàng thượng hãy dùng tạm một viên Ích khí hoàn[1], sau đó vận công điều tức, như vậy có thể chống chịu một thời gian." Nếu hắn ngất đi tại địa đạo bị bịt kín này thì lại càng nguy hiểm đến tính mạng.

[1] Ích khí hoàn: vị thuốc gồm nhân sâm, vỏ quýt, cam thảo, ngũ vị tử; dùng khi hao tổn khí vì nói nhiều, mệt mỏi.

Mộ Dung Thần Duệ theo lời nuốt viên thuốc, ngồi khoanh chân, nhắm mắt điều tức.

Lộ Ánh Tịch lẳng lặng ngóng nhìn hắn, không dằn nén được nỗi đau đớn trong lòng. Ngay cả khuôn mặt anh tuấn của hắn cũng đã trắng bệch, rõ ràng là hắn đã một mình chịu đựng hồi lâu. Vết thương cũ trên bả vai hắn đã toét ra, máu chảy ròng ròng. Trước ngực hắn cũng rải rác vết roi, đâu đâu cũng thấy máu. Nàng đưa mắt nhìn trên nhìn dưới, lòng đau thắt không đành nhìn tiếp. Nhưng hắn không kêu lấy một tiếng, thậm chí ngay cả tiếng rên khẽ cũng không có.

Hết thảy những chuyện hắn gặp phải đều là vì nàng.

Mồi lửa trong tay vì không khí loãng mà dần dần le lói rồi tắt ngóm.

Ngay lúc ánh lửa cuối cùng xẹt qua, Lộ Ánh Tịch thấy bờ môi của hắn chuyển sang màu xám, cơ thể co giật và run cầm cập.

Sự sợ hãi bắt đầu tràn lan trong lòng nàng. Nàng run rẩy chìa tay đỡ thân thể xiêu vẹo đổ sang một bên của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 12: Sinh ly tử biệt

"Thần?" Trong tăm tối, nàng bất giác lập cập, giọng nàng gọi hắn lạc hẳn đi.

Nhưng nàng không nhận được tiếng đáp lại, chỉ còn nghe tiếng hít thở nặng nề, rối loạn của hắn.

Ngón tay nàng trượt đến cổ tay hắn, lòng bỗng dưng rét lạnh, nhưng tinh thần dần bình ổn trở lại. Hắn mất máu quá nhiều, thể lực lại tiêu hao. Hơn nữa không khí trong mật đạo khá loãng, nên nhất thời thiếu dưỡng khí gây choáng váng dẫn đến ngất xỉu. Nếu như trong trường hợp bình thường thì tình huống này cũng không khó giải quyết, nhưng vào hoàn cảnh hiện tại, con đường phía trước còn khó lường, chỉ sợ hắn không chịu được bao lâu nữa.

"Thần ơi, tỉnh lại đi!" Nàng vỗ nhẹ lên mặt hắn, cúi đầu gọi lớn: "Chàng hiện tại không thể ngủ, mau tỉnh lại đi mà!"

Hắn không hề phản ứng, lực tay của nàng ngày càng mạnh hơn. Tiếng bạt tai "bôm bốp" giòn tan vang vọng bên tai.

"Ừmmm…"

"Tỉnh rồi sao? Uống thêm một viên thuốc nữa đi." Lộ Ánh Tịch đổ bình thuốc ra, lấy một viên nhét vào miệng hắn. Khi nghe thấy âm thanh hắn nuốt viên thuốc xuống xong, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

"Vừa rồi nàng đã tát Trẫm hả?" Mộ Dung Thần Duệ tựa lưng vào tường đá, tiếng nói khàn tịt, còn giọng điệu sâu lắng khó phân biệt buồn vui.

Lộ Ánh Tịch không khỏi ngẩn người. Vừa rồi nàng không có tồn tại tâm tư muốn tát hắn. Việc đó đơn thuần là do lo lắng mà thôi.

"Đây là lần thứ hai nàng tát Trẫm đấy." Mộ Dung Thần Duệ vịn tường đứng lên, hời hợt nói tiếp, "Trong khoảng thời gian này nhất thiết phải tìm được lối ra, mồi lửa còn có thể thắp sáng không?"

"Chắc là được." Lộ Ánh Tịch thử đánh lửa. Quả nhiên một đốm lửa nhỏ nhoi lóe sáng, chiếu sáng địa đạo tắc nghẽn.

"Không khí trong địa đạo này không đủ, mồi lửa sẽ tắt ngay thôi." Mộ Dung Thần Duệ liếc mắt dòm ngọn lửa, sắc mặt ngưng trọng.

Lộ Ánh Tịch đưa mồi lửa tới tay hắn, một mặt nhanh chóng xé vạt áo lót bên trong của chính mình, mặt khác nói: "Hoàng thượng, bây giờ không có kim sang dược, chỉ có thể tạm thời băng bó để cầm máu vậy."

Mộ Dung Thần Duệ khẽ ừ hử một tiếng, để mặc nàng băng bó.

"Hoàng thượng nói 'lần thứ hai' là…" Đôi tay Lộ Ánh Tịch lưu loát quấn băng cho hắn. Trong đầu nàng lại tự hỏi đã từng tát hắn khi nào.

"Ngày ấy, Trẫm từng hỏi nàng, 'Nếu như ta hứa, đảm bảo con dân Ô Quốc nàng bình yên khỏe mạnh, nàng có tin ta hay không?'" Mộ Dung Thần Duệ

vô cùng thong dong phun ra nguyên văn câu nói đã hỏi ngày hôm đó.

"Phụt" một tiếng, mồi lửa trong tay hắn đã tắt ngấm.

Bốn bề lại phục hồi màn đen. Lộ Ánh Tịch lần theo cánh tay hắn tìm được bàn tay, nhẹ nhàng cầm nó, lên tiếng nói: "Thần thiếp tin."

"Cuối cùng nàng cũng tin." Lời nói Mộ Dung Thần Duệ đầy ẩn ý, nhẹ lòng thở dài một hơi.

Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười không thành tiếng. Quả thực, cái 'cuối cùng' này không dễ dàng mới đến được.

"Hoàng thượng tin Thần thiếp ư?" Nàng hỏi ngược lại.

"Trẫm đã làm nhiều việc như vậy, nàng vẫn còn hỏi vấn đề vô vị này?" Mộ Dung Thần Duệ chẳng màng trả lời, nắm tay nàng men theo bức tường mà tiến tới trước.

Bước chân của hắn có chút hư không do sức khỏe xuống dốc. Lộ Ánh Tịch lặng lẽ vận khí tụ về lòng bàn tay, muốn truyền chân khí cho hắn.

"Đừng tay!" Mộ Dung Thần Duệ quát nhẹ một tiếng, "Nàng đừng quên nàng đang mang thai."

"Không phải lúc trước Hoàng thượng đã nói 'Nếu sống, cả nhà cùng sống' sao?" Lộ Ánh Tịch thu tay lại, nhẹ giọng hỏi.

Mộ Dung Thần Duệ mỉm cười không mở lời, siết chặt tay nàng tiếp tục dò đường đi tới. Đúng là hắn đã nói thế, nhưng nếu nhìn chung không còn cách nào khác, hắn đương nhiên sẽ lựa chọn bảo vệ mạng sống của nàng và đứa bé.

Lộ Ánh Tịch cũng thở dài thườn thượt, nàng làm sao không lý giải được suy nghĩ trong lòng hắn được cơ chứ. Thân là một nam nhân, hắn có khí phách kiêu ngạo của chính hắn. Đó chính là bản thân phải gánh trách nhiệm bảo vệ phụ nữ và trẻ em.

Chỉ qua chốc lát, Mộ Dung Thần Duệ đột nhiên dừng bước.

"Làm sao vậy?" Tim Lộ Ánh Tịch đập nhanh, cho rằng hắn lại bị ngất xỉu do thiếu khí.

"Phía trước không có lối đi." Giọng Mộ Dung Thần Duệ cực kỳ trầm thấp, nhưng lại làm người ta hoảng sợ.

Lộ Ánh Tịch đưa tay đến trước mặt, quả nhiên sờ trúng lớp tường đất chắn ngang. Ngõ cụt! Mật đạo này lại không có lối ra.

"E rằng cổ nhân không kịp đào xong." Có lẽ người đó cũng đã chết trong mật đạo này. Sau câu nói kia, Mộ Dung Thần Duệ vẫn chưa lên tiếng, chỉ càng thêm siết chặt tay nàng, như vô tình hay hữu ý truyền đạt năng lượng an ủi.

"Chắc vậy, chúng ta phải quay lại đường cũ ư?" Lộ Ánh Tịch nhíu mày, trong lòng biết rõ quay lại nhà lao đồng dạng bước vào một con đường chết khác.

"Mật đạo này đã được đào dài như vậy, có thể đào thêm vài trượng nữa là có thể thông ra bên ngoài." Mộ Dung Thần Duệ cố gắng điều hòa hơi thở rối loạn, trầm ngâm nói: "Chúng ta đã đến nước này, chỉ có thể kiên trì đến cùng."

Lộ Ánh Tịch nghe vậy rút đoản kiếm giắt trong giày, nhưng hơi do dự không xuống tay. Ai có thể liệu được cuối cùng mật đạo này dài bao nhiêu, nếu đào thì cần bao nhiêu lâu? Mấy ngày hay lâu hơn nữa…

"Chuyện này không nên chậm trễ. Nàng mau làm đi, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa." Mộ Dung Thần Duệ thúc giục, nhưng giọng điệu vẫn trầm ổn hùng hồn, "Nàng phải chú ý, chớ dùng quá nhiều nội lực để tránh làm ảnh hưởng đến bé con."

"Biết rồi ạ." Lộ Ánh Tịch đáp lời, bắt đầu đào bức tường đất chắn trước mặt.

Mộ Dung Thần Duệ ngồi bệt trên mặt đất, dần dần cảm thấy mê man. Mồ hôi lạnh thấm ướt trán, tuôn chảy thành dòng.

Lộ Ánh Tịch đào một lát, thấy hắn lặng im không nói, lòng run rẩy, vội vã hỏi: "Hoàng thượng?"

"Trẫm đang nghỉ ngơi thôi. Nàng đừng bận tâm, cứ tập trung đào bới nhanh lên." Mộ Dung Thần Duệ ra vẻ không sao, thấp giọng đáp. Hắn nỗ lực khống chế nhịp hô hấp, không cho phép bản thân thở hổn hển.

"Đào thế này quá chậm, nhưng lại không thể dùng chưởng, nếu không sẽ có nguy cơ sụp xuống vì chấn động quá mạnh." Lộ Ánh Tịch lầm bầm lầu bầu một mình. Thực ra nàng muốn nói cho hắn nghe, tránh tình trạng hắn rơi vào hôn mê.

Mộ Dung Thần Duệ im lặng lắng nghe, cảm nhận được dụng ý của nàng mà nhếch môi cười.

"Vị tiền bối không biết tên tuổi kia có thể đào ra mật đạo này, cũng không phải người đơn giản. Theo chiều dài của mật đào này mà nói, chí ít vị tiền bối kia cũng phải bị nhốt ở đây hơn ba năm." Lộ Ánh Tịch lải nhải liên tục, càng nghĩ lại càng cảm thấy vô vọng. Người đó phải đào mất mấy năm, mà nàng lại hòng đào trong vòng nửa khắc là khoét xong con đường này ư?

Mộ Dung Thần Duệ mắt nhắm mắt mở, thần trí hỗn loạn.

"Hoàng thượng?" Lộ Ánh Tịch vừa đào vừa lo lắng gọi hắn.

"Sao hả?" Nghe thấy tiếng gọi của nàng, Mộ Dung Thần Duệ nhất thời tỉnh lại.

"Hoàng thượng vẫn ổn chứ?" Lộ Ánh Tịch lo sợ hỏi.

"Không sao, nàng đừng lo lắng." Mộ Dung Thần Duệ mở miệng trả lời, giọng vẫn trầm ổn như thường.

"Vậy là tốt rồi." Lộ Ánh Tịch an tâm đôi chút, càng dồn sức đào tường hơn. Bụi đất bay tán loạn trong không khí, bám đầy trên mặt nàng, nàng cũng không rảnh để lau đi.

Mộ Dung Thần Duệ âm thầm hít thở sâu. Sau đó hắn giơ cánh tay lên, để sát bên miệng. Hắn cắn mạnh một phát, máu lan tràn trong miệng hắn. Sự đau đớn làm hắn tỉnh táo hơn không ít.

Thời gian trôi qua chừng nửa nén nhang. Lộ Ánh Tịch đã mồ hôi đầm đìa, thấm ướt lưng áo. Nhưng bức tường chỉ mới bị đào ra thành cái hốc mà thôi.

Mộ Dung Thần Duệ thả lỏng cơ miệng. Cánh tay bị chính hắn cắn đến mức tê liệt, ngay cả đau đớn cũng không cảm nhận được. Đầu dần cảm thấy trì trệ, hai mi mắt cứ híp vào nhau.

"Ánh Tịch, thôi đi." Hắn biết bản thân đã không chịu đựng được bao lâu nữa, thấp giọng nói: "Nàng quay lại nhà giam đi."

Bàn tay cầm đoản kiếm của Lộ Ánh Tịch ngừng giữa không trung, kinh ngạc hỏi: "Hoàng thượng muốn từ bỏ hay sao?"

"Không phải là Trẫm muốn từ bỏ. Nhưng nếu nàng không đi bây giờ, thì e rằng phải chôn cùng ở đây." Mộ Dung Thần Duệ mềm yếu tựa lưng vào vách đá, nhưng vẫn cố gắng giữ giọng nói nhẹ nhàng bình ổn: "Nàng là Công chúa Ô Quốc, người ở Du Thành sẽ không dám tùy tiện động đến nàng. Nàng cứ về nhà tù trước, sau đó hãy tìm cơ hội quay lại cứu Trẫm."

Lộ Ánh Tịch sững sờ nhìn hắn. Lời hắn nói rõ ràng là muốn an ủi nàng. Cho dù nàng có gặp may khi không có binh lính canh ở trong nhà giam, thì nàng chắc chắn rằng hắn sẽ không kịp chờ nàng nghĩ cách để quay lại cứu hắn.

"Nếu Trẫm thực sự không tránh khỏi con đường chết tại đây, thì nàng phải làm cho Trẫm một việc." Ngữ khí của Mộ Dung Thần Duệ nghe rất hào hùng, không chút sợ hãi.

"Việc gì ạ?" Lộ Ánh Tịch tiếp lời, đôi bàn tay vì căm phẫn mà siết chặt đến độ trắng tái.

"Nàng hãy thay Trẫm về kinh đô Hoàng Triều, đến chùa Pháp Hoa khuyên Tứ hoàng đệ hoàn tục và kế thừa hoàng vị." Mộ Dung Thần Duệ lại lần nữa hít sâu một hơi dài, dừng lại nghỉ một lát mới nói tiếp: "Trẫm tin Tứ hoàng đệ. Nếu bé con trong bụng nàng là con trai, tương lai Tứ hoàng đệ sẽ giúp bé con đăng cơ. Nếu là con gái, giang sơn Hoàng Triều giao cho Tứ hoàng đệ cũng rất tốt."

Lộ Ánh Tịch trầm mặc nghe, đột nhiên nàng cười xùy một cái.

"Ánh Tịch?" Mộ Dung Thần Duệ không khỏi khó hiểu.

"Đây là Hoàng thượng đang để lại di chúc à?" Lộ Ánh Tịch bỗng chốc phẫn nộ, hung hăng bùng phát: "Đã là di chúc, thì phải viết trên giấy trắng mực đen, bên trên phải có dấu Quốc tỷ. Nếu tương lai bé con của Thần thiếp không được kế thừa hoàng vị, thì biết tìm ai kêu oan?"

Mộ Dung Thần Duệ ngẩn người. Lộ Ánh Tịch không để hắn có cơ hội để nói, nàng tuôn lời xối xả: "Không biết là ai đã muốn thống nhất thiên hạ? Không biết là ai đã đồng ý với Thần thiếp sẽ bảo vệ con dân Ô Quốc bình an? Là ai đã nói sẽ kiên trì đến cùng? Chẳng nhẽ tất cả đều không là gì sao?"

Mộ Dung Thần Duệ cười khổ, nói: "Làm người phải biết cân nhắc thiệt hơn. Trong lòng Trẫm, giang sơn dĩ nhiên quan trọng, nhưng người thân còn quan trọng hơn. Trước đây Trẫm đã không hiểu được điều đó, nhưng giờ đây nguy hiểm trước mắt, Trẫm lại giác ngộ được."

Lộ Ánh Tịch khóe mắt ẩn nước, nhất thời nghẹn ngào không thốt nên lời. Đương nhiên nàng không nỡ bỏ bé con trong bụng, thế nhưng nàng càng không nỡ bỏ rơi hắn. Cũng tới ngày hôm nay, nàng mới giác ngộ được.

"Ánh Tịch, hãy trở lại đó đi. Trẫm vẫn còn có thể chống đỡ thêm một hai canh giờ nữa. Nàng hãy đi nhanh về nhanh." Mộ Dung Thần Duệ hạ thấp giọng, vô cùng dịu dàng nói: "Bây giờ Trẫm đem tính mạng mình giao cho nàng. Từ nay về sau nàng đừng bao giờ hỏi Trẫm cái vấn đề có tin tưởng nàng hay không nữa nhé."

Giọt nước mắt tràn qua khóe mi Lộ Ánh Tịch, lặng lẽ từ từ lăn xuống gò má mang theo nỗi buồn vô ngần. "Từ nay về sau?" Hai người họ còn có tương lai hay sao?

"Ánh Tịch, nếu nàng còn do dự ở đây mãi, thì thời gian Trẫm được cứu sống lại càng ít." Mộ Dung Thần Duệ dịu hiền thúc giục nàng.

"Được rồi, Thần thiếp quay trở lại." Lộ Ánh Tịch nghiến răng thật chặt. Lòng nàng tự lặp lời thề, nàng nhất định sẽ quay lại cứu hắn!

"Mang theo ngọc ban chỉ[1], khi Tứ hoàng đệ thấy nó, thì tự khắc sẽ hiểu." Trong bóng tối, Mộ Dung Thần Duệ tháo xuống chiếc nhẫn trên ngón tay, đưa đến tay nàng.

[1] Ngọc ban chỉ: là chiếc nhẫn lớn làm bằng ngọc, thường được đeo vào ngón cái bên bàn tay phải. Nó có nhiều chức năng khác nhau, như nhà Ân dùng để phòng ngừa bị thương khi bắn tên, càng về sau thì nó lại thành một vật trang sức và biểu thị quyền lực.

Khóe mắt Lộ Ánh Tịch đã ầng ậng nước, yên lặng nhận lấy. Chóp mũi nàng cay sè, lòng trào dâng nỗi đau thắt khôn xiết. Sắc mặt hắn trắng bệch như vậy, đôi môi tím tái gần như trắng toát. Đôi mắt lúc nào cũng sâu thẳm nhạy bén giờ đây lại đen tối không có một tia sáng.

Nàng ngồi xổm trước mặt hắn, đặt ngón tay lên cổ tay hắn, cẩn thận bắt mạch.

"Thế nào? Lộ thần y à, phải chăng Trẫm không có khả năng chống chịu thêm hai canh giờ nữa ư?" Mộ Dung Thần Duệ khẽ nhếch môi cười, nụ cười lại dịu dàng vô ngần. Hắn rút lại cánh tay trái bị nàng nắm, lấy cánh tay phải phủ lên trên. Hắn muốn dùng ống tay áo che vết thương bị chính hắn cắn, sâu đến tận xương.

"Đúng vậy." Lộ Ánh Tịch gật đầu, nàng tháo một túi vải đeo bên hông xuống, nhét vào lòng bàn tay của hắn, "Hãy giữ túi thuốc này, khi đến thời khắc quan trọng, biết đâu có thể có tác dụng."

"Ừ." Mộ Dung Thần Duệ mỉm cười nhìn nàng, lại trêu chọc: "Nếu nàng không đi ngay, Trẫm ngay cả một canh giờ cũng không có nữa là."

Đáy mắt Lộ Ánh Tịch đã ửng nước, chỉ chực chờ tuôn trào. Nàng quyết không nháy mắt, đột nhiên quay người bước đi. Nàng một mực bước về phía trước, quyết không quay đầu nhìn hắn.

"Ánh Tịch, hãy nhớ. Đối với nàng, Trẫm rất thật lòng." Một câu nói nhẹ hẫng, lơ lửng trong mật đạo u ám này.

Cuối cùng, nàng không thể nín nhịn được nữa, nước mắt lăn dài trên má, trái tim như bị dao cứa nát.

Nhưng nàng không dừng lại, vẫn tiếp tục bước nhanh về phía trước. Nàng không quay đầu lại. Nàng thật sự không dám quay đầu lại. Nàng sợ rằng một khi dừng lại sẽ không có dũng khí bước tiếp.

Hắn đã giao tính mạng của hắn cho nàng. Nàng phải lý trí, phải nghĩ được thượng sách quay lại cứu hắn nội trong một canh giờ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 13: Mất tích bí ẩn

Lộ Ánh Tịch quay lại chỗ miệng ra vào địa đạo liền dừng bước. Nước mắt trong hốc mắt không ngừng tuôn chảy, che lấp cả tầm nhìn của nàng. Nhưng thần trí của nàng vẫn bình tĩnh, nghiêng đầu lắng nghe động tĩnh trong tù thất phía trên. Nàng muốn thăm dò đường đi lối bước cho hắn, nếu trong nhà tù không có phục binh thì nàng mới lên đó.

Lòng nàng suy tính như vậy, nên nàng đứng im chăm chú nghe ngóng. Một lát sau, nàng nhẹ chân nhẹ tay phóng lên trên, đẩy một khối đá trên đỉnh đầu ra ngoài.

Trong nhà giam vẫn âm u, vẫn là ánh nến le lói trong chiếc cốc nhỏ. Bốn bề rất vắng lặng, không có binh sĩ nào canh giữ.

Lộ Ánh Tịch vẫn tập trung lắng tai, mơ hồ nghe thấy bên ngoài có tiếng huyên náo, ầm ĩ. Nhất định Trang Thủ Nghĩa không ngờ rằng trong nhà ngục lại có mật đạo. Lúc này hắn ta đang ở bên ngoài nha phủ tìm kiếm khắp nơi.

Đây là một cơ hội tốt. Nàng và Mộ Dung Thần Duệ có thể thừa dịp rối loạn mà lẻn đi. Cho dù bỏ trốn thất bại và bị bắt nhốt trong này, cũng tốt hơn phải chết đi trong địa lao.

Nàng hạ quyết tâm, quay đầu rón ra rón rén trở lại mật đạo.

Bước chân nàng thoăn thoắt, chỉ chốc lát đã tới cuối mật đạo.

"Thần?" Trong bóng tối, nàng nhẹ giọng gọi.

Đáp lại tiếng gọi của nàng là một không gian lặng ngắt như tờ. Yên ắng đến độ ngay cả tiếng hít thở cũng không có.

Lo lắng và hoảng hốt phút chốc đã tăng cao trong lòng Lộ Ánh Tịch. Nàng men theo tường đá mò mẫm. Nàng quờ quạng một lúc cũng đến bức tường

đất đổ nát nhưng vẫn không thấy người cần tìm.

"Mộ Dung Thần Duệ!" Nàng thấp giọng gọi tiếp. Lòng nàng phát hoảng cả lên, khóe mắt chưa kịp khô lại bắt đầu mọng nước. Không phải là hắn chịu đựng không nổi nữa, đã bất tỉnh ở xó xỉnh nào rồi chứ?

Cái ý nghĩ này vừa xuất hiện, lòng nàng liền đau thắt cả lại. Nhưng cũng vì thế mà nàng nhớ đến mồi lửa trong người nàng. Nàng vội vàng lấy nó ra, soi sáng chung quanh.

Ngọn lửa yếu ớt, thiếu khí chỉ có thể chiếu rọi được một chỗ nhỏ. Nàng dùng hai tay che chở ngọn lửa, từ từ đem nó lần tìm trong địa đạo một lần nữa.

Thế nhưng vẫn không có ai. Không có một ai!

Nàng còn chưa kịp cảm thấy run sợ, từ lối vào địa đạo đột nhiên vang lên chuỗi âm thanh rầm rĩ.

"Lục soát bên trong! Mang theo đuốc!"

"Không được đả thương người, phải bắt sống!"

Lộ Ánh Tịch cứng còng đứng yên tại chỗ, ngọn lửa trên tay cũng dần tắt ngấm. Xung quanh rơi vào bóng đen tối om. Nhưng sau chớp mắt, những bó đuốc cháy hừng hực nhanh chóng thắp sáng địa đạo như đang là ban ngày.

Lối đi mật đạo tương đối chật hẹp, rất nhanh một đoàn binh lính với biểu cảm nghiêm túc, đầy sát khí đã lấp đầy. Hương dầu thông của những bó đuốc hòa kín mật đạo, khiến người ta cũng dần hít thở không thông.

Lộ Ánh Tịch vẫn đứng ngây người một chỗ. Nàng không có ý định bỏ trốn, cũng không muốn bỏ trốn. Có phải ngay từ đầu, cái mật đạo này đã là một cái bẫy hay không? Là Trang Thủ Nghĩa hay Đoàn Đình Thiên đã bày ra cái bẫy này?

"Công chúa, mời." Trang Thủ Nghĩa đi sau đám binh sĩ, sau khi bố trí binh sĩ trong mật đạo, mới ra hiệu bằng tay, cung kính về phía nàng.

Lộ Ánh Tịch cắn môi, im lặng không nói. Nàng theo hắn ta quay lại phòng giam. Trang Thủ Nghĩa đã xem nàng như một kẻ phản bội, nhưng điều đó không quan trọng với nàng.

"Mạt tướng hộ tống Công chúa về hành quán." Trang Thủ Nghĩa đứng ở một chỗ sau lưng nàng, giọng điệu lãnh đạm.

"Trang tướng quân quả thật rất lợi hại." Lộ Ánh Tịch bỗng xoay người lại, đối mặt với hắn ta. Nàng hờ hững nhìn hắn ta, lên tiếng: "Bản Công chúa dịch dung mà ngươi vẫn nhận ra được."

"Mạt tướng chỉ suy đoán theo lẽ thường mà thôi." Trang Thủ Nghĩa trả lời đúng mực.

"E rằng không chỉ có như vậy chứ? Lẽ nào chẳng có quân sư nào đứng sau bày mưu tính kế cho Trang tướng quân?" Sắc mặt Lộ Ánh Tịch trầm trọng, giọng nói không rõ vì sao lại có chút khàn khàn.

"Mạt tướng không dám gạt Công chúa. Quả thật mạt tướng có cao nhân chỉ điểm vài chỗ." Sắc mặt Trang Thủ Nghĩa cũng âu lo, đôi mắt hổ sáng quắc nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng, "Vẫn mong Công chúa đặt an nguy của Ô Quốc lên trên hết thảy, đừng lại làm việc phản quốc quên nguồn."

Lộ Ánh Tịch không hé răng, mím chặt môi.

Các binh sĩ trong địa đạo nối đuôi nhau trở lại nhà tù, tiếng bẩm báo vang lên: "Bẩm tướng quân, trong mật đạo không có ai."

Trang Thủ Nghĩa ngẩn người tại chỗ. Lộ Ánh Tịch càng kinh ngạc hơn so với hắn ta. Chẳng nhẽ đây không phải là cái bẫy do Trang Thủ Nghĩa bố trí ư? Vậy thì Mộ Dung Thần Duệ sao lại tự dưng biến mất?

"Công chúa!" Trang Thủ Nghĩa dùng ánh mắt lạnh lẽo săm soi, chất vấn nàng: "Người đang ở đâu?"

Lộ Ánh Tịch nhìn về phía miệng lối vào của mật đạo, dần lo lắng xuống, cố gắng ổn định tinh thần. Nàng khẩn thiết nói: "Trang tướng quân, xin hãy để ta trở lại mật đạo một lần nữa." Trong mật đạo chắc chắn có huyền cơ, có phải Đoàn Đình Thiên đã lén cướp Mộ Dung Thần Duệ rồi không?

Trang Thủ Nghĩa trầm mặc trong giây lát, sau đó kiên quyết nói, "Mạt tướng hộ tống Công chúa về hành quán."

Lộ Ánh Tịch biết hắn ta không tin nàng, nhưng chuyện này thực sự quá kỳ lạ. Nàng đang định lên tiếng dịu giọng khẩn cầu, thì lại nghe một binh sĩ khác báo cáo: "Tướng quân, trong mật đạo cũng không có lối ra! Chắc là phạm nhân đã trốn từ đường khác từ lâu!"

Trang Thủ Nghĩa thần sắc nặng nề, vung tay lên ra lệnh: "Hãy hun khói! Hun đủ một đêm, sáng ngày mai địa đạo này phải ngập khói!"

"Vâng, thưa tướng quân!" Chúng binh sĩ nhất loạt đồng thanh, khí thế ngút trời.

Lộ Ánh Tịch quả thực không cách nào tin được, trợn trừng mắt nói: "Trang tướng quân, ngươi…"

Trang Thủ Nghĩa nghiêm mặt, lạnh lùng nói từng chữ một: "Nếu không thể bắt giữ, vậy thì chỉ có thể diệt cỏ tận gốc. Mạt tướng mặc kệ trong địa đạo có bí ẩn gì. Tóm lại là không thể thả hổ về rừng."

Lộ Ánh Tịch cắn răng, không nhịn được phun ra hai chữ: "Mãng phu[1]!" Quả nhiên là một kẻ võ biền, cuối cùng lại làm việc tắc trách, cẩu thả như vậy!

[1] Mãng phu: dùng để chỉ người hữu dũng vô mưu, tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, ngoài ra còn chỉ là người ngang ngược, thô lỗ, lỗ mãng.

Nhưng ngay sau đó nàng không cố chấp tranh cãi với hắn ta, nàng đi nhanh về phía cửa vào mật đạo. Nhưng nàng còn chưa đến gần đó, đã bị Trang Thủ Nghĩa nắm kéo cánh tay nàng lại.

"Xin thứ lỗi đã mạo phạm, Công chúa." Trang Thủ Nghĩa mặt mũi tuyệt tình, tính nết ngoan cố, quay đầu ra lệnh với hai tên phó tướng đang đứng bên cạnh, lạnh giọng nói: "Hộ tống Công chúa quay lại hành quán! Chú ý canh phòng cẩn mật, đừng để ai quấy nhiễu đến Công chúa!"

"Tuân lệnh!" Hai gã phó tướng lên tiếng trả lời, mỗi tên một bên giữ chặt cánh tay của nàng.

Lộ Ánh Tịch giận dữ, nhưng lo lắng cho thai nhi nên nàng vẫn không giãy giụa.

Đột nhiên, nàng cảm thấy sau lưng tê rần, Trang Thủ Nghĩa thừa dịp nàng không phòng bị đã yểm huyệt của nàng.

***

Lúc Lộ Ánh Tịch tỉnh dậy đã là giữa trưa, Tình Thấm đang ngủ gật, nằm úp mặt bên mép giường. Nàng bỗng nhiên bật người dậy, Tình Thấm nhạy cảm giật mình tỉnh giấc liền.

"Công chúa!" Tình Thấm đứng dậy đỡ nàng đến ngồi bên bàn uống nước. Sau đó nàng ta cung kính dâng chén thuốc hơi ấm cho nàng: "Công chúa, người nên uống thuốc trước đã."

Lộ Ánh Tịch nhận chén thuốc, để sát bên miệng định uống, nhưng đột nhiên đặt mạnh chén thuốc xuống bàn.

Nước thuốc màu nâu đen sóng sánh bắn ra ngoài, vẩy ra cả mặt bàn.

Tình Thấm thấp thỏm không yên, lo lắng hỏi: "Công chúa? Có phải người đang lo lắng cho an nguy của… 'hắn' hay không?"

Lộ Ánh Tịch khép hờ hai mắt, cố gắng lắng dịu tâm tình. Nàng mới mở mắt lại, giọng lạnh căm: "Tiểu Thấm, chén thuốc này có phải do ngươi đích thân sắc thuốc hay không?"

"Dạ không, thuốc không phải do nô tỳ sắc. Sáng nay Trang tướng quân mời một vị quân y cho Công chúa. Đây là phương thuốc do vị quân y kia bốc." Tình Thấm trung thực trả lời, vừa nói xong thì trong lòng nàng ta vang lên một tiếng chuông. Nàng ta không khỏi thốt to lên: "Chẳng nhẽ không phải thuốc dưỡng thai?!"

Lộ Ánh Tịch đưa mắt nhìn nàng ta lom lom, giọng bình thản hơn: "Ở đây, không thể ở lại lâu."

Tình Thấm cũng là người nhanh nhẹn, vừa nghe đã hiểu rõ ý tứ, liền hỏi: "Có phải vì chuyện đã phát sinh đêm qua hay không?"

Lộ Ánh Tịch không đáp, lại hỏi ngược lại: "Bên ngoài có phải đã xôn xao cả lên hay không?"

Tình Thấm gật đầu, nhỏ giọng nói: "Bên ngoài đồn đãi, Công chúa tự thả gian tế Hoàng Triều, đúng là hành động phản quốc. Có người còn nói, lần này Công chúa về lại Ô Quốc, bên ngoài là vì minh ước hai nước đã đổ vỡ, nhưng bên trong thì Công chúa lại hướng về Hoàng Triều, âm thầm làm việc cho Hoàng Triều."

Lộ Ánh Tịch không bực tức, ngược lại nàng còn bật cười. Từ xưa đến nay đều là như vậy, miệng lưỡi thế gian lắm đường lắt léo. Người ta sẽ không đi tìm hiểu quá trình, cũng chẳng hơi đâu đi phân tích nguyên nhân trong đó. Họ chỉ biết tự kết luận xằng bậy, lại tiếp tục nghe nhầm lời đồn bậy, miệng nhiều người nói xói chảy cả vàng. Nếu nàng xem thường ân dưỡng dục, cần gì phải giúp Ô Quốc đánh cửa Tây Hoàng Triều?

Khó vẹn cả đôi đường của nàng, cuối cùng nàng lại thành người hai mặt.

Chẳng hay Mộ Dung Thần Duệ có còn tin tưởng nàng hay không? Hắn hiện đang ở nơi nào? Có phải đã bị Đoàn Đình Thiên bắt rồi chăng? Hắn có trách nàng đã không trở lại kịp thời cứu hắn không? Hay là hắn lại hiểu lầm cho rằng nàng đã bán đứng hắn?

Vô số vấn đề xoay mòng trong đầu nàng, không ai có thể cho nàng lời giải đáp.

"Công chúa?" Tình Thấm thấy nàng vẫn còn thất thần, nhẹ nhàng kêu: "Rốt cuộc đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Gian tế Hoàng Triều kia là… 'hắn' sao? Nếu không phải 'hắn', thì làm sao Công chúa lại mạo hiểm, tự mình đột nhập đại lao trong đêm?"

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn nàng ta một cái, vẫn không trả lời.

Nhưng Tình Thấm biết sự im lặng này chẳng khác nào đã mặc nhận, vội hỏi tiếp: "Công chúa, xin Công chúa cho phép nô tỳ lắm lời hỏi thêm một câu.

Công chúa có thực sự cứu được người ra hay không?"

Lộ Ánh Tịch đau thắt lòng, thấp giọng nói: "Không có." Nàng hạ mi mắt xuống, lại yếu ớt nhả ra một câu, "Sống chết còn chưa rõ."

Tình Thấm đờ người, một lúc lâu sau mới định thần, lại hỏi: "Vậy nên làm gì bây giờ?"

Làm sao bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ?

Đáy lòng Lộ Ánh Tịch cũng đang tự hỏi như thế. Tuy rằng nàng không có cách nào chứng tỏ có đúng là Đoàn Đình Thiên có liên quan tới chuyện này hay không. Nhưng cho dù chỉ còn có một hy vọng duy nhất đó, nàng cũng phải thử một lần.

"Tiểu Thấm, ngươi hãy đi bốc thuốc theo phương pháp trước đây của ta. Nhớ cẩn thận, ngươi phải đích thân sắc thuốc, cũng phải luôn đứng canh bên bếp." Nàng xoa nhẹ bụng, cúi đầu thở dài.

"Vâng, nô tỳ đi làm ngay." Tình Thấm cúi đầu, che đi khóe mắt ửng đỏ, bước nhanh ra khỏi phòng.

Lộ Ánh Tịch xốc lại tinh thần, đi rửa mặt rồi dùng bữa. Nàng chuẩn bị tinh thần sẵn sàng đi đàm phán với Đoàn Đình Thiên. Coi như là phải lột da hổ dữ, nàng cũng không sợ!

Nhưng không đợi nàng hành động, Đoàn Đình Thiên đã xuất hiện trước mặt nàng.

Thân thể cao lớn, tuấn tú đứng dựa ở trước cửa phòng. Sự xuất hiện của hắn ta giống như ma quỷ, không một tiếng động.

Lộ Ánh Tịch vẫn ăn cháo, không ngẩng đầu lên nhìn, giọng nói đều đều: "Đoàn Vương gia đến thật đúng lúc."

"Lộ muội muội thực sự trấn tĩnh." Đoàn Đình Thiên nhếch môi cười, nhìn nàng đang ung dung nhàn hạ ngồi trong phòng, lại nói: "Khí sắc xấu như vậy, xem ra đêm qua Lộ muội muội cứu người không thành rồi."

Lộ Ánh Tịch khẽ nhíu mày, hạ chiếc thìa cháo xuống. Nàng đứng dậy đối mặt với hắn ta, trầm giọng nói: "Đoàn Vương gia nói thế là có ý gì?"

Đoàn Đình Thiên thờ ơ nhướng mi nhìn trả nàng, chế nhạo nói: "Toàn bộ quân dân Du Thành đều biết Công chúa điện hạ thả một tên gian tế Hoàng Triều. Lộ muội muội cần gì phải giả bộ hồ đồ?"

Lộ Ánh Tịch đi về phía hắn ta, nheo mắt lạnh lùng nói: "Đoàn Đình Thiên, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám. Ngươi có điều kiện gì, chi bằng nói thẳng."

Đoàn Đình Thiên đứng thẳng người, thu lại bộ dạng thong dong nhàn nhã của hắn ta, nghiêm mặt nói: "Lộ muội muội, chính ta mới không rõ ý của muội mới đúng. Đúng là ta đã đem tin tức mật báo cho Trang Thủ Nghĩa. Còn muội có cứu người đi được hay không, đó phụ thuộc vào bản lĩnh của muội. Hôm nay ta đến đây không phải muốn chê cười, châm chọc. Ta là có ý tốt muốn nhắc nhở muội một tiếng, Du Thành đã không còn thích hợp để muội ở lại."

Lộ Ánh Tịch ngước đầu nhìn sâu vào đôi mắt hoa đào xinh đẹp, câu dẫn của hắn ta. Nàng nhìn một lúc cũng không tìm thấy dấu vết đen tối, bất minh nào, chỉ thấy ánh sáng trong veo thẳng thắn vô tư.

Trái tim giống như bị một bàn tay to lớn vô hình bóp nát. Nàng nghẹn họng không thốt nên lời, chỉ cảm thấy ngực đau thắt không chịu nổi. Là do nàng đã không tìm kiếm tỉ mỉ sao? Thật ra trong mật đạo có một nơi khác có thể ẩn thân sao? Mộ Dung Thần Duệ là trốn thoát, hay là bị chôn sống đây?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 14: Trên đường trở về

Sau khi Đoàn Đình Thiên bỏ đi, Lộ Ánh Tịch liền đi tìm Trang Thủ Nghĩa, đóng cửa nói chuyện với nhau.

Hai người đều bày tỏ thẳng thắn, đem hết chân tướng sự việc nói hết một lần.

Đêm qua, Trang Thủ Nghĩa mang binh tiến vào nhà giam nhưng lại không phát hiện dấu vết. Ban đầu hắn ta tưởng phạm nhân đã bị cướp đi, nhưng cuối cùng vẫn để lại một người trông chừng. Hắn ta phái một cao thủ khinh công núp trên nóc nhà bên trong tù thất. Cho nên khi Lộ Ánh Tịch đi ra từ mật đạo thì bị kẻ đó phát hiện tung tích. Trang Thủ Nghĩa nói thẳng, trước đó hắn ta cũng không hề biết trong nhà ngục có mật đạo.

Lộ Ánh Tịch cũng đem mọi việc nói rõ ràng, bao gồm cả việc Mộ Dung Thần Duệ mất tích huyền bí. Trang Thủ Nghĩa bán tín bán nghi, vẫn phái binh

bao vây bốn phía hành quán, biến tướng việc giam lỏng nàng.

"Công chúa, lời của Trang Thủ Nghĩa và Đoàn Đình Thiên có thể tin được sao?" Tình Thấm đứng một bên hầu hạ nàng uống thuốc, vừa nghi ngờ hỏi.

Lộ Ánh Tịch nhắm mắt không nói, trong lòng suy nghĩ hỗn tạp. Là lời nói thật lòng hay là dối trá, thật ra rất nhanh sẽ biết rõ. Nếu như Đoàn Đình Thiên đã bắt Mộ Dung Thần Duệ, hắn ta thế nào cũng đòi lợi ích từ phía Hoàng Triều. Nhưng lòng nàng lại mơ hồ cảm thấy, những lời của Đoàn Đình Thiên và Trang Thủ Nghĩa đều là thật. Hay nói cách khác… Mộ Dung Thần Duệ đã mất đi trong mật đạo?

Suy nghĩ đến đó, tay nàng bất giác run rẩy, vài giọt thuốc tung tóe xuống mặt bàn.

"Công chúa?" Tình Thấm phát hiện điều bất thường của nàng, lo lắng gọi.

Lộ Ánh Tịch vẫn trầm mặc không trả lời, cúi đầu nhìn chất lỏng màu nâu trong chén thuốc. Mặt nước thuốc dao động qua lại, đánh vào thành chén vang lên những tiếng bì bạch gần như không thể nghe thấy. Lo lắng dần dần lắng xuống, nàng lại khôi phục sự bình tĩnh như thường.

Tình Thấm nhìn nàng, nhỏ nhẹ nói: "Người tốt sẽ được ông trời giúp. Nô tỳ bằng lòng tin tưởng điều đó."

Lộ Ánh Tịch yên lặng bưng chén thuốc lên cao, chậm chậm uống hết. Sau đó nàng mới ngước mắt lên, trên mặt là vẻ trầm tĩnh vốn có: "Tiểu Thấm, bất kể là hung hay là lành, ta đều phải đến Hoàng Triều một chuyến." Nước một ngày không thể không có vua, tin tức Mộ Dung Thần Duệ mất tích một khi truyền đến đó, chỉ sợ Hoàng Triều sẽ đại loạn. Lúc ở trong địa đạo, hắn đã từng nhắc đến chùa Pháp Hoa, nàng đã đáp ứng, bây giờ nàng phải làm bằng được.

"Nhưng mà hiện tại binh lính đang canh giữ nghiêm ngặt, chớ nói tới việc rời khỏi Du Thành, ngay cả việc ra khỏi hành quán một bước cũng khó khăn rồi." Tình Thấm do dự chau đôi mày thanh tú. "Huống chi Công chúa đang mang thai, giả sử 'hắn' quả thật đã gặp chuyện xấu… Thai nhi trong bụng Công chúa là huyết mạch duy nhất. Với tình hình lúc này, Công chúa thực sự không nên mạo hiểm lặn lội đường xa."

Lộ Ánh Tịch đỡ thắt lưng đứng dậy. Nàng đi đến bên cửa sổ, đưa mắt nhìn về phía chân trời, thản nhiên nói: "Chính bởi vì tình hình hiện tại rất phức tạp, ta mới càng phải mạo hiểm rời khỏi. Nếu đợi đến khi Phụ hoàng hoặc quân vương của Lâm Quốc nhận được tin tức, bọn họ sẽ không suy nghĩ ngay thẳng, cương trực như Trang Thủ Nghĩa. Đến lúc đó, sẽ không chỉ là một phương thuốc phá thai đơn giản như vậy." Nếu như Mộ Dung Thần Duệ đã không còn trên nhân thế, Hoàng tự trong bụng nàng sẽ trở thành quân cờ mà Ô Quốc và Lâm Quốc ao ước.

"Nhưng Công chúa làm sao rời khỏi đây được?" Tình Thấm cũng đi đến đứng sau lưng nàng, cũng ngước nhìn vòm trời. Sắc trời u ám như tâm trạng của hai người lúc này, nặng nề và khó chịu.

"Vào thời gian dùng bữa tối hôm nay, ta sẽ đánh bất tỉnh đại nương mang bữa cơm đến. Sau đó sẽ dịch dung thành bác ấy." Lòng nàng nhất thời bùi ngùi xúc động, không khỏi thở dài, "Tiểu Thấm, rất cảm ơn ngươi đã luôn theo bên ta trong suốt thời gian qua."

Tình Thấm sợ hãi, vội cúi thấp người nói: "Công chúa nói quá lời rồi."

Lộ Ánh Tịch đưa tay nâng nàng ta dậy, hòa nhã nói: "Lần này phải để ngươi lại một mình, thật tình là chuyện bất đắc dĩ. Ta sẽ tự tay viết một lá thư cho Trang Thủ Nghĩa, mong hắn ta sẽ không làm khó ngươi."

Tình Thấm đứng thẳng dậy, khuôn mặt thanh tú hơi có chút biểu tình không được tự nhiên. Nàng ta cúi đầu nói: "Cho dù có phải bị tống giam, nô tỳ cũng cam tâm tình nguyện. Chỉ cầu mong Công chúa ngàn vạn lần phải bảo trọng, bình an sinh hạ thai nhi trong bụng."

Lộ Ánh Tịch mỉm cười, gật đầu nói: "Được, ta hứa với ngươi."

Tình Thấm lại cúi đầu hơn nữa, nhỏ giọng nói: "Nô tỳ ở lại đây, thành tâm cầu nguyện cho 'hắn'." Nói dứt lời, nàng ta tự bê chén thuốc không ra khỏi phòng, không hề ngẩng đầu nhìn Lộ Ánh Tịch một lần.

Lộ Ánh Tịch khẽ thở dài, nàng và Tình Thấm càng ngày càng không giống chủ tớ, ngược lại giống bạn thân lâu năm hoạn nạn có nhau. Mà tất cả điều này đều là vì một người. Nhưng người này hiện đang ở nơi nao?

Không biết từ lúc nào, hốc mắt đã nóng hổi. Nàng ngẩng đầu lên trên, ngăn không cho nước mắt rơi xuống. Nàng không tin, không tin một người kiên cường khí phách như vậy lại biến mất khỏi thế giới này như thế!

***

Ban đêm, Lộ Ánh Tịch theo kế hoạch mà hành sự thuận lợi. Nàng ra ngoài từ hậu viện của hành quán.

Nàng cũng không lo sẽ bị Trang Thủ Nghĩa phát hiện, thế nhưng nàng không thể không chú ý đến Đoàn Đình Thiên.

Bóng đêm trải dài, nàng chỉ chọn đi trên những đường hẻm nhỏ, vắng lặng. Nàng định đi về phía Lâm Quốc trước, sau đó mới bẻ ngoặt về Hoàng Triều. Tuy đi như vậy đường xá khá xa, nhưng ít ra sẽ không đụng độ cuộc chiến tranh nào.

Trong ngõ hẹp, một cơn gió nhẹ phất nhẹ qua người nàng, mềm nhẹ như cánh chim vậy.

Lộ Ánh Tịch khẽ thở dài một hơi, dừng bước lại. Nàng quay đầu nói với bức tường dọc theo con ngõ, "Ra đi."

Tiếng gió rất nhỏ thổi qua, chốc lát đã thấy một bóng đen đứng trước mặt nàng.

"Lộ muội muội, muộn như vậy rồi mà muội còn muốn đi đâu?" Đoàn Đình Thiên nở nụ cười tươi, ung dung nhìn nàng.

"Đoàn Vương gia, là ngươi đã nhắc nhở ta không thể ở lại Du Thành nữa mà." Lộ Ánh Tịch cũng bất đắc dĩ lên tiếng.

Đoàn Đình Thiên không nói tiếp. Ánh mắt hắn thản nhiên liếc nhìn nàng từ đầu tới chân, miệng ríu rít nói: "Bà lão đầu bếp mập mạp, cải trang thế này quá xấu."

Lộ Ánh Tịch liếc xéo hắn ta một cái, đáp trả: "Bởi vậy mới thấy, mắt của Đoàn Vương gia mới tốt làm sao."

Đoàn Đình Thiên nhún vai: "Ta đã sớm lường trước muội sẽ nhân lúc đêm tối mà chuồn êm. Hơn nữa, có lẽ muội cũng không biết, trên người muội có một mùi hương đặc biệt."

Lộ Ánh Tịch nhíu mày, người này luôn bày bộ dạng không mấy khi thấy đứng đắn, nhưng nàng lại không dám xem thường hắn ta.

Thấy nàng không tin, Đoàn Đình Thiên lại cố ý ngửi ngửi, sau đó nói: "Là hương hoa hồng? Lúc Lộ muội muội tắm có thói quen rắc cánh hoa phải không?"

Lộ Ánh Tịch cảm thấy đau đầu, nàng dứt khoát đi thẳng vào vấn đề chính: "Đoàn Vương gia hao tâm tổn trí theo dõi ta như vậy, suy cho cùng là muốn làm chuyện gì?"

Đoàn Đình Thiên thu lại bộ dạng cà lơ phất phơ, trầm giọng nói: "Lộ muội muội muốn đến Hoàng Triều sao? Rất xin lỗi, ta không thể để muội đi được."

"Ngươi muốn ép ta đi Lâm Quốc?" Lộ Ánh Tịch nhếch môi, trào phúng nói: "Lại định lợi dụng bé con của ta để khống chế Hoàng Triều?"

"Lộ muội muội chỉ nói đúng phân nửa." Đoàn Đình Thiên dùng ánh mắt thâm thúy, nhìn thẳng vào nàng, "Nếu là vì việc công, ta cần phải dồn ép muội. Nhưng bây giờ việc ta muốn làm chỉ là ngăn cản muội đến Hoàng Triều thôi."

"Cơ hội tốt ngay trước mắt, sao Đoàn Vương gia bằng lòng buông tay dễ dàng thế?" Lộ Ánh Tịch vẫn không ngây thơ đến mức đi tin hắn ta.

"Chỉ cần muội nói ra bộ phận khởi động mật đạo ở chỗ nào, ta đảm bảo sẽ không cưỡng đoạt hài tử của muội." Đoàn Đình Thiên bình tĩnh ngắm nhìn nàng, thấy ánh mắt nàng mát lạnh như ngôi sao lạnh giá, không nhịn được bèn nói thêm một câu: "Thật ra không cần đến đứa bé của muội, Hoàng Triều còn có Tê Điệp, nàng ta cũng đang mang thai."

"Lâm Quốc đã sớm tính toán đến việc này sao?" Lộ Ánh Tịch không thể hiểu, sao Mộ Dung Thần Duệ lại để một thế cờ nguy hiểm như vậy được bố trí ngay bên cạnh mình?

Đoàn Đình Thiên không lên tiếng, ánh mắt lại hiện lên một tia tương hại khó hiểu.

"Đứa nhỏ trong bụng Tê Điệp, nói cho cùng là của ai?" Lộ Ánh Tịch híp mắt lại, hoài nghi hỏi.

"Đương nhiên là con của Mộ Dung Thần Duệ." Đoàn Đình Thiên trả lời chắc như đinh đóng cột.

Lộ Ánh Tịch bậm môi không nói.

Đoàn Đình Thiên nhìn nàng một lát, rồi dời trọng tâm câu chuyện: "Nam Cung huynh dẫn đầu Huyền môn đệ tử cùng Cận Tinh Phách thống lĩnh quân đoàn áo giáp đen. Tây Quan báo tin thắng trận, đã đến lúc Ô Quốc có thể đàm phán với Hoàng Triều. Hôm nay thời cơ đã đến, Hoàng đế Hoàng Triều mất tích, nhất định sẽ khiến nước nhà rối ren. Có thể Ô Quốc sẽ có khả năng không bị mất một tấc đất nào."

Lộ Ánh Tịch rủ mi mắt, nhỏ giọng nói: "Chiến tranh ngừng lại, Ô Quốc yên ổn. Thế là trách nhiệm của ta cũng có thể dỡ xuống."

Đoàn Đình Thiên chống tai lắng nghe lời nói của nàng. Nghe xong hắn trực tiếp dội cho nàng một gáo nước lạnh: "Vậy muội không quan tâm đến sống chết của Nam Cung huynh à?"

Lộ Ánh Tịch nhướng mày, cười nhạt: "Ta muốn đi Lâm Quốc, nếu như Đoàn Vương gia không chê phiền hà, thì cùng đi với ta được chứ?" Chi bằng nhờ hắn ta đưa đến Lâm Quốc mà không gặp phải trở ngại nào, còn hơn đứng đây dùng dằng với hắn ta. Đến lúc đó, nàng lại nghĩ cách bỏ rơi hắn ta.

Đoàn Đình Thiên nhoẻn miệng cười tươi, giống như mặt trời xán lạng, không chút kiêng kị mà kéo tay nàng, hớn hở nói: "Đương nhiên không chê phiền hà rồi. Rất vinh hạnh là đằng khác."

Lộ Ánh Tịch rút tay lại, trợn trừng mắt với hắn ta, xoay người đi trước.

Đoàn Đình Thiên nhìn theo bóng lưng của nàng, ánh mắt lại hừng hực những tia nhìn đen tối. Chỉ cần có nàng trong tay, cho dù Mộ Dung Thần Duệ chưa chết, cũng sẽ phải van xin hắn ta mà thôi!

Lộ Ánh Tịch cảm thấy phía sau lạnh cả người, theo bản năng quay đầu lại nhìn. Nhưng nàng chỉ thấy bộ dạng vui vẻ vô hại của Đoàn Đình Thiên.

Cùng lúc đó, trên một nhánh cây chật hẹp phía sau bức tường, có hai người khác đang im lặng đứng dính vào nhau.

Mãi đến khi Lộ Ánh Tịch và Đoàn Đình Thiên đã đi xa, một người trong hai người đó mới giải huyệt đạo cho người còn lại.

"Lão đệ Mộ Dung à, ta là muốn tốt cho ngươi thôi." Một ông lão râu tóc bạc trắng với bộ dạng thành thật, đôi mắt lão nhiều nếp nhăn nhưng vẫn tinh anh lại lấp lánh ý cười.

"Tiền bối có phần cố ý mà!" Nam tử anh tuấn trẻ tuổi kia nhăn mặt, giọng điệu phẫn nộ.

"Tiểu tử họ Đoàn kia ghê gớm lắm! Tâm cơ thâm sâu, võ công cũng không tồi. Bây giờ ngươi lại đang bị thương, có thể đánh thắng hắn ta sao?" Ông lão cười hì hì nói: "Thật ra, phu nhân của ngươi đi theo hắn ta, thì có thể đến Lâm Quốc an toàn. Ngươi cũng tiết kiệm được nhiều sức lực, cớ sao lại không làm?"

"Nếu phu nhân của tiền bối theo một người nam nhân khác lặn lội đường xa, lẽ nào tiền bối không để ý hay sao?" Cơn giận dữ còn sót lại của nam tử vẫn chưa tan hết, nhưng hắn đã sớm lĩnh giáo võ công bí hiểm của ông lão, nên chỉ biết hằm hè mà không làm được gì.

"Tiền bối ta không có phu nhân." Ông lão vuốt bộ râu dài trắng muốt, cộng thêm mái tóc dài cũng trắng phau, thoạt nhìn có vài phần cốt cách tiên nhân. Nhưng tính cách ông lão lại vô cùng cổ quái, ương bướng: "Người ta bảo nữ nhân tình trường, anh hùng nhụt chí. Việc gì phải đi tìm một nữ nhân trói chặt chính mình?"

Nam tử trẻ tuổi hừ một tiếng, chẳng màng bình phẩm.

"Chỉ cần nhìn tên tệ đứ bất tài của ta thì biết, chữ 'tình' hại người cỡ nào." Ông lão rung đùi đắc ý, vẫn luôn mồm luôn miệng, chỉ hận đã rèn sắt không thành thép, "Giờ nhìn lão đệ Mộ Dung ngươi, chậc chậc chậc…"

Sắc mặt nam tử trẻ tuổi kia càng thêm đen kịt, nhưng ông lão giả vờ làm như không thấy, vẫn nói lải nhải liên miên một mình: "Thiên hạ này á, có hai loại người si tình. Lão đệ Mộ Dung này, ngươi ngẩng đầu nhìn xem. Ngôi sao Đế tinh ở phía nam kia đã trở nên u ám, số mệnh nắm giang sơn của ngươi nhất thời đang gặp nguy cấp…"

Vẻ mặt nam tử trẻ tuổi kia không kiên nhẫn được nữa, hiển nhiên là hắn đã phải nghe mấy lời lảm nhảm này vô số lần rồi. Huống hồ, hắn cho đến nay cũng không tin vào "Số mệnh" hay "Thiên cơ". Nếu hắn gặp đại nạn không chết, thì tất sẽ có thể xoay chuyển càn khôn!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 15: Cùng đồng hành

Kết bạn đồng hành với Đoàn Đình Thiên, Lộ Ánh Tịch nhận được sự chăm sóc chu đáo.

Trên chiếc xe ngựa xa hoa rộng rãi, bất cứ lúc nào cũng có sẵn bánh điểm tâm ngon miệng, đẹp đẽ, ngoài ra còn có thêm chiếc nồi hấp luôn giữ ấm chúng. Mỗi khi hai người họ đến một thành trấn, Đoàn Đình Thiên sẽ nhận thêm tiếp tế. Có đôi khi Lộ Ánh Tịch có cảm giác mơ hồ, dường như hắn ta tựa như một tên quý tộc quần áo lụa là sống tự do phóng túng, mà không phải là một Vương gia khôn khéo giải quyết chuyện triều chính, còn chen chân vào việc quân.

"Đoàn huynh rời Lâm Quốc đã bao lâu rồi?" Sau mấy ngày ở chung, Lộ Ánh Tịch đã thay đổi cách xưng hô thân mật hơn nhằm thăm dò hắn ta. Nàng biếng nhác hỏi: "Nếu xét theo vai vế, muội hẳn là nên gọi Đoàn huynh là 'Hoàng thúc phụ' mới phải."

"Nhưng mà huynh cùng lắm chỉ hơn muội có chín tuổi mà thôi, muội gọi huynh là hoàng thúc phụ chẳng phải là nói huynh quá già rồi." Đoàn Đình Thiên dựa lưng vào thùng xe phía trên kia, lười nhác phe phẩy tay.

"Cũng đúng." Lộ Ánh Tịch gật đầu đồng tình, phát hiện điều gì đó liền nói, "Vả lại, muội cũng chưa chắc là hoàng thất Lâm Quốc, còn phải đợi chứng minh mà."

Đoàn Đình Thiên ngước mắt nhìn nàng, ánh mắt ẩn hiện sắc bén nhưng nhanh chóng thu lại, thản nhiên nói: "Năm ấy, khi chuyện đó xảy ra, huynh hãy còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện cho lắm. Chỉ là huynh có nghe nói, mẫu phi của muội là tuyệt sắc mỹ nhân, có diện mạo khuynh quốc khuynh thành giống y như muội vậy."

"Cho nên muội lớn lên rất giống mẫu thân?" Lộ Ánh Tịch mỉm cười, "Nói vậy dường như không hề có chứng cứ cho thấy muội là huyết mạch hoàng tộc Lâm Quốc."

"Muội không muốn làm người Lâm Quốc?" Đoàn Đình Thiên nhướng mày, giọng điệu có vài phần trêu đùa, "Nếu muội không phải huyết mạch hoàng thất Lâm Quốc, huynh đây càng không cần phải kiêng dè chi nữa."

"Chỉ là có một chuyện thú vị muội nghĩ mãi không hiểu, nếu như muội giống mẫu thân, vậy sao Tê Điệp cũng giống muội như vậy?" Lộ Ánh Tịch nhắm mắt làm ngơ với lời nói đùa bỡn của hắn ta, tự nói ra nghi vấn của mình.

"Lộ muội muội, rốt cuộc muội muốn hỏi điều gì?" Đoàn Đình Thiên nheo đôi mắt anh đào, liếc nhìn nàng một lượt.

"Lâm Quốc an bài Tê Điệp ẩn nấp ở Hoàng Triều lâu như vậy, mục đích sau cùng là gì?" Lộ Ánh Tịch cũng không muốn quanh co nữa, hỏi thẳng hắn ta.

"Muội không biết?" Đoàn Đình Thiên ngạo nghễ liếc mắt nhìn nàng, giọng nói nhởn nhơ chậm rãi: "Nam Cung huynh chưa từng nói qua với muội? Hơn chục năm trước, tiền bối của Huyền môn đã quả quyết rằng Đế tinh hạ xuống cảnh nội Hoàng Triều. Nếu muốn xoay chuyển số trời này, thì phải tìm được cách khắc chế nó."

Lộ Ánh Tịch im lặng lắng nghe, trong lòng biết còn đoạn sau của câu chuyện nữa.

"Thật ra huynh cũng không tin chuyện này đâu, nhưng lần này Mộ Dung Thần Duệ cũng vì muội mà gặp tai ương, chứng minh cho lời tiên đoán kia đã thành hiện thực hơn phân nửa." Đoàn Đình Thiên nói đều đều: "Nếu Mộ Dung Thần Duệ thật sự đã bỏ mạng, như vậy thì không còn gì để nói. Nhưng nếu hắn vẫn còn sống trên nhân thế, vậy thì chiếu theo lời tiên tri trước đây, đại nạn tiếp theo của hắn chính là Tê Điệp."

Lộ Ánh Tịch không khỏi nhướng mày khó chịu. Lại là những số kiếp thiên cơ không thể nắm chặt này, lẽ nào con người không thể làm chủ chính số phận của mình hay sao?

"Lộ muội muội, hãy nghe lời huynh nói một lần." Đoàn Đình Thiên bỗng nhiên trầm giọng, khuôn mặt nghiêm túc, chín chắn hiếm thấy, "Muội hãy về Lâm Quốc, Nam Cunh huynh nhất định sẽ bảo vệ muội tốt nhất, cho muội cuộc sống cả đời không âu lo."

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn hắn ta, chỉ thấy tâm tình hắn ta thay đổi thất thường, lời nói mâu thuẫn. Dường như hắn ta rất hứng thú với nàng, nhưng hết lần này đến lần khác, gán ghép nàng với sư phụ, tóm lại là hắn ta muốn làm gì?

"Muội và huynh có trở ngại huyết thống, cho dù huynh có phóng túng bất kham như thế nào, huynh cũng phải cân nhắc đến điều đó chứ." Đoàn Đình Thiên tựa như đọc được suy nghĩ của nàng, liền làm bộ dạng nhún vai bất đắc dĩ nói: "Tương lai nếu chứng minh muội không phải huyết thống Lâm Quốc, thì huynh sẽ lại tranh thủ. Nhưng chưa đến lúc đó, huynh vẫn cho rằng Nam Cung huynh quả thực là một nam nhân tốt có thể giao phó suốt đời."

Lộ Ánh Tịch không nói, nàng chỉ cúi đầu nhìn cái bụng nhô cao. Thân thể và trái tim của nàng đều đã giao hết cho một nam tử, cho dù nam tử đó đã biến mất khỏi thế giới này, nàng cũng không có cách nào tiếp nhận bất kỳ nam nhân nào khác.

Đoàn Đình Thiên cũng không nói nữa. Hắn ta trầm mặc ngắm nhìn nàng, sau đó thu hồi tầm mắt. Những lời hắn vừa nói, đều xuất phát từ tận đáy lòng, đương nhiên hắn ta vẫn còn che giấu một vài chuyện. Trong lời tiên đoán năm đó, có hai ngôi sao Kỵ tinh sẽ kiềm chân Đế tinh, nhưng hai ngôi sao Kỵ tinh đó đến cuối cùng tất sẽ có một ngôi sao rơi xuống. Mà Lộ Ánh Tịch, từ khi nàng được sinh ra đã định trước sẽ làm vật hy sinh.

Về phần chính hắn ta, nhất định hắn ta sẽ không trở thành một quân cờ mặc người khác bài trí!

Cách chiếc xe ngựa lộng lẫy phía trước một khoảng khá xa, có một chiếc xe bò cũ nát chầm chậm theo sau.

Có hai người ngồi trên xe bò. Một người râu tóc bạc phơ, khuôn mặt tươi cười hớn hở. Người còn lại quần áo tả tơi, mặt đen như than.

"Lão đệ Mộ Dung, không ngờ ngươi giả dạng thành tên tiểu tử nông dân cũng giống quá chứ." Ông lão rất thích thú ngắm nghía hắn từ trên xuống dưới, một mặt quay sang hỏi lão Ngưu đang cắm cúi kéo xe, "Ngưu lão đệ, ngươi nói xem có đúng không?"

Lão Ngưu lắc lư hai chiếc sừng bò, phối hợp với ông lão mà lên tiếng: "Ưmmmm òooo…"

"Sao không thuê xe ngựa?" Nam tử mặt than thấp giọng nói, khó nhận ra tâm tình trong đó.

"Dùng xe ngựa để bám theo người ta, rất dễ bị phát hiện." Ông lão vuốt chòm râu dài, hùng hồn nói.

Nam tử trẻ tuổi nhếch môi, nhưng không nói lời nào. Hắn căn bản không định lén lút bám gót theo kẻ khác như vậy. Hắn định thực hiện theo kế hoạch mình đã vạch sẵn. Sau mấy ngày dưỡng thương, nhân lúc màn đêm buông xuống hắn sẽ thừa dịp lẻn vào nhà trọ, nơi mà Lộ Ánh Tịch và Đoàn Đình Thiên dừng chân để qua đêm. Hắn sẽ lặng lặng mang người đi mà không ai hay biết. Nhưng hắn bị vướng phải lão đầu này, lão dám ngăn cản nhất cử nhất động của hắn. Lão lại còn trắng trợn uy hiếp hắn. Nếu hắn không chịu theo lão đến Lâm Quốc, lão ta sẽ đứng về phía Đoàn Đình Thiên, trở thành kẻ địch của hắn.

"Lão đệ Mộ Dung à, ngươi xem phong cảnh dọc đường tươi đẹp xiết bao, tội tình gì ngươi cứ hằm hè cau có vậy chứ?" Ông lão cười ha hả, lại nói: "Dù sao thì tin tức ngươi mất tích đến hôm nay cả ba nước đều đã biết, Hoàng Triều của ngươi đã đại loạn, thôi thì ngươi cứ thả lỏng tâm hồn mà du sơn ngoạn thủy đi."

Nam tử trẻ tuổi không nhịn được nữa, quay sang trừng mắt với lão. Dọc theo con đường này cát bụi mịt mù, phong cảnh hữu tình ở chỗ nào? Mà lão đã biết Hoàng Triều đại loạn, ấy thế mà còn không cho hắn đánh nhanh thắng nhanh. Rõ ràng lão ta chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn!

“Mộ Dung lão đệ, cái tên tiểu tử họ Đoàn kia với phu nhân của ngươi, cô nam quả nữ ở cùng một ‘xe’. Chậc, ngươi nói xem, bọn họ đang làm chuyện gì ha?”

Dường như ông lão cực kỳ buồn chán. Lão cũng không quan tâm hắn có trả lời hay không, vẫn tự nói tự trả lời: “Đến Lâm Quốc cũng cần một tháng. Nói không chừng bọn họ lâu ngày sinh tình, khà khà…”

“Hai người họ có quan hệ huyết thống!” Nam tử ít tuổi hơn chịu đựng không nổi nữa, quay sang quát một tiếng.

“Không phải, không phải a.” Ông lão lắc đầu, bày ra bộ dạng thần bí, “Phu nhân nhà ngươi đúng là Công chúa Lâm Quốc, nhưng tên nhóc họ Đoàn kia không phải là huyết thống hoàng thất. Chỉ có điều Đoàn tiểu tử đến nay vẫn bị che mắt. Hắn vẫn luôn tận tình vì tên ‘Hoàng huynh’ trên danh nghĩa kia mà bôn ba khắp chốn. Trên thực tế, hắn chỉ là một thằng ngốc bị người ta lợi dụng mà thôi.” Ông lão dừng lại một chút, vẻ mặt háo hức lại nói: “Mai sau chờ đến khi hắn phát hiện điều này, thì sẽ thú vị biết bao nhiêu!”

Nam tử còn trẻ liếc xéo lão, bán tín bán nghi hỏi lại: “Lão nói thật không đó?”

Ông lão liên tục gật đầu, trả lời: “Đương nhiên là thật. Hoàng đế Lâm Quốc chỉ có ba người con, nhưng đều chết sớm. Cho nên hắn liền ngầm hứa hẹn với Đoàn Đình Thiên. Nếu hắn không có con trai ruột, thì tương lai sẽ đem ngôi vị Hoàng đế truyền lại cho Đoàn Đình Thiên.”

Nam tử trẻ tuổi nheo đôi mắt sắc bén, nhận xét rạch ròi: “Không hẳn Đoàn Đình Thiên không biết, có thể hắn ta đang tương kế tự kế.” Nếu vậy, Ánh Tịch ở cùng với hắn ta, chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao?

Ông lão sáng mắt, vỗ tay bôm bốp nói: “Rất có lý! Quả nhiên thú vị! Thú vị quá!”

Nam tử bên kia lại trầm ngâm suy tư, âm thầm tính toán.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Đến một hôm, xe ngựa dừng lại bên quán trà dưới chân núi.

“Lộ muội muội, xuống xe nghỉ ngơi một lát đi.” Đoàn Đình Thiên nhảy xuống xe ngựa trước, sau đó săn sóc đỡ Lộ Ánh Tịch xuống xe.

Hắn ta thừa cơ nắm cổ tay của nàng, một lúc lâu mới buông ra.

Hai người ngồi vào chỗ trong quán trà nhỏ, yêu cầu một bình nước sạch, chậm rãi uống nước.

Qua một lát, Đoàn Đình Thiên mới mở miệng nói: “Lộ muội muội, mạch tượng của muội không tốt cho lắm.”

Lộ Ánh Tịch mẫn cảm trừng mắt với hắn ta.

“Đừng căng thẳng. Huynh tất nhiên mong muốn muội bình an sinh hạ lân nhi.” Đoàn Đình Thiên bế tắc mà thở dài thườn thượt. “Thật ra, hai ngày trước huynh đã nhận ra, hơn nữa vừa nãy huynh còn xem mạch của muội. Quả thực, tình trạng bây giờ không thể chịu nổi.” Trong lòng hắn ta, hắn ta cũng không hy vọng nàng sinh đứa bé này. Nhưng đứa bé trong bụng nàng lại quan hệ đến lợi ích của Lâm Quốc, hắn ta nhất định phải dốc toàn lực để nàng dưỡng thai.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, sắc mặt của Lộ Ánh Tịch lại càng lộ rõ nét trắng bệch đến trong suốt, chính là biểu hiện của làn da nhợt nhạt không khỏe mạnh.

“Lộ muội muội! Nếu muội tin ta, thì đêm nay khi tìm được nhà trọ nghỉ ngơi, ta sẽ độ khí cho muội.” Lòng Đoàn Đình Thiên đấu tranh mãnh liệt, nhưng nét mặt vẫn tỉnh bơ như thường, “Không hẳn có thể giữ thai, nhưng ít ra có thể trấn áp cơn đau từ bệnh tim của muội.” Vì nàng mà hao tổn chân khí của chính mình, với hắn ta mà nói có đáng giá hay không đây?

“Huynh biết ư?” Lộ Ánh Tịch không khỏi kinh ngạc. Nhiều ngày đi đường xa mệt mỏi, đúng là nàng có dấu hiệu tái phát bệnh cũ. Mặc dù không nghiêm trọng, nhưng quả tim có khuynh hướng đau thắt ngày càng tăng thêm.

“Nam Cung huynh đã hạ ‘Linh cơ’ cho muội, để muội bình an vượt qua mười tám năm. Mặc dù huynh không năng lực lớn đến thế, nhưng cũng có thể làm được một phần mười.” Đoàn Đình Thiên uống một ngụm, uống xong liền hạ chén trà xuống. Sau đó hắn ta im lặng đợi câu trả lời của nàng.

Lộ Ánh Tịch chần chờ mà không lên tiếng. ‘Linh cơ’ phải lấy máu người làm thuốc dẫn, vả lại lúc vận công thì hai người phải trần truồng.

“Với tình hình hiện nay, khó có thể tìm được linh dược quý hiếm, phù hợp. Nhưng huynh từ thuở nhỏ thử hàng trăm loại thảo dược khác nhau, có thể dùng tạm máu của huynh thay thế cũng được.” Đoàn Đình Thiên thuyết phục nàng, khuôn mặt anh tuấn ngập tràn ý cười, xen vào đó là vài phần thương xót vô hạn, “Huynh nỗ lực như thế, Lộ muội muội phải nhớ báo đáp đấy nhé!”

Lộ Ánh Tịch từ chối cho ý kiến, trầm lặng không mở miệng. Nàng uống hết nước trong chén, liền đứng dậy đi về phía xe ngựa.

Đoàn Đình Thiên đứng lên theo, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng. Sau đó một khắc, hắn ta quay đầu nhìn ngược về phía con đường đất đỏ đã đi qua.

Cát bụi tung bay, cách đó không xa một chiếc xe bò không nhanh không chậm đang chạy đến.

Trên xe bò, ánh mắt ông lão tóc trắng phát sáng, vừa bật cười vừa nói: "Cuối cùng Đoàn tiểu tử cũng phát hiện ra."

Người còn lại trên chiếc xe bò hừ lạnh một tiếng.

"Tuy rằng tuổi tác ta đã cao, nhưng thính giác của ta vẫn còn rất nhạy." Ông lão hoan hỉ, dương dương tự đắc nói thẳng tuột: "Tên nhóc họ Đoàn kia cuối cùng cũng có chút nhân tính, muốn hạ 'Linh cơ' vì phu nhân của ngươi. Không uổng công ta trước đây thường buộc hắn nếm nhiều loại thảo dược."

"Hắn ta cũng là đệ tử của ngươi?" Ánh mắt nam tử trẻ tuổi trở nên ác liệt. Linh cơ? Lại linh cơ?

"Không phải. Có chút duyên phận với hắn mà thôi." Ngừng lại một lát, ông lão dường như cố ý thở dài một hơi, "Ai da, linh cơ à, cần phải 'không mảnh vải che thân'… Cái này đúng là Đoàn tiểu tử được hời rồi."

Đôi mắt nam tử trẻ tuổi như bốc hỏa, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, lại còn phát ra tiếng răng rắc.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 16: Tương phùng thế này

Sắc trời dần tối, đúng lúc này chiếc xe ngựa cũng vừa tiến vào một trấn nhỏ thôn quê.

Đoàn Đình Thiên tìm thấy một nhà trọ nhỏ, liền quyết định ở trọ qua đêm tại đây.

Nhà trọ có hơi sơ sài, nhưng thức ăn lại tươi sống và ngon miệng. Lộ Ánh Tịch nhìn một bàn toàn rau dưa và món ăn dân dã bỗng dưng cay cay khó chịu. Nàng còn nhớ rõ mùa đông năm trước, vào ngày sinh nhật của nàng đã có vị tôn quý bậc nhất vì nàng mà tự mình xuống bếp. Đại khái là nàng đã được thưởng thức mùi vị của bát canh dở nhất kia, nhưng lại là món ăn được khắc sâu trong lòng nàng nhất. Mà người đã xắn tay áo xuống bếp để nấu bát canh than cho nàng, bây giờ đang ở đâu? Còn sống trên đời hay không?

Ở đầu bên kia bàn ăn, Đoàn Đình Thiên nhìn nàng hồi lâu. Hắn ta thấy nàng cúi đầu thẫn thờ, cố gắng hắng giọng hai cái, dịu dàng thắm thiết ngân nga: "Xưa nay không biết tương tư, mới biết tương tư, lại sợ tương tư[1]."

[1] Đây là câu đầu trong khúc hát thuộc thể loại Chiết quế lệnh - Xuân Tình của Tái Tử Tư. Khúc hát diễn tả nỗi cô đơn của cô gái mới biết yêu, biết tương tư vì thế mà sợ tương tư. Cô gái héo hon, gầy mòn ngóng trông tin chàng, và nỗi nhớ đong đầy khi màn đêm buông xuống. Lời bài hát như sau:

"Xưa nay không biết tương tư, mới biết tương tư, lại sợ tương tư.

Thân như mây trôi, trái tim hao liễu, thở tựa phun tơ.

Đây một chút hương thừa đọng lại.

Ngóng thiên kim lãng tử phương nào.

Bệnh đến bao giờ, khổ nhất khi nào.

Lên đèn chiều tà, trăng rằm sáng tỏ.

Lộ Ánh Tịch hoàn hồn, giương mắt dò xét hắn. Nhưng nàng không phản ứng lại, chỉ yên lặng cầm đũa ăn cơm.

"Lộ muội muội, huynh nghe nói cái địa đạo trong nha phủ ở Du Thành bị lấp kín rồi?" Đoàn Đình Thiên gắp liền hai món ăn, chậm chạp hỏi.

Lộ Ánh Tịch hờ hững ừm một tiếng.

"Không ngờ Mộ Dung Thần Duệ một thời vang danh lẫy lừng, cuối cùng lại rơi vào kết cục bị chôn sống." Đoàn Đình Thiên tựa như tiếc nuối vô hạn mà than thở.

Sắc mặt Lộ Ánh Tịch hơi đanh lại, đặt mạnh đôi đũa xống bàn. Nàng nhìn thẳng hắn ta, mạnh mẽ nói: "Lúc đó, trong địa đạo không có ai cả."

"Phải không?" Đoàn Đình Thiên không đồng ý, nhếch môi cười khẩy nói: "Trước đây, không phải Lộ muội muội đã nói không cứu được Mộ Dung Thần Duệ ra sao? Chẳng nhẽ hắn có thể tan biến vào hư không, phải không?"

"Lúc ta quay trở lại địa đạo, bên trong thực sự không có ai." Lộ Ánh Tịch kiên trì nhắc lại.

"Biết đâu muội chưa có tìm kỹ." Đoàn Đình Thiên nói ngược lại với nàng, hắn ta một mực cho rằng Mộ Dung Thần Duệ đã chết là chuyện không còn nghi ngờ gì nữa.

"Không thể nào." Lộ Ánh Tịch cũng bình tĩnh đáp trả. Nàng không tin Mộ Dung Thần Duệ đã chết. Cũng chính là nàng đang ôm hy vọng này, chỉ có vậy nàng mới dằn nén được hoang mang và bi thương cùng cực xuống tận đáy lòng.

"Vì sao không thể nào?" Đoàn Đình Thiên lại muốn tranh luận với nàng đến cùng, lại nói: "Lúc đó trong địa đạo thế nào cũng tối đen, có lẽ Mộ Dung Thần Duệ đã hôn mê ở trong một góc nào đó, bị che lấp bởi đất đá đổ xuống. Sau đó Trang Thủ Nghĩa sai người lấp đất trước khi tìm kỹ, hắn có thể đã bị chôn sống rồi."

Lộ Ánh Tịch mím chặt môi, trong đôi mắt lung linh đang quật cường nước mắt trào ra. Sống thì thấy người, chết phải thấy xác, bằng không nàng tuyệt đối sẽ không tin bất cứ điều gì.

"Lộ muội muội, muội suy nghĩ lại đi. Với kiến thức Kỳ môn độn pháp của muội, nếu trong địa đạo có lối ra khác, thế sao muội không phát hiện ra được chứ?" Đoàn Đình Thiên dường như cố tình muốn khiêu khích nàng, vẫn tiếp tục kéo dài câu chuyện, "Ngay cả muội cũng bó tay không có cách, vậy thì trên thế gian này còn có ai có thể cứu Mộ Dung Thần Duệ? Có thể Nam Cung huynh rành thuật Kỳ môn ngũ hành hơn muội, nhưng y đang ở mút xa Tây Quan Hoàng Triều, làm sao có thể phân thân đến đây? Cho nên…"

Hắn ta dừng lại, híp mắt nhìn nàng.

Lộ Ánh Tịch không mở miệng, một lần nữa nàng lại cầm đũa lên, cắm cúi dùng bữa.

Đoàn Đình Thiên nhìn chòng chọc hành động của nàng trong chốc lát, khóe miệng hiện lên nụ cười nửa miệng đầy hàm ý.

Sau bữa cơm, Lộ Ánh Tịch vào phòng nghỉ ngơi. Những lời vừa nói lúc nãy của Đoàn Đình Thiên cứ quanh quẩn trong đầu nàng, xua mãi không tan. Vành mắt đỏ hoe, ươn ướt nước mắt. Nàng vốn sợ như vậy, sợ rằng cuộc đời này không còn cơ hội gặp lại người đó. Nếu trời xanh cho nàng một ước nguyện, nàng thà cùng sống cùng chết với hắn, chứ không muốn sống chết cách biệt. Cho dù mỗi người ở hai đầu chân trời, cũng có thể đứng xa mừng cho nhau. Thế nhưng bây giờ một trái tim đã ở tận trời cao, chẳng bao giờ có thể chấm đất.

Cốc… Cốc…

Tiếng gõ cửa vang lên, kèm theo giọng Đoàn Đình Thiên vang lên lanh lảnh: "Lộ muội muội, đã quyết định được chưa? Có muốn gieo 'Linh cơ' hay không?"

Lộ Ánh Tịch không lên tiếng trả lời, lẳng lặng đến mở cửa phòng.

"Sao hả?" Đoàn Đình Thiên tựa lưng vào cạnh cửa, nhướng mày nhìn nàng, cười đùa nói: "Nếu muội không tin ta là chính nhân quân tử, thì có thể bịt mắt của ta mà."

"Đoàn huynh không tiếc trích máu lại còn mất sức, có thật không có yêu cầu gì sao?" Lộ Ánh Tịch cười nhạt, lời nói thẳng thắn.

"Đương nhiên là có yêu cầu, nhưng không phải là trộm hương cắp ngọc." Đoàn Đình Thiên cười sằng sặc không câu nệ. Hắn ta nói thẳng: "Giá trị hiện nay của Lộ muội muội, còn cao hơn nhiều so với nhan sắc tuyệt thế."

Lộ Ánh Tịch im lặng một chút, sau đó làm động tác mời vào với hắn ta.

Đoàn Đình Thiên hiên ngang bước vào phòng, khóa chặt cửa phòng lại. Bên khóe miệng hắn ta không giấu nổi ý cười đặc biệt vui mừng.

"Đoàn huynh, mời ngồi." Lộ Ánh Tịch chỉ về phía chiếc giường gỗ mộc mạc, nhưng thoải mái trang nhã.

"Thất lễ, thất lễ rồi." Đoàn Đình Thiên vừa chắp tay thi lễ, vừa đến ngồi xuống bên mép giường.

Lộ Ánh Tịch đưa tay lên tháo dải lụa buộc búi tóc xuống, xé thành hai đoạn, đem một đoạn đưa cho hắn ta.

Đoàn Đình Thiên ngầm hiểu, miệng giương cao cười khì. Hắn ta không nói nhiều, tự mình bịt kín hai mắt.

Lộ Ánh Tịch không khỏi thở dài một hơi. Nàng cũng đến ngồi xếp bằng trên giường, cũng tự buộc chặt mắt. Vì bé con trong bụng nàng, nàng phải nhận sự giúp đỡ từ Đoàn Đình Thiên. Như vậy cũng không tính là nàng thất đức chứ?

Nàng đưa lưng về phía Đoàn Đình Thiên. Nàng nghe thấy phía sau tiếng cởi quần áo sột soạt vang lên, không nén nổi cảm thấy vô cùng xấu hổ, gò má ửng hồng cả lên.

"Lộ muội muội, tới lượt muội." Giọng nói trầm thấp của Đoàn Đình Thiên từ sau lưng nàng truyền đến.

Thân thể Lộ Ánh Tịch đông cứng, ngón tay bấu chặt vạt áo một lúc lâu mà nàng vẫn không có cách nào ra tay. Trước đây sư phụ gieo linh cơ cho nàng,

mặc dù nàng có cảm thấy ngượng ngùng xấu hổ, nhưng không cảm thấy hổ thẹn. Thế nhưng hôm nay, nàng nghĩ nàng rất khó lòng làm được…

"Lộ muội muội, muội yên tâm đi. Huynh thật sự đã bịt kín mắt rồi mà. Tuyệt đối sẽ không nhìn lén." Đoàn Đình Thiên như thấu hiểu tâm trạng của nàng, dịu dàng lên tiếng: "Tất cả những chuyện muội làm đều là vì đứa trẻ, không ai có thể trách muội đâu."

Lộ Ánh Tịch nghiến răng, tay nắm chặt. Sau đó nàng thoát hết áo váy, quần áo mềm mại tuột xuống giường.

Trên người nàng chỉ mặc một chiếc áo trong mỏng, nàng hơi co người lại. Trong lòng nàng bất ngờ hiện lên một ý nghĩ. Mộ Dung Thần Duệ đã từng vô cùng chú ý đến chuyện sư phụ hạ linh cơ vì nàng. Nếu hắn biết nàng một lần lại… sẽ không nổi trận lôi đình chứ?

Nghĩ đến bộ dạng nổi giận của nam tử thường ngày vẫn lạnh lùng, thu mình kia, nàng không kiềm được mỉm cười. Chỉ cần hắn còn sống, nàng không sợ bị hắn mắng chửi xối xả.

Suy nghĩ thay đổi, vì vậy mà tâm tình nàng thả lỏng hơn đôi chút. Nàng chậm rãi cởi tấm áo cuối cùng. Vạt áo mới trượt đến vai, bờ vai mềm mại lộ ra ngoài. Bởi vì đưa lưng trước mặt hắn ta, nên nàng không thấy được Đoàn Đình Thiên đang cười xảo trá, xấu xa.

"Đoàn huynh." Lộ Ánh Tịch đột nhiên dừng động tác cởi áo, lạnh giọng nói: "Nếu huynh dám xem lén, chớ trách ta chọc mù hai mắt của huynh."

"Không dám, không dám." Đoàn Đình Thiên kinh sợ trả lời, nhưng ý cười trên miệng hắn ta vẫn không giảm. Thật ra thì, quả thật hắn ta không có tháo dải băng ra, nhưng cái đó cũng không quan trọng. Thử nghĩ xem, khi một nam nhân thấy thê tử của mình trần như nhộng, lại ở cùng một chỗ với một nam nhân khác cũng trần như nhộng, sẽ cảm thấy thế nào? Cho dù hai người họ không làm gì cả, nhưng cũng đủ để nam nhân kia căm phẫn đến mức muốn giết người rồi.

Lộ Ánh Tịch vẫn để ý đến âm thanh sau lưng. Sau khi xác định Đoàn Đình Thiên không có gỡ dải lụa bịt mắt ra, nàng mới từ từ cởi váy trong.

Cơ thể trắng như ngọc, trên người chỉ còn áo lót, nhưng nó mỏng manh gần như không thể che chắn cơ thể.

Nhưng vào lúc này, thính giác của nàng rất nhạy cảm, kinh hãi phát hiện âm thanh khác thường!

Nàng đang muốn mặc quần áo, thì sau ót nàng bỗng dưng tê rần.

Một bàn tay ấm áp áp lên đóa hoa thược dược đã phai màu trên cổ của nàng.

"Gần đây có người!" Lộ Ánh Tịch nghiến răng nghiến lợi nói, thấp giọng nói tiếp: "Đoàn Đình Thiên! Bây giờ không phải là lúc thích hợp, nhỡ có người xông vào đây thì sao?"

"Có người sao? Ta không nhận thấy." Đoàn Đình Thiên tỏ vẻ vô tư, tay còn lại của hắn ta sờ đến cổ của nàng, kéo nút thắt dây cột áo lót của nàng xuống.

Lộ Ánh Tịch tức tối đến cực điểm, nhưng trên gáy đã có chân khí bơm vào. Nàng mơ hồ ngửi thấy mùi máu tươi trong không khí. Trong lòng biết Đoàn Đình Thiên đã cắt cổ tay, lúc này không thể bỏ dở nửa chừng.

"Lộ muội muội, chịu đựng một chút. Huynh phải cầm dao găm vạch huyệt vị trên gáy của muội." Đoàn Đình Thiên dịu giọng giải thích, "Huynh sẽ chỉ đụng tới da thịt ở cổ của muội, tuyệt đối sẽ không cố ý di chuyển lung tung. Trong lúc huynh trút máu vào cho muội, muội phải vận khí song song đó. Bất cứ chuyện gì xảy ra, cũng không được dừng lại."

Lộ Ánh Tịch không trả lời, chỉ gật nhẹ đầu một cái.

Nhưng trong nháy mắt, trên cổ hơi đau đớn, ngay sau đó được một dòng khí nóng ấm bao trùm.

Hai người tập trung vận khí, mùi máu lan tràn khắp nơi. Nhiệt độ bên trong phòng tăng cao, mồ hôi đã rịn ướt trán hai người, tụ lại thành dòng chảy xuống hai bên thái dương.

Âm thanh khác thường kia ban đầu còn cách khá xa, từ từ đến gần, giờ đã sát bên cửa phòng.

Lộ Ánh Tịch không khỏi phân tâm. Tuy rằng cửa phòng đã bị khóa chặt, cũng đã căn dặn tiểu nhị của nhà trọ không được quấy rầy. Nhưng mà tiếng bước chân bên ngoài phòng kia rõ ràng là của người biết võ công. Chẳng lẽ là thổ phỉ Lục Lâm[1]?

[2] Lục Lâm: vốn là tên núi Đại Đông ở Hồ Bắc, từng là căn cứ của nghĩa quân Vương Khuông, Vương Phượng thời Hán, sau chỉ những người ở rừng núi để cướp bóc hoặc chống quan lại.

"Chuyên tâm!" Đoàn Đình Thiên cố gắng mở miệng nhắc nhở một tiếng, mồ hôi đã thấm ướt cả người.

Bỗng nhiên, tiếng "Rầm" cực lớn vang lên. Cửa phòng đã bị người ta đá văng ra. Nhưng lập tức lại nghe thấy tiếng của phòng đóng sầm lại.

Thời gian đắn đo cực ngắn, Đoàn Đình Thiên thu tay điều tức hơi thở, rồi mới chậm rãi mặc quần áo.

Lòng Lộ Ánh Tịch phát hoảng, nàng cố gắng trấn định và nhanh chóng mặc quần áo vào, tiện đà tháo dải lụa theo bản năng, nhìn Đoàn Đình Thiên một

chặp. Quả nhiên hắn ta từ đầu đến cuối không có tháo dải lụa ra. Sau đó nàng mới quay đầu nhìn về phía cửa phòng.

Vừa nhìn ra, nàng nhất thời sững sờ ngây ngốc.

Bầu không khí trong chốc lát đã lặng ngắt như tờ, yên tĩnh giống như thời gian đã ngừng trôi.

Nam tử đang đứng hiên ngang ở cửa phòng kia, lưng dính chặt vào cửa, giống như muốn ngăn cản mọi ánh mắt bên ngoài. Nhưng thật ra hắn đã sớm đóng cửa phòng theo bản năng. Sắc mặt của hắn u ám đến đáng sợ. Một đôi mắt xanh đen lạnh lẽo như băng, nhưng lại nhen nhóm bên dưới là ngọn lửa hừng hực. Chúng nhảy múa điên cuồng và phóng ra những mũi nhọn sắc bén.

Lộ Ánh Tịch bị hắn trừng mắt, nhìn chòng chọc. Tim nàng đập dồn dập, không có tiết tấu. Mọi cảm xúc giao hòa tại một chỗ, khó có thể phân rõ là đang vui, đang sợ hay là cảm xúc nào khác.

"Lộ Ánh Tịch!" Tiếng quát trầm thấp mà lạnh lẽo bỗng vang lên, khiến tinh thần người ta chấn động.

"Thần…" Nàng lúng ta lúng túng gọi hắn.

Nhưng hắn không màng để ý đến nàng, ánh mắt như dao găm nhọn hoắc đột nhiên chuyển hướng. Đường nhìn mang theo hung khí của hắn bắn về phía Đoàn Đình Thiên đang đứng một bên xem kịch vui.

"Muốn chết kiểu nào, ta cho ngươi được chọn." Hắn bước từng bước đến gần giường. Toàn thân hắn bị bao bọc bởi hàn khí, đôi mắt tàn nhẫn lại vô cùng nghiêm túc.

Đoàn Đình Thiên hơi ngẩn người. Tuy rằng hắn ta đã chuẩn bị tốt đường lui từ trước, nhưng không ngờ tới lại được thấy bộ mặt độc ác, đen tối của Mộ Dung Thần Duệ như vậy.

"Ngươi không chọn, ta sẽ chọn thay cho ngươi." Tiếng nói lạnh lùng giống như gió lạnh đêm đông quét qua khiến con người ta rét run, đông cứng người lại.

Đoàn Đình Thiên thấy hắn vô cùng thong thả nhấc tay phải lên. Trong lòng hắn ta đương nhiên biết một chưởng này rất ghê người, một chiêu là đủ toi mạng. Hắn ta vội vã nói: "Chờ một chút! Nhà ngươi giết ta, Lộ muội muội cũng không có đường sống!"

Lời này vừa nói ra, trong phòng lập tức rơi vào bầu không khí càng thêm lạnh giá.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 17: Bốn người kết giao

Mộ Dung Thần Duệ dừng tay lại, ánh mắt tăm tối như hồ băng, lạnh lùng nói: "Nói rõ xem."

Lúc này, Đoàn Đình Thiên đã lấy lại tinh thần, khoan thai trở mình xuống giường. Hắn ta đứng thẳng trước mặt Mộ Dung Thần Duệ, càn rỡ chẳng sợ sệt mà nhìn thẳng vào mắt hắn: "Bệnh tim của Lộ muội muội bây giờ chỉ có mình ta mới có thể tạm thời khắc chế nó. Tuy rằng vừa rồi ta đã hạ 'Linh cơ' cho muội ấy, nhưng chỉ trong chốc lát thì không có cách nào chuyển nhiều máu cho muội ấy được." Hắn ta ngừng lại đôi chút, ngữ khí càng lúc càng tùy hứng, tựa như không màng đếm xỉa đến người khác mà tiếp tục nói: "Trước khi Lộ muội muội lâm bồn, đều phải thỉnh thoảng tiếp nhận thuốc máu của ta, không thì sẽ chết…"

Mộ Dung Thần Duệ chậm rãi nheo mắt lại, quay ngược lại nhìn Lộ Ánh Tịch.

Lộ Ánh Tịch giống như không nghe thấy những lời Đoàn Đình Thiên đã nói. Đôi mắt trong veo của nàng hiện rõ nét vui mừng, phấn khởi. Đến lúc này, nàng mới có thể an tâm. Hắn không có chết, hắn đang đứng sờ sờ trước mặt nàng.

"Thần!" Nàng khẽ gọi một tiếng, bước xuống giường đi về phía hắn. Cho đến khi nàng đến thật gần hắn, nàng hơi ngẩng mặt nhìn hắn chăm chăm: "Khi ở trong địa đạo, đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ta không tìm được chàng?"

"Đã có người cứu ta." Mộ Dung Thần Duệ dịu giọng nói, cũng không tự xưng là Hoàng đế. Trong đôi mắt hắn xuất hiện vài tia ôn nhu, đưa tay qua một cách tự nhiên gạt nhẹ mấy sợi tóc ra sau tai nàng.

Hai người bốn mắt bịn rịn nhìn nhau, không cần lời nói, chỉ cần trao nhau ánh mắt dịu dàng phơi phới.

Trong phong cảnh dạt dào tình cảm bỗng nhiên có tiếng nói phá vỡ: "Mộ Dung huynh, vì Lộ muội muội và bé con trong bụng muội ấy, hẳn là ngươi sẽ

không nhẫn tâm giết ta chứ?"

Mộ Dung Thần Duệ hé mắt liếc hắn ta bằng nửa con mắt, lạnh lùng nói: "Đã đe dọa rõ rệt như vậy, ta đây sao dám làm bừa mà động tới một sợi lông của Đoàn huynh ngươi chứ?"

Đoàn Đình Thiên nhếch môi cười đú đớn, xán lạn không gì sánh được: "Vậy thì, Mộ Dung huynh nhân tiện hôm nay, đến Lâm Quốc của ta làm khách mấy ngày thì thế nào? Cho dù ngươi có muốn quay về Hoàng Triều thì cũng phải đi qua nước ta."

Mộ Dung Thần Duệ hừ lạnh một tiếng. Hắn cầm tay Lộ Ánh Tịch, kéo nàng ra sau lưng mình, sau đó mới mở miệng nói: "Ta không giết ngươi chỉ vì niệm tình ngươi xem như đã giúp Ánh Tịch đôi phần. Ngươi thật sự cho rằng trên đời này trừ ngươi ra thì sẽ không có người khác biết y thuật linh cơ ư?"

Đoàn Đình Thiên không cho là đúng mà cười nói: "Đương nhiên là có, nhưng đáng tiếc Nam Cung Uyên đang ở cách xa chỗ này, nước xa không cứu được lửa gần mà."

Mộ Dung Thần Duệ cười khẩy một cái, đường nhìn chuyển về phía bên ngoài phòng.

Một chuỗi tiếng cười ha hả không xa không gần truyền lại, âm thanh này nồng ấm và hữu lực, rõ rệt đây là một cao thủ có nội lực thâm hậu phi thường.

"Mộ Dung lão đệ, ngươi nhanh như vậy đã đem dâng lão già ta ra ngoài sao?" Lời nói còn chưa dứt, một thân ảnh với màu áo xám tro rất nhanh đã đứng nghiêm trước hành lang phòng trọ.

Lộ Ánh Tịch đưa mắt nhìn sang bỗng ngẩn người. Bộ áo bào màu xám tro này, giống y đúc tác phong ăn mặc của sư phụ!

Lòng Đoàn Đình Thiên cũng thầm run sợ. Khinh công của lão già này đã đạt đến trình độ xuất quỷ nhập thần, đến cả tiếng hít thở cũng khẽ đến mức không thể nghe thấy. Điều này có phần quá lợi hại!

"Đoàn tiểu tử, ngươi không nhận ra tiền bối ta hả?" Ông lão đứng ngoài cửa cười hì hì, chỉ thẳng vào Đoàn Đình Thiên giống như đang đùa giỡn lại như đang trách mắng: "Còn trẻ như vậy mà đã chóng quên. Để hôm nào ta kê cho ngươi một phương thuốc bổ não nhá."

"Người…" Đoàn Đình Thiên thận trọng quan sát tỉ mỉ, hắn ta không khỏi kinh ngạc, "Người, người… không phải đã qua đời rồi sao?!"

"Phỉ phui cái mồm!" Ông lão nhăn hàng lông mày trắng muốt, phỉ nhổ nói: "Tên tiểu tử hồ đồ nào nói ta chết rồi hả?"

"Chính là đồ đệ yêu quý của người chứ ai, Nam Cung huynh đã chiêu cáo toàn thiên hạ." Đoàn Đình Thiên hoàn hồn, càng thêm hứng thú quan sát lão từ trên xuống dưới. "Tiền bối, quả thật là người rồi! Mấy năm nay người mai danh ẩn tích, người đã đi đâu?"

"Đạo chơi bốn biển." Ông lão có chút đắc ý vuốt ve hàm râu dài, "Vạn dặm khắp thiên hạ này, không có chỗ nào mà ta chưa từng đặt chân đến."

Lộ Ánh Tịch nghe đến đây, nàng đã lờ mờ đoán ra thân phận của ông lão xuất chúng này, hơi ngờ vực mà mở miệng hỏi: "Sư tôn?"

Ông lão quay mắt qua nhìn nàng, cười gật đầu: "Đồ tôn ngoan! Mắt nhìn người của tên nhóc Nam Cung kia cũng không tệ lắm." Lão nói xong, còn cố ý liếc mắt qua nhìn Mộ Dung Thần Duệ.

Sắc mặt Mộ Dung Thần Duệ không chút thay đổi, thản nhiên nói: "Ánh Tịch, để ông ấy bắt mạch cho nàng đi."

Lộ Ánh Tịch ngoan ngoãn gật đầu, vươn tay về hướng lão già.

Ai dè đâu ông già lại bỗng dưng nhảy ra xa, miệng la í ới: "Nam nữ thụ thụ bất thân nha! Chuyện này cũng đừng làm phiền tới lão già ta à. Đoàn tiểu tử làm là được rồi!"

Lời của lão vừa nói ra, sắc mặt của Mộ Dung Thần Duệ nhất thời tối sầm, còn Đoàn Đình Thiên lại mừng rỡ vỗ tay bôm bốp: "Đa tạ tiền bối đã thành toàn!"

Thần sắc lúc này của Mộ Dung Thần Duệ đã đóng băng, không nói một câu mà nắm tay Lộ Ánh Tịch đi ra ngoài.

"Mộ Dung lão đệ, ngươi sẽ không làm ngơ trước sự sống chết của tiểu đồ tôn nhà ta chứ? Còn có tiểu tiểu đồ tôn trong bụng của nó nữa, ngươi cũng không quan tâm sao?"

Chỉ với hai câu nói đơn giản, nhàn nhạt từ phía sau truyền đến, đã làm Mộ Dung Thần Duệ dừng chân ngay lập tức. Hắn không khỏi quay sang ngóng nhìn Lộ Ánh Tịch.

"Chúng ta đi." Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng vào ánh mắt sâu hút của hắn, môi nở nụ cười ngọt ngào, dịu giọng nói. Nàng không thể lại khiến hắn gặp nguy hiểm. Một khi hắn đến Lâm Quốc, chỉ e rằng khó lòng thoát thân.

Đáy mắt Mộ Dung Thần Duệ hiện lên đôi chút do dự. Bản thân hắn cũng nhận ra, từ khi được sư tôn Huyền môn cứu ra khỏi địa đạo không tên kia, ông lão này vẫn luôn mềm mỏng ép buộc hắn đi trên con đường đến Lâm Quốc. Đến tột cùng là lão muốn dồn hắn vào chỗ chết, hay là còn nguyên nhân sâu xa nào khác?

“Lâm Quốc có đáng sợ như thế không? Mộ Dung lão đệ, ngươi lại không có can đảm đi đến đó?” Ông lão còn từ tốn bổ sung thêm một câu, “Nếu ta muốn hại ngươi, ngươi còn có thể sống đến bây giờ ư?”

Mộ Dung Thần Duệ vẫn không bị chọc giận, chỉ luôn nhìn thẳng Lộ Ánh Tịch.

“Chàng quyết định đi, ta sẽ theo chàng.” Giọng Lộ Ánh Tịch nhỏ nhẹ lại thùy mị. Được gặp lại hắn, nàng bỗng cảm thấy có nhiều chuyện trở nên rất bình thường. Nàng không muốn tái diễn bi kịch sinh ly tử biệt. Nàng cũng không muốn lại xen vào cuộc phân tranh giữa các nước. Nàng chỉ thầm mong được nắm chặt tay hắn, cùng sóng vai đồng hành với hắn.

Mộ Dung Thần Duệ ngóng nhìn nàng, chẳng nói chẳng rằng đan chặt mười ngón tay với nàng, nắm chắc tay nhau.

Trong mắt của hai người đều nổi lên con sóng nhu tình dạt dào. Tại thời khắc này, giang sơn gấm vóc dường như đã trở nên không còn quan trọng nữa.

“Được, chúng ta đến Lâm Quốc.” Mộ Dung Thần Duệ trầm giọng đưa ra quyết định.

Lộ Ánh Tịch gật đầu, không có ý kiến khác, chỉ mỉm cười với hắn.

***

Hôm sau, nhóm bốn người cùng khởi hành đi Lâm Quốc.

Chiếc xe ngựa chạy như bay trên con đường cát vàng. Ngoại trừ người chăn ngựa đang ngồi ở đầu xe để điều khiển xe ra, thì bốn người còn lại đều ngồi trong thùng xe. Cả bốn người không một ai mở miệng, bầu không khí vô cùng kỳ quái.

“Khù khụ!” Lão già râu tóc bạc phơ, mặc áo bào màu xám tro giả bộ ho để lấy giọng, tựa như nói chuyện một mình, “Hoàng đế Hoàng Triều mất tích ly kỳ, triều đình trên dưới đều rối ren. May mà Tứ Vương gia Mộ Dung Bạch Lê đang tu ở chùa Pháp Hoa đã kịp thời quay trở lại, cuối cùng cũng trấn yên tình hình. Nhưng mà chiến sự Tây Quan Hoàng Triều vô cùng căng thẳng, cho nên đội quân đánh Ô Quốc đã rút về. Hai nước bắt đầu đàm phán. Từ đầu Hoàng Triều đã chiếm được không ít ưu thế, bây giờ xem ra họ vơ vét ít nhiều lợi ích rồi.”

“Tiền bối, sao người lại thành thạo tin tức như vậy chứ?” Đoàn Đình Thiên ngồi dựa vào bức vách háo hức mở miệng hỏi lão.

“Đoàn tiểu tử, ngươi không có nuôi bồ câu đưa thư hả?” Lão già cười khúc khích, tựa như lão thấy vấn đề của hắn ta quá ngu ngốc.

Đoàn Đình Thiên hậm hực gãi mũi, không hề lên tiếng.

Tâm tình của ông lão lại thay đổi đặc biệt chóng vánh. Chỉ chốc lát sau, lão giống như bị kích động mà reo lên: “Mộ Dung lão đệ, Tứ hoàng đệ của ngươi không ngờ lại là một nhân tài đích thực. Nhiều năm rồi hắn không can dự đến triều chính, mà giờ vẫn có thể nắm đại cục trong tay. Chi bằng ngươi nhường đế vị lại cho hắn đi!”

Mộ Dung Thần Duệ cảm thấy nhạt nhẽo, liếc xéo lão ta.

Lão già không sợ cái trừng mắt lạnh thấu xương của hắn, vẫn bừng bừng khí thế nói: “Nếu mà được vậy, ta sẽ khỏi cần phải cố sức cứu vớt ngôi sao Đế tinh đang ngày càng tối mù đi đó của ngươi. Còn ngươi thì có thể nắm tay mỹ nhân sống cuộc đời ung dung tự tại. Quá hoàn hảo!”

Mộ Dung Thần Duệ vẫn đanh mặt không nói như trước. Nhưng Lộ Ánh Tịch đang ngồi bên cạnh hắn lại ngạc nhiên mở miệng hỏi: “Sư tôn, thế nào là Đế tinh tối mù?”

Lão thấy có người nghe lão nói, hứng thú lắm chuyện của lão càng tăng cao: “Vài chục năm trước, ta phát hiện Đế tinh mọc lên, ánh sáng chói lòa, vả lại còn mang theo sát khí mơ hồ. Vốn ta còn tưởng rằng chắc chắn trăm họ phải lầm than.” Lão vừa nói vừa cười sang sảng, tiếp tục hứng khởi nói: “Không ngờ phu quân của nhà con chỉ là con hổ giấy. Đến bây giờ hắn còn chưa thống nhất thiên hạ, trái lại tinh tượng[1] hiện nay có dấu hiệu theo xu hướng chia thiên hạ làm ba phần. Xem ra con quả nhiên là khắc tinh của hắn nha!”

[1] Tinh tượng: từ độ sáng, vị trí của sao chiếu mệnh mà suy đoán số mệnh.

Khóe mắt Mộ Dung Thần Duệ giật giật, sắc mặt hơi lo lắng. Tuy rằng hắn không muốn thừa nhận, nhưng trên thực tế, quả thực bởi vì Lộ Ánh Tịch, đã phá hủy kế hoạch thôn tính Ô Quốc của hắn.

Lộ Ánh Tịch quay đầu nhìn hắn, lòng nàng không khỏi cảm thấy áy náy. Thế nhưng nếu lặp lại một lần nữa, nàng vẫn sẽ chọn bảo vệ Ô Quốc. chỉ đơn giản đây là trách nhiệm nàng không thể trốn tránh được.

Bầu không khí nặng nề, chỉ có ông lão nói liên miên: “Các quốc gia chung sống hòa bình là cục diện mà ta muốn nhìn thấy nhất. Chỉ không biết hòa bình giả tạo bên ngoài này có khả năng duy trì bao lâu.” Lão ta nói một mình xong, hướng ánh mắt lấp lánh có thần sang nhìn Lộ Ánh Tịch chằm chặp, “Đồ tôn ngoan, nếu vài năm nữa, Hoàng Triều tiến đánh Ô Quốc, con sẽ chọn đứng về bên nào?”

Lộ Ánh Tịch sửng sốt, phát giác bản thân không thể nào trả lời được. Lão già lại giống như đã nhận được đáp án, vuốt râu mỉm cười, ý vị sâu xa nói: “Đế tinh vì con mà mờ tối, cũng có thể vì con mà cháy sáng.”

Đoàn Đình Thiên vẫn im lặng, bàng quan dự thính từ nãy đến giờ lại từ từ rủ mi mắt, che đi sát khí vừa lóe sáng trong tròng mắt.

Ông lão với đầy nếp nhăn trên mặt, bộ dạng tươi cười hiểu rõ nhân tình thế thái.

"Sư tôn, đứa bé trong bụng con sẽ bình an ra đời chứ ạ?" Lộ Ánh Tịch dời chủ đề câu chuyện, dịu giọng hỏi.

Lão ra vẻ thần bí mà vuốt râu hồi lâu, trầm ngâm nói: "Nửa sống nửa chết!"

"Lão có ý gì?" Mộ Dung Thần Duệ một mực giữ im lặng lại đột nhiên lên tiếng.

"Không phải ngươi không tin vào thiên mệnh hay sao?" Ông lão không khách khí mà hỏi ngược lại, vẻ mặt ngạo nghễ đáp trả: "Chuyện trên thế gian này nhiều bí ẩn cao thâm lắm, ngươi chờ thằng cháu ra đời thì sẽ hiểu."

Lộ Ánh Tịch nắm tay của Mộ Dung Thần Duệ, vỗ nhẹ vài cái, tựa như có ý vỗ về hắn.

Mộ Dung Thần Duệ đưa mắt ngắm nhìn nàng, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng cùng phong thái bình tĩnh, trong lòng hắn bỗng nhiên dậy sóng bất an.

"Thần." Nàng nhích đến gần tai hắn, thấp giọng nói nhỏ: "Nếu như sau này phải lựa chọn, bé con và ta chỉ có một nửa cơ hội sống sót. Xin chàng hãy đem phân nửa cơ hội của ta trao cho con của chúng ta."

"Không bao giờ!" Hắn quát khẽ, giọng điệu mạnh mẽ không được phép phản đối.

Lộ Ánh Tịch không cần phải nhiều lời nữa. Nàng chỉ mỉm cười dịu ngọt.

Mộ Dung Thần Duệ nghiêm khắc trừng mắt cảnh cáo nàng không được suy nghĩ lung tung nữa.

Còn nàng lại cười tươi như hoa, má lúm đồng tiền, đôi mắt trong veo phát ra tia sáng ấm lòng.

Ông già ngồi bên quan sát hai người bọn họ, lại muốn mở miệng trêu chọc ríu rít: "Tình ngọt ý ngào, vợ chồng đồng lòng, thực sự làm người khác ước ao ghen tị!" Nhưng là hai đứa ngốc rơi vào ái tình.

Ông lão hớn hở cười trộm. Lão để mặc hai người họ hiểu lầm câu nói "Nửa sống nửa chết" của lão, không buồn giải thích.

Bốn người cùng ngồi trên một chiếc xe, mỗi người đều có tâm tư khác nhau. Tất cả đều trầm mặc khiến bầu không khí vô cùng quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 18: Sóng ngầm tuôn trào

Càng tiến về hướng Bắc thì khoảng cách với Lâm Quốc lại càng gần. Lộ Ánh Tịch cảm thấy bứt rứt trong lòng. Nhưng thấy Mộ Dung Thần Duệ vẫn giữ bộ dạng trấn tĩnh, nàng thấy thế cũng bình tâm hơn.

Khi màn đêm buông xuống, chiếc xe ngựa dừng lại trong một trấn nhỏ ở ngoại ô. Một nhóm bốn người đã mấy ngày liền rong ruổi trên đường, trên mặt ai nấy đều nhuộm chút mệt mỏi.

Trong một nhà trọ được xây bằng gỗ và trét bùn bên ngoài, phòng ở vô cùng đơn sơ, cửa sổ đẩy sang một bên, ngay cả cát bụi cũng theo gió cuộn vào bên trong.

Đương nhiên là Lộ Ánh Tịch và Mộ Dung Thần Duệ ở chung một phòng. Hai người ngồi bên mép giường đưa mắt nhìn nhau, tự dưng cả hai đều im lặng.

"Ánh Tịch." Một lúc lâu, Mộ Dung Thần Duệ mới thở dài một hơi, vừa dịu dàng vừa đau lòng khẽ vuốt ve gương mặt của nàng.

"Ta rất khỏe." Lộ Ánh Tịch mỉm cười. Nàng cầm tay hắn đặt lên trên bụng của mình, "Con của chúng ta cũng thế."

Mộ Dung Thần Duệ lặng yên ngắm nhìn, "Nàng và bé con đều chỉ có một nửa cơ hội sống, nàng biết là ta sẽ lựa chọn như thế nào mà. Hãy để ta lựa chọn, trách nhiệm cũng sẽ do ta gánh lấy, nàng không phải áy náy."

Lộ Ánh Tịch khẽ lắc đầu, nhưng không nói lời nào. Sao nàng có thể không nói lời nào. Sao nàng có thể không áy náy cơ chứ? Nàng thân là một người mẹ, lại có thể nào đem mạng sống của con nhỏ đổi lấy tính mạng của mình?

Mộ Dung Thần Duệ thở dài một hơi, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, sắc mặt trầm trọng.

"Mà thôi, chuyện còn chưa xảy ra, bây giờ không cần phải tăng thêm phiền não nữa." Hắn chỉ có thể trấn an nàng, vươn tay bao trọn bàn tay của nàng trong tay mình.

"Dạ." Khuôn mặt Lộ Ánh Tịch mang ý cười yếu ớt, nhưng thật ra tâm trạng của nàng bình tĩnh hơn rất nhiều so với hắn nghĩ. Có thể là vì trong lòng nàng đã đưa ra quyết định, vì vậy nàng có dũng khí, không sợ hãi với quyết tâm có thể đục thủng chìm thuyền[1].

[1] Đục thủng chìm thuyền (破釜沈船 - phá phủ trầm thuyền): câu này liên quan đến một điển tích. Năm 207 trước CN, Hạng Vũ đưa quân tấn công quân chủ lực của nhà Tần ở Cự Lộc. Hạng Vũ không sợ cường địch, dẫn quân vượt sông Hoàng Hà. Sau khi sang sông, Hạng Vũ ra lệnh toàn quân: "Tất cả chìm thuyền, phá vỡ nồi đất, thiêu đốt nhà cửa, chỉ giữ lại lương thực dùng trong ba ngày. Sĩ tốt quyết tâm liều chết, không được quay đầu." Câu nói này dùng để diễn tả quyết tâm to lớn, thấy chết không sờn.

"Ánh Tịch, khi xưa nàng hạ độc…" Mộ Dung Thần Duệ đột nhiên đề cập đến chuyện cũ, mắt sáng như đuốc nhìn nàng chằm chặp, "Có thật là nàng muốn lấy mạng của ta?"

Lộ Ánh Tịch giật mình, nhẹ giọng trả lời: "Tuyệt đối không có suy nghĩ này." Nàng cân nhắc đôi chút, mới nói tiếp: "Khi đó ở trong cung, ta luôn có cảm giác như bước trên băng mỏng, họa phúc khó lường. Vì thế mới cho bản thân một nước cờ cuối cùng. Vốn ta định trước kỳ hạn sẽ giao ra thuốc giải, ta chưa từng có ý nghĩ muốn giết người."

Mộ Dung Thần Duệ nhếch môi cười, nụ cười đầy hàm ý sâu xa ý vị: "Cũng biết đâu rằng nàng muốn lợi dụng điểm yếu để uy hiếp ta, để cho nàng có thể độc chiếm hậu cung?"

"Không có!" Lộ Ánh Tịch khẳng định chắc chắn, rồi bỗng dưng có một nỗi buồn vô cớ len lỏi vào trái tim. Giọng nàng cũng nhỏ hơn nữa: "Lúc đó Diêu Lăng còn không thể đạt được, ta làm sao dám hy vọng xa vời chứ."

Ánh mắt Mộ Dung Thần Duệ biến ảo, có đôi phần đen tối, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại sự trong sáng vốn có, miệng thản nhiên nói: "Trước khác nay khác."

Lộ Ánh Tịch chợt ngẩng đầu nhìn hắn.

"Chuyện đó đã qua lâu rồi." Mộ Dung Thần Duệ lại chỉ than thở một câu.

Lộ Ánh Tịch cười khúc khích, lại lấy cách xưng hô cung đình mà rủ rỉ nói: "Trên đời này không bao giờ có chuyện ngồi mát ăn bát vàng. Với tính cách của Hoàng thượng, tất sẽ không vì yêu cầu của Thần thiếp mà hủy bỏ hậu cung."

Mộ Dung Thần Duệ cũng nở nụ cười vui vẻ, cao giọng thốt lên: "Hoàng hậu của Trẫm vẫn luôn thông minh như vậy, vậy thì nàng cũng biết lúc này Trẫm có yêu cầu gì chứ?"

Lộ Ánh Tịch không nghĩ ngợi nhiều mà nói luôn: "Hủy bỏ hậu cung không phải là chuyện cá nhân, cần phải đợi thế cục ổn định. Ngoài ra còn phải xác định xem Thần thiếp có ý đồ nào khác hay không, như vậy Hoàng thượng mới có thể an tâm ngủ ngon. Thần thiếp có nói sai không ạ?"

Mộ Dung Thần Duệ gật đầu khen ngợi: "Hoàng hậu quả thật rất thông minh."

Lộ Ánh Tịch cười chúm chím liếc xéo hắn. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, có chuyện gì mà nàng chưa từng mạnh mẽ vượt qua. Nàng chỉ xin có một điều duy nhất, đó là mong cho bé cưng trong bụng có thể ra đời an toàn. Địa vị Hoàng hậu có là gì? Nắm quyền thiên hạ thì thế nào? Từ trước đến nay, nàng không phải là nữ tử có dã tâm quá lớn, chỉ là thói đời không dứt khỏi người nàng mà thôi.

"Sao nàng không hỏi chuyện của Tê Điệp?" Mộ Dung Thần Duệ bỗng nhiên hỏi, nhìn nàng không dời mắt.

"Cha của đứa bé trong bụng Tê Điệp là ai?" Lộ Ánh Tịch vâng lời hỏi hắn một câu.

"Sau khi nàng rời cung, có một lần Trẫm đã uống say." Mộ Dung Thần Duệ làm như dừng lại một lát, quan sát kỹ nét mặt của nàng.

Hắn thấy nàng vẫn tự nhiên như thường, mới nói tiếp: "Tửu lượng của Trẫm vẫn luôn không tồi. Nhưng đêm đó Trẫm say rượu lại vô cùng mau. Hôm sau tỉnh dậy, đã thấy Tê Điệp không một mảnh vải che thân đang nằm bên cạnh Trẫm."

Đáy mắt Lộ Ánh Tịch hiện lên chút bực dọc, nhưng khuôn mặt vẫn bình thản, hờ hững nói: "Vậy long thai là có thật?"

Mộ Dung Thần Duệ giương cao bờ môi, ngữ điệu trêu đùa: "Hoàng hậu thông minh của Trẫm không nhận ra điểm kỳ lạ trong đó sao?"

"Hoàng thượng bị bỏ thuốc." Giọng Lộ Ánh Tịch không hề ngập ngừng, mà vô cùng thản nhiên êm dịu.

"Đúng vậy." Mộ Dung Thần Duệ gật đầu.

"Với sự thông minh cơ trí của Hoàng thượng lại không nhìn thấu loại thủ đoạn hạ đẳng này ư?" Lộ Ánh Tịch nhếch môi, khẽ cười giễu cợt: "Nếu Hoàng thượng thực sự trúng chiêu, thì chỉ có thể nói là do Thần thiếp đã đánh giá Hoàng thượng quá cao rồi."

"Đã lâu không được lĩnh giáo miệng lưỡi lanh lợi của Hoàng hậu rồi, Trẫm thật có chút nhớ nhung." Mộ Dung Thần Duệ vừa cười ngắm nhìn nàng, khuôn mặt thêm vài phần hứng thú và tình cảm dạt dào.

"Hoàng thượng đang cố nói lảng sang chuyện khác?" Lộ Ánh Tịch không màng quan tâm đến hắn, trái lại còn truy hỏi đến cùng: "Nếu Hoàng thượng biết rõ mánh khóe của Tê Điệp, đương nhiên sẽ không để nàng ta toại nguyện. Vậy tại sao nàng ta lại mang thai?"

"Đã lâu cũng không thấy nàng hỏi vấn đề này, Trẫm còn tưởng rằng nàng không quan tâm chứ." Mộ Dung Thần Duệ nhướng mày cười hồ hởi, tựa như tâm trạng hắn vô cùng sung sướng.

Lộ Ánh Tịch biết suy nghĩ của hắn, đành dứt khoát thừa nhận như hắn mong muốn: "Thần thiếp cũng chỉ là một nữ tử nhỏ mọn, tính độ lượng bé xíu, lòng dạ lại hẹp hòi, sao lại không để tâm chứ? Thần thiếp không chịu hỏi, không phải chính là đang chờ Hoàng thượng chủ động mở miệng giải thích đó sao."

Mộ Dung Thần Duệ nghe thế liền bật cười, thỏa mãn nói: "Nàng nên sớm thành thật như vậy mới đúng."

"Bây giờ Hoàng thượng đã có thể giải thích thắc mắc của Thần thiếp được chưa?" Lộ Ánh Tịch hơi bực mà liếc xéo hắn.

"Được rồi." Ý cười hiện cả trên ánh mắt Mộ Dung Thần Duệ, hắn chậm rãi nói: "Khi đó Trẫm đã phát hiện có gì đó khác thường trong rượu, liền giả bộ uống hết. Sau đó Trẫm vận nội công bức nó ra qua mồ hôi. Nhưng lại khiến nàng ta nghĩ rằng Trẫm dục vọng khó nhịn."

Lộ Ánh Tịch cong cong khóe môi nhưng lại không hé răng, chỉ nhìn hắn không chớp mắt.

"Nàng ta nhiều lần quyến rũ Trẫm, Trẫm chỉ giả bộ chìm sâu vào hôn mê, không thể cùng nàng ta…" Mộ Dung Thần Duệ tức thời giản lược một đoạn miêu tả không nên có, nói thẳng đến kết quả. "Sáng sớm hôm sau, nàng ta thẹn thùng khéo léo cho Trẫm biết, Trẫm và nàng ta đã có quan hệ xác thịt. Nàng ta nghĩ rằng Trẫm trúng thuốc mê nên ý thức mơ hồ, muốn đánh cược vào điều đó. Trẫm đương nhiên là xuôi theo ý của nàng ta. Trẫm giả vờ hơi giận dữ, xong rồi cũng tiếp nhận cái 'sự thật' kia. Hơn một tháng sau, nàng ta bày tỏ rằng đã mang thai, Thái y cũng chuẩn đoán là có hỉ mạch."

Lộ Ánh Tịch nhíu mày, trong đầu nàng không hiểu sao lại tự động hiện lên hình ảnh Tê Điệp quyến rũ Mộ Dung Thần Duệ. Đáy lòng nàng bất giác nổi lên mùi dấm chua. Nhưng nàng vẫn mạnh miệng, bình tĩnh phân tích sự việc theo lý trí: "Trước đây Tê Điệp cũng nói mình có thai, dựa theo những điều Thần thiếp đã xem qua, lần đó nàng ta đã dùng một loại thuốc hiếm thấy tạo thành dấu hiệu hỉ mạch giả. Mà lần này, cũng có thể là nàng ta lại giở trò cũ."

"Bất kể nàng ta là có thai thật hay là làm bộ có thai, đều không liên quan tới Trẫm." Mộ Dung Thần Duệ phủi sạch quan hệ, rồi nghiêm nghị nói: "Lâm Quốc muốn nhờ cậy nàng ta để lật đổ Trẫm, xem ra bọn họ có phần hơi coi thường năng lực của Trẫm. Trẫm đã sớm có sắp xếp, tương kế tựu kế…"

Hắn đột ngột dừng lại, nheo mắt nhìn về phía cửa.

Lộ Ánh Tịch cũng bật cười to, phối hợp với hắn mà nói lớn tiếng: "Không biết nhà trọ này có cung cấp nước nóng không nhỉ? Toàn thân bụi bặm thực khó chịu quá?"

Tiếng động rất nhỏ ở bên ngoài tựa như biến mất. Hai người trong phòng quay qua nhìn nhau, trong lòng đều đề cao cảnh giác.

"Ánh Tịch! Cho dù lúc này có xảy ra chuyện gì, nàng cũng không được phép kích động. Trẫm sẽ bảo vệ nàng!" Mộ Dung Thần Duệ nhỏ giọng thỏ thẻ căn dặn nàng.

"Thần thiếp hiểu rồi." Lộ Ánh Tịch ngoan ngoãn trả lời, cũng đề thấp giọng nói nhỏ: "Có người trên nóc nhà."

"Hơn nữa không chỉ có một người." Trong đôi mắt sâu thẳm của Mộ Dung Thần Duệ bắt đầu xuất hiện sát khí.

Giữa lúc hai người đang hết sức tập trung cảnh giới, thì bên ngoài phòng một loạt bước chân từ xa đang đến gần, tiếp theo là tiếng gõ cửa "cốc cốc" vang lên.

"Ai đấy?" Mộ Dung Thần Duệ cất giọng quát lớn.

"Mộ Dung huynh, ta có việc cần tìm Lộ muội muội nói chuyện một lát, có tiện mở cửa không?" Giọng nói sang sảng bên ngoài cửa chính là của Đoàn Đình Thiên.

Thần sắc Mộ Dung Thần Duệ tối sầm hẳn đi, cầm chặt tay Lộ Ánh Tịch, cùng nàng đến bên cánh cửa.

Cánh cửa gỗ kêu kẽo kẹt khi bị đẩy ra, lập tức nhìn thấy bộ dạng tươi cười như ánh mặt trời của Đoàn Đình Thiên.

"Có chuyện gì thế?" Mộ Dung Thần Duệ bất giác đứng trước để che chắn cho Lộ Ánh Tịch, điềm nhiên như không lạnh giọng hỏi.

"Có một chuyện liên quan đến Lâm Quốc, ta muốn nói chuyện riêng với Lộ muội muội. Chẳng hay Mộ Dung huynh có để bụng không?" Đoàn Đình Thiên hòa nhã, lại hỏi đúng lễ nghi phép tắc.

"Có để bụng." Mộ Dung Thần Duệ không nể tình chút nào, một mực từ chối.

Đoàn Đình Thiên bất đắc dĩ nhún vai, quay đầu sang một bên la lớn: "Tiền bối! Tiền bối ơi! Mau đến đây giúp ta khuyên Mộ Dung huynh đi! Quả thực ta có bí mật quan trọng của hoàng thất Lâm Quốc muốn tâm sự với Lộ muội muội mà."

"Đoàn tiểu tử ngươi thật phiền phức quá đi!" Người chưa thấy đâu nhưng âm thanh đã tới trước. Bất chợt một thân ảnh màu xám tro như cơn cuồng phong cuốn đến. Trong chớp mắt lão đã đứng ở trên hành lang.

"Mộ Dung lão đệ, làm một người nam nhân nhất định phải khoan dung độ lượng." Ông lão mặc áo bào xám tro mở miệng giáo huấn. Lão chậm rãi đưa tay qua vỗ lên vai Mộ Dung Thần Duệ, "Có lão nhân gia ta ở đây, mà ngươi còn sợ Đoàn tiểu tử ăn thịt phu nhân nhà ngươi hay sao?"

Sắc mặt Mộ Dung Thần Duệ cứng nhắc, bên vai phải hơi nghiêng sang một bên, trán nổi vô số gân xanh. Nhìn qua thì giống như ông lão vỗ nhẹ vai hắn, nhưng thực ra lão đã vận nội kình tựa tảng đá nặng ngàn cân đè lên vai hắn.

Lộ Ánh Tịch thấy thế không khỏi thở dài, từ tốn nói: "Ra sân sau nói chuyện đi, Đoàn huynh thấy thế nào?" Phòng trọ nằm ở lầu hai, đứng trên hành lang này liền có thể trông thấy sân vườn ở bên dưới. Nàng đưa ra lời đề nghị như vậy là không muốn Mộ Dung Thần Duệ bị sư tôn gây khó dễ. Song song đó hắn cũng có thể dễ dàng nhìn thấy tình hình của nàng.

"Lộ muội muội muốn thế nào cũng được." Đoàn Đình Thiên tỏ ra bộ dạng rất dễ dãi, đôi mắt anh đào ngậm ý cười.

Mộ Dung Thần Duệ lại không có tâm tình tốt như thế. Ánh mắt hắn đã lạnh đến cùng cực. Lửa giận trong lòng gần như sắp tung tóe. Lúc này ông lão lại buông lỏng tay, cười khì ghé vào tai hắn thầm thì: "Mộ Dung lão đệ à! Ta lấy danh dự Huyền môn ra thề, sẽ ở lại đây cùng ngươi đứng trông phu nhân nhà người. Nếu tiểu đồ tôn có sứt mẻ một cọng lông nào, ngươi có thể tra khảo ta ngay."

Lộ Ánh Tịch đứng bên cạnh hắn cũng nói khẽ, "Đừng lo, ta sẽ hết sức cẩn thận."

Mộ Dung Thần Duệ siết chặt tay nàng, thấp giọng nói: "Nếu hắn ta dám có hành động khác thường, nàng chớ có khách khí với hắn ta." Một cái ám khí nho nhỏ từ lòng bàn tay hắn chuyển qua tay nàng.

Lão già râu tóc bạc phơ đứng ở một bên bèn khinh bỉ xì một tiếng: "Có ta ở đây, Đoàn tiểu tử dám hí hoáy gì chứ?"

Đoàn Đình Thiên nghe thế, không để bụng mà cười to: "Tiền bối nói rất đúng." Bây giờ hắn ta chỉ muốn trò chuyện với Lộ muội muội một lúc, bọn họ lại khẩn trương cái gì cơ chứ? Thời khắc nên khẩn trương còn chưa tới mà.

Hắn ta rủ mi mắt xuống nhằm vội che giấu mũi nhọn đen tối xuống đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 19: Ngoài dự đoán

Màn đêm bao trùm khắp nơi, được ánh trăng sáng chiếu rọi, cùng với bầu trời lấp lánh ánh sao.

Sân vườn sau nhà, có hai người đang đứng đối diện nhau, phong thái thong dong.

"Đoàn huynh, có bí mật gì muốn nói với ta thế?" Lộ Ánh Tịch mang theo ý cười dịu dàng, mở miệng hỏi.

"Qua hai ngày nữa chúng ta sẽ tiến vào lãnh thổ Lâm Quốc." Đoàn Đình Thiên cảm thán một câu không đầu không đuôi. Hắn ta ngẩng đầu ngắm trăng rằm, khẽ ngâm nga: "Ánh trăng sáng giống trăng quê nhà quá[1]!"

[1] Đây là câu thơ trong bài Đêm trăng nhớ người của Đỗ Phủ. Bài thơ diễn tả nỗi nhớ quê hương, gia đình, người thương của người lính đang chinh chiến trên sa trường. Đêm tối, đứng gác ngắm ánh trăng mà lòng xao xuyến. Dịch thơ sau:

Trống dồn ngăn bước người đi;

Trời thu biên giới, buồn gì nhạn kêu?

Đêm nay sương trắng xuống nhiều,

Ánh trăng sáng giống trăng quê nhà quá!

Anh em mỗi kẻ một nơi,

Không nhà sống chết biết hỏi cùng ai.

Thư đi chẳng thấy hồi âm,

Huống chi chinh chiến nay còn chưa thôi.

"Lâm Quốc có một sĩ tử yêu nước như Đoàn huynh đây thật sự rất may mắn." Lộ Ánh Tịch tươi cười, nhàn rỗi tiếp lời hắn ta.

"Lộ muội muội, muội nói như vậy dường như chưa xem mình là người Lâm Quốc rồi." Đoàn Đình Thiên thu lại tầm mắt, quay sang nhìn nàng.

"Lâm Quốc chưa bao giờ nuôi dạy ta, mà ta cũng chưa từng uống giọt nước nào của Lâm Quốc, cũng chưa từng ăn một hạt lương thực nào của Lâm Quốc. Sao lại là người Lâm Quốc được?" Giọng Lộ Ánh Tịch vô cùng hờ hững.

"Nhưng trên người muội đang chảy dòng máu hoàng thất Lâm Quốc." Đoàn Đình Thiên vẫn dùng lời nói ngọt ngào, tựa như đang dụ dỗ nàng: "Bất kể là vì Lâm Quốc, hay là vì Ô Quốc dưỡng dục của muội, muội đều không có lý do gì đứng về phía Hoàng Triều, phải không?"

"Sai rồi." Lộ Ánh Tịch không nhịn được bật cười, "Đoàn huynh nói sai rồi. Hoàng Triều là đất nước của phu quân ta, cái đó không được tính là lý do sao? Lẽ nào huynh chưa từng nghe câu 'Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu[2]' hay sao?"

[2] Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử: đây là tam tòng theo quan niệm của Nho giáo. Quy định tam tòng dùng để chỉ vị trí của người phụ nữ trong gia đình, khi ở nhà thì theo cha, lấy chồng theo chồng, chồng chết theo con.

"Nói như vậy, cho dù tương lai Ô Quốc có đối diện với nguy cơ diệt vong, muội cũng sẽ trơ mắt ngồi nhìn thôi sao?" Đôi mắt Đoàn Đình Thiên đã nổi lên sát khí.

"Ô Quốc gặp nguy nan lần này, ta đã vắt cạn khả năng để cứu vãn. Nếu như mai sau lại có chuyện tương tự phát sinh, vậy thì ta đã không còn khả năng làm được gì nữa." Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn lên phòng trọ ở lầu hai, bờ môi thấp thoáng ý cười ngọt ngào.

"Lòng đã quyết?" Giọng nói Đoàn Đình Thiên bỗng dưng trầm thấp hẳn đi.

"Đúng vậy." Lộ Ánh Tịch không hề do dự đáp liền.

Ánh mắt Đoàn Đình Thiên chợt lóe sáng, như một thanh đao sắc bén.

"Nếu chuyện Đoàn huynh muốn nói với ta là những lời này, vậy thì ta đã lãnh hội rồi." Lộ Ánh Tịch lùi lại một bước, lòng đã có phòng bị.

Nhưng Đoàn Đình Thiên không có bất cứ hành động xấu nào, trên khuôn mặt tuấn tú vẫn giữ nụ cười tươi rói, lại nói tiếp: "Lộ muội muội đừng nóng vội, ta muốn xác định một chuyện cuối cùng một chút."

"Xác nhận chuyện gì?" Lộ Ánh Tịch nheo mắt cảnh giác, đành hỏi tiếp.

Đoàn Đình Thiên vẫn cười thân mật vô hại như trước, không nhanh không chậm nói: "Muội cần biết rằng, nếu muội chọn đứng về phía Hoàng thượng, thì đứa bé trong bụng muội sẽ không còn quan hệ với Lâm Quốc của ta cũng như Ô Quốc. Vả lại đường xá trở về Hoàng Triều còn khá xa, muội nghĩ muội có thể lên đường bình an mà không có chuyện gì xảy ra sao?"

"Đoàn huynh, lời này có thể xem là sự uy hiếp công khai?" Lộ Ánh Tịch hướng lòng bàn tay về phía hắn ta. Dưới ánh trăng, ám khí nhỏ trong tay nàng chợt lóe sáng. "Cho dù không cần đến ám khí, nếu ta muốn lấy mạng của huynh, cũng không phải là chuyện khó. Mặc dù huynh am hiểu y thuật, nhưng chưa hẳn đã hiểu tường tận dụng độc bằng ta."

"Giết ta không có ích lợi gì." Đoàn Đình Thiên không hề sợ, dõng dạc nói: "Lâm Quốc và Ô Quốc có vô số cao thủ, không phải chỉ có một mình ta."

"Nói thẳng cho ngươi biết, ta và Mộ Dung Thần Duệ không có ý định tiến vào lãnh thổ Lâm Quốc, nói luôn là chúng tôi sẽ từ hoang mạc biên giới Tây Bắc quay ngược về Hoàng Triều." Lộ Ánh Tịch dừng lại một chút, chậm rãi nói tiếp: "Ta cần có thuốc máu của Đoàn huynh giúp đỡ, do đó ta e rằng Đoàn huynh tạm thời không thể quay về Lâm Quốc."

"Các ngươi muốn uy hiếp ta?" Đoàn Đình Thiên làm bộ sợ hãi.

Lộ Ánh Tịch chỉ cười mát một cái mà không nói. Hắn ta rõ ràng đã cho sát thủ mai phục trên mái nhà của nhà trọ, thì hiển nhiên hắn ta đã sớm đoán ra nàng và Mộ Dung Thần Duệ sẽ không tùy tiện đặt chân vào Lâm Quốc. Bởi vậy một là thẳng thắn sòng phẳng với nhau một lần, hai là ở đây làm xấu mặt nhau.

"Được rồi, nếu đã không còn cách nào cùng chung nhận thức, ta cũng không muốn nói nhiều nữa." Thấy thái độ kiên định của nàng, Đoàn Đình Thiên bất đắc dĩ chấp nhận buông tay, đôi mắt toát ra vẻ tiếc nuối. Nàng là một nữ tử tài hoa, nhưng cho đến nay vẫn chưa từng phát huy đến cực hạn. Hắn ta muốn làm Bá Nhạc[3], đáng tiếc nàng lại không muốn là thiên lý mã[4].

[3] Bá Nhạc: có tên thật là Tôn Dương, người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa, đã tìm được thiên lý mã cho Sở Vương. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài.

[4] Thiên lý mã: là ngựa có thể chạy ngàm dặm liên tục, ý chỉ ngựa hay, chạy nhanh; cũng dùng để chỉ người tài giỏi.

Lộ Ánh Tịch mím môi cười nhạt, gật nhẹ đầu chào hắn. Nàng liền xoay người đến bên cầu thang gỗ lên lầu hai.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Đêm càng lúc càng khuya, lại bắt đầu có gió to thổi vù vù qua song cửa.

Lộ Ánh Tịch vừa mới đặt chân lên lầu, Mộ Dung Thần Duệ đã nhanh chân đến đón nàng, giang tay ôm nàng vào lòng.

"Có cần phải khẩn trương như vậy không?" Lão già áo xám đi ra từ một bên hành lang, bất mãn lẩm bẩm.

Mộ Dung Thần Duệ ôm Lộ Ánh Tịch đi về phía ông lão, vừa không vui vừa nói: "Tiền bối biết rõ nguy hiểm tứ phía, ấy thế mà vẫn cho đồ tôn của người đi mạo hiểm?"

Lão già rất không đồng ý, bĩu môi hừ một tiếng, lại bảo: "Chẳng qua chỉ là mười tên nhóc đang ngồi chồm hổm trên nóc nhà chứ mấy? Cái này mà cũng đáng để kêu là 'Nguy hiểm tứ phía' hả?"

Mộ Dung Thần Duệ cảm thấy chán nản, chẳng buồn đôi co với lão. Nếu Lộ Ánh Tịch không mang thai, thì hắn cũng đâu cần quá lo lắng. Nhưng tình huống hiện tại vô cùng đặc biệt, sao hắn không khẩn trương cho được?

Ông lão thấy vẻ mặt hắn đã u ám lắm rồi, lão như thỏa hiệp mà dịu giọng nói: "Quên đi, quên đi! Đến lúc đó cứ để lão nhân gia ta xuất chiến, tiểu tử ngươi cứ ở đó mà trông coi phu nhân nhà ngươi đi."

"Nhưng mà ngươi phải đáp ứng ta một chuyện. Dù thế nào đi nữa, ngươi cũng không được lấy mạng Đoàn tiểu tử. Lâm Quốc và Huyền môn của ta có gốc rễ quá sâu, trăm năm hữu nghị, tuyệt đối không thể phá hỏng." Lão già thu lại bộ dạng hớn hở, nghiêm túc nói.

Mộ Dung Thần Duệ vẫn không màng đáp lời, tự mình dẫn Lộ Ánh Tịch vào phòng, lại còn muốn đóng cửa phòng lại.

Lão già một tay chặn cánh cửa, tức giận giậm chân bình bịch, kêu gào: "Mộ Dung nhà ngươi là một tên tiểu tử hỗn láo! Lão nhân gia ta đang nói chuyện với ngươi, ít ra ngươi phải giả bộ lắng nghe cho xong chứ!"

Lộ Ánh Tịch không khỏi mỉm cười, liền mở miệng nói trước: "Sư tôn, người yên tâm. Người không chạm ta, ta không đụng người. Chỉ cần Đoàn Đình Thiên đừng ép người quá đáng, con và Thần đều sẽ chừa lại một con đường sống cho hắn."

Nghe vậy, Mộ Dung Thần Duệ nghiêng đầu nhìn nàng. Nhưng niệm tình nàng đã gọi một chữ "Thần" vô cùng thân thiết kia, nên hắn không phản bác ý kiến của nàng.

"Vẫn là tiểu đồ tôn nhà chúng ta hiểu chuyện, biết cái gì gọi là tôn lão kính hiền[5]." Ông lão lúc này mới hài lòng vuốt chòm râu bạc. Lão chép miệng vài cái, tay chỉ lên nóc nhà, "Để lão nhân gia ta đi giúp hậu bối một tay xem sao. Để lão nhìn xem cao thủ giang hồ hiện nay rốt cuộc có bao nhiêu năng lực!" Lão khó nén nổi hưng phấn. Lão nhún nhẹ mũi chân một cái, thân người bay lên cao, trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

[5] Tôn lão kính hiền (尊老敬贤): kính trọng người lớn tuổi, là một truyền thống tốt đẹp. Người nhỏ gặp người lớn phải gọi kính trọng, đi xe phải nhường chỗ, ngồi ăn phải mời vào chỗ trang trọng nhất, dùng cơm phải để người lớn động đũa trước, phải đến chúc Tết, phải hỏi ý kiến, lúc kết hôn thì phải đến gặp người lớn hai nhà v.v…

Mộ Dung Thần Duệ và Lộ Ánh Tịch vào phòng ngồi xuống bên cạnh bàn, nhìn nhau cười.

Nhưng Mộ Dung Thần Duệ lại lập tức nhăn mày, thắc mắc: "Đoàn Đình Thiên không phải là kẻ ngu xuẩn. Hắn ta đã biết tiền bối võ công cái thế, sao lại không tiên liệu trước sự việc?"

Lộ Ánh Tịch đồng ý gật gù, phỏng đoán rằng: "Sát thủ đang mai phục trên nóc nhà có thể chỉ là quân cờ để lôi kéo tiền bối rời đi."

"Mà mục tiêu chính của hắn ta là…" Vầng trán thông minh tuấn tú của Mộ Dung Thần Duệ nhăn lại. Ánh mắt hắn rời đi, rơi trên cái bụng nhô cao của nàng: "Chỉ sợ là nàng."

"Không chỉ một mình ta." Lộ Ánh Tịch khe khẽ lắc đầu, tay xoa bụng, "Là một nhà ba người chúng ta."

Mộ Dung Thần Duệ sắc mặt nặng nề, tập trung suy nghĩ. Nếu hắn là Đoàn Đình Thiên, tất sẽ phân rõ nặng nhẹ. Nếu là không có cách nào tiêu diệt một lần, đương nhiên sẽ tập trung hỏa lực để đối phó với người dễ dàng bị tấn công nhất. Cho nên hắn phải trông coi Lộ Ánh Tịch. Hắn không thể để nàng bị ép dùng nội công, càng không thể để nàng bị thương, bằng không đứa bé khó lòng giữ lại.

Lúc này trên nóc nhà đang truyền đến tiếng đánh nhau, kiếm khua vào nhau leng keng, thỉnh thoảng lại xen lẫn vài câu chửi mắng ỏm tỏi.

"Với vài bản lĩnh cỏn con này mà cũng đi làm sát thủ hả? Chát chát chát!"

"Đoàn tiểu tử, thuộc hạ của ngươi không có đến một nhân tài hả?"

"Đánh hăng hái lên cái coi! Ui da… Các ngươi ăn gian! Dám dùng ám khí với lão nhân gia ta hả?"

“Tung phấn độc? Mấy tên tiểu tử các ngươi càng ngày càng bỉ ổi!”

Sau đó trận đánh vẫn tiếp tục kéo dài. Trên mái ngói lại vang lên những âm thanh lộp bộp khác.

Mộ Dung Thần Duệ ngưng mắt nhìn Lộ Ánh Tịch, lên tiếng: “Đúng như nàng đoán. Dương đông kích tây, cao thủ chân chính còn chưa tới.”

Lộ Ánh Tịch thở dài thiểu não, đứng dậy: “Đã đến rồi! Sư tôn đang bị vướng víu, e rằng nhất thời khó có thể thoát thân.”

Mộ Dung Thần Duệ cũng đứng lên, che chở nàng sau lưng mình, dặn dò: “Để xem tình hình thế nào đã, nếu có thể không động thủ thì đừng động thủ. Ta sẽ dốc toàn lực bảo vệ nàng!”

Lộ Ánh Tịch đứng sau lưng hắn, môi nở nụ cười, gật đầu trong im lặng.

Đột nhiên, một cơn gió mạnh thổi tung cửa phòng, lao thẳng vào trong phòng!

Mộ Dung Thần Duệ bình tĩnh đứng yên tại chỗ, kiên nghị tựa như núi, che chắn trước mặt Lộ Ánh Tịch.

“Kha kha… Kha kha!” Một chuỗi tiếng cười kha kha quái dị, trầm khàn bi thương, từ xa bay lại đây.

Chỉ một loáng, nhiệt độ bên trong phòng tựa như tụt mạnh, phút chốc đã trở nên lạnh giá như đang ở mùa đông.

Một trận gió lạnh lớn mạnh ập vào phòng, trong gió dường như kèm theo cát bụi bị cuốn theo.

Nếu như quan sát kỹ càng sẽ phát hiện ra, thứ đó không phải là cát bụi, mà là những sợi châm mỏng tanh nhọn hoắc trôi nổi trong gió lạnh.

“Cẩn thận!” Mộ Dung Thần Duệ chỉ kịp quát một tiếng. Bàn tay đánh mạnh về phía trước, một cú chưởng mạnh phóng ra, cùng đối đầu với cơn gió lạnh quỷ dị kia.

Lộ Ánh Tịch đứng sau lưng hắn và vẫn cố gắng kiềm chế, nhẫn nhịn để bản thân không ra tay giúp. Bây giờ chỉ mới bắt đầu mà thôi, nàng không hao tổn chân khí quá sớm được.

Chỉ thấy hai dòng khí gặp nhau, cuộn lại thành một vòng xoáy vô hình. Nếu lúc này có người không cẩn thận rơi vào giữa lốc xoáy không nhìn được bằng mắt này, ắt sẽ bị nội lực cực đại này giết chết!

Những sợi châm cực nhỏ lại sắc bén lấn tới không ngừng. Khi thì chúng tiến tới gần một tấc, khi thì bị đẩy lùi vài tấc.

Sắc mặt Mộ Dung Thần Duệ vững vàng chăm chú, dồn sức đẩy nội lực ra ngoài, đôi tay rung lên! Những sợi châm mỏng xoay tròn giữa không trung lại lập tức không còn năng lượng, rớt thẳng xuống đất. Và dòng khí lạnh kia cũng ngay tức khắc biến mất không dấu vết.

“Thần, chàng có làm sao không?” Lộ Ánh Tịch dịu giọng hỏi.

“Yên tâm đi!” Mộ Dung Thần Duệ không quay đầu lại, chỉ nhẹ giọng trả lời ngắn gọn.

Cả hai người đều im lặng, cùng tập trung nhìn chằm chặp cánh cửa rách nát.

Chỉ chốc lát sau, tiếng cười quái dị lạnh lẽo kia lại vang lên, lần này là một nơi rất gần truyền đến.

Đúng như dự đoán, một thân người mặc áo bào màu trắng bỗng dưng xuất hiện ở cửa.

“Ngươi là ai? Cần gì phải giả thần giả quỷ?” Mộ Dung Thần Duệ lạnh lùng cất giọng nói.

Bóng trắng vừa chợt lóe, rất nhanh đã không thấy đâu.

Lộ Ánh Tịch lại càng thêm nghi ngờ. Quần áo một màu trắng kia… hình như là một nữ tử?

Bên ngoài không có động tĩnh nào, vắng lặng đến mức kỳ lạ.

Trong đầu Lộ Ánh Tịch liền hiển hiện một suy nghĩ, có phải người vừa xuất hiện đang do dự có nên hiện thân hay không?

“Ánh Tịch, khi nào thật cần thiết nàng mới âm thầm ra tay. Vào thời khắc đặc biệt này, nàng chớ có lo lắng đến đạo nghĩa giang hồ!” Mộ Dung Thần Duệ lại nhỏ tiếng dặn dò.

“Dạ, ta biết mà.” Lộ Ánh Tịch cũng nhỏ nhẹ đáp, vô ý thức chau mày. Lòng nàng vẫn còn ngổn ngang bao suy nghĩ, âm thanh lẫn hình dáng kia hình như là…

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một âm thanh rất nhỏ. Lộ Ánh Tịch lại cảnh giác đưa mắt nhìn sang, nàng sửng sốt cực độ.

Có một người cũng đang sững sờ như nàng, đó là người đang che trước mặt nàng, Mộ Dung Thần Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 20: Mỹ nhân rắn rết

Lớp áo lót trong vốn là màu đen, làm bộ váy áo trắng đen rõ ràng. Bộ trang phục làm tôn lên khuôn mặt trắng như tuyết. Một đôi mắt đẹp lại lạnh lùng, sắc bén. Tựa như có hàn khí bao bọc toàn thân, khiến người khác nhìn thấy không khỏi chấn kinh.

Ánh mắt của Lộ Ánh Tịch sượt qua vai Mộ Dung Thần Duệ nhìn tới trước. Vừa trông thấy người đó, đáy lòng nàng như bị sóng lớn đập vào bờ. Dù thế nào đi nữa nàng cũng không ngờ tới, người đến lại là Diêu Lăng! Vết sẹo dữ tợn trên mặt nàng ta đã biến mất, chỉ còn lại vết thâm nhạt, nếu không nhìn kỹ sẽ không nhận ra. Mất đi khuyết điểm, khuôn mặt nàng ta càng thêm lạnh nhạt xinh đẹp. Thế nhưng đôi mắt sâu hun hút vẫn không vì gương mặt gần như trở về như cũ mà tăng thêm chút ấm áp.

Trong phút chốc, cả ba người đều im lặng đứng nhìn nhau, không nói lấy một tiếng. Ngay cả bầu không khí cũng dường như đông cứng lại.

Một lúc sau, Mộ Dung Thần Duệ mới ho khan một tiếng, nhàn nhạt mở miệng nói: "Sao nàng lại ở đây?"

Ngoài cửa phòng, Diêu Lăng cười nhạt, làm dáng hạ thấp người hành lễ: "Hiện nay trên dưới Hoàng Triều ai cũng đang hoang mang. Hóa ra Hoàng thượng không phải là chưa biết sống chết ra sao, mà là cùng mỹ nhân thong dong du ngoạn. Diêu Lăng thực sự ngu xuẩn, vẫn khăng khăng cho rằng Hoàng thượng không phải hạng người thích mỹ nhân mà không màng đến giang sơn. Nhưng thật ra Hoàng thượng cũng chỉ là kẻ…" Nàng ta dừng lại, ánh mắt lạnh căm băn về phía Lộ Ánh Tịch đang đứng sau lưng Mộ Dung Thần Duệ. Nàng ta lại khom người một chút, "Hoàng hậu quả thực khiến Diêu Lăng kính phục."

Lời của nàng ta rất quanh co, nhưng ý tứ sâu xa. Lòng Lộ Ánh Tịch rất trong sáng nhưng nghĩ kỹ lại nàng đã hiểu thấu đáo. Ắt rằng Diêu Lăng đã nhận được tin tức nào đó, nhưng nàng ta không muốn tin Mộ Dung Thần Duệ sẽ vì nữ nhân mà bỏ mặc giang sơn xã tắc. Vì vậy nàng ta lặn lội vạn dặm xa xôi đến đây, phải tận mắt chứng kiến thì nàng ta mới hết hy vọng. Tính tình xưa nay của Diêu Lăng vẫn luôn ngoan cố, quyết liệt như vậy.

"Sư muội, bây giờ muội đã tin chưa?" Đột nhiên một giọng nói âm u lạnh lẽo của nam tử vang lên.

"Vèo" một tiếng, một người mặc đồ đen nhanh chóng bay xuống, đứng bên cạnh Diêu Lăng.

Diêu Lăng không để ý đến hắn ta. Nàng vẫn nhìn Mộ Dung Thần Duệ chòng chọc, lạnh lùng nói: "Hoàng thượng đã từng nói, tình cảm nam nữ không thể quan trọng bằng quốc gia xã tắc. Bởi vì thân là một vị quân vương, trách nhiệm là không thể trốn tránh. Hoàng thượng đã quên những lời bản thân đã từng nói rồi sao?"

"Trẫm không quên." Mộ Dung Thần Duệ trầm giọng trả lời, nhưng lại không muốn giải thích điều gì. Chuyện đã phát sinh những ngày qua, cũng không phải chỉ cần dăm ba câu là có thể nói rõ hết thảy.

Diêu Lăng nghe vậy liền "À" một tiếng. Nàng ta đứng đó cười khẩy.

"Diêu Lăng." Lộ Ánh Tịch bỗng nhiên mở miệng, giọng nói nhàn nhạt trong trẻo: "Ngươi và sư huynh của ngươi lần theo dấu vết đến đây, chắc chắn đã có người cung cấp manh mối cho các ngươi. Tu La Môn các ngươi định phản bội Hoàng Triều, đi nương nhờ Lâm Quốc hay sao?" Từ khi còn ở trong hoàng cung, nàng đã nghĩ Diêu Lăng và Tê Điệp hình như có qua lại, bây giờ nghĩ lại thì đúng là nghi ngờ của nàng hoàn toàn chính xác.

"Ngươi câm miệng đi!" Diêu Lăng bỗng dưng quát tháo, ánh mắt băng hàn có thêm vài phần cuồng loạn, "Trước đây ta không chiếm được, dựa vào cái gì mà ngươi lại có được?!" Ánh mắt nàng ta chuyển hướng sang Mộ Dung Thần Duệ, trong tận cùng đáy mắt là sự hận thù căm hờn vô tận.

Lộ Ánh Tịch mím môi không nói. Nàng quả thật đã chiếm được những thứ mà Diêu Lăng không có được. Ví như vương miện Hoàng hậu, Hoàng tự, còn có tình yêu của Đế vương. Nhưng Diêu Lăng sẽ không bao giờ biết được, con đường nàng đã đi qua có bao nhiêu đau khổ.

"Sư muội, hà tất phải nhiều lời vô ích với bọn họ? Cái tên tình lang bạc tình bạc nghĩa kia, lẽ nào muội vẫn còn quyến luyến hắn ta?" Đôi mắt xếch của nam tử đứng một bên kia nheo lại thành đường thẳng, giọng nói buốt giá thành khẩn.

"Đương nhiên là không!" Diêu Lăng một mực phủ nhận, mắt hằn lên những tia máu đỏ. Nàng ta bất ngờ giơ tay lên, tung ra một chưởng mạnh về phía trước!

Mộ Dung Thần Duệ không tránh, tay hắn cũng nhanh chóng vung lên, đánh trả một chưởng khiến cú chưởng của Diêu Lăng quay ngược trở lại.

Cơ thể của Diêu Lăng khẽ run lên, lùi về sau một bước. Hai tròng mắt long lên sòng sọc, phẫn nộ điên cuồng. Nàng ta khó lòng tin được, miệng la hét: "Ngươi lại còn ra tay đánh ta?"

Mộ Dung Thần Duệ không còn lời để biện minh, chỉ than nhẹ, dịu giọng nói: "Lăng nhi, không nên hành sự kích động, tương lai nàng sẽ hối hận đó."

"Hối hận?" Diêu Lăng liếc hắn một cái, ngửa đầu cười sằng sặc. Trong tiếng cười lại mang theo vô vàn hàm ý mỉa mai và đau buồn. "Chuyện mà Diêu Lăng ta hối hận nhất kiếp này đó là biết ngươi!"

Mộ Dung Thần Duệ chấn động không thôi. Hắn không còn lời nào có thể đối đáp.

Lộ Ánh Tịch đưa tay chạm vào sống lưng thẳng tắp của hắn, để cho hắn chút động lực và cảm thấy thoải mái hơn đôi chút.

"Sư muội, cái tên tình lang bạc bẽo này cứ giao cho ta. Muội đi đối phó với mụ đàn bà đang mang thai kia đi." Nam tử mặc đồ đen cười khành khạch âm hiểm. Hắn ta cũng không chờ Diêu Lăng trả lời, ống tay áo của hắn ta đã bay lên. Một cơn gió mạnh cuồn cuộn nổi lên, đánh úp vào trong phòng.

Mộ Dung Thần Duệ có đề phòng từ sớm, cũng lập tức vận khí đánh ra một chưởng sắc bén để chống chọi với cơn gió kỳ quái kia.

"Sư muội, mau lên!" Nam tử đồ đen thình lình kêu lên một tiếng.

Chợt nghe hỗn hợp tiếng "Xẹt, vút" kỳ lạ, một thứ dài mỏng như lưỡi đao phóng vào trong phòng!

Mộ Dung Thần Duệ không thể phân thân, nên Lộ Ánh Tịch quyết định nhanh tay lật bàn gỗ lên ném chuẩn xác về phía trước. Mặt bàn đã trở thành tấm bia cản phi đao lại.

Đánh lén không được, đôi mắt Diêu Lăng đỏ au vì cơn giận lớn đến cực đại. Nàng ta lại thoáng lướt qua cái bụng nhô cao của Lộ Ánh Tịch, nóng giận nhất thời bốc lên mạnh mẽ! Hôm nay cho dù ngọc nát đá tan, nàng ta cũng sẽ không để nữ nhân này đạt được những thứ mà nàng ta mong mỏi cả đời nhưng tất cả đều đã vỡ tan!

"Xì xì…"

Âm thanh rất nhỏ khó lòng nghe thấy bỗng truyền vào tai Lộ Ánh Tịch, khiến nàng đột nhiên kinh hãi. Nàng lập tức quan sát thấy trong tay áo của Diêu Lăng hình như có thứ gì đó đang nhúc nhích.

"Đi!" Diêu Lăng chợt la lớn một tiếng.

Trong nháy mắt, vô số con rắn nhỏ phi ra từ tay áo rộng của nàng ta. Cả lũ rắn đông nghịt tấn công vào phòng trọ.

Lộ Ánh Tịch một mặt thầm nghĩ không xong rồi, mặt khác hai tay nàng vận khí truyền lên lưng Mộ Dung Thần Duệ, giúp hắn tốc chiến tốc thắng.

Khi nghe được tiếng "Bịch" nhẹ vang lên, nam tử áo đen kia đã lảo đảo vài bước, khóe miệng trào ra dòng máu.

"Đi thôi!" Lộ Ánh Tịch không rảnh thừa thắng xông lên. Nàng vội vàng nắm tay Mộ Dung Thần Duệ, muốn kéo hắn nhảy từ cửa sổ xuống dưới.

"Ánh Tịch! Cẩn thận!" Mộ Dung Thần Duệ bỗng hét lớn, cấp tốc duỗi tay vòng qua eo nàng, ôm nàng vọt lên không trung.

Trên mặt đất đều là những con rắn có màu xanh đen, số lượng đông đúc, khiến người ta hoảng sợ không thôi. Liếc mắt nhìn kỹ, những chiếc đầu rắn đầy nhúc phì phò những chiếc lưỡi độc, cùng với những chiếc răng nanh bén nhọn.

Mộ Dung Thần Duệ ôm Lộ Ánh Tịch đứng trên đầu tủ, quét mắt nhìn bốn phía. Hắn phát hiện ngay cả cửa sổ cũng đã bị đàn rắn chiếm cứ.

Trong tai toàn là những tiếng rít "Xì… xì…" làm người khác sởn tóc gáy.

"Thần, chúng ta ra ngoài qua cửa chính đi." Lộ Ánh Tịch đè thấp giọng đề nghị.

"Bọn họ đang ở ngoài cửa chờ đánh lén chúng ta." Mộ Dung Thần Duệ cũng nhỏ giọng nói.

Chỉ khoảng nửa khắc sau, đã thấy mấy con rắn bắt đầu bò lên chiếc tủ. Những cái lưỡi rắn màu đỏ cứ thè ra, thụt vào. Tựa như bọn chúng đang tìm con mồi để cắn một phát.

Mộ Dung Thần Duệ vận một chưởng, lập tức đánh chết một con rắn đang đến rất gần. Cùng lúc đó đàn rắn xung quanh đồng loạt vọt tới như nước thủy triều dâng cao, càng đe dọa lại càng đến gần, hùng hổ xông tới!

"Chỉ có thể thử xông ra một phen!" Mộ Dung Thần Duệ cau mày sít cả lại, ôm chắc người bên cạnh. Hắn cúi đầu căn dặn một câu: "Ôm chặt!"

Hắn hít sâu, nhún người vọt lên tựa như cuồng phong bay vút qua căn phòng. Chỉ trong giây lát, hai người đã đứng trên hành lang ngoài căn phòng. Tay hắn lại vung lên, cửa phòng liền đóng "sầm" lại, ngăn cách với căn phòng đầy rắn.

Hắn vẫn đang ngạc nhiên vì sao phòng ngoài không có người mai phục, thì bất ngờ nghe Lộ Ánh Tịch nhỏ giọng kêu một tiếng.

"Ánh Tịch?!" Mộ Dung Thần Duệ vội vã quay đầu nhìn nàng.

“Ta nghĩ ta có lẽ đã bị rắn cắn.” Lộ Ánh Tịch cười khổ một cái, cúi đầu nhìn xuống dưới cẳng chân.

Một con rắn màu xanh đen đang bao quanh mắt cá chân của nàng, đầu rắn đã gục sang một bên. Đương nhiên là nó đã bị nàng đánh chết nhưng cuối cùng nàng vẫn muộn vài giây.

Nàng đỡ cơ thể nặng nề ngồi xuống, nhanh chóng điểm vài huyệt đạo, để ngăn ngừa độc tố chạy tán loạn.

Lúc này, một bóng áo trắng thoáng hiện lên bên đầu kia của hành lang. Nàng ta đắc ý cười gằn, tiếng cười vang vọng đến đầu bên này: “Những con rắn này chỉ cắn nữ tử, hơn nữa lại không sợ chết. Nếu chúng không cắn được người thì quyết không lùi bước.”

“Đưa thuốc giải đây!” Sắc mặt Mộ Dung Thần Duệ đã đen xịt, lạnh lẽo. Hắn bế Lộ Ánh Tịch lên, đi đến gần Diêu Lăng.

“Nếu có thuốc giải thì ta đã không dùng những con rắn độc này rồi.” Diêu Lăng đứng thẳng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt sâu hút tối tăm của hắn, “Thà làm ngọc vỡ, quyết không làm ngói lành!”

Ánh mắt Mộ Dung Thần Duệ đã lo lắng đến cực điểm. Hắn cúi đầu nhìn người trong lòng, dịu dàng hỏi: “Nàng còn chịu được không?”

Sắc mặt Lộ Ánh Tịch đã tái xanh, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười với hắn. Nàng cũng nhỏ nhẹ trả lời: “Độc tính này đúng là rất mạnh, nhưng chắc chắn sư tôn có thể giải được.”

“Úi chà!” Diêu Lăng cười nhạo, “Sao ta lại quên sư tôn Huyền môn đang ở đây nhỉ? Lão ta có thể giải được chất độc ta đã dùng sao?”

Phẫn nộ muốn nén nhịn trong lòng Mộ Dung Thần Duệ cuối cùng cũng bùng phát, hắn rống lên: “Diêu Lăng! Nếu như xem là nợ cũ, ngươi có thể tìm Trẫm đòi lại, không cần giận cá chém thớt mà trút giận lên người khác!”

“Thế nào? Hoàng thượng không nỡ sao? Năm đó, Diêu Lăng tuyệt thực gần chết cũng không thấy Hoàng thượng đau lòng như vậy.” Diêu Lăng nhếch đôi môi đỏ mọng, trào phúng nói.

“Khi đó Trẫm không quan tâm đến ngươi sao?” Mộ Dung Thần Duệ cả giận quát, nhưng lập tức hắn liền bỏ qua, không muốn nhiều lời với nàng ta nữa. Nàng ta đã đi vào ngõ cụt, gần như tẩu hỏa nhập ma. Hắn nên tỉnh ngộ từ sớm mới phải!

Bầu không khí bế tắc, đông cứng này lại bị một tiếng la sợ hãi phá vỡ.

“Rắn ở đâu mà nhiều như vậy?! Là muốn nấu canh rắn sao?”

Một bóng người treo ngược từ nóc nhà ló ra, hàm râu dài trắng phất phơ trong gió. Khuôn mặt già nua lại ngập tràn ý cười lẫn sự hào hứng tột độ.

“Sư tôn.” Lộ Ánh Tịch khẽ cất lời gọi lão, lại hỏi: “Độc của loại rắn này có cách giải độc không ạ?”

Lão nghe vậy liền lộn ngược lại, nhảy phóc xuống sàn nhà. Lão nhanh nhảu nói: “Tiểu đồ tôn, con đừng sợ. Trên đời này không có loại độc nào mà sư tôn ta không giải được.”

“Phải không?” Diêu Lăng lạnh lùng phun ra một câu.

Lão đưa mắt liếc nàng ta một cái, cũng không thèm hỏi chân tướng sự việc, trực tiếp đưa ra kết luận: “Mỹ nhân và rắn… Đồ mỹ nhân rắn rết…”

Diêu Lăng ngoảnh mặt làm ngơ, sắc mặt như băng như tuyết.

Lão bước nhanh đến bên Lộ Ánh Tịch, nhìn thật kỹ vết thương bé xíu trên chân nàng. Một lát sau, lão thở ngắn than dài.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 21: Kết cục thế này

“Sư tôn?” Lộ Ánh Tịch ngước mắt nhìn lão, mỉm cười hỏi: “Không phải sư tôn đã nói có thể giải bất cứ loại độc nào trên thế gian này sao?”

Lão nhướng hàng lông mày trắng phau, tức giận nói: “Nha đầu nhà ngươi, lại dám dùng lời của ta để công kích ta.”

“Ánh Tịch không dám.” Lộ Ánh Tịch vẫn giữ nét cười yếu ớt trên khuôn mặt xinh đẹp, giọng điệu bình tĩnh. Nàng không để lộ chút khẩn trương, lo lắng:

"Nếu như ngay cả sư tôn cũng không giải quyết được độc rắn này, vậy thì trên thế gian này chẳng có ai có thể làm được."

Ông lão khó chịu càu nhàu: "Khá khen cho nha đầu nhanh mồm nhanh miệng nhà ngươi. Việc này không dùng bản lĩnh xuất chúng của ta thì không được rồi."

"Chẳng lẽ sư tôn tàng trữ thuốc trân quý không nỡ cho Ánh Tịch dùng ạ?" Lộ Ánh Tịch rất thản nhiên ngồi bệt xuống sàn, dựa lưng lên lan can hành lang. Ánh mắt nàng liếc về hướng Diêu Lăng đang đứng thẳng bên kia. Nàng thấy nàng ta đang vô cùng căng thẳng, dường như đang chờ đợi kết quả chuẩn đoán, thì lòng nàng càng thêm trấn định. Nếu loại độc thật sự khó giải, thì Diêu Lăng đã thừa cơ hội hiện tại để thoát thân rồi. Nếu nghĩ như vậy, nhất định là nàng còn có một con đường sống.

"Thuốc tốt đương nhiên đáng giá nhưng làm sao đem so với mạng người được?" Lão bừng bừng tức giận, trợn mắt liếc Lộ Ánh Tịch. Lão lại kiên quyết nói: "Con có hiểu nam nữ thụ thụ bất thân không hả? Chẳng lẽ lại để lão nhân ta hút máu độc ra cho con sao?"

"Hút máu độc ra là không sao chứ?" Mộ Dung Thần Duệ bỗng nhiên thốt ra, lời còn chưa nói xong đã thấy hắn ngồi xổm xuống, cầm mắt cá nhân Lộ Ánh Tịch lên.

Diêu Lăng đột nhiên cười mũi thành tiếng, vừa lạnh lẽo vừa châm biếm nói: "Vốn còn tưởng rằng sư tôn Huyền môn có năng lực cao siêu, hóa ra cũng thường thôi."

Lão quay phắt đầu lại đánh giá nàng ta từ trên xuống dưới, rồi lầm bầm làu bàu nói: "Mỹ nhân đẹp hơn hoa, nhưng lại thích xỏ xiên người khác. Ánh mắt lạnh lùng, lại cực kỳ ngu xuẩn."

Diêu Lăng nhếch đôi môi đỏ mọng lên cao, cằm hơi nhếch lên, tư thế vô cùng ngạo nghễ, ngang tàng. Nếu như nàng không xỏ xiên, thì nàng có khác gì các nữ tử bình thường trên đời này đâu chứ? Chỉ có điều sự kiêu ngạo quật cường của nàng ta lại không gặp được người có thể thưởng thức và thấu hiểu!

Mộ Dung Thần Duệ cũng liếc mắt lườm Diêu Lăng, nhưng lại quay sang nói với ông lão: "Tiền bối, có cần phải trực tiếp hút máu nhiễm độc ra liền hay không?"

Ông lão thu hồi tầm mắt, vừa rung đùi đắc ý vừa cố làm ra vẻ huyền bí nói: "Không cần, không cần."

Ánh mắt Mộ Dung Thần Duệ gần như tối đen đi, khuôn mặt tím tái vì cố gắng nín nhịn sự tức giận. Cứu người như cứu hỏa, há có thể xem như trò đùa mà kéo dài thời gian như vậy chứ?

Lộ Ánh Tịch nhìn bộ dạng trái ngược của hai người mà không thể nhịn cười, mở miệng nói: "Thần, chàng đừng lo lắng. Ta đã phong bế huyệt đạo, độc tố ở chân lại rất ít, tạm thời sẽ không lan nhanh đâu."

"Thần!" Tiếng gọi bén nhọn đột ngột vang lên, trong đó bao hàm cả sự căm hờn.

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu, thấy đôi mắt thanh lạnh của Diêu Lăng đang vô cùng xúc động phẫn nộ. Tình cũ duyên mới làm sao có khả năng sống trong hòa bình đây? Trước đây Mộ Dung Thần Duệ thực sự có phụ Diêu Lăng. Nhưng trong khoảng thời gian đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, khiến cho tình cảm đơn thuần lúc ban đầu đã thay đổi. Ai đúng ai sai làm sao có thể phân định rõ ràng?

"Lăng nhi." Mộ Dung Thần Duệ đột nhiên đứng dậy. Ánh mắt hắn sâu thẳm sáng quắc, bước từng bước về phía Diêu Lăng, thấp giọng nói: "Trước khi Trẫm đăng cơ đã nhận lời chuyện của nàng, nhưng Trẫm đã không có cách nào thực hiện được, đó là lỗi của Trẫm. Nàng có còn nhớ những lời Trẫm đã nói với nàng khi đó không? Mặc dù Trẫm không thể cho nàng trở thành người duy nhất, nhưng cũng sẽ để trống vị trí Hoàng hậu. Nàng cũng đã nói, nàng sẽ chờ Trẫm đến một ngày, có thể cho nàng tất cả cơ mà."

"Đúng vậy! Nô tỳ đương nhiên còn nhớ rất rõ!" Diêu Lăng bất giác cao giọng hơn, trong cơn giận dữ đã quên mất bản thân đã bị giáng xuống làm cung nữ, mà đối đáp chan chát với hắn, "Thế nhưng Hoàng thượng lại hết lần này đến lần khác nuốt lời. Bây giờ Hoàng thượng muốn trách ngược lại nô tỳ lòng đã nguội lạnh sao?"

"Nàng chỉ nhớ những chuyện nàng muốn nhớ mà thôi." Mộ Dung Thần Duệ nhìn thẳng nàng ta, nét mặt thêm vài phần trầm trọng lẫn nỗi buồn vô cớ, "Chuyện của Lâm Đức phi, nàng đã quên rồi sao? Còn có vị Tiệp dư mới tấn phong năm năm trước kia, nàng ta lần đầu mang thai, cũng không biết vì sao lại sảy thai, nàng cũng quên rồi sao? Nàng dám đảm bảo việc này không liên quan tới nàng không? Nếu không phải Trẫm vì đoạn tình cảm thuở ban đầu kia, nàng tưởng nàng còn có thể an toàn chuyển đến sống ở Trai cung? Nhiều năm qua Trẫm không có đứa con nào, nàng cho rằng nguyên nhân là vì đâu? Trẫm không muốn nàng lại phạm phải sai lầm lần nữa!"

"Hoàng thượng nghĩ rằng chỉ có một mình nô tỳ sai thôi sao?" Thân hình thon gầy của Diêu Lăng đứng thẳng tắp, vẫn ngang nhiên cố chấp nói, "Xin Hoàng thượng hãy để tay lên ngực tự vấn lương tâm đi! Nếu như Lâm Đức phi hoặc cái nàng phi tần kia sinh hạ hoàng tử, Hoàng thượng sẽ không vì thế mà phong hậu cho họ sao?"

"Trẫm sẽ không!" Mộ Dung Thần Duệ chắc chắn trả lời.

"Thật sẽ không?" Diêu Lăng hừ lạnh, "Có bằng chứng việc thật người thật sờ sờ ngay trước mắt, Hoàng thượng còn mạnh miệng khẳng định như thế. Nếu sẽ không, vì sao mũ phượng lại đội trên đầu nàng ta?"

"Bảy năm còn chưa đủ sao?" Mộ Dung Thần Duệ khẽ thở dài một hơi. Bảy năm, cũng đủ để hắn nhìn rõ đoạn tình cảm thời niên thiếu kia, và cũng đủ để

hắn thất vọng triệt để.

"Bảy năm chẳng qua chỉ là một phần mười của đời người." Diêu Lăng vẫn không mảy may cảm động, ánh mắt cứng rắn tựa như băng kết ngưng tụ ngàn năm rồi vậy, sẵng giọng nói lớn: "Nô tỳ giao phó chính là cả cuộc đời, chứ không phải là bảy năm ít ỏi kia."

Mộ Dung Thần Duệ không tranh cãi nữa, đôi lông mày áp sát vào nhau chứa đựng vẻ mệt mỏi không thể che giấu.

Hai người bên kia chỉ đứng nhìn nhau không nói, ông lão bên này lại nhích đến gần Lộ Ánh Tịch, hạ giọng nói thầm: "Này, nha đầu! Con kiếm sống ở nhà Đế vương cũng thật không mấy dễ dàng. Hay là con theo ở nhà đồ đệ thông minh của ta đi! Phẩm chất tài giỏi lại lương thiện của nó là ngàn năm hiếm thấy đó nha. Con nên cân nhắc một chút, được không hả?"

Lộ Ánh Tịch chỉ cảm thấy dở khóc dở cười. Với tình hình lúc này thích hợp thảo luận đề tài đó sao? Không nghi ngờ gì nữa, chắn chắn lão muốn đổ thêm dầu vào lửa.

Lại nghe một bên khác Mộ Dung Thần Duệ trầm giọng nói một câu: "Nếu lần này Ánh Tịch không sao, thì Trẫm cũng sẽ bỏ qua." Cuối cùng hắn vẫn lưu lại một phần tình cảm sau cùng, và không nói ra nửa câu sau. Nếu Ánh Tịch và đứa bé vì độc rắn mà bị chút tổn thương nào, hắn nhất định sẽ truy cứu đến cùng, quyết không khoan dung nữa!

Diêu Lăng chấn động, cả cơ thể run rẩy. Đôi mắt bi ai tuyệt vọng, nhưng không có nửa điểm ăn năn hối hận. Cuộc đời này của nàng ta đã là như thế, không còn đường lui, chỉ có lối đi duy nhất đến cuối con đường!

Diêu Lăng hung hăng nghiến răng, cắn mạnh một cái. Nàng ta vận hết khí lực phi thân về phía Lộ Ánh Tịch!

Chợt một tiếng "Phịch" vang lên…

Chỉ thấy cơ thể gầy gò của Diêu Lăng ngã xuống bên chân Lộ Ánh Tịch, khóe môi trào ra dòng máu đỏ tươi.

"Ha ha!" Nàng ta gắng gượng nâng cơ thể dậy. Nàng ta bắt đầu cười lạnh, rồi lại cười cay đắng. Trong đôi mắt đẹp đượm buồn nhuốm đầy hận ý không thể nào tháo bỏ, tiêu tán. Nàng ta bình tĩnh đưa mắt nhìn người đã đánh nàng ta một chưởng.

Bàn tay phải của Mộ Dung Thần Duệ dừng sững giữa không trung, sắc mặt cũng cứng nhắc.

"Hoàng thượng quả nhiên rất hiểu nô tỳ." Giọng nàng ta khàn khàn, tiếng cười thê lương lại lạnh lẽo từng cơn vang lên nhưng không ngừng lại, "Ha ha… Cho dù nô tỳ có chết, cũng phải lôi nữ nhân kia cùng xuống hoàng tuyền! Nếu Hoàng thượng là một người có tình như vậy, thì hãy thử nếm trải nỗi khổ vì tình đi!"

Nàng ta bỗng nhiên quay đầu hướng sang Lộ Ánh Tịch. "Phụt" một tiếng, một ngụm máu phun ra, vài giọt máu đã bắn dính lên chân Lộ Ánh Tịch, chính ngay chỗ miệng vết thương.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, không ai lường trước được nàng ta đột nhiên phun máu, lại càng không dự liệu được dụng tâm ác độc của nàng ta.

"Nữ tử nhà ngươi quá tàn nhẫn!" Lão già tức tối lớn tiếng mắng. Lão vung tay lên cao, chưa suy xét đã tung ra một chưởng!

Trong nháy mắt, chỉ thấy thân thể của Diêu Lăng bay vút lên trời, lơ lửng xa hơn một trượng. Nàng ta như con diều đứt dây mà nặng nề rớt phịch xuống đất. Tiếng "Bịch" rất lớn vang lên khi thân thể chạm xuống hành lang bằng gỗ!

Tất cả mọi người đều sửng sốt, ngay cả lão già cũng cúi đầu nhìn bàn tay của chính mình.

"Ha ha… Ha ha…" Tiếng cười thảm thiết đau thương lại thé lên, càng thể hiện sự yếu đuối vô lực. Diêu Lăng đã nằm bẹp trên mặt đất, nhưng nàng ta vẫn cố chấp mà khốn khổ phun ra vài câu nữa: "Mộ Dung Thần Duệ… Năm đó ngươi đã cứu ta ra khỏi bể khổ, ta vốn muốn cảm ơn ngươi. Thế nhưng ngươi lại đẩy ta vào một vực sâu khác thống khổ hơn nữa… Ngươi hãy ghi nhớ, Diêu Lăng ta cuộc đời này vì ngươi mà không được chết già, ngươi tất sẽ gặp báo ứng…"

Con ngươi nàng ta đảo qua đảo lại, nhuốm màu chết chóc. Khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng trắng bệch, nhưng bờ môi nhuộm đỏ bằng máu, sắc đỏ lại càng thêm yêu dị.

"Một năm đó… Mùa xuân đẹp nhất lúc này, khói sương mờ phủ liễu ngàn đế đô[1]. A, Thần…" Lời nói mê man mỏng manh véo von rồi im bặt. Nụ cười kỳ dị đọng lại bên khóe môi nàng ta.

[1] Đây là hai câu thơ trong bài thơ Mưa phùn đầu xuân của nhà thơ Hàn Dũ đời Đường. Bài thơ tả cảnh đầu xuân xinh đẹp, ý của Diêu Lăng đó là kỷ niệm lúc nàng ta gặp Mộ Dung Thần Duệ là mùa xuân đẹp nhất trong đời. Dịch thơ:

Mưa phùn trơn ướt đường đi,

Xa tựa có, nào thấy chi lúc gần.

Mùa xuân đẹp nhất lúc này,

Khói sương mờ phủ liễu ngàn đế đô.

Mộ Dung Thần Duệ đờ đẫn đứng yên tại chỗ, hai chân như bị đóng đinh chôn chặt xuống sàn, không tài nào nhấc chân nổi. Đôi mắt sâu thẳm như đại dương bị màn sương mù che lấp. Bờ môi hắn khẽ mấp máy như có điều muốn nói nhưng tất cả đều bị nghẹn tại cổ họng không phát ra được.

"Sư muội…" Tiếng rít gào đầy bi thương, phẫn nộ chợt vang vọng trong bầu trời đêm. Một nam tử đồ đen vội vàng bay đến đây.

Ông lão là người đầu tiên định thần, lập tức đề phòng mà chắn ngang trước mặt Lộ Ánh Tịch. Nhưng nam tử áo đen căn bản không nhìn thấy bất kỳ kẻ nào. Hắn ta chỉ chăm chăm bay đến chỗ Diêu Lăng. Hai gối của hắn quỳ sập xuống mặt đất phát ra tiếng "Phịch" rõ mồn một.

"Sư muội! Tỉnh lại đi! Muội có thể mà… Muội có thể…" Tiếng gào thét bi thương của nam tử mặc đồ đen nhất thời nghẹn ngào. Khóe mắt trào ra hai dòng lệ nóng hổi.

Một lúc lâu sau, nam tử áo đen ôm lấy Diêu Lăng. Ánh mắt u ám liếc nhìn ba người còn lại. Ánh nhìn dành cho Mộ Dung Thần Duệ tựa như đang thấy loài rắn độc, lại chậm rãi quét qua khuôn mặt của ba người. Nam tử áo đen không nói một câu, ôm Diêu Lăng thả người nhảy qua lan can hành lang. Trong chớp mắt, bóng hai người đã biến mất trong màn đêm.

Không ai đuổi theo hắn ta. Trên hành lang lặng ngắt như tờ, im lặng đến mức ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe rõ.

Ông lão quay đầu nhìn Lộ Ánh Tịch, lại nhìn về phía Mộ Dung Thần Duệ, lão ta lúng ta lúng túng mở miệng nói: "Chưởng kia của ta chỉ dùng có nửa phần công lực, tuyệt đối không đủ để đoạt mệnh. Là do chính cô ta đã cắn nát túi độc dưới lưỡi…" Vừa nói tới hai chữ "túi độc", lão bỗng nhiên hốt hoảng la lên, "Á! Tiểu đồ tôn, chân của con!"

Lộ Ánh Tịch đưa mắt ngóng nhìn Mộ Dung Thần Duệ, rồi mới cúi đầu nhìn cẳng chân của mình. Ban đầu chỉ là vết thương nhỏ, giờ đây nó đã trương lên, sưng phù lại có màu tím xanh kỳ lạ, như có một mùi tanh hôi của thịt sống kèm theo.

"Nữ nhân kia chết không đáng luyến tiếc mà!" Lão nổi cơn thịnh nộ, căm giận nói: "Tự bản thân mình muốn chết còn chưa đủ, đã vậy còn độc ác muốn kéo người khác chịu tội cùng! Người như thế ở lại trên đời này cũng gây họa cho nhân gian!"

"Sư tôn, độc rắn lại thêm 'Âm ẩn độc'[2] rất khó giải phải không ạ?" Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng hỏi, giọng nói buồn bã.

[2] Âm ẩn độc: như một dạng axit, ăn mòn các chất hữu cơ, khiến chúng nhanh chóng bị thối rữa.

Lão cau chặt hai hàng lông mày chụm lại một chỗ, rất lâu cũng không có lời đáp.

Lộ Ánh Tịch khe khẽ thở dài. Nàng lại ngẩng đầu ngóng nhìn bóng dáng cứng ngắc như hóa đá của Mộ Dung Thần Duệ.

Mộ Dung Thần Duệ đáp trả ánh nhìn của nàng, nhưng hắn dường như không thể tự nhấc chân lên được. Hắn nhếch môi muốn cười an ủi nàng, nhưng cuối cùng chỉ tạo thành một tiếng thở dài không nghe thấy.

Ông già cực kỳ không kiên nhẫn đối với loại tình cảnh trầm trọng, không nói gì này. Lão liền cáu kỉnh xoắn bộ râu dài của chính mình, tự lẩm bẩm một mình: "Nếu chỉ có độc rắn, chỉ cần hút máu độc ra, sau đó dùng hùng linh tán dược cất kỹ trăm năm của Huyền môn ta là ổn. Nhưng vậy giờ… Ôi, nan giải! Thực sự nan giải mà!"

Lộ Ánh Tịch rủ mi mắt, thấp giọng hỏi: "Sư tôn, nếu như không có cách nào loại bỏ độc, vậy thì cứ cắt bỏ chân của con." Chỉ có như vậy mới không cho độc tố xâm nhập vào cơ thể.

Lão nghe thấy thế cũng không tỏ ra khiếp sợ, gật gù đồng ý, nói: "Cái biện pháp đó chỉ là hạ sách, nhưng cũng là một biện pháp khả thi. Nhưng mà con đang mang thai, chỉ e rằng không chịu đựng nổi sự đau đớn kịch liệt khi cưa chân. Ta phải nghĩ ra một cách giảm đau hiệu quả mới được." Lão nói xong, liền đưa tay nhanh chóng điểm vài huyệt đạo dưới đầu gối của nàng.

Mộ Dung Thần Duệ vẫn không nói, tựa như đang lắng nghe, trái tim giống như bị vô số bàn tay kéo xé ra, vừa đau nhức lại rối bời.

Lộ Ánh Tịch cúi đầu xuống, không muốn lại ngước nhìn hắn lần nữa. Nàng chỉ nhỏ giọng nói với ông lão: "Sư tôn, điểm huyệt cũng chỉ có thể ngăn độc tố lan tràn trong vòng mười hai canh giờ mà thôi."

Lão tiền bối phiền muộn, chán nản vò đầu bứt tóc, vẻ mặt sầu não. Lão ngượng ngùng trả lời: "Điều đó đương nhiên là ta biết. Có lẽ ta nên suy nghĩ lại, phải suy nghĩ đã." Lão vừa nói, vừa đứng bật dậy. Lão đứng lên đi qua đi lại trước mặt Lộ Ánh Tịch, lẩm ba lẩm bẩm một mình.

Lão dạo bước một lúc lâu, hàm râu trắng muốt cũng bị lão sốt ruột mà cuộn tròn lại mấy vòng. Nhưng lão vẫn chưa nghĩ ra cách hay.

"Không được, ta phải tìm một nơi yên tĩnh để ngồi một mình ngẫm nghĩ cẩn trọng." Lão lại lẩm nhẩm tự nói, cũng không muốn xen vào giữa Mộ Dung Thần Duệ và Lộ Ánh Tịch, cứ như thế mà đi.

Lộ Ánh Tịch không níu kéo lão, chỉ lẳng lặng tựa lưng vào lan can.

Gió đêm thổi phe phẩy, làm lay động làn tóc đen nhánh của nàng, càng làm nổi bật dung nhan không còn sắc hồng, trắng bệch như tuyết.

Diêu Lăng đã chết…

Nghĩ đến sự thật này, lòng nàng bỗng dưng đau thắt. Nàng từ từ ngước nhìn về phía Mộ Dung Thần Duệ. Nàng nhìn vào đôi mắt thăm thẳm tràn đầy bi thương.

Bốn mắt giao nhau, sự đau đớn trộn lẫn, khó phân biệt vì sao lại đau đớn.

Cơn gió to hãy còn gào thét, dần dần kéo theo mùi máu tươi nhàn nhạt trong không khí. Trên sàn nhà có một vệt máu đen nho nhỏ, nhưng vẫn khiến người ta kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 22: Xuất hiện bước ngoặt

Cuối cùng Mộ Dung Thần Duệ cũng nhấc chân lên được. Hắn cứng nhắc đi đến bên người nàng, chậm chạp ngồi bệt xuống đất, cũng tựa lưng vào lan can như nàng.

"Nàng có còn nhớ chiếc trâm gỗ kia không?" Giọng hắn thoang thoảng như gió thổi. Đôi mắt ngắm nghiền lại, một lúc sau lại mở mắt thì trong đó là một mảnh đen tối vắng lặng. "Chiếc trâm cài tóc mà Trẫm đã tặng cho nàng không phải là chiếc vốn định tặng cho Lăng nhi. Lúc chưa đăng cơ, Trẫm đã từng nói với Lăng nhi, 'Mặc dù tương lai hậu cung mỹ nhân vô số, nhưng chỉ có Hoàng hậu của ta mới xứng cài chiếc trâm này'."

Lộ Ánh Tịch nghiêng đầu, lẳng lặng ngóng nhìn hắn. Nàng cũng không cắt ngang lời thầm thì của hắn.

"Trẫm đã thực hiện câu nói kia, chỉ là đúng vật nhưng người đã khác. Thật ra từ ngày tặng nàng chiếc trâm cài tóc, Trẫm đã quyết tâm tạm biệt với quá khứ. Nếu như Trẫm có thể quyết tâm thực hiện điều đó sớm hơn, có lẽ sự việc sẽ không phát triển thành như hôm nay." Tiếng nói trầm thấp của hắn có chút khàn đặc, yếu đuối chậm rãi nói: "Cho đến nay Trẫm không hề muốn làm một 'Tình lang phụ bạc' như người ta thường nói, nhưng cuối cùng đã phụ tình cảm của Lăng nhi. Càng muốn lưu lại một chút tình cũ, lại càng không lưu giữ được gì."

Ánh trăng sáng tỏ chiếu lên khuôn mặt của hắn, làm một bên mặt anh tuấn rơi vào bóng tối, cũng u sầu như đôi mắt tối tăm kia.

"Tính khí Lăng nhi cực cố chấp cao ngạo. Trẫm cũng không phải là không biết." Nói chưa hết lời, chợt nghe thấy hắn thở dài thườn thượt, "Là lỗi của Trẫm…"

Lộ Ánh Tịch yên lặng lắng nghe, không hề mở miệng. Nàng lặng lẽ đưa tay bao bọc mu bàn tay của hắn.

Hắn từ từ quay đầu lại, đón nhận đôi mắt buồn bã của nàng. Đột nhiên, hắn nghiêng người qua, ôm chầm lấy nàng.

Không cần thiết phải nói những lời thừa thãi, chỉ im lặng ôm nhau. Nỗi đau thương cùng xuất hiện trong lòng hai người.

Thế gian này hay thay đổi, bất cứ khi nào sự thay đổi cũng khiến người ta cảm thấy bất ngờ và không kịp phòng bị. Khi xưa người và ta là tình nhân mặn nồng, trong nháy mắt lại biến thành kẻ thù căm hờn, oán hận. Còn lúc đầu là quân địch đối đầu tranh giành thiên hạ, hôm nay lại thành người thân thuộc gắn bó, tựa vai nhau. Làm sao không làm người ta phải thổn thức lẫn cảm khái đây?

Lộ Ánh Tịch hơi nhắm mắt, đáy lòng lướt qua một chút chua xót. Nàng từ trước đến nay đều không quá chú ý đến sự tồn tại của Diêu Lăng. Nhưng hôm nay với cái chết của nàng ta, từ nay về sau nàng ta sẽ vĩnh viễn tồn tại ở một vị trí nhỏ nhoi trong trái tim Mộ Dung Thần Duệ. Nó sẽ không bị bất cứ điều gì có thể làm phai mờ đi được, và sẽ không ngừng tăng cao.

Môi nàng khẽ hở, không khỏi bật ra tiếng thở dài nhàn nhạt. Mà thôi, hiện tại nàng cũng là sống chết khó lường, việc gì phải suy nghĩ đến chuyện này. Nàng chỉ cần cục cưng trong bụng có thể bình an ra đời, chuyện chính nàng sẽ ra sao đã không còn quan trọng nữa rồi.

Mộ Dung Thần Duệ dần dần buông lỏng cánh tay, giương mắt nhìn nàng, bình tĩnh nói: "Sư tôn chắc chắn có thể nghĩ ra cách giải độc tố cho nàng."

"Nếu như không thể thì sao?" Lộ Ánh Tịch nở nụ cười buồn, mang thêm vài phần tự giễu. Người chết như đèn tắt, những chuyện Diêu Lăng đã làm trước khi chết đã không cách nào tính toán được nữa. Nếu như bé con không thể giữ được, nàng biết phải oán ai hận ai?

"Chân ta tê rần, có thể bế ta về phòng được không?" Lộ Ánh Tịch làm như không có chuyện gì xảy ra, hỏi hắn một cách tự nhiên. Tay nàng khẽ đấm bóp bắp chân. Từ vị trí đầu gối chân phải của nàng xuống dưới đã hoàn toàn tê liệt, một chút xíu cảm giác cũng không có. Hai loại độc tố trộn lẫn quả là kỳ độc không gì sánh được.

Mộ Dung Thần Duệ không hé răng, chỉ lẳng lặng bế nàng lên, rồi đi về hướng phòng trọ.

Đi đến trước cửa, hắn mới bỗng nhiên nhớ đến bên trong phòng vẫn còn rắn độc, nhất thời đứng sững tại chỗ.

"Xuống dưới lầu đi." Lộ Ánh Tịch nhẹ giọng nhắc nhở, nàng không khỏi não lòng não ruột. Nàng chưa từng bắt gặp bộ dạng hắn hồn bay phách lạc như vậy. Nhưng nàng có thể nào trách hắn cơ chứ? Dù sao, đó cũng là người hắn từng yêu.

Mộ Dung Thần Duệ làm theo lời nàng, đi đến cầu thang gỗ. Hắn bước xuống từng bước vững vàng, nhưng khuôn mặt hầu như không có tí biểu cảm. Hắn tựa như một cái xác trống rỗng lại như mang đầy bi thương.

Lộ Ánh Tịch nằm trong lòng hắn, trái tim cũng lạnh lẽo cùng phiền muộn thêm mấy phần.

©STENT

Bóng đêm rút đi, nhường chỗ cho ánh mặt trời chiếu sáng. Nhưng quán trọ này vẫn tĩnh mịch như lúc nửa đêm.

Ông chủ cùng tiểu nhị của quán trọ có lẽ đêm qua đã bị kinh hãi, đã bỏ quán trọ chạy thoát thân. Còn Đoàn Đình Thiên chắc cũng nhân cơ hội đó mà bỏ đi rồi sao?

Lộ Ánh Tịch ngồi trong phòng suy tính. Nếu như sư tôn không kịp thời trở lại, nàng phải chuẩn bị chút ít dược liệu giảm đau. Nếu cưa mất một chân, sau này nàng sẽ trở thành nửa người tàn tật. Lẽ nào lời "Nửa sống nửa chết" mà sư tôn đã nói chính là chỉ ý này?

Mộ Dung Thần Duệ ra ngoài mua thức ăn đã lâu chưa thấy trở về. Lộ Ánh Tịch đi lại bất tiện, nàng đã ngồi im trên giường đợi hơn nửa canh giờ, dần dần cảm thấy có chuyện gì đó không bình thường.

Nàng đang muốn đặt chân xuống giường, thì chợt nghe âm thanh ồn ào bên ngoài truyền đến.

"Tiểu đồ tôn, sư tôn đã nghĩ ra rồi! Ha ha!"

Bóng dáng màu xám tro chợt xuất hiện ở cửa phòng, trong chớp mắt đã đứng trước giường.

"Sư tôn, người đã nghĩ ra cái gì ạ?" Lộ Ánh Tịch cũng không vội mừng, ngờ vực hỏi: "Là cách trấn áp đau đớn ạ?"

"Đúng rồi!" Ông lão tóc bạc phơ vừa cười tủm tỉm vừa gật đầu, "Tiểu đồ tôn, con yên tâm, con sẽ không cảm thấy quá đau, cũng sẽ không mất quá nhiều máu. Ta đã nghĩ tròn một đêm, vất vả lắm ta mới có thể nghĩ ra cách cho mẹ con các ngươi đều được bình an."

"Cho nên vẫn phải cưa chân ạ?" Lộ Ánh Tịch âm thầm run rẩy. Nàng vốn vẫn ôm một tia hy vọng, nhưng cuối cùng vẫn hụt hẫng…

"Cái này không phải là đề nghị của con sao?" Lão liếc mắt dò xét nàng, cùng lúc đó dỡ cái gùi trúc mang trên lưng xuống. Lão đặt nó trên bàn, rồi nói: "Những thảo dược này là do ta đi hái lúc trời còn chưa sáng đấy. Con đừng bảo là con quyết định không cưa chân nữa nhé. Con định cùng với bé con trong bụng xuống suối vàng hay sao?"

Lộ Ánh Tịch lắc đầu cười khổ, "Sao được ạ? Đứa bé này đã trải qua nhiều khó khăn như vậy, mà vẫn kiên cường sống tới tận bây giờ. Con thân là một người mẹ, sao có thể giữa đường vứt bỏ được?"

"Vậy thì được." Lão già thỏa mãn gật đầu, tay vuốt râu, trầm ngâm nói: "Ta vẫn cần phải mua vài cái dao sắc bén, tái tạo một hỏa khí, còn phải nhanh chóng đi sắc một chén thuốc mới được." Lão nói xong liền quét mắt nhìn xung quanh phòng, cảm thấy lạ lùng nên hỏi thăm: "Mộ Dung tiểu tử đi đâu rồi? Phu nhân nhà mình thân đang mang kịch độc, trái lại hắn còn trốn mất dạng?"

"Chàng đi ra phố mua thức ăn." Lộ Ánh Tịch trả lời, chau mày chặt lại. Nàng lo lắng liền nhờ lão tiền bối: "Sư tôn, người đi mua dao thì nhân tiện đi tìm chàng luôn nha."

"Được rồi, ta đi đây. Trong vòng nửa canh giờ nữa ta sẽ trở lại." Ông lão thẳng thắn đáp ứng, xoay người đi ra ngoài. Lão đi mà miệng vẫn còn nhỏ giọng lẩm bẩm liên hồi, "Cái tên tiểu tử Mộ Dung kia cũng quá lắm, đi đâu mà không nói không rằng. Một lúc nữa không giáo huấn hắn một trận là không được!"

Lộ Ánh Tịch nhìn theo thân hình mặc bộ quần áo màu xám tro kia dần biến mất ở góc hành lang, ấn đường cau lại càng chặt. Có phải Mộ Dung Thần Duệ gặp bất trắc? Chẳng nhẽ Đoàn Đình Thiên còn chưa hết hy vọng? Nhưng vì sao hắn ta không đến đối phó với nàng đang đơn độc một mình?

Nàng phập phồng lo lắng đợi hơn nửa canh giờ, vẫn không thấy Mộ Dung Thần Duệ trở về, càng không thấy lão sư tôn quay lại. Trái tim Lộ Ánh Tịch từ từ rơi xuống vực thẳm.

"Lộ muội muội." Bên ngoài phòng, một tiếng gọi biếng nhác vang lên.

Toàn thân Lộ Ánh Tịch lập tức căng thẳng, liền nắm chặt hai tay cảnh giác, trong lòng bàn tay nắm một loại bột phấn khiến người ta bị hôn mê tức thì khi ngửi phải.

"Lộ muội muội, muội đừng sợ. Ta không có ác ý." Đoàn Đình Thiên xuất hiện trước cửa phòng. Thân thể cao lớn nghiêng sang một bên, dựa vào khung cửa, phong thái nhàn hạ thoải mái.

"Phải không?" Lộ Ánh Tịch cười nhạt hỏi ngược lại.

Đoàn Đình Thiên nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ. Hắn chỉ một ngón tay ra phía sau: "Ta bị y áp giải đến."

Lộ Ánh Tịch nhìn theo hướng ngón tay của hắn ta. Vừa nhìn thấy, nàng không khỏi sửng sốt, nhưng tiếp theo nàng lập tức nở cụ cười vui vẻ không thể che giấu.

Dưới ánh mặt trời chói chang, chiếc áo bào màu xám lại như được bao bọc giữa vầng sáng lấp lánh, ấm áp cùng long lanh. Trên khuôn mặt tuấn tú nho nhã kia mang theo ý cười dịu dàng, giống như gió xuân lướt nhẹ qua, làm mát lòng mát dạ.

"Sư phụ." Lộ Ánh Tịch gọi ra cái tên xưng hô hết sức quen thuộc đó, không hiểu vì sao hốc mắt nàng đỏ lựng cả lên.

"Ánh Tịch." Nam Cung Uyên bước qua cửa phòng, đôi mắt đen láy phát ra tia sáng ấm cúng, làm yên lòng người.

"Sư phụ, sao người lại ở đây?" Lộ Ánh Tịch cố nhịn cảm giác chua xót tự dưng bốc lên từ đáy lòng, gắng mỉm cười hỏi.

"Chiến sự Tây Quan đã ổn định, lại có Cận Tinh Phách trấn thủ. Ta mới dứt ra được và đến đây tìm ngươi." Nam Cung Uyên cũng cười với nàng, mắt liếc Đoàn Đình Thiên, lại nói: "Lúc trước, ta có nhận được một số tin tức, sợ ngươi xảy ra chuyện."

Đoàn Đình Thiên ho khan hai tiếng, cố nói xen vào: "Nam Cung huynh, huynh có phần quá bỉ ổi. Huynh lo lắng thì lo lắng, cũng không cần phải vừa nhìn thấy ta liền trực tiếp hạ độc chứ? Bây giờ huynh đã nhìn thấy rồi đó, Lộ muội muội hoàn toàn không sao. Huynh mau đưa thuốc giải cho ta!"

Lộ Ánh Tịch nghe thấy thế liền quay sang quan sát Đoàn Đình Thiên. Quả nhiên, giữa ấn đường của hắn ta bắt đầu hiện lên sắc đen u ám.

"Đoàn huynh, huynh chớ trách ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử." Ngữ khí Nam Cung Uyên ôn hòa, tâm tình bình tĩnh nói: "Quen biết huynh đã nhiều năm, ta nghĩ ta đủ hiểu huynh. Ánh Tịch có hoàn toàn không sao hay không, đợi ta chẩn bệnh xong thì đương nhiên sẽ biết rõ kết quả."

Y vừa dứt lời, liền vươn tay đặt lên mạch cổ tay của nàng.

Y bắt mạch trong giây lát, sắc mặt của y càng lúc càng trầm trọng, ánh mắt từ lúc nào đã ngập tràn đau xót lẫn tức giận.

"Đoàn huynh!" Y đột nhiên xoay người, cả giận nói: "Sao huynh lại đối xử với Ánh Tịch như vậy hả? Huynh quên rằng huynh đã hứa với ta, dù thế nào đi nữa huynh cũng sẽ không làm nàng bị thương rồi sao?"

"Nam Cung huynh, huynh không thể trách ta hoàn toàn được. Ta đã hết lời khuyên nhủ, nhưng Lộ muội muội vẫn kiên trì đối địch với Lâm Quốc. Huống chi, ta không có tự mình ra tay với Lộ muội muội. Là tình địch của muội ấy tìm đến tận cửa, ta tiện thể… mà thôi."

Nam Cung Uyên dằn nén cơn phẫn nộ, phất tay áo một cái, không màng để ý đến hắn ta nữa. Y đến bên cạnh bàn, lục lọi thảo dược trong chiếc gùi trúc.

"Sư tôn quả thực còn sống trên đời sao?" Y vừa kinh ngạc vừa vui mừng hỏi.

"Vâng ạ, những thảo dược này chính là do sư tôn tự tay đi hái đấy ạ." Lộ Ánh Tịch trả lời y.

Nam Cung Uyên khó kiềm nén vui sướng, quay đầu nói với nàng: "Ánh Tịch, độc tố trong người ngươi có thể giải được."

Lộ Ánh Tịch ngẩn người. Ngay cả sư tôn cũng không giải được, sư phụ lại có thể giải được sao?

"Tính tình của sư tôn vẫn giống như trước đây." Nam Cung Uyên tựa như muốn bật cười lớn, nhưng khóe môi lại cười nhẹ, mở miệng giải thích: "Chắc là sư tôn muốn đợi đến thời khắc cuối cùng mới nói cho ngươi biết. Hắn là người muốn cho ngươi một niềm vui bất ngờ."

"Có thật là có thể giải độc sao?" Lộ Ánh Tịch vẫn còn bán tín bán nghi hỏi.

"Có thể." Nam Cung Uyên gật đầu chắc nịch. Đôi con ngươi đen nhánh như hai viên ngọc trai đen rất nhanh liền che giấu vẻ phức tạp vừa lóe lên rồi biến mất.

Lộ Ánh Tịch thở ra một hơi dài. Tảng đá lớn nặng trĩu trong lòng nay đã được bỏ xuống, nàng không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

"Sư phụ, Diêu Lăng nàng ta…" Nhớ lại sự việc đêm qua, Lộ Ánh Tịch rơi vào trầm mặc.

"Ta biết." Tiếng trả lời của Nam Cung Uyên cực kỳ nhỏ, gần như không nghe thấy. Y lặng lẽ đưa lưng về phía nàng, phân loại thảo dược trong chiếc gùi, không hề lên tiếng.

Lộ Ánh Tịch cay đắng thở dài, không biết nên nói cái gì. Nếu như có thể, nàng thà rằng Diêu Lăng bình an vô sự. Như vậy, chí ít sẽ không có hai nam tử cảm thấy khổ đau, buồn lòng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 23: Dối lòng giải độc

"Mộ Dung Thần Duệ đi đâu rồi?" Đoàn Đình Thiên thình lình quăng ra một câu hỏi.

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn hắn ta, từ tốn nói: "Đoàn huynh không biết sao?"

"Huynh phải biết chuyện gì?" Đoàn Đình Thiên nhìn trả nàng với ánh mắt vô tội. Một lát sau, hắn ta chậm rãi nhếch môi nói: "Phải chăng Mộ Dung Thần Duệ lại mất tích? Hay là bởi vì hắn vừa mất đi người yêu cũ mà thống khổ, đơn giản là đi tìm một chỗ trốn nào đó để tự mình gặm nhấm vết thương?"

Sắc mặt Lộ Ánh Tịch không biểu cảm, cũng không đáp lời hắn ta.

Nam Cung Uyên vốn đang cặm cụi nghiên cứu thảo dược trong chiếc gùi, lúc này lại nhướng mắt lên, thản nhiên nói: "Đoàn huynh, huynh cũng đang trúng độc. Hãy tự mình tìm một căn phòng ngủ, tạm thời nghỉ ngơi đi. Đợi khi nào ta chữa cho Ánh Tịch xong, sẽ đến đưa huynh thuốc giải."

Nghe thế, Đoàn Đình Thiên ngượng ngập sờ sờ mũi, không nói tiếng nào liền rời khỏi đó.

Bầu không khí trong phòng trở nên tĩnh lặng, u uất. Cả sự lạnh lẽo u sầu cũng lan tràn trong không gian.

"Sư phụ, sư tôn đã hái những loại thảo dược gì vậy?" Lộ Ánh Tịch nhẹ giọng hỏi, gương mặt treo nụ cười vui vẻ bên môi, thầm đè nén tâm tư trong lòng.

"Là thảo dược chuyên trị 'Âm ẩn độc'." Nam Cung Uyên ôn hòa lên tiếng, quay đầu ngắm nhìn nàng. Y khẽ cười nói, "Đừng lo lắng! Ta đã nói có thể trị hết cho ngươi, thì nhất định không phải nói suông."

"Vâng ạ." Lộ Ánh Tịch vừa gật đầu, vừa trả lời. Trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, bật thốt nên lời: "Người nuốt chửng âm ẩn độc nếu như lập tức phong bế tâm mạch, lại uống thuốc giải thì có thể…"

Nam Cung Uyên nhẹ nhàng phủi sạch hai tay, đi đến gần nàng, thở dài nói: "Không sai, loại độc này không phải là không có thuốc giải. Trong lòng ta vẫn còn ôm một tia hy vọng. Hy vọng Lăng nhi vẫn còn sống trên thế gian này."

"Nhưng đêm qua, quả thực nàng ta đã tắt thở…" Thần sắc Lộ Ánh Tịch tối tăm. Tối hôm qua, mỗi người ở đây đều có nội lực thâm hậu, không cần bắt mạch cũng có thể biết Diêu Lăng còn thở hay không. Lẽ nào thật sự có kỳ tích xảy ra sao?

Nam Cung Uyên cười khổ lắc đầu, âm thanh vô cùng trầm thấp: "Chỉ mong tính mạng của muội ấy cũng cứng rắn như tính tình của muội ấy vậy."

Lộ Ánh Tịch mím môi không nói, trong lòng có vô số tạp niệm xuất hiện, xoắn xuýt phức tạp. Nàng tìm không ra một manh mối chuẩn xác nào. Có thể là do nàng đã quá nhạy cảm. Mộ Dung Thần Duệ chậm trễ không về, nếu không phải do Đoàn Đình Thiên giở trò, thì có phải chuyện này liên quan đến Diêu Lăng? Có phải Mộ Dung Thần Duệ đã tìm được Diêu Lăng và hắn ta đang bận cứu nàng ta?

Nàng suy đi tính lại, cuối cùng nàng bất giác thở dài. Suy cho cùng nàng vẫn để ý. Đêm qua hai người vẫn ngủ cùng giường. Tuy hắn vẫn ôm nàng từ phía sau, thế nhưng hắn không nói một lời. Nàng biết tâm tình hắn đang sầu não nên không quấy rầy hắn. Nhưng hắn có biết nàng cũng có nỗi buồn riêng hay không?

"Ánh Tịch?" Nghe thấy tiếng thở dài của nàng, Nam Cung Uyên cau chặt mày, dùng giọng nói ôn tồn trấn an nàng: "Chớ nghe Đoàn Đình Thiên nói năng xằng bậy, Mộ Dung Thần Duệ không phải loại người vô trách nhiệm. Đợi khi sức khỏe của ngươi đã ổn, ta sẽ đi tìm người cùng ngươi nhé."

"Ngay cả sư tôn cũng không thấy đâu." Lộ Ánh Tịch nói thì thào. Nàng càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ.

"Trước mắt ngươi không nên nghĩ đến những chuyện này." Nam Cung Uyên cười trừ, đôi mắt đen hiền hậu sáng ngời, "Bây giờ ta đi rang thuốc. Ngươi hãy nghỉ ngơi một lúc, đợi lúc nữa là ngươi sẽ hết đau đớn thôi."

"Làm phiền sư phụ rồi." Lộ Ánh Tịch đưa mắt nhìn y, lấy lại bộ dạng tươi cười thản nhiên.

Nam Cung Uyên vừa mang chiếc gùi trúc ra khỏi phòng, nụ cười bên khóe môi Lộ Ánh Tịch liền vụt tắt. Đôi mắt sáng trong bỗng trở nên đen tối, không chút ánh sáng. Có lẽ nàng đã suy nghĩ quá nhiều, biết đâu Mộ Dung Thần Duệ chỉ là gặp chuyện ngoài ý muốn nên kéo dài thời gian. Nhưng vì sao nàng cảm thấy lồng ngực buồn bực khác thường như thế?

Nàng còn đang thẫn thờ, ánh sáng bị che bớt, Đoàn Đình Thiên lại xuất hiện trước cửa phòng một lần nữa.

"Lộ muội muội." Hắn ta lại lười nhác dựa người vào cánh cửa, hào sảng không lo bản thân đang bị trúng kịch độc, rảnh rỗi tám chuyện, "Nam Cung

huynh vì muội bôn ba vạn dặm, muội có thấy cảm động chút nào không?"

Lộ Ánh Tịch lạnh lùng liếc hắn, không thèm để ý đến.

"Sau khi Nam Cung huynh giúp muội giải độc, nhất định y phải theo huynh trở về Lâm Quốc, muội không lo lắng đến hoàn cảnh của y hiện nay sao?" Đoàn Đình Thiên tự nói một mình, "Hoàng huynh của huynh vẫn luôn tán thưởng một nhân tài như Nam Cung huynh, nhất định sẽ không lấy mạng y. Nhưng tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha. Ôi chao…" Hắn ta làm bộ thở dài, lo lắng vội nói: "Nhân vật phi phàm, anh tuấn lại vô song như Nam Cung huynh, nếu thiếu mất một tay hoặc một chân, thì là chuyện khiến người ta đau lòng xiết bao!"

"Mật đạo ở nơi nào, đối với các người mà nói có thật là quan trọng như vậy hay không?" Lộ Ánh Tịch lạnh lùng, giọng nói gần như không một hơi ấm, "Sư phụ giúp đỡ Ô Quốc, đối với Lâm Quốc thì cũng chẳng có tổn thất nào. Nếu vậy mà vẫn muốn coi đó là lý do để nghiêm phạt sư phụ, như vậy mà cũng nói là quý trọng nhân tài sao?"

Đoàn Đình Thiên đanh mặt, nghiêm nghị nói: "Lộ muội muội, muội lớn lên trong nhà Đế vương, lại không biết quyền thế và thủ đoạn bậc Đế vương như thế nào sao? Nhân tài ư? Còn phải xem sự tồn tại của nhân tài đó có công dụng đến mức nào với quân vương, đúng không? Đương nhiên là vật dùng đúng chỗ, người dùng đúng năng lực. Đây là quy tắc giao thiệp với triều đình mà không một ai có thể tránh được."

Lộ Ánh Tịch không nói gì. Sao nàng lại không biết được chứ? Bởi vì nàng biết quá rõ, nên nàng không muốn sư phụ và nàng trở thành quân cờ để kẻ khác lợi dụng.

"Lộ muội muội, muội đừng trách huynh nói chuyện thẳng thắn lại gay gắt. Nếu muội quyết định dựa vào Hoàng Triều, Lâm Quốc và Ô Quốc sẽ không cho phép muội tồn tại. Tất cả những chuyện huynh làm đều chỉ là tuân theo nguyên tắc này mà thôi. Nếu như bây giờ muội muốn quay đầu lại, thì vẫn còn kịp. Không thì…" Câu nói của hắn ta dừng lại giữa chừng, ánh mắt phát ra tia sáng sắc nhọn, "Huynh dám khẳng định, muội tuyệt đối không thể nào bình an vô sự trở lại Hoàng Triều. Đứa bé trong bụng muội cũng nhất định không giữ lại được!"

Lòng Lộ Ánh Tịch âm ỷ chấn động, nhưng nét mặt vẫn lạnh tanh, nhếch môi cười khẩy rồi mới nói: "Đa tạ Đoàn huynh đã nhắc nhở."

Đoàn Đình Thiên cũng không lải nhải nữa, dứt khoát biến mất bên ngoài cửa.

Một lúc lâu sau, Nam Cung Uyên bưng một cái mâm gỗ đi vào. Y đặt cái mâm trên chiếc tủ ở gần đầu giường, rồi lên tiếng: "Ánh Tịch, bây giờ ngươi hãy uống hết bát thuốc màu nâu này đi! Còn bát thuốc màu đen này phải đợi đến lúc loại bỏ độc ra khỏi cơ thể mới dùng tiếp."

"Được ạ." Lộ Ánh Tịch hoàn toàn tin tưởng mà bưng chén thuốc kề sát miệng, chầm chậm uống cạn bát thuốc nâu.

Nam Cung Uyên ngồi xuống bên mép, cúi đầu kiểm tra vết thương trên chân: "Có phải sư tôn đã điểm huyệt giúp ngươi?"

"Vâng ạ." Lộ Ánh Tịch gật đầu trả lời.

"Một khi giải huyệt đạo, độc tố sẽ nhanh chóng lan đi." Xung quanh hàng chân mày của Nam Cung Uyên đã cau chặt lại, dường như y đang cảm thấy có chút khó xử.

"Có phải sẽ có nguy hiểm không ạ? Sẽ không ảnh hưởng đến thai nhi chứ?" Lộ Ánh Tịch theo bản năng nghĩ đến an nguy của bé con trước hết.

Nam Cung Uyên không lên tiếng, trầm mặc giây lát. Y ngẩng đầu lên nhìn nàng, gương mặt anh tuấn hòa nhã gạt bỏ nặng nề, cong môi bày ra bộ dáng tươi cười, "Yên tâm đi! Ta sẽ không để ngươi chịu bất kỳ nguy hiểm nhỏ nhặt nào."

Nàng bị lây nhiễm sự ung dung của y, cũng nhoẻn miệng cười.

"Vậy sư phụ định cắt phần thịt thối rữa ở miệng vết thương, hay là hút máu độc ra? Nếu là cái thứ hai, chỉ e sư phụ cũng sẽ trúng độc. Vậy thì chọn phương án đầu tiên đi, chỉ có điều lại làm phiền sư phụ đi sắc thêm chén thuốc giảm đau cho con rồi." Lộ Ánh Tịch liếc mắt nhìn những thứ trên chiếc mâm. Trên đó chỉ có thuốc thoa ngoài da và chén thuốc màu đen kia, không hề có dao sắc nhỏ hoặc đoản kiếm.

"Ngươi là bệnh nhân, ta là thầy thuốc. Ngươi phải tin ta, chứ không phải dạy ta nên làm thế nào." Nam Cung Uyên nửa đùa nửa thật nói.

"Nhưng mà…" Lộ Ánh Tịch sinh nghi ngờ, cần phải hỏi cho rõ. Nhưng nàng chợt thấy trước mắt lờ mờ không rõ, đầu óc mơ hồ.

"Trong chén thuốc vừa rồi, ta đã trộn vào đó một loại thuốc mê mà ta mới nghiên cứu ra." Giọng của Nam Cung Uyên càng ngày càng nhỏ, tựa như cơn gió nhẹ lướt qua, loáng cái đã tan biến.

Lộ Ánh Tịch loáng thoáng đoán được chuyện gì, nhưng không kháng cự được với dược tính cực mạnh của thuốc. Mi mắt nàng dần dần sụp xuống, chỉ kịp nói ra một câu phản đối yếu ớt: "Sư phụ… Đừng mạo hiểm…"

Lời còn chưa nói xong, thân thể nàng ngã sang một bên, Nam Cung Uyên nhanh tay đỡ lấy, nhẹ nhàng đặt nàng nằm lên giường.

Y lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp trắng ngần của nàng. Đôi mắt sâu hút như giếng cổ ngàn năm tĩnh lặng nổi lên chút rung động. Cuộc đời này của y muốn trốn chạy khỏi gông cùm, nhưng cuối cùng y vẫn không chạy thoát. Có thể là do y không đủ dũng khí. Nhưng có một việc duy nhất mà y có thừa dũng khí để kiên trì đến cùng. Đó chính là yêu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 24: Tình này khó cả đôi đường

Nam Cung Uyên bưng tới một chậu nước sạch, cẩn thận lau đi thuốc mê mà Lộ Ánh Tịch nắm chặt trong lòng bàn tay.

Y chậm rãi ngồi xuống bên mép giường, ánh mắt chăm chú ngắm nàng. Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần kia, y đã dõi theo suốt mười ba năm. Y vẫn luôn biết rằng nàng lớn lên sẽ cực kỳ xinh đẹp động lòng người. Nhưng từ lúc nào đáy lòng y bắt đầu nảy sinh tình cảm khác lạ? Có lẽ là vào năm đó, khi nàng đến tuổi cập kê. Nàng mặc một chiếc váy lộng lẫy nhiều họa tiết phức tạp, nàng khoe váy, xoay tròn trước mặt y. Khuôn mặt vui tươi cười chúm chím như nụ hoa hé nở, rực rỡ hơn ánh mặt trời. Vào giây phút đó y chợt nhận ra, nàng đã lớn, nàng không còn là cô bé con khi xưa nữa. Hoặc có thể là lần kia, nàng nhanh nhẹn múa trước mặt y. Điệu múa của nàng như cơn sóng hoa phiêu bồng khiến y hoàn toàn rung động, không tài nào dừng được nhịp tim đập thình thịch.

Y nhịn không được bèn thấp giọng thở dài. Y vươn tay, ngón tay thon dài cực nhẹ nhàng đặt trên mái tóc dài của nàng. Làn tóc đen suôn dài như dòng suối, nhan sắc mỹ lệ như tuyết trắng, thản nhiên tỏa ra nét xinh đẹp quyến rũ. Y không kiềm được liền chạm vào giữa hai hàng lông mày của nàng. Đầu ngón tay khẽ động vào, tích tắc đã thu về.

Bàn tay y hơi nắm lại, như là muốn đem một chút ấm áp đó cất kỹ vào trong. Đôi mắt đen như mực của y lộ vẻ thương tiếc quyến luyến. Chỉ có thời khắc thế này, y mới có thể giải phóng tình cảm bị chôn sâu tận đáy lòng.

Nếu như thời gian có thể quay trở lại, y có nói hết tâm ý của y đối với nàng trước khi nàng xuất giá hay không? Và nếu như lúc đó nàng đáp lại tình cảm của y, thì y có dũng khí hăng hái tiến lên, mang nàng cao chạy xa bay hay không?

Nếu như… Nếu như… Cuối cùng cũng chỉ là nếu như.

Y khắc sâu hình bóng nàng vào tim. Một lúc sau mới dứt khoát nhắm mắt, xoay người kiểm tra vết thương trên chân nàng.

Chỉ cần dùng nội công bí truyền của Huyền môn hút máu độc chỗ bị thương của nàng ra, lại phối hợp với phương thuốc mà sư tôn đã hái, là nàng có thể nhanh chóng khỏi hẳn. Nhưng y không có nội lực xuất thần nhập hóa của sư tôn, chỉ sợ không ngăn cản được độc tố xâm lấn vào cơ thể y.

Lòng y đã ra quyết định, động tác cũng không hề do dự. Y cúi đầu lên ngay chỗ vết thương xanh đen kia, dùng sức hút ra. Theo từng ngụm máu bị hút ra, y dần cảm thấy váng đầu hoa mắt. Thế nhưng y cũng không từ bỏ, vẫn tiếp tục kiên trì cho đến khi đã hút sạch độc tố.

Y nhìn chỗ mảng thịt bị sưng phù của nàng nay đã biến mất, không còn hiện lên màu đen dị thường nữa. Y mới tiện tay lau vết máu bên khóe miệng, lại còn nhếch môi mỉm cười.

Y nâng người nàng dậy, từ từ cho nàng uống chén thuốc đã chuẩn bị sẵn. Đến khi làm xong xuôi hết mọi chuyện, y cảm thấy choáng váng đầu óc, thân hình nghiêng vẹo.

Y gắng gượng đứng thẳng, tính toán thời gian, biết chốc lát nữa thôi là nàng sẽ tỉnh dậy. Y cắn răng một cái, cố gắng nhấc chân đi khỏi đây, tựa như đang bước đi trong hư không. Y không muốn khiến nàng lo lắng, đợi khi nào y đã áp chế được độc tố thì sẽ trở lại thăm nàng.

Cửa phòng bị y chới với đụng vào, bật tung ra. Bóng dáng màu xám tro lảo đảo dần biến mất dưới ánh mặt trời chói rọi.

Sau đó không đầy nửa khắc, Lộ Ánh Tịch yếu ớt động đậy người tỉnh dậy.

"Sư phụ?" Nàng khẽ gọi, nhìn xung quanh phòng nhưng không thấy ai. Nàng chống người ngồi dậy, cúi đầu nhìn chân mình. Nàng phát hiện chất độc đã được hút sạch, nàng nhất thời giật mình!

Chân vẫn còn cảm thấy tê nhức, nàng vận khí điều tức. Sau đó nàng vội vàng xuống giường, vừa mới mở cửa phòng nàng bỗng sửng sốt.

"Thần?" Nàng ngớ người trong phút chốc, ngẩng đầu im lặng nhìn hắn.

"Sao nàng lại xuống giường?" Mộ Dung Thần Duệ chau mày, giọng nói quở trách: "Động đậy mạnh sẽ làm độc tố lan nhanh sớm hơn đấy."

"Chàng đã đi đâu?" Lộ Ánh Tịch buột miệng hỏi, nói xong mới phát giác giọng của mình như là đang chất vấn. Nàng dịu giọng nói lại: "Sư tôn đã ra ngoài tìm chàng, chàng có gặp người không?"

Mộ Dung Thần Duệ khẽ lắc đầu, dang tay bế nàng lên, đi thẳng vào phòng.

“Lúc đang ở trong chợ, ta đã đụng phải sư huynh của Lăng nhi.” Hắn thấp giọng nói, một mặt đặt nàng lên trên giường.

“Sao cơ?” Lộ Ánh Tịch giương mắt nhìn hắn, lòng tràn đầy nghi hoặc.

“Lăng nhi còn sống.” Thanh âm của hắn càng thấp hơn nữa, sóng mắt u ám càng thêm hỗn loạn, “Ta không gặp được nàng ấy, nhưng sư huynh của nàng ấy đã nói như vậy thì chắc là chính xác.”

Lộ Ánh Tịch không biết nên nói tiếp thế nào, cũng không biết nên vui hay là nên buồn, chỉ im lặng nhìn hắn.

“Sư huynh nàng ấy cảnh cáo Trẫm. Nếu Trẫm còn gặp Lăng nhi nữa, nếu lại khiến nàng ấy đau lòng, thì hắn bất kể phải trả giá thế nào cũng sẽ lấy mạng Trẫm.” Mộ Dung Thần Duệ nhếch môi cười khổ. Trong đôi mắt sâu hun hút toát ra muôn vàn cảm xúc.

Lộ Ánh Tịch ngắm nhìn nét mặt của hắn mà trái tim đau thắt từng cơn. Có phải khi đã trải qua bao sóng gió, cuối cùng hắn đã phát hiện người đó mới chính là người hắn yêu nhất hay không?

“Ánh Tịch, xin lỗi.” Hắn đột nhiên trầm mặc, cực kỳ nghiêm túc nói.

“Vì sao lại xin lỗi?” Lộ Ánh Tịch không khỏi cảm thấy bất ngờ. Có phải nàng đã đoán đúng rồi không? Quả nhiên là “Tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt, bỗng nhiên quay đầu lại, người đứng dưới ánh lửa đèn tàn nay đã đi đâu” [1]?!

[1] Được lấy ý trong bài Điệp Luyến Hoa của nhà thở Tân Khí Tật thời Nam Tống. Bài thơ tả cảnh sắc đêm đốt phát hoa; trong cảnh đẹp động lòng người, tìm người trong mộng mà mãi không thấy; bất chợt quay đầu lại thì thấy người đang đứng tại một góc vắng gần bên. Bài thơ:

Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở.

Rưng như mưa, sao rực rỡ.

Ngựa quý, hương đưa, xe chạm trổ.

Tiếng tiêu uyển chuyển, mặt hồ xao động.

Suốt đêm rồng bay cùng cá rộn.

Mày ngài, dáng thanh, tơ vàng rủ.

Rộn ràng tiếng nói, thoáng hương đưa.

Tìm người giữa chốn trăm ngàn lượt.

Bỗng quay đầu lại, người ngay trước mặt.

Ánh lửa đèn tàn soi bóng lệ.

“Trẫm quên mua đồ ăn sáng cho nàng rồi.” Hắn lại trả lời như vậy.

“Hả?!” Lộ Ánh Tịch ngạc nhiên mà há miệng, còn tưởng mình nghe nhầm.

“Trẫm một mạch theo đuôi sư huynh Lăng nhi, vốn tưởng…” Hắn dừng lại một lúc, cong môi cười gượng, lại nói: “Vốn định đòi lại công bằng cho nàng, nhưng cuối cùng cũng không ra tay được. Ánh Tịch, xin lỗi.”

Hắn lại nói xin lỗi lần thứ hai. Lộ Ánh Tịch không nói, chỉ mím môi.

“Không liên quan đến tình cảm, chỉ là hắn ta đang trúng kịch độc. Mặc dù, có thể bây giờ hắn ta vẫn còn tỉnh táo nhưng đã bị tổn hại đến tim gan. Bệnh hắn ta còn chưa khỏi, Trẫm đúng là không có cách nào lại giậu đổ bìm leo.” Mộ Dung Thần Duệ đưa hai tay xoa nhẹ gò má của nàng, thở dài nói: “Ánh Tịch! Sự dung túng của Trẫm đã hại nàng ấy, kiếp này Trẫm không có khả năng làm điều gì nữa để bồi thường nàng ấy. Còn nàng, cũng là do Trẫm gián tiếp làm hại. Nhưng Trẫm sẽ dành thời gian trọn đời để quý trọng nàng, yêu thương nàng, bù đắp cho nàng.”

Lộ Ánh Tịch im bặt. Là nàng đã cả nghĩ sao?

Mộ Dung Thần Duệ chăm chú nhìn nàng, ánh mắt u ám thêm vài phần, giọng nói khàn khàn: “Nếu độc của nàng… có mảy may sơ xuất nào, Trẫm sẽ không khoan dung nữa đâu. Cần phải bắt nàng ta bồi thường gấp đôi cho nàng.” Hai người đã đến nước này, từ nay hắn và Diêu Lăng sẽ thành người dưng. Cũng không phải chỉ vì Lộ Ánh Tịch, mà là tất cả những chuyện đã xảy ra những năm gần đây, khiến hắn khó lòng lưu lại chút mềm lòng, thương xót với nàng ta. Trong lòng hắn chỉ giữ lại trong ký ức một hình bóng của thiếu nữ xinh đẹp kia, để làm kỷ niệm cho những năm tháng thời niên thiếu. Nhưng hắn không còn quan hệ nào với chính con người Diêu Lăng hiện tại. Có lẽ đời người là như vậy đó, người ta sẽ không phát giác ra thời gian đã trôi qua một giai đoạn và đang bước vào một giai đoạn mới trong cuộc đời.

“Độc đã được giải rồi.” Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng nói. Nàng bỗng nhớ là chưa thấy bóng dáng sư phụ, lòng liền nổi lên sự bất an và lo lắng.

"Đã giải rồi?" Mộ Dung Thần Duệ vô cùng kinh ngạc, chăm chú hỏi: "Có phải tiền bối đã giải độc cho nàng không?"

"Không phải." Ánh mắt Lộ Ánh Tịch buồn bã, nói thật: "Là sư phụ."

Mộ Dung Thần Duệ kinh ngạc nhướng mày, nhưng không nói gì, chỉ thở phào nhẹ nhõm.

"Sư phụ đã mạo hiểm hút máu độc cho ta, ta phải đi tìm người." Lộ Ánh Tịch cố gắng kiềm chế lo âu, bình tĩnh cho hay: "Hai độc tố trộn lẫn, kịch liệt không gì sánh bằng. Cho dù sư phụ có nội lực thâm hậu, chỉ sợ người cũng không chống đỡ được."

Mộ Dung Thần Duệ trầm mặc trong giây lát, gật đầu nói: "Độc tố trong người nàng mới được giải, không nên vận động nhiều. Để ta bế nàng đi tìm."

Nàng còn chưa trả lời, thì hắn đã bế nàng lên, đi nhanh ra khỏi phòng.

Giống như nghĩ ra điều gì, hắn bỗng thốt ra những lời nhỏ nhẹ: "Vừa rồi, khi ta đang trên đường trở về, đột nhiên cảm thấy lồng ngực trống rỗng, như thiếu mất một cái gì đó. Bây giờ ta mới nghĩ ra, hóa ra là do ta bỏ nàng lại một mình trong quán trọ. Sau này ta sẽ không bao giờ làm thế nữa."

Lộ Ánh Tịch tựa vào lồng ngực hắn, im lặng không thốt nên lời. Những đau khổ tích tụ trong lòng trước đó dường như tan biến không vết tích, nhưng lại thêm một chút chua xót. Nàng dường như đã chiếm được tình cảm của cả hai người. Một bên là lời hứa chung sống đến đầu bạc răng long, bên kia là tình thâm nghĩa trọng. Mà nàng chỉ có thể được một trong hai, tất phải phụ lòng với người còn lại.

Ánh mặt trời bên ngoài rất đẹp, lấp lánh chiếu rọi trên mặt đất. Mộ Dung Thần Duệ bế Lộ Ánh Tịch đi tìm khắp gian nhà trọ, nhưng không tìm thấy Nam Cung Uyên. Ngay cả Đoàn Đình Thiên cũng không thấy bóng dáng.

"Sư phụ nhất định đang trốn ở đâu đó để trị thương." Lộ Ánh Tịch lẩm nhẩm một mình, hơi dùng sức giãy khỏi vòng tay của hắn, "Thần, thả ta xuống."

Mộ Dung Thần Duệ làm theo lời nàng, im lặng dõi theo nàng.

Lộ Ánh Tịch đi thẳng đến sân sau nhà trọ, đi ngang qua sân, và dừng bước trước cửa sau. Nàng bước đi không có lý do, chỉ là xuất phát từ một loại trực giác. Nàng đẩy cửa bước ra. Quả nhiên, có một người đang ngồi dựa sát vào chân tường.

"Sư phụ?" Nàng gọi một cách dịu dàng, từ từ ngồi xổm trước mặt y. Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt hiền hậu, đen lánh như ngọc trai đen.

"Ánh Tịch, ngươi không sao chứ?" Nam Cung Uyên mỉm cười, sắc mặt trắng bệch nhưng vẻ mặt vẫn dịu dàng như thường.

"Sư phụ, vì sao không đợi sư tôn trở lại?" Lộ Ánh Tịch hỏi với giọng trách cứ, nhưng viền mắt không khống chế được mà ửng đỏ. Nàng vươn tay bắt mạch cho y, đáy lòng thấu lạnh trong nháy mắt.

"Với tính khí của sư tôn, người biết ta đang ở đây, chắc chắn sẽ không hiện thân." Nam Cung Uyên cười nhạt, nhẹ nhàng giải thích: "Năm đó sư tôn đã nói với ta, tính mệnh của người chẳng còn bao lâu nữa, vậy nên người muốn tìm một chỗ thanh tịnh chờ chết. Nên người bảo ta đừng đi tìm người, cũng đừng đau lòng. Người nói, duyên phận sư đồ giữa ta và người đã dứt từ năm ấy. Từ nay về sau không cần gặp lại nữa."

Lộ Ánh Tịch không còn tâm trí đâu để nghe những lời này. Nàng đưa tay dìu hắn đứng lên, vẫn nói: "Bây giờ chỉ có sư tôn mới có thể cứu người. Con muốn đi tìm sư tôn."

Nam Cung Uyên lắc đầu không nói, để mặc cho nàng dìu y trở lại nhà trọ.

Mộ Dung Thần Duệ vẫn một mực im lặng, sắc mặt nặng nề, lo âu vô cớ.

Bỗng nhiên, trong không trung vang lên chuỗi tiếng cười lanh lảnh, tựa như truyền đến từ một nơi rất xa.

"Đồ đệ ngoan! Đã lâu không gặp, con vẫn khỏe chứ?"

Cơ thể Nam Cung Uyên chấn động cứng đờ, đôi mắt đen phát sáng, cố gắng vận công lớn tiếng trả lời: "Sư tôn, thực là lão nhân gia người sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy! Đúng là lão nhân gia ta đây! Ha ha!"

"Đồ nhi có thể thỉnh cầu được gặp mặt sư tôn một lần không?"

"Gặp lại cũng vô ích. Ta đã để lại thuốc cho ngươi, ở ngay trong nhà trọ này. Ngươi hãy tự mình tìm đi!"

Lộ Ánh Tịch nghe thế liền giận tái mét, cũng cao giọng hét: "Sư tôn! Mạng người quan trọng. Rốt cuộc người đã để lại thuốc gì? Đặt ở đâu? Xin người hãy nói rõ!"

"Ha ha! Nha đầu đừng quá nóng vội. Nếu nó không tìm ra được, coi như là vì tình mà trả giá đắt một lần. Sau này nó sẽ không ngu si đần độn như vậy nữa!"

Lộ Ánh Tịch vừa giận vừa bực, lấy sức la lớn: "Sư tôn chính là một đại tông sư, ấy vậy mà muốn trơ mắt nhìn đồ đệ nhà mình chết vì trúng độc, thấy chết

mà không cứu sao?”

“Nha đầu, phép khích tướng không có tác dụng với lão nhân gia ta đâu! Ngược lại ta làm vậy vì muốn thành toàn cho đồ đệ ngốc nhà ta đó chứ. Nếu như nó chết vì tình, xem như chết cũng có chút ý nghĩa. Dù sao vẫn tốt hơn chán so với việc sống mà chịu sự dày vò đau khổ vì tình!”

Lộ Ánh Tịch chán nản, nhất thời nghẹn lời: “Sư tôn, người…”

“Nha đầu à! Nếu ngươi chọn theo đồ đệ ngốc của ta, thì ta sẽ hiện thân giúp nó, ngươi nghĩ sao?”

Lộ Ánh Tịch bỗng nhiên sững sờ ngây ngốc, không có cách nào đối đáp.

“Nha đầu à! Ngươi còn có mười canh giờ nữa, cứ từ từ suy nghĩ. Không vội, không vội đâu! Ha ha! Thật đúng là ‘Thế nhân là giống si tình, hận này đâu phải tại vì gió trăng’[2], ha ha ha…”

[2] Hai câu thơ trích trong bài Ngọc lâu xuân kỳ 1 của Âu Dương Tu thời Tống. Bài thơ diễn tả tâm trạng ngậm ngùi, không nỡ chia xa của những người có tình.

Trước ly tính chuyện về nhà,

Ngại ngùng chưa nói, sắc xuân đang sầu.

Thế nhân là giống si tình,

Hận này đâu phải tại vì gió trăng.

Chia tay ngại khúc ly ca,

Một chương đã đủ xót xa ngậm ngùi.

Thử trông thành Lạc hoa rơi,

Mưa phùn gió xuân dễ bờ biệt ly.

Tiếng nói kia dần tắt ngấm, chỉ còn lại dư âm tiếng cười cứ quanh quẩn trong không khí, chấn động triệt để màng nhĩ của cả ba người.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 25: Trưởng thành trong tình yêu

Ba người đều ở cùng một chỗ. Bầu không khí yên tĩnh, có chút cổ quái.

Nam Cung Uyên ngồi dựa lưng vào tấm phản, hai mắt khép lại, sắc mặt nhợt nhạt, đang lẳng lặng điều tức.

Lộ Ánh Tịch và Mộ Dung Thần Duệ đứng bên cạnh giường. Hai người nhìn nhau, không nói gì mà cùng nhau rời khỏi phòng.

Ra đến bãi đất trống bên ngoài, Lộ Ánh Tịch mới nhẹ nhàng mở miệng nói: “Thần, chàng nghĩ sao? Ta nên làm thế nào cho phải?”

Mộ Dung Thần Duệ nhướng mày lên cao, khó phân biệt vui buồn, trả lời: “Nàng định làm thế nào?”

“Sư tôn đã nói, duyên đến duyên đi không thể miễn cưỡng, nhưng ý của lão sư tôn bây giờ lại…” Lộ Ánh Tịch nhíu mày, cảm thấy vô cùng khó xử và lo lắng.

“Có thể tiền bối chính là muốn Nam Cung Uyên hiểu rõ đạo lý này.” Mộ Dung Thần Duệ thản nhiên nói.

“Trả giá bằng tính mạng của sư phụ sao?” Lộ Ánh Tịch không thể chấp nhận bừa, giận sôi gan: “Nếu sư tôn sẵn lòng, có lẽ trị hết bệnh cũ của ta, nhưng chuyện này ta chưa từng có ý ép uổng. Thế nhưng tình trạng nguy cấp của sư phụ, có thể nào xem như trò đùa được?”

“Nếu đến cuối cùng tiền bối vẫn không chịu hiện thân giúp đỡ, Nam Cung Uyên sẽ ra sao?” Mộ Dung Thần Duệ khẽ nheo mắt, nghi hoặc nói: “Độc tố sẽ chạy thẳng vào tim?”

Thấy ánh mắt thâm trầm của hắn, lòng Lộ Ánh Tịch lại dậy sóng, ngược lại còn hỏi thẳng: "Thần, phải chăng chàng đang hy vọng sư phụ không được cứu?"

Mộ Dung Thần Duệ nhìn nàng chằm chặp, từ từ nhếch môi mỏng, tạo nên một độ cong như một nụ cười lạnh lùng: "Tất nhiên Trẫm không hy vọng tồn tại một kẻ địch mạnh như thế trên đời này, nhưng Trẫm cũng không đến mức lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Y đã liều mình cứu nàng. Xét về tình hay về lý, lần này Trẫm đều phải đa tạ việc làm cao thượng của y."

Lộ Ánh Tịch thu lại ánh nhìn, nhỏ giọng nói: "Nếu như chàng không ngại, ta nghĩ sẽ tạm thời đáp ứng yêu cầu của sư tôn. Đến khi sư tôn chữa trị giúp sư phụ xong, ta lại trở mặt khước từ sư tôn."

Sắc mặt Mộ Dung Thần Duệ nhất thời đông cứng, mím chặt môi không hé răng.

Lộ Ánh Tịch đưa hai tay nắm bàn tay của hắn, chầm chậm ngẩng đầu, dịu giọng nói: "Chỉ là kế sách tạm thời thôi. Ta biết, làm như vậy sẽ khiến chàng khó xử. Nhưng sư phụ bởi vì ta mà bị trúng độc, ta không thể làm ngơ, không màng đếm xỉa đến."

"Lộ Ánh Tịch." Mộ Dung Thần Duệ đột nhiên gọi cả tên lẫn họ của nàng ra, giọng nói toát ra khí lạnh: "Nếu trí nhớ của nàng vẫn còn tốt, nàng hãy nhớ lại tỉ mỉ những chuyện trước đây. Trẫm đã đối đãi với nàng thế nào, đã bao nhiêu lần thỏa hiệp và nhượng bộ nàng? Mà hôm nay nàng muốn làm mất mặt Trẫm bỏ đi theo Nam Cung Uyên?"

Nghe thế, Lộ Ánh Tịch càng cố sức nắm chặt bàn tay to lớn của hắn, thành khẩn giải thích: "Lần này thì khác, là vì ân tình, không liên quan gì đến tình yêu."

"Nói như thế, vậy là nàng đã từng vì 'tình yêu'?" Mộ Dung Thần Duệ lạnh nhạt liếc nàng. Nhưng vẫn để mặc nàng nắm tay, không gạt ra cũng không bóp chặt vào.

Lộ Ánh Tịch chợt thấy lúng túng khó xử, nhỏ giọng lại trả lời: "Đã từng có cảm giác đó, thật sự đã từng có, không thể vì những thay đổi sau này mà phủ nhận điều đó. Thì cũng giống như tình cảm trước đây của chàng đối với Diêu Lăng. Bất luận sau đó đã xảy ra bao nhiêu chuyện, cũng không thể xóa sạch quãng thời gian trước đây được."

Mộ Dung Thần Duệ chau mày, trong đôi mắt sâu thẳm dường như nổi lên chút ý cười, nhưng miệng vẫn lạnh lùng nói: "Đây là nàng đang muốn tính toán nợ cũ với Trẫm? Trẫm và Diêu Lăng từ đây đã định rõ ranh giới, sẽ không còn vướng mắc tình cảm nữa. Còn nàng thì sao?"

Lộ Ánh Tịch ấp a ấp úng thỏ thẻ nói: "Ơn giúp đỡ, tình sư đồ và tình thân, những tình cảm này cũng không thể khi không mà biến mất." Suy nghĩ một chút, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, nghiêm túc nói: "Con người sống trên đời này, không phải chỉ có một loại tình cảm là 'tình yêu', những tình cảm khác cũng rất đáng quý trọng. Mong Hoàng thượng hãy hiểu và bao dung."

"Ý của nàng là, người nàng yêu chính là… Trẫm?" Mộ Dung Thần Duệ cố ý kéo dài giọng, hứng khởi hỏi.

Lộ Ánh Tịch hơi cắn môi dưới, vội vã gật đầu một cái xem như là câu trả lời. Gương mặt nàng bỗng nóng hổi, hai má ửng hồng mà nàng không hề nhận ra.

Mộ Dung Thần Duệ không buông tha nàng đơn giản như vậy, truy hỏi đến cùng: "Sao không lên tiếng? Nếu nàng không nói rõ mọi chuyện, vậy làm sao Trẫm có thể yên tâm, cam chịu cho nàng đi theo Nam Cung Uyên đây?"

Giọng của Lộ Ánh Tịch nhỏ như tiếng muỗi bay vo ve: "Ta đã trả lời rồi."

Mộ Dung Thần Duệ bật cười không thành tiếng, vẫn hỏi tới: "Nàng trả lời khi nào? Trẫm không nghe thấy gì cả."

Lộ Ánh Tịch cau mày, ngẩng đầu nhìn hắn, bỗng chốc tỉnh ngộ. Hắn đang dụ nàng nói ra ba chữ kia?

Lòng dần dần sáng tỏ, nàng cười nhẹ, lại nói: "Có qua mà không có lại không phải quân tử. Vừa rồi ta đã gật đầu rồi. Thần, bây giờ đến lượt chàng trả lời mới đúng."

Mộ Dung Thần Duệ không ngờ lại bị nàng quát ngược lại một câu, nhất thời không biết trả lời thế nào. Chẳng qua hắn chỉ muốn nghe một lời tỏ tình. Thế nhưng muốn cạy miệng nàng nói ra một câu nửa chữ ngọt ngào lại khó khăn đến vậy.

Lộ Ánh Tịch mỉm cười, không ép hắn trả lời. Nàng chuyển đề tài câu chuyện nói: "Sư tôn nói đã để lại linh dược trong nhà trọ. Chúng ta đi tìm một chút xem sao. Nói không chừng chúng ta không cần phải đi nước cờ kia."

Mộ Dung Thần Duệ duy trì sự im lặng, để tùy nàng lôi kéo đi tìm thuốc khắp nơi.

Mà trong phòng trọ, người đang nhắm mắt tĩnh tâm nghe tiếng bước chân bên ngoài ngày càng xa dần, mới yếu ớt mở mắt.

Gương mặt tuấn tú càng hiện rõ sự phờ phạc. Nhìn vào đôi mắt đen thăm thẳm ấy tựa như đang nhìn vào một hố sâu không thấy đáy. Hết thảy nỗi chua xót, thống khổ và bi thương đều được cất giấu dưới đáy hồ. Để không ai có thể dễ dàng nhận ra, chỉ có một mình y chịu đựng và gặm nhấm nó.

Thật ra y đã biết từ lâu, kiếp này vô vọng. Nhưng gốc rễ tình yêu đã cắm sâu, đâu phải muốn nhổ là có thể nhổ được? Sư tôn nói đúng, y quả thực là một người ngu si đần độn.

Duyên đến duyên đi đều do số mệnh, nếu miễn cưỡng chia cắt sẽ bị giảm phúc. Không phải là y không hiểu điều đó, chẳng qua là tình cảm không theo lý trí bản thân.

Ánh sáng trong đôi mắt đen láy nhấp nháy, bị bao phủ bởi lớp ươn ướt. Y từ từ nhắm mắt lại, vầng trán cao vẫn luôn hờ hững lại thêm mấy phần lạnh lẽo.

***

Lộ Ánh Tịch và Mộ Dung Thần Duệ đã đi tìm khắp mọi ngõ ngách trong nhà trọ, lục lọi vô cùng kỹ càng, mất thời gian rất lâu. Cho đến khi sắc trời tối dần mà hai người vẫn không có thu hoạch nào, không khỏi cảm thấy nhụt chí.

"Lẽ nào sư tôn đã gạt chúng ta?" Lộ Ánh Tịch quay lại nhà bếp, vừa tìm kiếm trong mớ xoong nồi, chén bát, vừa chán nản lẩm bẩm.

Mộ Dung Thần Duệ nhìn thấy bộ dạng nhăn mặt, không vui của nàng, hắn đang định lên tiếng an ủi thì bên tai đột nhiên nghe được một tiếng động nhỏ xíu, khác lạ. Hắn quay phắt đầu nhìn lại, đã thấy có một người xuất quỷ nhập thần đang đứng trước cửa nhà bếp.

"Đồ tôn nha đầu, con thế này là không đúng rồi. Con cả gan dám nói xấu sau lưng lão nhân gia ta!" Hai hàng lông mày trắng phau méo mó, bộ dáng có chút không vui.

Lộ Ánh Tịch cũng nghiêng người dòm ra, vội vàng đặt mâm chén trên tay xuống. Nàng đi nhanh về phía lão, rất sợ lão thoáng cái đã chuồn mất.

"Nha đầu, đừng tới đây." Lão chợt lớn tiếng hét lên.

Lộ Ánh Tịch giật mình dừng lại, ngờ vực gọi: "Sư tôn?"

Lão lại cười ầm lên, cười xong mới nói: "Nha đầu à, con ấy giờ hãy suy nghĩ cẩn thận chuyện này thì đỡ mệt hơn đấy! Nếu con muốn ta chữa trị cho đồ đệ ngốc thì con phải theo nó về Lâm Quốc. Con phải biết rằng, lần này đi, sợ là con khó lòng rời khỏi lần nữa. Một khi đã bước chân vào lãnh thổ Lâm Quốc, con không thể nào nói đến là đến, nói đi là đi. Nhưng mà có một chuyện con có thể yên tâm, đợi khi đứa bé trong bụng con được sinh ra, ta sẽ đưa nó về Hoàng Triều, tuyệt đối sẽ không để đứa nhỏ trở thành vật hy sinh của cuộc tranh đấu quyền lực."

Nói hết những lời này, lão quay sang dò xét Mộ Dung Thần Duệ. Lão thấy vẻ mặt hắn xám xịt, thì lại càng vui vẻ cười tươi. Dù lão còn nhiều việc phải làm nhưng vẫn nán lại, vuốt hàm râu trắng, đợi Lộ Ánh Tịch trả lời.

Lộ Ánh Tịch định thần, bình tĩnh trả lời rành mạch: "Xin hỏi sư tôn, người làm thế này đến tột cùng là với mục đích gì? Thật sự là muốn tốt cho sư phụ sao? Miễn cưỡng như thế, theo tính tình của sư phụ, thì người sẽ vui ư? Cho dù Ánh Tịch đồng ý đến Lâm Quốc, song người ở đó mà trái tim thì ở nơi khác, vậy đó là điều sư phụ mong muốn hay sao? Sư tôn tội tình gì lại kiên quyết muốn làm như vậy, khiến cả ba người đều đau khổ."

Lão im lặng giây lát, khẽ gật gù nói: "Nha đầu, con thật ra lại nhìn hiểu rất rõ mọi việc, chỉ tiếc rằng vẫn còn một người nghĩ không thông."

"Ý của sư tôn là chỉ sư phụ nhìn không thấu ư?" Lộ Ánh Tịch sinh vài phần khó hiểu. Tất nhiên là nàng biết sư phụ có tình cảm với nàng, nhưng có trầm trọng như lời sư tôn nói như vậy không? Việc trúng độc, nếu đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ không chút do dự đi cứu sư phụ. Loại tình cảm này cùng với suy nghĩ thôi thúc đó không phù hợp với chuyện tình cảm ư?

"Nha đầu, con đừng thấy Uyên nhi xưa nay luôn chín chắn lãnh đạm, thực ra tính khí của nó rất ương ngạnh." Lão già lại mở miệng nói, ánh mắt như trôi xa, rồi nhập vào trong đoạn quá khứ xa xăm khi xưa. "Năm đó, nó đã dập đầu trước di ảnh của tổ sư sáng lập bang phái và tuyên thệ suốt đời tận hiến với Huyền môn. Từ đó về sau, mặc dù nó có phát hiện ra thân thế của mình, nhưng vẫn không thay đổi tâm chí, không hủy lời thề. Nó là kiểu người một khi đã nhận định cái gì, thì vĩnh viễn không bao giờ hối hận. Tính nết này có lẽ là di truyền từ Diêu gia bọn họ. Nhưng mà bản tính Uyên nhi lương thiện, vả lại luôn ngấm ngầm chịu đựng, ít khi bộc phát ra ngoài. Bản chất của nó hoàn toàn khác xa Diêu Lăng."

Lộ Ánh Tịch im lặng lắng nghe, nghe đến tên Diêu Lăng, nàng bất giác liếc mắt nhìn Mộ Dung Thần Duệ.

Ánh mắt Mộ Dung Thần Duệ chạm vào ánh mắt nàng, hắn cong môi cười nhạt, sắc mặt vẫn bình thường.

"Người quá mức đè nén tâm tình của chính bản thân thì trái tim thường dễ chán nản và u uất." Lão tiếp tục nói thong dong: "Để đồ đệ ngốc mỗi ngày bị dày vò, hàng năm khổ sở, chi bằng một đao chấm dứt tất cả. Từ đó, dưới trời cao biển rộng không còn vướng bận chi nữa."

"Làm sao để chấm dứt ạ?" Lộ Ánh Tịch hé miệng hỏi.

"Làm thế nào để chấm dứt, điều này phải xem người trong cuộc làm thế nào." Trong mắt lão là ánh sáng trong trẻo, minh mẫn và nhìn xa trông rộng, "Nha đầu à, con là người thông minh, nên có thể nghĩ ra phương pháp ổn thỏa mọi đường. Đừng làm người con yêu khó xử, cũng đừng làm người yêu con thống khổ. Đây là chuyện con cần phải học để làm tốt. Một bên thụ động tiếp nhận, một bên lại thuận thế làm theo, cuối cùng tất cả đều bị tổn thương mà thôi."

Lộ Ánh Tịch sững sờ, lòng chấn động không thôi. Nàng quả thực là người như vậy. Nói trắng ra đó là bảo vệ mình quá đáng, cũng chính là ích kỷ.

Vẻ đứng đắn trên mặt lão duy trì không được bao lâu, lại quay về bộ dạng rung đùi đắc ý, cười tít mắt: "Nha đầu, tối nay Uyên nhi sẽ phát độc, tự con xem xét rồi lo liệu nhé!" Lời vừa dứt, thân hình lão nhích một tí, trong nháy mắt người đã đi xa.

Mộ Dung Thần Duệ trầm mặc nhìn nàng chăm chú. Trong lòng hắn âm thầm hiểu được những lời nói bắn đúng tim đen của lão tiền bối đã nói. Trong tính cách của Ánh Tịch quả thực có một khuyết điểm. Đó chính là keo kiệt trả giá tình cảm, nói đúng hơn là sự nỗ lực. Nếu như không phải do hắn chủ động đến gần, chỉ e hai người họ đến nay vẫn là kẻ địch của nhau. Có thể do tính tình nàng như vậy, nên tình cảm mơ hồ giữa nàng và Nam Cung Uyên không có cách nào nảy sinh, càng không thể đâm hoa kết trái. Nhờ vậy hắn mới có cơ hội có được nàng.

Thật ra, nàng và hắn giống nhau xiết bao. Cả hai đều cần trải qua một quãng thời gian thật dài, mới bước trên con đường đời chân chính phải đi.

"Ánh Tịch." Hắn nhỏ giọng gọi nàng, bước đến gần nắm tay nàng, "Lần này nàng không nên hỏi Trẫm nên làm thế nào, mà chính nàng phải tự suy nghĩ. Mặc kệ quyết định của nàng ra sao, Trẫm cũng sẽ không oán trách nàng."

Lộ Ánh Tịch ngửa mặt nhìn hắn, đáp trả hắn với nụ cười vu vơ.

Nhưng lòng bàn tay của nàng đang toát mồ hôi lạnh, trái tim đập loạn nhịp, tựa như đang khẩn trương lại như sợ hãi. Nàng phải 'một đao chấm dứt' ư? Vậy có quá tàn nhẫn không? Sư phụ có chịu đựng nổi hay không? Tóm lại phải làm thế nào mới không khiến người nàng yêu phải khó xử, lại không làm người yêu nàng đau khổ đây?

Đôi mắt trong veo dần dần bị phủ kín bởi làn sương mù dày đặc, mờ mịt và do dự.

Mộ Dung Thần Duệ cũng không nói thêm điều gì nữa. Hắn chỉ nắm chặt tay nàng, đan bàn tay của mình vào những ngón tay mảnh khảnh của nàng.

Hắn đã vĩnh biệt quá khứ, còn bây giờ là đến phiên nàng. Những gian khổ hết lần này đến lần khác đều qua đi. Hai người họ có tiếp tục cùng nắm chặt tay, sóng vai nhau bước tiếp hay không, hắn sẽ tĩnh tâm chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 26: Duyên sâu phận ngắn

Đi đến trước cửa phòng trọ, Mộ Dung Thần Duệ dừng chân.

"Ánh Tịch, nàng vào đó một mình đi." Hắn nhàn nhạt nói, sắc mặt bình yên không gợn sóng.

"Được." Lộ Ánh Tịch gật nhẹ đầu, ngước mắt ngóng nhìn hắn.

Môi nàng mấp máy hai tiếng cảm ơn nhưng không phát ra âm thanh.

Mộ Dung Thần Duệ dường như không nhận ra, im lặng không đáp. Hắn chỉ giúp nàng mở cửa phòng.

Lộ Ánh Tịch bước qua cánh cửa. Trong lòng vẫn còn chưa chuẩn bị tâm lý xong, nhất thời có chút khó xử. Nhưng người ngồi ở đầu giường lại như nhận ra thấp thỏm không yên của nàng, liền mỉm cười dịu dàng với nàng, mở miệng nói trước: "Ánh Tịch, tìm được thuốc rồi sao?"

"Không có." Lộ Ánh Tịch trả lời thật, đứng thẳng trước giường.

"Tìm không được cũng nằm trong dự đoán, sư tôn thích đùa bỡn người khác mà." Nam Cung Uyên cố gắng ngồi thẳng dậy. Còn khuôn mặt y lại không nhìn ra bất cứ điểm bất thường nào, "Nhưng ngươi cũng không cần quá lo lắng, đến giây phút cuối cùng, sư tôn nhất định sẽ hiện thân cứu ta thôi."

"Sẽ ư?" Lộ Ánh Tịch cảm thấy rất sầu lo. Tính tình của sư tôn quả thực quá khó nắm bắt, không cách nào đoán được.

Nam Cung Uyên gật đầu, khóe môi ngậm một ý cười nhu hòa: "Ánh Tịch, đừng nghe những lời nói đùa bỡn của sư phụ. Nếu ngươi đi theo ta, chỉ e khó lòng quay về Hoàng Triều."

Lộ Ánh Tịch nghe y nói ra hết mọi chuyện, trái lại nàng không nói gì, chỉ nhỏ giọng gọi y một tiếng: "Sư phụ…"

Nam Cung Uyên cười dịu ngọt, ngắm nhìn nàng. Y chỉ chỉ bên cạnh chiếc gối, và nói: "Nơi này có một lọ thuốc, là thuốc giải của Đoàn Đình Thiên. Hắn chắc chắn sẽ trở lại nhà trọ, lúc đó ngươi không cần khách khí với hắn. Ngươi cứ bắt hắn truyền huyết dược cho ngươi xong, mới giao thuốc giải cho hắn."

Lộ Ánh Tịch nghe vậy không kiềm chế được xúc động, sư phụ luôn suy nghĩ cho nàng trước tiên. Ngay cả trong tình cảnh lúc này, y cũng không quên thu xếp tốt mọi việc cho nàng. Còn nàng, bây giờ lại muốn đâm vào trái tim y?

"Ánh Tịch, không phải ngươi có chuyện muốn nói với ta sao?" Nam Cung Uyên đột nhiên nhìn nàng chăm chú, đôi mắt đen lánh hơi tối sầm đi cộng thêm

một ít cô quạnh.

"Vâng." Lộ Ánh Tịch khẽ trả lời, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào y, chậm rãi nói: "Cả cuộc đời của sư phụ dường như luôn sống vì người khác, vì Huyền môn, vì lời thề, và vì… Ánh Tịch. Đã bao giờ sư phụ sống vì chính mình hay chưa?"

Nam Cung Uyên thấy nàng để lảng tránh ánh nhìn của y mà rủ mi mắt xuống, bờ môi y cong lên vẽ nên nụ cười khổ. Nhưng lời nói phát ra từ miệng y vẫn dịu dàng như thường, "Những năm gần đây, ta vẫn luôn chờ đến một ngày nọ. Phiêu bạt khắp chân trời góc bể, hành y cứu người. Nếu có nhã hứng liền ngâm rượu gảy đàn. Nếu nhàn nhã thì ngồi ngắm mây trời lững lờ trôi. Chỉ là hiện tại chưa tới 'Một ngày nọ'."

Lộ Ánh Tịch bất ngờ ngẩng đầu lên, đáy lòng chấn động không thôi. Những điều đó không phải đã từng là khát vọng của nàng hay sao?

"Ánh Tịch, ngươi không cần phải lo cho ta. Ta biết mình đang làm cái gì, cũng biết sẽ làm như thế nào." Nam Cung Uyên trầm tĩnh nhìn nàng, lời nói ý vị sâu sắc.

"Sư phụ, xin lỗi." Nàng bỗng nhiên xin thứ lỗi, ánh mắt trong veo lóng lánh, "Ánh Tịch đã không còn là Ánh Tịch trước đây, Ánh Tịch đã thay đổi rồi. Nguyện vọng lúc trước, bây giờ Ánh Tịch vẫn hướng tới như trước, nhưng đã không còn rất muốn nữa."

"Thay đổi? Thay đổi…" Nam Cung Uyên thấp giọng thì thào. Y im lặng giây lát, rồi vẫn bày ra bộ dáng tươi cười điềm đạm, lại nói, "Con người sẽ trưởng thành, con người trở nên thay đổi. Cũng như trăng non rồi trăng khuyết, là chuyện hết sức bình thường thôi."

"Cuộc sống mà sư phụ vừa nhắc tới, thật sự là nguyện vọng của chính sư phụ ư?" Lộ Ánh Tịch lên tiếng với thái độ ôn hòa, nhưng lời nói thẳng thừng, trực tiếp: "Có phải trước đây Ánh Tịch đã từng nói qua với sư phụ không?"

Nam Cung Uyên ngẩn người, thấp giọng nói: "Quả nhiên ngươi không còn nhớ."

Lộ Ánh Tịch than nhẹ, áy náy nói: "Đúng là Ánh Tịch đã quên rồi." Nếu như không phải do sư phụ vừa nhắc tới, nàng thực sự đã quên mất chính mình đã từng đề cập đến chuyện này.

Khi đó nàng còn ở Ô Quốc. Đi đâu nàng cũng nghe mọi người bàn tán, Ô Quốc và Hoàng Triều có khả năng sẽ kết thành đồng minh, còn nàng sắp sửa xuất giá hòa thân. Khi màn đêm buông xuống, nàng ngồi gảy đàn uống rượu một mình trong đình ngắm cảnh bên bờ hồ. Nàng bất giác uống khá nhiều, chỉ thấy mình lâng lâng rồi thiêm thiếp. Trong mông lung mờ ảo, nàng hé mắt thấy khuôn mặt anh tuấn ấm áp kia, nàng phút chốc hốt hoảng. Nàng kéo tay áo người kia, rồi lải nhải một mình liên hồi. Nàng đã nói rất rất nhiều.

Chỉ có đúng một lần duy nhất đó. Nhưng nàng lại không biết rằng, sư phụ chẳng những nhớ kỹ những lời đó, mà con đem nguyện vọng của nàng coi như nguyện vọng của bản thân mình.

"Ánh Tịch, ngươi hiểu lầm rồi." Nam Cung Uyên nhìn sâu vào đáy mắt nàng, y vừa cười vừa nói: "Đó từng là nguyện vọng của ngươi, cũng là nguyện vọng từ trước đến nay của ta. Không phải là vì ngươi, mà là chính ta muốn được trải qua cuộc sống như vậy. Tuy rằng hiện tại không có cách nào đạt được, nhưng ta tin sau khi chiến sự giữa các nước ngừng lại, ta có thể thực hiện được." Chỉ là, đến lúc đó y phải cô đơn một mình, không có ai bầu bạn cùng y, không ai có chung khát vọng đó với y nữa rồi.

"Thì ra là thế." Lộ Ánh Tịch khe khẽ lên tiếng, miệng cong lên cười: "Ánh Tịch tự cho mình đúng, sư phụ đừng cười chê."

Nam Cung Uyên chỉ cười không nói. Đôi mắt sâu hút như bóng đêm tĩnh mịch tối tăm.

Lộ Ánh Tịch ngấm ngầm thở dài trong lòng, cũng thầm nắm chặt nắm tay lại. Nàng dõng dạc nói: "Sư phụ, Ánh Tịch hôm nay đã có gia đình, có phu quân, còn có con. Từ nay về sau con sẽ yêu quý và chăm sóc tốt bản thân, cũng sẽ cố gắng sống thật hạnh phúc. Nhưng sư phụ lại lẻ loi một mình, Ánh Tịch thật rất lo lắng. Sư phụ có thể đáp ứng với Ánh Tịch, sau này sư phụ sẽ không bao giờ làm chuyện gì ảnh hưởng đến an toàn của bản thân được không ạ?"

Nam Cung Uyên gật nhẹ đầu, ánh mắt ngày càng u tối.

"Sư phụ." Lộ Ánh Tịch đột ngột quỳ gối xuống mặt đất, trịnh trọng mà chân thành thưa: "Ánh Tịch đã từng ái mộ sư phụ, nhưng lúc đó Ánh Tịch không có dũng khí nói ra, cũng biết rằng cho dù có nói ra thì tình sư đồ càng thêm đau khổ. Tình cảm và những năm tháng đó, Ánh Tịch đều trân trọng cất giữ tận sâu dưới đáy lòng, suốt đời này sẽ không bao giờ quên." Nàng dừng lại một chút, mới nói tiếp: "Sư phụ đã dạy bảo Ánh Tịch mười ba năm, nhọc lòng và dồn hết tâm tư cho Ánh Tịch, Ánh Tịch đều biết cả. Cảm tạ sư phụ! Kiếp này Ánh Tịch có thể quen biết với sư phụ, đó là may mắn của Ánh Tịch."

Nàng nói xong, liền cúi lạy trán chạm đất, ba tiếng dập đầu nhỏ vang lên. Thực hiện xong đại lễ, nàng mới đỡ thắt lưng chậm rãi đứng lên.

Nam Cung Uyên từ đầu đến cuối đều giữ im lặng, chỉ có ánh mắt xúc động mạnh. Trong đôi mắt đó là niềm vui xen lẫn nỗi buồn, phức tạp xoắn bện vào nhau khó lòng phân biệt.

Lộ Ánh Tịch lẳng lặng nhìn y một lát, nhếch môi mỉm cười, sau đó xoay người rời đi.

Lộ Ánh Tịch ra đến cửa, nhưng nàng vẫn cảm nhận được ánh mắt nồng nhiệt mà ngấm ngầm chịu đựng kia vẫn dõi theo sau lưng nàng.

Lồng ngực nàng chua xót khôn nguôi. Nàng đến đứng trên cái sân trống trước nhà, chậm rãi quỳ xuống, nhìn lên trời cao gọi lớn: "Sư tôn! Xin người hãy

xuất hiện! Xin người nhất định phải cứu sư phụ!”

Chỉ chốc lát sau, trên không trung liền vang lên một giọng nói sang sảng đáp lại: “Đồ tôn nha đầu, ha ha! Con đã ‘hạ đao’ rồi sao?”

“Thưa sư tôn, Ánh Tịch đã bày tỏ hết nỗi lòng rồi.”

“Con đã nói cái gì? Nói không đến nơi đến chốn, đối với đồ đệ ngốc nhà ta cũng chẳng có tác dụng gì?”

“Sư tôn muốn Ánh Tịch nói gì?”

“Nói rằng con yêu tên tiểu tử Mộ Dung kia, tuyệt đối không có khả năng yêu đồ đệ ngốc nhà ta! Hoặc là nói con không yêu tiểu tử Mộ Dung, mà yêu đồ đệ ngốc nhà ta! Tất cả đều phụ thuộc vào việc con muốn làm thế nào!”

Lộ Ánh Tịch chỉ há miệng mà không thốt ra lời, mày cau chặt. Sư tôn còn muốn nàng trực tiếp đâm một nhát sắc bén hơn sao? Nàng cũng không cảm thấy thêm một lần nữa là cần thiết.

Sau lưng nàng, bỗng truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ đang tới gần. Nàng quay đầu lại nhìn, liền ngẩn người.

“Sư phụ?”

“Ánh Tịch, ngươi đứng lên đi. Để ta nói chuyện với sư tôn.”

Nam Cung Uyên đưa tay qua đỡ nàng đứng dậy, vô cùng tuân thủ lễ tiết mà không hề đụng đến cánh tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 27: Mỗi người mỗi ngã

Đợi Lộ Ánh Tịch đứng dậy, Nam Cung Uyên mới từ từ quỳ gối xuống đất, kính cẩn ngẩng đầu lên trời nói lớn: “Sư tôn, đồ tôn ngu dốt đã khiến lão nhân gia người thất vọng, là lỗi của đồ nhi. Nhưng trong chuyện tình cảm, vốn không có ai có thể khống chế được. Đồ nhi đã vượt quá tình cảm thầy trò. Nhưng hôm nay Ánh Tịch đã có chốn đi về, đồ nhi cảm thấy vô cùng vui mừng. Từ nay về sau con sẽ tuân thủ bổn phận của mình, toàn tâm toàn ý hoàn thành trách nhiệm còn lại đối với Huyền môn. Đồ nhi hiểu, con người trên cõi đời này, ngoài tình yêu ra còn có rất nhiều chuyện đáng giá để nỗ lực.”

Âm giọng rành mạch bày tỏ hết một lượt. Y cúi người khấu đầu sát đất, sau đó đứng dậy. Khuôn mặt y ngước thẳng, không chút biểu cảm, chỉ còn lại sự điềm tĩnh như ngọc thạch ôn hòa.

Trong không trung truyền đến một tiếng thở dài, liền sau đó là giọng nói bùi ngùi của lão sư tôn vang vọng: “Vốn dĩ số mệnh của con là một nhân tài kiệt xuất, thế nhưng mắc phải tình kiếp quá nặng. Nếu con có thể thoát khỏi đó thì tương lai là trời cao biển rộng, bằng không cuộc đời này mãi mãi là bi ai, vĩnh viễn khó thành nhân vật tài giỏi.”

Nam Cung Uyên cười nhạt, đôi mắt đen sóng sánh ánh sáng, trả lời: “Sư tôn, đồ nhi là người không có chí lớn, không muốn thành nhân vật tài giỏi chi hết. Con chỉ cầu cuộc sống bình thường, được ung dung tự tại nơi sơn dã.”

Lão lại thở dài một cái, cái sau nặng nề hơn cái trước: “Thôi được, thôi được. Vi sư chỉ mong con cầu được ước thấy.”

Im lặng trong giây lát, trong không gian lại truyền đến lời nói cuối: “Thuốc để trong giếng nước tại vườn sau nhà, chỉ cần vớt lên là được. Uyên nhi, con hãy tự mình giải quyết ổn thỏa!”

Âm cuối dần tan biến, không còn một tiếng động nào.

Lộ Ánh Tịch lặng thầm đưa mắt nhìn kỹ Nam Cung Uyên. Y nở nụ cười trấn an, liền tự mình đi ra sau vườn. Bước chân y có chút phù phiếm, nhưng bóng lưng thẳng đứng lại tỏ thái độ kiên quyết dứt khoát.

Lộ Ánh Tịch không đi cùng y, cũng không thốt một lời. Nàng biết, những lời tâm tình mà sư phụ vừa nói, đã là lời thổ lộ tình cảm hết mức mà y có thể bày tỏ. Và sau lời thổ lộ thẳng thắn này, y nhất định sẽ muốn biến mất khỏi mắt nàng. Nàng không cách nào đáp trả tình cảm của y, vậy nên chỉ có thể giữ lại tôn nghiêm cuối cùng này cho y.

Nỗi phiền muộn cuộn trào từ đáy lòng, sắc mặt nàng ảm đạm đi đôi phần. Nàng đã không thể nào quay lại những ngày tháng sớm chiều ở cùng với y nữa rồi. Con người sớm muộn gì cũng phải trưởng thành, đều phải tự mình bước đi trên con đường đời của chính mình, không thể lùi bước, chỉ được phép tiến về phía trước.

“Tịch.” Chẳng biết từ khi nào, Mộ Dung Thần Duệ đã yên lặng đứng sau lưng nàng.

Nàng quay đầu lại nhìn, nhất thời không mở miệng được.

Mộ Dung Thần Duệ vòng tay nhẹ nhàng ôm nàng từ phía sau, nhỏ giọng nói bên tai của nàng: “Trong lòng nàng có chút dao động rồi ư?”

Lộ Ánh Tịch lắc đầu, mặc dù vô cùng buồn bã nhưng kiên định nói: “Trái tim chỉ có một, không thể sẻ làm hai.”

Mộ Dung Thần Duệ nhếch môi cười, đôi mắt sâu thẳm là sự an tâm nồng đậm.

Còn bên kia, Nam Cung Uyên một mình đến vườn sau, cực nhọc kéo lên chiếc gàu đựng thuốc lên. Y chậm rãi uống hết thuốc trong bình, sau đó bỏ đi từ cửa sau.

Cách bên kia cánh cửa, y bỗng dừng chân, đưa mắt nhìn vào trong. Y đã không nhìn thấy hình bóng của người y muốn thấy. Nhưng bóng hình đó đã sớm khắc sâu vào đáy lòng y, dù không cần tận mắt trông thấy, y vẫn khắc họa bóng hình đó sinh động như thật.

“Ánh Tịch.” Y mở miệng nói, giọng nói nhỏ đến độ gần như không thể nghe thấy. Đôi mắt đen láy của y tràn ngập sự lưu luyến không nỡ dày đặc: “Hôm nay từ biệt là mỗi người một nơi, không hẹn ngày tái ngộ. Hãy bảo trọng. Chúc nàng một đời hạnh phúc.”

Y nhắm chặt hai mắt cất kỹ tình sâu ý đậm vào đáy lòng, sau khi mở mắt thì trong đó chỉ còn làn sương mờ ảo. Y xoay người rời khỏi chốn đó.

Tà áo dài màu xám tro tung bay trong gió, làm cho cả người nhìn thoáng qua cứ như bị cuốn theo cơn gió lúc ẩn lúc hiện.

***

Trong nhà trọ, đúng như dự đoán của Nam Cung Uyên, Đoàn Đình Thiên đã trở lại đây trước khi độc tái phát. Lần này Lộ Ánh Tịch âm thầm giở thủ đoạn, nàng không đưa toàn bộ thuốc giải cho hắn ta. Theo tính toán, đợi đến lúc Đoàn Đình Thiên trở lại Lâm Quốc thì sẽ phát hiện trong cơ thể còn có một lượng độc chưa được giải. Vậy thì hắn ta nhất định phải đi cầu cứu Nam Cung Uyên.

Chuyện này là việc cỏn con mà Lộ Ánh Tịch có thể lặng lẽ làm vì Nam Cung Uyên.

“Tịch, nhằm bảo đảm an toàn, chúng ta phải đi qua hoang mạc để trở lại Hoàng Triều.” Mộ Dung Thần Duệ đã chuẩn bị đủ lương khô và nước uống, nhưng trong lòng vẫn còn rất lo âu: “Sức khỏe của nàng có thể chịu đựng được không?”

“Được mà.” Lộ Ánh Tịch mỉm cười, “Thuốc máu của Đoàn Đình Thiên quả thực rất quý giá, thảo nào trước đây hắn ta keo kiệt không chịu cho nhiều.” Thế nhưng khi mà tính mạng của bản thân đang nằm trong tay người khác, Đoàn Đình Thiên không muốn cũng không được. Nhớ lại bộ dạng Đoàn Đình Thiên luôn gào thét giống như quỷ khóc ma gào trước khi truyền máu cho nàng, cái bộ dạng vô cùng đau khổ của hắn ta khiến nàng không muốn cũng phải bật cười.

“Từ khi nàng mang thai đến nay, gần như chưa từng có một ngày yên ổn.” Mộ Dung Thần Duệ nhìn nàng chăm chăm, xúc động thở dài.

“Sau khi trở lại cung, ta sẽ được sống những ngày bình yên sao?” Lộ Ánh Tịch nghiêng đầu nhìn hắn, giọng điệu trêu chọc.

“Nhất định.” Mộ Dung Thần Duệ gật đầu, nét mặt nghiêm túc.

Lộ Ánh Tịch mím môi cười nhạt, cũng không muốn xen vào. Nếu như có thể, nàng lại tình nguyện sống phiêu bạt lưu lạc bên ngoài, chí ít nàng còn được tự do tự tại, không cần phải tranh đấu, gò bó. Nhưng suy cho cùng hắn là vua của một nước, lúc này hắn không có khả năng vứt bỏ giang sơn cùng ẩn cư ở núi rừng với nàng.

Mộ Dung Thần Duệ nheo mắt liếc mắt trông nàng, bỗng nhiên nói: “Nàng muốn có cuộc sống phiêu bạt chân trời, hành y cứu thế hả?”

Lộ Ánh Tịch ngẩn người: “Sao ạ?” Không phải là hắn nghe thấy cuộc trò chuyện giữa nàng và sư phụ đấy chứ?

Mộ Dung Thần Duệ hừ nhẹ một cái, lại nói: “Nguyện vọng của nàng tạm thời không thực hiện được. Nhưng Trẫm hứa với nàng, đợi sau này khi con trai của chúng ta trưởng thành, và có năng lực kế vị, Trẫm sẽ cùng nàng du ngoạn thiên hạ, cùng nàng trải qua cuộc sống tự do tự tại mà nàng mong ước.”

Lộ Ánh Tịch lấy tay bụm miệng cười. Vậy thì phải đợi bao lâu? Mười tám năm? Hai mươi năm ư?

“Không vừa lòng à?” Mộ Dung Thần Duệ liếc mắt lườm nàng, hơi cáu giận nói: “Nếu không vừa lòng thì thôi vậy, xem như Trẫm chưa nói gì cả.”

“Không phải là không hài lòng.” Lộ Ánh Tịch dịu dàng cười thành tiếng.

“Vậy là ý gì?” Mộ Dung Thần Duệ giọng điệu lạnh nhạt, bộ dạng có vài phần thẹn quá hóa giận. Hắn đã vô cùng rộng lượng không để bụng chuyện của nàng và Nam Cung Uyên, ấy vậy mà nàng cũng không chút cảm kích?!

“Nếu đứa bé trong bụng thiếp không phải là hoàng tử mà là công chúa, chẳng phải là chàng muốn thiếp chờ thêm mấy năm nữa sao?” Lộ Ánh Tịch cười hỏi.

“Nếu đứa bé này không phải là hoàng tử, vậy thì tiếp tục sinh chừng nào có hoàng tử mới thôi.” Mộ Dung Thần Duệ thu lại sắc mặt u ám, đưa tay vuốt ve vòm bụng tròn tròn của nàng, tự nói một mình: “Nhưng mà Trẫm nghĩ đây là bé trai!”

“Từ đâu mà chàng nhìn thấu chứ?” Lộ Ánh Tịch nghi hoặc nhìn hắn.

“Không cần nhìn, đây là trực giác của một người cha.” Mộ Dung Thần Duệ nửa ngồi nửa đứng dè dặt ghé tai vào bụng nàng. Dường như hắn lắng nghe một chút, rồi đứng thẳng dậy và nói chắc nịch: “Là bé trai!”

Lộ Ánh Tịch cứng họng, nàng vừa cảm thấy hành động của hắn rất ấu trĩ, nhưng đáy lòng lại mơ hồ có một dòng nước ấm chảy qua.

Mộ Dung Thần Duệ nhếch môi cười, hai tay đỡ hai vai của nàng, nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng, nói rành rọt: “Tịch, con đường phía trước còn rất nhiều khó khăn nhưng Trẫm sẽ luôn nắm chặt tay nàng, đưa nàng về nhà.”

Lộ Ánh Tịch sững sờ, hỏi lại: “Về nhà?”

“Đúng vậy.” Giọng Mộ Dung Thần Duệ trầm thấp nhưng mạnh mẽ: “Nhà của Trẫm cũng là nhà của nàng.”

Lộ Ánh Tịch nhìn vào đôi mắt sâu hun hút và kiên định của hắn, nàng bất giác gật đầu.

Cho dù con đường phía trước là hoang mạc khó đi, hay là núi cao vô cùng hiểm trở, thì ít ra hai người họ cuối cùng cũng đã nắm chặt tay nhau, sẽ không bao giờ buông ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 28: Lại gặp bãi tố

Thời tiết cũng không xem là quá nóng bức, nhưng đi lâu trên một vùng đất cát vàng trải dài, con người chỉ cảm thấy hơi nóng cuồn cuộn cuốn tới trước mặt, toàn thân cũng nóng lên theo.

Hai con lạc đà chầm chậm đạp cát nóng tiến tới trước. Hai người trên lưng lạc đà quay đầu nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhau nhíu mày.

Hai người họ đã tiến vào dải đất hoang mạc hơn nửa canh giờ, không gặp chim chóc, lại càng không gặp dân cư. Nhưng lúc này hai người lại mơ hồ nghe thấy có âm thanh ở rất xa đang đến gần.

“Thần, có phải là Lâm Quốc phái người truy kích chúng ta không?” Lộ Ánh Tịch quay đầu nhìn phía sau, chỉ thấy cát bụi mịt mù cuốn lên, không nhìn rõ cái gì cả.

“Có lẽ là người của chúng ta.” Mộ Dung Thần Duệ cau mày trầm ngâm, “Lúc trước dọc theo đường đi, Trẫm đều có lưu lại dấu vết.”

Lộ Ánh Tịch gật đầu, không cần phải nhiều lời nữa. Lòng thầm cầu mong hy vọng là như thế, bằng không e rằng họ lại phải dính vào một phen nguy hiểm nữa.

Nàng trầm ngâm đề phòng. Tiếng vó ngựa từ từ đến gần, cát vàng cuồn cuộn nổi, bao trùm cả khoảng không gió bụi.

Mộ Dung Thần Duệ nheo mắt nhìn ra xa, đột nhiên nói: “Tịch, nàng không cần phải lo lắng.”

Từ rất xa, hàng dài Hãn huyết bảo mã[1] đang đạp cát vàng bay như tên bắn thẳng hướng về phía hai người bọn họ. Mỗi người đang sang đây đều mặc những bộ quần áo bằng vải bố màu xanh đen. Nhìn sơ qua, bọn họ đều rất tầm thường, nhưng mà thần sắc lại bình thản, lạnh lùng.

[1] Hãn huyết bảo mã: là một giống ngựa hiếm ở Tây Vực, có thể ngày phi ngàn dặm, và có đặc điểm là mồ hôi có màu đỏ như máu.

Toàn thân con Hãn huyết bảo mã dẫn đầu đều đỏ đậm giống như than lửa, đang ngày càng chạy gần đến. Bỗng nhiên, con ngựa ngóc đầu hý vang, kỵ sĩ phi thân nhảy xuống dập đầu bên cạnh lạc đà.

Trong chốc lát, mọi âm thanh đều im bặt, chỉ có bão cát xào xạc.

“Phạm huynh?” Lộ Ánh Tịch không nén nổi vui mừng reo lên.

“Phạm Thống cứu giá chậm trễ, xin Hoàng thượng thứ tội!” Vẻ mặt nam tử áo xanh đen nghiêm trọng, chẳng hề để ý đến nàng, một mực thỉnh tội với Mộ

Dung Thần Duệ.

"Đất cát nóng cháy, mau đứng dậy đi." Mộ Dung Thần Duệ phất tay áo ra hiệu, nghiêm mặt hỏi: "Tình trạng hiện giờ trong triều ra sao? Tình hình các nước thế nào?"

Phạm Thống nhún người nhảy lên lưng ngựa, ngồi vững mới trả lời: "Tứ gia đã kịp thời rời chùa hồi cung, tạm thời thay Hoàng thượng chủ trì triều chính. Nhưng trong triều không ngừng truyền ra những lời đồn đại…" Hắn ta dừng lại, không dám càn rỡ nói những lời đại nghịch bất đạo.

Mộ Dung Thần Duệ nhếch môi cười khẩy, nói giễu cợt: "Đồn Trẫm đã gặp chuyện bất trắc?"

Phạm Thống không đáp, trầm mặc một lúc rồi chuyển đề tài nói: "Ô Quốc phái đại tướng quân Cận Tinh Phách đi đàm phán nghị hòa với nước ta. Tứ Vương gia chỉ để Lễ Bộ điều đình, không tỏ thái độ chính thức nào."

Mộ Dung Thần Duệ gật đầu, lại hỏi: "Bên phía Lâm Quốc có động tĩnh gì không?"

Phạm Thống liếc nhìn Lộ Ánh Tịch mộ cái rồi mới trả lời: "Theo thám tử bẩm báo, Lâm Quốc đang rục rịch chuẩn bị đại quân, hình như có ý đồ xâm lược. Theo kế hoạch của Tứ Vương gia là…" Hắn ta bỗng im lặng, lại đưa mắt dòm Lộ Ánh Tịch một chút.

"Phạm huynh, ngươi đang đề phòng ta à?" Lộ Ánh Tịch cảm thấy muốn nửa cười nửa mếu.

Sắc mặt Phạm Thống hơi lộ vẻ cứng ngắc, rủ mi mắt nói: "Hoàng hậu có ân sâu nghĩa nặng với Phạm Thống, nhưng chuyện quốc gia đại sự và việc riêng không thể nhập làm một. Thứ lỗi cho Phạm Thống đã bất kính hỏi thẳng, lần này Hoàng Triều của Phạm mỗ mất tin tức của Hoàng thượng là có liên quan tới Hoàng hậu, đúng chứ?"

"Đúng, có liên quan tới ta." Lộ Ánh Tịch đành cười trừ. Đúng là có liên can tới nàng, nhưng trong đó còn có nhiều chuyện kỳ diệu và còn dính líu tới rất nhiều người khác.

Mộ Dung Thần Duệ cau mày nhìn hai người bọn họ, trầm giọng nói: "Tiểu Phạm, ngươi không cần phải kiêng dè. Ngươi chỉ cần biết rằng, Ánh Tịch là người Trẫm tín nhiệm."

Phạm Thống rõ ràng là ngẩn người, chỉ chốc lát lại cúi mặt hạ tầm mắt xuống, giọng điệu nhẹ nhàng báo cáo: "Tứ Vương gia đã âm thầm phái binh tiến về biên giới giáp ranh với Lâm Quốc, để ngừa Lâm Quốc thừa cơ hội đẩy binh tấn công."

"Tứ hoàng đệ đúng là nhân tài." Trong ánh mắt sâu thẳm của Mộ Dung Thần Duệ hiện lên một tia sát khí.

Lộ Ánh Tịch nghe thế liền ngẩng đầu nhìn hắn một cái. Nàng tất nhiên là hiểu rõ những thâm ý phía sau những lời nói của hắn. Nếu như Mộ Dung Bạch Lê thừa lúc hắn vắng mặt, âm thầm xây dựng thế lực. Vậy thì tương lai cho dù hắn không bị đoạt ngôi vị, thì cũng là hậu họa khó lường.

Phạm Thống không suy nghĩ đến những lời này, tiếp tục nói: "Tứ Vương gia giam lỏng Đoàn Hoàng hậu, trên danh nghĩa nói là Đoàn Hoàng hậu cần tĩnh tâm dưỡng thai, nhưng lại truyền tin tức đến Lâm Quốc, không biết dụng ý của Tứ Vương gia là…"

"Mưu tính của Tứ hoàng đệ là cảnh cáo Lâm Quốc chớ hành động thiếu suy nghĩ." Mộ Dung Thần Duệ tiếp lời, đáy mắt không khỏi nổi lên sự tán thưởng. Tứ hoàng đệ ẩn cư ở chùa Pháp Hoa đã lâu, nhưng đối với thế giới bên ngoài vẫn nắm rõ như lòng bàn tay như trước kia. Quả nhiên y không phụ lời khen tặng của Phụ hoàng năm đó dành cho y, "Bản tính thông minh, trái tim trong sáng."

Phạm Thống vẫn chưa hiểu hoàn toàn, nhưng không hỏi tới, chỉ nói: "Sáng nay Phạm mỗ nhận được thư của Tứ Vương gia do chim bồ câu đưa đến. Trong thư Tứ Vương gia nói rằng, đường đi qua Lâm Quốc chắc chắn nguy hiểm, nhưng hoang mạc cũng khó đi không kém. Cho nên mong Hoàng thượng trước tiên hãy dừng lại ở Ô Quốc một vài ngày, đợi người cử đến một đội quân xuất phát từ Hoàng Triều đi thử đường hoang mạc, rồi mới nghênh đón Hoàng thượng thánh giá."

Mộ Dung Thần Duệ hơi nheo mắt đẹp, thần sắc trở nên thâm trầm lạnh lẽo.

Lộ Ánh Tịch nhìn hắn, biết hắn đang suy nghĩ điều gì, cũng biết hắn đương nhiên cũng nhìn thấu mọi việc. Đề xuất của Mộ Dung Bạch Lê vừa có lợi lại vừa có hại. Như vậy cái lợi là chẳng những bọn họ có thể an toàn trở lại Hoàng Triều mà còn có thể kéo dài thời gian. Nếu Mộ Dung Bạch Lê có ý định mưu phản, thì có thêm nhiều thời gian để bày mưu tính kế.

Mộ Dung Thần Duệ không lo âu quá lâu, quả quyết nói: "Quay lại đường cũ, chúng ta chờ ở Ô Quốc."

Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng vào đôi mắt sâu sắc của hắn, khẽ mỉm cười. Nếu như nàng là hắn, nàng cũng sẽ lựa chọn như vậy.

Thế là bão cát lại nổi lên. Tuấn mã và lạc đà cùng song hành xuyên qua ánh nắng chói chang trên hoang mạc. Đoàn người lưu lại những dấu chân sâu cạn khác nhau, nhưng rất nhanh lại bị cát che lấp không để lại vết tích.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Nhóm người vì tránh tai mắt gián điệp mà cải trang thành đoàn thương nhân Lâm Quốc đang dừng chân tại một thành nhỏ tại biên giới.

Đêm đến, Lộ Ánh Tịch và Mộ Dung Thần Duệ thắp đèn tán gẫu trong phòng ở nhà trọ.

"Thần, chàng không lo lắng sẽ phát sinh chuyện soán ngôi sao?" Lộ Ánh Tịch cười nhìn hắn. Dưới ánh nên lung linh mờ ảo, khuôn mặt khí khái anh hùng của hắn thêm vài phần dịu dàng.

"Cân nhắc thiệt hơn, nhất thiết phải lựa chọn." Mộ Dung Thần Duệ nhếch môi cười, lại nói: "Không phải là nàng muốn nghe Trẫm nói rằng, Trẫm vì an toàn của nàng và bé con đó chứ?"

"Cái đó chỉ là một trong những nguyên nhân, đúng không?" Lộ Ánh Tịch nghiêng đầu nhìn hắn, ý cười dịu ngọt.

"Ừ." Mộ Dung Thần Duệ cũng không giấu diếm. Hắn trầm mặc trong giây lát, nhíu mày suy nghĩ kỹ mới nói: "Chỉ là trong lòng Trẫm chập chờn một loại cảm giác. Tiền bối Huyền môn dẫn Trẫm tiếp cận Lâm Quốc, chắc chắn là có hàm ý sâu xa nào đó, hoặc là Trẫm có chuyện ở đây mà chưa làm xong."

Lộ Ánh Tịch bất giác nghĩ đến Diêu Lăng. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nàng vẫn không nên đề cập đến thì hơn.

Mộ Dung Thần Duệ thấy nàng chau mày lại, liền đùa giỡn nói: "Nàng không cần hao tâm tổn sức. Sứ mệnh của nàng chính là dưỡng thai thật tốt."

Lộ Ánh Tịch từ từ thả lỏng hàng chân mày, mỉm cười nói: "Thế này có được xem là mẹ quý nhờ con? Bởi vì mang thai mà có được sự yêu thương chăm sóc của Hoàng thượng?"

"Nàng nghĩ thế hả?" Mộ Dung Thần Duệ chau mày, không thèm trả lời.

Lộ Ánh Tịch giương môi cười một lúc. Ngay sau đó nàng mới dịu giọng hỏi: "Hoàng thượng có muốn gặp mặt Diêu Lăng một lần để chào tạm biệt?"

"Giống như lời tiền bối Huyền môn đã nói, gặp lại cũng phí công, nên đến đây mà thôi." Sắc mặt Mộ Dung Thần Duệ u ám hơn đôi phần, lời nói thở dài thương xót: "Mặc dù Trẫm không tin vào số mệnh, nhưng vẫn phải thừa nhận thuyết duyên phận. Duyên nông sâu thế nào, dường như đã được định trước."

Lộ Ánh Tịch im lặng ngẩng đầu nhìn hắn chăm chú. Nhớ lại hôm đó, trong lòng nàng luôn thấp thỏm không yên. Nàng luôn tồn tại ý nghĩ: 'Tìm người giữa chốn trăm nghìn lượt, bỗng nhiên quay đầu lại, người đứng dưới ánh lửa đèn tàn nay đã đi đâu?'. Nàng sợ rằng Diêu Lăng mới là 'Người nọ' trong lòng hắn, nhưng trên thực tế đó lại là nàng.

Đi một vòng lớn, hai người cuối cùng cũng tìm thấy đối phương. Cảm giác đó kỳ diệu đến mức khiến cho người ta không khỏi muốn ngâm nga.

Mộ Dung Thần Duệ ngắm nhìn nàng. Hắn nhận ra tâm tình nàng đang dậy sóng, liền đưa tay đặt lên mu bàn tay của nàng, siết chặt lại.

Bàn tay to lớn màu đồng nắm bàn tay mảnh khảnh trắng mịn. Hình ảnh này dưới ánh nến lại vô cùng hòa hợp, đẹp mắt.

Trong bầu không khí ấm áp, bên ngoài phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

"Chuyện gì?" Mộ Dung Thần Duệ nhíu mày, cất giọng hỏi.

Bên ngoài không có tiếng đáp lại, nhưng vẫn duy trì tiếng gõ cửa. Một cái rồi một cái, tiếng cốc cốc đều đều, không nặng không nhẹ.

"Ai ở ngoài đó? Là tiểu nhị của quán sao?" Lộ Ánh Tịch và Mộ Dung Thần Duệ đưa mắt nhìn nhau. Cả hai đều cảm thấy bất ổn. Nếu người đến đây là Phạm Thống hay thị vệ, chắc chắn sẽ lên tiếng, chứ không im lặng kỳ dị như vậy.

Cốc… Cốc… Cốc…

Người bên ngoài vẫn không trả lời, tiếp tục cố chấp gõ cửa.

Trong màn đêm yên tĩnh, những tiếng cốc cốc có tiết tấu như thế này vang lên lại càng tạo nên cảm giác đặc biệt đáng sợ.

Mộ Dung Thần Duệ đứng dậy, nhỏ giọng dặn dò: "Tịch, nàng trốn sau lưng ta."

Lộ Ánh Tịch nghe theo, liền đứng dậy ra sau lưng hắn. Hai người từ từ đi về phía cửa phòng.

Tiếng hít thở của người bên ngoài phòng cũng không hề nhỏ, tựa như là một người bình thường không rành võ công.

Mộ Dung Thần Duệ cẩn trọng nghiêng người mở một bên cánh cửa. Người ngoài cửa đương nhiên dừng lại động tác gõ cửa, trên khuôn mặt là nụ cười tươi rói.

Ánh mắt sượt qua vai Mộ Dung Thần Duệ nhìn sang bên đó, nhất thời sửng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 29: Dưỡng sức chờ thời

"Ngươi là…" Lộ Ánh Tịch chùn chân nhìn người đứng ngoài cửa, đôi mắt tròn xoe.

Nam tử đĩnh đạc, chín chắn kia thản nhiên cười, chậm rãi mở miệng nói: "Công chúa, đã lâu không gặp. Không biết có tiện nói chuyện riêng vài câu với Công chúa được không?"

Trông vô thức, Lộ Ánh Tịch bước về phía trước, nhưng bỗng dưng ngừng lại.

Nam tử xa lạ kia vẫn đứng im một chỗ, không hề thúc giục. Đôi mắt màu hạt dẻ phát ra ánh sáng rạng rỡ. Nhưng ngũ quan đường nét khuôn mặt lại rất bình thường, chính là loại người chen chúc trong đám người thì sẽ không bị nhận ra vì không quá xấu cũng không quá đẹp.

"Các hạ là ai?" Mộ Dung Thần Duệ hơi nhíu nhíu mày, khách sáo hỏi thăm.

Nhưng nam tử này ngoảnh mặt làm lơ, đến liếc mắt nhìn hắn cũng không buồn làm. Hắn ta chỉ trầm mặc nhìn Lộ Ánh Tịch chăm chăm.

Lộ Ánh Tịch thả lỏng người, lấy lại tâm tình quay sang giải thích với Mộ Dung Thần Duệ: "Thần, hắn là con trai của nhũ mẫu trong cung Ô Quốc của thiếp, cũng là bạn cùng chơi đùa khi thiếp còn bé."

Mộ Dung Thần Duệ liếc mắt nhìn nam tử kia, lại quay qua Lộ Ánh Tịch nói: "Đừng rời khỏi phạm vi nhà trọ."

Lộ Ánh Tịch khẽ cười, gật đầu nói: "Biết mà."

Nam tử xa lạ kia đi trước dẫn đường, không quay đầu xem nàng có đi theo hay không. Hắn ta đi một mạch đến bên cạnh chuồng ngựa ở vườn sau quán trọ.

Lộ Ánh Tịch trong lòng biết hàm ý hành động này của hắn ta. Trong khách sạn bình dân này, mỗi thị vệ mặc thường phục áo xanh đen đều là cao thủ. Vả lại mọi nơi đều có người theo dõi, chỉ có đứng bên chuồng ngựa nói chuyện để tiếng ngựa hí che bớt âm thanh đối thoại, như vậy mới có thể trao đổi vài chuyện quan trọng.

Khi đã đứng bên cạnh hàng rào bằng gỗ của chuồng ngựa, nam tử kia chờ nàng đến gần mới nhỏ giọng lên tiếng: "Tịch nhi, muội khỏe không?"

Nghe cách gọi thân mật và quen thuộc kia, lúc này Lộ Ánh Tịch mới hoàn toàn xác nhận thân phận của nam tử kia, vừa vui mừng vừa kinh ngạc nói: "Hạ ca ca, thật là ca ca sao?"

"Muội không biết là huynh mà cũng dám mạo hiểm đi theo nói chuyện một mình với huynh?" Nam tử kia khẽ nhếch môi cười sáng rỡ, càng làm cho khuôn mặt bình thường không đặc biệt kia thêm vài phần thần thái khôi ngô xuất chúng.

"Muội nhận ra ánh mắt của Hạ ca ca mà. Chỉ là đã lâu rồi không gặp, muội nhất thời khó tin." Lộ Ánh Tịch cũng bày bộ dáng vui cười, ngước mắt ngắm nhìn hắn ta, nhận xét tinh tế, "Lớp mặt nạ người này quả thực rất tinh xảo, không có nửa điểm tỳ vết nào. Hạ ca ca, kỹ thuật của ca ca ngày càng cao siêu."

Nam tử kia cười hớn hở tiếp nhận lời ca tụng của nàng, không hề khiêm tốn. Hắn ta lại đè thấp giọng nói: "Sự tình ở Tây Quan, Tịch nhi, huynh đã giúp muội đến bước này. Huynh sẽ không quay lại Hoàng Triều nữa."

Lộ Ánh Tịch gật đầu, nhỏ giọng trả lời: "Chuyện phát sinh lần này của quân doanh Tây Quan Hoàng Triều, lúc Mộ Dung Thần Duệ trở về nước thế nào cũng sẽ cẩn thận điều tra rõ ràng. Hạ ca ca nhân lúc này thoát thân là quyết định sáng suốt."

Trong đôi mắt màu hạt dẻ của nam tử kia xẹt qua tia cảm động, thấp giọng bày tỏ: "Ẩn náu ở Hoàng Triều đã nhiều năm, cuối cùng cũng có thể làm một việc có ích cho Ô Quốc của chúng ta. Chỉ có điều binh mã Hoàng Triều rất mạnh, vượt xa so với suy nghĩ của người khác. Chuyện nghị hòa cũng chỉ là hòa bình ngắn ngủi. Nếu như có thể, mong rằng sau này Công chúa có khả năng điều đình, giúp Ô Quốc của chúng ta may mắn thoát khỏi họa chiến tranh, bách tính an cư lạc nghiệp." Hắn ta hơi dừng lại, lại nói tiếp: "Hoàng Triều hiện nay do Mộ Dung Bạch Lê thay mặt chăm coi triều chính, hắn ta đã âm thầm xuất binh vượt qua hoang mạc để bất ngờ đánh Lâm Quốc. Bất luận nước nào trong bọn họ thắng lợi, Ô Quốc của chúng ta bị kẹp ở giữa nên chắc chắn sẽ nguy khốn."

Lộ Ánh Tịch đanh mặt, nhưng lại không quấn quýt với đề tài đó, ngược lại còn hỏi: "Hạ ca ca, huynh làm sao biết muội và Mộ Dung Thần Duệ đang ở đây? Có phải Mộ Dung Bạch Lê kia có ý định mưu phản hay không?"

Nam tử kia nhếch mép cười nhạt nói: "Nếu huynh đã biết Mộ Dung Bạch Lê phái binh tiếp giá, đương nhiên sẽ biết bọn muội đang ở đâu. Về phần Mộ Dung Bạch Lê có ý đồ mưu phản hay không, hiện nay vẫn rất khó nhận định. Nhưng có một việc huynh có thể khẳng định chắc nịch. Nếu bây giờ Mộ Dung Thần Duệ càng kéo dài thời gian hồi cung, thì ngôi vị Hoàng đế của hắn lại càng khó giữ chặt."

Lộ Ánh Tịch trầm tư trong giây lát, bỗng nhiên hiểu rõ vì sao Mộ Dung Thần Duệ ở lại không về. Hóa ra hắn đang đợi quân Hoàng Triều đến đây. Hắn

sẽ đem quân đánh thắng một trận, sau đó dùng sự oai nghiêm của bậc quân vương không mảy may bị sứt mẻ về nước. Mọi người sẽ không tiếp tục bàn tán chuyện hắn mất tích trước đây, càng không có lý do lên án hắn.

Ánh mắt nam tử long lanh, ngậm ý cười. Hắn ta không nhanh không chậm nói: "Tịch nhi, huynh đến gặp muội với mục đích chủ yếu chính là, huynh muốn lấy thân phận tiểu tướng Ô Quốc giúp Mộ Dung Thần Duệ đánh Lâm Quốc. Không cần một binh một lính nào, chỉ một mình huynh. Nhưng huynh chắc chắn giúp hắn đánh thắng trận này, để hắn uy phong lẫm liệt khải hoàn về nước. Xin muội hãy thuyết phục hắn, nếu trận này thắng lợi, thì Hoàng Triều và Ô Quốc ký kết hiệp ước mười năm không tiến đánh nhau."

Lộ Ánh Tịch giật mình, nhưng không hề phản bác chỉ gật đầu. Ô Quốc có trí sĩ yêu nước, lập trường kiên định hơn nàng rất nhiều. Mười năm, nếu có thể có mười năm hòa bình, cũng đủ cho sự cố gắng rồi.

***

Nàng quay lại phòng, từ xa đã thấy Mộ Dung Thần Duệ đứng cạnh cửa chờ nàng.

"Thần." Nàng chậm rãi đi về phía hắn, mặt mang ý cười.

Sắc mặt Mộ Dung Thần Duệ cũng rất tốt, khuôn mặt anh tuấn cũng buông lỏng, kéo nàng vào phòng.

Đợi sau khi đóng cửa phòng, rồi ngồi xuống ghế, Mộ Dung Thần Duệ mới nhẹ giọng mở miệng nói: "Người đó dường như rất thân quen với nàng?"

"Vâng ạ." Lộ Ánh Tịch dịu dàng trả lời, hơi nhướng mày dò xét hắn, "Không phải là chàng đang ghen đó chứ?"

Mộ Dung Thần Duệ bực bội nhưng câm nín không nói. Tuy rằng hắn chỉ mới gặp mặt một lần nhưng xuất phát từ trực giác nhạy bén của nam nhân. Hắn có thể khẳng định nam tử kia dường như cực kỳ thân thiết với Lộ Ánh Tịch, giống như Nam Cung Uyên vậy.

"Huynh ấy họ Hạ, tên Diệu Tổ." Lộ Ánh Tịch từ từ kể chuyện: "Khi còn bé, cả hai cùng học bài với nhau, cũng cùng nhau trèo cây bắt chim. Mãi đến năm huynh ấy nhược quán[1], mới vì nam nữ khác biệt mà dần dần ít lui tới. Mặc dù huynh ấy không rành võ công, nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung lại rất phi thường. Ngoài ra huynh ấy còn thuộc lòng binh thư, là kỳ tài quân sự trăm năm hiếm thấy. Tiếc là trước đây sức khỏe của huynh ấy khá yếu, nhiều năm nằm liệt giường, do đó mà Phụ hoàng không giao phó trọng trách nào." Những lời nàng nói này là nửa thật nửa giả. Nhưng tình cảm giữa nàng và Hạ Diệu Tổ thật sự rất tốt. Hắn ta giống như anh trai của nàng. Trước đây nàng vẫn thường tiếc nuối, vì sao hắn ta không phải là con trai của Phụ hoàng cơ chứ.

[1] Nhược quán: là từ xưa dùng để gọi thanh niên khoảng hai mươi tuổi.

Mộ Dung Thần Duệ im lặng lắng nghe, không phát biểu một lời, chỉ nhìn nàng chằm chặp.

Lộ Ánh Tịch cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Nàng tiếp tục ngọt ngào nói hết điều kiện giao dịch của Hạ Diệu Tổ.

Mộ Dung Thần Duệ vuốt cằm, chìm vào suy tư, do dự mở miệng nói: "Đánh một trận đổi mười năm, có phần lỗ vốn. Năm năm, Trẫm cho Ô Quốc năm năm chuẩn bị chiến tranh. Năm năm sau, kẻ thắng làm vua thua làm giặc. Đừng hòng than khóc kêu oan chi nữa."

Lộ Ánh Tịch không có ý kiến khác, chỉ nói: "Vậy để thiếp đi nói với Hạ ca ca."

Đôi mắt Mộ Dung Thần Duệ bỗng dưng rực lửa, đưa mắt nhìn nàng chòng chọc, lạnh giọng hỏi: "Tịch, nàng vừa nói cái gì đó?"

Lộ Ánh Tịch nhất thời lơ mơ, nghi hoặc hỏi lại: "Thiếp đã nói gì cơ?"

Mộ Dung Thần Duệ từ từ nheo mắt, áp sát mặt mình gần gương mặt của nàng, nói từng từ: "Nàng vừa gọi Hạ Diệu Tổ là gì đó?"

Lộ Ánh Tịch bừng tỉnh hiểu ra, không khỏi bật cười, không e dè mà dõng dạc trả lời: "Trước giờ đều gọi huynh ấy là Hạ ca ca."

Mộ Dung Thần Duệ đưa tay bóp nhẹ cằm của nàng, trầm giọng uy hiếp: "Đổi cách xưng hô! Từ hôm nay trở đi chỉ cho phép nàng gọi họ của hắn!"

Lộ Ánh Tịch cũng không tránh ra, ánh mắt phát sáng lấp lánh, vừa cười vừa nói: "Đây là thói quen hình thành từ khi còn bé, chỉ sợ không dễ gì sửa đổi được."

"Nàng đang thách thức tính nhẫn nại của Trẫm hả?" Mộ Dung Thần Duệ mặt mày u ám, giọng điệu sắc bén. Nhưng tay hắn không sử dụng lực quá lớn, sợ làm nàng đau.

"Vậy sau này thiếp sẽ gọi huynh ấy là 'Hạ huynh'. Giống như gọi Phạm Thống là Phạm huynh vậy, đối xử bình đẳng, như vậy đã được chưa?" Lộ Ánh Tịch xuống nước thỏa hiệp, để tránh vuốt râu hùm, làm hắn thẹn quá hóa giận.

Mộ Dung Thần Duệ hậm hực buông tay, cuối cùng cũng miễn cưỡng đồng ý.

Lộ Ánh Tịch lại lẩm bẩm thêm vài câu: "Bá đạo như vậy đấy! Còn không chịu tự kiểm điểm bản thân xem. Quan lại được phép phóng hỏa mà không cho dân đen đốt đèn."

“Đang lầm bầm cái gì đó?” Mộ Dung Thần Duệ liếc mắt lườm nàng.

Lộ Ánh Tịch mím môi, không dám mở miệng.

Mộ Dung Thần Duệ lại lườm nàng thêm cái nữa. Sau đó hắn dời đường nhìn, như có như không phun ra một câu: “Chuyện hậu cung, đợi Trẫm hồi cung sẽ xử lý sau.”

Giọng nói rất nhỏ nhưng Lộ Ánh Tịch nghe không bỏ sót một từ nào, không kiềm được ánh mắt bỗng chốc sáng rỡ, nói lớn: “Chàng nói thế có được xem là một lời hứa không?”

Mộ Dung Thần Duệ không nhìn nàng, tựa như vừa rồi không hề nói gì cả.

Nhưng Lộ Ánh Tịch vô cùng hứng khởi, cứ quấn quýt lấy hắn hỏi không ngừng: “Là muốn hủy bỏ hậu cung? Hay là chàng có ý khác?”

Mộ Dung Thần Duệ quay đầu sang, thản nhiên nhìn nàng: “Trẫm có nói như vậy sao?”

Vẻ hăng hái dạt dào trên mắt Lộ Ánh Tịch đông cứng lại. Nàng có chút xấu hổ, lúng túng cười trừ, không hỏi thêm nữa. Thời gian qua nàng luôn không hỏi đến, cũng nhắc nhở bản thân phải rộng lượng. Thế nhưng đáy lòng vẫn luôn tồn tại ước vọng như vậy, vẫn luôn chờ đợi ‘Suốt đời suốt kiếp chỉ hai người’. Trong thế giới của hai người, nếu như hơn một người thì nhất định sẽ chật chội không chịu nổi. Huống hồ chi là trong hậu cung chen chúc bao nhiêu là người như vậy.

Mộ Dung Thần Duệ than nhẹ, không muốn làm mất hứng khởi của nàng, hòa nhã nói: “Tịch, Trẫm không dám cho nàng một lời hứa hẹn, bởi vì đã có vết xe đổ. Thế nhưng, Trẫm nhất định sẽ cố gắng hết khả năng của bản thân. Phàm là thứ nàng muốn, Trẫm chắc chắn sẽ tận lực đi làm cho nàng.”

Lộ Ánh Tịch cười cười, lại nói tiếp: “Nếu như thiếp muốn một bầu trời đầy sao cùng ánh trăng sáng tỏ thì sao?”

Mộ Dung Thần Duệ lại không có ý đùa giỡn, nghiêm túc bảo: “Trẫm tin rằng nàng là người hiểu lý lẽ, sẽ không cố tình kiếm chuyện. Cũng chính vì điểm này, từ tận đáy lòng Trẫm mới càng muốn yêu thương trân trọng nàng hơn.”

Lộ Ánh Tịch thu lại nét mặt cười đùa, gương mặt trầm tĩnh hơn. Lòng thầm nghĩ, không phải là nàng không muốn vô cớ sinh sự, chỉ là nàng chưa từng có cơ hội buông thả chính mình.

Mộ Dung Thần Duệ ngắm nàng mải miết. Thấy đáy mắt nàng hiện lên nét cô đơn ủ rũ, bất giác hắn buột miệng nói: “Nếu nàng thật sự muốn bầu trời đầy sao và ánh trăng sáng tỏ, vậy để Trẫm cố gắng nghĩ cách.”

Lộ Ánh Tịch nghe thế liền ngẩn người, ngay sau đó bật cười ha hả. Sóng mắt rung động, lung linh bốn phía.

Nhìn nàng cười sung sướng chân thành, Mộ Dung Thần Duệ cũng nhếch miệng cười theo, trái tim cảm thấy vô cùng hạnh phúc cùng vui vẻ.

Bốn mắt chạm nhau, giao hòa tình cảm ngọt ngào rung động. Trong nhất thời, vô thanh lại như hữu thanh.

Qua một lúc lâu, Lộ Ánh Tịch mới thu lại bộ dạng tươi cười, thấp giọng nói: “Thiếp đi mời Hạ huynh sang đây, để hai người bàn chuyện.”

Mộ Dung Thần Duệ gật đầu, ánh mắt ôn hòa nhìn theo nàng đứng dậy đi ra ngoài. Thế nhưng, sâu trong đôi mắt đó là những mũi nhọn đang ẩn núp, chờ thời cơ phát tác.

Ngay khi bóng lưng của Lộ Ánh Tịch vừa biến mất sau cánh cửa, nét mặt Mộ Dung Thần Duệ có chút thay đổi, trên đó dường như nổi lên vẻ lo lắng.

Nếu bây giờ hai nước khai chiến, e rằng Mộ Dung Thần Duệ và Nam Cung Uyên sẽ giao chiến trực diện. Ai thắng ai bại, ai sống ai chết đều không thể đoán trước được.

Nàng mong muốn có thắng thua lại không có thương vong. Nhưng rõ ràng đây chỉ là mong ước ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 30: Cuộc chiến của nam nhân

Sau đó bảy ngày, tiếng gót sắt nện trên đất đã phá tan bầu không khí hoang vắng ở biên cương.

Ngay cả Mộ Dung Thần Duệ cũng không ngờ rằng, đại quân Hoàng Triều xuyên qua hoang mạc lại lên đến con số năm mươi ngàn quân!

Vỏn vẹn một canh giờ sau, cả trăm dặm trên cánh đồng hoang vu bên ngoài Phong Thành của Lâm Quốc đã tràn ngập quân kỳ phấp phới, trống khèn rầm rập và hơn vạn quân đóng quân.

Sau khi hợp nhất ba quân lại, Mộ Dung Thần Duệ không khỏi thở dài: "Hóa ra Tứ hoàng đệ lại dùng thủ đoạn dữ dội thế này." Một lúc lại phái ra năm chục ngàn binh mã đến đây, đương nhiên không phải vì muốn dò đường, mà là tính toán sách lược chinh chiến. Có thể nói đây là người vừa hữu dũng lại hữu mưu, khí phách hơn người.

Dẫn đầu đoàn quân hùng mạnh là Trấn quốc đại tướng quân Tư Đồ Thác. Hắn ta nghiêm nghị, với khuôn mặt sắc nét, hiện rõ khí chất anh hùng. Hắn ta hướng về phía Mộ Dung Thần Duệ bẩm báo: "Hoàng thượng, Tứ Vương gia đưa thần một bức thư giao cho Hoàng thượng."

Mộ Dung Thần Duệ hơi nhướng mày, tiếp nhận phong thư được ấn dấu đỏ bên trên. Hắn lặng lẽ mở thư ra.

Trong thư, Mộ Dung Bạch Lê cũng không nói năng rườm rà. Chỉ là đôi lời giản dị hỏi thăm sức khỏe hoàng huynh. Còn trình bày rõ rằng, đợi sau khi hoàng huynh quay về triều, hắn ta sẽ quay lại chùa Pháp Hoa, tiếp tục ẩn cư tu luyện.

Xem xong, Mộ Dung Thần Duệ liền gấp thư lại, miệng khẽ mỉm cười.

"Mời Hoàng thượng dời bước đến đây xem qua một chút." Tư Đồ Thác đứng bên chiếc bàn dài trong doanh trướng, trên đó đang trải rộng một tấm bản đồ, chuẩn bị trình bày chiến thuật công thành.

"Đợi đã!" Mộ Dung Thần Duệ bỗng giơ tay lên, đi về phía cửa, giương giọng nói lớn ra bên ngoài: "Hạ huynh, mời huynh đến đây."

Hạ Diệu Tổ một thân trang phục thư sinh nho nhã chắp tay thi lễ, sau đó đi vào lều của tướng quân, mà đi theo sau nam tử đang cải trang thành người khác kia chính là Lộ Ánh Tịch.

Bốn người nhìn nhau. Bầu không khí nhất thời có vẻ im lặng.

Hạ Diệu Tổ hắng giọng lên tiếng trước, mở đầu câu chuyện: "Trong Phong Thành của Lâm Quốc có khoảng chừng năm mươi ngàn quân trú đóng, tương đương với lực lượng bên ta. Nếu là tiến hành đánh lâu dài, lương thảo bên ta sẽ không cung ứng đủ, đương nhiên sẽ bị rơi vào thế yếu. Chỉ có con đường tấn công tốc chiến tốc thắng mới là thượng sách.

Tư Đồ Thác cũng không hỏi nhiều về thân phận của người này, chỉ hướng Lộ Ánh Tịch cúi chào thăm hỏi.

Lộ Ánh Tịch cong môi mỉm cười. Nhớ lại năm đó, Tư Đồ Thác cùng với vợ của ông gặp trắc trở trên con đường tình cảm gập ghềnh. Đến hôm nay, hai người họ cuối cùng cũng thành người một nhà mà không khỏi cảm thấy vui mừng cho họ.

Hạ Diệu Tổ bỗng nhiên liếc mắt nhìn Lộ Ánh Tịch một cái, nói tiếp: "Theo tin tức vừa nhận được, một danh tướng của Lâm Quốc đang ở Phong Thành dưỡng thương. Đến khi cuộc chiến nổ ra, y nhất định sẽ ra trận nghênh chiến. Cái gọi là thắng giặc phải bắt tướng, nếu có thể một lần loại bỏ người này, binh lính Phong Thành nhất định sẽ mất hết sĩ khí."

Lộ Ánh Tịch nghe vậy trong lòng lạnh run, đôi mắt trong sáng đã đậm nét ưu sầu.

Quả nhiên, Hạ Diệu Tổ không ngại thêm dầu vào lửa, liền nói thẳng: "Người nọ tức là Nam Cung Uyên, y đang ở trong Phong Thành và mấy nghìn môn hạ đệ tử của y chắn chắn cũng đang ở các vùng lân cận."

"Hạ ca…" Lộ Ánh Tịch không nhịn được cất tiếng, nhưng lời chưa nói hết liền kiềm lại ngay.

Hạ Diệu Tổ áy náy nhìn nàng, thấp giọng nói: "Nam Cung Uyên cũng xem như là một nửa sư phụ của huynh, tình nghĩa chung sống trước kia huynh vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng. Nhưng sa trường vô tình, cho dù có là cha con ruột thịt đi nữa, thì đã trên chiến trường không nhắc đến chuyện tình cảm."

Lộ Ánh Tịch câm lặng không nói. Mặc dù nàng đã sớm lường tới khả năng sẽ phát sinh chuyện thế này, thế nhưng khi chuyện đó thật sự xảy đến, nàng vẫn bị chấn động mạnh.

Đứng nghe Hạ Diệu Tổ và Tư Đồ Thác bắt đầu thảo luận chiến thuật, trận pháp, mà tinh thần của nàng đã lơ lửng tận đâu. Tại căn lều này, tất cả đều là người am hiểu binh pháp. Còn trong Phong Thành, chỉ có một mình sư phụ…

Trong lúc hốt hoảng, nàng đột nhiên nghe thấy bốn chữ "Thư tâm trận pháp"[1], nàng đột ngột hoàn hồn lại!

[1] Thư tâm trận pháp: Thư (疽): đánh lén, tâm (心): trung tâm, trái tim. Ghép lại có nghĩa là trận pháp đánh lén vào trung tâm đầu não.

Hạ Diệu Tổ đưa mắt nhìn sang, vẫn lạnh mặt nói rõ: "Trận pháp này không cần thao luyện binh mã, chỉ cần ba cao thủ có nội công thâm hậu xông vào mặt trận, lấy hỏa tiễn bắn chủ tướng của quân địch ở cự ly xa. Mặc dù một đội quân có đến hàng vạn người, nhưng nếu giết được thống lĩnh cùng tả hữu phó tướng, cũng đủ để gây nên nỗi sợ hãi cho quân địch."

Lộ Ánh Tịch sững sờ nhìn hắn ta, nàng thật không ngờ hắn ta lại đưa ra trận pháp này. Đây là trận pháp mà trước đây nàng và hắn ta, còn có sư phụ cùng nhau thảo luận binh thư đưa ra. Sau khi bàn bạc và cười đùa ầm ĩ xong, cả ba người họ đúc kết ra một biện pháp tấn công địch đơn giản nhất và trực tiếp nhất. Vẫn nghĩ rằng sẽ có một ngày dùng đến nó, nhưng không ngờ lại áp dụng với sư phụ!

"Ba cao thủ…" Tư Đồ Thác trầm ngâm, lại nói: "Võ công của Hạ huynh thế nào?"

Hạ Diệu Tổ cúi người cáo lỗi nói: "Ta chỉ biết cưỡi ngựa bắn cung, nhưng không rành võ công."

Mộ Dung Thần Duệ vẫn luôn đứng bên lắng nghe bỗng lên tiếng trả lời: "Tư Đồ, tiểu Phạm, còn có Trẫm, vừa đủ ba người."

"Hoàng thượng muốn ngự giá thân chinh?" Tư Đồ Thác nhíu mày không đồng tình.

"Có gì không được?" Mộ Dung Thần Duệ thần thái bình tĩnh ưu nhã, đôi mắt sâu hun hút phát ra những mũi nhọn lóng lánh, "Trẫm muốn quang minh chính đại đấu một trận với Nam Cung Uyên từ lâu. Rốt cuộc người đó có bao nhiêu năng lực, lần này Trẫm có thể tận mắt chứng kiến rồi."

Lộ Ánh Tịch phát giác bản thân đã hoàn toàn cắm chặt vào đất, cổ họng thì thít chặt không thốt nên lời, tê tái cõi lòng. Nàng đương nhiên biết rằng, chiến tranh không phải trò đùa, cũng không phải dựa vào đôi ba câu của nàng là có thể xoay chuyển Càn khôn. Thế nhưng nàng làm sao có thể trơ mắt nhìn…

Ngay sau đó ba nam nhân vây quanh bản đồ bàn bạc những công việc khác. Lộ Ánh Tịch nhìn bóng dáng bọn họ, đành nhếch mép cười cay đắng. Sau đó nàng yên lặng ra khỏi lều trại.

Đứng ở bên ngoài lều, nàng đưa mắt trông về phương xa. Phong Thành ở đầu kia tầm nhìn, nàng chỉ có thể thấy trên tường thành là quân kỳ sừng sững, nhưng không biết đó có phải là quân kỳ của sư phụ hay không.

Chẳng biết nàng đã đứng ngây ngốc ở đó bao lâu, có người vén mành trướng đi ra, khẽ vuốt một chút trên đỉnh đầu của nàng.

"Tịch nhi."

Tiếng gọi ấm áp khe khẽ vang lên bên tai nàng, nàng quay đầu nhìn hắn ta.

"Tịch nhi, huynh muốn muội hiểu rằng, lập trường của huynh chưa bao giờ thay đổi." Hạ Diệu Tổ nhìn nàng với ánh mắt dịu dàng, trong đó còn thấp thoáng sự thương tiếc. Hắn ta không thay đổi, thậm chí Nam Cung Uyên cũng không hề đổi thay, chỉ có Tịch nhi là thay đổi. Năm đó nàng chỉ là cô bé cao tới ngực hắn ta, chí khí thì cao tận mây xanh. Nàng ngông nghênh nói muốn đi khắp núi rừng hay đồng bằng các nước, muốn giang sơn gấm vóc của cả thiên hạ này. Nhưng nàng cũng đã nói, bất luận tương lai nàng lớn lên như thế nào, đi đến nơi nào thì sau cùng chắc chắn nàng cũng sẽ quay lại hoàng đô Ô Quốc. Vì nơi nào có Phụ hoàng của nàng thì nơi đó là nhà của nàng. Thế nhưng bây giờ mọi chuyện đã đổi khác, nhà của nàng không còn là Ô Quốc, nàng thật sự đã thuộc về chốn khác.

"Hạ ca ca, muội hiểu. Nhưng mà sư phụ…" Lộ Ánh Tịch đau thấu lòng, ánh mắt ân ẩn nước mắt. Chí ít, không nên dùng biện pháp mà bọn họ cùng nghĩ ra, quay sang đối phó với chính sư phụ.

"Tịch nhi! Thật ra đọ sức trên chiến trường rất công bằng. Không phải chỉ sử dụng một ít mưu kế thô bỉ là có thể đánh thắng trận, mà phải dốc hết sức lực lẫn trí tuệ, ra sức đấu một trận sống còn. Thắng làm vua thua làm giặc, bất kỳ ai cũng có cơ hội trở thành 'vua', và cũng có khả năng tương tự lâm vào cảnh làm 'giặc'." Hạ Diệu Tổ nhỏ nhẹ nói, giọng điệu mềm dẻo giống như đang dạy bảo trẻ nhỏ, vô cùng kiên trì và chân thành.

Hắn ta lại nói tiếp: "Tịch nhi, muội chỉ là một nữ tử nhỏ bé, là phụ nữ đã có chồng, lại sắp làm mẹ. Cuộc sống của muội không nên có thêm nhiều gánh nặng nữa. Nếu muội vừa muốn bảo vệ Ô Quốc, lại không đành lòng nhìn Lâm Quốc diệt vong, lại càng không thể bán đứng Hoàng Triều. Nếu thế, thiên hạ rộng lớn này sẽ không có một chốn cho muội dung thân. Muội không nên gây khó dễ với bản thân mình như vậy. Thế giới này sẽ không vì sự bước vào hay rời khỏi của muội mà chấm dứt chiến tranh. Chuyện nào phải xảy ra thì nó sẽ xảy ra đúng thời hạn, không cách nào bị xóa bỏ."

Lộ Ánh Tịch giật mình, nhìn thẳng vào đôi mắt màu hạt dẻ đó mà không nói nên lời.

"Đạo lý tương đồng, Nam Cung huynh, cả Mộ Dung huynh, cả ta, cả Tư Đồ tướng quân… Số phận của chúng ta đều phải do chính chúng ta nắm giữ, cũng phải do chính chúng ta chịu trách nhiệm. Nếu như những nam nhân như các huynh phải cần đến một nữ tử bé nhỏ che chắn bảo vệ, vậy thì tất cả các huynh làm nam nhân thật uổng phí rồi." Hạ Diệu Tổ tăng cường khẩu khí, nhấn mạnh lời nói: "Tịch nhi, mỗi người trong chúng ta đều có sứ mạng của riêng mình, tuyệt đối không có khả năng để cho người khác hoàn thành giúp."

Lộ Ánh Tịch nghe đến đây thì càng im lặng không nói. Sao nàng lại không hiểu những đạo lý này được cơ chứ? Nhưng đây là lần đầu tiên có người đem tất cả chúng phân tích rõ ràng từng cái một, mà từng điều từng điều đều đâm sâu vào trái tim đang vướng mắc mâu thuẫn của nàng.

Hạ Diệu Tổ nhếch môi cười trừ, ngắm nhìn nàng. Hắn ta lại lần nữa đưa tay khẽ xoa đỉnh đầu của nàng một lát, giống như động tác thân mật khi xưa.

Hắn ta quay trở lại doanh trướng, tránh mặt người vừa mới ra khỏi đó.

"Tịch." Mộ Dung Thần Duệ đến bên cạnh nàng, cầm tay phải của nàng, thấp giọng nói: "Những lời Hạ Diệu Tổ nói cũng chính là những lời Trẫm muốn nói. Thắng làm vua thua làm giặc, sống chết tại trời. Đây là cuộc chiến giữa nam nhân với nhau, là trận chiến giữa các nước. Còn nàng, sứ mạng hiện nay của nàng là bảo vệ tốt bản thân mình, bảo vệ con của chúng ta thật tốt."

Lộ Ánh Tịch ngước mặt nhìn hắn, chỉ im lặng gật đầu.

Mộ Dung Thần Duệ mỉm cười khen ngợi, sau đó buông tay quay lại trong lều.

Bên khóe môi Lộ Ánh Tịch bật ra một tiếng thở dài không thể nghe thấy. Nếu sư phụ chết trong tay Mộ Dung Thần Duệ, hoặc là ngược lại Mộ Dung Thần Duệ chết trong tay sư phụ, vậy thì nàng phải làm sao bây giờ? Làm sao tiếp nhận được? Làm sao vỗ về sự đau đớn tột cùng khi một người trong hai người họ mất đi đây?

Thế giới của nam nhân vừa kịch liệt độc tài, lại vừa khí phách hơn người, khiến cho nữ tử mềm yếu đa cảm khó lòng bước vào, cực kỳ thừa thãi.

Ước chừng qua hai khắc, âm thanh kéo dài vang lên khắp cánh đồng hoang dã rộng mở, vang vọng tận chân trời.

Toe… Toe… Toe…

Sau tiếng kèn lệnh là tiếng trống trận nặng nề chậm rãi nổi lên.

Tùng… Tùng… Tùng…

Tiếng trống từ từ, rồi tiết tấu ngày càng nhanh hơn, cuối cùng trở nên dồn dập. Nó khiến cho bầu không khí thêm phần căng thẳng dần tăng cao.

Chiến kỳ thêu chữ "Hoàng" to tướng đang tung bay phất phới trong gió. Vẻ mặt binh lính vô cùng nghiêm trang, xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề thành từng đội. Số lượng rất đông, chỉ thấy một rừng đầu người đông nghịt. Và áo giáp, mũ kim loại phát sáng đến lóa mắt.

Tầm mắt của nàng di chuyển, hướng về phía người nọ đang chấp tay đứng lặng phía trước đội quân. Người đó mặc trên người bộ áo giáp vàng kim, cầm trường cung trong tay, khí khái anh hùng ngời sáng. Áo choàng đen sau vai tung bay trong gió. Dưới ánh mặt trời chói rọi, toàn thân hắn như có ánh hào quang chói mắt bao bọc, tựa như một chiến thần thời viễn cổ từ trên trời giáng xuống. Anh tuấn vô song, ngạo nghễ đến mức không thể lại gần!

Đường nhìn của hắn tìm kiếm, khi thấy nàng thì dừng hẳn lại. Hắn gật nhẹ đầu một cái với nàng.

"Thần, hãy bảo trọng." Nàng mấp máy môi, nói ra lời dặn dò không thành tiếng.

Hắn lại gật nhẹ đầu với nàng lần nữa, mang theo chút ý nuông chiều. Sau đó hắn thu lại ánh nhìn, tập trung tinh thần sẵn sàng cho cuộc chiến.

Tiếng trống trận càng ngày càng lớn, rúng động cả trời cao, ngay cả mặt đất dưới chân cũng chấn động hơi rung rung.

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu dõi mắt về phương xa, nhưng tầm nhìn bị đám người đông đúc che mắt. Nàng không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía chân trời cách xa trăm dặm bên kia, thì thầm cầu nguyện!

Sư phụ, xin người cũng hãy bảo trọng!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 31: Chiến trường vô tình

Cờ bay che cả thái dương, trống trận rung trời.

Nhìn từ đằng xa, ánh sáng chi chít phản chiếu chói lòa từ áo giáp sắt, còn có hàn khí dày đặc tỏa ra từ binh khí càng tăng thêm sự oai nghiêm cho khung cảnh hào hùng. Biển cát mênh mông bị đại quân Hoàng Triều bao trùm như thủy triều dâng cao, khí thế khiếp người.

Lộ Ánh Tịch ở lại trong hàng ngũ hậu cần. Nhưng cho dù phải đứng từ xa quan sát, nàng vẫn cảm nhận được dòng sát khí ngút trời kia.

Đội quân tiên phong của Hoàng Triều đã bắt đầu tấn công cổng thành Phong Thành. Cuộc chiến tàn khốc đã đến lúc chính thức mở màn.

Cứ sau một ngàn quân tiên phong chính là có trăm tên lính đội cung tiễn. Bọn họ nhanh chóng phối hợp ăn ý, núp sau gò đất. Họ giương cung kéo tên nhắm thẳng trên thành, yểm trợ quân tiên phong.

Lộ Ánh Tịch nheo mắt trông về phía xa. Trong lòng nàng sáng tỏ như gương. Đội cung tên hộ tống không phải là quân tiên phong, mà là đội quân theo sau để giăng "Thư tâm trận pháp".

Phong Thành bên kia đã bắt đầu ứng chiến. Những tảng đá to lớn từ trên tường thành lăn xuống, đè bẹp ý muốn trèo lên tường thành của quân Hoàng Triều.

Chỉ một loáng tên bay như mưa rào, những tảng đá lớn rớt xuống lại như mưa đá. Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên hồi, máu chảy khắp nơi!

Lộ Ánh Tịch nhìn chòng chọc không chớp mắt, nhưng nàng đã không còn nhìn rõ bên nào thương vong nhiều hơn, chỉ cảm thấy mặt đất rung động, tiếng chém giết ngất trời!

"Nha đầu à!"

Tiếng gọi bất thình lình vang lên sau lưng nàng, khiến nàng suýt chút nữa vì giật mình mà nhảy dựng lên. Nàng quay đầu lại nhìn, không khỏi ngạc nhiên: "Sư tôn? Sao người lại ở đây?"

Ông lão mặc bộ trang phục binh sĩ Hoàng Triều đang lắc đầu, bộ dạng rất chi là cảm thán. Lão thổn thức nói: "Tên tiểu tử ngu ngốc kia ở lại Phong Thành dưỡng thương, thật ra là không cần thiết."

Lộ Ánh Tịch nhíu mày, hỏi lại lão: "Ý của sư tôn là?"

Lão lắc đầu thở dài nói: "Nó lưu lại, hiển nhiên không phải vì muốn dưỡng thương, mà là muốn được gần con hơn một ít. Hoặc có lẽ, nó cũng muốn đấu một trận quang minh chính đại với tiểu tử Mộ Dung."

Lộ Ánh Tịch mím môi, nhất thời không thốt nên lời. Chiến tranh đã nổi lửa, bây giờ truy cứu cái gì cũng không còn ý nghĩa nữa rồi.

Im lặng giây lát, ánh mắt nàng bỗng nhiên phát sáng, kề miệng sát bên tai lão nói: "Sư tôn, Mộ Dung Thần Duệ và Tư Đồ Thác bọn họ muốn dùng hỏa tiễn bắn sư phụ. Người mau đi giúp sư phụ một tay được không?"

Lão gãi gãi đầu, liếc mắt dò xét nàng, nói với nàng: "Nha đầu à, con muốn phu quân của con thua trận hay sao?"

"Không phải! Con chỉ hy vọng sư phụ không phải chịu bất cứ tổn thương nào ạ." Trong đôi mắt đẹp của Lộ Ánh Tịch không khỏi hiện lên lo lắng không ít. Ba cao thủ tập trung hỏa lực nhằm vào một mình sư phụ. Nàng chỉ mới tưởng tượng thôi, đã thấy vô cùng nguy hiểm. Làm sao nàng có thể không lo lắng đây?

Lão nhìn nàng chằm chặp, chậm rãi lắc đầu. Sau đó lão mới nhả ra một câu: "Không kịp nữa rồi." Ánh mắt của lão dời về hướng Phong Thành tràn ngập khói lửa kia.

Lòng Lộ Ánh Tịch run sợ không thôi. Nàng nhìn theo tầm nhìn của lão, sắc mặt bỗng trở nên tái nhợt.

Rõ ràng đứng ở khoảng cách khá xa, chỉ có thể thấp thoáng nhìn thấy một thân ảnh mặc áo choàng màu xám tro đứng trên thành lâu. Thế nhưng nàng cảm thấy giống như bản thân có thể xuyên qua khung cảnh chém giết đẫm máu kia, có thể nhìn vào đôi mắt đen kịt như đáy hồ thu kia. Đôi mắt vừa ôn nhu, trong veo lại như cất giấu sóng nước phức tạp quấn bện.

Bất chợt, một tia lửa như tia chớp lóe lên giữa bầu trời và bay thẳng về phía thành lâu!

Bóng hình xám tro kia vẫn bình tĩnh đứng lặng, vào thời khắc chỉ mành treo chuông mới bỗng chốc nghiêng người sang một bên, kịp thời tránh được mũi tên lửa đoạt mạng kia.

Trái tim thắt chặt và treo lơ lửng của Lộ Ánh Tịch thoáng buông lỏng. Ông lão bên cạnh khẽ than thở: "Nha đầu, thấy sao hả? Đồ đệ ngốc đang khiêu khích Mộ Dung Thần Duệ đó. Nó có thể cố gắng đè nén tình cảm của chính mình, nhưng nó không thể thua vì tôn nghiêm của nam nhân. Không muốn lại được[1], cuối cùng nó vẫn không làm được."

[1] Không muốn lại được (无欲则刚): ý chỉ hàng vạn vách đá dựng thẳng mới có thể tạo nên vách núi nguy nga sừng sững, bởi vì nó không có dục vọng thế tục. Dùng để ví von những người không có dục vọng thế tục, mới có thể đạt đến cảnh giới oai phong lẫm liệt.

Lộ Ánh Tịch thấp giọng nói: "Sư phụ đã làm rất tốt rồi." Sao có thể yêu cầu một người không được có chút dục vọng nào? Sao có thể nghiêm khắc như vậy? Nửa cuộc đời của sư phụ đã đủ thanh tâm quả dục[2] rồi, có lẽ người luôn muốn có cơ hội bùng nổ một lần.

[2] Thanh tâm: tâm trí luôn trong sáng, loại bỏ thất tình lục dục. Quả dục: phải tiết chế tất cả ham muốn.

Ông lão không nói nhiều nữa, đưa mắt trông về phương xa. Cửa thành của Phong Thành đã hé mở một khe hở, đủ để đại quân Lâm Quốc ào ra. Hai quân thoáng chốc rơi vào cuộc tàn sát, chém giết lẫn nhau. Tiếng ngựa hí cùng âm thanh chết chóc chọc thẳng xuyên qua trời cao. Đao gươm lóe lên và máu lại tuôn ra, chốc chốc lại có người ngã xuống do bị trúng tên hoặc bị chém một nhát. Thi thể và một phần thân thể rải khắp nơi trên mặt đất, chỉ có thể nhìn màu sắc áo giáp mới phân biệt được là quân lính của nước nào.

Vút…

Lại một bó lửa xẹt qua, vừa mạnh vừa nhanh, vẫn nhắm về hướng người nọ đang đứng sừng sững trên tường thành để chỉ huy đại cục.

Nhưng hỏa tiễn kia chưa đến được tường thành đã rơi giữa không trung.

Lộ Ánh Tịch cấp tốc vận nội công bí truyền của Huyền môn, nhãn lực tăng lên gấp bội.

Nàng liền nhìn thấy trong tay người đứng trên đầu tường thành đang cầm một cung tên. Hóa ra chính sư phụ đã bắn rơi tên lửa tập kích kia.

"Uyên nhi bắt đầu phản công rồi." Giọng điệu lão bình thản, nhưng trong đó ẩn chứa sự khen ngợi, hài lòng.

"Phản công là điều đương nhiên." Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng thốt ra. Lòng nàng quả thật không thể phân biệt được, đến cuối cùng là nàng muốn bên nào thắng.

Trên tường thành Phong Thành bỗng xuất hiện một loạt cung thủ xếp hàng ngay ngắn, đối mặt với cung thủ của Hoàng Triều cách cổng thành trăm trượng. Ở giữa một rừng mưa tên, binh sĩ hai bên mặc tên bay tới tấp trên đỉnh đầu, vẫn hồn hển tiếp tục gắng sức chiến đấu. Không ngừng có người ngã xuống, lại không ngừng có người nhào tới trước.

Phía sau trùng trùng điệp điệp gò đất, có ba hình dáng đặc biệt nổi bật. Cả ba đều cao lớn thẳng tắp lại cương nghị hào hùng, không cần đến gần cũng có thể cảm nhận được cỗ nhuệ khí lạnh thấu xương trên người bọn họ.

Phút chốc, ba mũi tên mang đầy nội lực được bắn ra cùng lúc, tựa như sấm sét giáng xuống, cùng nhắm hướng trên tường thành bay vèo đến!

"Phập", một mũi tên đã bị bắn hạ. Nhưng hai mũi tên lửa khác vẫn nhắm thẳng mục tiêu! Hai mũi tên đó cắm phập vào ngực trái của hai tướng sĩ đứng bên người Nam Cung Uyên. Ngay lập tức hai kẻ đó nghiêng ngả, cuối cùng liền mất mạng!

Hai phó tướng bị tấn công, trên tường thành được một phen hoảng loạn.

Lộ Ánh Tịch càng nhìn càng lo lắng, chợt nghe lão phỉ nhổ nói: "Cái này đúng là giở thủ đoạn mà! Nếu như thật sự để bọn họ giết sạch người bên cạnh Uyên nhi, Uyên nhi sẽ không còn uy tín để chỉ huy!"

Lộ Ánh Tịch không rảnh trả lời, nàng nheo mắt hẹp hơn, muốn nhìn rõ hơn chút nữa. Trên tường thành Phong Thành, chiếc áo bào màu xám tro tung bay trong gió, hệt như là đang cưỡi gió. Người đó nhún người nhảy xuống mà lại giống như bay trên đầu đám quân lính. Cung tên trong tay bị kéo căng ra, "Vút" một phát, mũi tên bay đi!

Bên kia, phía sau gò đất liền có một tên quân sãi trúng tên bỏ mình!

Nam tử áo xám lại bay vút lên, nhanh chóng lui về trên tường thành.

"Uyên nhi hành động vô cùng sáng suốt, có thể ổn định lòng quân." Ông lão vuốt râu bình luận.

"Sư tôn, người cho rằng bên nào sẽ thắng?" Một mặt Lộ Ánh Tịch vẫn tập trung tinh thần theo dõi diễn biến, một mặt mở miệng hỏi.

"Lần này Hoàng Triều dốc toàn bộ lực lượng tinh nhuệ nhất, con nói xem bên nào thắng?" Lão nhăn mặt nhăn mày, lại nói: "Đệ tử Huyền môn đã trở về đế đô Lâm Quốc, Uyên nhi ở đây một mình tác chiến. Đừng nói tới đại thắng, nếu có thể bảo vệ được Phong Thành đã là quá sức rồi."

"Dạ." Lộ Ánh Tịch thuận miệng đáp lời. Nhìn thấy tình hình trên chiến trường xa xa lại bắt đầu thay đổi, trái tim lại thắt chặt lần nữa.

Bên kia gò đất, ba thân ảnh cao lớn đột nhiên cùng lúc bay vút lên. Từng bước chân đạp gió tiếp cận tường thành. Khi cự ly rất gần, ba mũi hỏa tiễn nhất tề bắn ra, thế như chẻ tre, sát khí ngùn ngụt!

Lúc này đây, ba mũi tên đều nhắm cùng một mục tiêu, đó chính là Nam Cung Uyên!

Tại đây ánh lửa do ma sát chớp nhoáng, trong đầu Lộ Ánh Tịch nhanh chóng hiện lên một suy nghĩ chẳng lành. Nếu như né tránh, mặc dù chắn chắn sẽ bị trúng tên nhưng sẽ không bị bắn trúng chỗ hiểm. Nhưng tại sao nàng lại mơ hồ cảm thấy sư phụ sẽ chọn…

Thời gian chỉ vỏn vẹn là một cái chớp mắt, thế giới dường như đứng yên. Tất cả tiếng gào thét chém giết xung quanh dường như hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại hình ảnh mấy thanh kiếm sắc bén xẹt qua xẹt lại, giống như cắt vào không khí không phát ra tiếng động nào.

Ba mũi tên lửa kia, tốc độ như điện giật. Một mũi tên khác bay từ hướng ngược lại, cũng sắc bén mạnh mẽ.

Phập…

Phập…

Âm thanh hai mũi tên đâm vào thịt rất nhỏ, trên sa trường hỗn loạn với những tiếng động chát chúa thì âm thanh đó không ai có thể nghe rõ. Nhưng Lộ Ánh Tịch lại cảm giác như ở sát bên tai nàng, khiến toàn thân nàng tóc gáy dựng đứng cả lên.

Nàng dường như nhìn thấy sư phụ trên đầu tường thành đang cong môi cười, như là nụ cười khổ với nàng. Trên ngực trái của y đang cắm một hỏa tiễn, đuôi mũi tên kia đang bùng cháy như đang thiêu đốt ánh mắt của nàng.

Gò đất bên kia, có một người đứng chắn trước mặt Mộ Dung Thần Duệ, nhận thay hắn một mũi tên chất chứa sức mạnh dồi dào.

Sắc mặt Lộ Ánh Tịch trắng bệch không còn giọt máu. Trong mắt nàng không cách nào khống chế hơi nước trồi lên, màn sương che lấp tầm nhìn của nàng.

Trong tầm mắt mờ mịt, nàng không thấy người trên tường thành, không biết là đã ngã xuống hay đã lui ra sau.

“Lấy nhiều dụ ít! Không công bằng!” Nàng mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng chửi mắng của lão tiền bối vừa căm giận vừa đau lòng vang vọng bên tai, “Nhưng Uyên nhi cũng hành động theo cảm tính quá! Cho dù tranh giành vì tôn nghiêm cũng không nên được ăn cả ngã về không thế chứ!”

Trước mắt nàng ngày càng hỗn độn, từ từ biến thành màu đen. Lộ Ánh Tịch giật giật môi, nhưng phát giác bản thân không thốt thành lời. Trái tim nàng co thắt từng cơn, giống như bị người ta tàn nhẫn cắt từng miếng.

“Nha đầu?! Con làm sao vậy?!” Lão phát giác ra tình trạng bất thường của nàng. Lúc này lão bất chấp lễ giáo nam nữ thụ thụ bất thân, đưa một tay đỡ bả vai của nàng, “Nha đầu à, con đừng ngất xỉu vào lúc này chứ! Ta còn phải đến xem Uyên nhi mà!”

Lộ Ánh Tịch muốn mạnh mẽ chịu đựng, lòng dạ lo lắng như lửa đốt. Nhưng ý thức càng lúc càng rã rời. Cuối cùng nàng sụp mi mắt, lâm vào tối tăm hắc ám, lạnh lẽo và đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 32: Nhận được tin dữ

Chiến sự ở Phong Thành diễn ra ác liệt từ lúc bình minh đến khi trời tối đen, lại từ nửa đêm kéo dài đến khi trời sáng tỏ.

Qua hai ngày, cuối cùng khói lửa mới tiêu tan, tiếng la hét mới tắt lịm, chiến tranh đã chấm dứt. Trên vùng đất hoang vu rộng lớn là thi thể nằm la liệt khắp chốn, máu chảy thành sông.

Còn Lộ Ánh Tịch chìm sâu trong hôn mê đến ba ngày sau mới tỉnh dậy. Khi nàng vẫn còn vô tri vô giác thì đã trên đường quay lại Hoàng Triều.

Xe ngựa chạy vô cùng thoang thả, cảm giác lắc lư tròng trành rất ít. Nàng nghe thấy tiếng lộc cộc nhịp nhàng, chậm rãi mở mắt. Trong lúc nhất thời tâm thần nàng hoảng hốt, không biết bản thân đang ở nơi nào.

“Tịch, nàng tỉnh rồi?!”

Giọng nói ấm áp xen lẫn trong đó là niềm vui không kiềm chế được. Nàng chuyển dời tầm mắt nhìn sang chủ nhân của âm thanh đó. Nàng muốn mở miệng trả lời, nhưng phát hiện cổ họng mình khô khốc, không phát ra tiếng.

“Nào, uống miếng nước đi!”

Nàng được hắn nhẹ nhàng nâng dậy, lưng dựa lên vách tường thùng xe. Sau lưng nàng được chèn một chiếc gối mềm.

Một chén nước được kề sát bên môi nàng, nàng từ từ uống từng ngụm từ mép chén nước. Não bộ dần phục hồi tỉnh táo. Nào là tiếng trống trận rúng động kia… Nào là lớp lớp áo giáp lạnh giá sáng chói kia… Nào là mưa tên hung ác, sắc nhọn kia…

“Sư phụ thế nào rồi?!” Áng sáng trong mắt nàng chợt lóe lên, vội vã bật thốt ra câu hỏi.

Cánh tay đang đỡ bả vai nàng của Mộ Dung Thần Duệ cứng lại. Hắn lặng lẽ nhìn sâu vào ánh mắt của nàng.

“Lẽ nào…” Lộ Ánh Tịch thì thào không dám tin, đau đớn tràn đầy.

Mộ Dung Thần Duệ chăm chú nhìn nàng. Hắn trầm giọng mở miệng nói, nhưng lại đề cập đến chuyện khác, “Nàng đã ngủ mê man tròn ba ngày. Tiền bối đã phá lệ đích thân chuẩn bệnh cho nàng, cũng kê phương thuốc cho bệnh tim của nàng. Mặc dù những thảo dược pha chế đều lạ và hiếm, nhưng Trẫm nhất định sẽ không quản khó khăn, tốn kém ra sao để tìm kiếm chúng cho bằng được.”

“Sư phụ thế nào rồi?” Lộ Ánh Tịch giống như không nghe những lời hắn nói, vẫn khàn giọng nhắc lại câu hỏi đó.

Nhưng Mộ Dung Thần Duệ lại cố tình ngoảnh mặt với chuyện đó, tự nói: “Trong khi nàng vẫn đang mê man, Trẫm đã đặt tay lên trên bụng của nàng. Trẫm có thể cảm nhận được đứa nhỏ đá Trẫm một cái. Cái cảm giác này vô cùng kỳ diệu. Con của chúng ta hết sức kiên cường, cho dù có gặp hoàn cảnh gian nan cũng kiên cường sống tiếp.”

Hắn vừa nói, vừa vươn tay khẽ vuốt chiếc bụng căng tròn của nàng. Nhưng ánh mắt hắn vẫn lặng lẽ dán chặt vào khuôn mặt nàng.

Nàng mím môi thật chặt, điềm xấu trong lòng càng hiện lên rõ nét. Hắn là đang ám chỉ nàng phải kiên cường? Là sư phụ đã tử trận?

Mộ Dung Thần Duệ giơ tay còn lại lên, giúp nàng gạt những lọn tóc lộn xộn trước trán sang hai bên cho nàng. Miệng hắn vẫn tiếp tục kể: “Cuộc chiến ở

Phong Thành, quân ta tổn hại ba mươi ngàn người, nhưng đổi lại giành được toàn thắng. Hạ Diệu Tổ thật sự là nhân tài quân sự. Trong lúc rối loạn mà hắn vẫn bình tĩnh chỉ huy. Hắn phái mười mấy binh sĩ cải trang thành binh lính Lâm Quốc, nhân lúc lộn xộn trà trộn vào trong. Sau đó bọn họ tung tin chủ tướng và phó tướng Phong Thành đều đã tử trận. Hắn kiên trì phát động tấn công trong thời gian dài, muốn triệt để đánh tan sĩ khí quân địch. Hơn nữa Tư Đồ Phác dũng mãnh thiện chiến, quân ta như hổ thêm cánh, Lâm Quốc liên tiếp bị đánh bại."

Hắn dừng lại trong chốc lát, quan sát kĩ thần sắc của nàng. Hắn thấy nàng vẫn còn bình tĩnh, mới nói tiếp: "Quân ta chiếm lấy Phong Thành, năm mươi ngàn quân Lâm Quốc bị tiêu diệt toàn quân."

Lộ Ánh Tịch nghe thấy bốn chữ "tiêu diệt toàn quân", cơ thể chấn động không thôi.

Mộ Dung Thần Duệ không bỏ qua bất kì sự khác thường nhỏ nhặt nào của nàng. Hắn vòng cánh tay dịu dàng ôm nàng vào lòng, nhỏ giọng nói: "Tịch! Trẫm không gạt nàng đâu. Hiện tại Nam Cung Uyên không rõ tung tích, sống chết chưa biết."

Sắc mặt Lộ Ánh Tịch tái xanh, nàng vô ý thức nắm chặt bàn tay trắng bệch. Mũi tên cắm vào ngực trái của sư phụ kia, là mũi tên sắc bén và đầy nội lực thế nào…

"Mũi tên kia là ai đã bắn ra?" Nàng khàn giọng hỏi, âm thanh khe khẽ, u ám.

Mộ Dung Thần Duệ liếc nàng một cái, giọng nói vô cùng bình tĩnh: "Lúc đó ba mũi tên đồng loạt bắn ra, mà Nam Cung Uyên cũng ngay lập tức bắn trả. Nên Trẫm cũng không thấy rõ."

"Đúng vậy, ba mũi tên đồng loạt bắn ra mà." Lộ Ánh Tịch tự nhủ nói, "Sư phụ tránh được hai trong ba mũi tên đó, nhưng không thể tránh được mũi tên trí mạng kia. Cho dù đó là chàng, hay là Tư Đồ tướng quân, hoặc Phạm huynh, tất cả đều là cao thủ có nội công thâm hậu. Thật ra là ai bắn trúng đã không còn quan trọng nữa rồi…"

Thấy thần sắc đau khổ và lơ lửng trên mây của nàng. Mộ Dung Thần Duệ không khỏi nhăn mày. Hắn bưng tới chén thuốc trên chiếc bàn con, nói lảng sang chuyện khác: "Tiền bối dự đoán hôm nay nàng sẽ tỉnh dậy. Trẫm đã sắc cho nàng thuốc dưỡng thai rồi."

Lộ Ánh Tịch dường như không nghe thấy, vầng trán của Mộ Dung Thần Duệ càng thêm nhiều nếp nhăn. Hắn để bát thuốc bên môi nàng. Nàng thuận theo nuốt xuống, giống như một con rối đờ đẫn.

"Tiểu Phạm chắn một mũi tên thay Trẫm, thương thế rất nặng." Mộ Dung Thần Duệ đặt bát thuốc trống không xuống, bỗng nhiên phát ra một câu.

Lộ Ánh Tịch giật mình, ngẩng đầu nhìn hắn.

"Mũi tên kia của Nam Cung Uyên cũng là dốc toàn lực ứng phó, không chút lưu tình." Mộ Dung Thần Duệ dùng giọng điệu nhàn nhạt trần thuật lại sự thật, không có ý định giải thích đôi co. Khi đó đang ở trên chiến trường, không nhắc gì đến tình cảm cả, chỉ có phân định là quân địch hay quân ta mà thôi. Nếu như không nhờ sự hy sinh dũng cảm của tiểu Phạm, có lẽ hắn cũng sẽ như Nam Cung Uyên, sống chết khó lường.

"Tình trạng Phạm huynh bây giờ thế nào?" Lộ Ánh Tịch nhẹ giọng hỏi. Lòng nàng trống rỗng hoang mang, lại có chút đau đớn. Nàng không có cách nào nghĩ rằng sư phụ đã chết. Không phải sư phụ có sứ mạng còn chưa hoàn thành sao? Không phải người còn muốn chờ đến khi thiên hạ thái bình, sẽ trải qua cuộc sống người mong muốn hay sao? Không phải người vẫn luôn muốn vừa hành y cứu thế vừa thưởng ngoạn sông nước sao? Hết thảy những việc này còn chưa thực hiện được, người có thể nào vứt bỏ tất cả vào lúc này mà rời khỏi trần thế ư?

"Tên trúng chỗ hiểm, hai ngày qua hắn không ngừng sốt cao. Nhưng tình hình hiện tại đã tạm ổn định rồi." Mộ Dung Thần Duệ nói lớn giọng hơn, nhằm lôi kéo sự chú ý của nàng.

Lộ Ánh Tịch im lặng trong giây lát, khẽ nhướng mày lên cao hỏi: "Chúng ta đang trên đường quay về Hoàng Triều ư? Phạm huynh bị thương nặng như thế, chắc là ở lại Phong Thành rồi?"

"Hắn theo chúng ta về nước. Xe ngựa của hắn ngay sau chúng ta." Mộ Dung Thần Duệ vén một góc mành lên, để nàng nhìn ra ngoài.

"Có quân y chăm sóc Phạm huynh hay không?" Lộ Ánh Tịch chỉ liếc mắt một cái, sắc mặt vẫn u buồn như cũ.

"Nàng có muốn sang thăm tiểu Phạm một lát không?" Mộ Dung Thần Duệ muốn phân tán chú ý của nàng, liền kể chuyện không đâu về Phạm Thống, "Lần này tiểu Phạm xem như là đã gặp quý nhân. Trẫm luôn biết được trong doanh trại Tư Đồ tướng quân có nhận nhân tài khác thường, nhưng lại không ngờ trong quân y lại có một nữ tử. Hơn nữa y thuật của nữ tử này cũng rất giỏi. Thương thế của tiểu Phạm vốn rất nguy kịch, may mắn là được nàng ta dốc lòng chăm sóc, cuối cùng hắn cũng có thể tỉnh lại."

Lộ Ánh Tịch không tiếp lời, chỉ im lặng lắng nghe và đưa mắt nhìn hắn.

Mộ Dung Thần Duệ thấy nàng có hứng thú nghe hắn kể chuyện, liền nhếch môi cười, hơn nữa còn bảo: "Nàng ta và tiểu Phạm đều không phải là kiểu người dễ dãi. Nhưng khác nhau ở chỗ nàng ta không hề đề phòng khác biệt nam nữ, ngược lại động tác còn thô lỗ. Nàng ta tháo băng trên ngực tiểu Phạm dứt khoát, nhanh nhẹn đến độ khiến người ta trố mắt đứng nhìn. Trong thời gian tiểu Phạm hôn mê lại sốt cao đương nhiên là không nhận ra. Nhưng lúc hắn tỉnh lại thì phát hiện chính mình đang để ngực trần trước mặt một nữ tử. Hắn nhất thời vừa hoảng sợ vừa nôn nóng, mắng thẳng nàng ta là đồ nữ tử không biết liêm sỉ."

Lộ Ánh Tịch nghe thế, khóe môi không khỏi hiện lên nụ cười nhẹ. Tuy rằng vành môi chỉ nhếch lên một chút, cũng đủ để Mộ Dung Thần Duệ cảm thấy

vui mừng hơn tí xíu. Hắn lại tiếp tục kể: "Tiểu Phạm vùng vẫy muốn đứng dậy mặc áo nhưng bị nàng ta một tay đè xuống, không cho hắn nhúc nhích. Nàng ta lạnh lùng nói với tiểu Phạm rằng, đã là bệnh nhân thì nên có bộ dạng của một bệnh nhân. Vừa dứt lời, nàng ta tiếp tục kiểm tra vết thương, đắp thuốc lên trên rồi dùng băng gạc sạch băng bó vết thương lại. Nàng ta đối mặt với nửa người trên trần trụi của nam tử mà không có chút ngượng ngùng nào. Thậm chí có mặt Trẫm ở đó, nàng ta cũng không hề kiêng nể. Nàng ta còn bị xem là một người quái dị."

"Nàng ta kế tục gia đình nào thế?" Lộ Ánh Tịch đặt câu hỏi.

"Là con gái của Vương lão ngự y quá cố. Một người có thể vào doanh trại làm quân y thì xuất thân cần phải trong sạch, thân phận đáng tin." Mộ Dung Thần Duệ dừng lại một chút, khẽ cười nói: "Vương lão ngự y khi còn sống là một người không câu nệ tiểu tiết, con gái của lão kế thừa y thuật gia truyền của lão, và cũng di truyền tính cách không chịu gò bó đó từ lão luôn."

"Nghe qua nàng ta dường như rất xứng đôi vừa lứa với Phạm huynh." Lộ Ánh Tịch cúi đầu than ngắn thở dài, "Không biết vị tiểu thư nhà họ Vương kia có chê cái chân tàn tật của Phạm huynh hay không nữa?"

"Nàng ta là người học y thuật, sao lại kỳ thị người bị bệnh tật được chứ?" Mộ Dung Thần Duệ dịu dàng ngắm nhìn nàng, lại còn nói: "Nàng ngủ mê rất lâu, tuy Trẫm có cho nàng uống thuốc nhưng chắc chắn bụng nàng đã trống rỗng và rất đói. Lúc trước Trẫm đã sai người nấu cháo cho nàng rồi. Nàng nằm nghỉ một lát đi, Trẫm đi kêu người bưng tới."

"Sư tôn đi đâu rồi ạ?" Lộ Ánh Tịch đột ngột hỏi, ánh mắt lại tăm tối hẳn đi.

"Sau khi khám bệnh cho nàng xong, có lẽ tiền bối đã đi tìm Nam Cung Uyên rồi." Mộ Dung Thần Duệ lại nóng lòng nhìn nàng, nhịn không được thở dài thườn thượt. Hắn lại khuyên nhủ: "Tịch à, cả hai đều bị trúng tên giống nhau, tiểu Phạm có thể chịu đựng vượt qua được, thì Nam Cung Uyên cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Huống hồ bản thân y lại am hiểu y thuật."

"Dạ." Lộ Ánh Tịch nhỏ giọng ậm ừ một tiếng, khuôn mặt vẫn chưa thả lỏng. Trong thâm tâm nàng trước sau vẫn luôn tồn tại một cảm giác buồn bực, gần giống như loại đau đớn khi hít thở không thông. Nó vừa mơ hồ vừa sâu kín xâm nhập tay chân lẫn xương cốt.

©STE.NT

Bên ngoài xe chợt có một giọng nói trầm ấm vang lên.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, thuộc hạ vừa nhận được một bức thư do bồ câu đưa thư đến từ Phong Thành. Mời Hoàng thượng xem qua."

Mộ Dung Thần Duệ khom người về phía đầu xe, tướng sĩ điều khiển xe ngựa kính cẩn trình bức mật hàm lên.

Mộ Dung Thần Duệ quay vào ngồi xuống chỗ của mình trong thùng xe. Hắn mở thư ra, xem sơ qua một lượt. Sắc mặt hắn hơi tái đi, sau đó nhanh chóng gấp thư lại.

"Phải chăng có tin tức của sư phụ ạ?" Lộ Ánh Tịch nhìn hắn, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Mộ Dung Thần Duệ lắc đầu, nhưng không có lên tiếng.

"Có phải không tìm thấy sư phụ?" Lộ Ánh Tịch tiếp tục hỏi. Trực giác cho nàng biết, bức mật hàm kia nhất định có liên quan đến tung tích của Nam Cung Uyên.

Mộ Dung Thần Duệ cắn răng không chịu trả lời. Đôi mắt thêm thâm trầm, nhưng sắc mặt hờ hững không biểu lộ chút tâm tình nào.

Lộ Ánh Tịch vươn tay về phía hắn, nhẹ nhàng nói: "Xin hãy cho Thần thiếp xem bức thư."

Mộ Dung Thần Duệ cúi đầu nhìn lòng bàn tay của nàng không chớp mắt, ánh mắt thêm buồn bã. Lòng bàn tay phải của nàng bị lõm một lỗ, có lẽ nó sẽ theo nàng đến suốt cuộc đời. Nhưng loại vết thương này, nàng có thể vui vẻ phớt lờ nó. Nhưng nếu là vết thương trong tim thì sao? Có phải cả cuộc đời này, nàng không bao giờ hồi phục được như cũ hay không?

Lộ Ánh Tịch vẫn cố chấp chìa tay trước mặt hắn, kiên trì yêu cầu được đọc lá thư trong yên lặng.

Mộ Dung Thần Duệ thở dài nặng trĩu, từ từ mới đem bức thư đặt lên tay nàng.

Lộ Ánh Tịch nhận lấy bức thư. Nàng còn chưa mở ra xem mà tay đã run rẩy cả lên.

Mộ Dung Thần Duệ im lặng nhìn nàng, giọng nói trầm thấp và dịu nhẹ vang lên: "Thám tử mang về hai tin tức. Một là về Diêu Lăng, hai là về Nam Cung Uyên."

Lộ Ánh Tịch rủ mi mắt, không mở bức thư ra chỉ hỏi khe khẽ: "Diêu Lăng làm sao vậy?"

"Phát độc, không có khả năng qua khỏi, đã tắt thở." Giọng Mộ Dung Thần Duệ đều đều, gần như không có chút nhấp nhô phập phồng: "Sư huynh của nàng ấy đang mang theo nàng ấy đi khắp nơi tìm kiếm Trẫm, hình như muốn báo thù rửa hận thay nàng ấy."

"Mang theo nàng ấy?"

“Thi thể.”

Lời vừa dứt, cả hai người đều im bặt. Bầu không khí nặng nề dường như mang thêm chút lạnh lẽo.

Lộ Ánh Tịch vò mạnh bức thư trong tay, bởi vì nàng dùng sức quá mạnh, nên tờ giấy mỏng kêu sồn sột.

“Hạ Diệu Tổ đã tìm được Nam Cung Uyên trong một ngôi miếu đổ nát ở Phong Thành.” Giọng Mộ Dung Thần Duệ vẫn rất bằng phẳng, “Lúc đó Nam Cung Uyên mất máu quá nhiều nên bất tỉnh nhân sự. Hạ Diệu Tổ đưa y đến chỗ quân y, nhưng giữa đường thì Nam Cung Uyên đã tắt thở.”

Nét mặt Lộ Ánh Tịch cứng ngắc. Một mặt buông mi mắt xuống, mặt khác lại xoắn tờ giấy viết thư. Giống như nàng hoàn toàn chuyên chú vào việc thực hiện hành động này, mà không nghe không thấy âm thanh bên ngoài.

Mộ Dung Thần Duệ cũng không mở miệng nữa. Sắc mặt lãnh đạm tựa như lạnh lùng vô tình. Hai tay hắn cũng vô ý thức nắm chặt lại. Nắm tay dùng lực quá lớn nên các đốt ngón tay chuyển sang màu trắng, mu bàn tay nổi gân xanh rõ rệt.

Hai người cứ ngồi yên như vậy không hề lên tiếng. Trong không khí giống như tràn ngập sự bi thương và đau xót không thể diễn tả bằng lời nói, chúng vô hình bao trùm hai người họ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 33: Vui buồn lẫn lộn

Đội ngũ hồi hương tiếp tục tiến về phía dưới, trên đường đi vô cùng bình lặng, không có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra.

Lộ Ánh Tịch vẫn uống thuốc ăn cơm như thường lệ, không có biểu hiện khác thường nào. Nàng cũng không khóc, chỉ trở nên trầm mặc ít nói.

Mộ Dung Thần Duệ thu hết mọi biểu cảm của nàng vào trong đáy mắt, cảm thụ trong lòng khó diễn tả, còn kèm theo cảm giác bất lực xâm chiếm thân thể. Ngày ấy trên chiến trường, hắn không có một tia do dự. Hắn tập trung tinh thần chiến đấu và dốc sức ứng phó. Thậm chí lúc bắn chết Nam Cung Uyên, hắn thầm có cảm giác hãnh diện về thành tựu đạt được. Nếu như sự việc lặp lại một lần nữa, hắn cũng sẽ làm chuyện tương tự. Nhưng Nam Cung Uyên đã chết, mà còn có khả năng là chết bởi tay hắn, trái tim Ánh Tịch từ đây có một bóng ma che kín, sợ rằng suốt đời này cũng không tan đi được.

Đã nhiều ngày qua, hắn cũng hay nhớ đến Diêu Lăng. Khi mới quen biết, trên môi nàng luôn nở nụ cười xinh đẹp rạng rỡ, nhưng sau này dần dần hắn không nhìn thấy nàng ta cười nữa. Có một dạo hắn từng hoài nghi, phải chăng hắn thật sự biết nàng ta, có thực sự hiểu nàng ta hay không. Cho tới bây giờ, hắn đã vô cùng hiểu rõ nàng ta là người thế nào. Hắn cũng biết rằng nàng ta và hắn không phải là người kia trong số mệnh đã được định trước của nhau. Nhưng tất cả là sự đã rồi, không cách nào làm lại từ đầu được nữa.

Không thể phủ nhận rằng hắn cảm thấy đau buồn, cảm thấy khổ sở. Nhưng loại đau thương này đương nhiên là không giống với bi thương trong lòng Lộ Ánh Tịch.

“Tịch à, Vương quân y vừa mới kê một phương thuốc dưỡng thai mới, nàng có muốn xem qua một chút không?” Mộ Dung Thần Duệ nuốt tiếng thở dài vào trong, hắn vẫn như bình thường, dịu giọng hỏi nàng.

Lộ Ánh Tịch nghiêng người nằm xuống, ngước mắt nhìn hắn một cái, lắc đầu không nói.

Mộ Dung Thần Duệ cũng không muốn nhiều lời nữa. Hắn ra lệnh dừng xe lại, sau đó nhảy xuống xe, rồi chẳng biết đi làm chuyện gì đó.

Lộ Ánh Tịch nhắm mắt lại, tâm tư bay xa. Nàng vẫn còn nhớ rõ tình cảnh khi lần đầu tiên gặp sư phụ. Khi đó nàng mới năm tuổi, Phụ hoàng dẫn theo một thiếu niên mắt ngọc mày ngài đến trước mặt nàng, muốn nàng làm đại lễ bái chàng ta làm sư phụ. Nàng ngờ vực nhìn chàng thiếu niên kia, há mồm kêu “sư phụ ca ca”. Chàng thiếu niên kia cong môi cười lớn. Nụ cười tươi rói kia giống như ánh mặt trời ngày đông, vừa nhàn nhạt lại vừa ấm áp.

Cũng chỉ có duy nhất một lần đó mà thôi, sau này nàng không còn gọi y như vậy nữa. Thân là người sống trong cung đình, lễ tiết rườm rà phức tạp. Mà y lại là người vô cùng phép tắc, nghiêm chỉnh, nàng cũng học được khuôn phép nề nếp y hệt sư phụ của nàng.

Khi tuổi tác lớn hơn một ít, nàng đã từng len lén gọi thầm tên y trong lòng. Nam Cung Uyên, Nam Cung Uyên. Tuy chỉ là lén gọi một mình, nhưng nàng vẫn không dám càn rỡ giọng một tiếng “Uyên”.

Dường như có một khoảng cách vô hình ngăn trở giữa hai người. Từ lần đầu tiên gặp mặt, nàng quỳ gối trước mặt y và bắt đầu làm lễ bái sư, thì nàng và y đã định trước sẽ rất khó vượt qua cái khe hở ngăn cách kia.

“Thuộc hạ Vương Tiệp tham kiến Hoàng hậu nương nương!”

Nàng đang chìm đắm trong hồi ức tươi đẹp, thì bên ngoài xe vang lên giọng nói du dương hoạt bát, khiến nàng giật mình bừng tỉnh.

Màn xe bị vén lên, một nữ tử có đường nét khuôn mặt xinh đẹp leo lên xe, quỳ gối hành lễ.

“Ngươi là?” Lộ Ánh Tịch dựa người ngồi dậy, chăm chú nhìn nàng ta.

“Thuộc hạ Vương Tiệp, là một quân y trong quân doanh dưới trướng của Tư Đồ tướng quân.” Nàng ta quỳ một gối xuống, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt rất bình thản, thưa thốt đúng mực: “Hoàng thượng lệnh thuộc hạ đến báo cáo thành phần phương thuốc an thai mới với Hoàng hậu nương nương.”

Lộ Ánh Tịch khẽ “Ừ” một tiếng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta. Trước đó, nàng liên tục được nghe Mộ Dung Thần Duệ nhắc đến chuyện vị Vương quân y này và Phạm Thống. Nàng thật sự không ngờ rằng thì ra nàng ta lại là nữ tử rạng ngời thế này. Đường nét của nàng ta vừa sắc nét vừa tinh tế, lông mày rậm mắt to, mũi cao thanh tú và đôi môi căng mọng. Nếu nhìn lướt qua chỉ cảm thấy nàng ta xinh đẹp cuốn hút. Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện vầng trán của nàng ta đông tụ một thần khí cương nghị, không có chút nào nhu mì cùng thùy mị.

Nghe nàng ta liệt kê một loạt tên thảo dược, Lộ Ánh Tịch gật đầu khẽ cười: “Phương thuốc này rất tốt.”

“Tạ ơn nương nương đã tán thưởng.” Vương Tiệp hơi nghiêng người tạ ơn, lại nói: “Có thể cho phép thuộc hạ bắt mạch cho nương nương? Sau khi bắt mạch, thuộc hạ mới có thể điều chế thuốc đúng liều lượng được.”

Lộ Ánh Tịch vươn cổ tay ra, một mặt dùng giọng điệu tùy ý nói: “Vương quân y, ngươi thấy Phạm Thống là người thế nào?”

Động tác của Vương Tiệp dừng lại trong chốc lát, rồi bình tĩnh đáp: “Vương Tiệp ngu dốt, không hiểu rõ ý của nương nương.”

“Cái chân bị tật của hắn có thể trị khỏi không?” Lộ Ánh Tịch thay đổi bằng một cách hỏi khác.

“Nếu như chuyên tâm điều trị, có lẽ mất ba năm là có thể điều trị khỏi hoàn toàn.” Vương Tiệp một mặt trả lời, mặt khác đặt đầu ngón tay lên mạch cổ tay của nàng, bắt đầu cẩn thận chẩn đoán bệnh trạng.

Lộ Ánh Tịch thấy vẻ mặt chuyên chú của nàng ta, liền không muốn quấy rối làm nàng ta phân tâm. Đợi nàng ta thu tay, Lộ Ánh Tịch mới mở miệng hỏi: “Thế nào?”

Vương Tiệp ngẩng đầu lên, mày hơi chau lại, trầm ngâm nói: “Mạch tượng của nương nương có chút kỳ lạ, tựa như yếu ớt lại tựa như mạnh mẽ, hai dòng lực này đan xen vào nhau. Vương Tiệp còn non kém, tạm thời chưa nghĩ ra chính xác nguyên nhân là gì. Có điều nương nương cứ yên tâm. Thai nhi khỏe mạnh, không bị ảnh hưởng bởi sự xóc nảy trên đường đi.”

Lộ Ánh Tịch cong môi cười, lại nói: “Trong cơ thể ta có một dòng khí cực mạnh, là do một vị cao nhân rót vào người ta. Còn mạch yếu còn lại là do ta có bệnh tim bẩm sinh.” Sư tôn phá lệ chữa trị cho nàng, có thể bởi vì thế mà trễ nãi việc đi tìm sư phụ của người. Nghĩ đến điều này, vành môi đang cong lên của nàng liền rủ xuống.

Vương Tiệp gật đầu, trong lòng có hơi ngạc nhiên. Nàng ta vốn tưởng rằng các nương nương trong cung đều tự phụ cao ngạo. Nhưng vị Hoàng hậu nương nương trước mặt nàng ta đây dường như không có một điểm mỏng manh, cũng không tự xưng là “Bản cung”. Trên phố người người đồn rằng, Hoàng thượng yêu mỹ nhân bỏ giang sơn. Bây giờ nghĩ lại, nàng ta thấy cũng có vài phần có lý. Nhưng mà theo những gì nàng ta chứng kiến, Hoàng thượng quả thực rất yêu mỹ nhân nhưng cũng yêu giang sơn.

Lúc này bên ngoài xe lại vang lên tiếng bẩm báo: “Hoàng hậu nương nương phượng an, Phạm Thống xin cầu kiến.”

Lộ Ánh Tịch không khỏi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cất cao giọng bảo: “Mời vào.”

Chiếc màn may bằng vải bố dày lại bị vén lên lần thứ hai. Hai tên thị vệ đỡ Phạm Thống mặt mày có vẻ tái nhợt lên xe ngựa, thu xếp cho Phạm Thống ngồi dựa vào tường xong xuôi, liền lui ra ngoài.

“Phạm huynh, thương thế tốt hơn rồi chứ?” Lộ Ánh Tịch thân thiết hỏi, trái tim nàng khẽ động. Nàng đương nhiên biết dụng ý sắp đặt Vương Tiệp và Phạm Thống cùng đến gặp nàng của Mộ Dung Thần Duệ. Có phải hắn không muốn nàng một mực đắm chìm trong đau thương cùng bi ai? Cho nên hắn mới cố ý tìm việc gì đó để phân tán tinh thần của nàng.

“Đa tạ Hoàng hậu đã quan tâm. Phạm mỗ không sao.” Phạm Thống ngồi nghiêm chỉnh, nét mặt nghiêm túc. Tuy sắc mặt hắn vẫn còn kém, nhưng đôi mắt sáng đã khôi phục lại tinh thần.

Vương Tiệp bỗng nhiên cúi đầu cười khúc khích.

Khóe mắt Phạm Thống giần giật một chút, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không nói gì.

Lộ Ánh Tịch mỉm cười, giọng nói trầm ấm: “Vương quân y, chẳng hay có chuyện gì buồn cười thế? Có thể chia sẻ với ta không?”

Vương Tiệp dứt cười, rồi trả lời: “Bẩm nương nương, chỉ là vừa rồi thuộc hạ đột nhiên nghĩ đến một việc. Lúc trước thuộc hạ đắp thuốc cho Phạm tướng quân thì hắn đau đến mức đánh người ta.”

"Đánh người?" Lộ Ánh Tịch cực kỳ kinh ngạc, đưa mắt liếc nhìn Phạm Thống. Thấy sắc mặt hắn đã cứng đờ, nàng càng cảm thấy hiếu kỳ hơn.

"Phạm tướng quân trung thành yêu nước, một lòng muốn mau chóng hồi phục sức khỏe để bảo vệ Hoàng thượng và nương nương an toàn về nước. Hắn yêu cầu thuộc hạ dùng thuốc có hiệu quả tốt nhất. Có điều dược tính của thuốc mạnh đương nhiên là rất kịch liệt, cho nên…" Vương Tiệp ngừng lại, liếc xéo Phạm Thống. Loại nam tử thấy chết mà vẫn mạnh miệng như hắn ta là lần đầu tiên nàng ta được thấy. Rõ ràng hắn ta đau đến mức cả người đầm đìa mồ hôi, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, không hề hé răng kêu la. Nàng có lòng tốt mới vo tròn miếng vải rồi đưa hắn ta cắn, lại bị hắn vô ý thức gạt mạnh ra. Lực đạo đó mạnh đến độ làm nàng ta ngã ngửa.

Lộ Ánh Tịch nhìn sắc mặt hai người bọn họ, mỉm cười nói: "Phạm huynh, ngươi cứ yên tâm dưỡng thương cho thật tốt. Bây giờ đã có cả đội quân tinh nhuệ bảo vệ Hoàng thượng, ngươi không cần phải lo lắng."

Phạm Thống đanh mặt, liền nói: "Theo như Phạm mỗ biết, người trong Tu La Môn đang đi khắp nơi điều tra hành tung của Hoàng thượng, Phạm mỗ chỉ là không dám lơ là cảnh giác, nhưng cũng không phải là quá lo lắng."

Lộ Ánh Tịch cau mày, không lên tiếng.

Phạm Thống biết bản thân đã lỡ lời, liền nói thêm: "Phạm mỗ không có ý chống đối Hoàng hậu. Mong Hoàng hậu thứ tội."

Lộ Ánh Tịch trợn mắt nhìn hắn, bỗng mỉm cười trêu chọc: "Phạm huynh, ngươi được người ta đắp thuốc rất công hiệu, giờ rất biết chừng mực nha!"

Phạm Thống mím chặt môi, liếc mắt dòm Vương Tiệp ở bên cạnh. Tại sao hắn ta luôn gặp phải loại nữ nhân quái gở kia chứ? Thân là một nữ tử, không làm chuyện nữ tử nên làm. Xuất đầu lộ diện hành y cứu thế thì cũng tạm chấp nhận đi, ấy vậy còn đi tòng quân! Trong quân đều là nam nhân cao to thô lỗ, nàng ta là cô nương mà cả ngày ra ra vào vào trong một đám nam nhân, còn ra thể thống gì nữa?

"Vương quân y." Lộ Ánh Tịch lại quay sang nói chuyện với Vương Tiệp, "Ngươi vừa nói cái chân tật của Phạm Thống cần ba năm chuyên tâm điều trị. Nếu như ta thỉnh cầu ngươi làm chuyện này, ngươi có bằng lòng giúp ta việc này không?"

"Nương nương quá lời rồi." Vương Tiệp vội vàng tiếp lời, nhưng lại hơi chần chừ ngừng lại, không hề trả lời có bằng lòng hay không.

Phạm Thống thấy thế hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Phạm mỗ tuy đi khập khiễng, nhưng vẫn có một thân võ nghệ, không cần phải làm khó người ta."

Vương Tiệp ngước mắt nhìn hắn ta, lạnh lùng nói: "Ta có nói là làm khó ta sao?"

Lộ Ánh Tịch không lên tiếng, nàng lại hào hứng ngồi ngoài xem kịch.

Phạm Thống thấy bộ dạng háo hức xem kịch vui của nàng, cả giận nói: "Hoàng hậu là bậc tôn quý hà tất phải thỉnh cầu cái đồ nữ nhân này."

Lộ Ánh Tịch nhướng mày, hỏi lại: "Cái đồ nữ nhân này?"

Phạm Thống hừ một tiếng, nói với giọng khinh thường, "Nàng ta có thể gọi Phạm mỗ là 'Cái đồ nam nhân này', sao Phạm mỗ không thể gọi nàng ta là 'Cái đồ nữ nhân này' chứ?"

Lộ Ánh Tịch ngạc nhiên đến ngẩn người, lập tức không nhịn được mà bật cười vui vẻ, vừa cười vừa nói: "Các ngươi gọi tên nhau như thế nào?"

Phạm Thống và Vương Tiệp cùng hừ nhẹ một tiếng.

"Phạm tướng quân đã phê phán ta 'Cái đồ nữ nhân này' không giống con gái, nhìn ngực nam nhân lại coi là chuyện bình thường, không biết liêm sỉ." Vương Tiệp kính cẩn đáp nhưng trong đôi mắt đẹp đã bắn những tia giận dữ về phía Phạm Thống đang ngồi bên cạnh.

"Không phải Vương quân y cũng đã mắng ta là bảo thủ cổ hủ, chất phác đến đần độn sao?" Phạm Thống trả lời mỉa mai, trố mắt đón nhận ánh mắt của nàng ta.

"Lẽ nào ta có nói sai? Ngươi không bảo thủ, không cổ hủ sao?" Sắc mặt Vương Tiệp lạnh đi trông thấy, lời nói cũng không chịu tỏ ra yếu thế.

"Ta cũng đâu có nói sai? Ngươi giống nữ tử ở chỗ nào? Có nữ tử nào giống như ngươi không? Hôm nay nhìn ngực nam nhân, ngày mai nhìn lưng nam nhân chắc?" Bị lời của nàng ta kích động, Phạm Thống buột miệng tuôn một tràng.

"Đó là để khám bệnh cho bệnh nhân." Ánh mắt Vương Tiệp đã tóe lửa, nhưng giọng nói lại lạnh như băng tuyết.

Lộ Ánh Tịch ngửi thấy mùi thuốc súng rất nặng, nhưng cũng không hòa giải, chỉ ngồi cười.

Phạm Thống nghẹn họng không thèm cãi lại. Mà Vương Tiệp cười lạnh cũng không nói nữa. Hai người đối mắt với nhau, giống như hai luồng lửa gặp nhau kêu đôm đốp, tia lửa thì văng tung tóe.

Trong thùng xe lại trở nên yên tĩnh, khóe môi Lộ Ánh Tịch vẫn giữ nụ cười, nhưng ánh mắt dần ảm đạm. Nàng bất giác đưa tay bụm ngực trái xuống, cảm giác như lồng ngực hơi co thắt.

Trong cuộc sống này vẫn còn những chuyện khiến người ta vui vẻ, thế nhưng sư phụ đã không còn nữa rồi. Hóa ra, cái cảm giác vĩnh biệt lại đáng sợ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 34: Gặp mặt lần cuối

Phạm Thống và Vương Tiệp cùng xuống khỏi xe ngựa, thì một lát sau Mộ Dung Thần Duệ quay lại.

Lộ Ánh Tịch chợt dành cho hắn một nụ cười khẽ, thấy sâu trong ánh mắt hắn hiện lên chút vui mừng. Quả nhiên như nàng nghĩ, hắn quả thực vì nàng mà hao tâm tổn trí suy nghĩ mọi cách. Sự quan tâm này, tuy gián tiếp và nhỏ nhặt, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được.

"Thần." Nàng mở miệng gọi hắn.

"Ừ?" Hắn đến ngồi xếp bằng bên cạnh nàng, đưa mắt nhìn nàng.

"Chiến tranh vô tình, thắng thua là chuyện thường tình, những đạo lý này thiếp đều hiểu rõ." Nàng cũng ngẩng đầu nhìn hắn, dịu dàng nói: "Thế nhưng thiếp không cách nào không cảm thấy đau khổ, cũng không muốn miễn cưỡng tươi cười trước mặt chàng."

Mộ Dung Thần Duệ gật đầu nhưng không lên tiếng, đôi mắt sâu thẳm.

"Thế nhưng, thiếp lại càng không muốn bởi vì thiếp mà khiến chàng lo lắng hoặc khó chịu. Cho nên, thiếp sẽ cố gắng phấn chấn hơn." Lộ Ánh Tịch nhẹ giọng bày tỏ, nhưng trong lòng vẫn để lại một câu nói cho chính bản thân nàng. Cho dù có trôi qua bao nhiêu năm nữa, nàng vẫn sẽ nhớ đến sư phụ như trước. Nhưng những lời này không cần phải nói ra khỏi miệng vì chỉ có thể ngầm hiểu.

Mộ Dung Thần Duệ cúi đầu thở dài một hơi, vầng trán đã thả lỏng đi đôi chút.

Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng vào đôi mắt đầy quan tâm trìu mến của hắn, sắc mặt không khỏi dịu dàng đi nhiều. Mấy ngày qua, nàng lún sâu vào hồi ức, và sống trong những kỷ niệm. Thậm chí có lúc nàng còn oán hận hắn đã quá tàn nhẫn quyết liệt. Nếu như ngày hôm ấy, người trúng tên và mất mạng trên chiến trường không phải sư phụ, mà là hắn, thì nàng sẽ hận sư phụ sao? E là không thể nào. Sự đối đãi khác biệt này, có phải là do "yêu quá nhiều" hay không? Càng quan tâm đến một người, thì càng không cho phép tồn tại bất cứ tì vết nào.

"Tịch." Mộ Dung Thần Duệ nghiêm mặt nhìn nàng, khẽ than thở: "Trẫm thật sự rất sợ nàng không gượng dậy nổi."

Lộ Ánh Tịch lắc đầu, im lặng trong giây lát mới quay qua hỏi: "Thần, người của Tu La Môn có phải rất khó đối phó hay không?"

Mộ Dung Thần Duệ giật mình, nhưng cũng không muốn giấu diếm nàng, nói thẳng: "Danh tiếng mấy năm gần đây của Tu La Môn trên giang hồ cũng không tốt lắm, hay dùng ám khí, lại am hiểu che giấu và dùng độc ám muội. Những thủ đoạn lén lút, độc ác này rất khó phòng bị."

"Những hành động của Tu La Môn, trước đó thiếp cũng đã nghe nói." Lộ Ánh Tịch nói tiếp: "Lần này chúng ta trở về, tùy tùng theo hộ tống quá nhiều. Mục tiêu rõ ràng, sợ rằng rất nhanh sẽ có phiền phức đến tận cửa."

Mộ Dung Thần Duệ gật đầu biểu thị hắn cũng có cùng suy nghĩ với nàng.

Lộ Ánh Tịch cúi đầu suy nghĩ một chút, mới lại mở miệng nói: "Chúng ta đã biết thủ đoạn Tu La Môn thường dùng, chỉ bằng bọn họ dùng chiêu nào đối phó với chúng ta, chúng ta cũng làm tương tự." Nàng đã mất đi sư phụ, không thể chịu đựng thêm bất cứ mất mát nào nữa. Nàng phải tự bảo vệ tốt bản thân, bảo vệ tốt cục cưng trong bụng, và cả người nàng yêu.

Mộ Dung Thần Duệ nghe thế mắt liền sáng ngời, hỏi: "Sao biết bọn chúng dùng chiêu thế nào?"

"Bọn chúng giỏi dùng độc, vừa may thiếp cũng rất am hiểu." Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười, giọng điệu ngắn gọn.

Mộ Dung Thần Duệ thích thú nhướng mày. Thấy nàng đã khôi phục sức sống, trong lòng không biết tự lúc nào cảm thấy vui sướng, thoải mái.

"Mục tiêu chính của bọn chúng nhất định là chiếc xe ngựa của chúng ta, cho nên chúng ta chỉ cần thay đổi chiếc xe một vài chỗ là có thể giảm bớt rất nhiều sức lực." Lộ Ánh Tịch vừa suy nghĩ vừa nói: "Chúng ta có thể thoa kịch độc lên xung quanh chiếc xe ngựa, nếu có người bay tới gần, một khi chạm vào sẽ lập tức trúng độc. Nhưng mà, chúng ta khi lên xuống xe phải hết sức cẩn thận."

"Tốt, một chiêu gậy ông đập lưng ông!" Mộ Dung Thần Duệ vỗ tay vài cái, nụ cười tỏ ý khen ngợi. Thật ra cái làm hắn vui vẻ chính là hai chữ "chúng ta"

mà nàng dùng trong vô thức.

"Nhưng như vậy vẫn không phòng được ám khí." Lộ Ánh Tịch lại chau mày, lẩm bẩm tiếp: "Đóng thêm một vách ngăn dày có thể sẽ có đôi chút tác dụng. Mặc dù không thể cản trở hoàn toàn, nhưng có còn hơn không."

"Cứ làm theo ý của nàng." Nhìn bộ dạng hết sức chăm chú suy nghĩ kế sách của nàng, khóe môi Mộ Dung Thần Duệ ngày càng nhếch lên cao. Bộ dạng chăm chú tự tin của nàng thực sự là xinh đẹp không gì sánh được, phong thái này đã lâu hắn không được thấy.

Lộ Ánh Tịch không nhìn thấy bộ mặt hớn hở của hắn, vẫn nghiêm túc suy nghĩ, sau đó lại nói: "Trong lúc gấp gáp, chuyện điều chế độc dược, thiếp muốn mời Vương quân y giúp đỡ."

"Được." Mộ Dung Thần Duệ dứt khoát đồng ý.

"Bên chỗ Vương quân y có thể thiếu một số dược liệu để bào chế thuốc độc, cần phải phái người đi dọc đường hái cỏ độc và bắt trùng độc." Lộ Ánh Tịch tiếp tục liệt kê.

"Được." Mộ Dung Thần Duệ vẫn trả lời ngắn gọn, không hề dài dòng như trước.

"Trên xe ngựa của Phạm huynh cũng nên bôi độc, để ngừa ngộ nhỡ xảy ra bất trắc."

"Được."

"Tuy rằng đã phòng ngừa chu đáo, nhưng chúng ta vẫn nên cảnh giác mọi lúc mọi nơi."

"Được."

"Ngoài ra còn có…" Lộ Ánh Tịch đột nhiên ngừng lại, ngước mắt nhìn Mộ Dung Thần Duệ. Nàng nghi hoặc hỏi: "Thần, chàng không có bất kỳ ý kiến nào sao?"

"Không có." Mộ Dung Thần Duệ trả lời vô cùng dứt khoát. Khuôn mặt anh tuấn tràn ngập ý cười, nói đùa: "Đều do nàng lo liệu."

Lộ Ánh Tịch sửng sốt, lập tức bật cười, lại nói: "Sau này đều do thiếp lo liệu tất? Chàng đừng có nuốt lời."

Mộ Dung Thần Duệ cười nhếch mép, ung dung thản nhiên tiếp chiêu: "Để xem biểu hiện lần này của nàng đã. Nếu là biểu hiện không tốt, vậy thì đừng mơ có lần sau nhé!"

Lộ Ánh Tịch chỉ cười không nói, đôi mắt sáng trong veo thu lại nét buồn đau.

Sự đau thương khi mất đi người yêu quý, nàng sẽ chôn sâu tận đáy lòng. Còn người bên cạnh đáng được quý trọng, nàng sẽ thật lòng trân trọng bảo vệ. Nàng biết, nếu sư phụ trên trời có linh thiêng, chắc chắn cũng muốn thấy nàng được bình an, vui vẻ.

***

Vào ngày đầu tiên tiến vào lãnh thổ Hoàng Triều, đoàn người ngựa vừa đến một thành biên giới nhỏ thì bầu trời đã tối đen.

Chưa đến trạm dịch, thì Lộ Ánh Tịch và Mộ Dung Thần Duệ đều cảm thấy một luồng khí nguy hiểm đang tiến lại gần. Đây là trực giác của người luyện võ, đối với sát khí có một loại năng lực nhận biết rất nhạy bén.

"Cuối cùng cũng đến." Mộ Dung Thần Duệ thấp giọng nói khẽ, trong đó ẩn chứa mấy phần cảnh giác. Tu La Môn muốn báo thù cho Diêu Lăng. Diêu Lăng chết, tuy tất cả không phải đều là lỗi của hắn, nhưng hắn vẫn phải gánh một phần trách nhiệm.

"Thần! Chàng cho rằng chàng là người trọng tình hay bạc tình?" Lộ Ánh Tịch bỗng nhiên hỏi một vấn đề rất kỳ quái.

"Sao cơ?" Mộ Dung Thần Duệ nghi hoặc nhìn nàng.

"Có đôi khi trọng tình và bạc tình chỉ cách nhau một đường ranh mỏng manh." Lộ Ánh Tịch lẳng lặng mỉm cười, không muốn giải thích dài dòng.

Mộ Dung Thần Duệ cũng nhếch môi cười theo, hắn lĩnh hội được hàm ý trong lời nàng nói. Nếu quá trọng tình thì sẽ dây dưa ướt át, ôn nhu lại dung túng, vì vậy liền trở thành bạc tình.

Lộ Ánh Tịch tập trung lắng nghe, qua một lúc lâu nàng mới thấp giọng lên tiếng: "Bên ngoài quá yên tĩnh."

Mộ Dung Thần Duệ nghiêm mặt. Hắn đưa tay gõ vách gỗ của thùng xe, phát ra những tiếng ám hiệu có tiết tấu, ra hiệu cho thị vệ điều khiển xe lưu ý đề phòng.

Trên đường phố trong thành nhỏ vào giờ Tuất[1], gần như không có âm thanh của người đi đường, chỉ có tiếng vó ngựa lộc cộc đều đều. Tình hình rõ ràng biểu hiện sự bất thường.

[1] Giờ Tuất: từ 7h - 9h tối.

Đột nhiên, vài âm "Vút" kêu lên xuyên qua thùng xe bay tới!

Mộ Dung Thần Duệ nhanh chóng xoay người. Ống tay áo vung lên, cơn cuồng phong cuồn cuộn nổi lên, đánh rớt toàn bộ ám khí đang bay vùn vụt đến.

Ngay sau đó, liền nghe thấy âm thanh ầm ĩ nổi lên bên ngoài xe, quả nhiên lực lượng hai bên đang triển khai chiến đấu.

"Ầm."

Một tiếng nổ lớn khiến chiếc xe lắc lư qua lại. Lộ Ánh Tịch và Mộ Dung Thần Duệ liếc nhau, trong lòng biết ắt có người dùng chưởng đánh lên đỉnh xe, chạm vào chất độc liền rớt xuống.

Tiếng đánh nhau bên ngoài xe dần dần quyết liệt, tiếng loong coong khi vũ khí va vào nhau không ngừng bên tai. Cùng lúc đó, chiếc xe ngựa bị rung động mạnh, không ngừng có người tấn công vào nhưng không được, còn bị trúng độc ngã xuống đất.

Lộ Ánh Tịch trong lòng âm thầm đếm tiếng "bịch bịch". Lúc có hơn chục người đã rớt xuống đất, nàng mới thì thầm với Mộ Dung Thần Duệ, "Loại độc này không chỉ da thịt tiếp xúc trực tiếp mới có công hiệu, mà ngay cả người tung chưởng cũng sẽ cuốn theo bột phấn, và nhiễm vào thân. Hắn là bây giờ đã có phân nửa người trúng chiêu. Nhưng xem ra những người khác đã phát hiện ra bí ẩn trong này rồi."

Mộ Dung Thần Duệ vẫn đang vung tay vận khí, để ngăn ám khí xâm nhập vào trong, không rảnh rỗi tiếp lời nàng, chỉ dùng ánh mắt biểu thị là đã hiểu.

Ước chừng khoảng nửa khắc trôi qua, không còn ám khí bắn vào thùng xe, cũng không có người đánh vào xe ngựa nữa. Nhưng một tiếng quát lạnh chợt vang vọng giữa bầu trời đêm!

"Mộ Dung Thần Duệ! Ngươi là con rùa rụt đầu. Có gan thì bước ra đây cho ta!"

Lộ Ánh Tịch quay qua nhìn Mộ Dung Thần Duệ, nhẹ giọng hỏi: "Chàng có muốn ra ngoài đó không?"

Tiếng gào thét sẵng giọng bên ngoài lại vang lên…

"Mộ Dung Thần Duệ! Lẽ nào ngươi ngay cả gặp mặt Lăng nhi sư muội lần cuối cùng cũng không muốn sao? Nếu ngươi còn có chút lương tâm, thì lập tức lăn ra đây!"

Sắc mặt Mộ Dung Thần Duệ bình tĩnh thản nhiên, trong đôi mắt xẹt qua chút tình cảm phức tạp.

Lộ Ánh Tịch vươn tay nắm chặt tay hắn, khe khẽ nói: "Chúng ta nên đi ra đi. Phải đối mặt thì nên đối mặt."

Mộ Dung Thần Duệ nhếch môi mỏng, không nói một câu. Một tay hắn nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, tay còn lại ôm vai nàng. Hắn cẩn thận từng li từng tí đỡ nàng xuống xe ngựa.

Bên cạnh xe ngựa, có hơn mười thị vệ mặc đồ xanh đen đang dàn hàng ngang, che chở cho Đế vương và Đế hậu.

Cách đó mấy trượng, một nam tử vận đồ đen lạnh lùng đứng đó, dường như trên lưng còn có một người.

"Mộ Dung Thần Duệ, cuối cùng ngươi cũng hiện thân." Giọng nam tử áo đen giống như là băng tuyết ngàn năm, đôi mắt hẹp dài phát ra ánh sáng căm hận.

Mộ Dung Thần Duệ để Lộ Ánh Tịch đi sau lưng mình, sải tới trước từng bước một, hờ hững nói: "Các hạ hôm nay lộ liễu trắng trợn ám sát Trẫm, chỉ sợ khó thoát khỏi sự trừng trị của quốc pháp."

"Quốc pháp?" Nam tử áo đen chợt ngửa đầu cười lớn, tiếng cười bi ai ác liệt: "Trên đời này vương pháp có là gì đâu? Vương pháp không phải đều do những kẻ hoàng tộc quyền quý các người định đoạt sao? Năm ấy, ngươi muốn đón sư muội vào cung, ngươi đã bất chấp hậu quả! Sau đó, ngươi lại không muốn lập muội ấy làm Hoàng hậu, ngươi đã làm vậy! Hôm nay, ngươi muốn muội ấy chết, muội ấy nhất định phải chết! Cái này được gọi là luật lệ quốc pháp hay sao? Tất cả đều do ngươi một tay che trời mà thôi!"

"Ngươi đã một mực nhận định như thế, vậy thì bây giờ Trẫm có nói gì cũng vô dụng." Mộ Dung Thần Duệ vẫn giữ ngữ điệu bình thản, không nóng lòng giải thích, cũng không thẹn quá hóa giận. Chuyện giữa hắn và Diêu Lăng, há có thể dùng một câu đôi lời là có thể nói rõ hết mọi chuyện được sao? Người chết là hết, hắn quyết không nói xấu Diêu Lăng nửa câu sau khi nàng ấy đã mất.

"Ngươi không còn lời nào để nói? Ngươi thừa nhận chính ngươi là hung thủ giết chết sư muội? Vậy ngươi hãy lấy mạng đền mạng đi!" Nam tử áo đen bỗng chốc nheo mắt hí lại, ánh mắt mù sương và dữ dợn: "Ta muốn ngươi lấy cái chết tạ tội trước mặt sư muội!"

Dứt lời, hắn ta vẫn chưa xuất chiêu, mà lại đem đặt người nọ trên lưng hắn ta xuống mặt đất. Động tác của hắn cực kỳ dịu dàng, giống như đối xử với chính người yêu của hắn.

Dù ở cách xa mấy trượng, nhưng mùi thi thể thối rữa khó ngửi chậm rãi tản mát, gắt mũi đến mức khiến người ta buồn nôn.

Lộ Ánh Tịch ló đầu ra từ sau lưng Mộ Dung Thần Duệ, đưa mắt nhìn xa liền kinh hoàng khiếp sợ.

Người trên mặt đất đương nhiên là Diêu Lăng. Nàng ta nằm im bất động tựa như búp bê vải rách nát. Trên người nàng ta vẫn mặc bộ váy trắng như lần xuất hiện ở biên giới Ô Quốc ngày đó. Nhưng nó đã sớm đen thui vấy bẩn, rách rưởi giống như một kẻ ăn xin. Khuôn mặt xinh đẹp vốn có của nàng ta đã xanh tím gần như đen sì, sưng phồng cả lên. Bây giờ đã không thể phân biệt rõ dáng vẻ, nét mặt nàng ta nữa rồi. Khuôn mặt hiện tại còn đáng sợ hơn dung mạo của người bị thiêu cháy gấp trăm lần. Mà điều khiến người ta sợ hãi chính là, mùi xác chết thối rữa phát ra từ người nàng ta đang theo gió bay ra xa…

Lộ Ánh Tịch không đành lòng nhìn tiếp, quay mặt sang một bên, lòng mang trăm ngàn cảm giác khác nhau. Diêu Lăng lúc sinh thời cũng không yêu quý dung mạo của chính mình. Sau khi chết nàng ta cũng không thể giữ lại khuôn mặt xinh tươi diễm lệ để người ta chiêm ngưỡng được. Có thể đối với Diêu Lăng mà nói, chỉ có khuôn mặt đẹp mà không có tình yêu lại càng thêm châm biếm.

"Mộ Dung Thần Duệ, ngươi đã nhìn thấy chưa hả? Sư muội chết thảm cỡ nào!" Nam tử áo đen quỳ gối bên cạnh thi thể của Diêu Lăng. Hắn giống như đang nói với Mộ Dung Thần Duệ, lại như thì thào với chính mình: "Sư muội từ nhỏ đến lớn đều rất xinh đẹp. Trước đây có bao nhiêu đệ tử Tu La Môn thầm ái mộ muội ấy, ngay cả ta cũng… Nhưng muội ấy một mực không thích những thứ quá dễ dàng có được, muội ấy thích những gì có tính thách thức cao, khó có thể đạt được… Những người tốt bên cạnh muội ấy, muội ấy vĩnh viễn chẳng thèm quay đầu lại nhìn một lần…"

Nam tử cúi đầu ngắm nhìn khuôn mặt sưng tấy đen tím của Diêu Lăng. Trong đôi mắt đau thương kia lại hiện rõ tình cảm quyến luyến không thể xua tan. Tựa như trong mắt hắn ta, Diêu Lăng vẫn có hình dáng xinh đẹp rạng ngời y như trước, chẳng bao giờ thay đổi.

Mộ Dung Thần Duệ đứng yên trông về phía đó, lòng sầu não. Hắn im lặng nuốt cảm giác đắng chát xuống cổ họng khô rát, nét mặt vẫn điềm tĩnh.

Nam tử áo đen kia lại ngắm nhìn Diêu Lăng một lúc lâu. Sau đó, hắn ta mới chậm rãi đứng lên, quét mắt về phía Mộ Dung Thần Duệ, lạnh lùng nói: "Trước khi chết, sư muội có một nguyện vọng. Muội ấy nói, nếu ngươi vẫn còn nhớ đến tình cảm thắm thiết khi xưa, thì hãy truy phong muội ấy là Hoàng hậu, tự tay ngươi mai táng muội ấy trong hoàng lăng. Nếu như ngươi không làm được, vậy thì hãy tìm một chỗ thanh tĩnh, tự tay chôn cất muội ấy. Ngươi hãy lập một bia mộ cho muội ấy, trên bia có khắc dòng chữ 'Kết tóc ái thê Diêu Lăng chi mộ'."

Mộ Dung Thần Duệ nhíu mày, mơ hồ cảm thấy dường như có chỗ nào đó không ổn.

Lộ Ánh Tịch đứng sau lưng hắn nghe thấy thế cũng ưu tư nhíu mày. Nàng khều khều tay hắn, nhỏ giọng nhắc thầm: "Thần, người bị Âm ẩn độc phát tác và chết, thì độc tố sẽ ở trong cơ thể không cách nào loại trừ được. Sau khi chết bảy ngày, người đó sẽ chuyển hóa thành một thi thể chứa độc kịch liệt. Nếu ai đó chạm vào thi thể thì lập tức bị trúng độc. Chàng xem sư huynh của Diêu Lăng kìa, giữa trán đã lộ rõ hắc khí, rõ ràng là đã trúng độc. Chẳng qua hắn ta đang dùng nội lực thâm hậu áp chế chúng không lan nhanh mà thôi."

Mộ Dung Thần Duệ nghe thế liền biến sắc, cất cao giọng nói qua bên kia: "Lúc còn sống, Diêu Lăng luôn muốn nội tâm được bình lặng. Trẫm cho rằng nên hỏa táng, sau đó đem tro cốt của nàng ấy rắc trên biển lớn. Từ nay về sau trời cao biển rộng, không trói buộc, không gò bó, cách thức này là thích hợp nhất."

Nam tử áo đen tiếp tục cười nhạt quát lớn: "Đường đường là vua một nước hóa ra lại là một kẻ nhát gan hèn hạ! Ta dám cõng sư muội suốt đường đi. Ngươi ngay cả dũng khí tự tay mai táng muội ấy cũng không có ư?"

Mộ Dung Thần Duệ không bị ảnh hưởng bởi những lời khích tướng của hắn ta, lạnh lùng nói: "Trẫm sẽ đích thân mang tro cốt của nàng ấy rắc xuống biển."

Ánh mắt nam tử áo đen đã bắn ra những tia sáng giận dữ, giọng nói càng lúc càng lạnh lẽo: "Lúc sư muội còn sống, ngươi chưa từng làm được một việc nào khiến muội ấy vui vẻ. Bây giờ muội ấy đã chết, ngay cả nguyện vọng cuối cùng của muội ấy, ngươi cũng không chịu thành toàn hay sao?"

Mộ Dung Thần Duệ trầm mặc, đôi mắt đen nổi lên tia sáng xanh lam nhàn nhạt, cùng sự sâu lắng không biết phải làm sao.

Lộ Ánh Tịch đứng sau lưng hắn khẽ giọng bày tỏ: "Nếu như có thể, chàng hãy lựa chọn thực hiện tâm nguyện suốt đời trước đây của nàng ấy." Nhưng cái chính là "tự tay", cái này rõ rệt là muốn hắn chết vì tình mà.

Nam tử áo đen kia đột nhiên lại cười lạnh một cái, ánh mắt hắn bắn về phía sau Mộ Dung Thần Duệ, lời nói lạnh lẽo: "Hoàng hậu nương nương nói chí phải. Nhưng người không biết rằng Hoàng đế phu quân của người tâm địa cứng rắn xiết bao."

Lộ Ánh Tịch bước tới trước nửa bước, cất giọng nói: "Chất độc trên người Diêu Lăng dữ dội không gì sánh được. Ngươi cũng đã trúng độc nặng, không có cách nào cứu được. Cho dù ngươi có dùng nội lực trấn áp độc tố, nhiều nhất cũng chỉ kéo dài được ba tháng. Mong muốn của ngươi căn bản chính là kéo thêm một người khác chôn cùng. Hai nguyện vọng ngươi vừa nói có thật là do chính miệng Diêu Lăng nói ra? Thật sự khiến người ta không khỏi hoài nghi."

Nam tử áo đen giận tím mặt, đột nhiên lớn tiếng rống lên: "Đúng là ta hy vọng tên cẩu Hoàng đế này chết đi, nhưng ta tuyệt đối sẽ không đem nguyện vọng của sư muội ra làm mồi câu! Ngươi có thể nói xấu ta, nhưng ngươi không được nghi ngờ, chất vấn nguyện vọng của sư muội!"

Lộ Ánh Tịch không đồng ý cũng không phản bác, chỉ giữ im lặng.

Mộ Dung Thần Duệ quay đầu lại nhìn nàng, hạ âm lượng đến mức thấp nhất, khẽ hỏi: "Tịch, nếu nàng là Trẫm, nàng sẽ làm thế nào?"

Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười nhạt, nói thầm: "Thần, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, kì thực là phương pháp song toàn."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 35

Phạm Thống và Vương Tiệp cùng xuống khỏi xe ngựa, thì một lát sau Mộ Dung Thần Duệ quay lại.

Lộ Ánh Tịch chợt dành cho hắn một nụ cười khẽ, thấy sâu trong ánh mắt hắn hiện lên chút vui mừng. Quả nhiên như nàng nghĩ, hắn quả thực vì nàng mà hao tâm tổn trí suy nghĩ mọi cách. Sự quan tâm này, tuy gián tiếp và nhỏ nhặt, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được.

"Thần." Nàng mở miệng gọi hắn.

"Ừ?" Hắn đến ngồi xếp bằng bên cạnh nàng, đưa mắt nhìn nàng.

"Chiến tranh vô tình, thắng thua là chuyện thường tình, những đạo lý này thiếp đều hiểu rõ." Nàng cũng ngẩng đầu nhìn hắn, dịu dàng nói: "Thế nhưng thiếp không cách nào không cảm thấy đau khổ, cũng không muốn miễn cưỡng tươi cười trước mặt chàng."

Mộ Dung Thần Duệ gật đầu nhưng không lên tiếng, đôi mắt sâu thẳm.

"Thế nhưng, thiếp lại càng không muốn bởi vì thiếp mà khiến chàng lo lắng hoặc khó chịu. Cho nên, thiếp sẽ cố gắng phấn chấn hơn." Lộ Ánh Tịch nhẹ giọng bày tỏ, nhưng trong lòng vẫn để lại một câu nói cho chính bản thân nàng. Cho dù có trôi qua bao nhiêu năm nữa, nàng vẫn sẽ nhớ đến sư phụ như trước. Nhưng những lời này không cần phải nói ra khỏi miệng vì chỉ có thể ngầm hiểu.

Mộ Dung Thần Duệ cúi đầu thở dài một hơi, vầng trán đã thả lỏng đi đôi chút.

Lộ Ánh Tịch nhìn thẳng vào đôi mắt đầy quan tâm trìu mến của hắn, sắc mặt không khỏi dịu dàng đi nhiều. Mấy ngày qua, nàng lún sâu vào hồi ức, và sống trong những kỷ niệm. Thậm chí có lúc nàng còn oán hận hắn đã quá tàn nhẫn quyết liệt. Nếu như ngày hôm ấy, người trúng tên và mất mạng trên chiến trường không phải sư phụ, mà là hắn, thì nàng sẽ hận sư phụ sao? E là không thể nào. Sự đối đãi khác biệt này, có phải là do "yêu quá nhiều" hay không? Càng quan tâm đến một người, thì càng không cho phép tồn tại bất cứ tì vết nào.

"Tịch." Mộ Dung Thần Duệ nghiêm mặt nhìn nàng, khẽ than thở: "Trẫm thật sự rất sợ nàng không gượng dậy nổi."

Lộ Ánh Tịch lắc đầu, im lặng trong giây lát mới quay qua hỏi: "Thần, người của Tu La Môn có phải rất khó đối phó hay không?"

Mộ Dung Thần Duệ giật mình, nhưng cũng không muốn giấu diếm nàng, nói thẳng: "Danh tiếng mấy năm gần đây của Tu La Môn trên giang hồ cũng không tốt lắm, hay dùng ám khí, lại am hiểu che giấu và dùng độc ám muội. Những thủ đoạn lén lút, độc ác này rất khó phòng bị."

"Những hành động của Tu La Môn, trước đó thiếp cũng đã nghe nói." Lộ Ánh Tịch nói tiếp: "Lần này chúng ta trở về, tùy tùng theo hộ tống quá nhiều. Mục tiêu rõ ràng, sợ rằng rất nhanh sẽ có phiền phức đến tận cửa."

Mộ Dung Thần Duệ gật đầu biểu thị hắn cũng có cùng suy nghĩ với nàng.

Lộ Ánh Tịch cúi đầu suy nghĩ một chút, mới lại mở miệng nói: "Chúng ta đã biết thủ đoạn Tu La Môn thường dùng, chi bằng bọn họ dùng chiêu nào đối phó với chúng ta, chúng ta cũng làm tương tự." Nàng đã mất đi sư phụ, không thể chịu đựng thêm bất cứ mất mát nào nữa. Nàng phải tự bảo vệ tốt bản thân, bảo vệ tốt cục cưng trong bụng, và cả người nàng yêu.

Mộ Dung Thần Duệ nghe thế mắt liền sáng ngời, hỏi: "Sao biết bọn chúng dùng chiêu thế nào?"

"Bọn chúng giỏi dùng độc, vừa may thiếp cũng rất am hiểu." Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười, giọng điệu ngắn gọn.

Mộ Dung Thần Duệ thích thú nhướng mày. Thấy nàng đã khôi phục sức sống, trong lòng không biết tự lúc nào cảm thấy vui sướng, thoải mái.

"Mục tiêu chính của bọn chúng nhất định là chiếc xe ngựa của chúng ta, cho nên chúng ta chỉ cần thay đổi chiếc xe một vài chỗ là có thể giảm bớt rất nhiều sức lực." Lộ Ánh Tịch vừa suy nghĩ vừa nói: "Chúng ta có thể thoa kịch độc lên xung quanh chiếc xe ngựa, nếu có người bay tới gần, một khi chạm vào sẽ lập tức trúng độc. Nhưng mà, chúng ta khi lên xuống xe phải hết sức cẩn thận."

"Tốt, một chiêu gậy ông đập lưng ông!" Mộ Dung Thần Duệ vỗ tay vài cái, nụ cười tỏ ý khen ngợi. Thật ra cái làm hắn vui vẻ chính là hai chữ "chúng ta" mà nàng dùng trong vô thức.

"Nhưng như vậy vẫn không phòng được ám khí." Lộ Ánh Tịch lại chau mày, lẩm bẩm tiếp: "Đóng thêm một vách ngăn dày có thể sẽ có đôi chút tác

dụng. Mặc dù không thể cản trở hoàn toàn, nhưng có còn hơn không."

"Cứ làm theo ý của nàng." Nhìn bộ dạng hết sức chăm chú suy nghĩ kế sách của nàng, khóe môi Mộ Dung Thần Duệ ngày càng nhếch lên cao. Bộ dạng chăm chú tự tin của nàng thực sự là xinh đẹp không gì sánh được, phong thái này đã lâu hắn không được thấy.

Lộ Ánh Tịch không nhìn thấy bộ mặt hớn hở của hắn, vẫn nghiêm túc suy nghĩ, sau đó lại nói: "Trong lúc gấp gáp, chuyện điều chế độc dược, thiếp muốn mời Vương quân y giúp đỡ."

"Được." Mộ Dung Thần Duệ dứt khoát đồng ý.

"Bên chỗ Vương quân y có thể thiếu một số dược liệu để bào chế thuốc độc, cần phải phái người đi dọc đường hái cỏ độc và bắt trùng độc." Lộ Ánh Tịch tiếp tục liệt kê.

"Được." Mộ Dung Thần Duệ vẫn trả lời ngắn gọn, không hề dài dòng như trước.

"Trên xe ngựa của Phạm huynh cũng nên bôi độc, để ngừa ngộ nhỡ xảy ra bất trắc."

"Được."

"Tuy rằng đã phòng ngừa chu đáo, nhưng chúng ta vẫn nên cảnh giác mọi lúc mọi nơi."

"Được."

"Ngoài ra còn có…" Lộ Ánh Tịch đột nhiên ngừng lại, ngước mắt nhìn Mộ Dung Thần Duệ. Nàng nghi hoặc hỏi: "Thần, chàng không có bất kỳ ý kiến nào sao?"

"Không có." Mộ Dung Thần Duệ trả lời vô cùng dứt khoát. Khuôn mặt anh tuấn tràn ngập ý cười, nói đùa: "Đều do nàng lo liệu."

Lộ Ánh Tịch sửng sốt, lập tức bật cười, lại nói: "Sau này đều do thiếp lo liệu tất? Chàng đừng có nuốt lời."

Mộ Dung Thần Duệ cười nhếch mép, ung dung thản nhiên tiếp chiêu: "Để xem biểu hiện lần này của nàng đã. Nếu là biểu hiện không tốt, vậy thì đừng mơ có lần sau nhé!"

Lộ Ánh Tịch chỉ cười không nói, đôi mắt sáng trong veo thu lại nét buồn đau.

Sự đau thương khi mất đi người yêu quý, nàng sẽ chôn sâu tận đáy lòng. Còn người bên cạnh đáng được quý trọng, nàng sẽ thật lòng trân trọng bảo vệ. Nàng biết, nếu sư phụ trên trời có linh thiêng, chắc chắn cũng muốn thấy nàng được bình an, vui vẻ.

***

Vào ngày đầu tiên tiến vào lãnh thổ Hoàng Triều, đoàn người ngựa vừa đến một thành biên giới nhỏ thì bầu trời đã tối đen.

Chưa đến trạm dịch, thì Lộ Ánh Tịch và Mộ Dung Thần Duệ đều cảm thấy một luồng khí nguy hiểm đang tiến lại gần. Đây là trực giác của người luyện võ, đối với sát khí có một loại năng lực nhận biết rất nhạy bén.

"Cuối cùng cũng đến." Mộ Dung Thần Duệ thấp giọng nói khẽ, trong đó ẩn chứa mấy phần cảnh giác. Tu La Môn muốn báo thù cho Diêu Lăng. Diêu Lăng chết, tuy tất cả không phải đều là lỗi của hắn, nhưng hắn vẫn phải gánh một phần trách nhiệm.

"Thần! Chàng cho rằng chàng là người trọng tình hay bạc tình?" Lộ Ánh Tịch bỗng nhiên hỏi một vấn đề rất kỳ quái.

"Sao cơ?" Mộ Dung Thần Duệ nghi hoặc nhìn nàng.

"Có đôi khi trọng tình và bạc tình chỉ cách nhau một đường ranh mỏng manh." Lộ Ánh Tịch lẳng lặng mỉm cười, không muốn giải thích dài dòng.

Mộ Dung Thần Duệ cũng nhếch môi cười theo, hắn lĩnh hội được hàm ý trong lời nàng nói. Nếu quá trọng tình thì sẽ dây dưa ướt át, ôn nhu lại dung túng, vì vậy liền trở thành bạc tình.

Lộ Ánh Tịch tập trung lắng nghe, qua một lúc lâu nàng mới thấp giọng lên tiếng: "Bên ngoài quá yên tĩnh."

Mộ Dung Thần Duệ nghiêm mặt. Hắn đưa tay gõ vách gỗ của thùng xe, phát ra những tiếng ám hiệu có tiết tấu, ra hiệu cho thị vệ điều khiển xe lưu ý đề phòng.

Trên đường phố trong thành nhỏ vào giờ Tuất[1], gần như không có âm thanh của người đi đường, chỉ có tiếng vó ngựa lộc cộc đều đều. Tình hình rõ ràng biểu hiện sự bất thường.

[1] Giờ Tuất: từ 7h - 9h tối.

Đột nhiên, vài âm "Vút" kêu lên xuyên qua thùng xe bay tới!

Mộ Dung Thần Duệ nhanh chóng xoay người. Ống tay áo vung lên, cơn cuồng phong cuồn cuộn nổi lên, đánh rớt toàn bộ ám khí đang bay vùn vụt đến.

Ngay sau đó, liền nghe thấy âm thanh ầm ĩ nổi lên bên ngoài xe, quả nhiên lực lượng hai bên đang triển khai chiến đấu.

"Ầm."

Một tiếng nổ lớn khiến chiếc xe lắc lư qua lại. Lộ Ánh Tịch và Mộ Dung Thần Duệ liếc nhau, trong lòng biết ắt có người dùng chưởng đánh lên đỉnh xe, chạm vào chất độc liền rớt xuống.

Tiếng đánh nhau bên ngoài xe dần dần quyết liệt, tiếng loong coong khi vũ khí va vào nhau không ngừng bên tai. Cùng lúc đó, chiếc xe ngựa bị rung động mạnh, không ngừng có người tấn công vào nhưng không được, còn bị trúng độc ngã xuống đất.

Lộ Ánh Tịch trong lòng âm thầm đếm tiếng "bịch bịch". Lúc có hơn chục người đã rớt xuống đất, nàng mới thì thầm với Mộ Dung Thần Duệ, "Loại độc này không chỉ da thịt tiếp xúc trực tiếp mới có công hiệu, mà ngay cả người tung chưởng cũng sẽ cuốn theo bột phấn, và nhiễm vào thân. Hẳn là bây giờ đã có phân nửa người trúng chiêu. Nhưng xem ra những người khác đã phát hiện ra bí ẩn trong này rồi."

Mộ Dung Thần Duệ vẫn đang vung tay vận khí, để ngăn ám khí xâm nhập vào trong, không rảnh rỗi tiếp lời nàng, chỉ dùng ánh mắt biểu thị là đã hiểu.

Ước chừng khoảng nửa khắc trôi qua, không còn ám khí bắn vào thùng xe, cũng không có người đánh vào xe ngựa nữa. Nhưng một tiếng quát lạnh chợt vang vọng giữa bầu trời đêm!

"Mộ Dung Thần Duệ! Ngươi là con rùa rụt đầu. Có gan thì bước ra đây cho ta!"

Lộ Ánh Tịch quay qua nhìn Mộ Dung Thần Duệ, nhẹ giọng hỏi: "Chàng có muốn ra ngoài đó không?"

Tiếng gào thét sẵng giọng bên ngoài lại vang lên…

"Mộ Dung Thần Duệ! Lẽ nào ngươi ngay cả gặp mặt Lăng nhi sư muội lần cuối cùng cũng không muốn sao? Nếu ngươi còn có chút lương tâm, thì lập tức lăn ra đây!"

Sắc mặt Mộ Dung Thần Duệ bình tĩnh thản nhiên, trong đôi mắt xẹt qua chút tình cảm phức tạp.

Lộ Ánh Tịch vươn tay nắm chặt tay hắn, khe khẽ nói: "Chúng ta nên đi ra đi. Phải đối mặt thì nên đối mặt."

Mộ Dung Thần Duệ nhếch môi mỏng, không nói một câu. Một tay hắn nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, tay còn lại ôm vai nàng. Hắn cẩn thận từng li từng tí đỡ nàng xuống xe ngựa.

Bên cạnh xe ngựa, có hơn mười thị vệ mặc đồ xanh đen đang dàn hàng ngang, che chở cho Đế vương và Đế hậu.

Cách đó mấy trượng, một nam tử vận đồ đen lạnh lùng đứng đó, dường như trên lưng còn có một người.

"Mộ Dung Thần Duệ, cuối cùng ngươi cũng hiện thân." Giọng nam tử áo đen giống như là băng tuyết ngàn năm, đôi mắt hẹp dài phát ra ánh sáng căm hận.

Mộ Dung Thần Duệ để Lộ Ánh Tịch đi sau lưng mình, sải tới trước từng bước một, hờ hững nói: "Các hạ hôm nay lộ liễu trắng trợn ám sát Trẫm, chỉ sợ khó thoát khỏi sự trừng trị của quốc pháp."

"Quốc pháp?" Nam tử áo đen chợt ngửa đầu cười lớn, tiếng cười bi ai ác liệt: "Trên đời này vương pháp có là gì đâu? Vương pháp không phải đều do những kẻ hoàng tộc quyền quý các người định đoạt sao? Năm ấy, ngươi muốn đón sư muội vào cung, ngươi đã bất chấp hậu quả! Sau đó, ngươi lại không muốn lập muội ấy làm Hoàng hậu, ngươi đã làm vậy! Hôm nay, ngươi muốn muội ấy chết, muội ấy nhất định phải chết! Cái này được gọi là luật lệ quốc pháp hay sao? Tất cả đều do ngươi một tay che trời mà thôi!"

"Ngươi đã một mực nhận định như thế, vậy thì bây giờ Trẫm có nói gì cũng vô dụng." Mộ Dung Thần Duệ vẫn giữ ngữ điệu bình thản, không nóng lòng giải thích, cũng không thẹn quá hóa giận. Chuyện giữa hắn và Diêu Lăng, há có thể dùng một câu đôi lời là có thể nói rõ hết mọi chuyện được sao? Người chết là hết, hắn quyết không nói xấu Diêu Lăng nửa câu sau khi nàng ấy đã mất.

"Ngươi không còn lời nào để nói? Ngươi thừa nhận chính ngươi là hung thủ giết chết sư muội? Vậy ngươi hãy lấy mạng đền mạng đi!" Nam tử áo đen bỗng chốc nheo mắt hí lại, ánh mắt mù sương và dữ dợn: "Ta muốn ngươi lấy cái chết tạ tội trước mặt sư muội!"

Dứt lời, hắn ta vẫn chưa xuất chiêu, mà lại đem đặt người nọ trên lưng hắn ta xuống mặt đất. Động tác của hắn cực kỳ dịu dàng, giống như đối xử với chính người yêu của hắn.

Dù ở cách xa mấy trượng, nhưng mùi thi thể thối rữa khó ngửi chậm rãi tản mát, gắt mũi đến mức khiến người ta buồn nôn.

Lộ Ánh Tịch ló đầu ra từ sau lưng Mộ Dung Thần Duệ, đưa mắt nhìn xa liền kinh hoàng khiếp sợ.

Người trên mặt đất đương nhiên là Diêu Lăng. Nàng ta nằm im bất động tựa như búp bê vải rách nát. Trên người nàng ta vẫn mặc bộ váy trắng như lần

xuất hiện ở biên giới Ô Quốc ngày đó. Nhưng nó đã sớm đen thui vấy bẩn, rách rưởi giống như một kẻ ăn xin. Khuôn mặt xinh đẹp vốn có của nàng ta đã xanh tím gần như đen sì, sưng phồng cả lên. Bây giờ đã không thể phân biệt rõ dáng vẻ, nét mặt nàng ta nữa rồi. Khuôn mặt hiện tại còn đáng sợ hơn dung mạo của người bị thiêu cháy gấp trăm lần. Mà điều khiến người ta sợ hãi chính là, mùi xác chết thối rữa phát ra từ người nàng ta đang theo gió bay ra xa…

Lộ Ánh Tịch không đành lòng nhìn tiếp, quay mặt sang một bên, lòng mang trăm ngàn cảm giác khác nhau. Diêu Lăng lúc sinh thời cũng không yêu quý dung mạo của chính mình. Sau khi chết nàng ta cũng không thể giữ lại khuôn mặt xinh tươi diễm lệ để người ta chiêm ngưỡng được. Có thể đối với Diêu Lăng mà nói, chỉ có khuôn mặt đẹp mà không có tình yêu lại càng thêm châm biếm.

"Mộ Dung Thần Duệ, ngươi đã nhìn thấy chưa hả? Sư muội chết thảm cỡ nào!" Nam tử áo đen quỳ gối bên cạnh thi thể của Diêu Lăng. Hắn giống như đang nói với Mộ Dung Thần Duệ, lại như thì thào với chính mình: "Sư muội từ nhỏ đến lớn đều rất xinh đẹp. Trước đây có bao nhiêu đệ tử Tu La Môn thầm ái mộ muội ấy, ngay cả ta cũng… Nhưng muội ấy một mực không thích những thứ quá dễ dàng có được, muội ấy thích những gì có tính thách thức cao, khó có thể đạt được… Những người tốt bên cạnh muội ấy, muội ấy vĩnh viễn chẳng thèm quay đầu lại nhìn một lần…"

Nam tử cúi đầu ngắm nhìn khuôn mặt sưng tấy đen tím của Diêu Lăng. Trong đôi mắt đau thương kia lại hiện rõ tình cảm quyến luyến không thể xua tan. Tựa như trong mắt hắn ta, Diêu Lăng vẫn có hình dáng xinh đẹp rạng ngời y như trước, chẳng bao giờ thay đổi.

Mộ Dung Thần Duệ đứng yên trông về phía đó, lòng sầu não. Hắn im lặng nuốt cảm giác đắng chát xuống cổ họng khô rát, nét mặt vẫn điềm tĩnh.

Nam tử áo đen kia lại ngắm nhìn Diêu Lăng một lúc lâu. Sau đó, hắn ta mới chậm rãi đứng lên, quét mắt về phía Mộ Dung Thần Duệ, lạnh lùng nói: "Trước khi chết, sư muội có một nguyện vọng. Muội ấy nói, nếu ngươi vẫn còn nhớ đến tình cảm thắm thiết khi xưa, thì hãy truy phong muội ấy là Hoàng hậu, tự tay ngươi mai táng muội ấy trong hoàng lăng. Nếu như ngươi không làm được, vậy thì hãy tìm một chỗ thanh tĩnh, tự tay chôn cất muội ấy. Ngươi hãy lập một bia mộ cho muội ấy, trên bia có khắc dòng chữ 'Kết tóc ái thê Diêu Lăng chi mộ'."

Mộ Dung Thần Duệ nhíu mày, mơ hồ cảm thấy dường như có chỗ nào đó không ổn.

Lộ Ánh Tịch đứng sau lưng hắn nghe thấy thế cũng ưu tư nhíu mày. Nàng khều khều tay hắn, nhỏ giọng nhắc thầm: "Thần, người bị Âm ẩn độc phát tác và chết, thì độc tố sẽ ở trong cơ thể không cách nào loại trừ được. Sau khi chết bảy ngày, người đó sẽ chuyển hóa thành một thi thể chứa độc kịch liệt. Nếu ai đó chạm vào thi thể thì lập tức bị trúng độc. Chàng xem sư huynh của Diêu Lăng kìa, giữa trán đã lộ rõ hắc khí, rõ ràng là đã trúng độc. Chẳng qua hắn ta đang dùng nội lực thâm hậu áp chế chúng không lan nhanh mà thôi."

Mộ Dung Thần Duệ nghe thế liền biến sắc, cất cao giọng nói qua bên kia: "Lúc còn sống, Diêu Lăng luôn muốn nội tâm được bình lặng. Trẫm cho rằng nên hỏa táng, sau đó đem tro cốt của nàng ấy rắc trên biển lớn. Từ nay về sau trời cao biển rộng, không trói buộc, không gò bó, cách thức này là thích hợp nhất."

Nam tử áo đen tiếp tục cười nhạt quát lớn: "Đường đường là vua một nước hóa ra lại là một kẻ nhát gan hèn hạ! Ta dám cõng sư muội suốt đường đi. Ngươi ngay cả dũng khí tự tay mai táng muội ấy cũng không có ư?"

Mộ Dung Thần Duệ không bị ảnh hưởng bởi những lời khích tướng của hắn ta, lạnh lùng nói: "Trẫm sẽ đích thân mang tro cốt của nàng ấy rắc xuống biển."

Ánh mắt nam tử áo đen đã bắn ra những tia sáng giận dữ, giọng nói càng lúc càng lạnh lẽo: "Lúc sư muội còn sống, ngươi chưa từng làm được một việc nào khiến muội ấy vui vẻ. Bây giờ muội ấy đã chết, ngay cả nguyện vọng cuối cùng của muội ấy, ngươi cũng không chịu thành toàn hay sao?"

Mộ Dung Thần Duệ trầm mặc, đôi mắt đen nổi lên tia sáng xanh lam nhàn nhạt, cùng sự sâu lắng không biết phải làm sao.

Lộ Ánh Tịch đứng sau lưng hắn khẽ giọng bày tỏ: "Nếu như có thể, chàng hãy lựa chọn thực hiện tâm nguyện suốt đời trước đây của nàng ấy." Nhưng cái chính là "tự tay", cái này rõ rệt là muốn hắn chết vì tình mà.

Nam tử áo đen kia đột nhiên lại cười lạnh một cái, ánh mắt hắn bắn về phía sau Mộ Dung Thần Duệ, lời nói lạnh lẽo: "Hoàng hậu nương nương nói chí phải. Nhưng người không biết rằng Hoàng đế phu quân của người tâm địa cứng rắn xiết bao."

Lộ Ánh Tịch bước tới trước nửa bước, cất giọng nói: "Chất độc trên người Diêu Lăng dữ dội không gì sánh được. Ngươi cũng đã trúng độc nặng, không có cách nào cứu được. Cho dù ngươi có dùng nội lực trấn áp độc tố, nhiều nhất cũng chỉ kéo dài được ba tháng. Mong muốn của ngươi căn bản chính là kéo thêm một người khác chôn cùng. Hai nguyện vọng ngươi vừa nói có thật là do chính miệng Diêu Lăng nói ra? Thật sự khiến người ta không khỏi hoài nghi."

Nam tử áo đen giận tím mặt, đột nhiên lớn tiếng rống lên: "Đúng là ta hy vọng tên cẩu Hoàng đế này chết đi, nhưng ta tuyệt đối sẽ không đem nguyện vọng của sư muội ra làm mồi câu! Ngươi có thể nói xấu ta, nhưng ngươi không được nghi ngờ, chất vấn nguyện vọng của sư muội!"

Lộ Ánh Tịch không đồng ý cũng không phản bác, chỉ giữ im lặng.

Mộ Dung Thần Duệ quay đầu lại nhìn nàng, hạ âm lượng đến mức thấp nhất, khẽ hỏi: "Tịch, nếu nàng là Trẫm, nàng sẽ làm thế nào?"

Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười nhạt, nói thầm: "Thần, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, kì thực là phương pháp song toàn."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 1: Che đậy huyền cơ

Trở lại hoàng cung, Lộ Ánh Tịch cảm thấy dường như đã trải qua mấy đời rồi.

Phượng Tê cung vẫn lịch sự tao nhã cùng thanh tĩnh như thế, hầu như không có khác biệt so với trước khi nàng rời khỏi đây. Trước bệ cửa trong tẩm cung của nàng vẫn treo một bức rèm trân châu Đông Hải như cũ, tỏa ánh sáng lấp lánh. Khi ngẫu nhiên có một cơn gió lướt qua, nó liền phát ra âm thanh leng keng lanh lảnh vui tai.

Nàng đứng bên cửa sổ, không khỏi nhớ tới khoảng thời gian mới đến Hoàng Triều. Khi đó nàng thường hay đứng bên song cửa sổ nhìn về chân trời xa xa, đáy lòng luôn có một ham muốn được tự do bay nhảy. Hôm nay nàng lại cam tâm tình nguyện quay lại đây. Tất cả nhìn qua không có gì thay đổi, nhưng thật ra có rất nhiều chuyện đã đổi thay.

"Nương nương." Cung nữ Tiểu Nam nhẹ bước đi vào trong, cung kính quỳ gối hành lễ, bẩm báo: "Bên Thần cung chuyển lời sang đây. Hôm nay Hoàng thượng chính sự quấn thân, sợ là không rảnh giá lâm đến Phượng Tê cung. Hoàng thượng mong nương nương dùng bữa uống thuốc đúng giờ, và đi ngủ sớm."

"Ừ." Lộ Ánh Tịch khe khẽ trả lời, ánh mắt lại phiêu xa ra ngoài khung cửa sổ. Hồi cung đã ba ngày, Mộ Dung Thần Duệ cực kỳ bận rộn bởi vì hắn đã rời cung rất lâu, nhiều việc triều chính quân vụ tích tụ lại. Hắn lại phải làm yên lòng triều đình thần dân vì đã có một phen hoảng sợ. Nên hắn không có cách nào phân thân đến đây, đương nhiên là nàng có thể hiểu được.

"Nương nương, Đoàn Hoàng hậu đã ở ngoài chờ hơn nửa canh giờ rồi." Tiểu Nam nhẹ giọng dịu dàng nhắc nhở.

Lộ Ánh Tịch từ từ quay người lại, cười nhàn nhạt nói: "Vậy thì tuyên nàng ta đến đây đi."

"Vâng, thưa nương nương." Tiểu Nam cúi người một cái, lĩnh mệnh lui ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch từ từ đi ra phòng ngoài, ngồi ở trên sạp nhỏ chờ Tê Điệp đến. Kì thực cách một ngày sau khi nàng hồi cung, Tê Điệp đã chủ động sai thị nữ đến xin ý kiến. Nhưng Mộ Dung Thần Duệ hạ chỉ không cho phép người không có nhiệm vụ tự ý ra vào Phượng Tê cung, quấy nhiễu nàng dưỡng thai. Lúc đó nàng cũng vui vẻ nhắm mắt làm ngơ. Nhưng mà hôm nay Tê Điệp tự mình tìm đến cửa, về công về tư nàng cũng muốn gặp nàng ta một lần.

"Tê Điệp tham kiến Hoàng hậu tỷ tỷ!" Chưa nghe thấy người đã nghe thấy tiếng, giọng nói trong veo từ ngoài cửa truyền vào trong.

"Vào đi." Nụ cười nhạt nhẽo treo bên khóe môi Lộ Ánh Tịch, nàng cất giọng gọi.

Một thân váy áo màu vàng nhạt rủ mềm mại lướt qua ngưỡng cửa, nữ tử với khuôn mặt xinh đẹp duyên dáng thướt tha đi vào. Nàng ta kính cẩn quỳ xuống làm đại lễ.

Lộ Ánh Tịch nhất thời không lên tiếng, cũng không bảo nàng ta đứng dậy, chỉ lẳng lặng nhìn nàng ta chăm chú. Thoạt nhìn qua Tê Điệp dường như không có nhiều thay đổi, thế nhưng bụng của nàng ta rõ ràng nhô lên, chí ít cũng mang thai được năm tháng.

"Ngẩng đầu lên." Lộ Ánh Tịch dịu nhẹ nói, không mang theo chút biểu cảm vui buồn nào.

Tê Điệp từ từ ngước mặt lên, đưa mắt nhìn thẳng vào mắt nàng, vừa khiêm tốn vừa ngoan hiền cười cười.

Lộ Ánh Tịch trong lòng thất kinh, nhưng mặt không biến sắc nói: "Mặt đất rất lạnh, ngươi lại đang mang thai, mau đứng dậy đi."

"Cảm tạ Hoàng hậu tỷ tỷ." Tê Điệp vâng lời đưa tay đỡ thắt lưng đứng dậy. Động tác quả thực như của phụ nữ mang thai, thuần thục không giống như đang giả bộ.

"Tê Điệp, mấy tháng không gặp, ngươi trổ mã càng thêm xinh đẹp."

Lộ Ánh Tịch mỉm cười nhìn nàng ta, suy nghĩ trong lòng cũng bộn bề trăm mối. Tê Điệp và nàng vốn khá giống nhau. Nhưng trước kia nàng chỉ cảm thấy bất quá chỉ là đường nét khuôn mặt giống mà thôi. Vừa rồi nàng mới nhìn lại, thì ra ngay cả thần thái cũng giống hệt!

"Hoàng hậu tỷ tỷ khen quá lời rồi." Tê Điệp mang nụ cười nhạt trên môi, lời nói vẫn khiêm tốn như cũ. Nhưng nét tự tin bình tĩnh trên khuôn mặt kia lại không hề che đi. Đôi mắt sáng trong, đen nhánh tựa như hàn tinh. Quả nhiên là giống y như Lộ Ánh Tịch!

"Thời gian qua, ngươi vẫn khỏe chứ?" Lộ Ánh Tịch tùy ý hàn huyên, nhưng tâm tư không khỏi hốt hoảng. Không đầy nửa năm, Tê Điệp dường như chợt trưởng thành hơn hẳn. Nàng đã không còn thấy hình ảnh thiếu nữ ngọt ngào mang theo mấy phần non nớt trước đây, mà bây giờ đã biến thành nữ tử mang phong thái như bông hoa xanh biếc vừa nở rộ.

"Quãng thời gian qua Tê Điệp vẫn luôn nhớ đến tỷ tỷ và Hoàng thượng. Hiện nay tỷ tỷ và Hoàng thượng đã bình an trở về, trong lòng Tê Điệp như được nhấc xuống tảng đá lớn." Tê Điệp trả lời rất thành khẩn. Nàng ta vẫn không đề cập tới chuyện bị giam lỏng trước kia.

Lộ Ánh Tịch gật nhẹ đầu một cái, xem như đã đáp lại. Tuy rằng nàng thông cảm cho việc Mộ Dung Thần Duệ vừa quay về đã vùi đầu vào việc chính sự quốc gia, cũng không giận hắn ba ngày liên tiếp đều không để nàng gặp mặt. Nhưng có một việc nàng quả thực không cách nào lý giải được. Vốn là khi Mộ Dung Bạch Lê thay mặt quản lý triều chính thì đã đem giam lỏng Tê Điệp. Thế nhưng vì sao khi Mộ Dung Thần Duệ trở về thì lại gỡ lệnh cấm đối với nàng ta?

Im lặng trong chốc lát, Lộ Ánh Tịch dứt khoát nói thẳng vào vấn đề chính: "Tê Điệp, hiện tại ngươi và Bản cung cùng làm chủ Hậu cung, tước vị tương đồng. Cho nên sau này ngươi không cần thỉnh an với Bản cung."

Tê Điệp lại cười nhạt, lên tiếng trả lời: "Hoàng hậu tỷ tỷ vào cửa sớm hơn Tê Điệp, Tê Điệp tôn trọng tỷ tỷ là chuyện hợp với đạo lý."

Lộ Ánh Tịch cũng không khước từ, thầm nghĩ đợi Mộ Dung Thần Duệ rảnh, nàng nhất định phải hỏi rõ chuyện này hơn mới được. Trước đây nàng không muốn nhúng tay quản lý chuyện Lâm Quốc, trong lòng cũng tin tưởng Mộ Dung Thần Duệ không dính vào Tê Điệp nên nàng mới không truy cứu đến cùng. Nhưng hiện nay dường như có gì đó ngày càng kỳ lạ.

Thấy nàng không nói lời nào, Tê Điệp cũng im lặng đứng thẳng lưng, nhưng không có ý định xin cáo lui.

"Có phải ngươi có việc muốn nói với Bản cung?" Lộ Ánh Tịch đưa mắt nhìn nàng ta, vẫy tay ra hiệu cho Tiểu Nam đang đứng ở ngoài cửa tẩm cung lui ra chỗ khác.

Lúc này Tê Điệp mới từ tốn mở miệng nói: "Hoàng hậu tỷ tỷ, Ô Quốc và Hoàng Triều kí kết hiệp ước hòa bình năm năm liền sẽ không xảy ra chiến tranh. Nhưng Lâm Quốc ta lại mất thành mất đất. Tỷ tỷ thân là Công chúa Lâm Quốc, chẳng hay có ý kiến gì không?"

Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười nhạt, nói đều đều: "Tê Điệp, ngươi và Bản cung đều đang ở trong cung đình đài các, làm sao chi phối thế cục thiên hạ phát triển cơ chứ?"

Tê Điệp gật đầu đồng ý, "Tỷ tỷ nói phải. Tê Điệp cũng nghĩ như vậy."

Chân mày Lộ Ánh Tịch khẽ nhíu sát lại, mắt chợt phát sáng, bỗng nhiên nàng lĩnh hội ý tứ trong lời nói của nàng ta. Thật ra Tê Điệp đã thấy rõ hướng đi của thời cuộc từ sớm rồi sao? Nàng ta muốn ngồi chắc trên ngôi vị Hoàng hậu Hoàng Triều chờ hưởng vinh hoa phú quý?

Nàng chỉ nghe Tê Điệp thấp giọng dịu nhẹ nói: "Nữ tử như nhành liễu mỏng manh, nếu tìm được nhà phu quân vững chắc có thể dựa vào, vậy đó là may mắn cả đời."

"Nói thế cũng có lí." Lộ Ánh Tịch cười như gió thoảng mây bay phụ họa theo. Tê Điệp tựa như đang cho rằng nàng ta sẽ không bán đứng Hoàng Triều, nhưng cái này không chứng tỏ rằng nàng ta sẽ dồn hết tâm trí vào Hoàng Triều? Thật ra, chẳng qua nàng ta đang muốn thăm dò ý tứ của nàng, có phải không?

Tê Điệp ngước đôi mắt ung dung lên, ánh mắt chớp nháy vài tia sáng u ám. Nàng ta cũng không nói thêm nữa, khom người xin cáo lui.

Lộ Ánh Tịch nhìn chằm chặp theo bóng lưng của nàng ta, chân mày dần dần sít chặt lại. Dường như Tê Điệp muốn tranh sủng với nàng? Thế nhưng nàng ta dựa vào cái gì? Vào đứa bé trong bụng?

Tê Điệp vừa đi tới chỗ bậc cửa, nàng ta bỗng nhiên quay đầu liếc nhìn Lộ Ánh Tịch, lại còn nhoẻn miệng cười.

Lộ Ánh Tịch chợt cảm thấy sống lưng lạnh toát, trong lòng nổi lên một loại linh cảm chẳng lành rất quái lạ.

"Bộp…"

Tiếng đập người xuống đất không nặng không nhẹ vang lên. Nhưng trong khung cảnh tĩnh lặng không người này lại nghe vô cùng rõ ràng.

Nhìn Tê Điệp té ngã ở cửa, lại cứ như vậy mà ngất đi, Lộ Ánh Tịch vừa muốn nổi giận lại vừa cảm thấy buồn cười. Mánh khóe qua loa, cũ rích như vậy mà muốn vu oan cho nàng?

Lộ Ánh Tịch vẫn ngồi im tại chỗ, nhìn Tê Điệp định diễn trò vui này đến bao giờ.

Thời gian chầm chậm trôi qua, nhưng nàng ta vẫn nằm sấp trên mặt đất không nhúc nhích. Trên chiếc váy màu vàng nhạt bắt đầu nhiễm chút máu đỏ.

Lộ Ánh Tịch kinh hãi, vội đứng bật dậy đi tới đó.

"Nương nương?" Cách đó không xa, cung nữ Tiểu Nam chạy nhanh tới với khuôn mặt hốt hoảng, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tâm trạng Lộ Ánh Tịch trầm xuống. Nàng dĩ nhiên biết bên trong trò hề nhìn như nực cười này chắc chắn đang giấu diếm lưỡi dao sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 2: Lại như người xa lạ

"Tuyên Thái y!" Lộ Ánh Tịch một mặt trầm giọng nói, một mặt liền ngồi xổm xuống, tự mình bắt mạch cho Tê Điệp.

"Vâng, thưa nương nương!" Tiểu Nam vội vàng lên tiếng, cũng vội vàng chạy đi gọi.

Lộ Ánh Tịch tập trung bắt mạch, cẩn thận chẩn đoán. Chỉ một lát, nàng đã không thể đè nén nổi sự tức giận lẫn thất vọng tràn trề. Tê Điệp quả thực mang bầu, thế nhưng nàng ta lại tự phong bế huyệt đạo! Đã vậy còn đem chính đứa bé trong bụng của nàng ta ra làm trò đùa. Thật là một người không có tư cách làm mẹ!

Lộ Ánh Tịch liếc mắt xuống vệt máu đỏ nhiễm trên chiếc váy vàng nhạt. Nàng giơ tay lên định giải huyệt đạo cho nàng ta, thế nhưng trong lòng liền vụt qua một suy nghĩ nên ngón tay dừng lại giữa không trung. Nếu nàng giải huyệt đạo cho Tê Điệp, như thế chẳng khác gì nàng không có cách nào chứng tỏ Tê Điệp cố tình dùng quỷ kế? Thế nhưng, cuối cùng mạng người vẫn quan trọng hơn, và đứa bé chưa ra đời kia cũng rất vô tội.

Lộ Ánh Tịch chỉ chần chờ trong giây lát, nàng vẫn ra tay giải huyệt đạo của Tê Điệp, cũng giúp nàng ta khơi thông chân khí để an thai.

Lúc Thái y chạy tới thì Tê Điệp đã mềm yếu tỉnh dậy. Hàng mi dài run run, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, thoạt nhìn nàng ta vô cùng yếu đuối, mỏng manh.

Lộ Ánh Tịch gọi nội quan đến, ra lệnh giải quyết hậu quả. Sau đó nàng liền về thẳng phòng ngủ, không muốn nhìn bộ mặt diễn kịch của Tê Điệp thêm chút nào nữa.

Khi cánh cửa đóng lại, cắt đứt mọi phiền nhiễu bên ngoài, Lộ Ánh Tịch đến ngồi dựa lưng trên giường, lòng nàng có chút phiền muộn. Nàng không cho rằng những chuyện mờ ám lén lút này của Tê Điệp có thể thành công lật đổ nàng. Nhưng giữ một người như vậy trong cung lâu thêm một ngày là thêm một ngày phiền phức. Nàng cần phải nói chuyện với Mộ Dung Thần Duệ càng sớm càng tốt.

Nàng ngồi tĩnh tâm giây lát, thì nghe thấy tiếng gõ cửa của cung nữ bên ngoài.

"Vào đi." Lộ Ánh Tịch hờ hững lên tiếng, đoán rằng đó là cung nữ Tiểu Nam đến báo cáo tình hình của Tê Điệp.

Quả nhiên, Tiểu Nam kính cẩn hành lễ và bẩm báo: "Nương nương, Thái y đã chẩn bệnh cho Đoàn Hoàng hậu xong. Thái y nói là Đoàn Hoàng hậu bị động thai, chỉ sợ là tình trạng có hơi khó khăn."

Lộ Ánh Tịch giương mắt nhìn nàng ta với ánh mắt trầm tĩnh, cả buổi vẫn không lên tiếng.

Tiểu Nam cũng không khẩn trương, nói năng rành mạch, rõ ràng: "Theo nô tỳ thấy, e rằng chuyện ồn ào này sẽ đến tai Hoàng thượng."

"Tiểu Nam." Lộ Ánh Tịch bỗng gọi tên nàng ta, giống như không quan tâm đến chuyện đó mà hỏi thăm nàng ta: "Ngươi vào cung được bao lâu rồi?"

"Bẩm nương nương, nô tỳ sáu tuổi đã vào cung, đến hôm nay đã được mười bốn năm." Trên khuôn mặt thanh tú của Tiểu Nam không chút phập phồng lo sợ, vẫn ngoan ngoãn trả lời.

"Mười bốn năm đối với tuổi đời của ngươi không phải là khoảng thời gian ngắn. Thị phi trong chốn hậu cung này hẳn là ngươi đã thấy không ít." Giọng điệu Lộ Ánh Tịch thoải mái giống như đang nói chuyện phiếm, nhưng đôi mắt lại phát ra những tia sáng sắc nhọn.

"Nô tỳ chỉ nhìn những thứ nên nhìn, tuân thủ cung quy và cố gắng làm tốt trách nhiệm thuộc bổn phận thôi ạ." Tiểu Nam kính cẩn nói tiếp, ánh mắt nhìn xuống dưới đất, bộ dạng phục tùng cùng dáng vẻ cung kính.

"Thế thì, hôm nay ngươi đã thấy những gì?" Lộ Ánh Tịch lại hỏi tiếp.

"Nô tỳ thấy Đoàn Hoàng hậu ngã bên bậc cửa. Nhưng lúc nô tỳ tới đã thấy như thế, không biết vì sao lại như vậy." Tiểu Nam rủ mi mắt suy nghĩ, sắc mặt bình ổn.

Lộ Ánh Tịch khẽ "Ừ" một tiếng, trong lòng lúc đó mới buông lỏng cảnh giác. Suy cho cùng, Tiểu Nam là một người 'lão làng' sống trong cung đã lâu, đương nhiên biết rõ sự đáng sợ trong cuộc tranh giành chốn hậu cung. Và nàng ta cũng hiểu tầm quan trọng của việc tự bảo vệ bản thân ra sao. Như thế cũng đủ rồi, chí ít nàng ta sẽ không gặp họa không biết từ đâu rớt xuống đầu.

Suy nghĩ một lúc, Lộ Ánh Tịch ôn hòa mở miệng nói: "Tiểu Nam, ngươi thay Bản cung đến Thần cung, nói rằng Bản cung có việc cầu kiến Hoàng thượng."

"Vâng, thưa nương nương." Tiểu Nam cúi thấp người lui ra ngoài. Ra đến bên ngoài tẩm cung, nàng ta mới dám để bản thân nhẹ nhõm thở phào một hơi. Lòng bàn tay âm thầm nắm chặt của nàng ta đã ướt đẫm mồ hôi. Nàng ta sớm biết Lộ Hoàng hậu có đầu óc hơn người, bây giờ nàng ta được nghiệm chứng rõ điểm này. Nhưng Đoàn Hoàng hậu cũng không phải hạng hiền lành. Nàng ta chỉ là một cung nữ nhỏ bé bị mắc kẹt ở giữa, thật sự rất khó xử. Từ lâu, Đoàn Hoàng hậu đã lấy số tiền lớn nhằm mua chuộc nàng ta. Nàng ta định dành dụm tiền đến năm hai mươi lăm tuổi thì xuất cung, để về quê phụng dưỡng cha mẹ. Nhưng bây giờ xem ra cuộc trao đổi này quá mạo hiểm. Nàng ta không nên tham lam mê muội mà phải giữ vững lý trí, bằng không nàng ta không giữ nổi cái đầu trên cổ. Cũng may là nàng ta luôn hành sự cẩn thận, vẫn chưa đáp ứng đề nghị trước đây của Đoàn Hoàng hậu.

Trong tẩm cung, Lộ Ánh Tịch nằm nghiêng một bên trên giường, nhắm mắt dưỡng thần. Lúc này nàng chỉ cảm thấy sự tồn tại của Tê Điệp khiến nàng khó chịu, nhưng không thấy khó chống đỡ. Bởi vì nàng tin Mộ Dung Thần Duệ đương nhiên sẽ hiểu nàng, và tất nhiên cũng đứng về phía nàng.

Thế nên, chuyện bất ngờ sắp xảy đến khiến nàng không có cách nào tin được.

***

Màn đêm mới buông xuống, các cung nữ đã thắp đèn lồng khắp hoàng cung. Còn ở giữa phòng ngủ của Phượng Tê cung luôn có một viên dạ minh châu cực lớn chiếu rọi, sáng trưng như ban ngày.

Lộ Ánh Tịch đã dùng xong bữa tối, uống xong thuốc dưỡng thai và đang có đôi chút buồn ngủ thì Tiểu Nam đi rất lâu bây giờ mới lững thững quay trở lại.

"Thế nào? Hoàng thượng có dành ra được chút thời gian nào không?" Lộ Ánh Tịch nửa nhắm nửa mở mắt, bàn tay xoa nhẹ chân mày, bộ dạng biếng nhác, mệt mỏi.

Trên mặt Tiểu Nam có sự lúng túng rõ ràng, giọng nói dè dặt, cẩn thận vang lên: "Bẩm nương nương, nô tỳ chờ tại Thần cung hơn một canh giờ, nhưng không thể gặp Hoàng thượng. Thái giám tổng quản nói rằng, Hoàng thượng chính sự bận rộn, đang ở ngự thư phòng nghị sự, đợi Hoàng thượng quay lại Thần cung sẽ chuyển đạt lời của nương nương đến Hoàng thượng. Nô tỳ lo nương nương đang chờ, nên quay về trước để báo cho nương nương biết một tiếng."

Lộ Ánh Tịch mở to mắt, lòng nổi lên nghi ngờ.

Thấy nàng nhíu mày, Tiểu Nam vội giải thích: "Thái giám tổng quản nói đây là ý của Hoàng thượng. Mấy ngày này, nếu phi tần hậu cung muốn gặp mặt thánh thượng, đều phải đợi Hoàng thượng truyền gọi."

"Bao gồm cả Bản cung?" Lộ Ánh Tịch mặt tối sầm, trong lòng càng trỗi dậy cảm giác khác lạ.

"Dạ." Tiểu Nam thấp giọng, nàng ta cũng cảm thấy việc này có gì đó không đúng. Ngày Hoàng thượng và Hoàng hậu hồi cung, Hoàng thượng luôn dịu dàng bảo vệ nương nương đến Phượng Tê cung, lại còn đặc biệt căn dặn nàng ta phải chăm sóc nương nương chu đáo. Nhưng mới cách có ba ngày, lại đột nhiên thay đổi chóng mặt?

Lộ Ánh Tịch trầm mặc một lúc lâu, mới nhàn nhạt mở miệng hỏi: "Bên phía Tê Điệp thế nào? Thai nhi không sao chứ?"

Tiểu Nam hơi do dự một chút, mới khe khẽ nói: "Nghe nói Hoàng thượng đã sai bốn Thái y đến chỗ Đoàn Hoàng hậu. Người ra lệnh các Thái y phải dốc sức chữa trị, kê thuốc để giữ được thai của Đoàn Hoàng hậu."

Lộ Ánh Tịch cười khẩy một cái, từ từ nói: "Bản cung muốn đích thân đến Thần cung. Ngươi chuẩn bị kiệu đi."

"Vâng, nô tỳ xin phép đi chuẩn bị." Tiểu Nam gật đầu, nhanh nhẹn lui xuống.

Lộ Ánh Tịch xốc lại tinh thần, tự mình thay quần áo lộng lẫy chính thức trong cung, sửa soạn đến Thần cung nói rõ mọi chuyện.

Ngoài trời, trăng sao thưa thớt, gió mát phơi phới. Phong cảnh hoa lệ cao quý thấp thoáng qua tấm màn che của chiếc kiệu. Ánh sáng đèn lồng lung linh trong bóng đêm càng làm tôn lên phong cảnh trên đường đi thêm phần mập mờ đẹp mắt. Lòng Lộ Ánh Tịch lại nghĩ, buổi tối tĩnh mịch cùng đẹp đẽ này lại không thể nào mang đến chút bình lặng cho nàng. Phản ứng của Mộ Dung Thần Duệ đã không thể lấy lí do việc triều chính bề bộn để giải thích được nữa rồi. Hắn dường như đang trốn nàng, thậm chí còn muốn lạnh nhạt với nàng. Tất cả những điều này là vì sao? Nàng không tin hắn có lí do nào đó liền trở mặt vô tình. Phía sau chuyện này nhất định có lí do gì đó mà nàng chưa biết.

Kiệu dừng lại bên ngoài Thần cung. Thái giám tổng quản lễ độ cung kính đi ra đón Lộ Ánh Tịch. Nhưng hắn ta lại mời nàng đến Đại điện chờ và bảo rằng Hoàng thượng vẫn còn đang ở ngự thư phòng thảo luận chính sự. Lão không dám tự tiện quấy rầy.

Lộ Ánh Tịch cũng không muốn làm khó người dưới, nên đến tiền điện ngồi chờ ngay ngắn. Thần sắc bình thản ung dung, không có chút sầu lo hay buồn bực.

Nàng ngồi chờ một mạch tới giờ Hợi. Cung điện to lớn vắng lặng đến mức nghe rõ cả tiếng hít thở. Lộ Ánh Tịch nhìn thấy thái giám tổng quản tới rồi lại rời đi. Trong lòng biết hắn ta quả thực có đến ngự thư phòng nghe ngóng tình hình. Nhưng như vậy càng chứng tỏ rằng Mộ Dung Thần Duệ không muốn gặp nàng.

Càng cố gắng chờ đợi, lòng Lộ Ánh Tịch càng thêm thấp thỏm, bực bội. Nhưng nàng vẫn cố kiềm nén lại. Nàng bình tĩnh đứng dậy, chuẩn bị lên đường về lại Phượng Tê cung. Vừa ra khỏi cung, nàng liền thấy một bóng dáng quen thuộc đang đi tới trên hành lang cách đó không xa.

Lộ Ánh Tịch lệnh cho kẻ dưới đứng chờ tại chỗ, một mình nàng đi về phía người kia.

"Phạm huynh." Đợi khi đến gần, nàng mới nhẹ giọng gọi.

"Tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương phượng an." Phạm Thống thi lễ quy củ, so với lúc ngoài cung thì hắn ta khác lạ không ít.

Lộ Ánh Tịch vốn đã mang một bụng ngột ngạt khó chịu. Mà nàng thấy hắn ta lại khách sáo xa cách như vậy thì càng thêm bực bội. Nàng chỉ nhếch mép không mở miệng, chỉ đến gần nhìn hắn ta chằm chặp.

Phạm Thống bị nàng nhìn gần như vậy nên có hơi xấu hổ. Hắn lúng túng tìm đề tài nói chuyện: "Đã trễ thế này, sao Hoàng hậu còn ở đây?"

"Thế nào? Thần cung này Bản cung không thể tới sao?" Lộ Ánh Tịch tức giận trả lời.

"Phạm mỗ không có ý này." Phạm Thống thấy tâm trạng nàng không tốt, nhất thời vẫn chưa nghĩ ra lí do. Hắn ta cho rằng nàng đang giận hắn ta, vì hắn ta đã cố tình tỏ ra xa lạ với nàng, cho nên hắn liền thành thật nói: "Trong cung không thể so với ngoài cung, Phạm mỗ chỉ làm theo khuôn phép nề nếp, không có ý gì khác." Hắn ta từ lâu đã xem nàng là bạn bè thân thích, nhưng thân phận khác biệt, vẫn nên giữ đúng quy củ.

Nghe vậy, sự tức giận ứ đọng trong lòng Lộ Ánh Tịch đã giảm đi đôi phần, môi mỉm cười lại nói: "Phạm huynh, hồi cung đã nhiều ngày, bận lắm sao?"

"Bận lắm ạ." Phạm Thống gật đầu, nhưng suy nghĩ lại liền nói: "Hoàng thượng còn bận bịu hơn, có rất nhiều việc quân và chính sự cần xử lý."

"Ngay cả Phạm huynh cũng biết Hoàng thượng không muốn gặp ta sao?" Lộ Ánh Tịch đanh mặt, vừa cười nhạt vừa nghiêm nghị hỏi: "Có phải triều đình lại xảy ra chuyện lớn gì không?"

"Làm sao Hoàng thượng lại không muốn gặp người được chứ?" Phạm Thống còn thấy khó hiểu hơn cả nàng, liền lắc đầu: "Hoàng thượng chỉ bận quá mà thôi. Lộ huynh, người đừng suy nghĩ nhiều quá." Cuối cùng, hắn ta còn chân thành khuyên nhủ nàng: "Phạm mỗ biết Lộ huynh và Hoàng thượng có tình cảm sâu sắc. Nhưng dù sao Hoàng thượng vẫn là vua của một nước, nên phải lấy quốc sự làm trọng. Lộ huynh phải thông cảm với người hơn mới phải."

Lộ Ánh Tịch không biết nên khóc hay nên cười, nhưng nàng cũng không mở miệng phản bác. Dễ dàng nhận thấy, Phạm Thống cũng không biết nội tình bên trong. Nàng không có cách nào ở đây moi được tin tức có ích nào từ hắn ta.

Phạm Thống nhìn nàng đang lặng lẽ không nói, nên tưởng rằng nàng đã hiểu những điều hắn ta nói. Trên khuôn mặt to lớn, cương nghị của hắn ta lộ ra nụ cười vui vẻ.

Lộ Ánh Tịch bất đắc dĩ nhìn hắn ta, đành hỏi: "Phạm huynh, sao ngươi lại ở đây?"

"Hoàng thượng truyền gọi Phạm mỗ đến trao đổi vài việc." Phạm Thống không hề giấu diếm, thành thật trả lời nàng.

"Hoàng thượng truyền gọi ngươi? Vào lúc này?" Lộ Ánh Tịch suy nghĩ nhanh chóng, ánh mắt chợt lóe sáng.

"Vâng. Cho nên Phạm mỗ không thể ở đây nói chuyện lâu được. Hoàng hậu hãy bảo trọng." Phạm Thống lại khôi phục cách xưng hô trang trọng, chắp tay thi lễ rồi bước nhanh vào trong điện.

Lộ Ánh Tịch cũng không giữ chân hắn ta, nàng chậm rãi đi đến một chỗ khác trên hành lang. Nàng đứng bên cạnh một cái trụ nhà được chạm trổ tinh tế. Nếu muốn từ ngự thư phòng về Thần cung thì nhất định phải qua chỗ này. Nàng ở đây chờ, nhất định Mộ Dung Thần Duệ sẽ nhanh chóng xuất hiện thôi.

Đêm đã về khuya, ánh trăng trên trời bị mây đen che lấp, ánh sáng trắng mờ liền biến mất.

Lộ Ánh Tịch tĩnh tâm lại cương quyết đứng chờ. Qua nửa khắc sau, nàng đã thấy một bóng dáng cao to tuấn tú cùng đĩnh đạc đang từ xa đi lại đây. Bước chân của hắn thong thả, cúi đầu nhìn dưới đất, giống như vừa đi vừa suy nghĩ vấn đề nào đó.

Lộ Ánh Tịch nhìn hắn từ từ đi về phía mình, tim nàng bắt đầu đập rộn ràng. Ba ngày không được gặp hắn, dường như hắn đã gầy đi nhiều. Vầng trán nhiễm một màng mỏng mệt mỏi xua đi không được. Nhưng chiếc hoàng bào ngạo nghễ hào hùng lẫn cao quý của Hoàng đế tỏa sáng càng tăng thêm khí phách của hắn.

Bước chân của hắn vẫn bình ổn vững chãi, bước từng bước về phía nàng. Mùi Long diên hương trên người hắn nhàn nhạt len vào chóp mũi của nàng, khiến nàng không thể nhịn được cười, liền cong môi lên. Nàng định há miệng gọi, thế nhưng một tiếng "Thần" vẫn nghẹn tại cổ họng không thể thốt ra được. Nàng chỉ trợn tròn mắt nhìn hắn lướt qua người nàng, giống như không trông thấy nàng, tựa như nàng là không khí trong suốt không nhìn thấy bằng mắt.

Lộ Ánh Tịch sững sờ đứng tại chỗ, trơ mắt đứng nhìn thân ảnh màu ánh kim không hề quay đầu lại, càng ngày đi càng xa. Cổ họng nàng sít chặt lại, không nói ra được nửa từ. Hắn có thể tuyệt tình như vậy sao? Hắn có thể xem nàng như không hề tồn tại, ngay cả liếc mắt nhìn nàng một cái cũng không muốn!

Lộ Ánh Tịch không hiểu nổi, ngẩn người đứng đó, sau một lúc lâu mới hoàn hồn.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 3: Mưa gió bấp bênh

Kiệu Phượng chậm rãi tiến tới trước dưới màn đêm tĩnh mịch, còn Lộ Ánh Tịch vẫn chìm sâu vào suy tư. Vì sao lại như vậy? Đến tột cùng là vì nguyên nhân nào? Nhưng nàng có vắt óc suy nghĩ cũng không ra.

Nguyên một đêm nỗi lòng cuộn trào không yên, trằn trọc lăn qua lăn lại, cho đến khi trời tờ mờ sáng nàng mới chập chờn chìm vào giấc ngủ.

Đến khi mở mắt tỉnh dậy thì trời đã sáng hẳn, cung nữ đã đứng hầu ở bên cạnh giường, chờ giúp nàng rửa mặt thay quần áo.

"Tiểu Nam, Tê Điệp không sao chứ?" Nàng vừa ngồi xuống bên bàn ăn, vừa hờ hững hỏi.

"Bẩm nương nương, nghe nói Đoàn Hoàng hậu đã không sao rồi, nhưng vẫn cần tĩnh dưỡng. Hoàng thượng đã hạ khẩu dụ, không cho các phi tần khác quấy rầy." Tiểu Nam cung kính trả lời.

Lộ Ánh Tịch lại cực kỳ nhạy cảm, ngẩng đầu nhìn thẳng nàng ta, hỏi vội: "Đêm qua Hoàng thượng đến cung của Tê Điệp?"

Tiểu Nam ngẩn người, cúi đầu nhẹ đáp: "Vâng. Nhưng nô tỳ cũng nghe nói, Hoàng thượng chỉ là đến thăm Đoàn Hoàng hậu, không có ngủ lại."

Lộ Ánh Tịch không mở miệng nói, chỉ cắm cúi ăn cơm. Nàng vờ như không có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng đáy lòng cuối cùng vẫn cuộn trào vô vàn tầng sóng, mang theo sự chua xót và cay đắng.

Sau khi nàng dùng xong bữa sáng, Tiểu Nam cho dọn mọi thứ rồi đi ra ngoài. Một lúc sau nàng ta quay trở lại bẩm báo: "Nương nương, phủ nội vụ bên kia chuyển lời đến, nói là Tình Thấm cô nương hồi cung, muốn xin chỉ thị của nương nương."

"Tiểu Thấm?!" Lộ Ánh Tịch ngạc nhiên lẫn mừng rỡ đứng dậy, vội nói: "Nhanh dẫn nàng ấy đến đây."

"Vâng, thưa nương nương." Tiểu Nam lĩnh mệnh cúi người đi ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch kinh ngạc nghĩ, sao Tiểu Thấm quay lại Hoàng Triều? Cho dù Ô Quốc không giam giữ Tiểu Thấm, thì nàng ta cũng không thể nào biết được lúc nào nàng trở lại hoàng cung Hoàng Triều mà cũng kịp thời quay lại đây.

Thời gian một chum trà trôi qua, nàng liền thấy Tình Thấm mặt đầy phong trần đến đây. Nàng ta quỳ xuống dập đầu và hành lễ với nàng.

"Tiểu Thấm, bình thân." Lộ Ánh Tịch tươi cười vui vẻ, cũng đích thân tiến đến đỡ nàng ta đứng dậy. Trước đây nàng và Tiểu Thấm cũng không thân thiết lắm. Thế nhưng mấy tháng trước, nàng và Tiểu Thấm đã cùng trải qua cuộc sống nương tựa lẫn nhau. Loại tình cảm tin tưởng nhau này không có gì so sánh được.

"Nương nương, người có khỏe không?" Làn da của Tình Thấm hơi đen đi vì ăn nắng đôi chút, nhưng nhìn qua nàng ta càng thêm trưởng thành, bình thản.

"Khỏe." Lộ Ánh Tịch gật nhẹ đầu, phất tay ra hiệu cho Tiểu Nam đứng bên cạnh lui ra ngoài, mới mở miệng hỏi, "Tiểu Thấm, sao ngươi rời khỏi Du Thành được?"

Ánh mắt của Tình Thấm lướt qua bụng của nàng, thấy quả thật không có chuyện gì, mới đáp lời: "Nô tỳ vốn bị giam lỏng trong Du Thành. Mấy ngày trước Hoàng Triều phái sứ giả đến đấy, mang nô tỳ về Hoàng Triều."

Lộ Ánh Tịch nghi hoặc hỏi: "Sứ giả Hoàng Triều? Đặc biệt đến để đưa ngươi đi?"

Tình Thấm suy nghĩ một chút liền đáp: "Có lẽ chuyện thương nghị giữa hai nước tiến triển tốt nên thuận tiện đón nô tỳ trở lại Hoàng Triều để hầu hạ nương nương."

Lộ Ánh Tịch không suy nghĩ giống như nàng ta, chỉ ưu tư nhíu mày. Nếu bàn về thân phận, Tiểu Thấm chỉ là một nô tỳ không quan trọng gì. Chuyện thương nghị quốc sự của hai nước làm sao có khả năng bận tâm đến việc vụn vặt này chứ.

"Nương nương, có phải người thấy có chỗ nào không ổn?" Tình Thấm thông minh phát hiện ra sắc mặt không tốt của nàng, lo lắng hỏi.

"Sứ giả đưa ngươi hồi cung là ai? Có nói điều gì không?" Lộ Ánh Tịch trầm giọng hỏi.

"Nô tỳ cũng không biết sứ giả đó, nhưng khẳng định là người của Lễ bộ." Tình Thấm cũng chau mày, cẩn thận nhớ lại: "Lúc đó sứ giả kia có nói, nương

nương và Hoàng thượng đang trên đường trở lại kinh đô, hắn phụng mệnh đưa nô tỳ về Hoàng Triều."

"Phụng mệnh?" Lộ Ánh Tịch thấp giọng lẩm bẩm: "Là phụng mệnh của ai? Là Phạm Thống đã chu đáo lo liệu, hay là Tư Đồ Thác? Lẽ nào lại là Mộ Dung Thần Duệ?"

Tình Thấm ngẩng đầu nhìn Lộ Ánh Tịch chăm chú, thấy vầng trán của nàng mang nặng ưu tư phiền muộn. Nàng ta không khỏi ân cần hỏi thăm: "Từ khi nương nương hồi cung, có phải đã gặp chuyện phiền lòng không ạ?"

Lộ Ánh Tịch gật đầu, thở dài một hơi nói: "Hoàng thượng từ chối gặp mặt."

Tình Thấm kinh ngạc, không thể tin được: "Hoàng thượng từ chối gặp nương nương? Không thể nào! Hiện nay người người trong thiên hạ đều biết, Hoàng thượng tự mình ra chiến trường chỉ vì muốn đón nương nương hồi cung. Lời đồn hồng nhan khuynh quốc đã lan truyền khắp ba nước từ lâu rồi, lẽ nào lại không đúng?"

Lộ Ánh Tịch đành cười trừ, nói: "Lời đồn đãi căn bản là không đáng tin mà." Mà hiện tại nàng cũng không biết, cuối cùng cái gì mới có thể tin được đây.

Tình Thấm im lặng suy tư một lúc, nàng ta đưa ra đề nghị: "Nô tỳ đi cầu kiến Hoàng thượng thử xem sao?"

Lộ Ánh Tịch lắc đầu, khẽ cười nói: "Tiểu Thấm, ngươi sốt ruột là vì Bản cung? Hay là vì bé con trong bụng Bản cung vậy hả?"

Tình Thấm hơi cứng người, liền cúi đầu nói rõ: "Nô tỳ sốt ruột dùm nương nương, cũng sốt ruột thay cho Hoàng tự trong bụng của nương nương."

Lộ Ánh Tịch "Ừ" một tiếng, mỉm cười nhìn nàng ta.

Như là cảm nhận được ánh nhìn của nàng, Tình Thấm bỗng nhiên ngẩng đầu lên đón nhận ánh mắt của nàng. Nàng ta cất tiếng nói lanh lảnh: "Những điều nô tỳ nói đều là thật tâm, không một lời giả dối."

Lộ Ánh Tịch đưa tay vén những sợi tóc mai lộn xộn cho nàng ta, cười nói, "Tiểu Thấm, ta tin mà."

Chỉ với những cử chỉ đơn giản thế thôi, dường như lại có sức nặng ngàn cân. Tình Thấm cảm thấy ấm áp cả lòng, không kiềm được vội vã cúi thấp đầu.

"Tiểu Thấm, ngươi canh cửa giúp ta. Ta muốn xuống địa đạo một chuyến." Lộ Ánh Tịch ôn hòa tự xưng "Ta", nhưng sự phiền muộn trên mặt vẫn không giảm đi là bao.

"Vâng." Tình Thấm không nói năng rườm rà, kính cẩn vâng lời nàng.

Lộ Ánh Tịch mang theo mồi lửa cẩn thận trèo xuống dưới giường Phượng để vào thạch thất trong mật đạo. Rất lâu rồi không đến đây, trong thạch thất có mùi bụi bặm lơ lửng trong không khí, Lộ Ánh Tịch nhất thời cảm thán bồi hồi. Lúc trên đường trở lại Hoàng Triều, cái ý nghĩ có nên lấp mật đạo này đi hay không luôn lởn vởn trong đầu nàng. Bây giờ nghĩ lại, làm người vẫn nên lưu lại cho chính mình một con đường lui thì tốt hơn nhiều.

Nàng lưu lại ám hiệu trong thạch thất. Sau đó nhìn khắp chốn một lượt, thở dài một cái rồi mới trở lên mặt đất. Sau khi Hi vệ biết nàng đã trở về Hoàng Triều, chắc chắn sẽ nhanh chóng chạy về đây. Lúc này đây, nàng vô cùng cần sự giúp đỡ của Hi vệ.

***

Một ngày bình lặng không có sóng gió trôi qua. Nhưng đến khi hoàng hôn buông xuống, bầu trời đột nhiên hạ xuống cơn mưa tầm tã, sấm chớp chợt nổi đùng đùng, cuồng phong gào thét.

Lộ Ánh Tịch đứng lặng bên khung cửa sổ. Cơn gió lớn thổi bay mái tóc suôn dài của nàng, làm nó rối tung lên che luôn tầm mắt của nàng. Trời cao đổi gió trở trời và con người trở mặt đều không hề báo trước như vậy. Nàng phải thừa nhận rằng, nàng đang mịt mù khó hiểu và cảm thấy trở tay không kịp.

Từng hạt mưa to như viên ngọc trai táp dồn dập vào song cửa sổ, đập thẳng vào mặt nàng hơi đau. Nàng đóng cửa sổ lại, xoay người đến ngồi xuống giường.

Lúc này, bên ngoài cung đột nhiên vang lên tiếng nói đặc biệt chói tai của một thái giám…

"Thánh chỉ đến! Lộ Hoàng hậu tiếp chỉ!"

Lộ Ánh Tịch nghe thế liền chau mày, cảm thấy không muốn ra ngoài. Đúng như trong dự liệu của nàng, đạo thánh chỉ này sớm muộn gì cũng phải tới. Mặc dù nàng vẫn không biết vì sao Mộ Dung Thần Duệ phải làm như vậy.

Cánh cửa tẩm cung không được mở ra, nhưng mà thái giám truyền chỉ kia cũng không dám làm càn bước vào. Hắn ta chỉ đứng bên ngoài cất cao giọng thông báo lần thứ hai: "Thánh chỉ đến! Mời Hoàng hậu nương nương tiếp chỉ."

Lộ Ánh Tịch chậm rãi đứng dậy, nhưng không đi ra ngoài. Nàng quỳ xuống ngay tại chỗ, bình thản lên tiếng: "Thần, Lộ Ánh Tịch tiếp chỉ."

Tên thái giám kia ho khan một tiếng, trong tay cầm cuộn vải vàng, thêu rồng bay. Hắn ta cũng không đọc thánh chỉ, chậm rãi cất bước vào trong phòng. Hai tay hắn cầm thánh chỉ đặt lên tay Lộ Ánh Tịch.

"Hoàng thượng vạn tuế." Lộ Ánh Tịch tiếp chỉ, miệng nói câu cảm tạ theo lễ nghi, rồi mới đỡ thắt lưng đứng dậy.

Thái giám kia cũng không cảm thấy lạ, không nói điều gì. Hắn ta cung kính hướng về phía nàng hành lễ, sau đó xoay người rời khỏi.

Lộ Ánh Tịch ngồi thụp xuống giường. Nàng từ từ mở cuộn thánh chỉ, đọc qua một lượt nội dung trên đó.

Vừa xem xong, nàng liền nhếch mép vẽ nên một nụ cười lạnh lùng.

Thảo nào thái giám truyền chỉ kia không dám ở lại lâu. Hẳn là hắn ta sợ nàng nổi trận lôi đình, trút giận lên người hắn ta.

Trong thánh chỉ viết rất rõ, Lộ Ánh Tịch nàng đã vô ý sơ sẩy đụng trúng Đoàn Hoàng hậu, suýt chút nữa khiến nàng ta sinh non. Vì nàng cũng đang mang thai, nên chỉ cấm túc nàng xem như trừng phạt nhẹ.

"Nương nương…" Tình Thấm chạy thẳng vào phòng ngủ, dịu dàng giọng nàng.

Lộ Ánh Tịch làm như không có việc gì, ngẩng đầu nhìn nàng ta: "Có chuyện gì?"

Tình Thấm cúi đầu nhìn tay nàng không dời mắt, nhất thời nàng ta không biết nói sao.

Lộ Ánh Tịch nhìn theo tầm mắt của nàng ta, cúi đầu xuống nhìn. Nàng phát hiện hai tay của nàng đang vò chặt cuộn vải, mu bàn tay nổi gân xanh, ngón tay trắng bệch. Nàng vô ý thức buông lỏng tay, cuộn thánh chỉ kia cũng nhanh chóng rớt xuống đất.

Tình Thấm nhìn thoáng qua vài câu trong đó, lòng tức khắc suy xét.

"Nương nương, người đừng trách Hoàng thượng. Hoàng thượng ắt có khổ tâm." Nàng ta nhẹ giọng an ủi.

"Hả? Sao ngươi biết?" Giọng Lộ Ánh Tịch nhàn nhạt, trong đó còn ẩn chứa vài phần hàm ý lạnh lẽo. Không phải là nàng nhằm vào Tình Thấm, mà là giận Mộ Dung Thần Duệ tự dưng lật mặt mà không hề báo trước.

"Bên ngoài mưa to gió lớn, chẳng thà đợi ở Phượng Tê cung, không có chút gió táp mưa sa nào." Tình Thấm lại tận tình khuyên nhủ.

Lộ Ánh Tịch nghe những lời ấy, không khỏi đưa mắt nhìn nàng ta chăm chăm.

Tình Thấm cười khẽ, hạ giọng nói nhỏ: "Vừa rồi nô tỳ có đến Thái y viện lấy thuốc dưỡng thai, 'ngẫu nhiên' gặp được Phạm hiệp sĩ. Lúc đi sát qua người nô tỳ, Phạm hiệp sĩ đã lặng lẽ nhét một mẩu giấy nhỏ vào tay nô tỳ, còn thấp giọng bảo nô tỳ phải giao tận tay cho nương nương. Nô tỳ không dám tự ý xem lén, nhưng cũng đoán rằng việc này có liên quan đến Hoàng thượng." Nói xong, nàng ta liền giao ra một mảnh giấy nho nhỏ cho Lộ Ánh Tịch.

Mắt Lộ Ánh Tịch sáng rỡ, trong lòng bỗng chốc xuất hiện một hy vọng.

Nhưng trên mảnh giấy đó chỉ có đôi ba câu sơ sài, đơn giản. Lộ Ánh Tịch xem xong liền sững sờ, tâm tư càng thêm hỗn độn.

"Nương nương?" Thấy nàng hoảng hốt xuất thần, Tình Thấm hơi lo lắng khẽ gọi.

Lộ Ánh Tịch lấy lại tinh thần, khóe môi cười khổ, còn nói: "Bí ẩn còn chưa được giải, lại thêm một cái mới."

Tình Thấm nghi hoặc không hiểu, nhìn nàng chăm chú.

Lộ Ánh Tịch kiềm nén tâm tình bất an, mở miệng giải thích: "Phạm Thống nói, Hoàng thượng bị mù rồi."

"Mù? Tại sao?" Tình Thấm hãi hùng hỏi lại.

"Theo như Phạm Thống nói, Hoàng thượng đang che giấu việc mình bị mù, hiện tại vẫn không để triều thần nhận ra." Lộ Ánh Tịch cố hết sức kìm chế cơn nóng giận, cũng cố gắng xem xét mọi thứ kì quặc trong đó. Nhưng sau một lúc suy nghĩ, cuối cùng nàng cũng không thể ngồi yên được. Nàng đứng phắt dậy thốt lên: "Không được! Ta phải lẻn vào Thần cung một chuyến."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 4: Bệnh mất trí nhớ

Chương 4: Bệnh mất trí nhớ

Mưa gió vẫn gào thét bên ngoài, tuy lòng Lộ Ánh Tịch đang lo âu lại sốt ruột, nhưng nàng vẫn phải nhẫn nại, nén lòng đợi cơn mưa tạnh bớt.

Không ngờ, trận mưa này lại kéo dài hơn một canh giờ. Cho đến khi trời tối mù, bóng đêm dần buông xuống mới có dấu hiệu nhỏ lại.

Lộ Ánh Tịch đẩy song cửa ra, đưa mắt nhìn bên ngoài thế nào. Nàng hít sâu bầu không khí tươi mát sau cơn mưa và quyết tâm nhân màn đêm sẽ lẻn vào Thần cung.

Nhưng nàng còn chưa kịp hành động, chợt nghe bên ngoài cung truyền đến một tiếng thông báo: "Hoàng thượng giá lâm… Hoàng thượng giá lâm…"

Lộ Ánh Tịch bỗng sững người, hai chân dính chặt trên mặt đất, cả buổi cũng không nhúc nhích được.

Nhưng chỉ nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn quen tai đang tiến về phía nàng. Bức mành châu treo trước cửa phòng ngủ bị vén lên, âm thanh leng keng giòn tan vang lên.

Nàng yên lặng ngẩng đầu nhìn sang. Hàng lông mày bừng bừng khí khái anh hùng kéo dài đến tận tóc mai cùng khuôn mặt tuấn tú đập thẳng vào mắt nàng. Đôi mắt đen xanh hun hút không có chút khác thường nào, cứ như vậy nhìn sâu vào đáy mắt của nàng.

"Thần?" Nàng nhẹ giọng gọi hắn.

"Ừ." Hắn cũng trầm giọng trả lời, nét mặt bình tĩnh không nhìn ra bất cứ tâm tình nào.

Lộ Ánh Tịch không nói gì, nàng chỉ chậm rãi đến khóa chặt cửa ra vào, rồi từ từ quay lại chỗ cũ.

Mộ Dung Thần Duệ đã tự ý ngồi xuống bên giường. Vẻ mặt biếng nhác, điệu bộ thảnh thơi ưu nhã, giống như vị Hoàng đế cao cao tại thượng như khi lần đầu gặp mặt kia.

Lộ Ánh Tịch cau mày nhìn hắn, cảm thấy dường như có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không tìm ra chỗ có vấn đề.

"Trẫm ngồi một chút sẽ trở lại Thần cung." Mộ Dung Thần Duệ bỗng nhiên mở miệng nói, giọng nói đều đều, thậm chí gần như lãnh đạm.

"Thần, chàng không có gì muốn nói với thiếp sao?" Lộ Ánh Tịch cảm thấy vô cùng quái dị, nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn.

Mộ Dung Thần Duệ nghe vậy hơi chau mày lại, không hài lòng nói: "Đừng nói là rời cung quá lâu, nên nàng quên hết cung quy rồi?"

Lộ Ánh Tịch mím môi không nói. Ý của hắn là chỉ nàng đã không dùng kính ngữ.

Quả nhiên, Mộ Dung Thần Duệ lại nói: "Dám gọi tên húy của Trẫm, nàng tưởng rằng đó là chuyện nàng có thể làm sao?"

Lộ Ánh Tịch hoàn toàn không mở miệng nổi, kinh ngạc trố mắt nhìn hắn. Vầng trán của nàng bất giác nhăn nhó cả lên.

"Mà thôi." Thấy nàng không hé răng, Mộ Dung Thần Duệ lộ vẻ bực dọc phất tay, ánh mắt tối sầm hẳn đi.

"Hoàng thượng, có phải trong triều đã xảy ra chuyện gì khó giải quyết hay không?" Lộ Ánh Tịch hỏi lại, cố gắng tìm ra nguyên nhân mà quan sát kĩ hắn.

Mộ Dung Thần Duệ lặng lẽ không đáp, tựa như hãy còn sa vào tâm tư của chính mình.

Lộ Ánh Tịch cũng im lặng chờ đợi, chỉ chốc lát sau nàng không nhịn được từ từ giơ tay lên, chầm chậm khua trước mắt hắn một chút.

"Nàng đang làm cái gì đó?" Mộ Dung Thần Duệ bỗng chốc lạnh giọng chất vấn, ánh mắt lạnh căm.

Lộ Ánh Tịch vô ý thức vội thụt tay về, nghi ngờ mà thỏ thẻ hỏi: "Thần, mắt của chàng…"

Mộ Dung Thần Duệ lạnh lùng nhíu mày, hỏi ngược lại: "Mắt của Trẫm làm sao?"

"Chàng… thấy được sao?" Lộ Ánh Tịch lấy lại bình tĩnh, hơi nheo đôi mắt sáng, âm thầm phân tích từng biểu hiện, nét mặt của hắn.

Mộ Dung Thần Duệ đanh mặt, không nói một lời.

Lộ Ánh Tịch thấy có gì đó khó hiểu, lần thứ hai huơ tay qua lại trước mặt hắn.

"Làm càn!" Mộ Dung Thần Duệ đột ngột quát lớn, lấy tay chụp lấy cổ tay của nàng, gắng sức giữ chặt lại.

Lộ Ánh Tịch nhất thời cả kinh, muốn rút tay của mình về. Nhưng hắn nắm rất chặt, dùng khá nhiều sức khiến nàng có vùng vẫy cũng không xê dịch chút nào.

Trong phòng, bầu không khí tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng hít thở phập phồng của hai người.

Lộ Ánh Tịch không cố giãy ra nữa, dặn lòng nhắc nhở bản thân phải thật bình tĩnh. Một lúc lâu, nàng dứt khoát ngồi thẳng xuống giường, sát bên người hắn. Nàng nhỏ nhẹ lên tiếng: "Thần, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chàng hãy nói cho thiếp biết, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt."

Có thể là do giọng nói dịu nhẹ của nàng có hiệu quả, Mộ Dung Thần Duệ từ từ buông lỏng bàn tay ra, nhạt giọng nói: "Trẫm biết nàng am hiểu y thuật, cho nên tối nay Trẫm mới cố ý qua đây." Dừng lại một chút, hắn mới nói tiếp, "Đôi mắt của Trẫm đúng là có chút vấn đề. Không biết sao, tầm nhìn của Trẫm đặc biệt mờ nhạt, có lúc có thể thấy bóng người lay động, mà có lúc sẽ bị mù trong nháy mắt, không có cách nào thấy gì cả."

Lộ Ánh Tịch nghe giọng điệu của hắn hình như có chút không quen, vả lại hắn không giống như đang giả vờ, đáy lòng ngạc nhiên không thôi.

"Hoàng thượng có thể để cho Thần thiếp chẩn bệnh một lát không?" Giọng nàng càng thêm nhu mì, êm tai. Nàng biết rằng, nếu muốn tìm được chân tướng sự việc, nàng phải hết sức bình tĩnh.

Mộ Dung Thần Duệ không lên tiếng từ chối. Thế là Lộ Ánh Tịch liền nhẹ nhàng chạm vào mi mắt của hắn, hơi banh lên kiểm tra, sau đó đặt tay lên mạch cổ tay của hắn.

"Thế nào?" Một lúc sau, Mộ Dung Thần Duệ lên tiếng hỏi.

Lộ Ánh Tịch vẫn tiếp tục xem mạch cho hắn, đáy lòng đã nổi sóng to gió lớn cuồn cuộn, nhíu mày nhưng lại không mở miệng trả lời.

"Làm sao?" Mộ Dung Thần Duệ trầm giọng, lên tiếng hỏi lần nữa.

Lộ Ánh Tịch tận lực điều chỉnh tâm trạng, vẫn duy trì giọng nói nhỏ nhẹ, "Có phải mấy ngày nay trong tẩm cung của Hoàng thượng đều có xông hương hay không?"

Mộ Dung Thần Duệ trầm ngâm trả lời: "Trong tẩm cung của Trẫm luôn đốt Long diên hương."

Lộ Ánh Tịch nghiêng người, ngửi ngửi mùi hương trên áo bào của hắn.

Mặc dù tâm tình Mộ Dung Thần Duệ lo lắng, nhưng suy nghĩ vẫn minh mẫn, nhanh nhạy hỏi nàng, "Có kẻ đã hạ độc trong lư hương của Trẫm?"

Lộ Ánh Tịch khẽ lắc đầu, lập tức nhớ tới hắn không thể nhìn thấy, liền vội trả lời: "Cũng không phải là độc dược, hẳn là Thần hồn tán."

"Cái gì gọi là Thần hồn tán?" Sắc mặt Mộ Dung Thần Duệ đột nhiên lạnh tê tái, quanh thân tỏa ra hàn khí sắc bén.

Lộ Ánh Tịch thấy thế không khỏi thở dài trong lòng. Không trách được vì sao hắn lại đề phòng kĩ như thế. Chắc hẳn mấy ngày qua, hắn nhất định bị nội tâm dày vò. Bởi vì người bị mắc Thần hồn tán, sẽ từng chút từng chút một mất đi một phần ký ức. Có lẽ chính hắn không hẳn nhận ra bản thân mình đang dần mất trí nhớ, chỉ cảm nhận được có vài vật hay vài người xung quanh hắn dường như trở nên xa lạ.

"Nói đi!" Thấy nàng bỗng chốc im lặng, Mộ Dung Thần Duệ lớn tiếng quát, hai mắt sắc bén bắn về phía nàng.

Lộ Ánh Tịch cũng biết chẳng qua hắn ra vẻ đôi mắt không bị làm sao, nàng thoáng chốc bủn rủn chân tay. Nàng nhẹ nhàng cầm tay hắn, chậm rãi nói: "Thần, chàng phải tin thiếp. Thần hồn tán sẽ khiến chàng từng bước một mất đi ký ức trước đây, đem quãng thời gian của chàng quên sạch không còn một mảnh. Mắt của chàng cũng dần dần bị mù hoàn toàn."

Nàng đem câu chuyện nói rất thành thực, nắm chặt bàn tay to lớn của hắn, lại nói: "Thần hồn tán vốn là một loại phấn hương rất khó phát hiện. Thiếp có thể nhận ra chỉ bởi vì thiếp đã từng thấy qua trong sách y bí truyền của Huyền môn. Về việc làm sao trị tận gốc, trong quyển sách y kia không có đề cập đến. Nhưng mà chàng đừng nôn nóng, phàm là độc dược thì nhất định có cách tương khắc."

Mộ Dung Thần Duệ nhếch môi cười nhạt, rút tay về, trào phúng nói: "Nàng vừa nói Thần hồn tán không phải là độc dược, đã vậy cũng có cách tương khắc sao?"

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu, bị hắn bắt bẻ câu chữ, nàng không khỏi thầm phát cáu trong lòng vì hắn vẫn giữ lại sự cơ trí như trước đây.

Dường như cảm nhận được tâm trạng bực bội của nàng, nụ cười bên khóe môi của Mộ Dung Thần Duệ thêm phần ấm áp.

Hắn còn chưa nhận ra điều đó, nhưng Lộ Ánh Tịch đã phát hiện ra, vui vẻ nói: "Thần, chàng còn nhớ những chuyện đã xảy ra giữa chúng ta không? Chàng đem những gì còn nhớ được, mỗi ngày đều hồi tưởng, ôn lại chúng một lần. Nó có thể tạm thời trì hoãn tốc độ mất trí nhớ của chàng."

Mộ Dung Thần Duệ lại không dưng quát lên: "Không cần nàng nhắc, Trẫm cũng đã làm như vậy."

Lộ Ánh Tịch hậm hực, nhưng cố gắng im lặng trấn tĩnh một lúc, mới mở miệng hỏi: "Chàng còn nhớ rõ bao nhiêu? Vì sao không chịu gặp thiếp? Vì sao lại cấm túc thiếp? Phụ thân của thai nhi trong bụng Tê Điệp là ai?"

Nàng liên tiếp đặt câu hỏi dồn dập, nhưng lúc này Mộ Dung Thần Duệ lại nhớ được toàn bộ, liền trả lời mạch lạc theo thứ tự: "Còn nhớ được phân nửa. Không gặp nàng bởi vì có một số việc không nhớ được, cảm thấy rất kì quái. Cấm túc nàng vì không muốn nàng và Tê Điệp có qua lại không đáng. Đoàn Tê Điệp, người này…" Hắn bỗng nhiên dừng lại, nhíu mày đau khổ suy tư. Trong ánh mắt hắn hiện lên lớp sương mù dày đặc, "Đoàn Tê Điệp có thai, không phải là cốt nhục của Trẫm sao?"

“Không phải!” Lộ Ánh Tịch nhanh chóng tiếp lời.

Mộ Dung Thần Duệ mím môi mỏng, không nói một câu, hiển nhiên là đang cố gắng hồi tưởng lại.

Nhìn vẻ mờ mịt mông lung trên mặt hắn càng ngày càng đậm đặc, Lộ Ánh Tịch chán nản.

Cực khổ cố nhớ lại hồi lâu, Mộ Dung Thần Duệ căng cứng cơ thể, ánh mắt dần u tối, giọng nói âm u: “Trẫm không thể ở đây lâu được, cần phải quay về Thần cung.”

“Vì sao?” Lộ Ánh Tịch vừa mở miệng hỏi thì trong lòng nàng đã lóe lên đáp án.

“Từ hôm kia Trẫm đã cảm thấy kì lạ sâu sắc. Mặc dù các Thái y đều không tìm ra điều bất thường. Nhưng Trẫm biết bên cạnh mình ắt có gian tế, nhất định đã làm chuyện gì đó với Trẫm. Hôm nay sang đây vừa nghe nàng nói, Trẫm cũng đã hiểu rõ được bảy tám phần rồi.” Mộ Dung Thần Duệ đứng dậy, đi thẳng một mạch ra đến cửa. Hắn không mảy may tỏ ra lưu luyến, nhưng không nhanh không chậm để lại một câu: “Hãy giúp Trẫm nghĩ ra biện pháp giải Thần hồn tán.”

Lộ Ánh Tịch nhìn bóng lưng thẳng tắp của hắn, khẽ nhếch môi cười. Ở sâu trong trái tim hắn vẫn tín nhiệm nàng, cho dù hắn đang dần dần cảm thấy nàng rất xa lạ.

Nhìn bóng dáng của hắn dần mất hút trong tầm nhìn, Lộ Ánh Tịch tĩnh tâm lại và suy nghĩ. Thần hồn tán là vị thuốc xưa nay vô cùng hiếm thấy, cuộc đời nàng chưa từng gặp qua. Có lẽ sư tôn hoặc sư phụ biết lai lịch cũng như cách giải loại thuốc lạ này. Thế nhưng hành tung của sư tôn bất định, còn sư phụ…

Lộ Ánh Tịch cố đè nén nỗi chua xót chực chờ trào dâng. Nàng tiếp tục dùng lí trí suy đoán. Chuyện lần này, kẻ tình nghi lớn nhất là Lâm Quốc, đã nói đến Lâm Quốc thì nàng không thể không nghi ngờ Tê Điệp. Nếu Mộ Dung Thần Duệ quên Tê Điệp đang mang thai của ai, như vậy người chiếm được lợi ích nhiều nhất đương nhiên là Tê Điệp.

Suy nghĩ đến đây, đôi mắt sáng trong của Lộ Ánh Tịch phát ra tia sáng sắc nhọn. Bất luận có phải Tê Điệp là người đứng sau gây nên mọi chuyện hay không, nàng cũng muốn thử làm một lần!

“Tiểu Thấm!” Tư tưởng đã quyết, nàng cất giọng gọi lớn.

“Vâng, nô tỳ ở đây!” Thanh âm đáp lại truyền từ ngoài vào, chỉ chốc lát sau, nàng đã thấy Tinh Thấm đến trước mặt nàng.

“Tiểu Thấm, giúp ta một chuyện.” Lộ Ánh Tịch cười nhạt, đôi mắt sáng trong lấp lánh, mang trong đó là mũi dao nhọn bén.

“Vâng, thưa nương nương.” Tinh Thấm thông minh cúi người kề tai sát vào miệng nàng, nghe lời giao phó thì thầm của nàng.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Sau khi căn dặn tỉ mỉ xong xuôi, Lộ Ánh Tịch cho nàng ta lui ra. Nàng tự mình đến phía sau bàn, tự tay mài mực, và cầm bút viết thư. Nàng muốn bắt ép Tê Điệp giao ra thuốc giải, nhưng phải cần một ít thời gian. Chỉ sợ là trong lúc chờ đợi đó, trí nhớ của Mộ Dung Thần Duệ không gượng được. Cho nên nàng muốn mỗi ngày viết cho hắn một bức thư, giúp hắn ôn lại những chuyện quan trọng.

Nàng cầm bút chấm mực, ngoẹo đầu nhớ lại những chuyện trước đây không lâu, môi cười chúm chím. Tính đến bây giờ, nàng và Mộ Dung Thần Duệ có viết vài bức thư, chỉ có điều dường như chưa có lần nào có thể xem là thư tình. Lần này nàng sẽ chủ động làm mẫu, sau đó muốn hắn học theo.

Trên trang giấy trắng Tuyên Thành được trải thẳng ra, nàng vừa cười vừa viết nhanh.

“Thần, chàng có nhớ đêm đại hôn đó? Chàng ôm thiếp vào lòng nhưng lại lạnh lùng vô tình như vậy? Chàng có còn nhớ chàng đã tặng thiếp chiếc trâm gỗ kết tóc kia, hóa ra nó thuộc về người khác không? Chàng có còn nhớ lúc đầu cùng thiếp đối đầu tranh đấu, gần như đều muốn dồn đối phương vào chỗ chết? Bắt đầu từ lúc nào, tất cả lặng lẽ biến hóa?

Chàng còn nhớ không? Ngày ấy thiếp đánh đàn ẩm rượu, nhưng lại mượn cơ hội uy hiếp chàng. Chàng đã lạnh lùng nói từ nay về sau không muốn nghe thấy tiếng đàn của thiếp nữa. Còn có một ngày, dưới làn hoa tuyết trắng xóa bay tán loạn, thiếp đã nhảy một khúc Kinh hồng vũ tặng chàng. Nhưng chàng lại lạnh mặt, lớn tiếng quát thiếp, bảo thiếp dừng bài múa lại. Vì sao rõ ràng là một chuyện tốt đẹp kiều diễm, khi xảy ra giữa chúng ta lại biến thành tuốt gươm giương cung đối mặt nhau? Sau này thiếp mới hiểu được, khi đó chàng vì thiếp mà nhẫn nại, dù thầm tức giận trong lòng nhưng chàng vẫn không ra tay với thiếp. Chàng đã động tình, nhưng không cách nào thừa nhận điều đó.

Người không dám thừa nhận tình cảm của chính mình, còn có thiếp.”

Lộ Ánh Tịch dừng bút, quyết định đem những chuyện xảy ra sau này giữ lại để ngày mai mới viết. Nếu như hồi ức hết quá nhanh, e rằng không đủ thời gian để nàng hành sự.

Thế nhưng trước khi nhấc bút đề tên “Tịch” ở cuối thư, nàng còn thêm vào một câu.

“Phu thê kết tóc xe duyên, Yêu thương thắm thiết chẳng ngờ lẫn nhau[1].”

[1] Đây là 2 câu thơ trong bài thơ Từ biệt 2 của nhà thơ Tô Vũ. Bài thơ:

Phu thê kết tóc xe duyên,

Yêu thương thắm thiết chẳng ngờ lẫn nhau.

Niềm vui chỉ còn lại đêm nay,

Chớ nên để mất, hãy gần nhau thêm!

Lòng hoài ngẫm bước nẻo nào,

Đêm khuya thức giấc trời cao xem giờ.

Tham, Thìn lặn ánh sao mờ.

Bình minh chốc đã đến giờ chia ly.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 5: Thần trí lạc lối

Ngày hôm sau, gió ngừng mây tạnh, bầu trời xanh trong, ánh nắng tươi đẹp.

Lộ Ánh Tịch tản bộ trong hoa viên của Phượng Tê cung, không khỏi cảm thán sắc trời biến ảo nhanh chóng và kì diệu.

Mặt đất còn có chút ẩm ướt, nhưng không khí đặc biệt tươi mát. Nàng đứng một chỗ trước bồn hoa, ơ hờ thưởng thức hoa Ngu mỹ nhân[1] đang nở. Bông hoa đỏ au kia nở đầy một góc vườn, cực kỳ đẹp và thu hút. Nó khiến nàng không khỏi nhớ đến Tê Điệp. Tê Điệp dường như rất giống hoa Ngu mỹ nhân này, thân cây mềm yếu, nhưng có thể nở ra một đóa hoa xinh đẹp rực rỡ.

[1] Ngu mỹ nhân: còn có tên gọi khác như Lệ Xuân Hoa, Lê Xuân Thảo, Tiên Nữ Hoa… Người ta so sánh hoa với Ngu Cơ, người có vẻ đẹp tuyệt sắc giai nhân thời trung cổ. Là cây họ Anh Túc, hình thái và tập quán cũng giống hoa Anh Túc nhưng nó khác ở chỗ cây này không chứa chất gây nghiện.

Ngu mỹ nhân là một loài hoa có độc. Lúc mới đến Hoàng Triều, Lộ Ánh Tịch đã cố ý sai người trồng nó. Thật ra nàng không có ý muốn hại người, chỉ muốn chừa một biện pháp. Không ngờ hôm nay nàng phải sử dụng đến nó.

Nàng đi tới nghỉ ngơi dưới bên mái hiên đình bát giác, ngồi dựa vào ghế tựa, không bao lâu sau thì thấy Tinh Thấm đang bước nhanh tới đó.

"Nương nương." Tinh Thấm hành lễ, rồi bước vội vào trong đình, ghé sát vào tai nàng nói nhỏ: "Đã thu xếp mọi chuyện ổn thỏa."

Lộ Ánh Tịch mím môi cười nhạt, thần sắc bình thản lành lạnh. Trên thế giới này có lẽ thật sự có luật nhân quả tuần hoàn, mặc cho con người có tin hay không. Ngày nàng rời cung, Tê Điệp đã muốn diệt trừ đứa bé trong bụng nàng. Bây giờ, tới lượt nàng nhẫn tâm ra tay.

"Nương nương, làm như vậy là có tác dụng sao ạ?" Tinh Thấm không yên lòng mới nhiều lời hỏi một câu.

"Lúc trước nàng ta vu tội cho Bản cung đẩy nàng ta, hại nàng ta động thai. Cái gọi là người ta thế nào mình cũng phải đáp lại thế ấy, Bản cung đương nhiên phải đáp lễ rồi." Lộ Ánh Tịch chậm rãi đứng dậy, từ từ nói: "Cả hoàng cung này chỉ có Lạc Hà cung của Tê Điệp đang ở là có trồng 'Điệp phi thảo'. Mà Điệp phi thảo và Ngu mỹ nhân có dược tính tương khắc, lần này nàng ta có mồm mép cỡ nào cũng đừng mong có thể biện bạch được."

"Có thể Hoàng thượng không tin thì sao?" Trong lòng bàn tay của Tinh Thấm đang nắm vài cọng Điệp phi thảo, nàng cảm thấy vô cùng lo lắng.

"Bản cung phải làm ầm ĩ chuyện này lên, càng ngoài tầm kiểm soát càng tốt, không tin bất cứ ai." Lộ Ánh Tịch sắc mặt u tối, nhớ tới Thần hồn tán trong người Mộ Dung Thần Duệ không thể hóa giải thì nàng càng thêm quyết tâm, "Tiểu Thấm, ngươi hãy đem Điệp phi thảo ném vào vườn hoa. Nửa canh giờ sau hãy tuyên Thái y tới."

“Vâng, nô tỳ biết rồi.” Tình Thấm hiểu ý, liền xoay người đi làm.

Lộ Ánh Tịch cũng thong dong chậm rãi từng bước quay lại tẩm cung, lại nằm thẳng lên giường Phượng. Mắt nàng hơi hé ra, khuôn mặt bình thản nhưng sắc mặt lại dần dần tái nhợt. Chỉ sau thời gian một nén nhang trôi qua, trên trán của nàng lấm tấm mồ hôi, mặt cắt không còn giọt máu, miệng tím tái.

Qua một lúc sau, chợt nghe Tình Thấm hoảng sợ la toáng lên bên ngoài phòng: “Nương nương không khỏe! Mau truyền Thái y! Mau truyền Thái y đi!”

Lộ Ánh Tịch miễn cưỡng lại nằm xuống, môi nhếch lên cao. Xem ra Tiểu Thấm cũng có chút khả năng diễn kịch thiên phú.

Nàng đang suy nghĩ như vậy thì bên ngoài đã náo loạn ầm ĩ cả lên. Các cung nữ hoảng hốt nhanh chân chạy vào đây, vén bức rèm châu sang một bên vách ló đầu vào nhìn, vừa thấy đã cực kì sợ hãi.

Lộ Ánh Tịch yếu ớt nhăn mặt như tờ giấy trắng, thần sắc xám xịt, nhìn qua vô cùng đáng sợ. Nhưng mà thần chí của nàng lại hết sức minh mẫn. Nàng thầm nghĩ, bệnh trạng này của nàng chỉ có đệ tử Huyền môn may ra mới có khả năng nhìn ra sơ hở, đoán rằng các Thái y trong cung không thể nhìn thấu được.

Không lâu sau, một vị Thái y bị Tình Thấm nôn nóng thúc giục, bước chân của hắn ta vội vội vàng vàng chạy vào tẩm cung. Đến khi chẩn bệnh xong, thì mặt mày hắn ta đã trắng bệch vì hoảng sợ. Hắn ta vội vàng đi mời các Thái y cao tay hơn trong Thái y viện.

Trong một lúc, bên ngoài chiếc màn che ở trước giường Phượng tụ tập rất nhiều Thái y mặc triều phục, sắc mặt mỗi người đều suy sụp, lo sợ bất an.

“Kịch độc…” Một từ được thốt ra, khiến bầu không khí rơi vào hồ sâu tĩnh lặng nghẹt thở, không biết vị Thái y nào bỗng nhiên thấp giọng thở dài thườn thượt.

“Trong cung vốn không nên trồng Ngu mỹ nhân…” Một vị Thái y khác hơi ai oán trách móc, nhưng lập tức thận trọng mà im bặt.

“Nếu không có trộn lẫn với Điệp phi thảo, chỉ riêng Ngu mỹ nhân thì có thể cứu được.” Lại có một Thái y khác nhẹ nhàng nói một câu.

“Điệp phi thảo kia… chỉ có…” Vị Thái y thở dài trước kia đột nhiên nghĩ tới cái gì, liền câm miệng.

Sáu vị Thái y ở đây nhìn nhau không nói, trao đổi với nhau bằng ánh mắt, lòng họ lại thấp thỏm không ngớt. Lộ Hoàng hậu tự dưng trúng độc, người hạ độc nghi là Đoàn Hoàng hậu. Lúc này quả thật làm người ta sởn cả tóc gáy! Nếu bọn họ không cẩn thận nói sai cái gì, e rằng đầu của họ phải rơi xuống đất!

“Các vị Thái y, tình trạng của nương nương thế nào?” Tình Thấm đứng một bên nóng lòng vội hỏi.

Sáu vị Thái y lại đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhau thở dài nặng nề.

Đứng hầu ở một bên giống Tiểu Thấm là Tiểu Nam, mặc dù nàng ta cũng đang lo lắng, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Các vị Thái y, tình trạng của nương nương có nghiêm trọng hay không? Có cần bẩm báo với Hoàng thượng hay không?”

Các Thái y đều nhất tề gật đầu, điều đó không cần nói cũng biết.

Tình Thấm thấy thế, liền đau lòng mắt đỏ hoe. Nàng ta đến quỳ trước giường, hướng mặt về phía Lộ Ánh Tịch đang giả bộ hôn mê trên giường, khóc nấc lên: “Nương nương! Nương nương, người làm sao vậy? Sáng nay vẫn còn khỏe, vì sao sau khi đến hoa viên một chuyến, trở về lại thành thế này? Nương nương, người mau tỉnh lại đi. Người đừng dọa nô tỳ mà!”

Tiểu Nam là loại người thông minh lanh lợi. Nàng ta vừa nghe Tình Thấm nói đã biết hai chữ trọng điểm chính là “hoa viên”, nhưng nàng ta cũng không lắm chuyện. Nàng ta yên lặng đi ra ngoài, phân phó thái giám đi bẩm báo Hoàng thượng.

Tình Thấm vẫn còn nằm gục bên mép giường, cúi đầu khóc nức nở. Tiếng khóc đè nén, cũng không lên giọng. Người ngoài nghe thấy ngược lại càng thêm bi ai, thảm thiết.

Các Thái y chỉ biết đứng trơ tại chỗ. Họ không có cách nào, nhưng cũng không thể bỏ mặc. Thế là họ chỉ còn cách muộn phiền nghe tiếng khóc đứt quãng của Tình Thấm, như cây khô đứng chờ Hoàng đế đến đây.

Lộ Ánh Tịch nhắm mắt nằm ngửa trên giường, hơi thở yếu ớt từng quãng từng quãng ngắn, khiến người ta thêm phần sốt ruột. Nhưng đáy lòng nàng lại buồn cười. Diễn xuất của Tình Thấm còn xuất sắc hơn so với dự tính của nàng, biểu hiện của nàng ta không có một điểm giả tạo nào. Thật ra đêm qua, nàng đã dặn Tình Thấm, lệnh cho nàng ta đi tìm Phạm Thống, dùng cách thức truyền tin ‘lướt qua người chuyển tin’ như trước đó. Phạm Thống không làm nàng thất vọng. Trong đêm hắn đã trộm được vài cọng Điệp phi thảo cho nàng.

Vì dùng nội lực khống chế hơi thở, cộng thêm trước đó nàng đã uống thuốc bí mật, nên mạch tượng của nàng vô cùng yếu, không đợi Hoàng đế giá lâm thì nàng đã thực sự ngủ mê mệt.

Trong mông lung mơ hồ, nàng dường như đã nghe thấy giọng của Mộ Dung Thần Duệ.

“Trúng độc? Sao Hoàng hậu lại trúng độc?”

Nghe thấy trong câu hỏi của hắn chứa đầy tức giận, nàng vô ý thức nhíu mày. Tối hôm qua nàng có viết cho hắn một phong thư, nhưng phòng ngừa vạn nhất bức thư bị tiết lộ ra ngoài nên nàng đã không nhắc tới kế hoạch của chính nàng. Huống hồ, bản thân hắn cũng đang bị mất trí nhớ, cũng không cần phải bàn bạc cùng hắn.

"Bất tài! Một lũ bất tài!"

Nàng không nghe được các vị Thái y nói cái gì, chỉ nghe Mộ Dung Thần Duệ đột nhiên nổi giận, âm giọng sắc bén.

Nàng mơ mơ màng màng nghĩ, hắn còn có thể tức giận vì nàng, xem ra mức độ mất trí nhớ vẫn còn nhẹ.

"Triệu Hình bộ Thẩm thượng thư đến đây cho Trẫm! Lập tức tra rõ!"

Nàng nghe được tiến triển sự việc giống như những gì nàng dự liệu sẽ phát sinh, trong lòng chắc chắn hơn. Nàng liền an tâm thả lỏng tâm trí, và từ từ chìm vào trong mộng đẹp ngọt ngào.

Nàng say giấc kéo dài một mạch thẳng đến khi bầu trời tối đen như mực. Lúc tỉnh dậy, bụng nàng réo vang, lộ rõ vẻ suy yếu mệt mỏi.

Bốn bề an tĩnh không một tiếng động. Bên giường đang có một người ngồi đó. Nàng yếu ớt đưa mắt sang nhìn. Nàng liền thấy Mộ Dung Thần Duệ đang nhắm mắt dưỡng thần nhưng lại chau mày. Yêu thương không khỏi trào dâng trong lòng nàng, nàng khe khẽ gọi hắn: "Thần."

Mộ Dung Thần Duệ giống như bị giật mình, bỗng dưng mở mắt, im lặng nhìn về phía nàng.

"Thần, thiếp không sao. Chàng đừng lo lắng." Lộ Ánh Tịch nhịn không được dùng lời nói thoải mái để thổ lộ tâm tình.

Mộ Dung Thần Duệ giống như tạm thời vẫn chưa hoàn hồn, ngạc nhiên không nói. Sau một lúc lâu, hắn sa sầm mặt, lạnh lùng nói: "Đây cũng xem là không có việc gì?"

Lộ Ánh Tịch ngưng mắt nhìn kĩ hắn, nắm bắt không được tâm trạng lúc này của hắn, chỉ biết im miệng không nói.

Hiển nhiên tâm trạng lúc này của Mộ Dung Thần Duệ cực xấu, bực tức nói: "Trẫm ghét nhất những mánh khóe trong chốn hậu cung này. Các nàng lại không xem Trẫm ra gì, dám giở trò trước mặt Trẫm. Nếu lần này Trẫm không trừng trị nghiêm khắc, thì cái hậu cung này chẳng phải từ đây càng dơ bẩn xấu xa!"

Lộ Ánh Tịch vừa nghe đã biết hắn lại nảy sinh cảm giác xa lạ đối với nàng, không hé răng chỉ nhăn trán.

Mộ Dung Thần Duệ từng chút từng chút một quên đi một phần ký ức, cái loại cảm giác trống rỗng không tên này làm hắn thêm đau khổ, phiền muộn. Hắn nhớ toàn bộ việc triều chính, cũng biết rõ vì sao mình lại lập hai vị Hoàng hậu. Thế nhưng hắn loáng thoáng nhận ra, hắn cảm thấy bản thân như đang bị mất đi một thứ gì đó rất quan trọng, trái tim lại như bị khoét một lỗ trống không.

Cơ thể Lộ Ánh Tịch vẫn còn yếu, mệt lử, uể oải nhìn hắn.

Tiếp xúc với ánh mắt tựa như mỏng manh lại như sao sáng của nàng, trái tim Mộ Dung Thần Duệ thít chặt lại, nhưng không hiểu nguyên do từ đâu. Lồng ngực hắn muộn phiền khó chịu, bực bội không chịu nổi, giọng của hắn không tốt, cứng rắn nói: "Nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt. Chuyện lần này Trẫm nhất định sẽ trả lại công bằng cho nàng!"

"Tạ ơn Hoàng thượng." Giọng điệu Lộ Ánh Tịch thỏ thẻ, nhưng trong lòng vẫn kiên quyết làm tới cùng. Chuyện này chẳng qua chỉ mới bắt đầu mà thôi, nàng phải dồn cho Tê Điệp vào bước đường cùng. Nếu không như thế, Tê Điệp tuyệt đối sẽ không chịu giao thuốc giải ra.

Mộ Dung Thần Duệ đứng dậy, vẻ mặt lạnh căm nhìn xuống nàng, "Hoàng hậu của Trẫm há có thể đoản mệnh như thế này. Chưa có sự cho phép của Trẫm, nàng không thể chết."

Lộ Ánh Tịch đang đo lường trong lời nói này của hắn có bao nhiêu tình ý. Nhưng nàng còn chưa nghĩ xong thì hắn đã phất tay áo rời khỏi, gọn gàng đến mức hơi tuyệt tình.

Nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của hắn, đáy lòng Lộ Ánh Tịch ngổn ngang thở dài. Thị lực của hắn nhất định là lúc tốt lúc xấu, mà trí nhớ của hắn chắc chắn cũng từ từ mất đi. Nếu có một ngày hắn bị mù hoàn toàn, sẽ không nhìn thấy bộ dạng của nàng nữa, lại quên sạch nàng, thì nàng phải làm cái gì bây giờ? Lẽ nào hai người họ phải bắt đầu làm quen lần nữa, lại yêu thêm một lần nữa?

Tự mình cảm thấy ý kiến này quá hoang đường, Lộ Ánh Tịch cười cười chế giễu.

"Tịch! Tịch ơi!"

Đột nhiên, bên ngoài cửa truyền đến tiếng gọi vội vã, kèm theo đó là hàng loạt tiếng bước chân loạng choạng chạy đến gần.

"Thần?" Lộ Ánh Tịch nhướng người dậy. Còn Mộ Dung Thần Duệ mò mẫm chân nọ đá chân kia đi về phía nàng, nàng kinh ngạc nói: "Có phải mắt chàng không nhìn thấy?"

Mộ Dung Thần Duệ đến gần bên mép giường, đôi mắt sâu hun hút phát ra ánh sáng long lanh. Hắn xúc động, khàn giọng nói với nàng: "Tịch! Trẫm đã nhớ ra rồi!"

Lộ Ánh Tịch không dám vui mừng sớm, chỉ dè dặt hỏi thăm: "Chàng đã nhớ được điều gì?"

Mộ Dung Thần Duệ đưa tay lần mò bàn tay của nàng. Động tác của hắn chậm chạp, rõ ràng là đôi mắt của hắn không thấy cái gì cả.

Lộ Ánh Tịch chủ động vươn tay, nắm lấy bàn tay của hắn. Nàng kiềm nén nội tâm đau đớn, dịu dàng hỏi lại: "Thần, có phải chàng đã nhớ lại những chuyện chúng ta đã cùng nhau trải qua trước đây hay không?"

Mộ Dung Thần Duệ không nói, chỉ trở tay để nắm tay nàng trong lòng bàn tay của mình.

Lòng Lộ Ánh Tịch cảm thấy chút ánh sáng của hy vọng, không khỏi vui cười nói: "Hóa ra Thần hồn tán có thể không cần thuốc cũng tự giải được!"

Mộ Dung Thần Duệ không nói nên lời, đôi mày cau chặt, ánh mắt tối sầm hẳn đi.

Trái tim vừa được thả lỏng của Lộ Ánh Tịch phút chốc lại treo lên cao, khẽ gọi: "Thần, vì sao chàng không lên tiếng?"

"Nàng gọi Trẫm là 'Thần'?" Mộ Dung Thần Duệ đột nhiên thốt ra một câu hỏi quái lạ, nét mặt hiện lên sự hoang mang bối rối. Dừng lại hồi lâu, hắn thấp giọng lẩm bẩm: "Tịch… Tê…"

Lộ Ánh Tịch nghe thấy rất rõ, kinh hãi không thôi. Hắn nhẹ nhàng buông tay, độ ấm trong lòng bàn tay nàng dần biến mất.

Theo như trong sách viết lại, dược tính đáng sợ nhất của Thần hồn tán lại thực sự xảy ra trên người hắn?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 6: Lần đầu nói yêu

Lộ Ánh Tịch nghiến răng kèn kẹt, bỗng nhiên oán hận nói: "Thần! Nếu chàng dám quên ta, ta đảm bảo ăn thịt uống máu của chàng!"

Tâm trạng của Mộ Dung Thần Duệ vốn đã hoảng loạn, bất chợt nghe nàng nghiến răng nghiến lợi nói, hắn càng thêm hốt hoảng, rối bời. Hàng chân mày anh tuấn của hắn không nhịn được sít chặt lại.

Lộ Ánh Tịch đỡ thân thể ngồi thẳng dậy, yên lặng nhìn hắn chòng chọc. Giọng điệu của nàng đã nặng trĩu như đá tảng: "Cả thiên hạ này đều biết, quân vương cao quý chàng đây đã đích thân theo ra chiến trường là vì tìm ta, bây giờ chàng không thể lật lọng chối bỏ! Chàng lập Tê Điệp chỉ đơn giản là xuất phát từ lợi ích của giang sơn xã tắc, hai người các ngươi vốn không hề có tình cảm! Chàng nghe cho rõ đây! Người chàng yêu… là ta!"

Câu cuối cùng vừa quát lớn xong, chính Lộ Ánh Tịch cũng bị dọa chết khiếp. Nàng thật sự khẳng định rất dõng dạc, hắn chưa bao giờ mở miệng nói ba chữ "Ta yêu nàng" cả…

Thế nhưng sự thật đúng là như vậy mà, không phải sao? Cho dù không có ba chữ kia, cũng không thể vì thế gạt bỏ tất cả mọi thứ được!

Trong chớp mắt, Mộ Dung Thần Duệ giật mình sững sờ. Nhưng hắn lập tức lắng đọng nỗi lòng, dùng ánh mắt sâu sắc nhìn nàng chăm chú, thấp giọng nói: "Trẫm yêu ai, Trẫm sẽ tự biết."

Nhìn thấy đáy mắt hắn dường như có những mũi nhọn sắc bén hiện lên, Lộ Ánh Tịch bỗng nhiên hạ quyết tâm. Hắn từ từ đánh mất từng chút ký ức, thật ra theo đó đáy lòng hắn cũng dần mất đi phần tình cảm ấm áp mềm mại nhất. Nàng có một loại dự cảm kỳ lạ, hắn sẽ bắt đầu tự bảo vệ bản thân mà trở nên cay nghiệt cứng rắn.

Lồng ngực không thể lọi lỏng, sự mệt mỏi lại bắt đầu tập kích. Lộ Ánh Tịch xiêu vẹo nằm xuống giường, yếu ớt không còn sức. Thần khí cực kém, trên trán đã hiện hắc khí nồng đậm.

Mộ Dung Thần Duệ nhíu mày nhìn nàng, cắn răng không lên tiếng và xoay người đi ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch cũng không giữ hắn lại, để mặc hắn bỏ đi.

Nàng lường trước sự việc rất chuẩn xác. Khi màn đêm buông xuống, Hình bộ đã điều động toàn bộ lực lượng để lục soát Lạc Hà cung của Tê Điệp. Chỗ trồng Điệp phi thảo rõ ràng có vết cắt một nhúm, điều Hình bộ muốn tra ra đương nhiên là chuyện khác… Đó là, có phải có người khác âm thầm động tay động chân, nhằm mưu đồ vu oan cho Đoàn Hoàng hậu.

Thế nhưng cho đến khi mặt trời ló dạng, Hình bộ vẫn không có thu hoạch nào. Tình nghi lớn nhất vẫn là Tê Điệp.

Khi ánh nắng ban mai xuyên qua màn mây, thái dương đã lên cao, Tê Điệp bị mời rời Lạc Hà cung đến Hình bộ.

Lộ Ánh Tịch đến giờ Thìn thì tỉnh dậy. Nàng dựa lưng vào đầu giường, nghe Tình Thấm báo cáo những tin tức này, lòng nàng cũng không cảm thấy bất ngờ. Hình bộ thẩm tra người đương nhiên có phương pháp minh bạch, cũng có phương pháp mờ ám. Hiện tại Mộ Dung Thần Duệ đã hạ lệnh nghiêm chỉnh điều tra, không được đùn đẩy trách nhiệm. Hình bộ đương nhiên sẽ biết nên làm thế nào cho phải.

"Nương nương?" Tình Thấm thấy nàng vẫn không lên tiếng, nghi hoặc gọi nàng một tiếng.

Lộ Ánh Tịch khẽ nhếch môi, mở miệng nói: "Tê Điệp đang mang thai, Hình bộ nhiều nhất cũng chỉ dám dùng từ ngữ uy hiếp tinh thần, sẽ không dùng cách động tay động chân đâu."

Tình Thấm nhíu đôi mày thanh tú, lời nói bất mãn vô vàn, "Nương nương, bây giờ tính mạng người chỉ như ngàn cân treo sợi tóc, Hoàng thượng vẫn không nỡ giải quyết Tê Điệp kia sao?"

Lộ Ánh Tịch lắc đầu, bình tĩnh nói: "Trước khi còn chưa tìm ra được giá trị của Tê Điệp, cái 'hơi thở mong manh' này của ta chỉ có thể tạm thời treo ở đó."

"Nàng ta có giá trị gì chứ!" Tình Thấm thấp giọng khinh bỉ.

"Phụ thân đứa bé trong bụng nàng ta chắc chắn là một nhân vật rất quan trọng, cho nên Hoàng thượng mới muốn giữ lại Tê Điệp." Lộ Ánh Tịch suy nghĩ trong chốc lát, lại nói: "Trên người Tê Điệp có một tấm kim bài miễn tử do tiên đế ngự ban. E rằng Hoàng thượng cũng phải kiêng dè ba phần."

Tình Thấm nghe thế càng cảm thấy lơ mơ, sự khó hiểu hiện rõ trong ánh mắt.

Lộ Ánh Tịch trầm ngâm: "Tiên đế từng lưu lại di huấn, phàm là người nào có kim bài miễn tử, thì kẻ đó là ân nhân của Hoàng Triều. Mà bất luận người đó đã phạm phải sai lầm gì, đều có thể miễn tội chết." Tuy rằng trên tay nàng cũng có một tấm kim bài miễn tử, nhưng không phải do tiên đế tặng cho, nên ý nghĩa đương nhiên không giống nhau.

Tình Thấm nghe ra trọng điểm, càng thêm căm phẫn: "Nếu vậy thì Tê Điệp kia chẳng phải không sợ điều gì sao?"

"Cái đó cũng không đúng." Lộ Ánh Tịch cười nhạt, khuôn mặt mệt mỏi bỗng dưng hứng khởi: "Kim bài miễn tử do tiên đế ban tặng tất nhiên quý báu không gì sánh được, nhưng chỉ có thể giữ cho nàng ta một mạng mà thôi."

"Ý của nương nương là?" Tình Thấm thắc mắc.

"Nếu ta 'chết', Tê Điệp cuối cùng phải đưa ra tấm kim bài miễn tử kia để bảo toàn mạng sống, đúng không?" Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười khẩy, nhưng lạnh lùng như băng tuyết lạnh giá. Nếu không loại trừ Tê Điệp, nàng và hài tử lẫn Mộ Dung Thần Duệ đều không được bình an. Cho dù không vì chính mình, mà vì người nàng yêu, nàng cũng phải quyết tâm diệt trừ hậu họa.

"Nương nương định giả chết?" Tình Thấm cả kinh nói hơi lớn, vội lấy tay bịt miệng, nhỏ giọng nói khẽ: "Nếu như đến lúc đó, Hình bộ xử lý quá chậm, nương nương có thể sẽ bị đưa vào trong quan tài…"

"Ngủ ở trong quan tài thì có gì đáng sợ?" Lộ Ánh Tịch không câu nệ cười tươi, "Theo như cung quy hoàng tộc, sau khi phi tần qua đời cần phải có cung nhân túc trực bên linh cữu đủ bảy ngày, sau đó mới chôn trong hoàng lăng. Thời gian bảy ngày cũng đủ để Hình bộ làm việc xong xuôi."

"Nương nương hy sinh như vậy, có phải là quá nhiều rồi không?" Tình Thấm chần chờ, ánh mắt lại liếc nhìn chiếc bụng căng tròn của nàng, "Có ảnh hưởng tới thai nhi hay không ạ?"

"Sau khi ta được sư tôn truyền vào chân khí của người, bên trong ta có một luồng khí lực dị thường, nín thở trong vòng bảy ngày không thành vấn đề. Chỉ có điều cục cưng trong bụng chắc sẽ không chịu được đói bụng, đến lúc đó phải nhờ ngươi lo lắng chu đáo rồi." Lộ Ánh Tịch nhìn nàng ta chăm chú, với ánh mắt ấm áp, nhu hòa và tràn đầy tín nhiệm.

Sống lưng Tình Thấm đứng thẳng dậy, hết sức chân thành nhìn sâu vào mắt nàng, trịnh trọng nói đồng ý: "Nô tỳ đảm bảo với nương nương, nhất định sẽ không để nương nương và Hoàng tự trong bụng bị đói chút nào!"

Lộ Ánh Tịch mỉm cười gật đầu. Cái kế hoạch này mặc dù rất lớn mật, thế nhưng không quá phiêu lưu. Chỉ có điều, không biết đến lúc đó Mộ Dung Thần Duệ sẽ có phản ứng ra sao? Hắn đang dần dần quên nàng, nên có lẽ sẽ không quá mức đau lòng chứ?

Chung quy cũng có chút lo lắng, nhưng chuyện lần này không cho phép nàng nhân từ nương tay. Bây giờ nàng chỉ cần chờ Hi vệ về đến đây, tra được giá trị phía sau Tê Điệp, là sẽ bắt đầu hành động ngay.

***

"Hơi thở mong manh" của nàng kéo dài qua ngày thứ ba. Mỗi lần Thái y bắt mạch cho Lộ Ánh Tịch thì nét mặt lần sau trầm trọng hơn lần trước.

Mộ Dung Thần Duệ không ngủ lại Phượng Tê cung, nhưng mỗi đêm hắn đều bớt chút thời giờ sang đây ngồi lại hai khắc. Sắc mặt của hắn cũng ngày càng khó coi. Trước đây hắn chỉ cảm thấy bên ngực trái dường như trống rỗng khó hiểu. Nhưng mấy ngày gần đây, tận mắt chứng kiến nàng bệnh càng nặng, loại cảm giác trống rỗng bên ngực trái đã biến thành một loại đau đớn. Có lúc nghe Thái y bẩm báo bệnh trạng của nàng, hắn lại cảm thấy trái tim đau nhức như bị dao đâm mạnh vào, đau đến mức hắn gần như không thở nổi.

Dằn nén đau thương, hắn lẳng lặng ngồi xuống bên mép giường, ngắm nhìn nàng chăm chú. Khuôn mặt sắc nét, xinh đẹp này bởi vì bệnh mà trắng bệch, nhưng vẫn hiện rõ phong thái chỉnh tề. Hắn nhìn nàng như vậy cảm thấy vô cùng quen thuộc thân thiết, nhưng trong đầu chợt lóe lên hình dáng của Tê Điệp, nhập nhằng cùng một chỗ. Đến tột cùng, cái hắn cảm thấy quen thuộc chính là khuôn mặt của nàng, hay là khuôn mặt của Tê Điệp?

"Thần…" Lộ Ánh Tịch nửa tỉnh nửa mê, trong vô ý thức nàng thì thào nói mớ, "Chàng không thể quên ta… Không, hẳn là chàng tạm thời quên thôi… Khi ta 'chết', chàng đừng quá thương tâm…"

Lời nói mơ hồ không rõ, nhưng Mộ Dung Thần Duệ tập trung lắng nghe cẩn thận, một chữ cũng không bỏ sót. Cái loại đau đớn trong tim này lại bắt đầu tràn ngập trong lồng ngực của hắn. Hắn cau hàng lông mày thành một đường thẳng, càng muốn dằn cơn đau xuống lại càng không cách nào ngăn cản nó tràn lan.

"Thần… Xin lỗi…" Lộ Ánh Tịch dường như đang gặp ác mộng, mặt mày cau có, lại khẽ lẩm bẩm, "Khi đó ta từng hạ độc với chàng… Khi đó ta từng muốn trốn thoát khỏi chàng, không bao giờ quay trở lại nữa… Ta lúc nào cũng không nghĩ cho chàng… Lần này hãy để ta làm cho chàng một chuyện…"

Lời của nàng nghe qua giống như là lời trăn trối, đôi bàn tay của Mộ Dung Thần Duệ siết chặt thành nắm đấm, phẫn nộ quát khẽ: "Không cần nàng làm chuyện gì vì Trẫm! Nàng hãy khỏe hơn ngay lập tức cho Trẫm!"

Lộ Ánh Tịch chỉ hơi xê dịch cơ thể nhưng vẫn không tỉnh lại.

Mộ Dung Thần Duệ nổi khùng nhìn nàng chằm chặp, đôi mắt sâu thăm thẳm hằn lên tơ máu. Hắn cũng không xem xét kĩ, vẫn tiếp tục lớn tiếng cả giận nói: "Nếu nàng thật sự muốn làm điều gì đó cho Trẫm, hãy sống khỏe mạnh là được rồi! Không phải nàng không cho phép Trẫm quên nàng hay sao? Nếu nàng dám phủi mông bỏ đi như vậy trước mặt Trẫm, Trẫm nhất định, tuyệt đối sẽ hoàn toàn quên nàng rốt ráo, không còn một chút nào! Có nghe thấy không hả? Lộ Ánh Tịch!"

Hàng lông mi dài của Lộ Ánh Tịch run run, đã giật mình tỉnh giấc. Nhưng nàng không mở mắt, muốn nghe một chút lúc hắn kích động còn có thể nói điều gì.

"Nàng, nữ nhân chết tiệt kia!" Mộ Dung Thần Duệ đột nhiên chửi rủa, giọng điệu sắc bén, "Quả thực kí ức của Trẫm mơ hồ, nhưng Trẫm nhớ rất rõ ba chữ 'Lộ Ánh Tịch'! Nàng ngay cả mấy ngày này cũng cố gắng viết thư cho Trẫm, không ngừng nhắc nhở Trẫm những kỉ niệm khi xưa. Tuy rằng Trẫm có thể vẫn chưa nhớ rõ, nhưng cái tên 'Lộ Ánh Tịch' này đã khắc sâu dưới đáy lòng, nhắc đi nhắc lại đến mức thuộc làu! Nàng tốn công tốn sức làm nhiều chuyện như vậy, lẽ nào chính là muốn Trẫm cảm thấy đau khổ trước cái chết của nàng hả? Nếu nàng còn có sức viết thư, thì bây giờ hãy mở mắt ra, nói rõ mọi chuyện cho Trẫm!"

Hàng mi Lộ Ánh Tịch run lên, nhưng lại thực sự nghe lời hắn mở mắt.

Mộ Dung Thần Duệ không ngờ nàng tỉnh lại thật, lập tức sửng sốt. Sự tức giận dạt dào đông cứng trên mặt, vẻ mặt lại có chút nhăn nhúm.

Lộ Ánh Tịch dịu dàng ngắm nhìn hắn, cả buổi cũng không lên tiếng.

Còn Mộ Dung Thần Duệ không biết là do thẹn quá hóa giận hay là cơn giận trước vẫn còn sót lại mà hắn hừ một cái và quay đầu sang chỗ khác.

"Thần, chàng yêu thiếp sao?" Rất đột ngột, Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng hỏi một câu.

Cái cổ của Mộ Dung Thần Duệ như là bị đông cứng, một lúc lâu sau vẫn không quay trở lại.

"Thần, chàng yêu thiếp sao?" Lộ Ánh Tịch dịu dàng nhưng vẫn rành mạch hỏi lại lần nữa.

Mộ Dung Thần Duệ dần dần tức giận, quay đầu lại trừng mắt với nàng: "Nàng biết rõ tình trạng hiện nay của Trẫm, nàng hỏi cái này chẳng phải là có ý muốn gây khó dễ với Trẫm hay sao?" Yêu nàng hay không yêu nàng, từ khi trúng Thần hồn tán tới bây giờ, hắn dường như chưa từng tự hỏi vấn đề này. Hoặc có lẽ trong tiềm thức, hắn căn bản chưa từng xem đây là một vấn đề phải suy xét.

Lộ Ánh Tịch cúi đầu bật ra một tiếng thở dài: "Chí ít chẳng phải yêu, như vậy cũng tốt." Nàng sắp giả chết, mặc dù chỉ vẻn vẹn trong mấy ngày, nhưng nàng vẫn không muốn hắn quá đau lòng.

"Trẫm chưa có trả lời, nàng đừng có kết luận thay Trẫm!" Mộ Dung Thần Duệ lại nổi giận, nhưng ngay cả chính hắn cũng không rõ hắn giận chuyện gì.

Lộ Ánh Tịch nhếch môi không lên tiếng. Lòng thầm nghĩ, hẳn là tối nay Hi vệ sẽ trở về phục lệnh, vậy thì sáng sớm ngày mai nàng có thể "chết" rồi.

"Lộ Ánh Tịch!" Mộ Dung Thần Duệ thình lình hét lớn, giọng nói cao chót vót: "Nếu như Trẫm nói yêu nàng, có phải nàng sẽ khỏe lại chứ?"

"Sao cơ?" Lộ Ánh Tịch kinh ngạc nhìn hắn. Chẳng lẽ hắn biết nàng chỉ là đang giả bộ suy yếu sắp chết? Nhưng nàng nghĩ lại thì không thể xảy ra khả năng này. Trừ khi đó là đệ tử Huyền môn, bằng không chẳng ai có thể nhìn ra mánh khóe này.

“Nàng cho là Trẫm không phát hiện ra sao? Mặc dù Thái y không nói, Trẫm cũng nhận ra được. Khi nàng trúng độc, nàng không vì bản thân mà kê đơn thuốc giải độc. Nàng cũng không vì tính mạng của mình dồn chút sức lực đấu tranh!” Khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung Thần Duệ bỗng dưng tối sầm, lại nói: “Nàng đang hận Trẫm đang từ từ quên nàng sao? Cho nên nàng mới dùng chính bản thân nàng để trừng trị Trẫm hay sao?”

Lộ Ánh Tịch nghe xong liền dở khóc dở cười trả lời, “Ở trong lòng của chàng, thiếp là người không biết phân biệt được nặng nhẹ như vậy sao?”

Mộ Dung Thần Duệ không khỏi trầm mặc. Hắn biết nàng không phải như thế. Thế nhưng hắn không cách nào tin, không cách nào nghĩ đến và càng không cách nào chấp nhận việc nàng sẽ biến mất trước mắt hắn! Những cái “không cách nào” lớn mạnh này có phải là “yêu”?

“Ánh Tịch.” Hắn bỗng nhiên nghiêm mặt, trầm giọng gọi tên của nàng.

“Dạ?” Lộ Ánh Tịch ngước mắt nhìn hắn. Trong đồng tử đen của hắn hiện lên những ánh sáng xanh nhàn nhạt mê hoặc, tựa như hai viên đá quý lóng lánh đẹp mắt.

“Hứa với Trẫm, nàng đừng dễ dàng buông tay, cố gắng thêm mấy ngày nữa. Trẫm đã sai người đi khắp nơi tìm kiếm Huyền môn tiền bối, Trẫm tin vài ngày nữa sẽ có tin tức.” Giọng điệu Mộ Dung Thần Duệ trầm ổn, nồng đậm và có lực.

Lộ Ánh Tịch không ngờ hắn lại nói vậy, nàng không kìm được cảm thấy mất mát mấy phần.

“Hứa với Trẫm.” Hắn nắm bàn tay nhỏ nhắn của nàng ở dưới chăn, có hơi dùng sức siết chặt lại.

Đón nhận ánh mắt tràn đầy kì vọng lẫn đau thương sâu kín của hắn, Lộ Ánh Tịch cảm thấy không đành lòng, cũng không có cách nào gật đầu.

“Tịch, Trẫm yêu nàng.” Không hề báo trước, hắn bỗng thổ lộ tiếng yêu.

Lộ Ánh Tịch trong nháy mắt liền sửng sốt, chỉ có thể ngây ngốc nhìn hắn.

“Mất trí nhớ chẳng qua chỉ là mất đi hình ảnh nào đó. Những tình cảm đã có vẫn như xưa khắc sâu vào trong trái tim.” Mộ Dung Thần Duệ tựa như đang giải thích, lại giống như đang nói với chính mình, giọng nói ngày càng nhỏ: “Nếu nàng thực sự ‘mất đi’, Trẫm không biết sẽ làm ra chuyện gì. Cái loại đau đớn to lớn này, chỉ tưởng tượng đến thôi đã cảm thấy đáng sợ.”

Hắn vô thức bụm một tay lên ngực trái, rồi lại chậm rãi buông ra. Đôi mắt sâu như đại dương xanh thẳm chất chưa vô số sóng ngầm.

Hốc mắt Lộ Ánh Tịch nóng lên, im lặng xúc động.

Mộ Dung Thần Duệ không hề giống người hùng hổ dọa người trước đó. Hắn không nói chỉ cúi người xuống nhẹ nhàng ôm nàng, đem khuôn mặt của hắn vùi vào một bên hốc xương quai xanh của nàng.

Lộ Ánh Tịch không nhúc nhích, cứ như vậy để mặc hắn ôm. Nhiệt độ ấm áp trên người hắn xuyên qua chiếc chăn mỏng truyền đến, sưởi ấm trái tim của nàng.

Vị thuốc thần bí xưa nay hiếm thấy thì đã làm sao? Ký ức của con người mê muội thì đã làm sao? Cuối cùng sẽ có lúc đẩy lùi hết mây mù để nhìn thấy trời xanh.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 7: Tạm thời gạt bỏ lo lắng

Đêm hôm đó, Mộ Dung Thần Duệ ngủ lại Phượng Tê cung.

Lộ Ánh Tịch nằm trong vòng tay ấm áp của hắn, sự mệt mỏi lẫn chán chường tạm thời lùi đi. Trong lòng nàng chỉ cảm thấy xúc động dạt dào.

“Thần, chàng còn nhớ vì sao chàng giữ lại Tê Điệp hay không?” Nàng ghé sát vào ngực hắn, nhẹ nhàng hỏi.

“Đương nhiên.” Mộ Dung Thần Duệ chau mày, nói ngược lại: “Trẫm chưa từng nói cho nàng biết sao?”

“Chưa từng.” Lộ Ánh Tịch trả lời thật, lại dịu dàng chêm thêm một câu, “Là bởi vì thiếp tin tưởng chàng, nên thiếp mới chưa từng hỏi chuyện dư thừa này.”

“Tin tưởng…” Mộ Dung Thần Duệ đang tự đánh giá hai chữ này. Hắn dừng lại chốc lát mới nói: “Đoàn Tê Điệp ẩn núp ở Hoàng Triều rất lâu. Từ lúc

ban đầu Trẫm đã nghi ngờ nàng ta, cũng mất một thời gian tương đối dài truy xét, mới biết nội tình của nàng ta."

"Nàng ta là quận chúa Lâm Quốc, lẽ nào không phải như vậy?" Lộ Ánh Tịch nghe được thâm ý trong lời hắn nói liền nghi hoặc hỏi.

"Nàng ta quả thực là quận chúa Lâm Quốc, nhưng thân mẫu của nàng ta là người xưa của tiên đế." Mộ Dung Thần Duệ cân nhắc giải thích, chậm rãi nói: "Tiên đế và mẫu thân nàng ta dường như đã từng có vướng mắc chuyện tình cảm. Những chuyện cũ đã phủ đầy bụi rất khó ngược dòng tìm hiểu được."

"Vâng." Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng trả lời. Nếu là như vậy, chuyện tấm kim bài miễn tử kia cũng dễ hiểu hơn.

"Trẫm đặc biệt nhớ rõ Trẫm chưa từng chạm đến Tê Điệp, hài tử trong bụng nàng ta tuyệt đối không phải là cốt nhục của Trẫm." Giọng Mộ Dung Thần Duệ rất trầm thấp, lộ ra hàn ý lạnh lẽo.

"Vậy phụ thân của đứa bé là ai?" Lộ Ánh Tịch hỏi vấn đề khó hiểu nhất.

Mộ Dung Thần Duệ đột nhiên hừ lạnh một cái, trả lời: "Thái tử Lâm Quốc."

Lộ Ánh Tịch khiếp sợ: "Lâm Quốc… Thái tử?!"

Mộ Dung Thần Duệ nở nụ cười trào phúng, gằn giọng nói: "Thật sự có thể nói rằng Lâm Quốc đã không từ bất cứ thủ đoạn nào. Không ngại đưa Thái tử của bọn chúng mạo hiểm cải trang tới Hoàng Triều ta, chỉ vì để làm chuyện bẩn thỉu này."

Lộ Ánh Tịch sững sờ giây lát, mới lúng ta lúng túng nói: "Thái tử Lâm Quốc, tức là hoàng huynh của thiếp, là cháu họ của Tê Điệp, vậy mà có thể làm như vậy…"

"Không thể chịu được chuyện này." Mộ Dung Thần Duệ tiếp lời bằng giọng điệu giễu cợt: "Lâm Quốc cho rằng dùng Thần hồn tán là có thể khiến Trẫm tiếp nhận Đoàn Tê Điệp? Đúng là mơ tưởng viển vông!"

Đối với Thần hồn tán, trong lòng Lộ Ánh Tịch có chút nghi ngờ, nhẹ giọng hỏi: "Theo những gì trong sách y viết mà thiếp nhớ được, người trúng Thần hồn tán có khả năng sẽ bị thôi miên thay đổi tình cảm. Thần, trước kia chàng đã có dấu hiệu đó, vì sao bỗng nhiên lại tỉnh táo hơn rất nhiều?"

Mộ Dung Thần Duệ nhất thời không có câu trả lời. Tay hắn luồn vào trong chăn gấm, dang tay kéo nàng vào lòng, mới nhỏ giọng nói: "Những bức thư nàng viết cho Trẫm, Trẫm luôn mang bên mình. Chỉ cần Trẫm có thời gian rảnh rỗi, sẽ lấy ra đọc một lượt. Còn Trẫm cũng tự viết những chuyện lặp đi lặp lại mà bản thân nhớ được. Trẫm không tin, với nghị lực của Trẫm lại không thể chống lại dược tính của loại thuốc quái lạ kia được!"

Lộ Ánh Tịch không nhịn được liền cong môi cười. Từ đáy lòng hắn tin tưởng nàng, cho nên hắn không hề do dự mà đi tin những bức thư nàng đã viết. Có lẽ, Thần hồn tán thực sự không cần thuốc vẫn có thể tự giải.

"Ánh Tịch." Mộ Dung Thần Duệ nhỏ giọng gọi nàng, "Sau này Trẫm sẽ không gọi nàng là 'Tịch' nữa, để tránh cho các kí ức mới cũ lẫn lộn với nhau."

"Được ạ." Lộ Ánh Tịch không để bụng, mỉm cười nói: "Đã vậy, thiếp cũng nên sửa lại. Thiếp gọi chàng là 'Thần Duệ' được không?"

Mộ Dung Thần Duệ cúi đầu xuống in một nụ hôn lên cái trán bóng nhẵn của nàng.

Nàng cũng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cảm nhận được đôi môi ấm nóng của hắn men theo sống mũi của nàng xuống dưới, hôn lên chóp mũi của nàng. Sau đó, hắn tiếp tục hạ môi hắn lên môi nàng.

Chỉ là dịu dàng cọ sát nhau, hơi thở của cả hai hòa quyện vào nhau. Bờ môi chỉ khẽ tiếp xúc nhưng lại khơi lên lửa nóng rung động.

Đầu lưỡi của hắn tách hàm răng của nàng ra, nhanh nhạy lủi vào trong. Lưỡi hắn quấn bện với đầu lưỡi mềm mại của nàng. Dần dần, nụ hôn trở nên dữ dội hơn, giống như muốn cắn nuốt nàng thì hắn mới cam lòng.

Tay hắn theo bản năng kéo vạt áo của nàng. Bàn tay to lớn vào trong thăm dò, lần mò khắp nơi. Bàn tay thô ráp của hắn đi tới đâu thì kích thích tầng tầng hơi nóng ở nơi đó. Lộ Ánh Tịch ừm ờ một tiếng, lơ mơ nói: "Cẩn thận cục cưng."

Bàn tay Mộ Dung Thần Duệ thoáng dừng lại, nhưng chỉ trong chốc lát. Hắn lại xuống chút nữa, phủ tay lên cái bụng căng lên của nàng.

Cùng lúc đó, môi hắn trượt xuống dưới. Hôn lên làn da trắng nõn của nàng, bờ vai trắng tuyết, trước ngực…

Mặt Lộ Ánh Tịch nóng hầm hập, ửng đỏ giống như áng mây hồng đặc biệt xinh đẹp. Nàng vừa như bằng lòng lại như bất an, cuối cùng mở miệng nói: "Thần, cục cưng… không được…"

Mộ Dung Thần Duệ tựa như tức giận, từ trước ngực của nàng liền ngóc đầu lên, hung hăng lần thứ hai che phiến môi của nàng.

"Đừng…" Lộ Ánh Tịch kháng nghị, nhưng những lời tiếp theo đều bị hắn nuốt hết.

Nụ hôn của hắn lúc này đây mãnh liệt như đang công thành chiếm đất. Hắn không để cho nàng chút không gian nào để lảng tránh. Một bàn tay của hắn giữ sau ót của nàng, đôi môi mỏng lại giày vò đôi môi của nàng. Cái lưỡi như thanh gươm tấn công vào khoang miệng, mạnh mẽ cắn mút, một mặt dùng răng cắn nàng một cái.

Lộ Ánh Tịch cảm thấy có chút đau đớn, lại cảm thấy một sự kích thích mới lạ. Nàng bất tri bất giác đưa tay vòng qua sau gáy hắn, đón nhận nụ hôn của hắn.

Sự đáp lại của nàng khiến hắn như được cổ vũ hơn. Nụ hôn càng lúc càng điên cuồng, hai tay không an phận mà hạ thấp xuống dưới…

"Á!" Đột nhiên, Mộ Dung Thần Duệ bị cắn đau, ngẩng đầu nhìn nàng.

"Không được!" Hai gò má của Lộ Ánh Tịch đã đỏ bừng, vừa thẹn thùng lại mang theo một ít áy náy, "Thiếp sợ cục cưng không thể chịu nổi vận động kịch liệt…"

Mộ Dung Thần Duệ cắn răng trợn trừng mắt với nàng. Đôi mắt xanh đen đã bốc lên ngọn lửa dục vọng mãnh liệt. Một bàn tay của hắn vẫn đang dừng lại giữa hai chân của nàng.

Lộ Ánh Tịch không được tự nhiên nhích người ra xa, làm bộ như chưa có việc ấy, nói lảng: "Muộn rồi, ngủ thôi."

Vẻ mặt Mộ Dung Thần Duệ rất giận dữ, rút tay về. Hắn nằm cái bịch xuống giường, bực bội không màng nói chuyện với nàng.

Lộ Ánh Tịch nhìn hắn, không hiểu vì sao rất muốn cười. Hai người đã thành thân hơn một năm, nhưng số lần thân mật triền miên lại chỉ đếm trên đầu ngón tay. Đặc biệt là sau khi nàng mang thai, chỉ sợ là hắn nín nhịn quá mức đi?

Ý nghĩ này vừa hiện lên, nàng không khỏi hiếu kì, nhẹ giọng hỏi: "Thần, mấy tháng qua, chàng có từng lâm hạnh phi tần nào khác không?"

Mộ Dung Thần Duệ ho khan một tiếng, thờ ơ nói lại: "Nàng nghĩ sao?"

"Không biết." Lộ Ánh Tịch rất thành thật trả lời, "Có thể là có, có thể là không." Tuy rằng đáy lòng nàng vẫn ôm một hy vọng mong manh, nhưng lại sợ rằng đây chỉ là hy vọng xa vời và ngây thơ của chính mình.

"Mấy tháng qua, Trẫm có khi nào rảnh rỗi?" Mộ Dung Thần Duệ tức giận nói, "Vì nữ nhân nàng đây mà Trẫm phải dốc lòng lẫn dốc mạng. Trẫm còn tinh lực dư thừa đi làm chuyện khác sao?"

Bờ môi Lộ Ánh Tịch nhếch lên vẽ nên một nụ cười xinh đẹp, ngọt như mật ong. Ngay cả khóe mắt cũng lấp lánh sự vui mừng, hài lòng.

Dục vọng trong người Mộ Dung Thần Duệ khó tan biến. Hắn đột ngột xoay người lại, trong mắt xuất hiện mấy phần tà mị.

"Thần, chàng muốn làm cái gì?" Lộ Ánh Tịch vô ý thức lui về sau.

"Nàng có thể chạy trốn đến đâu?" Mộ Dung Thần Duệ cong môi cười rất chi là gian tà.

"Thần… Cục cưng của chúng ta… không thể…" Lộ Ánh Tịch cố gắng giải thích, nhưng xấu hổ không biết dùng từ thế nào mới phải.

"Thế nàng nghĩ ta muốn làm gì?" Mộ Dung Thần Duệ thuận miệng nói tiếp, cánh tay dài duỗi thẳng, bỗng chốc đã nắm được tay nàng.

"Sao ạ?" Lộ Ánh Tịch nghi hoặc.

Nụ cười xấu xa tọa lạc trên môi Mộ Dung Thần Duệ. Nắm tay nàng đặt lên ngực hắn, từ từ kéo xuống dưới cho đến khi đến điểm quan trọng. Động tác lưu loát ngang ngược khiến nàng không kịp phòng bị.

"A!" Lộ Ánh Tịch sợ hãi kêu lên, gắng sức rút tay về. Nàng vừa tức vừa thẹn lại vừa giận.

Mộ Dung Thần Duệ cũng không lại ép nàng. Nhưng hắn bật cười thích chí, tiếng cười vui vẻ khó có được.

"Ghê tởm." Lộ Ánh Tịch càng thêm tức tối, vươn tay đánh lên lưng hắn, "Không được cười!"

"Khụ, khụ!" Mộ Dung Thần Duệ ho sằng sặc nhưng vẫn không ngừng cười. Hơn nữa đáy mắt còn tràn đầy ý cười trêu tức, lại ngạo nghễ liếc mắt nhìn nàng.

Lộ Ánh Tịch buồn bực lại xấu hổ quẫn bách. Nàng nắm chiếc chăn gấm cố sức lau lòng bàn tay. Nhưng cảm xúc nóng bỏng cứng rắn kia vẫn lưu lại trên tay nàng, có lau thế nào cũng không mất đi. Cái người đáng ghét này!

Nàng ngước mắt trừng hắn. Nhưng hắn lại càng thêm mặc sức cười lớn, khí khái phấn chấn, vẻ lo lắng mấy ngày gần đây đều đã trôi tuột.

Lộ Ánh Tịch cứ trợn trừng mắt cũng không làm tiêu sự bực bội trong lòng.

Mộ Dung Thần Duệ cười cười nhìn nàng, dần dần ánh mắt lại sắc bén trở lại. Hắn đánh giá nàng, thắc mắc hỏi: "Ánh Tịch, trái lại tinh khí của nàng tràn đầy. Cái gì gọi là 'bệnh nguy kịch' hay 'không có thuốc nào cứu được', nhưng hiện tại Trẫm không nhìn ra một điểm."

Lộ Ánh Tịch ngẩn người, chần chờ chốc lát mới đáp: "Vừa rồi, nhất thời khí nóng lên cao, huyệt đạo tự động giải."

"Huyệt đạo?" Mộ Dung Thần Duệ nheo mắt, thoáng hiện lên mũi nhọn.

Đón nhận ánh mắt sắc bén của hắn, Lộ Ánh Tịch bất đắc dĩ than nhẹ, khẽ nói: "Hãy để thiếp nói hết mọi chuyện đã." Tiếp theo, nàng liền trình bày những chuyện đã xảy ra từ đầu đến cuối, bao gồm cả nguyên nhân vì sao phải gạt hắn, cùng với kế hoạch chuẩn bị giả chết thế nào.

Mộ Dung Thần Duệ nghe xong, rất là bất mãn, trách mắng: "Càn quấy! Trẫm không cho phép nàng đùa như thế."

Lộ Ánh Tịch nằm bên cạnh lại nhìn hắn chằm chặp, nghiêm mặt nói: "Đây không phải là trò đùa. Tấm kim bài miễn tử trong tay Tê Điệp kia nhất định phải thu lại."

Mộ Dung Thần Duệ cũng đanh mặt lại, trầm tư không nói.

Lộ Ánh Tịch từ từ diễn giải: "Nếu đứa bé trong bụng Tê Điệp không sinh ra, vậy thì không có gì để nói. Nhưng chàng vẫn giữ nàng ta bên cạnh chắc chắn là đang đợi nàng ta sinh hạ hoàng tử cho Lâm Quốc, ngược lại còn lấy đó để uy hiếp Lâm Quốc. Đã như vậy, lần này dùng 'cái chết' của thiếp để lấy lại kim bài miễn tử của tiên đế. Trong tương lai, không cần phải lo lắng về chuyện này nữa."

Mộ Dung Thần Duệ không lên tiếng, nhưng cũng không thể phủ nhận toàn bộ những điều nàng nói.

Thấy hắn suy tư, Lộ Ánh Tịch mỉm cười. Nàng áp sát vào khuôn ngực của hắn, một lần nữa quay lại trong lòng hắn.

"Thiếp mệt rồi, cùng nhau ngủ được không?" Nàng che miệng ngáp một cái, đem mặt mình vùi vào bả vai hắn. Chẳng biết từ bao giờ nàng đã quen với mùi Long diên hương trên người hắn như thế. Nó có thể khiến nàng cảm thấy an tâm, bình lặng.

"Được, nàng ngủ đi! Mọi chuyện để sáng mai lại tính tiếp." Mộ Dung Thần Duệ thở dài, đưa cánh tay rắn chắc ra bao bọc nàng. Cằm nhẹ nhàng cọ sát trên mái tóc suôn mượt của nàng. Trên người nàng luôn có một mùi hương, vừa thơm lại vừa thanh nhã, không nhiễm mùi phấn son. Và mùi hương này cũng rất khác với huân hương mà các phi tần khác hay dùng.

Hắn cúi đầu ngắm nhìn nàng. Khuôn mặt trắng sáng như ngọc; lông mày thon dài như dãy núi thoai thoải; sống mũi cao thẳng; bờ môi hồng hào mềm mại, không có chỗ nào không phải là kiệt tác dày công của ông trời. Phải thừa nhận rằng, vẻ xinh đẹp của nàng là được trời cao ưu ái, cho dù với khuôn mặt không trang điểm thì nàng vẫn xinh đẹp lộng lẫy khiến người ta thần hồn điên đảo.

Nhưng hắn yêu nàng không phải vì dung nhan tuyệt sắc này. Đã rất lâu về trước, hắn biết rõ tính nết và phẩm cách của nàng. Lúc đầu, hắn cho rằng nàng thông minh nhạy bén, còn thêm thủ đoạn lợi hại. Hôm nay hắn đã biết nàng chẳng qua chỉ là một con hổ giấy hiền lành. Trừ khi người ta bức nàng tới ngõ cụt, không thì nàng sẽ không nhẫn tâm diệt tận gốc.

Mộ Dung Thần Duệ im lặng suy nghĩ, còn Lộ Ánh Tịch lại ngủ say và chìm sâu vào mộng đẹp trong vòng tay của hắn.

Hắn cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng. Bây giờ có thể khẳng định dược tính Thần hồn tán đã giảm đi ít nhiều. Thế nhưng, không một ai có thể đảm bảo từ nay về sau nó sẽ không tái phát.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 8: Thật sự thoải mái

Bóng đêm rút đi, sắc trời dần không nhìn thấy cảnh vật. Vừa hay trò vui đã chính thức bắt đầu trình diễn.

Trong Phượng Tê cung tràn ngập không khí đau thương ngưng trệ. Nguyên một tòa tẩm cung rộng lớn, bên trong đã có đông nghịt cung nữ và thái giám đang quỳ mọp xuống đất. Mỗi cung tì nội thị đều nghiêm túc cúi đầu, không ai dám thở mạnh.

Hoàng đế ngồi bên giường Phượng, thần sắc thâm trầm tối tăm. Hắn nhìn chằm chằm người đang nằm trên giường với sắc mặt trắng bệch và đã ngừng thở.

"Xin Hoàng thượng nén bi thương…" Một vị Thái y nhẹ nhàng lên tiếng, dè dặt nói, "Hoàng hậu nương nương đã hoăng[1]. Hoàng thượng ngàn vạn lần phải bảo trọng long thể…"

[1] Hoăng: có nghĩa là chết, thường được dùng cho các chư hầu, các quan lớn, các phi tần.

Mộ Dung Thần Duệ chậm rãi quay đầu lại, lạnh lùng nhìn lướt qua từng người một đang ở đây. Sau đó hắn đột nhiên tung một chưởng lên trên trụ giường, giận tím tái mặt mày nói: "Đồ vô liêm sỉ! Tất cả đều là lũ bất tài vô dụng!"

Mọi người không ai bảo ai mà cùng chấn động, cơ thể càng cúi thấp xuống, không dám ngẩng đầu, càng không dám ngước mắt.

"Lập tức truyền Hình bộ thượng thư đến đây cho Trẫm!" Mộ Dung Thần Duệ giận dữ gầm lên, âm thanh đầy uy nghiêm và tàn bạo.

"Vâng… Vâng ạ…" Thái giám trong cung lên tiếng thưa dạ, kinh hãi phụng mệnh chạy đi.

Khoảng chừng một khắc sau, Hình bộ thượng thư Thẩm Dịch chân thấp chân cao vội vã đến đây yết kiến, quỳ xuống đất dập đầu: "Vi thần tham kiến Hoàng thượng!"

"Thẩm khanh gia, Trẫm đã ra lệnh cho ngươi điều tra việc Lộ Hoàng hậu trúng độc, cuối cùng có kết quả chưa?" Sắc mặt Mộ Dung Thần Duệ đã đông lạnh như đanh thép, giọng điệu hung ác, dường như tâm tình bất định, mưa to gió lớn có thể nổi lên bất cứ lúc nào.

Thẩm Dịch âm thầm kinh hãi, chỉ cảm thấy bầu không khí này khá quỷ dị. Hắn ta vẫn chưa biết tin Lộ Ánh Tịch đã qua đời, cẩn thận lựa lời để trả lời: "Bẩm Hoàng thượng, nguyên nhân Lộ Hoàng hậu trúng độc chính là do Điệp phi thảo, cái này vốn là loại cỏ đặc biệt của Lâm Quốc… Mấy ngày qua vi thần đã điều tra ra, xác thực chỉ có Lạc Hà cung của Đoàn Hoàng hậu mới có trồng loại cỏ này. Nhưng nếu chỉ vì điểm này mà…"

Hắn ta còn chưa nói xong, Mộ Dung Thần Duệ đã đứng bật dậy, từ trên cao nhìn thẳng xuống đỉnh đầu hắn ta, âm thanh lạnh lẽo: "Nếu đã xác nhận, vì sao còn chưa bắt người? Trẫm muốn lấy đầu của hung thủ đến làm vật tế lễ cho vong linh của Lộ Hoàng hậu!"

Thẩm Dịch nghe vậy bộ dạng liền khiếp sợ kinh hoàng, phút chốc ngẩng đầu lên, không dám tin hỏi lại: "Lộ Hoàng hậu… đã hoăng?"

Mộ Dung Thần Duệ mím môi không lên tiếng. Khuôn mặt tuấn tú đã kết một tầng băng, hàn khí tỏa ra quanh người.

Thẩm Dịch thấy thế, liền biết rằng Lộ Ánh Tịch thực sự đã chết. Lòng hắn ta đột nhiên đau nhói, há mồm nhưng lại không nói thành lời.

Ánh mắt của hắn ta không nhịn được lướt qua Mộ Dung Thần Duệ, nhìn về phía người đang nằm im trên giường. Khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng như tuyết kia, lúc này thoạt nhìn đặc biệt an tĩnh bình ổn, rất giống với bộ dạng trong trí nhớ của hắn ta.

Năm đó, tiểu cô nương đã cứu hắn ta một mạng tại Ô Quốc cũng có nước da trắng nõn cùng thần sắc an tĩnh, hoàn toàn không giống với một cô bé ngây thơ bình thường. Thực ra tiểu cô nương năm đó có phải là nàng hay không? Chỉ có nàng mới có thể am hiểu y thuật khi còn nhỏ tuổi như vậy. Cũng chỉ có nàng mới có loại khí chất tôn quý trời sinh này. Cũng chỉ có nàng mới khiến hắn ta ngay lần đầu gặp mặt đã nhớ mãi không quên.

Thế nhưng, nàng lại cứ như vậy rời khỏi nhân thế?! Hắn ta ngay cả một cơ hội để nói tiếng cảm ơn cũng không có?!

"Thẩm khanh gia…" Mộ Dung Thần Duệ nheo mắt nhìn hắn ta, âm điệu xuống thấp: "Còn không đi làm việc đi!"

Thẩm Dịch lúc này mới bừng tỉnh từ trong mộng, hoảng sợ hành lễ, rồi vội vàng lui ra ngoài.

Mộ Dung Thần Duệ nhìn theo bóng lưng của hắn ta, đôi mắt sâu hút phát ra những tia sáng sắc bén nhưng nhanh chóng che giấu. Trước đây hắn chưa bao giờ phát hiện ra, thần tử dưới trướng hắn lại có tâm tư khác đối với Hoàng hậu của hắn!

"Hoàng… Hoàng thượng… Hậu sự của nương nương…" Quan nội thị lúng túng mở miệng nói, thấy biểu cảm sắc bén của hắn đành phải nuốt nước bọt, không dám nói thêm lời nào nữa.

"Trẫm muốn đích thân túc trực bên linh cữu bảy ngày. Bảy ngày sau mới phát tang cả nước!" Mộ Dung Thần Duệ trầm giọng nói, giương tay lên ra hiệu cho mọi người ra ngoài, "Đưa quan tài băng đến đây!"

"Vâng, thưa Hoàng thượng!" Mọi người đồng thanh vâng dạ, thấp đầu cúi người kính cẩn rời khỏi.

Trong phút chốc tẩm cung liền trở nên vắng vẻ không một tiếng động.

Người vốn đã tắt thở nằm trên giường Phượng kia bỗng nhiên chống người ngồi dậy, khẽ cười nói: "Thần, một chưởng vừa rồi của chàng suýt chút nữa làm thiếp chấn động mà phá vỡ huyệt đạo rồi."

Mộ Dung Thần Duệ trở lại ngồi xuống mép giường, liếc mắt nhìn nàng, lại nói: "Nàng ngồi dậy làm gì? Lỡ như bây giờ có người xông vào đây, chắc chắn sẽ nghĩ nàng là xác chết sống dậy cho mà xem."

Lộ Ánh Tịch không nhịn được bật cười, nằm ngửa trở lại vừa nói: "Kế hoạch này có chàng giúp đỡ, hẳn là có thể thuận lợi bức Tê Điệp đưa ra kim bài miễn tử để giữ lại mạng sống. Sau đó chàng định làm thế nào?"

Mộ Dung Thần Duệ trầm mặc một chút, vươn tay gạt mấy sợi tóc mai che mắt nàng ra, dường như đăm chiêu nói: "Sau khi đem tin tức 'người chết sống lại' truyền đi khắp nơi, Lâm Quốc chắc chắn sẽ bắt đầu cảnh giác."

Lộ Ánh Tịch "Dạ" một tiếng, tiếp lời hắn: "Hiện tại tình hình hai nước như nước với lửa. Lâm Quốc vốn định mượn Tê Điệp và Thần hồn tán làm một quân cờ bất ngờ. Nhưng quân cờ này đã mất hiệu lực, vậy thì Lâm Quốc sẽ..."

"Nếu như Lâm Quốc vẫn còn yêu quý huyết mạch hoàng thất của bọn họ, thì sẽ phái người tới cứu Tê Điệp." Mộ Dung Thần Duệ trầm ngâm trong chốc

lát, khóe môi hiện lên một nụ cười trào phúng: "Cũng có một khả năng khác. Lâm Quốc vì không muốn bị người khác khống chế, có thể sẽ dứt khoát 'xử lý' Đoàn Tê Điệp."

Lộ Ánh Tịch ngẩn người, trái tim bỗng cảm thấy thương hại, khẽ than thở: "Tê Điệp cũng chỉ là một quân cờ vô tội, đứa bé trong bụng nàng ta càng vô tội hơn." Biết đâu ngày hôm ấy, những lời Tê Điệp đã nói là thật tình… "Nữ tử như nhành liễu mỏng manh, nếu tìm được nhà phu quân vững chắc có thể dựa vào, vậy đó là may mắn cả đời." Phải thừa nhận một điều rằng, nàng may mắn hơn Tê Điệp. Tuy rằng nàng đã trải qua nhiều gian khổ nhưng cuối cùng đều thoát được từ dòng nước xoáy tranh đấu quyền lực. Thế nhưng Tê Điệp, nàng ta dường như không tìm ra con đường đúng đắn kia, cũng có thể trời cao căn bản không cho nàng ta nhiều cơ hội để nàng ta lựa chọn.

Mộ Dung Thần Duệ không đồng tình với nàng, lên tiếng: "Nàng còn có thời gian quan tâm người khác, chi bằng nàng giúp Trẫm nghĩ cách làm thế nào mới có thể tìm được Huyền môn tiền bối."

Lộ Ánh Tịch thuận miệng nói theo: "Nếu như sư phụ còn sống…"

Lời còn chưa nói hết, hai người đều đồng thời im lặng, đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không lên tiếng.

Sau nửa buổi, Lộ Ánh Tịch mới nhẹ giọng nói nhỏ: "Nếu như sư phụ còn sống, người đã có thể nghiên cứu ra thuốc giải của Thần hồn tán." Sư phụ thật sự đúng là một nhân tài y học, nàng chỉ học qua loa. Nếu như khi xưa nàng chăm chỉ và nỗ lực nhiều hơn thì thật là tốt biết bao. Thế nhưng không bao giờ thực hiện được nữa rồi.

"Nàng đang nhớ tới y?" Mộ Dung Thần Duệ chợt phát ra một câu hỏi.

"Dạ." Lộ Ánh Tịch thành thực trả lời, nhìn hắn chăm chăm.

Mộ Dung Thần Duệ gật đầu không nhiều lời nữa, cũng không có biểu hiện ghen tị hay để bụng.

Lộ Ánh Tịch mỉm cười, đưa tay kéo tay phải của hắn, sau đó gác đầu lên trên bàn tay của hắn. Gương mặt nàng áp lên lòng bàn tay ấm áp của hắn.

Mộ Dung Thần Duệ nhẹ nhàng dùng tay kia vuốt ve mái tóc dài suôn mềm của nàng, động tác vô cùng ôn nhu cùng quyến luyến.

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh. Không cần phải giải thích thừa thãi, bởi vì giữa hai người đã không còn ngờ vực hoài nghi.

©STENT

Lộ Hoàng hậu trúng độc qua đời, mọi người trong hậu cung đều biết thế nhưng Hoàng thượng không hạ chỉ phát tang. Mọi người âm thầm phỏng đoán thánh ý nhưng cũng không dám lắm miệng xen vào.

Đoàn Hoàng hậu là kẻ khả nghi đã hạ độc Lộ Hoàng hậu, bị Hình bộ hỏi tội và tạm thời nhốt ở thiên lao chờ Hoàng đế đích thân thẩm vấn.

Người ngoài không biết sau đó Hoàng đế đã thẩm vấn Đoàn Tê Điệp ra sao, chỉ có Lộ Ánh Tịch là nắm rõ nhất. Thật ra muốn cho một người hết đường chối cãi cũng không phải chuyện quá khó. Chính là "Vua muốn thần chết, thần phải chết". Chỉ cần thái độ Hoàng đế cương quyết, thì mặc cho Đoàn Tê Điệp không phục lẫn không cam lòng cũng không có cách nào. Cuối cùng, Đoàn Tê Điệp phải giao ra kim bài miễn tử để bảo vệ mạng của chính nàng ta.

Sự việc thuận lợi tiến thẳng một mạch. Lộ Ánh Tịch đang muốn tìm một cái cớ "cải tử hoàn sinh" thì giữa đêm khuya tối hôm đó đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Mấy ngày qua nàng vẫn ngủ trong quan tài băng, làm điều này để tránh cho kẻ khác nghi ngờ. Mà quan tài băng lại để trong tẩm cung của Phượng Tê cung, không có mệnh lệnh của Hoàng đế thì không ai được phép tự ý dời đi.

Thế nhưng vào lúc nửa đêm, Lộ Ánh Tịch giật mình tỉnh dậy và hoảng hồn phát hiện bản thân mình không ở trong tẩm cung!

Bốn bề bị bao trùm bởi màn đêm đen kịt, chìa tay ra cũng không thấy ngón tay. Nàng có thể kết luận bản thân chắc chắn không ở trong tẩm cung có dạ minh châu treo giữa phòng.

"Ánh Tịch! Ánh Tịch!"

Lòng nàng ngạc nhiên tột độ, cố gắng kiềm chế tâm tình, im lặng tập trung lắng nghe. Nàng nghe loáng thoáng âm thanh rất quen thuộc xuyên qua khe hở ở nắp quan tài lọt vào trong.

"Ánh Tịch, ngươi có thể nào đi trước ta! Ngươi có nghĩ tới ta sẽ đau lòng biết bao!"

Lộ Ánh Tịch sửng sốt, hốt hoảng hoài nghi có phải bản thân mình đang nằm mơ. Giọng nói này rõ ràng là…

"Chỉ là độc của Điệp phi thảo, nhưng ngươi lại không có cách nào giải? Ánh Tịch! Ngươi thật không đáng làm đệ tử của Nam Cung Uyên ta!" Giọng nói luôn dịu dàng kia dần cất cao đầy phẫn nộ, "Sớm biết hoàn toàn buông tay lại đổi lấy chính là kết quả như vậy, thì ta đã liều mạng mang ngươi cùng biến mất rồi! Sớm biết Mộ Dung Thần Duệ không thể bảo vệ ngươi, thì ta không nên để ý đến thiên mệnh mà đoạt lấy ngươi rồi!"

Lời nói bỗng dừng lại, dần bình tĩnh trở lại. Giọng người đó nghèn nghẹt trong cổ họng, khó nén nỗi đau thương đắng lòng, "Ánh Tịch, thật ra ta cũng không muốn làm khó ngươi, nên mới xin Hạ huynh giúp ta tung tin đồn ta đã chết. Nếu ta không còn sống, cho dù Lâm Quốc và Hoàng Triều khai chiến, ngươi cũng không cần phải lo lắng ta và Mộ Dung Thần Duệ đối đầu nhau. Ta nguyện lấy cái giá suốt đời không gặp người, sống mai danh ẩn tích trên đời này. Ánh Tịch, có phải ta đã quá nhu nhược? Ta thấy sư tôn còn trên trần gian, liền bỏ mặc Huyền môn. Ta thấy ngươi tìm được hạnh phúc, liền tự chôn cất chính mình. Có phải ta quá nhu nhược lại tức cười hay không?"

Lộ Ánh Tịch nghe thế liền nhói lòng. Thật sự là sư phụ, sư phụ không có chết…

"Ánh Tịch, trước đây ta đã cứu rất nhiều người, có quan lớn quyền quý, cũng có bách tính bình thường, người nghèo cùng người ăn xin. Nhưng hóa ra ta lại thất bại như vậy, ta không cứu được chính mình, ta cũng không cứu được nữ tử ta yêu quý nhất." Giọng nói của Nam Cung Uyên đã trở nên lạnh ngắt, mang trong mình sự chua xót nồng đậm và bất mãn với chính mình.

Lộ Ánh Tịch đang muốn mở miệng an ủi, chợt nghe tiếng nói trầm thấp yếu ớt bay vào tai nàng.

"Ánh Tịch, ta chưa từng nói ra, từ nay về sau cũng không còn cơ hội nói… Chẳng biết từ bao giờ ta đã yêu nàng, yêu rất nhiều, lại khó có thể kìm nén…"

Vốn dĩ miệng nàng đang há ra, nên không khỏi cứng đờ. Nếu như bây giờ nàng lên tiếng, thì sư phụ sẽ không xấu hổ ngượng ngùng chứ?

Âm thanh nàng khép miệng dù rất nhỏ nhưng cũng đủ để Nam Cung Uyên đột nhiên phát giác ra. Hai tay y chần chừ chạm vào nắp quan tài, từ từ nhấc lên.

"Ánh Tịch?" Y vừa cẩn thận lại vừa chờ mong khẽ gọi.

"Sư phụ." Lộ Ánh Tịch buộc lòng phải lên tiếng đáp lại.

"Ngươi không có chết?" Giọng Nam Cung Uyên vẫn rất khẽ, giống như là sợ đập tan giấc mơ tốt đẹp.

"Không có, con chỉ giả chết." Lộ Ánh Tịch từ giữa quan tài ngồi dậy. Trong bóng đêm chỉ thấy một đôi mắt phát sáng rạng rỡ. Trong ánh mắt đen kia phóng ra nét vui mừng khôn xiết như đốm lửa bùng cháy, càng không thể thu hồi.

"Ngươi không có chết!" Nam Cung Uyên lặp lại câu nói đó nhưng đã chuyển sang giọng điệu hớn hở, vui mừng. Y bỗng nhiên cúi người ôm chầm lấy nàng, siết chặt nàng vào lòng!

Lộ Ánh Tịch cứng đờ, không biết nên làm thế nào cho phải, đành ngây ngốc để mặc y ôm chặt.

Trong bóng tối, y gác cằm lên bả vai của nàng, hít sâu một hơi. Nàng cảm nhận được dường như có giọt nước âm ấm rơi trên cổ nàng.

Lo lắng tăng cao, thì nàng lại cảm nhận y thụt đầu lại. Mà cái trán của nàng có hơi nóng lên, giống như đã chạm vào thứ gì đó mềm mại, ấm áp.

"Phù, Ánh Tịch…" Tiếng thở dài từ miệng Nam Cung Uyên bật ra, tựa như hài lòng lại như tìm được con đường sống rộng mở tươi đẹp trong chỗ chết vậy. Y từ từ buông nàng ra, sau đó thắp sáng mồi lửa. Y nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng, khóe môi lại nở nụ cười nho nhã như thường, "Thật quá tốt, ngươi không có chết!"

Lộ Ánh Tịch cũng xúc động mỉm cười theo. Nàng nhìn chằm chặp vào đôi mắt hơi ẩm ướt nhưng đặc biệt sáng rực kia, gật đầu đồng ý, "Đúng, thật là tốt. Sư phụ cũng còn sống."

Lời đối thoại như vậy đều làm hai người bọn họ cũng không nhịn được cười. Bốn mắt nhìn nhau, đều chứa đầy vẻ vui mừng thoải mái.

Lẳng lặng nhìn nhau trong giây lát, Lộ Ánh Tịch đưa tầm mắt quan sát xung quanh, thắc mắc hỏi: "Sư phụ định lén đưa Ánh Tịch ra khỏi cung thông qua mật đạo này?"

Nam Cung Uyên tự nhiên cười vui vẻ, trả lời: "Ta tưởng rằng ngươi đã chết oan uổng trong cung, nên muốn mang ngươi đến một nơi không ưu lo, sầu não. Nhưng bây giờ không cần nữa rồi. Thế này rất tốt."

Lộ Ánh Tịch gật đầu lần nữa, tán thành nói: "Thế này rất tốt." Không rõ vì sao, nàng cảm thấy dường như sư phụ đã buông tay. Ngay sau khi đặt nụ hôn kia xong, hình như sư phụ loáng cái đã trở lại bình thường.

"Thấy ngươi không sao, ta cũng khỏi phải lo lắng nữa. Nhưng có một việc ta phải nhắc nhở ngươi." Nam Cung Uyên thu lại nụ cười trên môi, nghiêm túc nói: "Tin 'tử' của ngươi đã lặng lẽ truyền ra, Lâm Quốc nhất định sẽ có hành động. Ngươi phải cẩn thận với cái tên Đoàn Đình Thiên."

"Đoàn Đình Thiên cũng tới Hoàng Triều sao?" Lộ Ánh Tịch nghiêm mặt lại. Nhớ tới tính cách vừa chính vừa tà của Đoàn Đình Thiên, nàng quả thực cũng có chút lo lắng.

"Chắc là đang trên đường tới đây." Nam Cung Uyên một mặt vừa nói, mặt khác lấy ra vài thứ đưa cho nàng, "Giữ lại phòng thân. Đợi đến khi thật cần thiết thì hãy quyết tâm ra tay dù có tàn nhẫn."

"Sư phụ phải đi ư?" Nghe ra ý cáo biệt trong lời nói của y, Lộ Ánh Tịch không khỏi cảm thấy lưu luyến không rời.

“Bữa tiệc nào trên thế gian cũng phải tàn.” Nam Cung Uyên cười nhạt, “Đợi khi bé con trong bụng ngươi sinh ra và đầy tháng, thì vi sư sẽ đến tặng quà.”

“Cảm ơn sư phụ.” Lộ Ánh Tịch thành tâm nói cảm ơn. Nhưng nàng cũng nhớ lại, dường như câu nói nàng hay nói với y nhất là “Cảm ơn”. Nàng liền bổ sung thêm một câu, “Sư phụ hãy bảo trọng.”

“Ngươi cũng vậy.” Nam Cung Uyên nhếch môi cười, xoay người đi vào con đường mật đạo đen hun hút.

“Sư phụ!” Lộ Ánh Tịch không kiềm được gọi y.

Nam Cung Uyên dừng bước quay đầu lại nhìn, nhưng y chỉ cười không nói.

Lộ Ánh Tịch do dự trong chốc lát, sau đó mới mở miệng hỏi: “Sư phụ có nghe nói đến ‘Thần hồn tán’?”

Nam Cung Uyên tập trung suy nghĩ, lắc đầu nói: “Ta từng thấy qua trong sách y thuật cổ của Huyền môn, nhưng chưa từng gặp dược phẩm kì lạ đó.”

Lộ Ánh Tịch cười nhạt, không hề giữ y lại, chỉ nói: “Sư phụ, hẹn gặp lại.”

Nam Cung Uyên cũng không hỏi nhiều, hồi đáp nàng bằng bộ dạng tươi cười ấm áp, rồi xoay người bước tiếp. Bước chân bình ổn, không có chút ngập ngừng đứng lại. Từng bước từng bước, chiếc áo màu xám tro quen thuộc kia cùng ánh lửa chập chờn dần mờ nhạt rồi biến mất trong tầm nhìn của Lộ Ánh Tịch.

Thế nhưng Lộ Ánh Tịch hiểu rõ bản thân. Trái tim của nàng sẽ vĩnh viễn giữ lại một vị trí dành cho y. Y là người thầy vỡ lòng của nàng, cũng là người nàng từng ái mộ thời niên thiếu. Cuộc đời này của nàng được gặp nam tử như vậy, nàng thật sự rất may mắn.

Trong tay nàng nắm món quà y để lại, nàng bước xuống, đặt chân lên mặt đất của thạch thất. Nàng không cầu xin y ở lại nghiên cứu thuốc giải ‘Thần hồn tán’. Bởi vì y đã làm rất nhiều chuyện vì nàng rồi. Cũng bởi vì phía sau là quá khứ của nàng, còn hướng đi bây giờ chính là tương lai của nàng. Nàng cần phải đối mặt và nắm chặt tương lai của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 9: Mảnh giấy huyền bí

Chương 9: Mảnh giấy huyền bí

Lộ Ánh Tịch sống lại từ cõi chết, trở thành một chuyện truyền kì. Mặc dù Hoàng đế nghiêm cấm người trong cung không được lén lút bàn tán chuyện này, nhưng mọi bức tường trong thiên hạ đều bị gió lùa xô đổ, thế nên tin tức này cứ mặc nhiên luồn ra ngoài. Trong chốc lát ngoài hoàng thành đều bàn luận chuyện này, trăm họ tụm năm tụm bảy trao đổi hăng say với câu chuyện li kì như vậy.

Lộ Ánh Tịch không quan tâm bản thân trở thành nhân vật chính trong đề tài mà người người nhắc đến trong những lúc rỗi rãi. Nàng và Hoàng đế đã trao đổi với nhau, liền tuyên bố ra bên ngoài là Huyền môn sư tôn đã âm thầm ra tay giúp nàng cải tử hồi sinh. Thế nên hai người dễ dàng đem chuyện thần kỳ này đổ lên người của sư tôn.

Mộ Dung Thần Duệ cười nói: “Nếu như tiền bối biết bản thân trở thành nhân vật thần tiên, không biết người sẽ cười hay bực đây.”

Lộ Ánh Tịch không lưu tâm, nhàn nhạt nói: “Sư tôn vốn đã là một nhân vật thần bí khó hiểu, thêm chuyện này cũng không có gì lạ.”

Mộ Dung Thần Duệ kéo nàng ôm vào lòng, tựa như vô tình hỏi: “Đêm hôm kia đã xảy ra chuyện gì?”

Lòng Lộ Ánh Tịch không mấy kinh ngạc, lập tức ngẩng đầu nhìn hắn, làm như không có chuyện gì hỏi ngược lại: “Đêm hôm kia có chuyện gì đặc biệt xảy ra sao?”

Mộ Dung Thần Duệ cúi đầu nhìn nàng, khóe môi mỉm cười. Nhưng ánh mắt của hắn sắc bén, chầm chậm nói ra: “Quan tài băng đã di chuyển vị trí, đừng nói là do nàng rảnh rỗi, không có việc gì làm nên nửa đêm ngồi dậy chuyển nó đi nhé?!”

Lộ Ánh Tịch chỉ cười mà không đáp, trong lòng lại bội phục năng lực quan sát của hắn. Nhưng nàng không thể tiết lộ chuyện sư phụ đến đây nhờ mật đạo.

Mộ Dung Thần Duệ biếng nhác đưa tay vuốt ve hai gò má mềm mại của nàng, mặt khác lại như tùy ý nói: “Xem ra trong tẩm cung này cất giấu không ít bí mật.”

Lộ Ánh Tịch ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi mắt sâu sắc của hắn, chộp được một chút ánh sáng sắc nhọn rồi biến mất. Tâm trạng nàng không khỏi kinh hãi. Không phải hắn đã nghi ngờ cửa vào mật đạo nằm trong tẩm cung của nàng rồi chứ?

"Ánh Tịch." Mộ Dung Thần Duệ buông tay, lùi lại một bước giữ một khoảng cách, đứng nhìn nàng. Giọng nói trầm ấm thường ngày thêm một chút thâm ý: "Có phải Trẫm vẫn không có cách nào làm nàng an tâm? Cho nên nàng muốn giữ lại một đường lui, để tương lai có thể trốn nhà đi?"

Lộ Ánh Tịch nghẹn lời, một lúc lâu sau vẫn không lên tiếng. Quả thực lòng nàng có tồn tại tâm tư như thế, nhưng không phải là nàng không tin hắn mà là nàng bắt buộc phải làm thế. Nàng giữ lại mật đạo, như vậy nàng vừa dễ dàng tiến tới tấn công cũng có thể lùi bước để cố thủ. Nếu như đến một ngày phát sinh chuyện bất trắc, nàng vẫn có thể tự bảo vệ mình.

"Nàng sợ Trẫm sẽ phụ nàng trong tương lai sao?" Mộ Dung Thần Duệ hỏi tiếp, giọng nói không mang ý ép buộc nhưng tựa như có cảm giác bùi ngùi than thở.

Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng lắc đầu, trả lời hắn: "Thần hồn tán trong người chàng vẫn chưa tiêu tan hoàn toàn. Nếu như mai sau có biến cố phát sinh, cho dù thiếp không nghĩ tới bản thân thì cũng phải nghĩ cho bé con trong bụng."

Mộ Dung Thần Duệ nhíu mày, nói tiếp: "Vậy tức là đến khi Trẫm hoàn toàn hồi phục, nàng sẽ không giữ bí mật mà đối với Trẫm thẳng thắn hơn?"

Lộ Ánh Tịch không khỏi chần chờ, nhớ tới minh ước năm năm giữa Hoàng thượng và Ô Quốc thì nàng càng thêm khó xử.

Mộ Dung Thần Duệ thấy thế, nhếch môi cười nhạt: "Trẫm không thúc ép nàng, nhưng nàng phải dọn sang Thần cung." Còn Phượng Tê cung, tất nhiên từ nay về sau sẽ có binh lính canh giữ nghiêm ngặt.

Lộ Ánh Tịch sao lại không hiểu tính nết của hắn chứ, nhưng hắn đã nhượng bộ thì nàng cũng chỉ có thể nghe theo.

"Được ạ." Nàng gật đầu, khẽ mở miệng cười nói: "Nhưng mà thiếp có một yêu cầu."

"Nói đi."

"Từ nhỏ thiếp đã có mười hầu nữ thân cận, lúc trước bởi vì xuất giá mà để các nàng lại Ô Quốc, bây giờ thiếp muốn gọi các nàng ấy quay lại bên cạnh thiếp."

Sắc mặt Mộ Dung Thần Duệ bình thường, thẳng thắn gật đầu đồng ý.

Lộ Ánh Tịch khẽ nhẹ nhõm thở dài một hơi. Lòng thầm nghĩ, có lẽ trong cuộc sống hai người thì nên thỏa hiệp với nhau như vậy, chỉ khi đạt được cân bằng mới có thể kéo dài mãi mãi.

Mộ Dung Thần Duệ như đọc được suy nghĩ của nàng, nói tự nhiên: "Đạo phu thê, Trẫm cũng nên học hỏi thật tốt."

Lộ Ánh Tịch cười liếc mắt nhìn hắn, tâm tình bất giác thả lỏng. Tương lai ra sao không ai có thể biết trước, nhưng ít ra lúc này hai người họ rất tâm đầu ý hợp, ăn ý lại hạnh phúc.

Mộ Dung Thần Duệ thu lại nét mặt, nói nghiêm túc: "Hiện nay Đoàn Tê Điệp đã bị Trẫm giam lỏng trong Lạc Hà cung. Lâm Quốc nhất định sẽ có hành động. Thân phận của nàng rất đặc biệt, nàng phải hết sức cẩn thận." Ngừng lại một lát, hắn lại nói: "Trẫm không cho phép nàng bị tổn hại một tí nào!"

"Vâng, Thần thiếp tuân chỉ." Lộ Ánh Tịch cười dịu dàng, hạ thấp người.

Mộ Dung Thần Duệ cau mày, đưa tay đỡ nàng, không vui nói: "Không cần thiết phải làm như vậy. Trẫm đặc biệt ân chuẩn cho nàng không cần hành lễ, tránh làm động đến thai nhi."

Thấy cánh tay hắn giữ chặt như vậy, Lộ Ánh Tịch cảm thấy buồn cười trong lòng. Nàng thuận theo cánh tay hắn tựa vào ngực hắn, trêu chọc: "Đây là Hoàng thượng căng thẳng vì Thần thiếp, hay là căng thẳng vì bé con trong bụng thiếp?"

Mộ Dung Thần Duệ nghé mắt liếc nàng, chẳng màng đáp lời nàng. Bàn tay to lớn của hắn đặt lên cái bụng nhô lên của nàng, thì thầm: "Hoàng nhi ngoan, sau này con lớn lên đừng có học hỏi cái tính nhanh mồm nhanh miệng của mẫu thân nhé. Con phải làm một người vô cùng bình tĩnh, vững vàng."

"Có phải Hoàng thượng đang chửi xéo Thần thiếp?" Lộ Ánh Tịch càng nghĩ càng cảm thấy thú vị, cố ý tranh cãi với hắn: "Làm sao Hoàng thượng biết đây nhất định là Hoàng nhi? Có thể là Công chúa."

"Công chúa?" Mộ Dung Thần Duệ bỗng dưng chăm chú, cau hàng lông mày rậm lại, trầm ngâm nói: "Nếu là Công chúa, nàng nhất định phải sinh cho Trẫm thêm một đứa nữa."

"Sao Hoàng thượng có thể trọng nam khinh nữ như vậy được." Lộ Ánh Tịch nghe hắn nói xong, không biết là nên khóc hay nên cười, lại bảo: "Nếu đứa tiếp theo vẫn là Công chúa, vẫn chàng sẽ làm sao?"

"Vậy thì sinh tiếp, chừng nào nàng sinh được hoàng nhi mới thôi." Mộ Dung Thần Duệ nói chuyện rất dứt khoát, không thể nào cãi lại.

Lộ Ánh Tịch cười mỉm chi ngắm nhìn hắn. Nàng không phản bác, lại càng không tức giận.

Mộ Dung Thần Duệ thấy biểu tình của nàng như thế, liền biết nàng đã lĩnh hội được hàm ý trong lời hắn nói. Hắn cũng nhếch môi cười theo.

Có đôi khi, lời hứa hẹn cũng không nhất thiết phải mở miệng thề thốt, người có thể hiểu được thì sẽ hiểu rõ. Mặc dù hắn không nói thẳng nhưng đã ngầm đồng ý, Thái tử tương lai của Hoàng thượng sẽ chỉ do nàng sinh ra.

Phần tâm ý này, dường như nặng ngàn cân, hơn những lời nói suông thề non hẹn biển nhiều.

***

Mấy ngày trôi qua vô cùng bình lặng như mặt nước hồ thu. Trong cung không có việc gì lớn xảy ra, yên ổn không dậy sóng.

Lộ Ánh Tịch dọn sang Thần cung, nhưng do bận nghiên cứu thuốc giải Thần hồn tán, nên hằng ngày vẫn ra vào Thái y viện. Không biết là trùng hợp hay là cố ý, mà nàng thường xuyên gặp Hình bộ thượng thư Thẩm Dịch ở đó. Thẩm Dịch chỉ nói là vì hắn ta đang điều tra một vụ án cần mời Thái y giúp đỡ. Hắn ta cũng chưa từng có hành động tiếp cận nào đối với nàng, nhưng nàng vẫn cảm thấy ánh mắt của hắn phát sáng khác thường.

Hôm đó, nàng đang xem sách thuốc ở phòng sách của Thái y viện, cắm cúi vùi đầu sau chồng sách, thì nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng bên ngoài phòng.

"Thẩm đại nhân!" Nàng bỗng ngẩng đầu, ánh mắt trong veo nhìn về phía cửa.

Thẩm Dịch giật mình, chậm rãi đi từ cửa đến bên cạnh bàn. Bên ngoài nắng vẫn đang chói chang, dường như hắn ta phơi nắng đã lâu, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

"Vi thần tham kiến Hoàng hậu nương nương. Nương nương phượng an." Hắn ta cung kính hành lễ, mặt mày đỏ ửng giống như là màu sắc do bị phơi nắng, hoặc là sắc hồng khác thường.

"Có phải Thẩm đại nhân có chuyện gì đó muốn nói với Bản cung hay không?" Lộ Ánh Tịch đứng dậy sau chiếc bàn dài, thắt lưng chậm rãi đi về hướng hắn ta.

Thẩm Dịch vô ý thức lui về sau một chút, đôi mắt sáng lấp lánh, lại không dám nhìn thẳng vào nàng.

"Thẩm đại nhân?" Lộ Ánh Tịch dừng lại, đứng cách hắn ta ba bước chân, chỉ nhìn hắn chăm chú.

Thẩm Dịch khom người cúi đầu, dáng dấp thận trọng bất an, lúng ta lúng túng nói: "Vi thần không có chuyện gì muốn bẩm báo với Hoàng hậu."

"Ồ?" Lộ Ánh Tịch cố ý kéo dài âm điệu, mới lại nói, "Đã như vậy, vì sao Thẩm đại nhân lại cứ quanh quẩn ở đây lâu như vậy, đến tột cùng là đang có tâm tình thế nào?"

Thẩm Dịch không trả lời nàng ngay lập tức, đầu cúi thấp dần dần ngẩng lên, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo như nước của nàng.

Lộ Ánh Tịch hơi chau mày, nhưng nàng không hoảng hốt cũng không bắt bẻ. Ánh mắt của hắn ta vô cùng chuyên tâm, dường như đã rơi vào trong đôi mắt sáng trong của nàng.

Lộ Ánh Tịch cố gắng ho khan hai tiếng, thì hắn ta mới giật mình hoàn hồn. Hắn ta rủ mi mắt, mở miệng nói: "Bẩm nương nương, vi thần thật sự không dám tồn tại bất cứ dụng tâm nào. Chỉ là vi thần có một chuyện xưa đã vướng mắc trong lòng nhiều năm. Xin phép cho vi thần đánh bạo chứng thực từ nương nương."

"Chuyện xưa thế nào?" Lộ Ánh Tịch bình thản nhìn hắn, nhưng trong lòng không hiểu sao lại nảy động một cái.

"Khoảng mười năm về trước, có phải Hoàng hậu đã bố thí thuốc cho một gã ăn mày tại kinh thành Ô Quốc?" Thẩm Dịch nhẹ giọng hỏi, lại sợ không được rõ ràng lắm, nên bổ sung thêm: "Lúc đó gã ăn xin kia bị trúng kịch độc, may mắn được một tiểu cô nương mặc váy trắng như tuyết biếu một lọ thuốc giải."

Lộ Ánh Tịch có hơi kinh ngạc, tập trung nhớ lại, một lúc sau liền nói: "Có thể có chuyện như vậy. Nhưng lúc Bản cung còn ở Ô Quốc, thường xuyên theo sư phụ xuất cung đi hái thuốc hành y. Những người được ta chữa qua cho dù không tới một trăm, thì cũng hơn mười."

Thẩm Dịch nghe vậy, trên khuôn mặt khôi ngô trẻ tuổi không giấu được vẻ thất vọng. Nhưng hắn ta vẫn kiên trì hỏi lại: "Nương nương có thể nghĩ kĩ lại lần nữa được không ạ?"

Thấy hắn ta vẫn cố chấp như vậy, Lộ Ánh Tịch bỗng dưng cảm thấy khá hiếu kì, hỏi lại: "Gã ăn mày kia lẽ nào là Thẩm đại nhân?"

Thẩm Dịch cúi người thi lễ, trả lời: "Chính là vi thần."

Lộ Ánh Tịch mím môi cười, hòa nhã nói: "Chuyện cũ đã qua lâu như vậy, Thẩm đại nhân cũng đừng quá ghi nhớ trong lòng. Phàm là một người thầy thuốc, chế thuốc cứu người là chuyện phải làm, sẽ không mong đợi người khác báo đáp."

Đáy lòng Thẩm Dịch đã sớm nhận định tiểu cô nương đó chính là nàng. Hắn ta chỉ thất vọng khi nàng căn bản không nhớ ra hắn ta. Im lặng giây lát, hắn ta ngẩng đầu nhìn nàng, khe khẽ nói: "Nhận được của người chút ân huệ, cũng đủ để cố hết sức báo đáp. Nếu sau này nương nương có chỗ nào cần dùng tới vi thần, người cứ phân phó, cho dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng…"

Giọng của hắn ta càng nói càng thấp, mờ nhạt tan biến trong không khí.

Thính giác của Lộ Ánh Tịch vô cùng nhạy, nên cái câu cuối cùng kia thực sự là nàng nghe rất rõ.

"… Cho dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng, thậm chí phải bỏ mạng, Thẩm Dịch cũng vui vẻ đồng ý."

Nhưng Lộ Ánh Tịch lại làm như không nghe thấy, chỉ hời hợt phất tay áo: "Sự trung thành này của Thẩm đại nhân, Bản cung sẽ ghi nhớ. Nếu không còn chuyện gì khác, thì xin mời Thẩm đại nhân lui ra ngoài."

"Vâng, vi thần xin cáo lui." Thẩm Dịch hành lễ lui ra, khi xoay người khóe mắt của hắn ta lướt nhìn nàng, chứa đựng dịu dàng trìu mến.

Đợi hắn ta đi xa, Lộ Ánh Tịch vỗ trán thở dài. Sự đào hoa bỗng dưng bay tới này, nàng chỉ cảm thấy vô phúc nhận được.

Nàng quay người trở lại bàn, vừa mới ngồi xuống thì chợt nghe trên mái nhà có một âm thanh khác vang lên, nàng nhất thời rùng mình.

Nhưng cái âm thanh rất nhỏ kia chỉ như một trận gió bay vút qua, phút chốc đã không thấy đâu nữa. Mà lúc này, trên mặt đất ngoài cửa đã xuất hiện một mảnh giấy.

Lộ Ánh Tịch nín thở cảm nhận không khí xung quanh. Sau khi đã xác định kẻ kia đã rời đi, nàng mới ra trước cửa nhặt tờ giấy kia lên.

Trên tờ giấy là những dòng chữ đen khỏe khoắn…

Trên giấy viết: "Nếu muốn lấy thuốc giải Thần hồn tán, vào giờ Tý tối nay hãy một mình tới Vô Ưu Cung. Nếu như kinh động đến Hoàng đế, thì hãy tự gánh lấy hậu quả."

Lộ Ánh Tịch nhìn kĩ chữ viết trên tờ giấy, trong đầu liền hiện lên bóng dáng của một người…

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 10: đêm ở lãnh cung

Trước đó, Mộ Dung Thần Duệ giữ lời hứa hôm đó, thả mười thống lĩnh Hi vệ đã bị nhốt khi trước. Lộ Ánh Tịch liền để những Hi vệ khác trở lại Ô Quốc, cũng thay đổi luôn bộ phận mở cửa mật đạo. Nếu như nàng dọn sang Thần cung, đương nhiên không thể vào mật đạo, nên nàng đành phải che đậy nó đi. Thế nhưng mười thống lĩnh Hi vệ ăn đủ những đau đớn khi bị tra tấn hành hình, Lộ Ánh Tịch trong phút chốc cũng không thể lệnh các nàng ấy giúp đỡ.

Trời đã vào đêm, trong không khí mang hơi lạnh, ánh trăng sáng tỏ.

Lộ Ánh Tịch nắm chặt mảnh giấy kia trong tay. Nàng bước đi thong thả qua lại trong tẩm cung, trong lòng suy nghĩ cách. Đột nhiên trong đầu có một ý nghĩ vụt qua, không khỏi khiến nàng giật mình.

Nàng còn nhớ rõ Mộ Dung Thần Duệ đã nói, đứa bé trong bụng Tê Điệp là cốt nhục của Thái tử Lâm Quốc. Nhưng Hoàng đế Lâm Quốc rõ ràng không có con nối dõi, thì làm sao có Thái tử?!

"Ánh Tịch?" Mộ Dung Thần Duệ bàn việc nước xong liền quay lại đây, thấy nàng đứng sững sờ tại chỗ, liền nghi ngờ hỏi: "Sao nàng lại đứng xuất thần ở đây?"

Lộ Ánh Tịch bước lên phía trước đón hắn, cũng vội hỏi: "Thần, Thái tử Lâm Quốc mà chàng nhắc tới lúc trước là ai thế?"

Ánh mắt Mộ Dung Thần Duệ tối sầm, chậm rãi nói: "Mấy ngày trước, Hoàng đế Lâm Quốc đã ban bố chiếu thư thông cáo thiên hạ, lập hoàng đệ Đoàn Đình Thiên làm Thái tử."

Lộ Ánh Tịch sững sờ.

Mộ Dung Thần Duệ lại nói: "Đoàn Đình Thiên không phải là huyết mạch hoàng thất Lâm Quốc, cho nên hắn ta chỉ là huynh trưởng trên danh nghĩa của Tê Điệp."

Lộ Ánh Tịch sau một lúc lâu vẫn không lên tiếng, đầu nàng ong ong cả lên. Với thủ đoạn của Đoàn Đình Thiên, lần này hắn ta đến Hoàng Triều đương nhiên là muốn "giải quyết" Tê Điệp, nhất định không phải muốn cứu người. Loại người như hắn ta, tuyệt đối không có khả năng giữ lại hậu họa nghiêm trọng, sau đó lại bị người ta bắt lấy và uy hiếp hắn ta.

"Nàng đang lo lắng cho an nguy của Tê Điệp?" Mộ Dung Thần Duệ liếc nhìn nàng một chút, nói đều đều: "Lạc Hà cung sớm đã được bố trí vào tầng tầng lớp lớp bẫy. Cho dù kẻ đó là ai, thì cũng khiến kẻ đó có đến mà không có về."

Lộ Ánh Tịch cũng biết được việc này, nhưng càng là như vậy thì càng gay go. Đoàn Đình Thiên không vào được Lạc Hà cung, liền bèn quay sang lén tìm đến nàng. Chỉ e rằng thuốc giải Thần hồn tán kia khó mà dễ dàng lấy được.

"Ánh Tịch, rốt cuộc nàng đang lo lắng chuyện gì?" Mộ Dung Thần Duệ nhíu hàng lông mày rậm, bình tĩnh nhìn nàng chăm chăm.

"Thiếp…" Lộ Ánh Tịch do dự, lòng lại đắn đo mọi chuyện. Sau một lúc cân nhắc, nàng mới cắn răng, đưa ra mảnh giấy trong lòng bàn tay, nói: "Đoàn Đình Thiên đã tới Hoàng Triều."

Hoàng đế bất ngờ đanh mặt. Hắn nhận lấy mảnh giấy, xem một cách cẩn thận.

"Vô Ưu Cung?" Vừa xem xong, hắn đã hừ lạnh một cái, giọng nói lạnh lẽo: "Bản lĩnh Đoàn Đình Thiên thật lớn, dám cấu kết với Hạ thị!"

"Hạ Như Sương?" Lộ Ánh Tịch lúc này mới nhớ tới việc Hạ Như Sương đã bị nhốt vào lãnh cung, không khỏi nhíu mày hỏi: "Lẽ nào Hạ thị dám cả gan phản quốc?"

"Hạ lão gia chưa chắc đã theo nhưng con gái lại nổi lên lòng ghen tuông nên to gan lớn mật." Mộ Dung Thần Duệ đanh mặt, trong đôi mắt xanh đen hiện lên tia sắc nhọn.

Lộ Ánh Tịch gật đầu tán thành, đã có vết xe đổ Diêu Lăng, lại có sự ghen ghét điên cuồng của Hạ Như Sương, cũng không phải là việc ngoài ý muốn.

"Tối nay nàng không cần phải đi, Trẫm sẽ sắp xếp người khác tới thay nàng." Mộ Dung Thần Duệ trầm giọng nói, ánh mắt bao bọc lấy nàng, nhìn chằm chặp không chớp mắt. Hắn ta nghiêm túc cảnh báo, "Nàng đừng có tự ý làm bậy. Trẫm không cần nàng phải mạo hiểm."

Lộ Ánh Tịch mím môi không nói. Mặc dù nhiều ngày qua, thoạt nhìn hắn không có gì khác thường, nhưng trên thực tế bệnh mắt của hắn ngày càng nghiêm trọng, có lúc đôi mắt hắn bị bao phủ một màu trắng đục. Còn hắn lại thay mới toàn bộ những cung nhân hầu hạ bên cạnh, rõ ràng là không muốn bị người khác phát hiện. Hắn tự cho là đã che giấu rất giỏi, nhưng nàng chỉ không muốn lật tẩy sự giấu diếm thiện ý của hắn mà thôi.

Mộ Dung Thần Duệ không trao đổi với nàng nữa, xoay người ra ngoài. Hắn định gọi Phạm Thống dẫn cấm vệ quân xử lý chuyện này.

"Thần, chờ một chút!" Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng gọi hắn, dịu giọng nói: "Nếu thiếp không tự mình tới đó, e rằng Đoàn Đình Thiên sẽ không hiện thân. Điều hắn ta muốn chẳng qua là Tê Điệp, chi bằng chúng ta đem Tê Điệp đổi lấy thuốc giải."

Mộ Dung Thần Duệ quay đầu lại, nhướng mày nói: "Nàng cho rằng Đoàn Đình Thiên chỉ có một mục đích đó thôi?"

"Nhưng mà chúng ta không có biện pháp tốt hơn." Lộ Ánh Tịch nhìn hắn trìu mến, từ tốn nói: "Thần, thiếp không muốn chàng quên thiếp, lại càng không muốn chàng bị mù. Mong chàng hãy tin thiếp một lần, thiếp chắc chắn mình có thể an toàn trở ra."

"Sao?" Mộ Dung Thần Duệ bán tín bán nghi nhìn nàng.

"Không cần phái người theo thiếp, chỉ cần cho Thần thiếp một cái đèn lồng là được." Lộ Ánh Tịch cười nhạt, sự tự tin và kiên định ngập tràn trong ánh mắt mát lạnh. Sư phụ đã tặng nàng một món quà, tối nay nàng phải sử dụng đến nó rồi. Chính sư phụ đã nói, khi cần thiết thì cần phải tàn nhẫn xuống tay.

"Đèn lồng? Đèn lồng có tác dụng gì?" Mộ Dung Thần Duệ vẫn chưa lơi lỏng tâm tình, tiếp tục hỏi.

Lộ Ánh Tịch đến gần, thì thầm vào tai hắn.

Một lát sau, Mộ Dung Thần Duệ mới tươi tỉnh trở lại, nhưng vẫn chau mày nói: "Cho dù như vậy cũng không được. Nếu Đoàn Đình Thiên tiếp tục làm loạn, khó đảm bảo nàng sẽ không bị ảnh hưởng."

"Thiếp sẽ không để cho hắn có cơ hội làm loạn." Lộ Ánh Tịch mỉm cười, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy tự tin.

"Nếu như Trẫm vẫn không cho phép nàng đi." Thấy bộ dạng kiên quyết làm theo dự tính của nàng, Mộ Dung Thần Duệ vẫn không thể hoàn toàn an tâm như cũ.

"Chàng muốn thiếp chuồn êm ra khỏi cung, hay là mạnh mẽ xông ra đây?" Lộ Ánh Tịch cười nói, chủ động đưa tay vòng qua thắt lưng của hắn, nhẹ giọng trấn an: "Không sao đâu. 'Vũ khí bí mật' của thiếp khắp thiên hạ này khó cầu, ngoại trừ cao thủ giống như sư tôn mới có thể phát hiện ra. Cho dù chàng hay ta cũng không thể phát hiện được."

Mộ Dung Thần Duệ nhíu mày một lúc lâu, cuối cùng cũng miễn cưỡng gật đầu.

***

Đêm đã về khuya, mây đen che ánh trăng, bầu trời không một tia ánh sáng.

Giờ Hợi được hơn phân nửa, Lộ Ánh Tịch liền ngồi xe phượng đến Vô Ưu Cung. Xe ngựa dừng trước cửa cung, Lộ Ánh Tịch ra lệnh cho tên thái giám kéo xe đứng chờ tại chỗ, chỉ mang theo Đoàn Tê Điệp bị trói đến bên cửa hông, vận nội công nhẹ nhàng mang theo người nhảy vọt vào trong.

Đợi khi đã đứng vững trên mặt đất, nàng mới thắp sáng đèn lồng trong tay. Sau đó nàng chầm chậm bước vào vườn hoa to lớn nhưng âm u lạnh lẽo.

Đoàn Tê Điệp bị điểm đại huyệt, tuy đi lại thì không sao nhưng cả người không sức, bước chân loạng choạng.

Lộ Ánh Tịch tới một bãi cỏ xanh biếc trên vùng đất trống thì dừng lại, đứa mắt nhìn Đoàn Tê Điệp, nhàn nhạt nói: "Có phải ngươi hận ta đã lập bẫy khiến ngươi bị oan hay không?"

Đoàn Tê Điệp mặt không biến sắc, hừ lạnh một tiếng, cũng không màng trả lời.

Lộ Ánh Tịch cũng không để bụng, lại tự nói: "Ngươi và ta vốn đều xuất thân từ một gia tộc, nên ta cũng không định ép ngươi vào con đường cùng. Lần này chỉ cần Đoàn Đình Thiên giao thuốc giải ra, ta sẽ để ngươi và hắn quay về Lâm Quốc."

Nghe thấy ba chữ "Đoàn Đình Thiên", thì đôi mắt đẹp của Đoàn Tê Điệp liền dấy lên hai đốm lửa cháy phừng phực.

Lòng Lộ Ánh Tịch hơi kinh ngạc, nhìn tình hình này thì Tê Điệp hận Đoàn Đình Thiên còn hơn là hận nàng.

Thấy nàng vẫn nhìn chăm chú, giọng Đoàn Tê Điệp trầm thấp vang lên: "Ngươi nghĩ rằng Đoàn Đình Thiên là ai? Chính nhân quân tử? Hắn ta sẽ giao dịch công bằng với ngươi? Ngươi nằm mơ đi!"

"Ngươi rất hiểu hắn?" Lộ Ánh Tịch hỏi, "Các ngươi từ nhỏ đã ở hai nước khác nhau, làm sao ngươi biết hắn ta là người thế nào?"

Đoàn Tê Điệp bỗng nhiên cười lớn. Nàng ta dùng giọng mỉa mai nói chế giễu: "Tại sao phải tốn thời gian để hiểu một kẻ như thế? Ngươi chỉ cần nhìn bụng của ta, thì đã biết hắn ta là loại người gì rồi!"

Lộ Ánh Tịch im bặt, tầm mắt rơi trên cái bụng hơi nhô lên của nàng ta.

Theo ánh mắt của nàng, Đoàn Tê Điệp cũng cúi xuống nhìn cái bụng của chính mình, miệng bỗng dưng bật cười u ám.

Không hề báo trước, nàng ta đột nhiên nắm hai tay đánh bồm bộp vào chính bản thân nàng ta. Mỗi cú đánh đều rơi lên bụng, tựa như dồn hết sức lực toàn thân vào nó.

"Tê Điệp! Không nên làm thế!" Lộ Ánh Tịch vội vàng nắm chặt cổ tay của nàng ta.

Đoàn Tê Điệp cũng không giãy giụa, cứ như vậy dừng tay. Sắc mặt nàng ta lạnh lùng tựa như mới vừa rồi nàng ta không có làm chuyện gì cả.

Lộ Ánh Tịch không khỏi cảm thấy sầu não. Hóa ra Tê Điệp cũng không muốn như thế, mà Đoàn Đình Thiên lại nhẫn tâm làm tổn thương chính muội muội của mình. Cho dù hai người không có quan hệ huyết thống, cũng không nên làm chuyện như vậy…

Nàng đang than thở, bỗng nhiên có một tiếng nói nhàn nhã oang oang vang lên: "Lộ muội muội, muội đã đến rồi."

Lộ Ánh Tịch quay đầu lại, cách đó không xa có một người đang đứng trong bóng râm dưới mái hiên. Hắn ta toàn thân một màu đen giống như biến mất trong đêm tối, chỉ có đôi mắt hoa đào nhấp nháy lóe sáng.

"Đoàn huynh, huynh đúng là đã làm không ít chuyện tốt nhỉ." Trong lòng Lộ Ánh Tịch có hơi giận, giọng điệu không tốt.

Đoàn Đình Thiên hiên ngang đi về phía nàng, xem Tê Điệp như không khí trong suốt. Hắn ta chỉ chăm chú nhìn Lộ Ánh Tịch, vừa cười vừa nói: "Lộ muội muội, đã lâu không gặp. Nhìn qua khí sắc của muội đã tốt hơn trước đây nhiều, càng thêm kiều diễm, động lòng người."

Cái kiểu ăn nói cà lơ phất phơ này, trước đây Lộ Ánh Tịch nghe thấy chỉ mỉm cười cho qua, nhưng lúc này nghe vào lại cảm thấy vô cùng đáng ghét lẫn buồn nôn.

Đoàn Đình Thiên rất giỏi quan sát sắc mặt người khác. Khi thấy sự chán ghét hiện lên trong đáy mắt của nàng, hắn ta liền biết nguyên nhân do đâu.

Hắn ta chuyển ánh mắt sang liếc Đoàn Tê Điệp một cái, khẽ than nhẹ: "Tê Điệp không muốn, làm sao huynh lại sẵn lòng được chứ?"

Lộ Ánh Tịch nghe vậy cười lạnh: "Ngươi đã không muốn, thì ai có thể kề dao vào cổ uy hiếp ngươi chứ?"

Rõ ràng là Lộ Ánh Tịch nói bóng nói gió Đoàn Đình Thiên, nhưng hắn ta dường như nghe không ra, còn cho rằng đúng nên gật gù nói: "Hoàng huynh vẫn

chưa tới mức lấy dao kề cổ đe dọa huynh, nhưng cũng không khác là mấy."

Lộ Ánh Tịch bực bội tới cực điểm, khinh bỉ nói: "Đồ vô liêm sỉ!"

Đoàn Đình Thiên không hề thanh minh, chỉ nhún vai. Thực sự là hắn ta cũng không có bằng lòng, nhưng lại bị dụ dỗ bởi người có quyền uy tối cao, ai có thể ngăn cản bản thân dừng lại được chứ?

Lộ Ánh Tịch cũng không muốn nhiều lời với hắn ta nữa, đi thẳng vào vấn đề: "Đưa thuốc giải Thần hồn tán cho ta, ngươi sẽ được đưa Tê Điệp về Lâm Quốc."

Đoàn Đình Thiên nhếch môi cười, chậm rãi nói: "Tê Điệp đương nhiên là sẽ theo ta quay về Lâm Quốc, nhưng ta đến Hoàng Triều còn có một nhiệm vụ khác. Vẫn mong Lộ muội muội giúp một tay."

"Chuyện gì?" Lộ Ánh Tịch giữ bình tĩnh, giọng nói bình thường.

"Sơ đồ cơ quan mật đạo." Đoàn Đình Thiên cũng không vòng vo, nhanh nhẹn nói vào vấn đề.

Lộ Ánh Tịch nhíu mày, ra vẻ đang vắt óc suy nghĩ, cả buổi không lên tiếng.

Đoàn Đình Thiên không vội nóng nảy, lẳng lặng chờ quyết định của nàng.

Lộ Ánh Tịch nhăm mặt nhăn mũi, chần chừ nói: "Ai biết trên người ngươi có thật sự có thuốc giải hay không. Ngươi nên đưa thuốc giải ra để ta xác nhận trước đã."

Đoàn Đình Thiên cũng không phản đối, nhếch môi cười khẩy. Hắn ta lấy trong áo ra một bình ngọc lưu ly, để trước mặt nàng lắc qua lắc lại.

Lộ Ánh Tịch nheo mắt, nói tiếp: "Chỉ nhìn bình thuốc sáng bóng kia làm sao biết trong đó có thuốc gì? Mở ra đi!"

Đoàn Đình Thiên đồng ý bật nắp bình ra, lấy tay quạt quạt không khí, một mùi hương đặc biệt và đậm đặc tràn ra ngoài.

Lộ Ánh Tịch tập trung ngửi cẩn thận trong giây lát, trong lòng đã xác định được chín phần. Mấy ngày gần đây nàng đã chuyên tâm nghiên cứu Thần hồn tán tương đối tâm đắc, không sợ Đoàn Đình Thiên dùng thuốc giả lừa nàng.

"Thế nào?" Đoàn Đình Thiên thu hồi cái bình, ung dung nhìn nàng.

Lộ Ánh Tịch khoan thai quay đầu nhìn Đoàn Tê Điệp vẫn một mực không mở miệng. Nàng đã điểm đại huyệt của Tê Điệp, một lúc nữa chỉ cần giải huyệt đúng lúc, hẳn là không đến mức làm nàng ta bị thương.

"Lộ muội muội, đã suy nghĩ xong chưa?" Đoàn Đình Thiên lên tiếng hỏi nàng.

Lộ Ánh Tịch ngước mắt nhìn hắn ta, giơ đèn lồng trên tay lên. Nàng thản nhiên cười một cái, khẽ thổi tắt nến bên trong.

Đoàn Đình Thiên phản ứng cực nhanh, nhảy người lên, tóm được Đoàn Tê Điệp, đưa nàng ta chắn trước người hắn ta!

Bên trong đèn lồng phiêu tán một làn khói xanh, nhưng không có mùi gì lạ. Đoàn Đình Thiên thận trọng nín thở, thả Đoàn Tê Điệp ra.

Lộ Ánh Tịch cười tươi, không lên tiếng chỉ trầm tĩnh đứng nhìn hắn ta như vậy.

Sự nghi ngờ bùng lên trong lòng Đoàn Đình Thiên. Hắn ta cảm thấy không ổn, liền muốn tạm thời tránh khỏi đây. Hắn ta vừa mới vận khí thì bụng của hắn ta liền đau âm ỷ. Hắn ta càng nghĩ càng khó hiểu. Mới vừa rồi hắn ta rõ ràng đã nhanh chóng nín thở, đáng lí sẽ không bị trúng độc. Vì sao hắn ta lại có dấu hiệu trúng độc? Hơn nữa hắn ta lại không nhận ra đó là loại độc gì!

"Đoàn huynh, nếu ngươi không giao thuốc giải Thần hồn tán ra đây, thì một khắc sau ngươi sẽ mất hết võ công." Giọng điệu Lộ Ánh Tịch chầm chậm, còn thoải mái bổ sung thêm một câu, "À, là bị mất võ công vĩnh viễn không phải là trong chốc lát."

Đoàn Đình Thiên không tin, âm thầm vận khí lần nữa, nhưng cơn đau càng kịch liệt hơn, trên trán nhất thời toát ra mồ hôi lạnh.

"Một kẻ không có võ công đi lại lung tung trong hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt này, cũng là chuyện vô cùng nguy hiểm." Lộ Ánh Tịch thoáng lùi lại, giữ lấy một khoảng cách nhất định, lấy an toàn làm chủ yếu. Đèn lồng trong tay nàng vẫn còn tỏa ra làn khói xanh. Bản thân nàng đã uống thuốc giải từ sớm, nhưng Đoàn Đình Thiên lại ngày càng đau đớn thống khổ, dần dần mất sức ngã ngồi trên thảm cỏ.

Lộ Ánh Tịch biết hắn ta đã thông đồng với Hạ Như Sương, vì vậy sắc mặt xem qua như rất thoải mái nhưng thật ra đang cảnh giác đề phòng xung quanh.

Nhưng nàng không ngờ Tê Điệp bỗng nhiên ra tay…

Chỉ nghe một tiếng "Phập" rất nhỏ vang lên, một cây trâm cài tóc bén nhọn đâm mạnh vào ngực Đoàn Đình Thiên, lập tức máu tươi trào ra ngoài!

Lộ Ánh Tịch còn chưa kịp phản ứng lại, thì đã thấy đôi mắt Đoàn Đình Thiên đỏ au, gầm nhẹ một tiếng, vung tay lên tung một chưởng đánh mạnh vào

Đoàn Tê Điệp!

Một chưởng kia đã dùng hết công lực còn sót lại của hắn ta. Mặc dù nó chưa được một phần công lực lúc bình thường nhưng cũng đủ để làm Đoàn Tê Điệp đang bị phong tỏa huyệt đạo bay xa mấy trượng.

Giống như con diều bị đứt dây, Đoàn Tê Điệp rớt bịch trên mặt đất. "Ọc" một tiếng, miệng nàng ta phun ra máu tươi, sắc mặt trắng bệch trong nháy mắt.

"Ha ha… A…" Đoàn Tê Điệp ngã xuống đất, cố sức bò dậy. Nàng ta gắng gượng xoa bụng, trong miệng phát ra tiếng cười đứt quãng, "Hài nhi, ngươi bị chính phụ thân của mình giết chết, có phải xem như là chết cũng có ý nghĩa… Ha ha…"

Lộ Ánh Tịch thấy tình cảnh như vậy, lòng co thắt đau đớn. Cho dù Tê Điệp có làm những chuyện sai trái, cũng không đến mức phải bị rơi vào kết cục bi thảm như vậy…

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 11: Kỵ tinh rớt xuống

"Đoàn Đình Thiên…" Tê Điệp yếu ớt đưa mắt nhìn về phía Đoàn Đình Thiên. Đôi đồng tử tối tăm bỗng nhiên phát sáng, không hề che đậy sự thù hằn và hận ý. Nàng ta khàn giọng nói: "Những thứ ngươi muốn vĩnh viễn sẽ không chiếm được! Cho dù ngươi hao tâm tổn sức leo lên được vương vị, ngươi cũng sẽ không có ngày nào được yên ổn! Hoàng Triều nhất định sẽ tiêu diệt Lâm Quốc! Còn ngươi chắc chắn sẽ xuống địa ngục!"

Khuôn mặt tuấn tú của Đoàn Đình Thiên đã trắng bệch. Hắn ta há miệng muốn nói, ánh mắt phức tạp, nhưng cuối cùng chưa nói nửa câu đã ngậm miệng lại. Hắn làm Tê Điệp bị thương là điều không thể phủ nhận cũng không thể chối cãi.

Lộ Ánh Tịch cảm thấy không đành lòng, đi về phía Tê Điệp. Nàng ngồi xuống nâng nàng ta dậy, đặt tay lên mạch cổ tay của nàng ta. Thế nhưng Tê Điệp lại phản ứng gay gắt, vung tay ra, không hề cảm kích đẩy nàng ra.

Lộ Ánh Tịch ngã ngồi trên bãi cỏ, nét mặt vô cùng kinh ngạc, còn đáy lòng càng thêm bi thương ảo não. Mạch tượng của Tê Điệp cực yếu, chỉ e…

"À! Lộ Ánh Tịch, ngươi cũng không cần phải giả bộ từ bi, mèo khóc chuột như thế!" Tê Điệp chống tay ngồi dậy, tinh thần dường như đã hồi phục hơn nhiều. Ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng, không có chút ấm áp: "Nếu như ta chết, người vui mừng nhất chính là ngươi! Đừng nói rằng ngươi không biết lời tiên đoán vài chục năm trước kia. Ngươi và ta là hai ngôi sao sáng, cuối cùng sẽ có một ngôi sao sẽ rớt xống. Nếu như ta chết đi, hẳn là ngươi sẽ gối cao đầu mà an tâm ngủ đó!"

Lộ Ánh Tịch vốn không có nghĩ đến tầng nghĩa đó, nghe nàng ta nói như vậy trong lòng nàng liền nổi lên trăm mối tơ vò.

"Há há… Chỉ cần ta chết, tất cả mọi người đều vui vẻ… Ha, quả thật là quá tốt…" Giọng nói Đoàn Tê Điệp dần trở nên nhè nhẹ thanh thoát. Nàng ta ngửa đầu nhìn trời, từ từ ngã ra sau, nằm trên bãi cỏ. Bộ dạng kia giống như là thản nhiên ngắm nhìn bầu trời đêm đầy sao, biểu cảm trên khuôn mặt đã trầm tĩnh như nước hồ thu, gần như không có chút gợn sóng. Nàng ta chỉ lẳng lặng ngẩng mặt trông về nơi xa xôi, không hề lên tiếng.

Trên bãi cỏ dày từ từ xuất hiện màu máu, như những giọt sương đọng lên ngọn cỏ, một mùi hương nồng đậm tràn lan trong không khí.

Lộ Ánh Tịch biết đây là dấu hiệu sanh non, khóe mắt không khỏi ươn ướt, lòng thương xót nặng nề vương vấn mãi.

Đoàn Đình Thiên bên kia đang chịu ảnh hưởng của dược tính, cả người xụi lơ, thần trí dần sa sút. Nhân lúc bản thân vẫn còn chút tỉnh táo, hắn ta cố gắng trấn tĩnh, mở miệng nói: "Lộ muội muội, ta đồng ý đổi thuốc giải lấy thuốc giải."

Lộ Ánh Tịch ngoảnh mặt làm ngơ, bắt chước theo Tê Điệp ngẩng đầu nhìn trời cao. Vầng trăng tròn vành vạnh xuyên qua đám mây đen chiếu ra ánh sáng vàng nhạt. Bốn bề đều được ánh trăng dát vàng sáng lấp lánh, vô cùng rực rỡ đẹp mắt.

"Lộ muội muội!" Đoàn Đình Thiên cắn răng, dùng lực đập vào đùi. Hắn ta gắng gượng đứng lên, lảo đảo đi về hướng Lộ Ánh Tịch.

Lộ Ánh Tịch cũng đứng dậy, sắc mặt hờ hững, nói đều đều: "Ngươi giao thuốc giải ra trước đi!"

Đoàn Đình Thiên ngập ngừng theo bản năng, lui về sau từng bước, vẫn chưa lên tiếng.

Lộ Ánh Tịch cũng không tới gần, lạnh lùng nhìn hắn ta.

Đoàn Đình Thiên hơi quay mặt sang hướng khác, không muốn chạm vào ánh mắt của nàng. Hắn ta chậm chạp lấy bình dược từ trong túi áo ra, nắm chặt trong lòng bàn tay.

"Lộ muội muội, ngươi cũng nên lấy thuốc giải ra nữa." Hắn vừa nói, vừa lắc lắc bình dược trong tay ra hiệu cho nàng.

Lúc này, Lộ Ánh Tịch cũng không lo hắn lừa gạt mình, liền thẳng thắn tháo túi hương cột bên hông xuống, nói: "Ở ngay đây."

Đoàn Đình Thiên hãy còn nghi ngờ, sợ cái túi kia không phải là thuốc giải thật sự. Nhưng bây giờ hắn ta đang nằm trên thớt của kẻ khác, hắn ta buộc phải đánh cược một phen…

Hắn ta đang muốn vươn tay ra lấy, đột nhiên có một tiếng hét bén nhọn gào lên…

"Không được đưa cho ả ta!"

Lộ Ánh Tịch không quay đầu nhìn xem đó là ai. Nàng phất tay áo, trong tà áo bay ra một dải lụa thật dài, tấn công bàn tay của Đoàn Đình Thiên.

Đoàn Đình Thiên tránh không kịp, mu bàn tay bị đau nên buông nắm tay ra. Bình dược rơi xuống trên mặt đất, quay tròn lăn lốc trên bãi cỏ.

Dải lụa trong tay Lộ Ánh Tịch bay vút lên, vẽ nên một đường cong xinh đẹp. Đầu dải lụa nhanh chóng đuổi theo bình dược trên mặt đất, trong chớp mắt liền cuốn được bình dược đưa đến tay nàng.

Cùng lúc đó, một bóng dáng mảnh mai giống như phát điên chạy nhanh tới đây, nhằm thẳng hướng Lộ Ánh Tịch!

Chỉ thấy ánh sáng lạnh chợt lóe, mũi đao hướng thẳng vào tim Lộ Ánh Tịch!

Lộ Ánh Tịch vung tay áo lên cao, dải lụa trắng như ánh trăng lưỡi liềm lại như một thác nước mềm mại, lại tựa như một bức tường rắn chắc. Nó nhẹ nhàng quấn chặt lại, chặn đứng lưỡi kiếm đang lao vun vút kia.

Cơ thể nữ tử sát thủ kia khẽ run rẩy, cổ tay cũng run cầm cập, đoản kiếm rơi xuống mặt đất.

Lộ Ánh Tịch chậm rãi thu hồi dải lụa, dửng dưng đứng dậy. Nàng bình tĩnh nhìn nàng ta, nói rằng: "Hạ muội muội, ngươi cấu kết với Thái tử Lâm Quốc, giúp hắn ta trốn trong Vô Cưu Cung, ngươi có biết ngươi đã phạm vào tội chém đầu?"

Nữ tử kia một thân là váy áo màu đỏ tía, tóc tai bù xù, thoạt nhìn trong ánh sáng lờ mờ của đêm tối có vài phần đáng sợ. Nhưng ngược lại lời nói phát ra từ miệng của nàng ta phá vỡ bầu không khí u ám: "Muội muội? Ai là muội muội của ngươi! Nếu ngươi thật sự xem ta là tỷ muội, sao không chịu nói tốt một câu nửa chữ thay ta trước mặt Hoàng thượng hả?"

Lộ Ánh Tịch mím môi, giọng điệu trầm thấp nói: "Hạ Như Sương, ngươi đừng quên ngươi đã phái người lén lút giết ta, sao ta phải có nghĩa vụ giúp ngươi?"

Hạ Như Sương hừ lạnh, lại còn nói: "Không phải bây giờ ngươi vẫn lành lặn đứng ở đây sao?"

Lộ Ánh Tịch cũng không nổi giận, chỉ lạnh giọng nói tiếp: "Mặc dù ta không so đo với ngươi chuyện đó nữa, nhưng ngươi đã hạ độc giết chết tiểu Công chúa, ngươi cũng không cảm thấy hổ thẹn sao?"

Hạ Như Sương cứng người, nhưng lập tức lấy lại sắc mặt cứng rắn, sống lưng thẳng tắp, lớn tiếng nói: "Cung đình tranh đấu, từ xưa đến nay đều là như vậy. Tiểu Công chúa đã ngu si lại đần độn, sống như vậy cũng là chịu tội. Ta tiễn nó một đoạn đường chưa hẳn không phải là chuyện không tốt."

Lộ Ánh Tịch không khỏi cười nhạt, vỗ nhẹ hai tay vang ra tiếng bộp bộp lanh lảnh, mặt khác lại nói: "Nói hay lắm! Cung đình tranh đấu, từ xưa đến nay đều là như vậy. Kẻ thắng thì leo lên vị trí cao hơn, kẻ thua thì bị tống vào lãnh cung. Ngươi đã thua, thì ngươi phải nhận kết cục này thôi."

Lời nói của nàng như bức tường to lớn đổ ập xuống Hạ Như Sương. Khuôn mặt xinh đẹp vì căm hận mà méo mó cả lên. Đáy lòng nàng ta cũng hiểu rõ, Lộ Ánh Tịch nói không sai, nhưng nàng ta không cam lòng, không cam lòng quãng đời còn lại của nàng ta cứ bị nhốt trong chốn vừa lạnh lẽo, vừa thê lương lại quái quỷ như vậy. Nàng ta thề rằng nếu nàng ta không được sống dễ chịu thì nàng ta cũng không muốn để Hoàng đế và Lộ Ánh Tịch được sống thoải mái! Chỉ hận cái tên Đoàn Đình Thiên của Lâm Quốc này quá bất tài, ấy vậy mà bị Lộ Ánh Tịch chế ngự!

Nghĩ đến đây, Hạ Như Sương căm giận liếc mắt lườm Đoàn Đình Thiên.

Đoàn Đình Thiên không rảnh để ý tới nàng ta, bước chân lơ lửng như đi trên mây tới gần Lộ Ánh Tịch. Hắn ta mở miệng khẩn thiết thỉnh cầu: "Lộ muội muội, muội đã lấy được thuốc giải Thần hồn tán, vậy muội cũng đưa thuốc giải cho ta đi!"

Lộ Ánh Tịch khẽ nhướng mày, nàng nghiêng đầu im lặng nhìn Đoàn Đình Thiên.

"Ngươi hãy sám hối với Tê Điệp, để nàng ta đi được nhắm mắt, thì ta sẽ đem thuốc giải đưa cho ngươi." Lộ Ánh Tịch không nhìn Đoàn Đình Thiên, ánh mắt dịu dàng rơi trên khuôn mặt tái nhợt của Tê Điệp. Khuôn mặt này hết sức giống nàng, ngay cả số kiếp ban đầu của các nàng cũng cực kỳ tương tự. Thế nhưng ông trời dường như cố ý trêu đùa, chỉ cho phép một người trong các nàng được hạnh phúc.

Tê Điệp trước sau vẫn duy trì tư thế nhìn trời, đôi mắt đẹp đã nhiễm tro tàn. Tròng mắt không còn sức chuyển động, khóe mắt lại cong lên như ngậm ý

cười, không rõ là đang cười nhạo hay là tươi cười. Bãi cỏ dưới thân người nàng ta đã ngấm một dải lớn máu, nhưng nhờ bóng đêm che lấp nên không thể thấy màu đỏ đậm đáng sợ. Trong không khí chỉ có mùi máu tươi đậm đặc lan tràn, khiến kẻ khác buồn nôn, cũng khiến người ta thương cảm.

Đoàn Đình Thiên đi về hướng Tê Điệp, hai gối mềm nhũn, liền quỳ sập xuống bên cạnh người nàng ta.

"Tê Điệp, xin lỗi…" Hắn thấp giọng nói, đưa tay vuốt ve khuôn mặt lạnh giá của nàng ta, "Xin lỗi…"

Tê Điệp chấn động toàn thân, vô cùng ghét sự đụng chạm của hắn ta. Nhưng nàng ta đã không còn tí chút sức lực nào để gạt tay hắn ta ra nên đành nghiêng đầu sang một bên. Dường như cuộc sống ngắn ngủi của nàng ta cho tới bây giờ đều không do chính nàng ta làm chủ.

"Tê Điệp, huynh cũng không muốn tổn thương muội…" Đoàn Đình Thiên khẽ nhẹ nhàng đặt tay lên bụng nàng ta, giọng nói càng lúc càng nhỏ gần như khó nghe thấy, "Hoàng huynh không có con nối dõi, lẽ ra chỉ có huynh là người có năng lực thừa kế ngôi vị Hoàng đế nhất, nhưng chỉ bởi vì huynh không phải huyết mạch hoàng thất… Tê Điệp, muội có hiểu cái cảm giác này không? Không cam lòng! Bảo huynh làm sao có thể cam tâm! Huynh đã vì hoàng huynh làm tất cả mọi việc, nhưng huynh ấy chỉ tuyệt tình lợi dụng huynh mà thôi!"

Trong mắt hắn ta đã bị sự thống khổ bao trùm. Hắn ta vuốt ve bụng của nàng ta, một lát sau lại mở miệng nói tiếp: "Khi không bị dồn ép đến đường cùng, hoàng huynh tuyệt đối sẽ không cân nhắc để huynh kế thừa hoàng vị. Nếu không phải do Hoàng Triều tấn công ồ ạt, hoàng huynh cần huynh góp sức, thì huynh vĩnh viễn cũng không thể trở thành thái tử… Thế nhưng, cũng bởi vậy mà hại muội…"

Hàng lông mi dài của Tê Điệp khẽ run lên, chầm chậm nhắm mắt lại, khóe mắt đọng lại một giọt nước mắt.

"Từ lúc muội được sinh ra, thì đã bị định trước buộc phải hy sinh." Giọng nói của Đoàn Đình Thiên trở nên ôn nhu, mềm mại hơn, tiếp tục nói: "Hoàng huynh dùng trăm phương nghìn kế muốn đưa muội trở thành Hoàng hậu của Hoàng Triều, chẳng qua chính là vì cái lời tiên đoán kia. Huynh ấy cho rằng muội có thể khắc chết Mộ Dung Thần Duệ, càng nghĩ rằng muội có thể sinh hạ hoàng tử Hoàng Triều. Nhưng có ai ngờ Mộ Dung Thần Duệ không chịu chạm vào muội… Vậy nên, mới phải làm hạ sách kia…"

Hắn ta thu tay lại, dáng người quỳ thẳng rồi dập đầu tại chỗ, miệng trịnh trọng thành khẩn nói: "Tê Điệp, cuộc đời này là huynh đã có lỗi với muội, chỉ mong kiếp sau huynh có thể trả nợ."

Hắn ta nặng nề dập đầu lạy ba cái với nàng ta.

Lúc hắn ta dập đầu xong đứng thẳng dậy, giọt nước mắt treo trên khóe mắt Tê Điệp từ từ lăn dài, rơi xuống bãi cỏ và biến mất không còn dấu vết.

Cũng vào lúc này, một ngôi sao trên bầu trời bay xẹt qua, lặng lẽ rơi xuống.

Lộ Ánh Tịch im lặng đến nhìn, thấy đầu Tê Điệp nghiêng sang một bên. Nàng liền biết nàng ta đã tắt thở, lồng ngực liền đau xót không thôi. Hai sinh mạng cứ như vậy mà biến mất, chẳng qua chỉ là chuyện trong chốc lát, vậy thôi cũng khiến người trở tay không kịp. Trên đời này, người không cam lòng, không thỏa mãn như vậy luôn luôn có rất nhiều, Diêu Lăng như thế, Hạ Như Sương như thế, Đoàn Đình Thiên cũng như thế, chắc hẳn Tê Điệp khó lòng nhắm mắt…

Thấy Lộ Ánh Tịch đau thương xuất thần, đôi mắt luôn săm soi của Hạ Như Sương co thắt lại. Nàng ta nheo mắt, từ trong ống tay áo lấy ra một thanh đoản kiếm khác, từ từ tiếp cận…

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 12: Sánh bước cùng nhau

"Cẩn thận!"

Một tiếng quát lớn đột ngột vang lên, chấn động cả màn đêm u tối.

Âm thanh kia là từ xa truyền đến, không kịp cứu giúp. Lộ Ánh Tịch thoáng chốc hoàn hồn, nhanh nhẹn nghiêng người tránh, sau đó mới quay đầu nhìn lại.

Một chiêu kia của Hạ Như Sương chưa thành, sát khí đỏ ngầu cả mắt. Nàng ta lăm lăm cầm trong tay lưỡi dao sắc bén, lại xông như bay tới nàng chém trái chém phải, trong đầu nàng ta chỉ có một ý niệm duy nhất: Cho dù không giết được nàng, thì nàng ta muốn làm nàng bị động thai, tốt nhất là sảy thai luôn!

Lộ Ánh Tịch lui đến một gốc cây đại thụ thì không còn đường lui. Thần sắc của nàng trầm tĩnh, thêm một ít lạnh lùng ung dung. Tay phải nàng đột ngột vung lên, xuất ra một cú chưởng lạnh căm như thác lũ quét thẳng về phía Hạ Như Sương.

Hạ Như Sương đã tiếp cận quá gần, nên lãnh trọn cú chưởng mạnh mẽ của nàng. Nàng ta nhất thời ngã người ra sau, bay xa một đoạn rồi rớt xuống mặt đất. Toàn thân nàng ta run rẩy như rớt xuống hồ nước lạnh, trong bụng cuồn cuộn hỗn hợp khí. Rồi nàng ta "Phụt" một tiếng, máu tươi phun ra khỏi miệng!

"Ánh Tịch! Nàng không sao chứ?" Tiếng nói lo lắng lẫn quan tâm lập tức ào tới. Một thân hình vàng kim cũng thả người xuống bên cạnh Lộ Ánh Tịch.

"Thiếp không sao." Lộ Ánh Tịch ôn nhu trả lời, cũng không thấy kỳ lạ với sự xuất hiện của Mộ Dung Thần Duệ. Chắc chắn là hắn chờ đợi trong bất an, nên mới tính toán thời gian đến đây đón nàng.

Mộ Dung Thần Duệ gật đầu, ôm bả vai của nàng rồi mới quét mắt nhìn xung quanh.

Hạ Như Sương có chút hoảng hốt, quên lau vết máu bên khóe môi, sợ sệt nhìn hắn. Nàng ta đã bao lâu rồi chưa gặp hắn? Tựa như mới hôm qua, lại dường như đã mấy kiếp trôi qua.

Mộ Dung Thần Duệ nhìn quét qua bãi cỏ bên kia, rồi từ từ thu tầm mắt, lạnh lùng nhìn về phía Hạ Như Sương.

Nhìn thấy đôi mắt sâu sắc lạnh nhạt của hắn, Hạ Như Sương chấn động không thôi. Trong lúc nhất thời, nàng ta không rõ là đau lòng, là vui mừng, là trách móc hay là oán hận đây. Nam tử này là phu quân của nàng ta, nhưng hắn lại dùng ánh mắt không một tia tình cảm nhìn nàng ta! Nàng ta đã xem hắn như toàn bộ cuộc sống của mình, nhưng hắn lại xem nàng ta như một món đồ chơi muốn thì lấy không thì vứt bỏ!

"Như Sương, đủ rồi." Mộ Dung Thần Duệ chậm rãi mở miệng, giọng điệu như băng hàn lạnh đến thấu xương.

"Đủ rồi?" Hạ Như Sương chậm chạp nhắc lại hai chữ này. Dần dần nàng ta lấy lại tinh thần, trong ánh mắt tràn ngập sự thù hằn, căm hận nghiến răng nghiến lợi nói: "Xin hỏi Hoàng thượng đã cho Thần thiếp cái gì đủ để gọi là 'Đủ'?"

Mộ Dung Thần Duệ bậm chặt môi, không trả lời nàng ta.

Hạ Như Sương lạnh lùng cười, lại nói tiếp: "Thần thiếp tìm đủ mọi cách để làm Hoàng thượng vui vẻ, nhưng Hoàng thượng lại vứt đi như tấm giẻ rách. Thần thiếp thực sự không nghĩ ra, Hoàng thượng đã làm được những gì cho Thần thiếp. Danh phận Quý phi? Hay tòa cung điện Bạch Lộ cung? Thần thiếp cần mấy thứ đó để làm gì chứ!"

"Nếu vậy, nàng muốn cái gì?" Mộ Dung Thần Duệ không nóng giận, chỉ nhàn nhạt hỏi.

"Đương nhiên là sự sủng ái của Hoàng thượng!" Hạ Như Sương không cần suy nghĩ mà nói liền.

"Sủng ái?" Mộ Dung Thần Duệ nhếch môi cười, "Nàng muốn sự 'Sủng ái' của Trẫm mà không phải là 'Yêu'[1]. Sự khác biệt trong đó, chính lòng nàng hẳn là cũng rõ."

[1] Ở đây "Sủng ái" là nuông chiều, thiên vị; Chữ "Yêu" thật ra là "Ái". Vì vậy Sủng ái và Ái có nghĩa khác nhau.

"Chúng không có gì khác nhau cả!" Hạ Như Sương ngẩng đầu, thách thức nói: "Trong thế giới của nữ tử, sủng ái của phu quân là tất cả! Thứ Thần thiếp tranh thủ chẳng qua chính là thứ cần phải tranh thủ thế thôi!"

Lộ Ánh Tịch nghe thấy thế không khỏi khẽ lắc đầu. Tính toán chi li như vậy là quá khôn ngoan, chăm chăm với mục đích của mình, Hạ Như Sương chính là người như vậy. Nàng ta chỉ thiếu sự nhạy bén, nên đã nhìn lầm Mộ Dung Thần Duệ. Mộ Dung Thần Duệ là một người rất nặng tình cảm. Nếu nàng ta thành tâm đối xử với hắn, hắn cũng sẽ đối đãi tử tế với nàng ta. Nhưng nàng ta lại một mực tính toán, nên mới phải rơi vào tình cảnh như vậy.

Mộ Dung Thần Duệ không hề lên tiếng, nắm tay Lộ Ánh Tịch muốn rời khỏi đó.

Hạ Như Sương vừa rồi đã bị nội thương. Lúc đầu nàng ta không cảm thấy đau nhức, nhưng đến lúc này mới dần cảm nhận lục phủ ngũ tạng quay cuồng, khí lực bay hết, mềm oặt ngã xuống đất.

Lộ Ánh Tịch quay đầu nhìn nàng ta một cái, cuối cùng mở miệng nói: "Thương thế của ngươi không đến mức mất mạng, nhưng lòng của ngươi mắc bệnh quá trầm trọng rồi. Mạng người không phải là cỏ rác, nhưng ngươi chẳng bao giờ cảm thấy một chút hối hận. Không biết từ trước đến nay ngươi có nằm chiêm bao gặp tiểu Công chúa không? Cô bé có thút thít với ngươi không?"

Khe khẽ thở dài, Lộ Ánh Tịch không nói thêm gì nữa, chỉ bước theo Mộ Dung Thần Duệ.

"Lộ muội muội!" Trên bãi cỏ cách đó không xa, Đoàn Đình Thiên lảo đảo đuổi theo, "Thuốc giải! Đưa ta thuốc giải!"

Cước bộ Lộ Ánh Tịch hơi bị kiềm lại, nhưng Mộ Dung Thần Duệ nắm tay nàng rất chặt. Chân hắn vẫn bước liên tục, một mặt thấp giọng nói: "Thả hổ về rừng, hậu họa khó lường. Ánh Tịch, nàng đừng nhẹ dạ."

Lộ Ánh Tịch biết hắn nói rất đúng. Nàng cắn răng, quyết tâm không quay đầu lại.

"Lộ muội muội! Lộ muội muội!" Đoàn Đình Thiên lại bỏ hết tự tôn thể diện, bi ai gọi lớn, lại lẽo đẽo theo sau nàng. Hắn ta vốn cậy thế võ công phi phàm, lại nắm được nhược điểm của Lộ Ánh Tịch, nên hắn cho rằng bản thân nắm chắc phần thắng. Cho dù giao dịch không thành, hắn ta cũng có thể an toàn

rút lui. Có ngờ đâu, hắn ta lại sơ ý đánh mất nội công, cứ vậy mà rơi vào bẫy của nàng.

Mộ Dung Thần Duệ biết Lộ Ánh Tịch đã mềm lòng, nghiêng đầu nói nhỏ vào tai nàng, "Ánh Tịch, nàng nghĩ đến Tê Điệp, lại thêm đứa bé trong bụng nàng ấy, vô tội xiết bao."

Những lời đó đánh thẳng vào nơi mềm yếu nhất trong đáy lòng Lộ Ánh Tịch, nàng thở dài không thành tiếng. Nàng đã không còn một chút do dự nào, để mặc Mộ Dung Thần Duệ ôm người nàng, nhún người bay qua tường cung.

"Lộ muội muội… Thuốc giải…"

Tiếng la hét từ xa vang vọng tới. Giọng nói nghe sơ qua rất khẩn thiết van xin, nhưng che giấu trong đó là sự phẫn nộ và không cam lòng khi thất bại.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Lộ Ánh Tịch và Mộ Dung Thần Duệ chân đã chạm đất, đứng ở bên ngoài Vô Ưu Cung. Hai người cùng lúc quay người trông về nơi xa xăm, thở dài nói: "Kẻ thắng làm vua thua làm giặc, có khi chỉ sai một li đi một dặm."

Lúc này, bên ngoài Vô Ưu Cung đã có rất nhiều cấm vệ quân nghiêm trang đứng yên tại chỗ, chờ Mộ Dung Thần Duệ ra lệnh thì sẽ nhất tề xông vào trong lãnh cung.

Lộ Ánh Tịch lẳng lặng đứng nhìn, nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng định xử trí Đoàn Đình Thiên và Hạ Như Sương như thế nào?"

Mộ Dung Thần Duệ cài vào tay nàng, mười ngón tay đan chặt vào nhau, bình thản trả lời: "Hạ Như Sương cấu kết với địch quốc, chứng cứ vô cùng xác thực, lần này Trẫm tin ngay cả Hạ lão thần cũng không thể làm gì được. Về phần Đoàn Đình Thiên, đợi Trẫm cùng triều thần thương nghị, sẽ có định đoạt làm thế nào sau."

Lộ Ánh Tịch không khỏi thổn thức, lần này Hạ Như Sương chẳng thể trốn khỏi sự trừng trị của quốc pháp, không còn gì phải thương tiếc nàng ta nữa.

"Chúng ta hồi cung thôi." Mộ Dung Thần Duệ nhàn nhạt đề nghị, dắt tay nàng đi về phía chiếc xe phượng đang chờ ở đằng bên. Hắn vươn tay ôm ngang hông nàng nhấc nàng đặt lên xe.

Tuy rằng trong lòng Lộ Ánh Tịch còn trăm mối tơ vò, nhưng bên khóe môi vẫn nở nụ cười ngọt ngào. Hóa ra nàng là người thật sự được trời cao chiếu cố. Nàng đã tìm được người có thể nắm tay nhau đi suốt cuộc đời, cũng tìm được con đường nàng tình nguyện bước tiếp.

Mộ Dung Thần Duệ cũng trèo lên xe phượng, buông mành gấm xuống, quay người đối diện với nàng.

"Sao thế?" Thấy ánh mắt sáng quắc của hắn tựa như có sóng mắt nồng cháy lay động, Lộ Ánh Tịch kinh ngạc nhìn hắn.

"Ánh Tịch, tối nay Trẫm đã xác nhận một việc." Mộ Dung Thần Duệ hạ thấp âm điệu, nói chuyện rất nghiêm chỉnh.

"Chàng xác nhận chuyện gì?" Lộ Ánh Tịch khó hiểu hỏi ngược lại.

"Tất nhiên nàng có dung mạo khuynh thành, nhưng không phải vì điều đó mà khiến Trẫm vô cùng tin yêu." Ánh mắt Mộ Dung Thần Duệ sâu hút nhìn ngắm nàng, trầm giọng nói.

"Chẳng lẽ là do lương thiện? Nói như vậy chẳng có gì mới mẻ." Lộ Ánh Tịch cười cười nhìn hắn.

"Lương thiện cũng là một điểm, nhưng quan trọng hơn là trong lòng nàng không có tính không cam tâm và oán hận. Nàng là một người có tính tình rộng lượng, đối với việc được mất cũng không một mực tính toán cho bằng được." Mộ Dung Thần Duệ từ từ nói, ánh mắt dần sâu thẳm như đại dương bao la, "Trên đời này, người thông minh thật sự rất nhiều, nhưng càng là người thông minh thì lại càng tính toán. Cho dù là Trẫm cũng không ngoại lệ. Thế nhưng nàng là ngoại lệ trong sinh mệnh của Trẫm."

Lộ Ánh Tịch xưa nay vẫn quen nghe cung nhân hoặc người bên ngoài ca ngợi dung mạo xinh đẹp của bản thân, nhưng những lời mổ xẻ sâu sắc này, hắn cũng là người đầu tiên. Trong lòng nàng chầm chậm dâng lên niềm cảm động ngọt ngào, nụ cười bên môi càng thêm tươi vui. Trong đôi mắt đã ân cần nước mắt. Nàng cùng hắn có thể đi đến hôm nay cũng không mấy dễ dàng. Giữa hai người họ đã không còn khe hở hay trở ngại nào nữa, trái tim của hai người đã hòa quyện vào nhau.

Mộ Dung Thần Duệ nhìn sâu vào đôi mắt long lanh sáng trong dịu dàng của nàng. Hắn giơ tay khẽ nâng cằm nàng lên, cúi đầu hôn lên môi của nàng.

Bên ngoài xe, bầu trời đêm sáng lấp lánh. Vầng trăng tròn vành vạnh tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ màu bạc rực rỡ. Vòm trời đen như tấm vải nhung càng đẹp hơn khi được những ngôi sao lung linh tô điểm. Trong đó có một ngôi sao Đế tinh đặc biệt sáng chói, phát sáng rực rỡ giống như ẩn chứa một sức mạnh không thể chống đỡ, mạnh mẽ bá đạo che mất hết ánh sáng của những ngôi sao xung quanh. Duy chỉ có một ngôi sao khác vẫn rực rỡ xán lạn, và nó cũng dường như tỏa ra ánh sáng trắng chói lòa.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 13: Tính toán cuối cùng

Cuộc sống dường như bắt đầu trở nên yên bình hơn.

Lộ Ánh Tịch là hậu phi cao nhất cũng là duy nhất vào ở trong Thần cung. Tất cả mọi người đều biết Hoàng đế sủng ái nàng chỉ có hơn chứ không giảm. Hơn nữa nàng đang mang thai, địa vị cao quý đương nhiên không thể lung lay, không ai có thể đụng vào.

Nhưng chính vì như vậy mà tình trạng hậu cung trống vắng càng thêm rõ rệt hơn. Bây giờ bốn vị trí tứ phi đã trống tới ba ghế. Có quần thần đưa ra kiến nghị phải làm đầy hậu cung lên với Hoàng đế, nhưng đều bị Hoàng đế lấy lý do "Thiên hạ chưa thái bình" mà gạt bỏ.

Từ lúc Lộ Ánh Tịch trở lại hoàng cung cũng chưa gặp Hàn Thục phi. Mà Hàn Thục phi cũng không đến yết kiến thỉnh an nàng, mơ hồ có ý lảng tránh không muốn gặp.

"Nương nương, Thái y viện đã trình lên một đơn thuốc dưỡng thai mới, xin nương nương xem qua." Cung nữ Tình Thấm nhẹ bước vào bên trong tẩm cung, hai tay dâng lên một phong thư.

Lộ Ánh Tịch biếng nhác nằm trên giường, đưa tay qua nhận lấy. Nàng thờ ơ mở ra xem, sau khi xem xong lại nghiêm mặt ngồi dậy.

"Nương nương, đơn thuốc này có ổn không ạ?" Tình Thấm thấy sắc mặt nàng thay đổi, thắc mắc hỏi.

Ánh mắt Lộ Ánh Tịch trầm ngâm, suy tư một lát mới mở miệng nói: "Tiểu Thấm, ngươi thấy phẩm chất Hàn Thanh Vận ra sao?"

Tình Thấm hơi nhíu hàng mi thanh tú, trả lời đúng trọng tâm: "Theo như nô tỳ thấy, mặc dù tính nết Hàn Thục phi thanh cao, nhưng chung quy cũng chỉ là một nữ tử nhỏ bé, khó tránh khỏi có lúc so đo hẹp hòi." Dừng lại một chút, nàng ta bỗng suy nghĩ ra điều gì, sửng sốt nói: "Chẳng lẽ Hàn Thục phi mua chuộc người của Thái y viện?"

Thấy nàng ta khẩn trương lo lắng, Lộ Ánh Tịch không khỏi nở nụ cười nhạt, mở miệng nói: "Nếu là như vậy, ngược lại không cần phải sợ hãi. Nhưng hết lần này tới lần khác nàng ta lại như án binh bất động, khó nhìn ra đầu mối, mới khiến người ta càng cảm thấy kì lạ." Nói xong, nàng mới ra hiệu cho Tình Thấm xem bức thư, không muốn nhiều lời nữa.

Tình Thấm nghi ngờ không chắc, cẩn trọng xem thư, khó hiểu hỏi ngược lại: "Ở trên tờ giấy kê toa thuốc không có ký tên, nương nương biết là do ai viết sao?"

Lộ Ánh Tịch gật đầu, thản nhiên nói: "Đúng, là do Thẩm Dịch viết."

"Hình bộ thượng thư Thẩm đại nhân?" Tình Thấm không biết nguyên cớ, lại nói: "Nếu ngài ấy phát hiện Hàn Thục phi có hành động khác thường, vì sao không báo cho Hoàng thượng biết mà lại lén lút kẹp vào trong bức văn kiện của Thái y viện?"

Lộ Ánh Tịch mím môi cười nhưng không có trả lời. Cách làm của Thẩm Dịch, nàng đương nhiên hiểu rất rõ. Thứ nhất, hắn ta vẫn chưa nắm được chứng cứ xác thực. Thứ hai, trong lòng hắn vẫn ngầm tồn tại ý xum xoe nịnh bợ nàng. Nhưng mà nếu hắn ta đã dám nói Hàn Thanh Vận có hành động khác thường, thì đương nhiên đó không phải là điều bịa đặt sáo rỗng.

Tình Thấm im lặng một lát, mới nhẹ giọng hỏi: "Vậy nương nương định làm thế nào?"

Lộ Ánh Tịch lại nằm xuống lần nữa, khôi phục bộ dạng lười nhác, nói: "Lấy tĩnh chế động."

Tình Thấm giật giật khóe môi, vốn còn muốn nói cái gì đó. Nhưng nàng ta nghe thấy tiếng bước chân Hoàng đế hạ triều đang tới đây, thế là liền ngậm miệng, cung kính lui sang một bên.

Khuôn mặt của Mộ Dung Thần Duệ mệt mỏi, trán hơi nhăn lại. Hắn xua tay cho Tình Thấm lui ra ngoài, mới đến ngồi xuống giường. Hắn lại cầm tay Lộ Ánh Tịch, cả buổi cũng không hé răng.

"Thần, đã xảy ra chuyện gì?" Lộ Ánh Tịch trở tay nắm tay hắn, truyền chút ấm áp an ủi đến hắn, dịu dàng hỏi: "Có phải chiến sự khó giải quyết không?"

Mộ Dung Thần Duệ gật nhẹ đầu, ánh mắt u ám thâm trầm.

"Có phải liên quan tới Đoàn Đình Thiên?" Lộ Ánh Tịch nhìn hắn chăm chăm, suy đoán hỏi dò.

"Không hẳn vậy." Mộ Dung Thần Duệ cũng nhìn nàng, giọng điệu nhẹ nhàng bình tĩnh, "Ánh Tịch, Nam Cung Uyên vẫn còn sống."

Lộ Ánh Tịch ngẩn người, nhất thời không thể nói gì để đối đáp. Nàng đã sớm biết sư phụ bình an vô sự, nhưng không có nói thật cho hắn biết. Bây giờ nàng phải giả bộ mừng như điên sao?

Mộ Dung Thần Duệ nhếch môi, ý cười nhè nhẹ, từ từ nói: "Xem ra nàng thực sự đã biết trước rồi. Nhưng nàng có biết rằng, Nam Cung Uyên đã dẫn đệ tử Huyền môn nghênh chiến với đại quân Hoàng Triều của ta?"

Lộ Ánh Tịch bỗng chốc run rẩy. Nàng ngồi bật dậy, nhìn thẳng vào hắn, vội hỏi lại: "Tình hình chiến sự ra sao?"

Trong đôi mắt Mộ Dung Thần Duệ phát ra tia sáng bén ngót, lạnh lùng nói: "Chỉ ngắn ngủi mấy ngày, đệ tử Huyền môn hợp tác với mười vạn tinh binh Lâm Quốc liền tấn công chiếm ba tòa thành của Hoàng Triều ta. Mấy nghìn tên đệ tử Huyền môn đều là kì tài quân sự. Đến hôm nay Trẫm mới được mở mang tầm mắt với thực lực chân chính của Huyền môn."

Trái tim Lộ Ánh Tịch như bị điện giật, nghi ngờ nói: "Lâm Quốc ồ ạt tấn công, là vì đòi lại Đoàn Đình Thiên với Hoàng Triều?" Mà sư phụ hiện thân, có phải cũng là vì nguyên nhân đó?

Mộ Dung Thần Duệ hơi nheo mắt, bình tĩnh nói: "Đệ tử Huyền môn đủ ngăn chặn mấy chục ngàn đại quân. Nếu như Huyền môn không can dự vào, Hoàng Triều ta tuyệt đối không mất thành."

Lộ Ánh Tịch rủ mi mắt không nói. Thật ra trước đây nàng cũng cho rằng Huyền môn vẫn luôn giấu diếm thực lực, chuyên tâm đợi thời cơ để đánh một tiếng trống rung chuyển đất trời.

Mộ Dung Thần Duệ tiếp tục nói: "Nam Cung Uyên tung tin Hoàng Triều ta đã giam cầm Thái tử Lâm Quốc, kích động lòng căm phẫn của chúng tướng sĩ Lâm Quốc. Còn bản thân y lại am hiểu binh pháp như thần. Lần này y dốc toàn lực đánh nước của chúng ta, chỉ cần một mình y cũng đã đủ giữ quan ải, có thể đối đầu với mười ngàn quân địch rồi."

Lộ Ánh Tịch trầm mặc một lúc, mới thấp giọng nói: "Sư phụ mang trên lưng trách nhiệm của sư tổ Huyền môn để lại, có thể người cũng không thể làm khác được."

Mộ Dung Thần Duệ nhếch mày, bình thản gật đầu nói: "Tiền bối Huyền môn đích thân tóm Nam Cung Uyên ném ra ngoài sáng, có lẽ Nam Cung Uyên cũng không có lựa chọn nào khác."

Lộ Ánh Tịch thở dài một hơi, cố lắng động tâm tình, mới ngước mắt nhìn hắn: "Thần, trong lòng chàng có kế hoạch gì sao?"

Mộ Dung Thần Duệ cũng ngắm nhìn nàng, thong thả nhả từng câu chữ: "Hoàng đế Lâm Quốc đã đưa tin, nếu Trẫm bằng lòng thả Đoàn Đình Thiên, thì có thể trực tiếp trao đổi với ba thành trì kia. Thế nhưng, phải là đích thân Trẫm đưa Đoàn Đình Thiên về nước."

Lộ Ánh Tịch sững sờ: "Lâm Quốc lại đưa ra yêu cầu như vậy sao?"

Mộ Dung Thần Duệ chuyển dời tầm nhìn, ánh mắt trông về nơi phương xa không biết tên, khóe môi cong lên tạo thành nụ cười nhạt: "Thái tử Lâm Quốc bị bắt, đương nhiên là trở thành nỗi nhục nhã lớn của Lâm Quốc. Thế là bọn họ muốn ăn miếng trả miếng, muốn Trẫm đích thân đến chiến trường, dẫn binh đối đầu với Nam Cung Uyên. Bọn họ muốn mọi người khắp thiên hạ này thấy rằng, Trẫm bại trận khốn chạy, không đỡ nổi một trận. Và từ đó về sau, Hoàng Triều sẽ khó mà tập hợp lòng quân lẫn lực lượng."

"Lẽ nào cuối cùng không tránh việc phải đối đầu trực diện được hay sao…" Lộ Ánh Tịch sợ hãi thì thào.

"Hơn một lần Trẫm giao đấu với Nam Cung Uyên, thắng được đối phương nhưng không mấy anh hùng. Vào lúc này đây, Trẫm muốn y tâm phục khẩu phục."

Mộ Dung Thần Duệ dùng giọng nói lành lạnh, ánh mắt đã cố gắng thu lại tia bén nhọn, nhưng có thể nhận ra sự ngạo nghễ kiêu hãnh lạnh thấu xương.

"Không làm như vậy không được sao?" Yết hầu Lộ Ánh Tịch thít chặt, dần dần nói không ra tiếng. Nàng sao lại không biết được chứ, Lâm Quốc cố ý tung tin khắp nơi, là vì để Mộ Dung Thần Duệ khó có thể âm thầm rút lui. Nếu Mộ Dung Thần Duệ không tiếp nhận lời khiêu chiến này, hắn sẽ bị người trong thiên hạ này chê cười. Còn nếu hắn tiếp nhận, thì nguy hiểm khó lường.

Mộ Dung Thần Duệ liếc mắt nhìn nàng, không đáp lời. Hắn tự nhiên xoay người lại, nằm xuống theo chiều rộng của chiếc giường.

Ngón tay Lộ Ánh Tịch đang cài vào với ngón tay hắn, nên bị hắn thuận thế kéo ngã theo, tựa vào lòng hắn.

Nhiệt độ ấm áp của hai người giao hòa với nhau, nhưng trong lòng đều đang lạnh lẽo.

Mộ Dung Thần Duệ lo âu nhắm mắt lại, vẫn nắm chặt tay nàng. Đáy lòng hắn không khỏi lên tiếng thắc mắc: "Ánh Tịch, nếu như chỉ có một người còn sống, nàng hy vọng đó là ai?

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không mở miệng hỏi, chỉ lặng im ôm nàng vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 14: Ngự giá viễn chinh

Bầu không khí đêm đó vô cùng yên tĩnh. Hai người lặng lẽ ôm nhau, hơi thở nhàn nhạt của cả hai hòa quyện vào nhau, nhưng đều không buồn ngủ.

Lộ Ánh Tịch gối đầu lên cánh tay của hắn, nhắm mắt suy tư. Nàng phải làm một nữ tử lặng lẽ giúp đỡ, đứng phía sau nam nhân, hay là phải nỗ lực can thiệp vào cách làm của nam nhân?

Mộ Dung Thần Duệ cũng khép mắt tĩnh tâm suy nghĩ, mày cau chặt lại. Phải chăng hắn nên vì nàng mà lùi một bước? Nhưng trong dòng máu của hắn có một cỗ hưng phấn dư thừa đang kêu gào ầm ĩ, muốn hắn đích thân ra chiến trường giành lại những thành trì đã mất, đích thân đánh hạ giang sơn này.

"Ánh Tịch?" Yên lặng một lúc lâu, hắn khẽ gọi nàng.

"Dạ?" Nàng cũng nhẹ nhàng lên tiếng trả lời.

"Có phải nàng muốn nói gì với Trẫm không?" Hắn xoay người nằm nghiêng sang một bên, đối mặt với nàng.

Lộ Ánh Tịch mở mắt, nhìn thẳng vào đáy mắt như đại dương xanh thẳm của hắn. Nàng ôn nhu trả lời: "Thần, thật ra chàng muốn đích thân ra trận đúng không?"

Mộ Dung Thần Duệ gật nhẹ đầu, giọng nói trầm thấp: "Đúng vậy, Trẫm quả thực muốn đi. Từ lần trước khi Tứ hoàng đệ thay mặt quán xuyến chuyện triều chính, Trẫm phát hiện bản thân có thể không cần phải lo lắng những chuyện ở hậu phương."

Lộ Ánh Tịch dịu dàng nói tiếp: "Chàng muốn mời Tứ Vương gia trở lại lần nữa để thay chàng nắm giữ triều đình?"

Từ đáy mắt của Mộ Dung Thần Duệ dần hiện lên tia sáng rỡ, giọng nói khó lòng nén nổi dã tâm và ngạo khí: "Chỉ cần nửa năm, Trẫm có tự tin có thể chinh phục Lâm Quốc. Hiện tại Vương triều của chúng ta đã nắm nửa thiên hạ trong tay. Nếu Trẫm lại có thể đánh hạ Lâm Quốc, vậy thì hôm nay thiên hạ đã là vật trong lòng bàn tay."

Lộ Ánh Tịch có suy nghĩ nhạy cảm, nghe hắn nói như vậy không khỏi thở dài: "Minh ước đình chiến năm năm giữa Hoàng Triều và Ô Quốc, đúng là dịp tốt cho Hoàng Triều có thời cơ nghỉ ngơi lấy lại sức."

Mộ Dung Thần Duệ cũng không phủ nhận. Trong lòng hắn và nàng đều biết rõ, Ô Quốc căn bản không có con đường nào khác để lựa chọn.

Lộ Ánh Tịch im lặng trong chốc lát. Nàng đưa tay vuốt theo đường nét trên khuôn mặt anh tuấn của hắn, giọng nhẹ nhàng nhưng lại nghiêm túc nói: "Thần, chàng hãy đi làm chuyện chàng muốn đi! Nhưng chàng nhất định phải hứa với thiếp một chuyện, chàng sẽ không sao và bình yên trở về."

Ánh mắt của Mộ Dung Thần Duệ phát sáng rực cháy, cầm chặt bàn tay trắng xinh, nõn nà của nàng, trầm giọng nói: "Trẫm nhất định sẽ đem thiên hạ này đặt trước mặt nàng!"

Lộ Ánh Tịch mím môi cười nhạt, không mở miệng nói. Đây là niềm kiêu hãnh của nam nhân, sao nàng có thể hắt gáo nước lạnh vào mặt hắn được? Nếu như nói trong lòng mỗi người đều có một ước vọng, vậy thì ước vọng của hắn chính là thống nhất thiên hạ. Mà nàng là thê tử của hắn, điều nên làm nhất đó là hiểu và ủng hộ hắn.

"Tịch." Hắn cúi đầu gọi nàng, ánh mắt lưu luyến.

"Thần." Nàng mỉm cười đáp lại hắn.

Hắn đột nhiên giở tấm chăn lên, chui vào trong đó.

Lộ Ánh Tịch kinh ngạc, ngay sau đó liền cảm thấy âm ấm ở bụng. Bàn tay to ấm áp của hắn dịu dàng vuốt ve bụng nàng. Từng chút từng chút một, tựa như muôn phần quyến luyến lại như vô cùng thương yêu.

"Con à, Phụ hoàng có thể không được nhìn con ra đời. Con phải ngoan ngoãn, đừng làm mẫu thân con cực nhọc quá nhé!" Cách một lớp chăn gấm, tiếng nói trầm ấm của hắn vẫn len lỏi truyền đến, mang theo chút áy náy lẫn trìu mến. Nhưng tiếp theo hắn liền đổi giọng sang uy nghiêm: "Nếu con nghịch ngợm không chịu nghe lời, khiến mẫu thân của con chịu cực khổ, đợi Phụ hoàng trở về, chắc chắn sẽ đánh con tét mông."

Lộ Ánh Tịch nghe thế liền bụm miệng cười. Nhưng nàng vừa cười lại vừa chảy nước mắt, trong lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót, hòa lẫn khó phân biệt. Tuy rằng nàng không nói ra khỏi miệng, thế nhưng sự bất an và lo lắng trong đáy lòng nàng không cách nào xua tan được. Nàng không chỉ lo cho an nguy của hắn, còn có sư phụ. Thậm chí là Hoàng đế Lâm Quốc, phụ thân thân sinh của nàng mà nàng chưa từng gặp mặt…

Nhưng thời khắc chia tay sắp đến, nàng không đành lòng nói thêm điều gì làm hắn mang thêm áp lực.

Mộ Dung Thần Duệ chui từ trong chăn ra, khuôn mặt tuấn tú mang ý cười, khí khái anh hùng ngời ngời. Hắn nâng mặt nàng lên, để ánh mắt nàng nhìn

thẳng vào hắn, nghiêm nghị nói: "Tịch, Trẫm biết suy nghĩ trong lòng nàng. Tình cảm của nàng, Trẫm sẽ khắc sâu vào tim." Dừng lại một chút, rồi hắn lại nhẹ nhàng từ từ nói rõ từng tiếng một: "Giang sơn Trẫm giành được, cũng là của nàng."

Lộ Ánh Tịch đè nén cảm động lẫn chua xót xuống tận đáy lòng, khẽ lắc đầu, lại nói: "Giang sơn vẫn là của chàng, nhưng chàng phải là của thiếp."

Mộ Dung Thần Duệ nghe thế liền bật cười ha hả, đôi lông mày giãn ra. Hắn cất giọng dũng mãnh và hào hùng tuyên bố: "Được! Trẫm nhận lời nàng. Trẫm là của nàng, cuộc đời này chỉ thuộc về nàng."

Lộ Ánh Tịch dùng ánh mắt ôn nhu nhìn lại hắn, lại nở nụ cười dịu dàng. Nhưng miệng nàng vẫn cố ý chêm thêm một câu tùy hứng: "Vậy chàng phải vì thiếp mà hủy bỏ hậu cung, từ nay về sau dù nước sông có ba nghìn gáo, chàng cũng chỉ cần một gáo mà thôi[1]."

[1] Nhược thủy tam thiên chích thủ nhất biểu (弱水三千只取一瓢): dùng để mang ý nghĩa chỉ yêu duy nhất một người. Đây là hình ảnh Giả Bảo Ngọc đã dùng để diễn tả tình yêu của mình dành cho Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng.

"Có gì không được?" Mộ Dung Thần Duệ nhướng mày, nói vang: "Trẫm đáp ứng với nàng, bắt đầu từ hôm nay Trẫm sẽ không lập thêm phi. Đợi khi nào thiên hạ đại định, Trẫm sẽ hủy bỏ hậu cung, Hoàng Triều sẽ chỉ có duy nhất một vị Hoàng hậu Lộ Ánh Tịch mà thôi."

Lộ Ánh Tịch khẽ nhếch chân mày lên, bày ra bộ dạng nũng nịu. Ngón tay thon dài của nàng sờ nhẹ lên ngực hắn, xoay tròn thành những vòng khép kín to nhỏ khác nhau, khẽ nói: "Những lời Hoàng thượng nói tối nay, Thần thiếp đều nhớ hết. Sau này Hoàng thượng muốn nuốt lời cũng không được đâu."

Mộ Dung Thần Duệ bắt được tay nàng, kéo đến bên môi hôn chụt một cái. Hắn cười nói: "Trẫm đương nhiên sẽ không đổi ý, trừ phi nàng thay lòng đổi dạ hoặc hư hỏng."

Lộ Ánh Tịch hiểu ý, mỉm cười nói: "Thần thiếp sẽ nhớ kĩ vết xe đổ."

Cái đề tài này đến đây thì dừng lại. Mộ Dung Thần Duệ không nói tiếp. Hắn men theo cổ tay của nàng trượt xuống dưới, rồi vén lên vạt tay áo mỏng mềm mại của nàng, trườn dọc theo cánh tay ngọc ngà, rồi ám muội khiêu khích…

Lộ Ánh Tịch cảm thấy hơi nhột, bật cười thành tiếng. Nàng lui về sau tránh né, nhưng hắn mạnh mẽ lấy thân chặn lại, cũng tránh đè lên bụng nàng. Sau đó hắn nhanh chóng che môi nàng lại.

"Đừng…" Nàng kháng nghị sự bá đạo của hắn, nhưng những âm thanh tiếp theo đều bị hắn nuốt sạch.

Nụ hôn cuồng nhiệt nóng bỏng, giống như cuồng phong bão táp quét sạch ý thức của nàng. Môi hai người dính chặt vào nhau, ngọn lửa bùng cháy thiêu đốt bờ môi nhau. Thần trí của nàng mơ hồ không rõ, cơ thể của nàng nóng lên như bị phỏng.

"Tịch…" Hắn ậm ờ gọi một tiếng, bờ môi nhiệt tình dời xuống dưới, in môi lên xương quai xanh xinh đẹp của nàng, xuống vòm ngực căng tròn.

"Thần…" Ánh mắt mông lung của nàng không có ý khước từ, nàng vô ý thức nhướng người đón nhận bàn tay hắn, lẫn nụ hôn của hắn.

Động tác của hắn trở nên nóng bỏng, nụ hôn nồng nhiệt không ngừng đóng dấu lên làn da của nàng, bàn tay thô ráp lần mò xuống dưới…

Chiếc bụng nhô lên của nàng vừa vặn ngăn cản cánh tay của hắn, khiến hắn không khỏi dừng lại đôi chút.

Phát hiện hắn ngừng lại, Lộ Ánh Tịch cũng thoáng hoàn hồn trở lại, nhẹ giọng nói: "Thần, chờ chàng trở lại rồi mới…"

Mộ Dung Thần Duệ chầm chậm thu tay về, cụt hứng nghiêng người nằm sang một bên, buồn bực rủa thầm: "Đáng chết! Trẫm đã nhịn mấy tháng rồi!"

Lộ Ánh Tịch vươn tay ôm chầm lấy hắn, nhịn không được vừa cười vừa nói: "Vậy nhịn thêm mấy tháng nữa đi!"

Mộ Dung Thần Duệ nghiêng đầu nhìn nàng, lý sự đến cùng: "Đến lúc đó Trẫm nhất định bắt nàng hoàn trả cho hết."

Lộ Ánh Tịch cọ đầu vào cổ hắn, nhất thời bướng bỉnh liền nói: "Khi đó còn chưa biết ai còn ai mất à."

Mộ Dung Thần Duệ nhếch môi cười, gian tà nói: "Trẫm rất sẵn lòng trả lại hết cho nàng."

Hai gò má Lộ Ánh Tịch bỗng chốc ửng hồng, giống như lỡ lời, thẹn thùng thả lỏng hắn ra, quay sang nằm bên mép giường.

Mộ Dung Thần Duệ nhích người đến gần nàng, ôm nàng từ phía sau, vây chặt nàng trong lồng ngực và thấp giọng nói: "Tịch, khi trước Trẫm gặp được tiền bối Huyền môn, người đã đề cập đến chuyện 'Linh cơ'. Trẫm đã từng hoài nghi sự trong trắng của nàng, bây giờ Trẫm chính thức xin lỗi nàng."

Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng đáp lời: "Khi đó, giữa chúng ta không hề có nền tảng cho lòng tin, cũng không thể trách chàng được."

Mộ Dung Thần Duệ lại áp sát nàng hơn, thấp giọng nói khẽ: "Sau này, chúng ta chính là duy nhất của nhau."

Hơi thở ấm nóng của hắn phả vào sau gáy của nàng, vô cùng thân mật âu yếm. Lộ Ánh Tịch hiểu ý mỉm cười. Nàng chậm rãi nhắm mắt trong vòng tay ấm áp của hắn.

Mộ Dung Thần Duệ hai tay ôm nàng, cằm hắn khẽ gác trên vai nàng. Hắn cũng nhắm hai mắt lại, bật ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Đêm càng về khuya, bốn bề dần chìm trong tĩnh lặng. Tẩm cung to lớn im ắng tràn đầy tình cảm vợ chồng mãnh liệt nhưng ẩn sâu bên trong là nỗi buồn sắp chia xa.

***

Hai ngày sau, Mộ Dung Thần Duệ đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện. Hắn giao công việc triều chính cho Mộ Dung Bạch Lê. Sau đó, hắn liền chuẩn bị xuất phát, dẫn quân tiến về phía Bắc.

Đồng hành cùng hắn đương nhiên còn có Đoàn Đình Thiên, và Đệ nhất đại tướng quân Hoàng Triều Tư Đồ Thác.

Lần này Mộ Dung Thần Duệ không cho Phạm Thống theo cùng, mà ra lệnh cho hắn ở lại kinh đô trị tật ở chân. Cái mệnh lệnh này khiến Phạm Thống buồn bực đến cực điểm. Hắn ta bị đánh bại trên chiến trường đã cảm thấy nhục nhã vô ngần. Trong lòng hắn ta vẫn tâm niệm muốn ra tiền tuyến một lần nữa để rửa nhục, có ai ngờ đâu Hoàng đế lại không cho hắn ta cơ hội.

Một ngày sau khi Mộ Dung Thần Duệ dẫn quân ra khỏi kinh đô, Phạm Thống bị triệu kiến vào cung, yết kiến Hoàng hậu.

Trong nội điện của Thần cung, Lộ Ánh Tịch vẫy tay cho cung nữ lui ra ngoài, một mình gặp mặt Phạm Thống.

"Phạm mỗ tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương phượng an." Phạm Thống cung kính hành lễ, ngược lại còn có vài phần không tự nhiên.

"Phạm huynh không cần đa lễ." Lộ Ánh Tịch ngồi trên cao chậm rãi đi xuống, khuôn mặt mang theo ý cười.

Nhưng Phạm Thống lại cẩn thận lui về sau một bước, giữ khoảng cách với nàng.

"Có phải Phạm huynh vì Hoàng thượng không có ở trong cung mà để ý việc ở chung một mình với ta không?" Lộ Ánh Tịch hỏi thẳng, nhìn hắn ta chăm chăm.

Phạm Thống bị nói trúng tim đen, có chút quẫn bách liền rủ mi không nói. Thật ra cũng không phải chỉ vì nguyên nhân này, từ lúc hắn ta gặp quân y Vương Tiệp, hắn ta dần hiểu rõ, hóa ra trước đây hắn ta có một tình cảm đặc biệt đối với Lộ Ánh Tịch. Cái cảm giác đó gần như là thích. Sự giác ngộ đó làm hắn ta cảm thấy vô cùng khó xử. Hắn ta lại thích nữ nhân của Hoàng thượng? Quả là đại nghịch bất đạo!

Lộ Ánh Tịch lờ mờ đoán được nguyên nhân, cố tình hóa giải sự lúng túng khó xử, liền trêu chọc nói: "Phạm huynh, gần đây ở cùng với Vương quân y vẫn tốt chứ?"

Sắc mặt Phạm Thống không mấy tự nhiên, thấp giọng thóa mạ: "Cái đồ nữ tử dã man đó!"

"Dã man?" Lộ Ánh Tịch có chút hứng thú, nhìn hắn hỏi dồn: "Vương quân y thoạt nhìn khá là lạnh lùng lại biết đạo lý, không giống một người dã man."

Phạm Thống hừ một tiếng, ngẩng đầu trả lời: "Nếu người thấy nàng ta làm cách nào để ép Phạm mỗ uống thuốc, thì sẽ biết cái gì gọi là dã man."

"Ồ? Nàng ta ép ngươi thế nào?" Lộ Ánh Tịch nghi ngờ hỏi, bày ra bộ dạng không tin.

Phạm Thống quay phắt đầu sang một bên, chẳng buồn giải thích. Vương Tiệp kia đâu chỉ dã man, quả thực bất chấp lỹ lẽ, không còn gì để nói. Nàng ta tự xưng là phụng mệnh trọng trách do Hoàng đế ra lệnh chữa bệnh cho hắn ta, liền không ngừng lấy hắn ta làm người thí nghiệm thử đủ các loại thuốc. Mà mỗi lần nàng ta nghiên cứu được một loại thuốc mới thì đều cực kỳ đắng ngắt không gì sánh được. Nếu hắn ta cự tuyệt không chịu uống thuốc thì nàng ta lại có dịp cười nhạo hắn ta là một bà cô đỏng đảnh không chịu được đắng!

Lộ Ánh Tịch nhìn hắn ta một lát, đột nhiên hỏi một câu: "Phạm huynh, ngươi nghĩ ngươi và nàng ta có khả năng hay không?"

Phạm Thống nhất thời cứng đờ. Rồi hắn ta lập tức phản ứng theo bản năng, lớn tiếng quát: "Không có khả năng!" Hắn ta vừa phát hiện bản thân thích Lộ Ánh Tịch mới đây không lâu, bây giờ sao lại đột nhiên thích nữ nhân khác được? Tuyệt đối không có khả năng!

Lộ Ánh Tịch không bức bách hắn thừa nhận, miệng ngậm ý cười dịu dàng lên tiếng: "Căn cứ theo tính tình cố chấp của ngươi, nếu ngươi không muốn làm một chuyện, há có thể để người khác dồn ép ngươi được chứ?"

"Cái đó vì để chữa cái chân tật mà!" Phạm Thống bật thốt lên giải thích, mắt hổ lấp lánh, cũng không tự nhận ánh mắt bản thân đang phát sáng.

"Phải không?" Lộ Ánh Tịch khoan thai hỏi ngược lại.

"Đương nhiên là thế! Phạm mỗ đã sớm có ý trung nhân rồi!" Phạm Thống cũng không hiểu vì sao chính mình lại vội vã phủ nhận, buột miệng nói ra.

"Người Phạm huynh thích là ai?" Hôm nay Lộ Ánh Tịch quyết truy đến cùng, mềm mỏng nhưng vẫn kiên quyết nói, "Chi bằng Phạm huynh nói cho ta hay đó là cô nương nhà nào, ta sẽ giúp ngươi buộc mối tơ hồng."

"Không dám làm phiền Hoàng hậu." Phạm Thống ngang ngạnh nói, trong lòng lại rối loạn mập mờ hơn. Nếu như Vương Tiệp đúng là nữ nhân như lời hắn ta nói, thì hắn ta đâu cần phải thô lỗ, kích động như vậy. Sao hắn ta có thể nói lung tung trước mặt Lộ Ánh Tịch như vậy chứ?

Lộ Ánh Tịch mím môi không nói, đưa mắt nhìn thẳng vào hắn ta.

Đụng vào ánh mắt trong sáng của nàng, Phạm Thống chợt thấy xấu hổ, cúi đầu xuống.

Lộ Ánh Tịch khẽ thở dài, chậm rãi nói: "Phạm huynh, thích một người và yêu một người là hai sắc thái tình cảm hoàn toàn khác nhau. Con người của ngươi quá bướng bỉnh, ta sợ ngươi sẽ đi vào ngõ cụt, ngộ nhận tình cảm của mình và nhận lầm người ngươi thích. Nếu như ngươi có thể mở rộng trái tim, ngươi sẽ phát hiện, duyên số thật sự của ngươi ở ngay bên cạnh ngươi."

Phạm Thống cúi đầu ngày càng thấp, hàm dưới gần như chạm ngực. Hắn ta quả thực không phân biệt được đâu là yêu, đâu là thích, bởi vì hắn ta chưa từng yêu ai. Nhưng trong mơ mơ hồ hồ, hắn có thể cảm nhận được, cái cảm giác thích Lộ Ánh Tịch và Vệ Tương đều có điều gì đó đặc biệt. Chính vì lý do đó, mà hắn lại càng thêm xấu hổ.

Lộ Ánh Tịch bất đắc dĩ lắc đầu, ôn hòa nói: "Thời gian sẽ chứng minh tất cả." Phạm Thống vẫn không hé răng, nàng liền dời trọng tâm câu chuyện, nói: "Phạm huynh, hôm nay ta tuyên ngươi tiến cung là muốn mời ngươi giúp đỡ."

"Xin Hoàng hậu cứ giao phó." Phạm Thống lúc này mới ngẩng đầu lên, kính cẩn trả lời.

"Hiện tại Hoàng thượng không ở trong cung, ta càng phải nên cẩn thận hơn." Lộ Ánh Tịch xoa cái bụng đã nhô cao, cúi đầu nhìn với ánh mắt trìu mến, miệng thản nhiên nói: "Có những người không muốn ta sinh hạ Hoàng tự, vậy nên khó tránh khỏi sẽ làm ra một ít hành động sai lầm. Ta không tiện ra mặt, vẫn mong Phạm huynh thay mặt cảnh cáo một chút."

Phạm Thống chau đôi mày kiếm, không hề thoái thác nói: "Là ai lại bụng dạ khó lường như thế? Hoàng hậu chỉ cần nói ra, Phạm mỗ đương nhiên sẽ thay Hoàng hậu giải quyết thỏa đáng!"

Thấy hắn bộc lộ bản tính chân thật chất phác, Lộ Ánh Tịch mỉm cười, nhưng chỉ trong chốc lát liền nghiêm mặt nói: "Có người đã động tay động chân lên xe phượng của ta. Phía ngoài của đáy xe phượng bị người ta khéo léo gọt mỏng đi. Nếu không phải do ta sớm có đề phòng, thì cũng khó lòng phát hiện ra sự bất thường."

Hai mắt Phạm Thống đã bắn ra những tia phẫn nộ, cả giận nói: "Hèn hạ! Rốt cuộc là kẻ nào mà nham hiểm như vậy?"

Lộ Ánh Tịch nhún vai, lại nói: "Không có chứng cứ, chỉ là hoài nghi của riêng ta mà thôi."

Phạm Thống cũng không phải là kẻ ngốc, nhanh chóng suy tư và đoán ra được kẻ tình nghi: "Người Hoàng hậu hoài nghi chính là Hàn Thục phi?" Dù sao hậu cung này chỉ còn lại Hàn Thục phi là có địa vị khá cao. Nếu hoài nghi, nàng ta đương nhiên phải đứng mũi chịu sào.

Lộ Ánh Tịch gật đầu: "Hoàng thượng ngự giá thân chinh, nên vẫn cần Hàn gia sơn trang tương trợ. Ta cũng không muốn bức người quá mức, ngươi chỉ cần dẫn cấm vệ quân luôn đi tuần tra bên ngoài cung điện của Hàn Thục phi là được. Nếu như nàng ta có chút thông minh, sẽ biết dụng ý của ta."

Phạm Thống chắp tay vái chào, nghiêm nghị nói: "Vâng, Phạm Thống lĩnh mệnh!"

Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười nhạt, vẫn chưa nói lời cảm ơn, chỉ xúc động than thở: "Phạm huynh, ngươi là người bạn đầu tiên của ta ở Hoàng Triều này."

Phạm Thống vẫn đứng đắn nghiêm chỉnh, chắp tay nói: "Là may mắn của Phạm mỗ!"

"Không đâu, là vinh hạnh của ta." Lộ Ánh Tịch tiếp lời.

"Không, là may mắn của Phạm mỗ." Phạm Thống nhắc lại, không có nửa điểm đùa giỡn hay nịnh hót.

"Vậy thì, là vinh hạnh của cả hai chúng ta." Lộ Ánh Tịch buồn cười, tính cách của người này luôn chất phác bảo thủ như vậy, nên biểu hiện như vậy là điều hiển nhiên.

Phạm Thống biết nàng đang cười hắn ta, bạnh môi cả ra. Hắn ta chắp tay hành lễ, hơi hậm hực nói: "Nếu không có chuyện gì khác, Phạm mỗ xin cáo lui."

Lộ Ánh Tịch phất tay, cười cười nhìn hắn ta rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 15: Ngoại truyện 1: Tương thân tương ái

Thời tiết ngày càng nóng, những ngày hè nắng gắt đầu hạ len lỏi vào không khí.

Hiền Vương tài đức Mộ Dung Bạch Lê của Hoàng Triều xử lí chuyện triều đình đâu ra đấy, mà tin thắng trận từ chiến sự biên cương cũng lũ lượt truyền về. Mộ Dung Thần Duệ đã dùng Đoàn Đình Thiên đổi lấy ba tòa thành đã bị mất, cũng ồ ạt phản công khiến cho Lâm Quốc liên tiếp thất trận tháo chạy. Nhưng hơn nửa tháng qua, tuy Hoàng Triều có những trận thắng nhỏ nhưng không chiếm được ưu thế lớn.

Ngược lại, danh tiếng dụng binh như thần của Nam Cung Uyên lại được lan truyền khắp nơi. Bách tính Lâm Quốc tặng y một danh hiệu, đó là - Thần tướng Không Huyền Tử. Phàm là chiến dịch do đích thân Nam Cung Uyên lĩnh binh xuất chinh, nhất định có thể lấy ít thắng nhiều, chưa từng có ngoại lệ. Chỉ tiếc rằng, có người nói rằng Nam Cung Uyên trong người mang bệnh, không thể mỗi lần đều dẫn binh xuất trận được. Bằng không thì Hoàng Triều chớ nói tới thắng nhỏ, e rằng có nguy cơ bị thất bại thảm hại.

Người người nhà nhà bàn tán sôi nổi, chiến sự vẫn trong thế dầu sôi lửa bỏng. Còn Lộ Ánh Tịch lại nhàn hạ hưởng thụ cuộc sống an nhàn trong hoàng cung. Thật ra trong lòng nàng đã mơ hồ đoán được, sư phụ đang dùng kế đánh vào tâm lý. Y đem danh xưng "Thần tướng" lan truyền khắp nơi khắp chốn. Sau đó chỉ cần y mang binh ra sa trường, quân địch vừa thấy y liền bị uy hiếp bằng tinh thần, chịu áp lực nặng nề, và tự nhiên sẽ sinh ra cảm giác hoảng loạn khiếp sợ. Như thế tất nhiên là làm ít hưởng nhiều, diệt địch trong vô hình.

Nghĩ đến đó, Lộ Ánh Tịch không khỏi thấp giọng thở dài. Nàng đã không còn là Lộ Ánh Tịch trước đây, mà sư phụ cũng không còn là thần y Không Huyền Tử ngày trước. Cho dù bản tính y trời sinh hờ hững không tranh giành, cũng không tài nào thoát khỏi sứ mệnh đã định trước của số phận. Bây giờ chỉ có thể cầu nguyện cho thế cục sớm được định đoạt, bá tánh dân đen đỡ phải tổn hại nhiều hơn mà thôi.

"Có phải nương nương đang lo lắng cho Hoàng thượng hay không?" Nghe thấy tiếng thở dài của nàng, Tình Thấm đang đứng hầu bên cạnh nhẹ giọng lên tiếng hỏi.

Lộ Ánh Tịch không trả lời, ngẩng đầu nhìn nàng, ôn hòa hỏi một câu: "Tiểu Thấm, ngươi bỏ xuống được rồi sao?"

Tình Thấm giật mình sững sờ, giây lát sau mới định thần lại được, rủ mi mắt trả lời: "Nô tỳ tuy rằng ngu ngốc đần độn, nhưng vẫn có thể hiểu chuyện. Nếu con đường phía trước không thông, nô tỳ sẽ không ngoan cố cố chấp chi nữa."

Lộ Ánh Tịch bộc lộ một nụ cười khen ngợi nhàn nhạt, làm nàng ta cảm thấy an ủi phần nào.

Tình Thấm ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu và cũng bày ra bộ dạng tươi cười ngọt ngào. Trong lòng nàng ta bỗng nhiên cảm thấy dễ chịu, nhẹ nhõm. Nàng ta đã có thể nói ra thì nhất định có thể làm được!

Lộ Ánh Tịch vươn tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay của nàng ta, dùng ánh mắt ấm áp dịu dàng ngắm nhìn nàng ta.

Tình Thấm nhoẻn miệng đáp trả. Khúc mắc đã từng tồn tại dưới đáy lòng dường như đã lặng lẽ tan biến, giống như mây đen mịt mù dạt sang hai bên nhường chỗ cho bầu trời trong xanh quang đãng.

Lộ Ánh Tịch thu tay lại, nằm thẳng xuống ghế quý phi. Nàng thản nhiên nhắm mắt, mặt khác hỏi: "Tiểu Thấm, bên phía Hàn Thục phi có động tĩnh gì không?"

Tình Thấm phe phẩy quạt, quạt mát cho nàng, cung kính trả lời: "Từ khi cấm vệ quân tuần tra nghiêm ngặt, thì bên phía Hàn Thục phi không hề có động tĩnh nào, tựa như đã cảm nhận được cảnh cáo mà nương nương đưa ra."

Lộ Ánh Tịch "Ừ" một tiếng, nhưng cảm giác nặng nề trong lòng vẫn không buông lỏng, trái lại càng thêm trầm trọng. Nào ngờ chuyện tới ngày hôm nay, mới chứng minh rằng phi tần trong hậu cung này chỉ có Hàn Thanh Vận là thông minh nhất. Nàng ta biết lúc nào nên hành động, lúc nào nên im lặng chờ thời cơ. Hẳn là sau lần bị giáo huấn trước đây, Hàn Thanh Vận đã bắt đầu biết dè dặt hơn, biết cẩn thận từng li từng tí khống chế được nhất cử nhất động của bản thân.

Tình Thấm không nghĩ được nhiều như thế, mọi suy nghĩ trong đầu đều hiện rõ trên mặt, lo lắng hỏi: "Chẳng biết khi nào Hoàng thượng mới khải hoàn trở về đây?"

Lộ Ánh Tịch không khỏi mỉm cười, lại nói: "Ngươi còn nôn nóng hơn cả Bản cung."

Tình Thấm vội vàng giải thích: "Nô tỳ chỉ lo Hoàng thượng không kịp trở về trước ngày nương nương lâm bồn."

Lộ Ánh Tịch biếng nhác trả lời: "Theo tình hình hiện nay thì xem ra Hoàng thượng quả thực không kịp rồi. Mặc dù Đoàn Đình Thiên đã bị phế võ công nhưng hắn vẫn là một người tài. Huống hồ Lâm Quốc còn có sư phụ và đệ tử Huyền môn trấn giữ, không thể một giờ nửa khắc là có thể đánh hạ được."

Tình Thấm chau đôi mày thanh tú, thẳng thắn nói: "Hoàng thượng cứ như vậy mà gạt nương nương sang một bên?"

Lộ Ánh Tịch mở mắt ra, liếc nàng ta một cái rồi cười nói: "Hoàng thượng và Bản cung đã sớm có chung suy nghĩ. Hơn nữa đợi đến lúc Bản cung lâm bồn, cho dù hắn ở trong cung cũng không giúp gì được, ngược lại càng thêm vướng víu."

Thấy nàng không có nửa điểm lưu tâm, Tình Thấm cũng không quan tâm nữa. Nàng ta nói sang chuyện khác: "Nô tỳ nghe nói, mấy ngày gần đây Hình bộ thượng thư Thẩm đại nhân thường xuyên qua lại với Lễ bộ thượng thư. Hình như là hắn ta đang chuẩn bị tuyển tú nữ mới cho Hoàng thượng, đợi Hoàng thượng quay lại triều thì lập tức làm hậu cung đông đúc ngay."

Lộ Ánh Tịch nhếch môi cười, lãnh đạm phun ra một câu: "Uổng công làm tiểu nhân."

Tình Thấm cũng nghĩ như thế, liền gật đầu: "Đúng vậy. Hoàng thượng cũng không có ở trong cung, hắn ta hà tất nhiều chuyện như vậy."

Trong lòng Lộ Ánh Tịch lại sáng tỏ như gương. Hành động thất thường của Thẩm Dịch, vừa muốn báo đáp nàng, nhưng cũng làm một số chuyện phá hoại hạnh phúc của nàng. Chẳng qua là hắn ta không thể giữ thăng bằng chuyện tình cảm của bản thân mà thôi.

Tình Thấm an tĩnh suy nghĩ một chút, đột ngột nói suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu: "Nếu như có thể ghép Thẩm đại nhân và Hàn Thục phi thành một, thì từ đây nương nương có thể vô ưu vô lo rồi."

Lộ Ánh Tịch nghe thế không biết nên khóc hay nên cười, mở to mắt nhìn nàng ta.

Đáp lại ánh mắt sáng ngời mang ý cười của nàng, Tình Thấm hơi lúng túng không biết làm sao, ấp a ấp úng nói: "Nô tỳ kích động nên nói xằng nói bậy, mong nương nương giáng tội."

Ý cười bên khóe môi Lộ Ánh Tịch không giảm mà tăng thêm, nhưng đáy lòng lại chậm rãi nảy sinh một ý nghĩ kì lạ. Những lời của Tình Thấm tuy chỉ là buột miệng nói ra, nhưng nếu nó có thể trở thành sự thật thì đó thực sự là một mũi tên trúng hai con nhạn, vả lại nàng sẽ giảm đi không ít công sức.

Nàng lại trầm mặc trong giây lát, sau đó ngồi dậy, nghiêm mặt nói: "Tiểu Thấm, đi mài mực."

"Vâng, thưa nương nương." Tình Thấm cũng không hỏi nhiều, chỉ kính cẩn nghe lời đi làm.

Trong mắt Lộ Ánh Tịch xẹt qua tia sáng gian xảo. Nếu Thẩm Dịch muốn báo đáp ơn cứu mạng trước đây với nàng, thì nàng liền tác thành cho mong muốn của hắn ta. Nếu nàng mở miệng muốn Thẩm Dịch thay nàng chú ý đến hướng đi của Hàn Thanh Vận, thì hắn đương nhiên sẽ tìm cơ hội tiếp cận Hàn Thanh Vận. Một nam nhân sầu khổ với tình cảm tương tư đơn phương không được đáp lại và một nữ tử bị thất sủng cô đơn, biết đâu đó vào một ngày hai người họ có thể bị "sét" đánh trúng thì sao…

Chuyện này thành hay không thì nàng cũng đâu có tổn thất nào, chi bằng thử một lần.

***

Thời tiết cuối hạ vẫn nóng bức như cũ. Cái bụng bầu của Lộ Ánh Tịch càng lúc càng lớn. Nàng cũng càng ngày càng sợ nóng, và luôn luôn thèm ngủ. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng vẫn không bị phù to lên, nhưng tay chân đã trở nên mập mạp. Vào ban đêm, nàng thường bị chuột rút đau nhức mà thức giấc. Mỗi lần đều luôn xảy ra vào lúc đêm khuya thanh vắng như vậy, nàng đều không đè nén được đôi chút cảm giác khó sở trong lòng. Nhưng cho đến khi trời sáng, nàng lại cảm thấy thoải mái, bình tĩnh như thường.

Khi biên cương có tin chiến sự truyền đến, thì đại quân Hoàng Triều bắt đầu nắm trong tay toàn bộ cục diện. Lâm Quốc đã lộ rõ trạng thái chiến đấu mệt mỏi, sa sút. Mà tương truyền dường như bệnh tình của Nam Cung Uyên càng ngày càng nghiêm trọng, đã rất ít khi xuất hiện trên chiến trường.

Trong lòng Lộ Ánh Tịch mơ hồ nổi lên một loại cảm giác chẳng lành. Là tại nàng đã tự suy diễn tâm tư của sư phụ quá phức tạp, sai lệch hay sao? Sư phụ đúng là có bệnh trong người ư?

Đáy lòng nàng cố kiềm chế nỗi đau âm ỉ. Thời gian trôi nhanh giống như dòng nước êm đềm không gợn sóng chảy xuôi, bỗng nhiên đã tới mùa thu.

Ngày Lộ Ánh Tịch trở dạ đã gần kề, sức khỏe của nàng ngày càng kém đi, cứ cách vài ngày thì bệnh tim của nàng lại tái phát. Nếu như không phải nhờ cỗ chân khí mạnh mẽ trong cơ thể trấn áp, có lẽ nàng đã không thể qua khỏi.

Sáng sớm ngày hôm đó, sau khi nàng ngủ dậy, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy buồn bực vây kín trong lòng, tay chân lạnh toát. Nàng vốn tưởng có lẽ là do mấy ngày gần đây nàng lo nghĩ quá nhiều nên mới dẫn đến tình trạng tinh thần không yên. Nhưng đến khi Phạm Thống cầu kiến, nàng bỗng nhiên giật mình thật mạnh, một dự cảm không lành mơ hồ đại khái muốn linh nghiệm…

Các đầu ngón tay của nàng run run, nét mặt cố gắng trấn định, chậm rãi đi đến nội điện.

Trong Đại điện to lớn trang nghiêm, cánh cửa mạ vàng bên ngoài được ánh nắng chiếu rọi, phản chiếu ra tia sáng chói chang lóa mắt.

Lộ Ánh Tịch lấy tay áo che mắt, cố gắng dằn xuống cảm giác hoa mắt chóng mặt, không khỏe. Nàng lên ngồi trên ghế cao, cho các cung nhân hầu hạ lui xuống, mới nhẹ nhàng mở miệng nói: "Phạm huynh, có phải có tin tức từ tiền tuyến truyền về không?"

Phạm Thống đứng thẳng ở giữa trung tâm Đại điện, khuôn mặt nghiêm trọng. Trong đôi mắt trong sáng đang nhìn Lộ Ánh Tịch có nhiễm chút thương xót, trầm giọng trả lời: "Đại quân Hoàng Triều trong vòng ba ngày đã đánh hạ Kim Châu của Lâm Quốc, đã thành công thôn tính một phần hai lãnh thổ Lâm Quốc. Theo hồi báo, Hoàng thượng đã bí mật khởi hành quay về triều, trong vòng năm ngày tới có thể về đến kinh đô."

Lộ Ánh Tịch vẫn không cảm thấy vui vẻ, lấy tay ấn lên huyệt thái dương đang giật bình bịch, thấp giọng nói: "Vì sao Hoàng thượng quyết định về nước sớm?" Nàng hiểu rõ tính tình của Mộ Dung Thần Duệ, hắn đã muốn đích thân thống nhất thiên hạ thì sẽ không dễ dàng từ bỏ, trừ khi có nguyên nhân đặc biệt nào khác…

Phạm Thống ho nhẹ hai tiếng, giống như đang suy nghĩ làm sao trả lời cho phải, một lát sau hắn ta mới lên tiếng trả lời: "Hoàng thượng biết Hoàng hậu sắp tới ngày lâm bồn, mà hiện nay chiến sự đã tạm ổn định, nên liền quyết định sớm về cung."

Lộ Ánh Tịch trầm mặc nhìn thẳng vào hắn ta, bình tĩnh nhìn chòng chọc một lúc lâu, không nói một lời.

Phạm Thống bị nàng nhìn chăm chú làm hắn ta chột dạ, buông mi mắt xuống, cực kì thong thả nói rằng: "Trong chiến dịch tại Kim Châu, quân ta đã phá vỡ thế trận Huyền môn của Lâm Quốc, khiến cho quân Lâm Quốc phải rút vào rừng sâu trăm dặm. Lúc đó Hoàng thượng dẫn một nhánh quân kỵ binh tiên phong tinh nhuệ truy đuổi vào rừng rậm."

Lộ Ánh Tịch nghe thấy thế thì nỗi lo lắng mắc nghẹn ở cổ họng, bỗng dưng đứng bật dậy, lớn tiếng hỏi: "Hoàng thượng bị thương?"

Phạm Thống lắc đầu, chẳng hiểu vì sao hắn ta không nhịn được liền hạ giọng, mềm mỏng nói: "Long thể Hoàng thượng an khang, không có bị thương."

Ánh mắt Lộ Ánh Tịch đột nhiên u ám, trái tim lơ lửng bỗng nhiên rơi thẳng xuống đáy vực. Hai nắm tay trong tay áo rộng càng thêm run rẩy không thể kìm chế.

Phạm Thống giương mắt nhìn nàng chằm chặp, miệng phát ra một câu gần như không thể nghe thấy: "Nguyên soái Nam Cung Uyên bị Hoàng thượng bắn trúng một tên, nhất tiễn xuyên tim…" Phạm Thống dừng lại, không đành lòng nói thêm chi nữa.

Trong đầu Lộ Ánh Tịch là một khoảng không trống rỗng, chỉ ong ong bốn chữ "Nhất tiễn xuyên tim". Hai tay nàng vô ý thức bóp chặt lại, móng tay đã đâm sâu vào lòng bàn tay, nhưng nàng không hề hay biết.

Một lần còn chưa đủ hay sao? Còn muốn nàng phải chịu đựng nỗi bi ai cùng cực khi mất đi sư phụ thêm một lần nữa hay sao?

Lần này là thật hay là giả? Nhất định là giả đúng không? Sư phụ võ công phi phàm, sao có thể dễ dàng bị trúng tên như vậy? Cho dù có trúng đi chăng nữa, thì y cũng có thể tự cứu chữa. Nàng không tin…

Phạm Thống thấy trong mắt nàng đã ngập tràn thống khổ khó nén nhịn, khóe môi giật giật. Hắn ta do dự trong chốc lát, chỉ thấp giọng nói thêm đôi điều: "Lúc đó, Nam Cung Uyên ôm bệnh xuất trận, nghe nói là vết thương cũ trên ngực vẫn chưa lành. Hơn nữa, độc tố bị trúng trước đó trong cơ thể vẫn còn sót lại, vì vậy…"

Ý định của Phạm Thống là muốn Lộ Ánh Tịch đừng trách Mộ Dung Thần Duệ, lại không biết rằng hắn ta nói thế càng khiến nàng thêm đau lòng, bi ai. Vết thương cũ của sư phụ chính là bị ở trận chiến Phong Thành. Còn chất độc kia cũng là vì nàng mà mang trong người. Sư phụ làm mọi thứ đều suy nghĩ đến nàng, nhưng nàng có dành cho sư phụ chút quan tâm nào đâu? Nàng chưa từng làm chuyện gì vì sư phụ, thậm chí ngay cả việc khuyên Mộ Dung Thần Duệ đừng ngự giá thân chinh cũng chưa từng thử qua…

Phạm Thống lo lắng nhìn Lộ Ánh Tịch, thấy sắc mặt nàng đã chuyển sang trắng bệch gần như trong suốt. Hắn ta không khỏi khẩn trương tiến lên trước, ân cần hỏi: "Có phải Hoàng hậu cảm thấy phượng thể không khỏe? Có cần tuyên Thái y?"

Lộ Ánh Tịch dường như không nghe thấy, bỗng nhiên cất bước. Nàng với nét mặt lạnh căm đi ra ngoài điện, không thốt một lời.

Đứng ở bên khung cửa, cơ thể của nàng lắc lư qua lại. Nàng ngẩng đầu nhìn về hướng Bắc, ánh nhìn xa xăm. Đôi mắt của nàng bị ánh mặt trời đâm thẳng vào mắt đến chói lòa. Tầm nhìn của nàng mơ hồ, khung cảnh trước mắt dần biến thành một màn đen, lại giống như có những tia sáng xẹt qua tựa như có thể chạm vào, lại giống như mờ mờ ảo ảo ở một nơi xa xôi nào đó. Nàng đưa tay muốn chạm vào chấm sáng nhỏ kia, nhưng khi sắp đụng vào ranh giới đó, nó đột nhiên biến thành đôi mắt ôn hòa đen láy của sư phụ. Tay nàng dừng lại, lơ lửng giữa không trung. Nàng muốn mở miệng gọi một tiếng "Sư phụ", nhưng trong chớp mắt thì đôi mắt như chấm nhỏ đó chợt biến mất, chỉ còn lại bóng tối buốt giá, mịt mù vô tận.

"Hoàng hậu!" Phạm Thống vội gọi lớn, đi nhanh về phía nàng, đưa tay ra đón cơ thể đang xiêu vẹo muốn ngã của nàng.

Ngay phía dưới vị trí nàng đã đứng, trên mặt đất có một vũng nước ẩm ướt thuận theo làn váy của nàng thấm xuống dưới.

Phạm Thống liếc mắt nhìn thoáng qua, trong lòng kinh hãi, cất giọng la lớn: "Người đâu mau tới đây! Mau tuyên Thái y!"

Không đầy một giây sau, liền có thái giám vội vã chạy tới, ngay sau đó là một vài cung nữ luống tuổi vây quanh, vội vã nói: "Mau đưa Hoàng hậu đến tẩm cung! Hoàng hậu sắp sinh! Nước ối đã vỡ!"

Tâm trạng của Phạm Thống đã lo lắng đến phát hoảng. Nhìn thấy tên thái giám kia vẫn còn đứng sững tại chỗ, hắn ta liền lớn tiếng quát tháo: "Còn đứng đó làm cái gì! Còn không mau đi tuyên Thái y và bà đỡ tới đây!"

"Vâng! Vâng ạ!" Tên thái giám kia bị sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của nàng làm cho hoảng sợ sửng sốt, lúc này hắn ta mới hoàn hồn, loạng choạng chạy đi. Mồ hôi túa ra ướt trán hắn ta. Trong lòng hắn ta cũng không ngừng cầu khấn, cầu trời xanh phù hộ cho mẹ con Hoàng hậu đều bình an. Nếu không thì tất cả cung nhân bọn họ đều khó bảo toàn mạng sống! Trước khi Hoàng thượng ra trận đã hạ lệnh xuống dưới. Nếu bọn họ để Hoàng hậu có sơ xuất nào, thì tất cả mọi người của Thần cung đều phải chôn cùng!

Ánh nắng gay gắt vẫn treo cao trên bầu trời, chiếu xuống mặt đất làm sáng loáng khắp chốn, nhưng vẫn không thể làm tòa cung điện Thần cung to lớn ấm áp hơn tí nào.

Giữa lúc người người trong Thần cung đang hoảng loạn thấp thỏm ra ra vào vào, thì trên đỉnh mái ngói cung điện có một người đang nhàn nhã ngồi chơi một mình, bộ dạng vắt chéo chân đầy biếng nhác. Người đó vuốt bộ râu bạc trắng, nét mặt vui vẻ thích chí. Nhưng trong đôi mắt tinh anh của lão liền hiện lên nét sáng tỏ nhìn xa trông rộng. Những chuyện có thể làm, lão đều đã làm hết, bây giờ chỉ xem may mắn của đồ tôn nha đầu tới đâu.

***

Trong tẩm cung của Thần cung, chỗ long sàng xa hoa lộng lẫy bốn phía đều buông màn trướng xuống. Tiếng rên rỉ yếu ớt thỉnh thoảng lại bật ra, tựa như âm thanh đàn bị đứt dây, khiến cho trái tim những người nghe thấy đều đau đớn thắt chặt lại.

Lộ Ánh Tịch đã bị mồ hôi thấm ướt áo, nhưng chính nàng cũng không nhận ra. Nàng chỉ đang quay cuồng giữa mớ hỗn loạn trong đầu. Nàng như nhìn thấy khuôn mặt vẫn anh tuấn như trước của sư phụ. Y ấm áp chan hòa mỉm cười với nàng, dường như y nói: "Ánh Tịch, đừng lo lắng, ngươi sẽ bình an vượt qua cửa ải khó khăn này."

Nàng lạc lối trong màn sương mờ mịt, không rõ đâu là ảo ảnh là chiêm bao. Nàng chỉ thấy khung cảnh đột nhiên thay đổi, xuất hiện dáng dấp khi còn bé con của chính mình. Đứa bé kia đi theo sau một thiếu niên mặc áo choàng màu xám tro, tiếng trẻ con lanh lảnh vang lên gọi lớn. "Sư phụ ca ca", thiếu niên kia quay người lại cười nhìn nàng, nụ cười rực rỡ đó như là ánh mặt trời làm tan chảy băng tuyết ngày đông, thoáng cái đã soi sáng đến từng chút một trong trái tim nàng.

Đang cảm thấy ấm áp thì khung cảnh lại chợt thay đổi một lần nữa mà không hề báo trước. Lúc này lại xuất hiện trước mặt nàng một khuôn mặt anh tuấn như được điêu khắc. Trên người nam tử đó rõ ràng tỏa ra luồng khí cương nghị, hào hùng, nhưng tiếng gọi nàng lại cực kỳ dịu dàng thâm tình: "Tịch! Tịch! Trẫm đang trở về, nàng nhất định phải chờ Trẫm."

Nước mắt nàng bỗng tuôn rơi, không rõ khóc vì khung cảnh nào, vì người nào. Nàng chỉ cảm thấy trái tim chua xót khôn nguôi, phập phồng liên hồi, vô cùng đau đớn khó chịu.

"Nương nương! Nương nương!"

Bên tai nàng loáng thoáng có những tiếng gọi khẩn thiết, cũng có một bàn tay mềm mại lau mồ hôi cùng nước mắt cho nàng. Nhưng dù nàng đang trong chốn mông lung không rõ vẫn nhận ra được, bàn tay và giọng nói đó không phải của người nàng đang nhớ đến kia.

"Nương nương! Dùng sức! Đã thấy đầu rồi! Đừng từ bỏ, lại dùng sức!"

Tiếng cổ vũ đó từ từ lớn hơn. Nàng nghĩ mãi không hiểu, vì sao phải dùng sức? Nàng một mình cố sức như vậy là vì cái gì?

Nàng cũng không kịp suy nghĩ, chỉ là bản năng thôi thúc nàng dùng lực, dùng lực, dùng lực, lại dùng lực.

"A! Sinh rồi! Sinh rồi!" Chẳng biết qua bao lâu, tiếng reo kinh hỉ vang lên.

"Là một tiểu hoàng tử…" Âm thanh mừng rỡ của người đó nhất thời cứng đờ, biến thành sợ hãi, trầm thấp khó mà tin được: "Đã không còn thở?!"

Lộ Ánh Tịch cố gắng suy nghĩ. Là ai không còn thở? Là nàng? Nàng đã chết rồi sao? Không đúng, hình như nàng đã nghe thấy "Tiểu hoàng tử", là bé con của nàng ư?

Một lát sau, nàng bỗng chốc tỉnh táo lại, mở lớn hai mắt. Giọng nói khàn đặc, vô lực bật ra khỏi miệng: "Bé con… Ẵm đứa bé lại đây…"

Bà đỡ ôm đứa bé sơ sinh dính máu đỏ, không dám tới gần nàng. Tinh Thấm đứng bên cạnh, mắt đã đỏ hoe. Nàng ta cắn răng một cái, nhận đứa bé trên tay bà đỡ đưa đến bên cạnh giường.

Lộ Ánh Tịch mệt mỏi nghiêng đầu, đưa mắt nhìn sang. Lòng nàng nhất thời đau đớn như bị một thanh kiếm sắc nhọn trong nháy mắt đâm phập vào trái tim của nàng, sâu hút nhưng không thấy máu, lại đau đớn thấu xương.

Đứa bé sơ sinh mới xuất thế này có khuôn mặt nhỏ nhắn căng lên có màu đỏ đậm, lộ ra cỗ hắc khí đáng sợ. Toàn bộ ngũ quan méo mó cùng một chỗ, vô cùng đáng sợ.

Lộ Ánh Tịch nhìn ngơ ngác, không hề rơi nước mắt, ánh mắt trống rỗng vô lực.

"A! Còn một đứa nữa! Trong bụng nương nương còn một đứa bé nữa!" Thình lình, bà đỡ lại cất cao giọng reo lên, vội vàng quỳ gối bên giường, ghé người sát vào cẩn thận xác nhận tình hình.

Hàng mi của Lộ Ánh Tịch khẽ run lên, chậm rãi nhắm mắt lại. Khóe môi nàng nhếch lên thành một độ cong giống như cười lại giống như khóc, tựa như vui mừng lại tựa như bi thương. Vào giờ phút này, nàng cuối cùng cũng đã hiểu "Nửa sống nửa chết" mà sư tôn đã nói có ý nghĩa ra sao. Có lẽ đây là kiếp số đã định trước của nàng. Nàng có được tình yêu của Mộ Dung Thần Duệ, thì phải mất đi tình cảm của sư phụ. Nàng có được một đứa con, thì phải mất đi một đứa khác.

Thê lương trong lòng đau đớn vô ngần, ý thức dần tiêu tán. Nàng mơ mơ màng màng nghĩ, nàng cứ ngủ đi như vậy thật ra cũng rất tốt. Nàng sẽ không bao giờ phải đau phải khổ nữa. Thế nhưng, trên đời này còn có người lo lắng cho nàng, nàng không buông tay được…

Trước khi đánh mất thần trí hoàn toàn, nàng nghe thấy tiếng hô vui vẻ của bà đỡ: "Sống! Sống rồi! Đứa bé này còn sống! Thực là ông trời phù hộ!"

Nàng muốn cười một cái, nhưng đáy lòng chua xót không gì sánh được. Nàng chỉ giật giật khóe môi, cuối cùng trên khóe môi chỉ đọng lại một độ cong kì lạ cứng đờ, rồi nàng chìm sâu vào hôn mê.

Khi tiếng khóc "Oa oa" của đứa trẻ mới sinh vang vọng khắp phòng, thì trên khuôn mặt ông lão mặc áo bào xám tro vẫn luôn im lặng ở trên mái nhà lúc này mới lộ ra một nụ cười an tâm. Lão vận khinh công tuyệt đỉnh, thế là rời đi mà thần không biết quỷ không hay. Chân khí lão đưa vào người của nàng cuối cùng cũng không uổng phí, tốt xấu gì cũng đã bảo vệ được tính mạng của một đứa bé. Tiếp theo, lão cần phải đi tìm tên đồ đệ ngu ngốc của lão. Mấy năm nay, cái tên hậu bối chân truyền to xác nhà lão không làm lão nhân gia ngươi bớt lo được tí nào!

©STE.NT

Mộ Dung Thần Duệ ngày đêm thần tốc chạy về kinh đô, khi đến được hoàng cung thì đã là bốn ngày sau.

Hắn bụi bặm đầy người, tròng mắt hằn những tia máu, ngay cả áo giáp chiến bào cũng không kịp thay ra, liền đến thẳng tẩm cung của Thần cung.

Vừa bước một chân vào trong căn phòng tĩnh mịch, hắn không khỏi tự giác nhẹ bước, chậm rãi đến bên long sàng.

Sau chiếc màn che vàng chói được cuộn lên một nửa, hắn đưa mắt nhìn thấy dung nhan xinh đẹp làm hắn nhớ nhung, mong ngóng từng ngày kia. Đáy lòng hắn không khỏi mềm yếu, nảy lên vô vàn cảm giác phức tạp, ngũ vị mặn ngọt chua cay đắng đủ cả.

"Xưa nay không biết tương tư, mới biết tương tư, lại sợ tương tư." Hắn cúi đầu ngâm một khúc hát, bước đến gần nàng, cúi đầu ngóng nhìn, "Tịch, Trẫm đã trở về."

Đôi mắt Lộ Ánh Tịch đang khép hờ, đôi con ngươi chuyển động nhìn về phía hắn. Nàng khẽ cười, trong mắt đã nổi lên một tầng hơi nước.

"Tịch, nàng khổ cực rồi." Mộ Dung Thần Duệ ngồi xuống bên mạn giường, đưa tay sờ lên khuôn mặt nàng. Ngón tay thô ráp lướt qua từng đường nét trên khuôn mặt hơi tiều tụy của nàng. Hắn vừa trìu mến vừa áy náy nói: "Trẫm trở về quá chậm, không thể ở bên cạnh nàng trong thời khắc gian khổ nhất."

Lộ Ánh Tịch chỉ mỉm cười nhìn hắn, dòng lệ đọng bên khóe mắt vẫn không rơi xuống, thế nhưng như thế lại nhìn nàng càng thêm điềm đạm đáng yêu.

"Sao vậy? Có phải hài nhi của chúng ta không ngoan, làm nàng chịu khổ? Chút nữa Trẫm sẽ đi đánh đòn." Mộ Dung Thần Duệ ôn nhu nói thế, nghiêng người cúi xuống in một nụ hôn lên trán nàng.

Lộ Ánh Tịch không thể mở miệng, rõ ràng lời nói đã lên đến cổ họng nhưng cố hoài vẫn công cốc, không thể nào thốt nên lời, miệng đắng nghét. Thoạt nhìn, hắn phong trần mệt mỏi, khuôn mặt dường như ốm đi, làn da đen sạm hơn, chiếc cằm dường như dài ra, tinh thần nhìn qua có vẻ uể oải. Nhưng toàn bộ khí phách ngạo nghễ, cứng rắn trên người hắn không hao tổn chút nào. Hắn đã thắng trận trở về, vốn rất hăng hái. Mà nàng cũng nên cảm thấy tự hào vì hắn. Thế nhưng, hắn đích thân bắn chết sư phụ…

Mộ Dung Thần Duệ tĩnh lặng nhìn nàng, thấy nàng không nói một lời, cũng không ép nàng. Nhưng hắn bỗng cúi đầu che bờ môi của nàng, nhiệt tình trằn trọc, quyến luyến cắn mút.

Hơi thở ấm áp mà quen thuộc của hắn kéo đến, cuối cùng Lộ Ánh Tịch không nhịn được nữa, đôi mắt chớp động một cái, dòng lệ trong suốt lăn dài xuống.

Mộ Dung Thần Duệ tỉ mỉ quan sát phát hiện ra, cánh môi mỏng dời về khóe mắt của nàng, nhẹ nhàng nuốt nước mắt của nàng.

"Thần…" Lộ Ánh Tịch mở giọng khàn khàn gọi hắn.

"Ừ, sao?" Mộ Dung Thần Duệ ngẩng đầu nhìn nàng, giọng nói nhu hòa, nhưng lời nói lại bộc trực: "Có phải nàng muốn hỏi tình hình của Nam Cung Uyên?"

Lộ Ánh Tịch mặc nhiên không lên tiếng, lòng không dám ôm một tia hy vọng đơn giản, chỉ kinh ngạc nhìn hắn.

Mộ Dung Thần Duệ than nhẹ, lấy ngón tay nhẹ nhàng lau khô dòng lệ còn sót lại trên má nàng, một mặt nói: "Khi đó hai quân đối đầu, không có thời gian suy nghĩ nhiều, Trẫm quả thực đã dốc toàn lực bắn mũi tên kia. Nam Cung Uyên cũng thật sự trúng tên, nhưng khoảng cách khá xa, Trẫm không chắc đã bắn trúng chỗ hiểm của y."

Lộ Ánh Tịch trầm mặc không nói, một lúc sau mới khàn giọng hỏi thăm: "Tin tức sư phụ bỏ mình là truyền ra từ đâu?"

"Lâm Quốc." Mộ Dung Thần Duệ trả lời đơn giản, bất chợt dừng lại rồi mới nói tiếp: "Tịch, có lẽ nàng sẽ nghĩ Trẫm đang biện hộ, nhưng mấy tháng qua Trẫm thực sự có cảm giác Nam Cung Uyên hình như có ý rút khỏi chiến trường."

Lộ Ánh Tịch nhìn hắn chăm chăm, đợi hắn tiếp tục nói xong.

"Theo suy nghĩ của Trẫm, đúng là Nam Cung Uyên có vết thương cũ trên người, nhưng tuyệt đối không nghiêm trọng như vậy." Mộ Dung Thần Duệ trầm giọng nói: "Mật thám của Trẫm hồi báo, mấy tháng qua Nam Cung Uyên vùi đầu viết binh thư còn truyền dạy cho đệ tử Huyền môn. Hành động đó của y quả thực là có dấu hiệu muốn lùi bước."

Lộ Ánh Tịch mím môi không nói, Mộ Dung Thần Duệ thở dài, chân thành nói: "Tuy rằng không có chứng cớ, nhưng theo trực giác của Trẫm, Nam Cung Uyên vẫn còn sống."

"Chỉ mong sư phụ không sao…" Lộ Ánh Tịch cũng không nói là tin hay không tin điều đó. Đôi mắt vẫn ảm đạm như cũ, thấp giọng nói: "Chỉ cần sư phụ còn sống trên cõi đời này, cho dù suốt cuộc đời này không thể gặp lại thì cũng đủ rồi." Nếu sư phụ thật sự là có ý ở ẩn, vậy thì nàng sẽ im lặng cầu phúc cho người. Hy vọng người có thể sống cuộc đời tự do tự tại, bình an, thoải mái.

Mộ Dung Thần Duệ nghe thấy những lời khe khẽ của nàng, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Thực ra hắn căn bản không có chắc chắn, chẳng qua hắn muốn cho nàng một tia hy vọng để nàng phấn chấn và hăng hái hơn.

Lộ Ánh Tịch rơi vào trong suy nghĩ của chính mình, rất lâu vẫn giữ sự im lặng.

Mộ Dung Thần Duệ cọ rớt giày quân nhân, tự cởi áo giáp ra, xoay người nằm thẳng xuống giường. Hắn vươn tay ôm nàng, đưa mặt áp vào sau gáy của nàng, cố ý dùng râu cọ sát vào da nàng.

Lộ Ánh Tịch cảm thấy nhồn nhột ở cổ, liền hoàn hồn, khẽ đẩy bả vai hắn ra, rồi nói: "Thiếp đã nhiều ngày chưa tắm, chàng đừng dựa gần như thế…" Nàng vừa sinh con xong, chí ít phải hơn nửa tháng nữa mới có thể đụng nước. Mấy ngày qua nàng chìm trong những suy nghĩ hỗn độn của bản thân, không có lòng dạ đâu để ý đến những chuyện này. Nhưng giờ đây hắn sáp lại gần, nàng liền cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Trái lại, Mộ Dung Thần Duệ cũng không ngại, còn cất giọng cười to, tâm tình vui vẻ: "Trẫm cũng đã lâu chưa tắm, Trẫm sẽ không ghét bỏ nàng ở bẩn đâu."

Lộ Ánh Tịch lườm hắn một cái, khóe môi cong lên. Hắn đã bình an trở về. Nàng mới nhận ra, hóa ra nàng vẫn luôn sợ một điều, thật ra sợ nhất là hắn sẽ không trở về.

Mộ Dung Thần Duệ nhìn chằm chặp nụ cười mê hoặc lòng người của nàng. Ánh mắt si mê, cơ thể nóng ấm dịch lại gần hơn nhưng không cách nào thỏa mãn. Hắn lại hôn nàng, dùng răng cắn nhẹ một cái, thuận tiện tiến vào khoang miệng nàng, quấn quýt với chiếc lưỡi mềm mại của nàng.

Lộ Ánh Tịch sau khi sinh sức khỏe còn yếu, không có sức khước từ nhiệt tình của hắn. Chốc lát sau, nàng không khỏi thở gấp.

Mộ Dung Thần Duệ đương nhiên phát hiện ra, cực kì không cam lòng liền cắn môi nàng một cái nữa, rồi mới dời đi.

"Lần này cho nàng ghi sổ nợ đó!" Hắn nghiến răng nói, kiềm chế dục hỏa, nhẹ tay kéo nàng qua ôm chặt trong lòng.

"Vâng, được ạ." Lộ Ánh Tịch thở hổn hển, thuận theo lên tiếng trả lời. Ánh mắt nàng dịu dàng, long lanh cuốn hút.

Mộ Dung Thần Duệ mong mỏi ngắm nhìn nàng, cảm thấy trái tim của chính mình loạn nhịp. Hắn gắng sức hít sâu một hơi để bình tâm trở lại, mới thấp giọng nói khẽ: "Tịch, chúng ta đã rất may mắn."

Lộ Ánh Tịch gật nhẹ đầu đồng ý. Nàng lặp lại: "Đúng vậy, chúng ta đã rất may mắn." Tuy rằng một cục cưng của bọn họ sớm chết yểu, nhưng chung quy ông trời đã có một chút nhân từ, không cướp đi toàn bộ.

Mộ Dung Thần Duệ nhếch môi cười, đưa tay tìm bàn tay mềm mại của nàng. Lòng bàn tay ấm áp của hắn áp vào lòng bàn tay của nàng, nắm thật chặt lại.

Lộ Ánh Tịch ngước mắt nhìn ngắm hắn. Nàng thấy trên khuôn mặt hắn hằn sâu sự mệt nhọc, cũng biết hắn đã lâu chưa được ngủ ngon giấc. Nàng liền khẽ nhích lại gần hắn hơn, và im lặng ngắm nhìn hắn nhắm mắt dưỡng thần.

Mộ Dung Thần Duệ chinh chiến mấy tháng liền, lại thêm nhiều ngày chạy suốt đêm không ngủ. Thể lực của hắn gần như tiêu hao hết, mệt đến cùng cực và chỉ muốn ngủ thiếp đi. Nhưng cánh tay hắn trước sau vẫn nắm chặt tay nàng, không hề buông lỏng.

"Tịch, chuyện cục cưng, Trẫm cũng rất đau lòng." Hắn từ từ nhắm mắt, nhỏ giọng lên tiếng: "Nhưng tương lai của chúng ta còn rất dài rất dài, cục cưng đó sẽ trở về bên chúng ta."

"Dạ, thiếp hiểu." Lộ Ánh Tịch dịu dàng đáp lại. Trái tim của nàng vẫn còn đau đớn, nhưng nhờ cái nắm tay không rời của hắn, nàng mới có thể từ từ ấm áp và bình lặng hơn.

"Tịch, Trẫm mệt rồi. Để Trẫm ngủ ngon một giấc rồi lại trò chuyện với nàng sau nhé." Những âm cuối của Mộ Dung Thần Duệ thoang thoảng gần như khó nghe thấy. Hắn đã rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

"Được, chàng an tâm ngủ đi, thiếp ở ngay bên cạnh chàng." Lộ Ánh Tịch dịu dàng trả lời.

"Những lời đó nên để cho nam nhân nói…" Mộ Dung Thần Duệ theo phản xạ tự nhiên cãi lại, tiếng nói mơ hồ.

"Giữa phu thê với nhau, không phải là nên thông cảm cho nhau sao? Chàng suy nghĩ cho thiếp, thiếp cũng suy nghĩ cho chàng." Lộ Ánh Tịch nhìn một bên mặt anh tuấn của hắn, nhẹ giọng nói.

"Ừ… Đúng thế, phu thê…" Mộ Dung Thần Duệ không rõ đang nói cái gì, thần trí phiêu tán, đang chìm sâu vào giấc mộng đẹp.

"Nắm chặt tay." Lộ Ánh Tịch tự mình đọc.

“Sống bên nhau đến lúc già nua.” Mộ Dung Thần Duệ còn chút thanh tỉnh cuối cùng liền lên tiếng tiếp lời nàng.

Trên khuôn mặt Lộ Ánh Tịch là ý cười vui vẻ, hơi ngẩng đầu hôn lên môi hắn một cái.

“Ừm…” Mộ Dung Thần Duệ chỉ còn nói mớ theo bản năng: “Tịch…”

“Thần, ta yêu chàng.” Lộ Ánh Tịch ngắm nhìn khuôn mặt của hắn, lần đầu tiên thể hiện tiếng yêu.

“Ừm…” Đáng tiếc Mộ Dung Thần Duệ đã ngủ khá sâu, không biết có nghe thấy hay không.

“Thần?” Khi nàng thấy hắn nghe được lời nàng nói, hàng lông mi đen dài khẽ nhướng lên. Lộ Ánh Tịch liền thử gọi hắn lần nữa.

“Ừ…”

“Ta yêu chàng.”

“Ừm…”

“Vậy còn chàng?”

“Ừm…”

“Chàng yêu ta hơn hay yêu cục cưng hơn?”

“Ừm…”

“Là ta hả?”

“Ừm…”

Một chuỗi tiếng nói mê, hòa lẫn với tiếng cười khe khẽ của nữ tử, dường như vì thế mà Thần cung yên tĩnh và thanh tịnh trở nên ấm áp hơn.

Chim phượng bay liệng vạn dặm, không ngô đồng không đồi cao[1]. Lòng nàng đã thông suốt mọi chuyện. Cuộc đời này, nàng nguyện ở bên hắn, nắm chặt tay, sóng vai nhau cùng ngắm nhìn giang sơn gấm vóc dưới bầu trời tươi đẹp này.

[1] Đây là ý thơ dựa vào đoạn thơ trong thơ Quyền A - Phong Nhã - Kinh Thi. Trong đó có đoạn:

Phượng hoàng minh hỉ, vu bỉ cao cương,

Ngô Đồng sinh bỉ, vũ bỉ triệu dương,

Bổng bổng thê thê, cung ứng giai giai.

Dịch thơ:

Phượng hoàng hót thánh hót trên đồi cao,

Cây ngô đồng tươi tốt mọc bên sườn đông,

Cành lá sum suê, tiếng hót càng vang xa.

Ý chỉ, chim khôn lựa chỗ mà đậu. Ở đây, Lộ Ánh Tịch muốn nói, nàng là chú chim Phượng tự do bay cao không cần đồi cao, không cần cây ngô đồng, chỉ cần ở bên cạnh Mộ Dung Thần Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 16: Mâu thuẫn nho nhỏ

Ngoại truyện 1: Tương thân tương ái

Bốn năm sau.

Phượng Tê cung đã sớm không còn bầu không khí thanh tịnh trước đây. Ngay cả mới sáng sớm đã là một khung cảnh náo nhiệt, rộn ràng.

Chỉ thấy một vài cung nữ trẻ tuổi đang xách váy chạy từng bước nhỏ, đuổi theo sau một đứa bé. Bước chân của đứa bé kia cũng không tính là quá nhanh, nhưng rất lanh lợi. Đứa bé vòng quanh cột nhà, chạy tới chạy lui, nhất thời đã khiến các cung nữ đuổi theo không kịp.

"Thái tử! Thái tử! Người cẩn thận một chút, coi chừng kẻo ngã!" Cung nữ lo lắng mà gọi lớn.

Đứa bé kia không quay đầu lại, miệng cười hì hì, chạy thẳng về phía cửa cung.

"Càn quấy!" Bất thình lình, một tiếng quát uy nghiêm vang lên, bên ngoài cửa cung đã xuất hiện một nam tử cao lớn mặc áo bào Hoàng đế.

"Phụ hoàng!" Đứa bé kia liền dừng lại, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, bày ra bộ dạng tươi cười lấy lòng, còn nũng nịu nói: "Hạo nhi không làm càn, Hạo nhi rất ngoan!"

Nam tử cao ngất kia ngồi xổm xuống, đôi hàng lông mày nhíu lại, giáo huấn đối với đứa bé kia: "Mộ Dung Lân Hạo, con còn dám nói con không hư? Là ai hôm qua đã trốn mất tìm không thấy đâu. Làm hại các cung nữ thiếu chút nữa là lục tung Phượng Tê cung để tìm con, hả?"

Đứa bé kia chớp mắt vài cái, bộ dạng vô cùng ngây thơ vô tội, dùng giọng trẻ con thơ bé trả lời: "Mỗi lần Hạo nhi trốn đi, là do các nàng ấy tìm không được Hạo nhi, sao lại trách Hạo nhi chứ?"

Một tay nam tử ôm lấy đứa bé, tay kia véo khuôn mặt béo mập trắng nõn của bé, "Cái miệng rộng mỏ nhọn!"

Đứa bé không chịu, quay đầu sang một bên, lầm bầm nói: "Không phải miệng rộng mỏ nhọn nha, mẫu hậu nói Hạo nhi cái này gọi là có tư chất thông minh."

Nam tử hừ một tiếng, không buồn đấu võ mồm với đứa trẻ nữa. Hắn đứng dậy xoay người đi về phía thềm đá bạch ngọc.

Tia nắng sớm mai dịu nhẹ chiếu xuống, một nữ tử tuyệt sắc đang dịu dàng đứng ở nơi đó. Ánh nắng rơi trên người nàng, phát sáng như một vòng hào quang, khiến nàng càng thêm vài phần cuốn hút, chói lòa.

Đứa bé nhìn theo ánh mắt của hắn, cũng nghiêng đầu sang nhìn. Miệng bé cong lên thật cao, vẽ nên nụ cười mừng rỡ, reo lên giòn tan: "Mẫu hậu! Mẫu hậu!"

Nữ tử cũng mỉm cười, trên gò má lúm lím đồng tiền. Trong đôi mắt trong sáng lộ ra ánh sáng trìu mến. Nàng vừa tiến tới gần, vừa nói: "Hạo nhi, con lại chọc giận Phụ hoàng của con hả?"

Đứa bé vặn vẹo cơ thể nhỏ bé, ngọ nguậy thoát khỏi cánh tay của nam tử kia trèo xuống đất. Đứa bé chạy thình thịch đến bên nữ tử, nhõng nhẽo lên tiếng: "Mẫu hậu, bế!"

Nữ tử cười nhìn bé, lắc đầu nói: "Hạo nhi đã bốn tuổi rồi, đã là một Tiểu Nam tử hán rồi, hẳn là con phải học chuyện của mình thì mình phải tự làm."

Trong đôi mắt đen lay láy như viên pha lê lấp lánh của đứa bé chợt lóe lên tia sáng sống động, gian xảo trả lời: "Mẫu hậu bế Hạo nhi, là chuyện mẫu hậu phải làm, không phải là chuyện của Hạo nhi."

Nữ tử mỉm cười, khom lưng nhẹ nhàng bẹo má đứa bé, sau đó bế đứa bé lên.

Đứa bé cười rộ lên, "Chụt" một cái, đứa bé hôn nữ tử, sau đó thản nhiên nói: "Mẫu hậu tốt nhất! Mẫu hậu hiểu rõ Hạo nhi nhất!"

Nam tử đứng bên không vui mà hắng giọng hai cái, trầm giọng mở miệng nói: "Mộ Dung Lân Hạo! Trẫm đã nói bao nhiêu lần rồi, chỉ cho phép con hôn má của mẫu hậu con, không được hôn môi!"

Đứa bé không màng vâng lời, ra vẻ mặt điếc tai ngơ. Bé lại còn cố ý dán mặt vào ngực nữ tử, thậm chí còn cọ vài cái để thị uy.

Nam tử thấy thế không khỏi nổi giận, đưa tay qua nắm áo, xách đứa bé lên, nhanh nhẹn cùng chuẩn xác đặt đứa bé đứng trên mặt đất.

Đứa bé méo miệng nhưng cũng không khóc không nháo, chỉ có miệng lầm bầm làu bàu: "Không phải Phụ hoàng cũng hôn môi của mẫu hậu sao? Thái phó nói, con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, hổ cha không sinh chó con. Hạo nhi không muốn làm chó con!"

Nữ tử nghe thế liền phì cười thành tiếng, ánh mắt liếc nhìn nam tử anh tuấn bên cạnh. Nam tử kia vô cùng bực, trừng mắt lườm nàng, dùng ánh mắt chuyển lời nói không thành tiếng: "Nhìn xem nàng dạy con hay ra sao!"

Lúm đồng tiền trên má của nữ tử càng thêm sâu, ánh mắt cũng ngậm ý cười truyền đạt lại: "Thế nhưng con là học chàng!"

Nam tử nhếch môi cười tà. Hắn âm thầm dùng lực nhéo nhẹ eo của nàng, ý bảo tối nay hắn phải làm nàng mất mặt.

Nữ tử kia làm như không biết ý đồ xấu xa đó, mềm mại xoay người tránh bàn tay của hắn. Nàng dắt tay đứa bé bên cạnh, tự ý đi thẳng vào trong tẩm cung.

Nam tử nhìn chằm chằm theo bóng lưng yểu điệu thục nữ của nàng, đôi môi cong cớn, trong đôi mắt sâu thăm thẳm cũng tràn ngập ý cười dịu dàng. Có vợ thông minh như vậy, có con sáng dạ như thế, kiếp này Mộ Dung Thần Duệ không cần gì hơn.

Ngoại truyện 2: Mâu thuẫn nho nhỏ

Vào bên trong tẩm cung, đứa bé trèo thẳng lên giường, cười toe toét lăn qua lăn lại trên tấm đệm êm ái.

Lộ Ánh Tịch ngồi xuống bên mép giường, thủng thỉnh mỉm cười trong sáng, tình cảm nuông chiều không cần thể hiện bằng lời nói hiện rõ trên nét mặt.

Bên ngoài tẩm cung, tiếng nói trầm thấp lập tức truyền tới: "Có một chuyện Trẫm vẫn không hiểu. Hạo nhi độc chiếm Phượng Tê cung, rốt cuộc nguyên nhân do đâu?"

Lộ Ánh Tịch nhoẻn miệng cười, đứng lên nghênh đón hắn, trả lời: "Hoàng thượng, cũng không phải mỗi một chuyện đều cần có nguyên nhân."

Mộ Dung Thần Duệ nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén sượt qua nhưng lại thu vào trong.

Lộ Ánh Tịch cũng làm như không thấy, lười biếng tựa vào lòng hắn.

Lặng lẽ ôm nhau một lát, Mộ Dung Thần Duệ đột nhiên thấp giọng than thở: "Bốn năm rồi."

"Thời gian thấm thoát thoi đưa." Lộ Ánh Tịch tiếp lời, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn góc cạnh của hắn, "Thần, chàng đã thay đổi rất nhiều."

"Sao cơ?" Mộ Dung Thần Duệ nhếch môi, trêu chọc nói: "Chẳng nhẽ Hoàng hậu ám chỉ Trẫm là người dễ thay lòng đổi dạ?"

Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng lắc đầu, sắc mặt chăm chú, chậm rãi nói: "Lúc đầu quen biết, chàng sắc sảo lại lợi hại, tuy rằng chàng nhiều lần nhường nhịn ta, nhưng đáy lòng vẫn tồn tại sát khí. Hiện tại, sự bao dung độ lượng của chàng mới thật sự làm thiếp cảm động."

Mộ Dung Thần Duệ cong môi lên cao nhưng không nói. Chỉ là ánh mắt dịu dàng hơn nhiều, tựa như biển sâu nổi lên cơn sóng nhỏ.

Lộ Ánh Tịch cũng không cần phải nói nhiều lời nữa, chỉ lẳng lặng nhìn hắn chăm chú. Bí mật trong tòa Phượng Tê cung này, thật ra hắn chưa hẳn không biết, nhưng cũng chưa từng truy tìm tận gốc. Hắn bằng lòng để cho nàng giữ lại một con đường lui. Phần tâm ý này sao nàng có thể nào không hiểu được chứ? Minh ước năm năm giữa Hoàng thượng và Ô Quốc đã sắp đến hạn, nàng biết bất luận đến lúc đó nàng lựa chọn như thế nào, hắn cũng sẽ không trách nàng.

Bầu không khí yên tĩnh ấm áp lại bị một chuỗi tiếng ho khan cắt đứt.

"Hạo nhi?" Lộ Ánh Tịch nghe thấy thế vội quay đầu, cúi người ôm đứa bé vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng của thằng bé.

Đứa bé ho nhiều nên mặt đỏ bừng cả lên, bàn tay nhỏ bé tháo chiếc túi hương đeo ở cổ ra, phát cáu nói: "Cái mùi khó ngửi quá, Hạo nhi không thích!"

Lộ Ánh Tịch trong lòng đau xót, nhẹ giọng dỗ dành: "Hạo nhi ngoan, trong túi hương này có thảo dược để trấn áp bệnh tim của con, con phải mang theo mỗi ngày."

Đứa bé cái hiểu cái không, không chịu nên tiếp tục làu bàu: "Không mang! Con không mang đâu!"

Mộ Dung Thần Duệ vươn tay ôm đứa bé sang, trầm giọng nghiêm túc nói: "Nếu con không mang theo túi hương, thì sẽ phát bệnh. Không phải con muốn thử xem cảm giác đau thắt tim ra sao chứ?"

Đối diện với khuôn mặt nghiêm nghị của phụ thân, đứa bé nhất thời ngậm chặt miệng. Đôi mắt to tròn đảo qua đảo lại, chuyển hướng sang mẫu thân bên cạnh.

Lộ Ánh Tịch không khỏi buồn cười: "Thần, Hạo nhi còn nhỏ. Chàng nói với con 'đau thắt tim', con nó đâu có hiểu."

Mộ Dung Thần Duệ còn chưa lên tiếng, thì đứa bé đã ra vẻ ông cụ non, sẵng giọng nói lớn: "Hạo nhi hiểu mà. Đau thắt tim chính là cảm giác đau rất đau."

Lộ Ánh Tịch không biết nên khóc hay nên cười, đáy lòng lại mơ hồ đau đớn. Từ sau khi nàng sinh Hạo nhi, bệnh tim của nàng liền chưa từng phát tác lại, nhưng Hạo nhi lại di truyền bệnh của nàng. Nếu không phải nhờ sư phụ sai người mang tới món quà quý báu này nhân ngày mừng đầy tháng của Hạo nhi, chỉ e Hạo nhi sẽ giống như nàng khi còn bé, thỉnh thoảng phải chịu đựng thống khổ khi bị bệnh tim giày vò.

Mộ Dung Thần Duệ thấy trong mắt Lộ Ánh Tịch khó nén vẻ đau thương, nhẹ giọng nói: "Tịch, mỗi người trên đời này khy sinh ra không phải đều thập

toàn thập mỹ. Hạo nhi xuất thân cao quý, vả lại tư chất thông minh. Ông trời chỉ cho con thử thách nho nhỏ, nàng không cần phải quá đau lòng.”

Lộ Ánh Tịch gật nhẹ đầu. Đứa bé lại mau mồm mau miệng nói oang oang: “Phụ hoàng và sư tổ đều nói giống nhau!”

Lời bé vừa nói ra xong, Lộ Ánh Tịch và Mộ Dung Thần Duệ đều trầm mặc trong nháy mắt.

Chốc lát sau, Mộ Dung Thần Duệ từ từ nheo mắt lại, ung dung mở miệng hỏi: “Hạo nhi, con gặp sư tổ khi nào?”

Đứa bé không chút cảnh giác nào, ngây thơ vô tội trả lời: “Gặp ngày hôm qua ạ.”

Đôi mắt của Mộ Dung Thần Duệ từ từ híp lại thành một đường, đáy mắt dần u ám, nhưng giọng nói dẫn dắt từng bước dường như không có việc gì cả: “Ngày hôm qua con đã gặp ở đâu?”

“Hạo nhi!” Lộ Ánh Tịch đột nhiên thốt ra.

Đứa bé sửng sốt, sau đó lấy tay bụm miệng lại, lắc đầu nguầy nguậy, nói qua loa: “Á… Hạo nhi không biết gì cả, không biết, không biết đâu…”

Mộ Dung Thần Duệ nghiêng đầu, nhìn về phía Lộ Ánh Tịch. Trong mắt đã hiện lên một tầng tức giận.

Lộ Ánh Tịch im lặng thở dài trong lòng, bất đắc dĩ phải nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén lạnh thấu xương của hắn: “Hôm qua, thiếp không có gặp sư phụ.”

Mộ Dung Thần Duệ hừ lạnh, không nói.

Đứa bé thấy tình hình không ổn, tự mình nhảy xuống khỏi giường, lém lỉnh tinh quái nói: “Hạo nhi phải đến chỗ thái phó rồi. Phụ hoàng và mẫu thân, hai người đừng cãi nhau. Thái phó nói cãi nhau là không nên!” Vừa mới nói dứt lời, đứa bé đã nhanh như chớp chạy mất dạng.

Tẩm cung to lớn chỉ còn lại hai người Hoàng đế và Hoàng hậu. Một người mặt lạnh như tiền, người còn lại khẽ than nhẹ.

Ngoại truyện 3: Long Phượng tranh đấu

Im lặng một lúc, Lộ Ánh Tịch khẽ thở dài, chầm chậm mở miệng nói: “Thần thiếp đã lâu rồi không có gặp mặt sư phụ thật mà.” Cũng không phải là do nàng không muốn gặp sư phụ, mà là sư phụ luôn tránh mặt. Y luôn suy nghĩ cho nàng, bao năm vẫn mới như đây thôi.

“Thật ra Trẫm biết tình hình gần đây của Nam Cung Uyên.” Mộ Dung Thần Duệ hơi nhướng mày, nói úp úp mở mở.

“Sao cơ?” Lộ Ánh Tịch ngạc nhiên hỏi lại. Sư phụ đã ở ẩn lâu rồi, ngoại trừ thỉnh thoảng lại đến thăm và trò chuyện với Hạo nhi ra, thì y ít khi lộ diện ở bên ngoài.

“Từ khi Trẫm thu phục Long Triêu và Lâm Quốc, rồi giao cho Tứ hoàng đệ cai quản thì Tứ hoàng đệ có ngẫu nhiên gặp và lui tới thăm Nam Cung Uyên.” Mộ Dung Thần Duệ khẽ cười, mang theo vài phần cân nhắc ngẫm nghĩ, “Hai người họ có tính cách giống nhau, nên trở thành bằng hữu tâm đầu ý hợp cũng không có gì là bất ngờ.”

“Vậy…” Lộ Ánh Tịch hơi ngừng lại, dịu dàng hỏi: “Sức khỏe sư phụ vẫn tốt chứ?”

“Y thường xuyên đến thăm Hạo nhi, đương nhiên là vẫn khỏe mạnh rồi.” Mộ Dung Thần Duệ nhếch môi, cười thích thú: “Chỉ là Trẫm không khỏi hiếu kỳ, y ra vào hoàng cung của Trẫm giống như chốn không người, cái năng lực này thật khiến Trẫm hoảng sợ.”

Lộ Ánh Tịch liếc hắn một cái, trong lòng vừa bực mình lại vừa buồn cười. Xem ra mật đạo này chừng nào còn chưa đóng lại thì vẫn là cái gai trong lòng hắn.

“Tịch.” Bất chợt, Mộ Dung Thần Duệ gọi tên của nàng.

“Sao ạ?”

“Trẫm và nàng cùng chơi một trò chơi, thế nào hả?”

Lộ Ánh Tịch giật mình, nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu.

“Hoàng Triều và Ô Quốc sớm muộn cũng phải khai chiến.” Mộ Dung Thần Duệ nghiêm mặt, từ tốn nói: “Năm đó Trẫm niệm tình Hoàng đế Lâm Quốc là phụ thân ruột của nàng, mới thả hắn một con đường sống. Hắn mang mấy vạn tàn binh chạy sang Ô Quốc. Tương lai nhất định sẽ tìm cơ hội để trả thù Hoàng Triều. Đến lúc đó nàng khó tránh khỏi khó vẹn đôi đường.”

“Cho nên?” Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng tiếp lời, đợi hắn nói điều còn lại.

“Nếu như khai chiến, Trẫm cho phép nàng bày mưu tính kế cho Ô Quốc. Nhưng nàng phải lấp mật đạo đi.” Sắc mặt Mộ Dung Thần Duệ vô cùng nghiêm túc, im lặng nhìn nàng chằm chằm. “Trẫm muốn đấu công khai với nàng, mà không phải là đấu ngầm.”

“Thần…” Lộ Ánh Tịch nhất thời không tiếp lời, chỉ dịu dàng gọi hắn.

“Sao nào? Trò chơi này, nàng có hứng thú hay không?” Mộ Dung Thần Duệ nhìn thẳng vào nàng, trong đôi mắt thâm sâu phát sáng lấp lánh, “Khi xưa nàng và ta tranh đấu, nhưng không phân thắng thua. Lần này, Trẫm cho nàng một cơ hội, để có một kết quả cuối cùng.”

Lộ Ánh Tịch cũng mỉm cười theo, khom người chắp tay thi lễ, “Thần thiếp đa tạ Hoàng thượng đã dụng tâm suy nghĩ cho Thần thiếp.”

“Thế nhưng Trẫm có một điều kiện.” Mộ Dung Thần Duệ cũng không khách khí với nàng, bá đạo nói thẳng: “Nàng không thể rời khỏi hoàng cung, chỉ có thể phái Hi vệ tốc hành truyền tin. Nàng biết rõ địa hình cùng binh lực của Hoàng Triều, những điều này đủ để nàng giúp đỡ Ô Quốc rồi. Nếu đã đến nước đó mà Ô Quốc vẫn không có khả năng chống lại Hoàng Triều ta, vậy thì chớ trách Trẫm đuổi tận giết sạch.”

Lộ Ánh Tịch không mở miệng, chỉ trợn trừng mắt lườm hắn một cái. Đã biết hắn không có khả năng thả nàng rời khỏi đây. Nhưng mà, như thế này cũng là biện pháp tốt nhất, mặc dù không thể song toàn, nhưng ít ra nàng không thẹn với lòng.

Mộ Dung Thần Duệ trở lại nét mặt bình thường, đôi mắt chứa ý cười. Hắn chìa tay ôm sát nàng vào lòng, kề miệng sát bên tai nàng. Hắn lại còn cố ý cọ sát một lúc, mới thấp giọng phun ra một câu: “Nếu như nàng mang thai trước khi hai nước khai chiến, vậy thì Trẫm có thể không cho phép nàng hao tâm tổn trí quá mức rồi.”

“Chàng…” Lộ Ánh Tịch nhất thời hiểu thấu, hơi bực bội đẩy hắn ra.

Mộ Dung Thần Duệ lại làm bộ dạng vô lại, nhún nhún vai, nhàn nhạt nói: “Cái này không phải là Trẫm giở trò ranh mãnh, tất cả đều phải xem ý trời.”

Lộ Ánh Tịch giậm chân, bạnh cả hàm ra, tự mình hờn dỗi.

Thấy sắc mặt ửng đỏ của nàng, còn kiều diễm hơn trước, Mộ Dung Thần Duệ thích chí cười lớn.

Lộ Ánh Tịch buông mi mắt để che giấu ánh mắt đột nhiên chuyển sang nét gian xảo. Một lúc sau, nàng ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: “Từ hôm nay trở đi, Thần thiếp muốn từ Thần cung dọn sang Phượng Tê cung!”

Vừa nói xong, không đợi hắn phản ứng, nàng đã xách váy chạy vội ra khỏi tẩm cung, chỉ để lại một chuỗi tiếng cười khúc khích.

“Lộ Ánh Tịch! Nàng dám…”

Phía sau lập tức truyền đến tiếng quát đầy căm tức.

Nàng không quay đầu lại, vui vẻ chạy trốn. Hắn có cái sâu của hắn, nàng cũng có cái thang trèo khỏi đó của nàng! Ai giỏi hơn ai một bậc, vẫn còn chưa biết!

Nếu kiếp này có thể cùng hắn tiếp tục tranh đấu như vậy, nàng rất vui vẻ chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 17: Ngoại truyện 3: Long Phượng tranh đấu

Im lặng một lúc, Lộ Ánh Tịch khẽ thở dài, chầm chậm mở miệng nói: “Thần thiếp đã lâu rồi không có gặp mặt sư phụ thật mà.” Cũng không phải là do nàng không muốn gặp sư phụ, mà là sư phụ luôn tránh mặt. Y luôn suy nghĩ cho nàng, bao năm vẫn mới như đây thôi.

“Thật ra Trẫm biết tình hình gần đây của Nam Cung Uyên.” Mộ Dung Thần Duệ hơi nhướng mày, nói úp úp mở mở.

“Sao cơ?” Lộ Ánh Tịch ngạc nhiên hỏi lại. Sư phụ đã ở ẩn lâu rồi, ngoại trừ thỉnh thoảng lại đến thăm và trò chuyện với Hạo nhi ra, thì y ít khi lộ diện ở bên ngoài.

“Từ khi Trẫm thu phục Long Triều và Lâm Quốc, rồi giao cho Tứ hoàng đệ cai quản thì Tứ hoàng đệ có ngẫu nhiên gặp và lui tới thăm Nam Cung Uyên.” Mộ Dung Thần Duệ khẽ cười, mang theo vài phần cân nhắc ngẫm nghĩ, “Hai người họ có tính cách giống nhau, nên trở thành bằng hữu tâm đầu ý hợp cũng không có gì là bất ngờ.”

“Vậy…” Lộ Ánh Tịch hơi ngừng lại, dịu dàng hỏi: “Sức khỏe sư phụ vẫn tốt chứ?”

“Y thường xuyên đến thăm Hạo nhi, đương nhiên là vẫn khỏe mạnh rồi.” Mộ Dung Thần Duệ nhếch môi, cười thích thú: “Chỉ là Trẫm không khỏi hiếu kỳ, y ra vào hoàng cung của Trẫm giống như chốn không người, cái năng lực này thật khiến Trẫm hoảng sợ.”

Lộ Ánh Tịch liếc hắn một cái, trong lòng vừa bực mình lại vừa buồn cười. Xem ra mật đạo này chừng nào còn chưa đóng lại thì vẫn là cái gai trong lòng hắn.

"Tịch." Bất chợt, Mộ Dung Thần Duệ gọi tên của nàng.

"Sao ạ?"

"Trẫm và nàng cùng chơi một trò chơi, thế nào hả?"

Lộ Ánh Tịch giật mình, nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu.

"Hoàng Triều và Ô Quốc sớm muộn cũng phải khai chiến." Mộ Dung Thần Duệ nghiêm mặt, từ tốn nói: "Năm đó Trẫm niệm tình Hoàng đế Lâm Quốc là phụ thân ruột của nàng, mới thả hắn một con đường sống. Hắn mang mấy vạn tàn binh chạy sang Ô Quốc. Tương lai nhất định sẽ tìm cơ hội để trả thù Hoàng Triều. Đến lúc đó nàng khó tránh khỏi khó vẹn đôi đường."

"Cho nên?" Lộ Ánh Tịch nhẹ nhàng tiếp lời, đợi hắn nói điều còn lại.

"Nếu như khai chiến, Trẫm cho phép nàng bày mưu tính kế cho Ô Quốc. Nhưng nàng phải lấp mật đạo đi." Sắc mặt Mộ Dung Thần Duệ vô cùng nghiêm túc, im lặng nhìn nàng chằm chằm. "Trẫm muốn đấu công khai với nàng, mà không phải là đấu ngầm."

"Thần…" Lộ Ánh Tịch nhất thời không tiếp lời, chỉ dịu dàng gọi hắn.

"Sao nào? Trò chơi này, nàng có hứng thú hay không?" Mộ Dung Thần Duệ nhìn thẳng vào nàng, trong đôi mắt thâm sâu phát sáng lấp lánh, "Khi xưa nàng và ta tranh đấu, nhưng không phân thắng thua. Lần này, Trẫm cho nàng một cơ hội, để có một kết quả cuối cùng."

Lộ Ánh Tịch cũng mỉm cười theo, khom người chắp tay thi lễ, "Thần thiếp đa tạ Hoàng thượng đã dụng tâm suy nghĩ cho Thần thiếp."

"Thế nhưng Trẫm có một điều kiện." Mộ Dung Thần Duệ cũng không khách khí với nàng, bá đạo nói thẳng: "Nàng không thể rời khỏi hoàng cung, chỉ có thể phái Hi vệ tốc hành truyền tin. Nàng biết rõ địa hình cùng binh lực của Hoàng Triều, những điều này đủ để nàng giúp đỡ Ô Quốc rồi. Nếu đã đến nước đó mà Ô Quốc vẫn không có khả năng chống lại Hoàng Triều ta, vậy thì chớ trách Trẫm đuổi tận giết sạch."

Lộ Ánh Tịch không mở miệng, chỉ trợn trừng mắt lườm hắn một cái. Đã biết hắn không có khả năng thả nàng rời khỏi đây. Nhưng mà, như thế này cũng là biện pháp tốt nhất, mặc dù không thể song toàn, nhưng ít ra nàng không thẹn với lòng.

Mộ Dung Thần Duệ trở lại nét mặt bình thường, đôi mắt chứa ý cười. Hắn chìa tay ôm sát nàng vào lòng, kề miệng sát bên tai nàng. Hắn lại còn cố ý cọ sát một lúc, mới thấp giọng phun ra một câu: "Nếu như nàng mang thai trước khi hai nước khai chiến, vậy thì Trẫm có thể không cho phép nàng hao tâm tổn trí quá mức rồi."

"Chàng…" Lộ Ánh Tịch nhất thời hiểu thấu, hơi bực bội đẩy hắn ra.

Mộ Dung Thần Duệ lại làm bộ dạng vô lại, nhún nhún vai, nhàn nhạt nói: "Cái này không phải là Trẫm giở trò ranh mãnh, tất cả đều phải xem ý trời."

Lộ Ánh Tịch giậm chân, bạnh cả hàm ra, tự mình hờn dỗi.

Thấy sắc mặt ửng đỏ của nàng, còn kiều diễm hơn trước, Mộ Dung Thần Duệ thích chí cười lớn.

Lộ Ánh Tịch buông mi mắt để che giấu ánh mắt đột nhiên chuyển sang nét gian xảo. Một lúc sau, nàng ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: "Từ hôm nay trở đi, Thần thiếp muốn từ Thần cung dọn sang Phượng Tê cung!"

Vừa nói xong, không đợi hắn phản ứng, nàng đã xách váy chạy vội ra khỏi tẩm cung, chỉ để lại một chuỗi tiếng cười khúc khích.

"Lộ Ánh Tịch! Nàng dám…"

Phía sau lập tức truyền đến tiếng quát đầy căm tức.

Nàng không quay đầu lại, vui vẻ chạy trốn. Hắn có cái sâu của hắn, nàng cũng có cái thang trèo khỏi đó của nàng! Ai giỏi hơn ai một bậc, vẫn còn chưa biết!

Nếu kiếp này có thể cùng hắn tiếp tục tranh đấu như vậy, nàng rất vui vẻ chấp nhận.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tê Thần Cung* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.